

Tiêu Tương Tỷ Vũ

Ngục linh sư THIÊN TÀI

Editor : songtu_hh92 - nga.nnguyen301617

Mục lục

[Chương 1: Phượng Vũ Sống Lại](#)

[Chương 2: Mục Tiêu: Ngự Linh Sư](#)

[Chương 3: Học Phí Đắt Đò](#)

[Chương 4: Khách Quý Thành Tinh Vân](#)

[Chương 5: Hồ Phách Hồ Điệp](#)

[Chương 6: Con Đường Cường Giả](#)

[Chương 7: Một Kích Trúng Đích](#)

[Chương 8: Ta Không Cần Cái Lòng Của Người](#)

[Chương 9: Giết Ma Thú Mãn Cấp Trong Nháy Mắt](#)

[Chương 10: Quần Áo Lụa Là Không Có Mất](#)

[Chương 11: Tính Toán Nợ Nần](#)

[Chương 12: Thạch Thất Vàng Vẽ](#)

[Chương 13: Thanh Lam Hồi Xuân Ngọc](#)

[Chương 14: Dùng Độc Kiếm Tiên](#)

[Chương 15: Phượng Lôi Làm Chuột Bạch](#)

[Chương 16: Ân Oán Gia Tộc](#)

[Chương 17: Thư Mời Nhập Học](#)

[Chương 18: Tỷ Thí Khảo Hạch](#)

[Chương 19: Lời Tiên Đoán Chấn Động Thế Giới](#)

[Chương 20: Không Phán Thắng Bại](#)

[Chương 21: Khiêu Chiến Người Mạnh Nhất, Chiến Thắng!](#)

[Chương 22: Đoạn Tuyệt Quan Hệ, Không Bao Giờ Hòa Hợp](#)

[Chương 23: Khiêu Chiến Người Thừa Kế Phượng Gia](#)

[Chương 24: Khi Nhân Tài Gặp Gỡ Thiên Tài, Lại Giành Chiến Thắng!](#)

[Chương 25: Khiêu Chiến Trước Nhập Học](#)

[Chương 26: Tam Phẩm Ngưng Huyết Hoàn, Thành Công!](#)

[Chương 27: Bị Áo Giáp Ép Điên](#)

[Chương 28: Người Điên Bán Báo Vật](#)

[Chương 29: "Coi Tiền Như Rác"?](#)

[Chương 30: Sân Sinh Linh Khí](#)

[Chương 31: Lên Đường](#)

[Chương 32: Vách Đá Xương Trắng](#)

[Chương 33: Nhốt Độc Giác Thú](#)

[Chương 34: Học Pháp Thuật Ngũ Hành](#)

[Chương 35: Thử Sức Cứu Người](#)

[Chương 36: Từ Nay Về Sau, Không Rời Khỏi Ngài Trước](#)

[Chương 37: Mối Thù Diệt Tộc](#)

[Chương 38: Đường Hẹp Gặp Gỡ](#)

[Chương 39: Thích Khách Hay Người Đi Đường?](#)

[Chương 40: Buổi Lễ Sóng Gió](#)

[Chương 41: Ý Thể Hiệp Người](#)

[Chương 42: Phán Thương Bản Thân \(Làm Minh Bị Thương\)](#)

[Chương 43: Gặp Lại Người Quen](#)

[Chương 44: Buổi Lễ Khai Giảng](#)

[Chương 45: Nhảy Vào Hoàng Hà Cũng Rửa Không Sạch](#)

[Chương 46: Khảo Nghiệm Nhập Học](#)

[Chương 47: Thách Đấu Khó Phân Hạng Nhất!](#)

[Chương 48: Trong Nóng Ngoài Lạnh](#)

[Chương 49: Ra Ngoài Rèn Luyện](#)

[Chương 50: Hoàng Hậu Bệ Hạ?](#)

[Chương 51: Sương Mai Hoa](#)

[Chương 52: Hoa Làm Tiên Đặt Cuộc](#)

[Chương 53: Toàn Thắng! Không Phục Thì Tái Chiến](#)

[Chương 54: Đồng Tân Bị Bắt](#)

[Chương 55: Vong Linh Hiện Thế](#)

[Chương 56: Đường Cùng Phùng Sinh](#)

[Chương 57: Ma Quân Lucifer](#)

[Chương 58: Khôi Phục Thân Thế](#)

[Chương 59: Hứa Hẹn Báo Thù](#)

[Chương 60: Ngự Linh Sư Chỉ Đạo](#)

[Chương 61: Cứu Hoàng Hậu Lần Thứ Hai](#)

[Chương 62: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau, Yêu Thích Từ Đó Về Sau](#)

[Chương 63: Gợn Sóng](#)

[Chương 64: Động Lòng](#)

[Chương 65: Đồng Mạc Uyển Sa Lưới](#)

[Chương 66: Không Biến Sắc Khi Nhìn Thấy Chiến Thư](#)

[Chương 67: Xem Xét Lại Lời Nói](#)

[Chương 68: Luyện Linh Trì](#)

[Chương 69: Tế Tư Bị Lợi Dụng](#)

[Chương 70: Tiểu Nhân Tính Kế](#)

[Chương 71: Người Làm Chứng Là Hoàng Hậu](#)

[Chương 72: Tế Tư Đến Thăm](#)

[Chương 73: Kinh Tâm'](#)

[Chương 74: Yêu Nghịch Luân](#)

[Chương 75: Xé Rách Mặt Mũi](#)

[Chương 76: Giết Hết Những Người Trong Thiên Hạ Phụ Ta](#)

[Chương 77: Kê Vai Chiến Đấu](#)

[Chương 78: Truyền Âm Ngược Lại Một Phen](#)

[Chương 79: Cùng Tiến Lùi](#)

[Chương 80: Lực Lượng Chi Nguyên](#)

[Chương 81: Tiêu Diệt Yêu Nhân](#)

[Chương 82: Chu Tước Nhận Chủ](#)

[Chương 83: Tôi Thế Tấn Cấp](#)

[Chương 84: Nam Nhân Bỏ Đi](#)

[Chương 85: Chính Tay Đâm Kẻ Thù](#)

[Chương 86: Đám Xấu Xa Bị Xử Tử](#)

[Chương 87: Ly Biệt](#)

[Chương 88: Âm Sát](#)

[Chương 89: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng \(1\)](#)

[Chương 89 \(2\): Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng](#)

[Chương 91: Đuổi Giết, Từ Vong Chi Cốc](#)

[Chương 92: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại](#)

[Chương 91.2](#)

[Chương 91.3](#)

[Chương 91.4](#)

[Chương 96: Cầu Huyết Nhận Thân \(1\)](#)

[Chương 92.2](#)

[Chương 92.3](#)

[Chương 99: Tội Phạm Truy Nã](#)

[Chương 100: Tội Phạm Truy Nã \(2\)](#)

[Chương 101: Lời Nói Động Trời](#)

[Chương 102: Lời Nói Động Trời \(2\)](#)

[Chương 103: Quang Minh Chí Từ \(1\)](#)

[Chương 95.2](#)

[Chương 105: Biện Pháp Vạn Toàn Đồi Bên](#)

[Chương 96.2](#)

[Chương 107: Hương Thơm Kéo Yêu Nghiệt Tới](#)

[Chương 108: Ở Chung](#)

[Chương 109: Ở Hiền Gặp Lành](#)

[Chương 110: Mê Hôn](#)

[Chương 111: Khiêu Chiến Lôi Đài](#)

[Chương 112: Kỳ Kinh Tứ Tọa](#)

[Chương 113: Đứng Quá Kiều Ngạo.](#)

[Chương 114: Bị Phát Hiện Rồi](#)

[Chương 115: Âm Sát Luật Chấn Thanh](#)

[Chương 116: Liễu Linh Đánh Cuộc](#)

[Chương 117: Theo Bốn Tọa Đi Quang Minh Thành](#)

[Chương 118: Cuộc Chiến Vượt Cấp](#)

[Chương 119: Yêu Nghiệt Cường Bức Đẩy Băng Sơn](#)

[Chương 120: Hung Thủ Mờ Áo](#)

[Chương 121: Vạch Khuyết Điểm Trước Đám Đông](#)

[Chương 122: Mật Thư Vô Gian.](#)

[Chương 123: Trừng Phạt Đúng Tội](#)

[Chương 124: Khiêu Khích Quang Minh Thành](#)

[Chương 125: Thất Tình](#)

[Chương 126: Khôi Phục Trí Nhớ](#)

[Chương 127: Tên Háo Sắc](#)

[Chương 128: Nhà Cũ Phương Gia](#)

[Chương 129: Người Chứng Kiến](#)

[Chương 130: Âm Mưu Của Thánh Tế Tư](#)

[Chương 131: Tiểu Thuyết Tình Yêu Duy Mỹ*](#)

[Chương 132: Ngày Mai](#)

[Chương 133: Không Phải Hung Thủ?](#)

[Chương 134: Quang Minh Chí Từ Tiên Nhiệm](#)

[Chương 125](#)

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Phượng Vũ Sống Lại

"Cuối cùng thí nghiệm cũng thành công! Mọi người mau nhìn số liệu, lực tinh thần của vật thí nghiệm Alpha vượt qua cực hạn trước kia gấp ba lần!"

Nghe người áo trắng hưng phấn kêu to, tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm ngừng công việc đang làm, rối rít chạy tới bên ngoài tấm kính, nhìn số liệu tăng lên trên máy đo sợ hãi than: "Trời ạ, lực tinh thần mạnh mẽ như vậy, quả thực không phải người rồi!"

"Ha ha ha, sau khi trải qua thí nghiệm cải tạo gien, nàng trở thành người có lực tinh thần rất mạnh! Dĩ nhiên người bình thường không thể so rồi."

"Lực tinh thần đáng sợ như vậy, nói nàng là quái vật cũng không quá đáng."

Cô gái bị mọi người gọi là quái vật, đang nhắm hai mắt, lẳng lặng nằm trên giường trong phòng thí nghiệm. Trên người nàng cắm đầy dây điện chằng chịt, đủ màu sắc khác nhau, kết nối với dụng cụ đang phát ra tiếng tí tít.

Bàn tay của học giả áo trắng tiếp cận bảng điều khiển, vẻ mặt bởi vì hưng phấn quá độ mà khế vụn vụn, lộ ra mấy phần dữ tợn: "Các người nhìn xem, dùng điện kích thích nàng..., phản ứng sẽ lớn hơn nữa."

Trong nháy mắt khi ngón tay nhấn công tắc, dòng điện cao áp dọc theo dây điện không ngừng bắn ra những tia chớp màu lam thật nhỏ, ngay sau đó không chút lưu tình đánh lên khớp xương của cô gái.

Khớp xương của con người là một trong những nơi tập trung nhiều tế bào thần kinh yếu ớt nhất, nếu người bình thường bị điện giật như vậy, khẳng định đã sớm chết rồi, nhưng cô gái chỉ khẽ mảy cau lại, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc này, số liệu hiện trên bảng điều khiển đã lên đến độ cao khiến người ta kinh ngạc đến chết lặng.

"Đây là thời khắc mang tính lịch sử! Nhất định phải mời các ngài sĩ quan vào xem một chút!"

Người áo trắng lớn tiếng phân phó, học sinh của ông ta lập tức chạy ra ngoài. Không bao lâu sau, mấy người đàn ông trung niên mặc trang phục quân nhân đi tới.

Đây là phòng thí nghiệm bí mật của quân đội. Trải qua nhiều năm thí nghiệm bí mật, vật thí nghiệm Alpha còn sống sót duy nhất là bước đầu chuẩn bị cho đội quân khổng lồ chế ngự tinh thần cường đại. Cấp không nhin được đến phòng thí nghiệm xem đến tột cùng là chuyện như thế nào.

"Đây chính là Alpha? Nhìn qua không khác gì một cô gái nhỏ bình thường." Thiếu tướng bụng béo phệ có chút thất vọng. Trước khi tới, ông vốn nghĩ rằng sẽ thấy một quái vật ba đầu sáu tay nữa chứ.

"Ha ha, có câu nói nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài. Đợi đến lúc tác chiến, người nào lại tin tưởng cô gái nhỏ nhu nhược như vậy lại là vũ khí cuối cùng của phe ta."

"Ông nói không sai. Đúng rồi, lực tinh thần của nàng sẽ thương tổn đến chúng ta chứ?" Ông mới vừa thăng cấp quân hàm, lỡ bị thương ở đây, không phải là quá lỗ sao!

Người áo trắng vừa khoe khoang vừa an ủi nói: "Chư vị yên tâm, trong phòng thí nghiệm có trang bị trọng lực từ trường, nàng ta ở bên trong sẽ

cảm nhận sức hút của trái đất lớn hơn bên ngoài gấp trăm lần cho nên không cách nào đứng lên, chỉ có thể nằm như vậy. Mà lực tinh thần của nàng trải qua điều chỉnh, cũng bị khống chế trong phòng, tuyệt đối sẽ không gây ra bất kì tổn thương nào đối với người bên ngoài. Mọi người có thể xem một chút..."

Nói xong, ông ta điều chỉnh dòng điện đến trị số cao nhất.

Vô số tia điện màu lam xinh đẹp lóe ra, giống như cái roi cực dài, không chút lưu tình kích lên thân thể của cô gái.

Lúc này, cô gái không nhúc nhích này giờ, bỗng nhiên mở mắt.

Đôi mắt nàng trong suốt nhưng lại tràn ngập hận ý. Tâm mắt cô gái nhìn về đám người ngoài phòng, cho dù là những quân nhân liều mạng cũng không tránh khỏi bị ánh mắt này làm kinh sợ không dám nhìn thẳng, theo bản năng dờ đi ánh mắt.

"Chư vị yên tâm, tuyệt đối sẽ không có việc gì ngoài ý muốn, ta có thể dùng tánh mạng bảo đảm!"

Người áo trắng đang khoe khoang lấy lòng nên không chú ý tới trị số trên bảng điều khiển, sau khi lên đến cực hạn 9999, hơi dao động lại biến thành ký hiệu " ∞ ".

Cái ký hiệu này, đại biểu vô hạn.

Dòng điện màu lam đi qua thân thể cô gái lại thay đổi thành nhiều tia sáng chói mắt hơn, mắt thường của con người khó có thể thấy được, nổ tung với tốc độ kinh khủng, trong nháy mắt đã lấp đầy cả tòa nhà kính.

Ầm ...

Một tiếng vang thật lớn, vô số mảnh vỡ văng ra, những thứ được khen là vật chất chịu đựng nhiệt độ mạnh nhất thế kỷ mới nổ tung, mạnh mẽ chấn động không khí, hóa thành lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào vật thể bốn phía, mặc kệ là vật còn sống hay đã chết!

Trong nháy mắt, phòng thí nghiệm vừa rồi còn tiếng người huyên náo đã máu thịt văng tung tóe, thi thể khắp nơi, không còn người sống. Cảnh tượng máu thịt mơ hồ, nhìn qua như địa ngục nhân gian.

Mà cô gái mạnh mẽ khổng lồ chế điện lực bộc phát, cũng vĩnh viễn nhắm hai mắt lại. Nhưng khi cái chết đến gần, khóe miệng cô gái lại hiện lên nụ cười nhẹ thản nhiên, xinh đẹp như đóa hoa trong biển máu.

Trong thí nghiệm làm chết đi ba trăm bảy mươi chín đồng bạn, ta rốt cuộc đã trả lại cho các người, cũng báo thù cho ta.

--- ---

"Nhị tiểu thư, nô tỳ nghĩ nên mau mau bẩm báo phu nhân, sau đó đi mời đại phu tới xem bệnh cho đại tiểu thư."

Nhìn máu chảy không ngừng trên đất, sắc mặt cô gái nhỏ gầy trắng bệch như tờ giấy, một đứa nha hoàn nơm nớp lo sợ nói.

"Đừng nói nữa!" Một cô gái mặc quần áo tơ lụa tâm phiền ý loạn kiêu căng nói. Nàng chán ghét nhìn cô gái trên đất một cái, lại lập tức bị máu tươi đầy đất dọa sợ quay đầu nơi khác.

Nàng và cô gái được gọi là đại tiểu thư đang bị thương kia, thực tế là quan hệ đường tử muội. Vì thế, mặc dù là nhị tiểu thư, nàng cũng lớn hơn đại tiểu thư đang bị thương ba tuổi. Trên thực tế, sáu năm trước cha mẹ của đại tiểu thư Phượng Vũ bị hại ngoài ý muốn, huynh trưởng không rõ tung tích, người của chánh phòng gần như không còn, chi thứ như họ sao có tư cách trở thành Gia chủ Phượng gia.

Mà sau khi đạt được thực quyền Phượng gia, gia chủ đối với việc lòng bắt hung thủ sát hại đại ca đại tẩu qua loa cho xong, cũng chẳng quan tâm đứa cháu trai mất tích không rõ, thậm chí còn bắt đầu ngược đãi huyết mạch duy nhất của chính phòng.

Gia chủ như thế, bọn hạ nhân tự nhiên học theo, các tiểu thư thiếu gia càng sẽ không nhân từ nương tay. Đối với việc đại tiểu thư Phượng Vũ bị trọng thương lần này không thoát khỏi liên hệ với nhị tiểu thư.

Nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, nhị tiểu thư Phượng Khả Nhi giận dữ dậm chân một cái, nói: "Đều là nàng không biết điều! Ta muốn mượn nhìn ngọc châu của nàng xem, nàng cố tình không cho! Nếu không phải nàng không cho ta xem, ta sẽ lỡ tay đẩy nàng xuống thềm đá sao?"

"Dạ dạ dạ, tất cả đều là đại tiểu thư không tốt." Nha hoàn kinh hồn bạt vía phụ họa: "Nhưng nàng bị thương nặng như vậy. Không gọi đại phu tới thật không sao ạ?"

Nghĩ đến lời phụ thân dặn dò lúc trước "Ở nhà đối đãi Phượng Vũ thế nào cũng được, chỉ cần cẩn thận đừng làm cho người ngoài thấy, làm xấu hình tượng của chúng ta", ngay sau đó Phượng Khả Nhi quyết định: "Sợ cái gì? Dù sao chuyện mới vừa rồi không ai nhìn thấy, để nàng ta ở chỗ này là được. Nếu lát nữa bị phát hiện, thì là chính nàng trượt chân vấp ngã, không quan hệ đến chúng ta."

Nói xong, nàng cảm thấy như vậy là tốt nhất, vừa thoát khỏi hiềm nghi, vừa giảm bớt phiền toái sau khi tìm đại phu. Quyết ý, nàng không muốn ở lại lâu, cùng nha hoàn vội vã rời đi.

Trước khi rời đi, Phượng Khả Nhi lơ đãng liếc về ngọc châu Phượng Vũ đang nắm thật chặt trong tay. Đó là ngọc châu bên người Phượng Vũ từ nhỏ, óng ánh rực rỡ, hết sức xinh đẹp, nghe nói là bảo vật gia truyền của Phượng gia. Lấy cớ muốn nhìn, thực ra là nghĩ sau khi đến tay, nàng sẽ

không trả lại cho Phượng Vũ, nửa dụ dỗ nửa vạ mạnh mà đem viên ngọc châu này làm của riêng.

Nhưng bây giờ, ngọc châu nhuộm máu, nàng là thiên kim Phượng gia, làm sao có thể uất ức bản thân lấy hạt châu mang điềm xấu chứ.

Chán ghét liếc mắt nhìn ngọc châu nhuộm máu, Phượng Khả Nhi xoay người rời đi.

Ngay khi nàng quay đầu đi, ngọc châu thấm đẫm máu tươi đột nhiên phát ra ánh sáng trắng nhu hòa, bao phủ tiểu chủ nhân gầy yếu lại...

.....

_____ Thân thể nặng nề, đầu rất đau, ta không phải đã chết sao, như thế nào lại có tri giác?

Ý thức của A Nhĩ Pháp (Alpha) còn chưa rõ ràng, lại cảm thấy một lực lượng ôn hòa bao vây thân thể, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, thân thể từ từ trở nên thoải mái hơn. Cùng lúc đó, một chút trí nhớ lạng lẽ hiện lên trong đầu nàng.

.....Nàng là Phượng Vũ, thiên chi kiêu nữ của Phượng gia, mặc dù từ nhỏ yếu ớt, không cách nào trở thành Đấu Sĩ hoặc Ma Pháp Sư cường đại, chỉ có thể trở thành tu sĩ, Giám Bảo Sư cấp thấp nhất ở Tát Lan Tạp, nhưng nàng vẫn được cha mẹ cùng huynh trưởng hết mực sủng ái.

Nhưng vào năm nàng năm tuổi, cơn ác mộng phủ xuống, đầu tiên là cha mẹ chịu khổ sát hại, tiếp theo là ca ca mất tích không rõ. Gia đình ấm áp mỹ mãn trong nháy mắt tan thành mây khói, duy chỉ có nàng may mắn còn sống sót, chẳng những phải thừa nhận nỗi khổ khi mất đi người thân, còn chịu sự khi dễ khinh bỉ hành hạ của họ hàng...

Bên cạnh trí nhớ của cô gái còn có phương pháp sinh tồn của thế giới này.

Chỗ này được gọi là thế giới Tát Lan Tạt, tổng cộng có bốn đại lục, chỗ ở hiện tại của nàng là trấn Lam Phong của Đại lục Tây Phong. Pháp tắc tối cao của thế giới này là: Cường Giả Vi Tôn (Kẻ mạnh là vua). Muốn đi trên con đường cường giả chỉ có tu hành, nhưng người có tư chất thích hợp tu hành, thường thường có rất nhiều.

Mà trong một phần trăm thiên tài, thực lực phân từ thấp đến cao, năm lựa chọn theo thứ tự là Giám Bảo Sư, Đấu Sĩ, Luyện Đan Sư, Ma Pháp Sư, Ngự Linh Sư. Sau khi bọn nhỏ có thiên phú đạt cấp Linh Sĩ cấp cao nhất, sẽ được căn cứ vào thiên phú cùng hứng thú của mình mà quyết định hướng phát triển tương lai.

Phượng gia, bởi vì tổ tông từng xuất hiện đồng thời ba gã Hầu tước Đấu Sĩ, một hoàng giả Luyện Đan sư, một hoàng giả Ma Pháp Sư, mới từ một gia tộc nhỏ, nháy mắt trở thành danh môn số một đứng đầu trấn Lam Phong.

Nhưng phong thủy luân chuyển (cuộc sống thay đổi), hôm nay, trong tộc chỉ có chừng ba gã Đấu Sĩ thượng giai, một Luyện Đan sư trung cấp, thanh thế đã không bằng thế hệ trước, hơn nữa sóng gió sáu năm trước khi Gia chủ đột ngột qua đời, càng làm nguyên khí tổn thương nặng nề. Các thế lực âm thầm mơ ước địa vị Phượng gia rục rịch ngóc đầu dậy.

_____ thế nhưng đi tới thế giới khác Địa Cầu, chẳng lẽ trận nổ lớn do Năng Lượng Ba Động, lại cường đại đến mức xé rách không gian, linh hồn hóa thành làn sóng điện xuyên qua mà đến đây sao?

A Nhĩ Pháp tìm một lý do hợp lý giải thích cho tình huống hiện tại của mình, theo bản năng cảm giác năng lực tinh thần, ngạc nhiên khi phát hiện

lực lượng tinh thần của nàng cường đại đến gần như vô hạn, thế mà không có chịu tổn thương gì, hoàn hảo vô khuyết chuyển đến thân thể mới này.

Thân thể mới, thế giới mới. Đối với A Nhĩ Pháp mà nói, đây là sinh mạng mới đầy quý báu. Trên địa cầu, cả đời bị nhốt trong một tắc vuông, chưa từng xem qua trời xanh mây trắng, nàng thề, tuyệt sẽ không để cuộc sống mới này trôi qua vô ích. Kiếp trước chưa xem qua cảnh đẹp, chưa thưởng thức qua thức ăn ngon, chưa thể nghiệm qua tình thân, nàng sẽ thể nghiệm từng thứ ở thế giới này.

Dĩ nhiên, nàng cũng sẽ không quên báo thù thay Phượng Vũ bị trọng thương mà chết, xem như cảm ơn thân thể này.

"Những gì người bỏ lỡ, ta sẽ giúp người đoạt lại toàn bộ. Người thương tổn người, ta sẽ đưa tất cả đến Địa ngục mà sám hối!"

Mở mắt ra lần nữa, vẻ mềm yếu khiếp đảm thường ngày của cô gái đã biến mất, thay vào đó, trong sự bình thản mơ hồ lộ ra tự tin cùng cường thế.

Máu đỏ tươi, làm người ta liên tưởng tới ngọn lửa hùng hực cháy.

Phượng Hoàng Niết Bàn, Dục Hỏa Trọng Sinh.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mục Tiêu: Ngự Linh Sự

Dựa theo trí nhớ trở lại căn phòng lạnh lẽo đổ nát, Phượng Vũ (về sau sẽ gọi A Nhĩ Pháp là Phượng Vũ) lấy nước sạch rửa hết vết máu trên người, lại thay quần áo sạch sẽ mới ngồi xuống kiểm tra đồ vật xung quanh.

Trên danh nghĩa, chi thứ vẫn như cũ tôn kính xưng hô Phượng Vũ là đại tiểu thư, nhưng thực tế đối xử với nàng không bằng cả một đứa nha hoàn. Phòng của nàng là nơi đổ nát đến mức người hầu trong nhà cũng không muốn ở, nàng không được phép cùng người Phượng gia ngồi cùng bàn ăn cơm, thậm chí những vật khi cha mẹ còn sống cho nàng cũng bị hai tiểu thư thiếu gia chi thứ lấy đi không còn một thứ gì.

Tuy nhiên, bên cạnh Phượng Vũ vẫn còn hai vật. Một món trong đó, chính là ngọc châu đã cứu nàng một mạng hôm nay.

Đưa ngọc châu lên quan sát tỉ mỉ dưới ánh nến, không nhìn ra bất kỳ điều gì đặc biệt, cho dù nhìn từ góc độ nào cũng chỉ là món trang sức điêu khắc tinh tế, giá trị xa xỉ mà thôi.

Nhưng khi Phượng Vũ thử đưa một luồng lực tinh thần dò xét bên trong, lập tức phát hiện đầu mối.

Bên trong hình như có vật gì đó đem lực tinh thần mà Phượng Vũ phóng thích ra bắn ngược trở về. Mặt ngoài ngọc châu, cũng vì sức lực va chạm này, hiện lên một tầng ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt. Tia sáng này cực kỳ nhạt, so với ánh sáng trắng rực rỡ nàng thấy trong ý thức không thể so sánh được.

Phượng Vũ suy tư chốc lát, chờ sau khi ánh sáng ngọc châu biến mất, lại đem máu còn đọng lại trên quần áo hôm nay xoa lên ngọc châu, nó lập tức phát ra ánh sáng lần nữa, hình thành từng tia ánh sáng ngưng tụ thành đoàn, bay vào trong cơ thể nàng, mang đến cảm giác thoải mái dễ chịu. Nhưng tia sáng này vẫn vô cùng ảm đạm như cũ, giống như đèn pin chưa sạc đủ điện, miễn cưỡng phóng ra tia sáng lần cuối.

Thấy thế, Phượng Vũ có thể đoán được tác dụng sơ lược của ngọc châu này: gặp máu tươi hoặc là cảm nhận được ngoại lực thì sẽ kích phát ra sức mạnh bảo vệ chủ nhân. Nhưng hôm nay vì cứu thân thể bị thương nặng, ngọc châu hao phí lực lượng quá lớn, cũng không biết về sau có thể khôi phục lại hay không.

Đem ngọc châu cất vào, Phượng Vũ lấy bông tai xuống. Bông tai này chỉ nhỏ như hạt đậu nành, không phải vàng chẳng phải là bạc, không biết chế tạo từ tài liệu gì, Đồ Đăng (biểu tượng) Phượng Hoàng giương cánh phía trên được điêu khắc rất sống động. Dựa theo trí nhớ, Phượng Vũ truyền một tia lực tinh thần vào bên trong bông tai, ngay sau đó, trong đầu liền xuất hiện rất nhiều thứ. Nàng tùy ý chọn một dạng, hơi ngưng thần (tập trung tinh thần), sau khi nghe “bịch” một tiếng, một quyển sách rơi xuống trước mặt nàng.

Thì ra đây là một không gian trữ vật làm thành bông tai. Không gian trữ vật ở thế giới Tát Lan Tạp thường làm thành đồ trang sức tùy thân như các loại vòng tay, dây chuyền. Phượng gia muốn chế tạo một không gian trữ vật xinh xắn nổi bật cho Phượng Vũ, riêng phí thủ công cũng tốn kém bằng một năm thu nhập của người trong trấn Lam Phong, hết sức đắt giá. Từ việc này có thể thấy được năm đó Phượng Vũ được phụ mẫu và huynh trưởng cưng chiều như thế nào.

Những việc này, Phượng Vũ biết được thông qua trí nhớ, nàng cảm thán Phượng gia năm xưa tài lực hùng hậu, bản thân nàng chỉ là vật thí nghiệm,

không có người thân nên không khỏi lặng lẽ âm mộ. Tiệc nuôi trong chốc lát, nàng liền đem những ý niệm này ném ra sau đầu, chuyên tâm xem sách.

Quyển sách này là sách nhập môn Linh Sĩ cần phải xem, bên trong chẳng những giảng giải cặn kẽ việc tu hành của Linh Sĩ, phương pháp cùng bí quyết tăng lực lượng, còn giải thích sự bất đồng giữa các nghề nghiệp Đấu Sĩ, Ma Pháp Sư. Xem hết một lượt, Phượng Vũ đối với tu hành chi đạo thấu hiểu sâu hơn.

"Thì ra giám bảo sư không cần bất kỳ tu vi gì, khó trách Phượng Vũ thân thể yếu đuối chọn nó. Vì không thể trở thành Đấu Sĩ hay Ma Pháp Sư, nàng chỉ có thể chọn nghề nghiệp như vậy. Thế cho nên khi gia tộc kịch biến, nàng không hề có năng lực tự vệ."

Vì thân thể đã khác xưa, Phượng Vũ không chút do dự hủy bỏ nghề nghiệp giám bảo sư.

"Đấu Sĩ, dựa vào tu luyện không ngừng để đạt được sức mạnh cường đại. Tăng lên trung cấp thì lĩnh ngộ đấu kỹ. Đấu Sĩ phải có đấu kỹ mới có thể miễn cưỡng giữ được tánh mạng trước Ma Pháp Sư đồng cấp ... chỉ là miễn cưỡng sao?"

Phượng Vũ lại loại bỏ sự lựa chọn Đấu Sĩ. Nhưng đồng thời, nàng cũng quyết định lợi dụng kiến thức học được kiếp trước rèn luyện cải tạo thân thể này, dù sao bất luận lựa chọn nghề nghiệp gì, thân thể khỏe mạnh mới là mấu chốt.

"Luyện Đan Sư, tinh thông luyện chế đan dược, giá trị con người của họ dựa trên việc nắm giữ toa thuốc trân quý hay không, cùng phẩm cấp cao thấp. Bởi vì đan dược có tác dụng phụ trợ thăng cấp tu hành, nên họ được các đại gia tộc mời chào. Nhưng Luyện Đan Sư thường không tập trung tu hành nên rất nhiều Luyện Đan Sư cao cấp thực lực chiến đấu thậm chí

không bằng một Đấu Sĩ mãn cấp... Không cách nào tự vệ, còn có thể hy vọng xa vời cái gì?"

Phượng Vũ phán đoán không sai, bởi vì thiếu hụt năng lực tự vệ nên rất nhiều Luyện Đan Sư thực lực trác tuyệt, có khi miễn cưỡng trở thành hạ nhân của những người quyền thế, bị tước đoạt tự do cùng quyền lợi, việc làm duy nhất là phụng mệnh luyện đan cho đến khi sinh mạng kết thúc.

Kiếp trước Phượng Vũ cũng trôi qua những ngày như thế, nàng biết rõ một khi lâm vào tuyệt cảnh, nếu không còn thủ đoạn khác để thoát thân, hẳn tuyệt không cho phép mình rơi vào tình cảnh như thế. Luyện Đan Sư, tự nhiên cũng PASS.

"Ma Pháp Sư, điều khiển nguyên tố tự nhiên biến hoá để cho bản thân sử dụng, sức mạnh cường giả vĩ đại nhất thậm chí có thể một mình hủy diệt khắp Đại lục. Tỷ như Ma Quân Lucifer nổi danh trong lịch sử, cường giả Ma Pháp Sư cùng Quang Minh Chi Tử tỷ thí, lúc ấy nam bắc một dãy của Đông Lăng Đại lục bị phong bạo ma pháp cuốn lấy, đến nay vẫn như cũ không có người dám bước chân vào."

Trừ Ma Quân Lucifer, còn có sự tích khác về vị Ma Pháp Sư nổi danh, Phượng Vũ xem say mê, bất giác trong lòng khao khát hướng tới sức mạnh cường đại của Ma Pháp Sư .

"Ma Pháp Sư ở trên những nghề nghiệp khác, nhất định là mạnh nhất, hay là ta lựa chọn nó... a, phía sau còn có?"

Lướt qua mục Ma Pháp Sư, phía sau đột nhiên còn có một điều mục: Ngự Linh Sư.

"Ngự Linh Sư, thiên địa chi linh, huyền hóa thành tinh, sinh ra linh thức, tức là Linh Thú. Ngự Linh Sư, tức là khống chế Linh thú Thiên Địa. Thực lực cực mạnh, có khả năng sáng tạo ra thế giới. So với những nghề nghiệp khác khó khăn hơn rất nhiều, thậm chí so với Ma Pháp Sư càng thêm khó

khăn gấp trăm lần, từ trước tới nay tại Tát Lan Tạp, chỉ xuất hiện qua hai Ngự Linh Sư, một xuất thân từ Cung gia tại Nam đồ Đại lục, một gã khác lai lịch không rõ, hành tung bất định."

—— từ không đến có, sáng tạo ra thế giới!

Ánh mắt Phượng Vũ gắt gao chăm chú nhìn vào hàng chữ này, không dứt ra được.

Nói một cách khác, điều này đồng nghĩa với Sáng Thế rồi, đây chính là lực lượng Thần Minh mới có!

Ma Pháp Sư hủy diệt, Ngự Linh Sư sáng lập. Ai ai cũng biết, sáng lập so với hủy diệt càng thêm khó khăn gấp trăm ngàn lần? !

Phải làm liền làm tốt nhất! Nàng muốn lựa chọn Ngự Linh Sư! Nghề nghiệp này khó khăn thì thế nào? Nếu từng có người làm được, nàng cũng có thể!

Từ trước đến giờ Phượng Vũ chỉ muốn bản thân làm điều tốt nhất, sau nét mặt bình thản là sự tha thiết hướng tới mục tiêu và ánh mắt kiên định.

Dù cho con đường phía trước đầy gian nguy, nàng cũng sẽ cố gắng bước tới, trở thành kẻ mạnh nhất đứng trên đỉnh cao!

Bình ổn cảm xúc, Phượng Vũ cất sách vừa xem xong vào trữ vật không gian, sau đó trầm ngâm tra xét xem trong đó có còn bộ sách nào liên quan đến Ngự Linh Sư hay không.

Kết quả tra xét làm nàng thất vọng, ngoại trừ một quyển tiểu thuyết lịch sử có nhắc đến Ngự Linh Sư, không còn bất kì bộ sách nào nói về vấn đề này nữa.

—— tại sao lại như vậy chứ?

Phượng Vũ không cam lòng, tiếp tục tìm kiếm, đột nhiên, một vật hồ phách trong suốt xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Trong tất cả các kiện vật, hồ phách tầm thường, không có bất kỳ sự linh hoạt cùng chấn động nào, nói cách khác nó không thu hút ánh nhìn của người khác. Nhưng Phượng Vũ chú ý tới nó bởi vì nó cực kỳ xinh đẹp. Những hơi mờ giống như giọt nước mưa bao lấy vật hình hồ phách, lẳng lẳng bao quanh một con bướm bướm xinh xắn, cánh mỏng như lụa, màu tím mộng ảo cùng màu lam đan vào nhau tạo thành hoa văn xinh đẹp, khiến cho người ta vừa nhìn liền không nhận được mê say trong lúc.

Có lẽ là món trang sức đẹp mắt, vuốt ve không tồi. Phượng Vũ nghĩ như thế, tiện tay lấy ra bỏ vào trong túi áo.

Sau đó, nàng tiếp tục tìm kiếm tài liệu. Nhưng sau khi tìm tòi hai lần, kết quả vẫn như cũ làm nàng thất vọng. Chẳng những không tìm được bộ sách liên quan đến Ngự Linh Sư, thậm chí cũng không có bất kỳ tài liệu nói về Ma Pháp Sư.

Trong không gian trữ vật không có tài liệu phương diện này là do năm đó phụ mẫu nàng sợ con gái sẽ buồn vì thể chất không cách nào tu hành, nên đặc biệt loại chúng ra.

Phượng Vũ xuyên qua mà đến dĩ nhiên không rõ ràng lắm nội tình những việc này. Thấy không tìm được tư liệu chính mình cần, mặc dù có chút buồn bực nhưng cũng không chú ý nhiều. Đây chỉ là khó khăn nhỏ nhỏ ban đầu, nếu ngay cả loại chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được, nàng còn có tư cách gì hy vọng xa vời trở thành người mạnh nhất?

Thối tắt nển, Phượng Vũ giữ nguyên quần áo nằm trên giường, tính toán nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai sẽ nghĩ biện pháp sau.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Học Phí Đắt Đò

Vào lúc Phượng Vũ mới vừa nhắm mắt lại, thì hai người Phượng Khả Nhi và đệ đệ, vẻ mặt không tập trung ngồi ở trong phòng phụ thân, nghe hẳn dạy bảo.

"Gần đây bên trong Mê Vụ Cốc, đám ma thú hành động khác thường, nghe nói ma thú cấp hai Vân Miêu thường ngày vẫn luôn ngoan ngoãn nhất cũng bắt đầu xao động, cào bị thương nhiều đứa trẻ đi ngang qua nó. Nơi đó mặc dù có chút vắng vẻ, dấu sao vẫn là lãnh địa của nhà chúng ta, phụ thân sẽ mau chóng sắp xếp người qua đó điều tra chuyện gì xảy ra. Trước khi có kết quả, hai tỷ đệ các con tuyệt đối không thể đi loạn, biết không?"

"Đã biết, phụ thân người thật dài dòng." Phượng Lôì ngáp, không kiên nhẫn nói.

Đối với tư chất thiên phú của nhi tử, mới mười tuổi đã tu luyện tới Lục Phẩm Đấu Sĩ, gia chủ đương nhiệm của Phượng gia Phượng Thế từ trước đến giờ đều hết sức cưng chiều, nghe được lời nói của nhi tử không có lẽ phép cũng không để ý. Nhưng khi quay qua nhìn thấy vẻ mặt mất tập trung của Phượng Khả Nhi thì biểu cảm ngay lập tức trở nên nghiêm túc: "Khả Nhi, lời phụ thân nói con có nghe không?"

"À? Cái gì. Vâng, vâng, nghe thấy." Phượng Khả Nhi phục hồi tinh thần, hốt ha hốt hoảng đáp. Từ sau khi thoát khỏi nơi mà nàng đẩy ngã Phượng Vũ, tinh thần vẫn luôn có chút không tập trung, sau lại vờ như tán gẫu, nói chuyện cùng đám thị vệ. Sau khi nghe xong miêu tả của nàng, thị

vệ nói nếu thật chảy ra nhiều máu như vậy, khẳng định người nọ chắc chắn là chết.

— Kê kia đại tiểu thư có chết cũng chẳng sao, chỉ sợ sau đó phụ thân tra ra lỗi do nàng, thừa dịp hủy bỏ tư cách đến Linh Chân học viện ở Tinh Vân thành đọc sách của nàng.

Linh Chân học viện là học viện dạy tu hành Linh Sĩ số một ở Tây Phong Đại lục, mời giảng sư của bất kể chức nghiệp nào, thấp nhất đều là tu vi trung cấp trở lên. Cũng bởi vì thế, học phí hàng năm của học viện học phí cao đến dọa người, lên tới một vạn tinh thể trong suốt. (Chỗ này mình không biết cái linh tinh chi cụ là gì nên dịch tạm thế, bạn nào biết chỉ mình sửa nhé)

Hiện tại tình trạng của Phượng gia sa sút chỉ bằng một nửa lúc trước, đương nhiên Phượng Thế sẽ không tiêu tiền vào trên người đại nữ nhi chỉ có tư chất bình thường. Lần này Linh Chân học viện chiêu sinh học viên mới, ông vốn chỉ muốn để cho một mình nhi tử đi. Rút cuộc không chống lại được nữ nhi tấn công bằng nước mắt, mới miễn cưỡng đồng ý để nàng đi cùng.

— nói sao cũng muốn giấu giếm chuyện Phượng Vũ bị thương có liên quan tới nàng! Mặc dù bình thường phụ thân cũng sẽ sĩ nhục Phượng Vũ, nhưng lần này nếu làm không tốt sẽ bị cho thành chuyện lớn, khiến nàng không thể đi tới Linh Chân học viện!

Nghĩ tới đây, Phượng Khả Nhi vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, đối với Phượng Thế có chút nghi ngờ nói: "Phụ thân, con chỉ hơi mệt một chút, nhất thời không tập trung. Lời người vừa phân phó con đều nghe, không được phép đến gần Mê Vụ Cốc, đúng không?"

"Không sai." Phượng Thế không nghi ngờ gì, dặn dò xong, phất tay cho các con lui ra, bản thân cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời chưa hoàn toàn sáng, Phượng Vũ hai mắt nhắm chặt, trên mặt hơi có đỏ ửng, nhìn như đang ngủ say, chợt vẻ mặt khẽ nhúc nhích, mắt cũng theo đó mở ra một đường.

— có người đến gần. Có điều bước chân đối phương không có thực, hô hấp nặng nề, không giống dáng vẻ của người có tu vi, có lẽ là hạ nhân nào đó đến truyền lời hoặc tặng đồ.

Giống như để chứng minh phán đoán của nàng là đúng, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, một nha hoàn đi vào, rõ ràng chính là tiểu nha đầu ngày hôm qua nhìn thấy Phượng Khả Nhi trọng thương Phượng Vũ.

Thấy Phượng Vũ nằm ở trên giường, nàng chần chờ một chút, rón ra rón rén tiến lại đây. Nhìn Phượng Vũ vẫn còn ngủ say, hô hấp đều đặn, tảng đá lớn trong lòng không khỏi hạ xuống: "Thật may là mạng người lớn, lần này nhị tiểu thư có thể yên tâm."

Yên tâm? Phượng Vũ đang nhắm mắt giả vờ ngủ say không khỏi âm thầm nhíu mày: xem lại trí nhớ vốn có, nàng cũng không nhận ra Phượng Khả Nhi kia vô lễ ngang ngược kiêu ngạo, coi việc bắt nạt Đường tử làm niềm vui sẽ vì làm nàng bị thương mà trong lòng lo lắng. Cho nên nàng "Yên tâm", chỉ sợ là có nguyên nhân khác?

Nếu là có nguyên nhân, vậy thì hôm nay không thể để cho tiểu nha đầu này tùy ý rời đi.

Nha hoàn đúng là nghe theo mệnh lệnh Phượng Khả Nhi, đi đến xem xét tình hình của Phượng Vũ. Thấy Đại tiểu thư này mạng lớn lại có thể tránh thoát một kiếp, hài lòng trở về phục mệnh. Nào ngờ, còn chưa xoay người sang chỗ khác, người trên giường không hề báo trước liền mở hai mắt ra, cười như không cười nhìn nàng.

"Chào buổi sáng Đại tiểu thư." Nếu đã là chủ tử sớm mất đi chỗ dựa, thì cũng không cần phải thủ lễ rồi. Nàng qua quýt làm lễ ra mắt vừa muốn rời

đi, lại nghe được một giọng nói mềm mại: "Ta cho phép người rời đi sao?"

Giọng nói của bản thân trong trẻo dịu dàng, lại thêm mấy phần uy nghiêm, hoàn toàn không có nửa phần sợ sệt như mọi ngày. Cần thận lắng nghe, còn mơ hồ lộ ra khí chất cao quý, lại như là người ở trên cao giống gia chủ Phượng Thế.

— sao hôm nay đại tiểu thư như biến thành người khác vậy?

Mặc dù trong lòng có mấy phần cảnh giác, nhưng bộ dáng Phượng Vũ bị bắt nạt yếu đuối trước kia đã sớm khắc sâu trong lòng, mặc dù tiểu nha hoàn có chút kinh hoảng, nhưng cũng không để biến hóa nho nhỏ này trong lòng: "Nhị tiểu thư vẫn đang chờ ta phục thị nàng rửa mặt chải đầu, ta liền cáo lui trước."

Trong khi nói chuyện, nàng lơ đãng cùng Phượng Vũ bốn mắt nhìn nhau, lập tức sửng sốt. Chỉ chốc lát sau, ánh mắt của nàng từ từ trở nên ngốc trẻ.

Hài lòng nhìn mặt nha hoàn chợt đờ ra ngây ngốc, Phượng Vũ hỏi "Người là người bên cạnh Phượng Khả Nhi?"

Sau khi trúng chiêu, dù thường ngày đối với Phượng Vũ đã thất thế, là một nha hoàn kiêu ngạo vô lễ giống với chủ tử nàng dịu ngoan trả lời: "Vâng"

"Vậy người nhất định biết, nàng vì sao không yên lòng thương thế của ta."

"Dạ, nô tỳ biết. Là bởi vì nhị tiểu thư thật vất vả thỉnh cầu lão gia đồng ý, cho phép nàng nửa tháng sau đi với thiếu gia tới Linh Chân học viện đọc sách. Nhị tiểu thư lo lắng lão gia sau khi biết nàng tổn thương người, sẽ lấy chuyện này làm lí do, hủy bỏ tư cách nàng đi học của nàng, cho nên mới vội vã sai nô tỳ tới tra xét thương thế của người."

"Linh Chân học viện à."

Trong trí nhớ, đây là tòa tháp nơi nhóm người linh sĩ Tây Phong Đại lục tu luyện trước khi lựa chọn chức nghiệp, học viện tu luyện tốt nhất. Toàn bộ các thiếu niên và thiếu nữ có tư chất tu hành tại Tây Phong Đại lục, đều mơ ước có thể đi vào Linh Chân học viện. Bởi vì nơi đó không chỉ có lão sư tốt nhất hướng dẫn học trò tu luyện, quan trọng hơn là bọn họ có ánh mắt cực kì tinh tường, có thể phán đoán chính xác tư chất và năng lực tiềm ẩn của mỗi người, từ đó giúp các đệ tử lựa chọn nghề nghiệp thích hợp nhất với y/nàng.

Chỉ là, đối với Phượng Vũ đã quyết chí trở thành ngự linh sư mà nói, lực hấp dẫn Linh Chân học viện không phải là lựa chọn chức nghiệp, mà là trợ giúp đối với giai đoạn người tu hành linh sĩ. Dù sao, giống như nàng không có người hướng dẫn thực tế, nếu như có lão sư chỉ dạy, có thể rút ngắn con đường tu luyện đi nhiều.

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân Phượng Khả Nhi làm ra cử chỉ khác thường, Phượng Vũ sử dụng thuật thôi miên, hạ mệnh lệnh cuối cùng với tiểu nha hoàn: "Quên đi những lời ta đã hỏi, trở lại bên cạnh chủ nhân của ngươi."

Lúc trước ở phòng thí nghiệm thì lũ học giả biến thái kia không buông tha bất kì điểm nào, tận lực khai thác mọi năng lực tiềm ẩn của nàng. Nàng chịu đủ tra tấn, đồng thời cũng học xong không ít cái gọi là siêu năng lực. Thuật thôi miên chính là thứ đơn giản nhất trong đó.

"Linh Chân học viện. Học phí có vẻ rất đắt." Phượng Vũ suy nghĩ có nên bán mấy món đồ trong không gian trữ vật để nộp học phí. Nhưng cuối cùng lại bỏ qua, bởi vì trong không gian gì đó nàng hoàn toàn không biết cách dùng. Nếu như mang trân châu làm thành cá mục bán đi, vậy chẳng phải bị thua thiệt lớn.

Nhưng không bán đồ lấy tiền, một cô gái nhỏ gần mười tuổi, lại nên đi nơi nào kiếm khoản học phí đắt đỏ này đây?

Gần như không chút nghĩ ngợi, Phượng Vũ lập tức có đáp án.

Săn thú.

Ma thú bình thường cũng không đáng tiền, đáng tiền chính là giống như nhân loại, phải có tu vi, thực lực nhất định phân chia thành phẩm cấp ma thú. Ma thú đặc biệt có Thú Hồn tinh hạch thậm chí da lông huyết nhục, đều là đồ tốt có thể bán với giá cao.

Mà nhân loại tu sĩ cam chịu mạo hiểm, lúc chiến đấu với ma thú cũng áp dụng như vậy: bình thường nói đến, phẩm cấp cao nhất, đấu với phẩm cấp thấp nhất sẽ đoạt được ưu thế áp đảo. Nếu như là cùng cấp bậc tỷ thí, so thực lực, đối lại chú trọng kinh nghiệm thực chiến. Nếu như thực lực thấp đối phương cấp một, như vậy thật xin lỗi, trừ phi người có linh khí cường hãn, nếu không thì là chết không thể nghi ngờ.

Phượng Vũ rất rõ ràng, lấy thể lực yếu đuối đến chỉ có thể đi làm giám bảo sư của nàng, thậm chí ngay cả Linh Sĩ cấp một cũng không đạt được. Nếu nàng tùy tiện dùng lời nói đi ngênh chiến ma thú, không thể nghi ngờ là chủ động dâng lên miệng cho đối phương làm điểm tâm.

Mặc dù tinh thần lực ở kiếp trước vẫn còn, nhưng không biết, có tác dụng với ma thú hay không.

Phượng Vũ quyết định tới khu vực bên ngoài tìm một hai con ma thú luyện tập, thử chỉ dùng Tinh Thần lực thì có thể khống chế đối phương hay không. Dĩ nhiên, trước đó, nàng còn phải đi chuẩn bị chút đồ cần thiết, chuẩn bị khi gặp bất trắc.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khách Quý Thành Tinh Vân

Trên con đường trung tâm của Lam Phong Trấn, một tiệm thuốc được trang trí khí thế, lão bản tác phong đứng đắn chỉ huy nhóm người dưới làm việc, bỗng một người từ ngoài cửa vội vã chạy vào: "Lão bản! Có khách tới!"

"Vội cái gì, nhìn bộ dạng của người thật không có tiền đồ! Tiệm thuốc Lâm Ký của chúng ta là lớn nhất thành, có ngày nào không có khách đến?" Lão bản khiển trách.

"Vị khách này không giống vậy, ‘nàng’ là do thiếu chủ đưa tới."

"Thiếu chủ tự mình đưa khách tới?" Nghe vậy, vẻ mặt cứng đờ: "Chẳng lẽ, là vị kia ở Tinh Vân thành"

"Chắc là như vậy!"

Vừa nghĩ tới thân phận tôn quý của vị khách kia, thần kinh lão bản liền căng thẳng. Đây chính là khách quý mà thiếu chủ thật vất vả mời tới! Nếu để xảy ra nửa điểm sai sót, sợ rằng sau này bản thân hẳn sẽ không thể sống tiếp ở Lam Phong Trấn.

Tinh thần hẳn lập tức tăng cao một trăm hai mươi phần, chỉ huy nhóm người làm dùng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp cửa tiệm, lại cố gắng kéo kéo dây đai buộc chặt y phục trước bụng xuống dưới, hi vọng nhìn trông thật phẳng phiu.

Vừa mới làm xong tất cả, thiếu chủ và vị khách quý kia liền dừng trước cửa tiệm.

Lão bản sớm chuẩn bị một bụng lời nói may mắn, chuẩn bị tiến lên tiếp đón, vừa ngẩng đầu trong nháy mắt liền ngây ngấn cả người.

Một thiếu nữ mặc váy dài trắng, cổ đeo vòng trân châu đang bước xuống xe ngựa đi vào quán. Tóc dài đen nhánh thẳng tắp dọc theo khuôn mặt trắng nõn mềm mịn của nàng rũ xuống, làm nổi bật da thịt trắng tuyết và hai mắt đen láy linh động của nàng. Cái mũi thẳng tắp, môi mỏng nhạt không chứa ý cười.

Dáng người nàng không thể bắt bẻ, nhưng cũng không mảnh mai tinh tế, hai hàng lông mày có vài phần anh khí. Dung hòa với vẻ mặt lạnh như băng của nàng, càng có vẻ thần bí mà cao không thể với tới.

Vị khách quý kia, hẳn là thiếu nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp lạnh lùng này!

Không chỉ có lão bản, nhóm người làm lần đầu thấy được diện mạo khách quý, trong khoảng thời gian ngắn đều nhìn chăm chú.

"Khụ khụ, các người đi xuống trước đi, khách sẽ do ta tiếp đãi." Trước khi đám người dưới bị phát hiện vô lễ, Lâm gia Thiếu chủ Lâm Tần Kiệt không để lại dấu vết cho bọn họ lui xuống.

Lâm Tần Kiệt là vị thiếu niên mười sáu tuổi tướng mạo anh tuấn, đứng chung một chỗ với thiếu nữ xinh đẹp kia, nhìn qua trông như một đôi người ngọc. Mà hẳn dường như vì có thể ở gần mỹ nhân mà hết sức vui mừng, trong mắt lộ ra hưng phấn không thể che giấu, giọng điệu nhẹ nhàng có chút khoe khoang giới thiệu từng món được liệt kê đắt giá được mang lên.

"Nói về Linh Đan, tất nhiên muội không xa lạ gì, nhưng phương thuốc của tiệm ta đã được cải tạo, vốn là thuốc sau khi uống chỉ có thể khôi phục

năm phần thể lực, đan dược của chúng ta có thể tăng hiệu quả lên tới sáu phần."

"Quy Nguyên Đan, có thể nhanh chóng khép lại miệng vết thương, cũng đã được cải tạo, có thể rút ngắn thời gian vết thương khép lại tới tám phần."

"Đây là hạ cấp tam phẩm Thú Hồn tinh hạch Tử Lô Báo, nói đơn giản là có thể thúc giục sấm sét cỡ nhỏ, có thể công kích kẻ địch, cũng có thể xua tan sương mù đối phương thả ra. Đối chiến với kẻ địch ma pháp hệ Thủy cực kì thích hợp."

"Cái này càng khó có, là lông vũ Vân Dực Điều trung cấp, dùng để luyện chế thuốc thì không thể xem thường. Nếu dùng chúng để luyện chế binh khí, có thể khiến lực công kích ma thuật hệ Phong nâng cao ít nhất một phần."

"Cái này."

"Cái đó."

Hắn đang nói hăng say, lại bị cắt đứt.

"Tần Kiệt, huynh không cần giới thiệu rõ ràng như thế, ta chỉ cần thứ có thể xua tan sương mù là đủ rồi." Ngữ khí thiếu nữ xinh đẹp cũng giống với vẻ mặt lạnh băng của nàng, giọng điệu ngờ vực hơi khàn khàn.

Nghe vậy, Lâm Tần Kiệt cười hì hì nhún vai: "Ta chỉ là cảm thấy cơ hội khó có được ——"

Khi hắn nói chuyện, ánh mắt toan tính ở trên người thiếu nữ đảo một vòng, lập tức khiến "Giai nhân" tức giận: "Câm mồm!"

"Ta là nói muội hiếm khi đến đây thăm ta, muội lại nghĩ đi đâu vậy? —— sau năm mươi tuổi, muội cũng chưa từng đến Lam Phong Trấn,

không phải sao? Chẳng lẽ ta nói sai?"

"Ta thấy câu nói của huynh thế nào lại có ý khác?"

"Ai nha, đó là ảo giác của muội, ảo giác."

"Hừ! Từ nhỏ miệng lưỡi huynh đã trơn tru, vẻ mặt cợt nhả, không có đến nửa lời nói thật."

"Thế nào, chẳng lẽ mỗi người đều phải lạnh như băng giống muội mới tốt? Có điều lần này thật khiến người khác bất ngờ, ta cũng không biết, thì ra muội còn có loại sở thích này ——"

"Không muốn bị thương vì nói nhiều thì câm miệng. Huynh cho rằng ta nguyện ý như vậy sao?"

Hai người đang tranh cãi thì ngoài cửa truyền tới một giọng nữ: "Xin hỏi, nơi này là tiệm thuốc sao?"

Giọng nói kia nhẹ nhàng như vậy, nhưng lại lộ ra lạnh nhạt không nói được, kết hợp với giọng nói trẻ con, thật sự là có chút không hợp. Lâm Tần Kiệt cùng người thiếu nữ không nhìn được quay đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương gầy nhỏ, đang đứng ở cửa nhìn quanh.

"Đúng, nhưng hiện tại chúng ta tạm thời không buôn bán."

Người làm chỉ sợ quấy rầy khách quý, đang từ chối thì giọng nói Lâm Tần Kiệt từ phía sau truyền tới: "Có đạo lý nào khách đã tới cửa còn để rời đi? Tiểu muội muội, mời vào, muốn cái gì chọn tùy ý."

Cô nương kia đang muốn nói chuyện, nghe được ba chữ "Tiểu muội muội" phía sau giống như bị ghen, dừng một chút mới lên tiếng: "Đa tạ."

Lâm Tần Kiệt không nhận ra sự khác thường của nàng, quay đầu tiếp tục trêu đùa với bạn tốt. Một hồi lâu, sau khi cô nương kia mua xong dược liệu

tính tiền rời đi, lại thấy bạn tốt vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng như nghĩ tới điều gì.

"Thế nào? Có chỗ nào không đúng?"

"Không có gì, chỉ là khó hiểu sao nàng lại mua mấy vị thuốc không liên quan tới nhau." Chỉ là, trong đó Tê Phong Thảo và Hàn Lạc Tán nhìn như không có quan hệ, chỉ là trong quyển sách nào đó lại nói có thể kết hợp cùng nhau, nhưng nàng không nhớ rõ.

"Rất kỳ quái sao? Có lẽ đúng lúc thiếu hụt thôi." Mặc dù trong nhà chủ yếu kinh doanh đan dược, nhưng với các vị thuốc lại chỉ biết qua loa sơ sài, mục tiêu Lâm Tần Kiệt là quyết tâm trở thành Đấu Sĩ nên không chút để ý nói.

". Có lẽ vậy...!" Thiếu nữ thu hồi tầm mắt, lần nữa dời lực chú ý đến đồ vật trước mặt: "Lần này đúng dịp gặp phải Thủy ma thú trung cấp sinh con tại Mê Vụ Cốc, nếu không muội sẽ trực tiếp từ trong nhà mang vật khắc chế linh khí Thủy ma thú tới đây, hiện tại chỉ có thể dùng tạm chút đồ này."

"Có muội thực lực đã mãn cấp, đang trong giai đoạn trung cấp ma pháp sư tương lai ở đây, ta cực kì yên tâm." Lâm Tần Kiệt làm động tác khoa trương, "Ta và muội liên thủ, nhất định có thể bắt Thủy ma thú mới xuất hiện kia vào tay!"

Mê Vụ Cốc là nơi cư trú của bầy ma thú ở Lam Phong Trấn. Nó thực xứng với tên gọi, trong chu vi mười mấy dặm quanh năm bao phủ sương mù nhàn nhạt, kéo dài không tiêu tan. Thêm việc bóng cây trong cốc che lấp đi ánh mặt trời, người thường đi lâu trong đó, đầu óc không khỏi choáng váng.

Trước đó Phượng Vũ đã quyết định sẽ chỉ đạo quanh phía bên ngoài, thử nghiệm bản lĩnh, nhưng lại không ngờ rằng bị lạc đường. Làm nàng để ý, là

sương mù nồng đậm không thể tan đi.

Chỉ là đứng ở cửa cốc, đã bị làn sương mù dày đặc bao quanh, miễn cưỡng có thể nhìn thấy sự vật trong vòng mười bước. So với trong ấn tượng thì sương mù này càng nồng đậm, đến tột cùng là trí nhớ trước đây bị sai, hay do trong cốc đã xảy ra biến hóa?

Nhưng mọi thứ đã được chuẩn bị rất tốt, cũng không thể chỉ vì một chút khác thường liền trở về tay không. Nghĩ ngợi chốc lát, Phượng Vũ quyết định vẫn giữ nguyên kế hoạch hành động như cũ.

Khi bóng dáng của nàng biến mất trong cốc thì một trận gió lớn thổi qua, thổi tan làn sương mù dày đặc, đồng thời, lộ ra bố cáo mới vừa bị sương mù che khuất chặt chẽ.

"Gần đây ma thú trong cốc liên tiếp dị động, mọi người dân không được tùy ý vào cốc. Nhất là người thường và Linh Sĩ cấp thấp. Nếu như tự tiện xông vào, sống chết tự chịu."

Phía trên bố cáo, là một chữ Phượng rất lớn.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hồ Phách Hồ Điệp

Mê Vụ Cốc là nơi trú ngụ của ma thú, nên Lam Phong Trấn thường xuyên lui tới rất nhiều Linh Sĩ muốn thử một chút bản lĩnh. Nhưng sau sự kiện bày ma thú gây rối làm tổn thương người, nhóm người Linh Sĩ vì tránh đầu sóng ngọn gió, dần dần không còn đến nữa.

Dù sao, tu luyện tất nhiên quan trọng, nhưng giữ mạng nhỏ mới là quan trọng nhất. Giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Nhưng kỳ quái là, sau khi người không còn xuất hiện nữa, bọn ma thú cũng dần dần ngừng quấy nhiễu, đổi thành ẩn náu tại hang động của chính mình, cảnh giác mà dè dặt, chú ý động tĩnh ở sâu trong Mê Vụ Cốc.

Không thể trách những ma thú này bình thường liêu lĩnh đột nhiên trở nên hèn nhát, đổi thành một bày ma thú bất kì, khi đứng đầu vạn thú có hành động khác thường, ma thú cấp thấp hơn cũng sẽ khó tránh khỏi lo lắng xao động.

Ngay tại thời điểm linh sĩ và ma thú đối với Mê Vụ Cốc nhượng bộ lui binh, là lúc Phượng Vũ không biết chuyện liêu lĩnh tiến vào.

Hiểu biết của nàng đối với nơi này, chỉ có thể dựa vào đoạn trí nhớ còn lưu lại mà biết một ít. Trước kia khi ba mẹ còn sống, Phượng Vũ được cưng chiều thành tiểu công chúa, dĩ nhiên sẽ không tới nơi này mạo hiểm. Sau khi gặp biến cố, không còn người thân bảo vệ lại không có khả năng tự vệ nàng lại càng không dám đặt chân vào nguy hiểm. Cho nên, đối với Mê Vụ Cốc, hiểu biết của Phượng Vũ quả thực là không nhiều.

Do vậy, trong lúc hành động nàng cực kỳ cẩn thận, ở trong sương mù dày đặc giảm xuống từng bước, đều phải dùng tinh thần siêu việt hơn xa người thường để nhận biết động tĩnh xung quanh.

Nhưng sau nửa giờ vào Cốc, nghi vấn trong lòng càng ngày càng tăng: chẳng phải đồn đại nơi này có rất nhiều ma thú tụ tập sao? Tại sao dọc đường nàng tới đây, ngay cả cái đuôi của ma thú cũng không nhìn thấy?

Lại nghĩ đến sương mù ở đây dày đặc khác hẳn ngày thường, càng chạy càng sâu khiến nàng do dự dừng bước: trong cốc này, có lẽ đã xảy ra biến cố nào đó? Vậy mà, bản thân nàng lại đi hơn một khắc đồng hồ, nếu còn không thu hoạch được gì, thì quay về phủ thôi.

Lúc này, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng dã thú gào thét đặc biệt khổ sở, chột xé rách yên tĩnh trong cốc.

Cùng với tiếng gào thét, Phượng Vũ nhạy bén cảm nhận được, không khí trong cốc có biến hóa nhỏ, sương mù ngày càng dày đặc hơn, không khí cũng ngày càng áp lực.

Tuy rằng không biết đây là thủy ma thú đang thống khổ, dẫn tới biến hóa của thủy nguyên tố xung quanh, gây nên hiện tượng mạnh mẽ khác thường. Nhưng Phượng Vũ cũng có thể phán đoán được, biến đổi trong cốc với con ma thú đang đau đớn có quan hệ vô cùng lớn.

—— Chẳng lẽ là có người giành trước một bước, ở nơi này vây bắt ma thú lợi hại, cho nên liên tục xảy ra dị tượng?

Nếu thật là người, trái lại Phượng Vũ không sợ. Nàng đã thử qua ở tên tiểu nha hoàn kia, trong thế giới này, tinh thần lực của nàng đối với con người vẫn hữu hiệu như cũ.

Phượng Vũ trầm ngâm chốc lát, quyết định đi lên xem rõ sự tình.

Ma thú khố sở gào thét không ngừng, trở thành chỉ đường tốt nhất cho Phượng Vũ. Nhưng nó rống một tiếng dù nghe tưởng gần trong gang tấc, nhưng đi thực tế, cũng làm Phượng Vũ mất gần một giờ đồng hồ.

Đi qua vô số bụi gai, giẫm lên vô số lá cây rơi rụng, Phượng Vũ rốt cuộc theo tiếng gào đi tới trước một hồ nước.

Một con ma thú đầu nhọn cổ dài, thân dài tới đuôi, đang dùng móng vuốt che cái bụng nhô lên cao cao, ở trong hồ nước lăn lộn khố sở. Trong lúc vô ý ma thú phóng thích ra thủy nguyên tố bọc quanh nó, lại đánh gãy một mảng lớn cây cối mọc quanh hồ. Mà chung quanh cũng không có dấu vết vây bắt của con người.

Nhìn mọi thứ trước mắt Phượng Vũ không tùy tiện tiến lên, chỉ là cẩn thận hít thở chậm lại, dừng lại ở xa.

Đùa sao, chỉ là vô ý thức phóng thích ra năng lượng đã mạnh mẽ như vậy, có thể thấy con ma thú này có năng lực cao nhất. Trước khi không biết chính xác tinh thần lực của mình có tác dụng với nó hay không, chỉ người ngu ngốc mới có thể hành động thiếu suy nghĩ.

Giấu kỹ thân thể, Phượng Vũ nhắm hai mắt, dùng tinh thần lực tập trung toàn bộ ở trên người con ma thú trong hồ. Trong nháy mắt ý thức hai bên tiếp xúc với nhau, Phượng Vũ liền cảm nhận một hồi cảm xúc nóng nảy hướng về phía mình, đồng thời còn nghe được nói tục liên tiếp: "TNND! Sớm biết sinh đứa bé đau như vậy, lão nương sẽ không sinh!"

.....

Một đám quạ âm âm bay qua trong đầu, Phượng Vũ trên trán hiện lên ba vạch đen.

Ma thú và con người giống nhau đều phân chia thực lực, người mới tu luyện cảnh giới chia từ cấp một đến cấp bảy, tu hết cấp bảy, thì là trọn vẹn

hạ cấp. Tiếp đó chính là trung cấp, cao cấp, bá tước, hoàng giả, lệnh tôn.

Trong sách giới thiệu tu luyện từng nói qua, sau khi tu vi ma thú đạt tới giai đoạn cao nhất của hạ cấp, thì có thể nói tiếng người. Biết thì biết vậy, nhưng tận mắt nhìn thấy một con ma thú bề ngoài hung hãn giống như người phụ nữ mang thai sợ đau mà hồi hận thì vẫn khiến Phượng Vũ cảm thấy chấn động một hồi "Điều này thật không khoa học" .

"Đau chết! Đứa nhỏ này thật không hiền lành! Giày vò nhiều ngày như vậy không chịu ra ngoài, chờ con ra ngoài nường nhất định đánh mông con!"

"Tiểu tổ tông, con huyền não làm nường khó chịu muốn chết rồi, chờ nghịch ngợm, mau mau đi ra!"

"Đứa nhỏ chết tiệt này cuối cùng có chịu ra hay không? ! Nếu còn không nghe lời, chờ sinh ra ta liền ném con đi!"

.....

Phượng Vũ nghe được mờ hôi điên cuồng: vị ma thú đại tử này cũng quá dũng mãnh, đau bụng sinh vẫn nghĩ vẫn vợ nhiều như vậy.

Lúc này, đột nhiên nàng cảm thấy dưới quần áo truyền đến một trận cảm giác nóng rực. Cảm giác nóng nực khác thường này cũng không phải là của thân thể lập tức khiến Phượng Vũ cảnh giác. Theo bản năng nàng đưa tay vào trong y phục, ấn xuống một cái, phát hiện trong túi vải có một miếng nhỏ cứng rắn nổi lên. Để vào tay, mới phát hiện đó là hồ phách Hồ Điệp tối qua cố ý lấy ra.

Khác với lạnh lẽo đêm qua, hiện tại hồ phách Hồ Điệp chợt trở nên nóng bỏng, hơn nữa nhiệt độ còn không ngừng tăng lên, thậm chí làm Liên Phượng Vũ không thể cầm được. Vừa định để nó trên đất, lại thấy Hồ Điệp

vốn đang ngủ yên trong hố phách, cánh bướm màu lam bỗng nhẹ nhúc nhích.

Phượng Vũ cho rằng bản thân bị hoa mắt, nhưng tiếp đó, vòi bướm bướm thật dài cũng từ từ giãn ra, cánh bướm lay động độ cong cũng ngày càng lớn. Sau mấy cái vỗ cánh nhẹ nhàng linh hoạt, Hồ Điệp vẩy mà đâm thủng hố phách, bay vun vút trên không.

Cùng lúc đó, một âm thanh lạnh lùng vang lên bên tai Phượng Vũ: "Thủy ma thú trung cấp sinh con chính là thời điểm tốt nhất giết chết nó. Người còn không động thủ?"

Nhìn màu sắc vô cùng xinh đẹp, đẹp có chút không thực của Hồ Điệp, Phượng Vũ không chắc chắn lắm hỏi: "Người là đang cùng ta nói chuyện?"

"Nơi này còn có người thứ hai sao?"

"Người là ai?"

". Người có thể gọi ta Luci."

Luci? Cái tên này nghe có chút quen thuộc.

Không đợi Phượng Vũ nhớ lại, Luci lại nói: "Mau giết nó, lấy Thú hồn tinh hạch của nó cho ta."

Thanh âm kia mang theo ý tứ ra lệnh rõ ràng, giống như chủ nhân của nó trời sanh đã có thói quen ra lệnh, là người bề trên.

Nếu như chỉ nghe âm thanh, sẽ khiến người nghĩ tới một vị Quân vương đột nhiên tức giận ngay tức khắc lệnh cho thiên hạ máu chảy ngàn dặm, nhưng bây giờ.

Phượng Vũ nhìn tiểu Hồ Điệp trước mặt, chợt có chút buồn cười: "Người là đang ra lệnh cho ta? Tiểu Hồ Điệp Luci?"

"."

Luci á khẩu không trả lời được. Hai mắt Phượng Vũ chớp cũng không chớp mà nhìn chăm chăm vào nó, không bỏ qua dù chỉ một chi tiết nhỏ. Nàng chú ý thấy, theo thời gian trôi qua, màu sắc xinh đẹp trên hai cánh Luci, dần dần trở nên âm đạm. Chỉ là, biến hóa này hết sức nhỏ, nếu không quan sát cẩn thận, thì khó mà nhìn ra được.

Trầm mặc trong chốc lát, khẩu khí của Luci đổi thành hiền hoà hơn, nhưng lại lộ ra gượng gạo vô cùng: "Ta là đang giao dịch với người. Người cung cấp Thú hồn tinh hạch cho ta, ta sẽ nói cho người biết chỗ của một kho báu thượng cổ."

"Không có bằng chứng, dựa vào cái gì bảo ta tin tưởng người?"

"Nực cười, ta đường đường là ——"

Nói một nửa, Luci chợt dừng lại. Phượng Vũ không nhịn được hỏi: "Người đường đường là gì?"

". Không có gì. Người nói đúng, bây giờ ta đã không còn là. Người không tin tưởng, cũng là chuyện thường tình. Được rồi, ta đổi vật khác giao dịch với người."

"Hả?" Phượng Vũ không tỏ rõ điều gì, nhưng khi nghe đến câu nói sau cùng, thân thể trong nháy mắt đóng băng.

"Ta dùng bí tịch tu luyện Ngự Linh Sư trao đổi với người, như thế nào?"

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Con Đường Cường Giả

Bí tịch tu luyện Ngự Linh Sư!

Trong nháy mắt nghe mấy chữ ngắn ngủn, trong lòng Phượng Vũ lần lượt trải qua kinh hỉ, mê hoặc, nghi ngờ đủ loại cảm xúc. Ngay sau đó cười lạnh nói: "Cái này ta lại càng không tin."

"Người là cảm thấy Ngự Linh Sư tồn tại quá mức mơ hồ, tu luyện cũng quá mức khó khăn sao? Không sao, chỗ này ta còn có bí tịch tu luyện Ma Pháp Sư. Nếu như người thích, dùng cái này để trao đổi cũng không tồi." Giọng điệu Luci nhắc tới bí tịch, giống như đang nói về mua rau cải trắng.

"Vẫn là câu nói kia, ta không tin người."

Hồ Điệp vỗ vỗ cánh, chậm rãi bay một vòng quanh Phượng Vũ: "Cơ sở việc mua bán là tự nguyện công bằng, và phải tin tưởng lẫn nhau. Xem ra, trước hết ta phải dùng thực lực lấy được lòng tin của người."

Phượng Vũ không nói gì, nhưng ánh mắt nàng rõ ràng tràn đầy hoài nghi. Dù là ai gặp qua, Hồ Điệp xinh đẹp mỏng manh như vậy, tuy rằng có linh hồn và giọng nói, nhưng không thấy có được bao nhiêu sức mạnh.

Đối mặt với Phượng Vũ, Hồ Điệp chợt dừng lại.

Quanh thân nó tỏa ra từng đoàn sắc tím, không lâu sau bỗng xuất hiện hơn mười ngọn lửa, lấy nó làm tâm điểm vây xung quanh.

Cánh bướm vừa đập, sắc tím bắn nhanh ra. Những chỗ nó bắn qua, thối tan từng tầng sương mù. Mà cây cối hoa cỏ bị sắc tím bắn vào, ngay lập tức cháy thành tro.

Đột nhiên, trên mặt đất lan đến một mùi khét gay mũi. Phượng Vũ cúi đầu nhìn, trong một cái hang dưới tàng cây, vì phát hiện khác thường, mà thò đầu rảo ra dò xét nguyên nhân. Không ngờ bị sắc tím bắn trúng. Trong nháy mắt, con rắn lớn sắc sỡ dài đến mấy thước đã hóa thành tro bụi, đáng thương Ban Liễn Xà nhị phẩm, đến một khớp xương lạnh lặn cũng không còn, mơ hồ mà chết đi.

Ngọn lửa tím nhỏ bé xinh đẹp như vậy, uy lực lại mạnh mẽ như vậy!

Lần này Phượng Vũ đã nhận thức được đầy đủ, cái gì gọi là "Đẹp" không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Nhưng trong giọng nói của Luci, lại lộ ra chán nản khó nói: "Năm đó chiêu Tử Diễm Phần Thiên này đủ để ngăn chặn một chiêu toàn lực của tên kia, nhưng bây giờ chỉ có thể đối phó chút vật chết."

Giọng nói của hắc sa sút tinh thần không giống giả bộ, còn có hẳn biểu diễn thực lực, Phượng Vũ đã tin ba phần, chỉ còn chút nghi ngờ, không nhìn được hỏi "Với thực lực của ngươi, sao không tự mình đi lấy Thú hồn tinh hạch? Tại sao muốn giao dịch với ta?"

"Lòng nghi ngờ của ngươi cũng quá nặng. Thôi được, nếu giao dịch cần tin tưởng lẫn nhau, vậy ta nói cho ngươi biết." Luci rất không tình nguyện nói: "Thật ra, hình dáng ban đầu của ta không phải như vậy. Ta từng có quyền thế và năng lực, vượt xa sự cuồng vọng mà ngươi vẫn thường mơ tưởng. Nhưng trong một lần quyết đấu ta đã để thua lão đối thủ dưới trướng mình, hẳn vì muốn làm nhục ta, liền tách thân thể và linh hồn ta làm hai, phong ấn linh hồn ta trong cơ thể của sinh vật yếu đuối nhất, cũng hạ cấm

chế dày đặc, đề phòng ta có thể một lần nữa tu luyện đạt năng lực cường đại, tìm hãn báo thù."

Nói tới đây, Luci có mấy phần oán hận mấy phần đắc ý cười một tiếng: "Hãn cho ta là ai ? Sau khi bị hãn phong ấn thì sẽ ngoan ngoãn làm một con ma sống sao? Ta đã tiêu phí ngàn năm thời gian, thật vất vả phá bỏ cấm chế, cũng làm cho thân thể không có linh chất này có được tu vi tam phẩm. Nhưng do trời sinh cấu tạo có hạn chế , rất khó tiến thêm một bước, chỉ có nhờ vào năng lực của người ngoài, lấy được Thú Hồn tinh hạch chứa đựng năng lượng của ma thú mới có thể giúp ta tu luyện. Nhưng cố tình ta lại bị thả vào trong không gian trữ vật, nhiều năm không thấy mặt trời. Đến hôm qua, vừa vận cơ duyên xảo hợp, được người lấy ra."

Nghe đến đó, Phượng Vũ không nhịn được nói: "Cũng may người bị phong ấn trong thân thể con bướm, nếu là con nhện gì đó, ta chắc chắn sẽ không lấy ra ."

Luci hừ một tiếng, tức giận nói: "Nói như vậy, ta còn phải cảm ơn tên kia nữa."

Nói nhỏ xong, Luci hỏi "Như thế nào, tiểu nha đầu, hiện tại có thể tin tưởng ta rồi chứ?"

Nhưng hãn không để ý mặt mũi bị ném đi kể hết chuyện đau lòng của mình ra, nếu nàng còn không tin, cũng quá không hợp tình hợp lý.

Không nghĩ, Phượng Vũ lại một hơi cự tuyệt: "Những thứ này đều do người tự mình nói ra, có ai làm chứng cho người chứ? Trừ phi ——"

"Như thế nào?"

Phượng Vũ vờ như không nghe thấy âm thanh hãn nghiêng răng, giơ lên một ngón tay lắc lắc: "Trừ phi người dạy ta dùng một chiêu đánh bại Thủy Ma thú, ta mới tin tưởng người."

"Hừ, chuyện này thì có khó gì!" Luci hừ lạnh một tiếng, "Tiểu nha đầu, đặt ta ở trên tay người."

Phượng Vũ theo lời nâng hân trong lòng bàn tay. Trong một khắc hai bên chạm nhau, Luci liền thất kinh.

"Tiểu nha đầu, ta sớm cảm thấy năng lực cảm ứng của người mạnh, không nghĩ rằng lại mạnh như vậy!" Da chạm nhau, cảm nhận rõ ràng Tinh Thần lực mạnh mẽ của Phượng Vũ, Luci giật mình nói.

"Vậy sao." Phượng Vũ nhàn nhạt đáp lời, trong lòng nghĩ thầm, thì ra ở thế giới này Tinh Thần lực bị gọi là năng lực cảm ứng.

"Chẳng lẽ không có ai nói cho người sao? !" Hơi giật mình, Luci không khỏi có chút nghi ngờ: "Chẳng lẽ là thời đại thay đổi? Vào thời điểm của ta, trong gia tộc nếu một người có tư chất giống như người ra đời, các trưởng bối nhất định sẽ không keo kiệt chút nào dùng tất cả tài nguyên có được tiêu xài trên người hân. Bởi chỉ cần qua mấy năm sau, đứa nhỏ này tu luyện thành công thì sẽ nhận được hồi báo nhiều hơn mấy trăm ngàn lần với những gì bỏ ra. Nếu như đứa nhỏ này ra đời trong gia đình bình thường, người muốn làm sư phụ hân nhất định cũng sẽ ùn ùn kéo tới, tranh đoạt danh hiệu "Lão sư mạnh nhất"."

Không ngờ tới tư chất của mình được đánh giá cao như thế, Phượng Vũ có chút ngoài ý muốn, nói: "Nhà ta đúng là gia tộc tu luyện, nhưng khi còn nhỏ gia đình gặp biến cố lớn, cha mẹ bị hại, huynh trưởng mất tích. Từ đó về sau không có ai trông nom ta."

Luci vỗ cánh, cái vòi thật dài duỗi thẳng lại lần nữa cong lên: "Khó trách, thì ra người cũng là đứa nhỏ bị gia tộc vứt bỏ. Hừ, những kẻ kia mưu cầu, chỉ lo trước mắt lợi ích gia tộc đều là kẻ nịnh hót, bọn họ sẽ không vì một người không có chỗ nương tựa mà bỏ ra cái gì. Nhưng, là vàng thì sẽ tỏa sáng, là người tài nhất định sẽ không bị mai một. Chỉ là ——"

Luci dừng một chút, giống như hạ quyết tâm, nói: "Giao dịch của ta và người, phải đổi cái khác rồi."

"Đổi?"

"Không sai. Nếu như là người khác, ta sẽ tùy tiện dạy một điểm gì đó rồi đuổi hẳn đi. Nhưng thấy người sở hữu năng lực cảm ứng siêu cường, trời sinh chính là một nhân tài Ngự Linh Sư! Người không nên bị mai một! Người nên khai thác ra toàn bộ tiềm năng, tu luyện đến trình độ tiền nhân chưa bao giờ đạt tới!"

Mặc dù bề ngoài chỉ là Hồ Điệp nhu nhược, Phượng Vũ lại cảm nhận được rõ ràng Luci say mê nhìn chăm chú: "Ta vô cùng mong đợi, người rốt cuộc có thể đi tới bước kia không. Như thế nào, tiểu nha đầu, làm đệ tử của ta đi! Để ta chỉ dẫn người đi về phía con đường cường giả!"

Đối mặt với Lucy cuồng nhiệt, Phượng Vũ vô cùng tỉnh táo: "Trước khi người hi vọng trở thành sư phụ của ta, vẫn là nên hoàn thành giao dịch của chúng ta đã."

Nàng nói dĩ nhiên là "Có thể một chiêu đánh bại Thủy Ma thú" .

Luci hiểu ý cười nói: "Tốt! Đây xem như quà ra mắt ta tặng cho đệ tử tương lai là người."

Theo cánh bướm vỗ, một đoàn ánh sáng tím chói mắt bay đến mi tâm Phượng Vũ, lập tức nhập vào cơ thể nàng, bao hàm một đạo khẩu quyết bí thuật và tin tức bí quyết tương ứng.

Nhanh chóng xem hết mọi thứ trong đầu, Phượng Vũ rũ mắt, lẳng lẳng suy nghĩ mấy nội dung quan trọng. Ước chừng mười phút sau, nàng mở hai mắt ra, tròng mắt trong suốt không có nửa điểm nghi hoặc.

"Mẫu chốt nắm giữ được rồi chứ?"

Phượng Vũ nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng vậy."

"Như vậy thì đi thử một lần đi, xem xem ta có xứng làm sư phụ người hay không." Tuy rằng nói vậy, nhưng trong giọng nói Luci lại tràn đầy kiêu ngạo nồng đậm. Nếu như hẳn có thân thể, về mặt giờ phút này nhất định là Trương Dương đặc ý.

Phượng Vũ cười đáp lại: "Mong rằng không để cho ta thất vọng mới phải."

Bên ngoài vài dặm, lối vào Mê Vụ Cốc.

Đứng trước hơn mười người tùy tùng người thiếu niên đọc xong bố cáo, ha ha cười nói: "Kể từ sau khi Phượng gia đổi chủ, làm việc càng ngày càng chậm chạp. Nếu là trước kia, bọn họ nhất định có thể lập tức tìm ra nguyên nhân khiến đám ma thú Mê Vụ Cốc bạo động. Làm sao đến lượt chúng ta có thể tới nghịch nước với ma thú đây (đoạn này mình dịch thấy sao sao, nhưng không tìm được từ gì thay thế)? Chỉ là hiện tại, thật phải cảm tạ phản ứng chậm chạp của bọn họ đấy."

Về mặt thiếu nữ mặc váy đen bên cạnh hẳn có chút phức tạp: "Khoảng thời gian mười năm trước khi ta còn ở nơi này, có hai thu hoạch lớn, một là quen được người bạn tốt như huynh, hai là kết giao được với người có thể làm đối thủ đời này của ta. Không nghĩ tới."

"Muội nói là con trai trưởng đã mất tích của Phượng gia Gia chủ? Sau mấy năm muội đi thì nhà hẳn xảy ra chuyện, từ đó về sau không có ai biết tung tích của hẳn. Tư chất của hẳn tuy tốt, nhưng nếu bị cuốn vào chuyện gì khiến hẳn không thể chuyên tâm tu luyện, có thể vì vậy mà bỏ bê, thì thật đáng tiếc."

Hai người nói chuyện đương nhiên là đại gia tộc đứng thứ hai Lam Phong thành, Lâm gia thiếu chủ Lâm Tần Kiệt, và bạn tốt của hẳn từ Tinh Vân thành tới làm khách.

Lâm Tần Kiệt vì tò mò, đã phái người tra xét khác thường trong Mê Vụ Cốc là do chuyện gì gây ra, không nghĩ tới nguyên nhân lại là Thủy Ma thú sinh con. Việc này làm cho hắn vui vẻ đến phát rồ rồi.

Có ai không biết, Thủy Ma thú có khả năng sinh ra đời sau thực lực thấp nhất cũng là trung cấp trở lên, mà vào thời điểm họ sinh con, sức mạnh là yếu nhất, chính là cơ hội tốt để săn bắt. Khi hắn biết được Phượng gia bởi vì hiệu suất phản ứng không cao như trước, lại không biết chuyện gì ở trên địa bàn nhà mình, trong lòng càng thêm hồi hộp.

Lâm Tần Kiệt thảo luận qua với bạn tốt, lúc này liền quyết định đi lên trước săn bắt Thủy Ma thú.

"Việc này không nên chậm trễ, đi thôi."

Theo mệnh lệnh của Lâm Tần Kiệt, nhóm tùy tùng đã trải qua huấn luyện nhanh chóng đứng ngay ngắn, vây quanh thiếu chủ nhà họ và bạn tốt của hắn, tiến vào Mê Vụ Cốc.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Một Kích Trúng Đích

Thủy Ma thú đã không còn sức lực dư thừa nói chuyện, vẫn ở trong đầm nước lẫn lộn khổ sở, cái đuôi thật dài quét tới bên bờ, quần vờ tất cả mọi thứ xung quanh.

Phượng Vũ đến gần, đúng lúc cái đuôi thô dài của Thủy Ma thú rơi xuống, đánh vỡ khối nham thạch to lớn cách nàng vài mét thành những mảnh vụn.

Giơ tay chặn lại những mảnh nham thạch bắn tung tóe, Phượng Vũ cúi người, làm theo phương pháp Luci dạy, hết sức chăm chú bắt giữ Phong nguyên tố trong không khí.

Lúc đầu không có cảm giác gì. Nhưng qua mấy phút sau, Phượng Vũ dần dần cảm ứng được, không khí có nhiều hơn một chút gì đó khác với lúc trước. Một cỗ lực lượng kì dị, theo ý nguyện của nàng, tập trung trên hai chân càng lúc càng nhanh.

Khi lực lượng thu thập tới trình độ nhất định thì Phượng Vũ canh chính xác cơ hội Thủy Ma thú vùi đầu vào trong nước, hai chân mượn lực đạp một cái trên mặt đất, thân thể tựa như mũi tên rời cung, thẳng tắp bắn về phía Thủy Ma thú.

—— Luci nói, tay dùng Tật Phong Thuật có thể làm người trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ tuyệt vời, quả nhiên không sai! Tốc độ của nó so với suy nghĩ của nàng còn nhanh hơn mấy phần!

Phượng Vũ tự mình cảm nhận được hiệu quả của pháp thuật, xóa bỏ một tia bắn khoắn cuối cùng, nhẹ nhàng linh hoạt lướt đến sau lưng Thủy ma thú, nhắm chuẩn cái bốt chàm tầm thường trên cổ Thủy Ma thú, trọng tâm hơi nghiêng, cả người hạ xuống phía trên. Ngay sau đó, hai tay lần nữa thu thập Phong nguyên tố, không chút lưu tình đánh lên vết bốt chàm.

Thực lực Phượng Vũ ngay cả cấp một còn chưa đạt tới, tuy rằng Thủy Ma thú vì sinh con mà rơi vào cuồng loạn, nhưng với thực lực trung cấp, ngay từ lúc Phượng Vũ chuẩn bị phát động pháp thuật, đã nhạy bén phát hiện được có người đến gần. Nhưng khi cảm ứng được người tới tu vi thấp kém không khác biệt gì so với người bình thường, nàng liền không để tâm nữa. Thầm nghĩ chờ cái nhân loại không có mắt này đến gần, sẽ xé người thành mảnh nhỏ.

Thủy Ma thú vạn vạn không ngờ, thiếu nữ nhân loại này nhìn như nhu nhược, nhưng lại nhanh, chuẩn, hung ác đánh trúng điểm yếu chí mạng của chính mình. Nàng tức giận rống dài một tiếng, muốn phát lực quăng thiếu nữ rơi xuống, thân thể lại yếu ớt không bắn ra được.

Cho dù là một chiếc lá nhẹ nhàng quét qua điểm yếu, Thủy Ma thú cũng đã thấy khó chịu nửa ngày. Huống chi đây là trút xuống một kích toàn lực?

Mang theo tràn đầy không cam lòng và phẫn hận, Thủy Ma thú nặng nề ngã xuống. Thân thể to lớn khiến cho bọt nước văng khắp nơi, bắn tung tóe lên cả người làm Phượng Vũ ướt đầm.

"Ngã."

Phượng Vũ nhìn Thủy Ma thú nằm trong nước không nhúc nhích, ngần ngại, lộ ra khuôn mặt tươi cười thật lớn với Luci đang vỗ cánh bay tới: "Kỹ xảo người dạy quả nhiên hiệu nghiệm!"

"Đây không tính là gì, cũng chỉ là một con Thủy Ma thú trung cấp nhỏ nhỏ mà thôi. Chờ người báỉ ta làm sư phụ, tương lai cho dù muốn thu

thập linh khí trời đất ngưng tụ thành Linh Thú, cũng dễ như trở bàn tay." Luci giống như là chỉ sợ cái tiểu nha đầu Phượng Vũ khó dây dưa này vẫn như cũ không chịu nhận thức hẳn làm sư phụ, khi nói chuyện không quên ném ra một mồi nhử.

—— người này lúc mới gặp mặt thì vô cùng cao ngạo, hiện tại thế nào thái độ thay đổi lớn 180 độ, giống như là một đứa trẻ ngốc dùng kẹo que dụ dỗ thúc thúc ma quái?

—— nhưng là, cây kẹo que này nàng lại vô cùng yêu thích.

Phượng Vũ có chút buồn cười nghĩ, vẫy vẫy Thủy Châu trên đầu, vừa muốn nói chuyện, lại nghe được dưới thân truyền đến một tiếng kêu khóc đặc thù của con thú nhỏ.

Phượng Vũ cúi đầu xem xét, một con thú nhỏ toàn thân màu ngọc bích, cổ dài đuôi ngắn, thân thể tròn vo nho nhỏ, đang cố chui ra từ dưới thân Thủy Ma thú. Hai mắt nó to bằng hạt đậu nghi hoặc chớp, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu nhỏ. Bỗng nhiên, nó ngẩng đầu, thấy Phượng Vũ đang cúi thấp người quan sát nó, nhất thời vui mừng kêu to một tiếng, tứ chi nhỏ bé vội vàng thoát khỏi trói buộc cuối cùng của cơ thể mẹ, cố gắng vươn mình chạm vào Phượng Vũ.

Chỉ là, khi nó muốn nhảy ra khỏi mặt nước lao vào trong lòng Phượng Vũ thì lại phát hiện dù thế nào cũng không làm được. Đang ở trong bức tường nước vô hình, nó không thể dùng lực, chỉ có thể liều mạng dùng móng vuốt ngăn ngùn với về phía Phượng Vũ, miệng đáng thương kêu, đôi mắt nhỏ tràn đầy uất ức.

Không muốn thấy bộ dạng làm nũng của con thú nhỏ, Phượng Vũ liền đưa tay ra ôm lấy nó. Con thú nhỏ lập tức vui mừng rúc vào trong ngực nàng, dùng đầu lưỡi liếm tay nàng lấy lòng.

"Sư phụ, đây là chuyện gì xảy ra?"

Luci được tiếng gọi sư phụ làm cho nở gan nở ruột, kiên nhẫn giải thích: "Ma thú vừa sinh ra đã có bản năng tra xét động tĩnh bốn phía, nhận định vật sống nhìn thấy đầu tiên làm nương. Có điều, thông thường ma thú trước khi sinh con đều sẽ cường chế những sinh vật khác ở lân cận đời đi, cho nên hoàn toàn không có chuyện nhận nhầm mẹ xảy ra. Việc xảy ra hôm nay, chỉ là ngoài ý muốn."

"Coi con thành nương nó?" Phượng Vũ dờ khóc dờ cười, nhắc vật nhỏ lên nhìn trước sau: "Mới vừa rồi Thủy Ma thú mắng chửi hung ác như vậy. Tình cảnh giằng co lâu như vậy, chính là vì viên tịnh tròn nhỏ này?"

Nàng vốn cho rằng, có thể làm cho Thủy Ma thú hung bạo đau đến như vậy, nói thế nào thể tích cũng phải bằng một nửa thân thể của nó. Không nghĩ đến, vật nhỏ này chỉ to cỡ nắm tay, thật sự là kỳ quái.

Luci nhìn vật nhỏ vài lần, bất ngờ "Ah" một tiếng, nói: "Vận số của người thật không tệ, đây là một Thủy Ma thú biến dị."

Phượng Vũ khó hiểu, hỏi "Biến dị?"

"Thủy Ma thú thông thường, trời sinh có năng lực thao túng Thủy nguyên tố, nếu dùng cách nói của Linh Sĩ loài người, có thể nói bọn họ trời sinh để trở thành 'Ma Pháp Sư'. Giống với loài người, Ma Pháp Sư pháp lực cao cường, nhưng nếu so kỹ năng đánh nhau với Đấu Sĩ cấp thấp hơn, khi Ma Pháp Sư đang trong tình thế nguy hiểm, không thi triển được ma pháp thì hẳn không thể đỡ được công kích của Đấu Sĩ ngang cấp. Đây cũng chính là nguyên nhân Thủy Ma thú trong tình huống đặc biệt lúc sinh con thực lực giảm mạnh, dễ dàng bị Linh Sĩ cấp thấp săn giết, bởi nó không có dư thừa lực lượng để thi triển ma pháp."

"Chỉ là, thông thường ma thú sinh con đều rất thuận lợi. Nguyên nhân chủ yếu làm Thủy Ma thú khó sinh, chỉ sợ là do đứa nhỏ của nàng xảy ra biến dị. Người nhìn xem, mới vừa rồi người đánh trúng điểm yếu sinh

mạng của nàng, là một vết bớt chàm, đúng không? Người lại nhìn con thú nhỏ này một chút."

Phượng Vũ theo lời xem trên thân Thủy ma thú con, ngạc nhiên phát hiện trên lưng nó trăn bóng, chỉ toàn một màu xanh ngọc, không hề có một chút bớt chàm.

"Có thể chứ." Luci giải thích, "Biến dị ma thú, đặc trưng của chủng tộc sẽ biến mất, thay vào đó là một chút...khác biệt. Người nhìn móng của nó một chút, có phải màu đỏ không."

Nắm lấy móng vuốt của con thú nhỏ không an phận trong tay, Phượng Vũ thấy rõ, lòng bàn tay của nó là một màu đỏ thẫm.

"Đặc trưng này mang nghĩa là trời sinh nó không có năng lực cảm ứng Thủy nguyên tố, ngược lại có được sự cứng cõi và sức lực mạnh mẽ. Dùng Linh Sĩ loài người so sánh, nó tương đương với một người Đấu Sĩ trời sinh."

Phượng Vũ gật đầu một cái, không hiểu hỏi "Đấu Sĩ trời sinh rất khó sao?" Nếu không sao lại nói vận khí nàng tốt?

Cái vòi của Luci run lên, cười ha hả: "So với biến dị ma thú cao cấp hơn, nó dĩ nhiên không tính là khó có, chỉ là vừa vận thích hợp với người—mặc dù năng lực cảm ứng của người cường đại, nhưng bây giờ có chút nhu nhược. Lấy máu của Đấu Sĩ Thủy Ma thú biến dị, vừa vận có thể làm người trở nên khỏe mạnh."

"Máu?" Phượng Vũ sững sờ, "Muốn để ta uống máu của nó?"

"Đó là chuyện người ngu ngốc mới có thể làm." Luci khinh thường nói, "Nếu ăn trực tiếp thì năng lực trong máu có thể hấp thụ không đến một phần mười. Phương pháp chính xác là dùng dược liệu phụ trợ, luyện thành đan dược ăn."

"Nói như vậy, không cần lấy tính mạng của nó chứ?" Đối với viên thị tròn nhỏ chỉ biết làm nũng này, thật sự Phượng Vũ không nhẫn tâm làm tổn thương nó.

"Ừ, chỉ cần lúc chế thuốc lấy một phần máu tươi là được. Chỉ là, nếu như người muốn dùng máu của nó, sư phụ lại không có biện pháp lấy đi Thú Hồn tinh hạch của mẫu thân nó rồi. Dù sao huyết thống trời sinh, con thú nhỏ này nếu cảm ứng được người thân mất đi tính mạng, nói không chừng sẽ kích phát ra sự cuồng bạo bẩm sinh của nó, đến lúc đó máu của nó với người trái lại sẽ thành có hại."

Do đồng cảm với việc "mang thai", vốn Phượng Vũ không có ý tổn thương Thủy Ma thú mới vừa làm mẹ này, bây giờ nghe Luci tự động buông tha Thú Hồn tinh hạch, tảng đá trong lòng liền buông xuống, lại có mấy phần áy náy: Luci nhận nàng làm đệ tử, chắc chắn sẽ cho nàng rất nhiều lợi ích. Nàng thì ngay một ý nguyện nho nhỏ của Luci cũng không thể thực hiện. Nghĩ như vậy, nàng không khỏi nói: "Sư phụ, lát nữa trở về ta sẽ tìm cho người Thú Hồn tinh hạch."

"Ha ha, đúng là cố tình làm khó người." Luci đối với đồ đệ hiểu chuyện rất hài lòng.

Hai người đang nói chuyện, Thủy Ma thú bị chế trụ cũng từ từ khôi phục ý thức. Ngay sau đó nó phát hiện, mặc dù toàn thân vẫn không có sức lực như trước, nhưng đau bụng sinh hành hạ nàng mấy ngày liên tiếp thì đã biến mất.

—— đưa bé! Đứa bé của ta đâu?

Nàng hốt hoảng tìm kiếm khắp nơi. Khi thấy con thú nhỏ bị thiếu nữ loài người chế ngự mình lúc trước ôm ở trong tay thì cảm thấy một hồi tuyệt vọng. Nàng phát ra một tiếng gầm rú thật dài, giùng giảng muốn cướp lại đứa nhỏ của mình.

Tiếng rống dài truyền đi rất xa, tự nhiên kinh động một nhóm người khác trong cốc. Cái vòi của Luci cuốn một cái, cảnh giác nói: "Có người đến gần."

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ta Không Cần Cái Lòng Của Người

Phượng Vũ nghe xong, tập trung lắng nghe, xác thực cảm nhận được xa xa có tiếng động khác thường, đang nhanh chóng đến gần bên này. Với năng lực hiện tại của nàng, vẫn chưa thể nhận biết được lai lịch của đối phương, liền hỏi: "Có nguy hiểm không?"

"Một tiểu quý Linh Sĩ cấp năm, vài Đấu Sĩ hạ cấp cao nhất, còn có một tiểu quý hạ cấp cao nhất vừa mới bắt đầu tu luyện ma pháp. Bây giờ người còn chưa phải đối thủ của bọn họ."

Phượng Vũ nghe xong, bình tĩnh nói: "Đã như vậy, trước tiên chúng ta hãy tránh đi."

"Hả?" Luci có chút kinh ngạc liếc nhìn đồ đệ mới này. Thông thường mấy tiểu quý bỗng nhiên lấy được lợi ích từ tiền bối, phần lớn sẽ vui mừng đến choáng váng, cho dù gặp phải kẻ địch trên cả thực lực của mình, cũng sẽ kêu gào không chịu nhượng bộ, trông cậy vào sự phụ của mình giúp đỡ đẩy lùi quân địch, mình thì núp ở một bên, chờ sau khi kẻ địch bị đánh ngã nhảy ra diễu võ dương oai.

Luci nảy ra ý định nhận Phượng Vũ làm đồ đệ, là vì coi trọng thiên phú trác tuyệt của nàng, đối với tính tình của nàng cũng không hiểu rõ. Vừa nghe nàng lập tức nói như thế, trong lòng đối với đồ đệ tử chín chắn rất hài lòng, vẫn muốn thử thêm một lần: "Có muốn sư phụ ra tay đuổi bọn chúng đi giúp người không?"

"Tạ ơn sư phụ, chỉ là không cần. Ta và những người này cũng không có thù hận gì, cũng không đến mức đuổi tận giết tuyệt. Đã như vậy, cần gì nhờ

người ra tay. Còn nữa, nếu sư phụ mê muội cứng chiều, sẽ khiến đệ tử tạo thành thói quen mọi việc đều tìm ngài ra mặt, vậy thì là đồ bỏ đi rồi." Phượng Vũ kiên quyết cự tuyệt đề nghị của Luci.

"Ha ha, nói thật hay! Có chí khí!" Hiện tại Luci đối với đồ đệ này vô cùng hài lòng: thiên phú cao, tính tình trầm ổn, qua một thời gian, thành tựu không có giới hạn!

Bên này Thủy Ma thú cũng không quan tâm tính tình Phượng Vũ như thế nào. Nàng để ý, là Luci chỉ tùy ý đã nói ra được số lượng người tới và tu vi của chúng. Đây là chuyện mà một ma thú trung cấp như nàng cũng không làm được. Hơn nữa, ngay cả đệ tử loài người yếu đuối của hắn có thể dùng một chiêu đánh bại mình. Xem ra, chắc chắn tu vi của Luci hơn xa mình!

Tu vi dù chênh lệch một cấp, thực lực cũng đã cách biệt một trời. Người cấp thấp khi đứng trước người cấp cao, kết quả luôn luôn là chịu chết.

Ý thức được sự khác biệt giữa mình với bướm bướm nhìn như nhu nhược này, trong lòng Thủy Ma thú là một mảnh thê lương. Nhưng lại không cam lòng mất đi đứa bé như vậy.

Nội tâm của nàng đang rối rắm có hay không mạnh dạn đòi lại đứa nhỏ từ Phượng Vũ thì Luci cũng đã lạnh lùng nói với nàng: "Bốn tạ mượn con thú nhỏ của người dùng một thời gian, một tháng sau sẽ trả cho người. Đến lúc đó sẽ dùng một bình đan dược nhị phẩm làm quà đáp lễ, như thế nào?"

"Nhị, nhị phẩm đan dược?"

Thủy Ma thú nhất thời ghen lời. Nhị phẩm đan dược đương nhiên có sức hấp dẫn lớn, nhưng nàng càng hy vọng lập tức được ôm đứa bé vào lòng. Nhưng là, đối mặt cường giả thực lực cao hơn mình, cho dù hăng ngang ngược bắt đi đứa bé, nàng cũng không thể làm gì. Hiện tại đối phương không những chủ động nói một tháng sau sẽ trả đứa bé lại cho mình, hơn nữa còn có thêm quà đáp lễ. Thái độ này đã là tương đối khiêm

nhường. Nếu nàng còn ngu muội dây dưa, làm không tốt sẽ chọc đối phương tức giận.

Dù tính khí Thủy Ma thú nóng nảy, nhưng cũng không phải loại đầu óc ngu si, nếu không cũng sẽ không bộc lộ hết tài năng với người cùng tộc, tu luyện thành ma thú có thực lực mạnh nhất Mê Vụ Cốc.

Sau khi thông suốt đạo lý đó, mặc dù hoàn toàn không bỏ được đứa nhỏ mới sinh đã rời xa mình, nhưng chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Ta...ta đồng ý. Đứa nhỏ này phiền toái tiền bối chiếu cố giúp."

Luci cao ngạo gật gật đầu, coi như đã biết.

Cổ họng Thủy Ma thú phát ra một tiếng thở dài miễn cưỡng, lặn xuống nước bơi về hang động. Ảnh hưởng của việc điểm yếu chí mạng bị khống chế, cộng thêm hao phí hơi sức để sinh đứa nhỏ, đã ép khô sức lực toàn thân nàng, khiến nàng không còn lực đối nghịch với kẻ khác.

Ở bên này, Luci rời khỏi hố phách đã nửa ngày, màu sắc trên thân lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, càng ngày càng trở nên mờ nhạt. Chú ý tới điểm này Phượng Vũ liền vội vàng nói hăn không cần gấp gáp.

"Không có việc gì, phong ấn chưa cởi ra hết, khi ta ra ngoài, linh lực tiêu hao sẽ tăng gấp bội." Luci lạnh nhạt nói, "Chờ ta đưa ngươi đến chỗ an toàn trước, sau ——"

Phượng Vũ ngăn lại nói: "Không cần, hay là người trở lại hố phách tu dưỡng trước đi."

"Hả? Vậy còn ngươi? Ngươi làm sao thoát thân?"

"Ta có thể dùng Tật Phong Thuật mới học vừa rồi, nhanh chóng bỏ chạy."

"Biện pháp này không tệ." Luci gật đầu một cái, bởi Phượng Vũ thông minh độc lập, đánh giá nàng lại cao hơn một tầng.

Dưới kế ước phong ấn cường đại, lực lượng của hắn đã sắp bị hao sạch, nếu như không lập tức trở lại trong phong ấn, đến khi linh lực hoàn toàn biến mất, muốn phục hồi năng lực lại càng không biết phải chờ tới lúc nào. Vì vậy hắn vội vàng dặn dò Phượng Vũ một tiếng phải cẩn thận, liền vội vã bay vào bên trong hố phách.

Cất hố phách vào túi vải bên người, Phượng Vũ ôm lấy viên thịt tròn đang muốn ngưng tụ Phong nguyên tố rời đi, sau khi chú ý động tĩnh chung quanh, biểu tình dừng lại một chút.

—— nàng và Luci hơi lơ là một chút: vừa rồi khiếp sợ uy áp của Thủy Ma thú, bọn ma thú không dám lộ diện, hiện tại cảm nhận được Thủy Ma thú đã quay về hang động, liền ào ào đi ra.

Ở trong mắt chúng, thực lực Phượng Vũ ngay cả nhất cấp cũng chưa đạt, sau nhiều ngày kìm nén như vậy, vừa lúc dùng làm món khai vị.

Đối mặt ngày càng nhiều hình dáng khác nhau xông ra chung quanh, mắt thú phóng ra tia hung ác, Phượng Vũ không chút nào sợ hãi. Theo bản năng vượt ve an ủi viên thịt nhỏ đang sợ hãi, nàng đưa tay vào ngực, lấy ra một cái bình sứ, đổ bột ở bên trong khắp chung quanh, vẽ ra một vòng tròn bao lấy chính mình.

Cơn gió thổi qua, mùi đặc trưng của bột thuốc theo gió bay lên, bay vào trong mũi bọn ma thú, làm chúng không hiểu sao trong lòng sinh ra sợ hãi. Sau vài giây giằng co, vốn là ma thú khí thế ào ào xông tới, vậy mà đã giảm hơn một nửa.

Nhìn hết thấy, khóe môi Phượng Vũ hiện lên một chút tươi cười. Nếu không có chuẩn bị, sao nàng dám tự tiện xông vào Mê Vụ Cốc? Đây chỉ là nàng xem từ trong sách, đặc biệt mua dược liệu chế thành một trong các

phương thuốc. Nếu bọn thú còn có dị động, nàng không ngại khiến chúng nếm thử một chút tư vị của phương thuốc khác nữa.

Một bên kia, sau khi nghe tiếng ma thú gào thét nhóm người Lâm Tần Kiệt lập tức nhanh chóng gấp rút chạy vào trong cốc, nhìn thấy phía trước tràn ra một nhóm lớn ma thú, ngạc nhiên dừng bước.

"Mẹ nó, ta nói thế nào bên ngoài lại không có ma thú, thì ra tụ tập tại nơi này." Lâm Tần Kiệt thực lực cấp năm hoàn toàn không đặt lũ ma thú thực lực từ cấp ba trở xuống này trong mắt, bản tính hiếu chiến khiến hăng hưng phấn nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị khai chiến.

Một bên, thiếu nữ băng sơn nhắc nhở: "Phần lớn là Thủy Ma thú có dị động, chúng ta phải nhanh đuổi theo vào, nếu không công sức lần này liền uổng phí."

"Chắc, vốn tưởng rằng có thể hoạt động chân tay đây."

Lâm Tần Kiệt tiếc nuối nói, sau đó phân phó tùy tùng, không được hiếu chiến, chỉ cầu có thể tiến bước.

Cũng may bọn ma thú cũng không có đánh ý tứ, trừ vài đầu ngay mặt đụng vào ở ngoài, một số thậm chí còn vòng qua đám người bọn họ, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài. Bộ dáng vội vội vàng vàng, quả thật giống như đang lẩn trốn khó khăn.

Thấy thế, thiếu nữ băng sơn suy đoán: "Nhất định Thủy Ma thú xảy ra chuyện! Chúng ta mau vào đi!"

"Được!" Một cước đạp bay một con Hoa Liễu Xà cản đường, Lâm Tần Kiệt lớn tiếng đáp.

Mấy người toàn lực đi tới, hơn nửa canh giờ, liền xông tới bên đầm nước vừa phát ra dị thường. Vậy mà, làm bọn họ không ngờ tới là, nơi này cũng

không có Thủy Ma thú.

Trấn tĩnh lại lần nữa, chỉ thấy bên bờ đứng mấy con sáng móng tớn hơi thừa lời, thật thấp gầm thét ma thú, vây một cô gái nhỏ gầy ở giữa, ánh mắt tham lam rục rịch, lại như đang sợ hãi điều gì.

"Là nàng?"

Sau khi thấy rõ dung mạo thanh lệ của cô gái, thiếu nữ băng sơn không nhận được nhỏ giọng hô ra tiếng.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Giết Ma Thú Mãn Cấp Trong Nháy Mắt

Phượng Vũ không ngừng tăng lượng bột thuốc, nhóm ma thú không chịu được hiệu lực của bột thuốc đều suy sụp chạy trốn. Nhưng đối mặt với vài cái đầu ma thú còn lại, tâm trạng của nàng ngược lại càng thêm nặng nề.

Ma thú có thể chống lại được hiệu lực của thuốc, tu vi chắc chắn cao chứ không thấp. Một con hai con thì cũng thôi, thế nhưng còn đến năm con, bao vây quanh nàng, làm nàng dù muốn dùng Tật Phong Thuật thoát thân cũng không được.

—— xem ra chỉ có thể dùng một phương thuốc khác thôi.

Phượng Vũ lấy ra bình sứ thứ hai, do dự chưa mở ra. Cuồng mê hương này một khi phóng ra, trong nháy mắt sẽ kích phát ra bản năng nguyên thủy nhất của dã thú, khiến chúng lao về phía vật sống ở gần nhất mà chém giết. Dưới tình huống đông đảo ma thú, có thể coi là phương pháp khiêu khích chúng chém giết lẫn nhau rất hiệu quả.

Nhưng lúc chúng chưa cuồng loạn, còn có mấy phần sợ hãi với Khu Thú Phần, không dám tùy tiện đến gần vòng tròn bột thuốc. Ai có thể bảo đảm sau khi cuồng loạn, bọn chúng có liều lĩnh đánh phá vòng tròn lao về phía mình hay không?

Đây là một ván bạc, tiền đánh cuộc là tính mạng của chính mình.

Sống chết trước mắt, Phượng Vũ càng thêm tỉnh táo. Với thực lực của nàng, xung đột chính diện tuyệt đối không có đường sống, chỉ có đánh bất ngờ gây ra hỗn loạn, rồi thừa dịp loạn chạy trốn. Nàng cẩn thận quan sát địa

thế chung quanh, sau đó suy đoán mình động thủ theo hướng nào để rời đi nhanh nhất .

Một hồi lâu, trên tay nàng cầm bình sứ hơi nghiêng xuống, ngay khi nàng sắp mở bình sứ ra, có mấy người từ bên ngoài chạy vọt vào.

Trog nháy mắt băng sơn thiếu nữ dẫn đầu kêu lên, Phượng Vũ cũng nhận ra đối phương: hẳn là hai người lúc trước đã gặp qua một lần trong tiệm thuốc. Nếu là bọn họ, vậy hẳn là không đến nỗi tăng thêm xung đột đi. Nói không chừng, còn có thể lợi dụng một phen.

Phượng Vũ trong mắt thoáng qua một tia tính toán, không dấu vết cất bình sứ vào trong túi.

Lâm Tần Kiệt không rõ chân tướng, thấy Phượng Vũ một mình giằng co với ma thú, thế nhưng trên mặt lại không có nửa phần sợ hãi, không khỏi với tiểu cô nương nhu nhược này mở to mắt nhìn, có mấy phần bội phục lá gan của nàng.

Băng sơn thiếu nữ tỉ mỉ hơn hẳn. Ánh mắt đảo qua vòng bột thuốc dưới chân Phượng Vũ, trong lòng lập tức suy tính: "Là Khu Thú Phấn, khó trách vừa rồi những ma thú cấp bậc thấp kia đều chạy trốn. Thuốc này là dùng Tê Phong Thảo và Hàn Lạc Tán phối lại mà thành. Chỉ là, phương thuốc này mặc dù đơn giản, nhưng không có nhiều người biết. Nhìn cách ăn mặc của tiểu cô nương này không giống người của gia tộc lớn, vậy nàng từ đâu có được phương thuốc này?"

Mặc dù trong lòng hai người đều có tính toán riêng, nhưng cũng hiểu việc cấp bách là vây quét tiêu diệt hết đám ma thú này. Tu vi của những ma thú này không thể so sánh với đám ma thú vừa mới chạy trốn, thực lực đều đã lực cấp, thậm chí có một con đi đầu đã mãn cấp hạ cấp.

Mặc dù người của mình đều là người giỏi, nhưng ma thú so với loài người, bất luận là thể lực hay tốc độ, cũng đều chiếm ưu thế. Cho nên trận

chiến này tuyệt đối không thể khinh thường.

"Thủy Ma thú không thấy, gặp được Quỷ Giáp Hồ cũng không tồi. Tiểu cô nương đừng lo lắng, mấy con mèo nhỏ này chúng ta tiếp nhận rồi —— Tiểu Phó, chuẩn bị lên." Lâm Tần Kiệt ra dấu tay, mấy tên tùy tùng lập tức chia thành năm đội, thực lực kém hơn chia hai người một tổ, tự mình vây đánh một ma thú lục cấp. Một người thực lực mạnh nhất thì chung một đội với Lâm Tần Kiệt và băng sơn thiếu nữ, đánh về phía Quỷ Giáp Hồ cấp bậc cao nhất.

Quỷ Giáp Hồ, là vì tốc độ nhanh như ma quỷ, da cứng như giáp sắt mà gọi thành tên này. Linh Sĩ bình thường muốn săn giết một con Quỷ Giáp Hồ chưa hẳn cấp, đã vô cùng khó khăn. Trước mặt là một con Quỷ Giáp Hồ đã hẳn cấp hạ cấp, hơn nữa đã lĩnh ngộ đấu kỹ, lại càng thêm khó dây dưa.

Lập tức, bên này Lâm Tần Kiệt mặc dù có thiếu nữ và hai người tùy tùng có năng lực hẳn cấp, mới đầu giao thủ, vẫn cảm thấy cố hết sức.

Mà con Quỷ Giáp Hồ này đã có linh trí, nhằm vào Lâm Tần Kiệt thực lực chỉ mới ngũ cấp là người yếu nhất trong ba người, liên tiếp phát động mấy lần tấn công mạnh về phía hắn. Thiếu nữ và tùy tùng Lâm gia vội vàng cứu viện hắn, không có thời gian phát động tấn công. Trong khoảng thời gian ngắn, bị làm cho luống cuống tay chân.

Bốn tổ tùy tùng khác thấy thiếu gia gặp nguy hiểm, trong lòng khó tránh khỏi hốt hoảng. Mặc dù thực lực cao hơn ma thú, nhưng vì phân tâm, thế công chậm lại, bị ma thú áp chế.

Cái gọi là người xem sáng suốt, Phượng Vũ không tham chiến nhìn một cái liền nhận ra vấn đề. Không khỏi mở miệng nhắc nhở: "Vị mỹ nữ kia, để đại thúc kia đi cứu viện bằng hữu của ngươi là được rồi, ngươi có thể nhân cơ hội công kích một bên của con hổ."

— mỹ nữ?

Nghe nói như thế, mặc dù đang trong nguy hiểm, Lâm Tần Kiệt vẫn không nhin được cười to. Băng sơn thiếu nữ dưới chân lão đảo một cái, suýt chút nữa tự động đưa đến trước mặt Quý Giáp Hồ.

Chẳng lẽ nàng nói sai cái gì? Phượng Vũ có chút nghi ngờ.

Lâm Tần Kiệt cố nén cười, nỗ lực thay thiếu nữ cảm một chiêu: "Tiểu muội muội nói không sai, Tiểu Phó, người không cần quá để ý ta, cứ tập trung tấn công là được."

Thiếu nữ hung hăng trừng mắt liếc hằm một cái, quả thật theo lời lui ra mấy bước, một tay để ngang ngực, một tay để trước mi tâm, đôi môi mấp má, cấp tốc niệm thần chú.

Theo cử động thiếu nữ, Phượng Vũ nhạy bén nhận ra, không khí quanh mình nổi lên biến hóa kỳ lạ. Một chút hỏa nguyên tố đỏ rực dùng mắt thường có thể thấy được hình dáng, nhanh chóng tụ tập trong tay nàng. Một quả cầu lửa đỏ rực thật lớn, dần dần hình thành.

— sư phụ nói không sai, trong nhóm người vừa tới quả nhiên có một Ma Pháp Sư.

Quý Giáp Hồ cũng không ngờ tới đối thủ lại có một Ma Pháp Sư. Phải biết, trong tình thế ngang cấp nhau, Ma Pháp Sư nắm giữ pháp thuật trong nháy mắt tuyệt đối giết chết địch thủ. Nó mặc dù có đấu kỹ, nhưng cũng không phải đối thủ của thiếu nữ Ma Pháp Sư mẫn cấp này.

— làm thế nào?

Quý Giáp Hồ có linh trí phát ra tiếng gầm thét lo lắng, mắt hồ đảo qua, liếc về một mình Phượng Vũ đứng ở một bên, trong lòng lập tức tính kế.

Thiếu nữ bằng sơn đang định tấn công, lại thấy Quý Giáp Hồ nhún người nhảy, lướt qua đám người Lâm Tần Kiệt, xông thẳng về phía tiểu cô nương kia. Lúc này nếu như nàng phóng ra Viêm Động Thuật, ắt sẽ liên lụy tới tiểu cô nương kia! Hơn nữa Quý Giáp Hồ dồn hết tốc lực tiến công tốc độ nhanh đến kinh người, ngay cả nàng cũng không ngăn được.

Đáng ghét!

Thiếu nữ mặc dù không cam, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra biện pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Quý Giáp Hồ đánh về phía nữ hài.

Tốc độ cực nhanh cuộn cuộn nổi lên từng tầng bụi đất, một chiêu cực mạnh theo thanh thế Quý Giáp Hồ, mắt thấy sẽ rơi vào trên người Phượng Vũ.

Khi mọi người nghĩ rằng tiểu cô nương sắp bị Quý Giáp Hồ giết chết thì biến cố lại xảy ra.

Chỉ nghe một tiếng rống to kinh thiên động địa, chọt máu tươi bắn tung tóe, tiếp đó, lại là tiếng rống giận dữ liên tiếp, một tiếng so với một tiếng lại thấp hơn. Theo một tiếng đau thương thảm thiết cuối cùng, là tiếng vật nặng rơi âm âm thật mạnh xuống đất. Vật nặng, làm bụi đất chung quanh cũng bị chấn động bay khắp nơi.

Tiểu cô nương yếu đuối kia nếu có ngã xuống, cũng sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ là ——

Mọi người bất giác ngừng thở, hết sức chăm chú nhìn về đám bụi đất. Ngay cả bọn ma thú cũng dừng tấn công, ngơ ngác nhìn về phía ma thú cường giả thứ hai trong Mê Vụ Cốc.

Bụi đất vừa tan hết, lộ ra một thân hình không lồ ngã trên đất. Đôi mắt nó trợn tròn, như không tin mình cứ như vậy mà bị đánh bại. Nhưng đó đã

là biểu tình cuối cùng của nó ở trên đời, thân thể nó không còn phập phồng, lỗ mũi cũng không còn phát ra hơi thở.

Con cự thú mới vừa còn khí thế mãnh liệt, cuối cùng lại bị người dùng một chiêu đoạt mạng!

Một bên, Phượng Vũ khắp người máu tươi đứng vững vàng bất động. Ánh mắt yên tĩnh, giống như một màn thảm thiết trước mắt nàng đã nhìn quen rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều mất đi khả năng nói chuyện, chỉ ngơ ngác nhìn nàng, trong đầu đều có một suy nghĩ: tiểu cô nương nhỏ bé nhu nhược này đến tột cùng là thần thánh phương nào, có thể một chiêu đánh chết Quý Giáp Hồ mãn cấp hạ cấp? !Chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, thực lực của nàng ngay cả nhất cấp cũng không đạt. Đến tột cùng nàng đã làm thế nào? Lẽ nào nàng thật là yêu nghiệt hay sao? !

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Quần Áo Lụa Là Không Có Mắt

Trong lúc vô tình Phượng Vũ bị mọi người cho là yêu nghiệt, nhưng thực ra trong lòng đang âm thầm buồn bực.

Một kích kia của Quý Giáp Hồ nhìn như hung mãnh, thực ra vẫn chưa dùng hết toàn lực. Bởi nó cũng bị vẻ ngoài mê hoặc, cho rằng Phượng Vũ chỉ mạnh hơn so với Linh Sĩ bình thường một chút xíu, không đáng phải dùng hết toàn lực. Có bản lĩnh, không bằng tiết kiệm chút sức lực để chạy trốn.

Coi thường Phượng Vũ, không thể nghi ngờ đây là sai lầm lớn nhất đời này của Quý Giáp Hồ. Đáng tiếc nó cũng không có cơ hội sửa lại.

Quý Giáp Hồ hành động nhanh chóng, Phượng Vũ đã nghĩ không thể thành công tránh thoát công kích của nó, nắm chặt trong tay ngọc bội từng chữa trị thân thể cho nàng, dùng hết sức tụ tập tất cả Phong nguyên tố bắt giữ được vào ngọc bội, chuẩn bị cố gắng chống cự.

Nàng biết năng lượng trong ngọc bội gần như bị hao hết, một khoảng thời gian sau còn chưa thể khôi phục như cũ. Nhưng sống chết trước mắt, nàng không có gì để có thể dựa vào, trong tay chỉ có vật này có thể ngăn cản lại mấy phần công kích.

Trong lúc nguy cấp, viên thịt nhỏ vốn ở trên vai nàng cọt tới cọt lui cũng chọt ngang đầu lên, lỗ tai nhỏ cảnh giác với chấn động. Đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu thấy Quý Giáp Hồ miệng máu mở to hung hăng nhào tới thì viên thịt nhỏ chán ghét hét lên một tiếng, sau đó —— cư nhiên phản công lại.

Đây không phải là tự mình tìm chết sao? Phượng Vũ thấy lo lắng, lại bởi vì đang dùng toàn lực tụ tập Phong nguyên tố, không có thời gian kêu nó trở lại, chỉ đành trơ mắt nhìn tiểu nhục đoàn với vẻ mặt ghét bỏ đánh về phía Quỷ Giáp Hồ, cắm đầu lao vào da lông thật dày màu trắng của đối phương.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, ánh chớp lửa chọt lóe, móng vuốt của Quỷ Giáp Hồ đã treo ở trên đầu Phượng Vũ. Nàng thậm chí có thể thấy rõ ràng móng vuốt của đối phương qua bao năm tháng vẫn còn đọng lại khối máu, ngửi được mùi hôi thối trong miệng nó.

—— ngay tại lúc này!

Phượng Vũ nhắm ngay bụng dưới Quỷ Giáp Hồ, dùng Phong nguyên tố thu được trong ngọc bội mạnh mẽ bắn ra.

Nàng hoàn toàn không hi vọng có thể một chiêu giết chết Quỷ Giáp Hồ, chỉ hy vọng có thể đánh nó lùi ra một chút, mình có cơ hội tốt để chạy trốn.

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp, lại thật quá ngoài dự đoán của nàng.

Khi Phong nguyên tố tăng tốc, ngọc bội giống như một viên đạn bắn vào bụng Quỷ Giáp Hồ, chọt bạo phát ra một làn ánh sáng xanh nhạt. Trong tích tắc, từng trận máu thịt thoáng chốc bắn ra trước mặt Phượng Vũ.

Trong nháy mắt thành công gây thương tổn cho Quỷ Giáp Hồ, một vật nhỏ màu trắng từ miệng vết thương của Quỷ Giáp Hồ chui vào trong bụng nó.

—— Cái đó là. Viên thịt nhỏ?

Tung ra ngọc bội, Phượng Vũ theo kế hoạch lắc mình tránh đi thấy vậy cũng không khỏi đỡ ra.

Mặc dù lớp da Quý Giáp Hồ cứng rắn, nhưng nội tạng thì không có được như vậy. Chỉ thấy một điểm nho nhỏ nổi lên trong bụng con hổ nhanh chóng di chuyển, móng vuốt nhỏ đỏ đến mức, toàn bộ nội tạng bị xé thành mảnh vụn.

Theo cử động vên thịt nhỏ, Quý Giáp Hồ phát ra từng hồi tiếng rống giận. Trong bụng truyền tới đau đớn kịch liệt khiến nó nổi điên, hai mắt đỏ như máu, nó muốn bắt bóp chết kẻ địch thật đau đớn, vậy mà đối phương lại đang trong cơ thể nó tùy ý làm loạn, làm nó không có cách nào ra tay.

Lại một âm thanh tiếng nội tạng vỡ vụn, đôi mắt Quý Giáp Hồ càng trừng lớn hơn nữa.

Nó có thể cảm thấy tim mình bị đánh trúng, trừ phi có linh đan lục cấp trong truyền thuyết, nếu không cái mạng này đúng là không thể cứu trở về.

Sinh mạng trong nháy mắt bị cướp đi, nhưng ngay cả diện mạo kẻ địch nó cũng không nhìn thấy.

Mang theo không cam lòng và oán hận nồng đậm, thân hình khổng lồ của Quý Giáp Hồ âm âm ngã xuống.

Trong nháy mắt kẻ địch ngã xuống, viên thịt nhỏ nhanh nhẹn từ miệng vết thương lao ra, lăn lộn ở trong bụi cỏ, sau khi miễn cưỡng chà đi cả người đầy vết máu, chạy đến trước mặt Phượng Vũ, lấy lòng cọ chân nàng.

Thấy một màn như vậy, Phượng Vũ im lặng. Ai sẽ tin tưởng, viên thịt nhỏ nhỏ như vậy, có thể dễ dàng giết chết Quý Giáp Hồ cao lớn cường tráng hơn nó không biết bao nhiêu lần? Tuy nói vận số chiếm một phần rất lớn, nhưng cũng không thể bỏ qua công lao của viên thịt nhỏ cả gan làm loạn.

Chỉ là, Phượng Vũ tương đối khó chịu với việc dựa dẫm vào tình cờ và vận số để được thắng lợi.

Nếu như không có viên thịt nhỏ.

Nếu như dùng ngọc bội thu thập Phong nguyên tố không có tác dụng. . . .

..

Chỉ cần tồn tại một giả thiết, thì nàng cũng đã mất mạng rồi.

"Quá yếu, phải gắng sức nâng cao thực lực mới được." Phượng Vũ tự nhủ. Vận may thế này mờ mịt giống như trò chơi, ngẫu nhiên lần này có thể, nhưng nếu lệ thuộc thành thói quen, chỉ có thể tự chịu diệt vong.

Lúc này, băng sơn thiếu nữ và mấy tên tùy tùng tiến lên thăm dò cũng đều nghe thấy nàng nói nhỏ, không khỏi lặng im. Ngay cả thiếu nữ dày dặn kinh nghiệm cũng mở to mắt xem thường: thực lực của người đã rất khủng bố rồi có được không, như vậy còn nói mình kém cỏi, làm những người già chúng ta để mặt mũi vào đâu hả?

Được giáo dục tốt khiến thiếu nữ kiềm chế không nói ra những lời này. Nàng ho nhẹ một tiếng, lôi kéo sự chú ý của Phượng Vũ: "Người bạn nhỏ này, có thể biết tên của người không?"

Sau khi biết được thực lực của Phượng Vũ, giọng điệu nàng theo bản năng thay đổi, không còn tùy tiện xưng hô nàng là tiểu muội muội.

Chú ý tới sự thận trọng của đối phương, Phượng Vũ biết nàng hiểu lầm. Chỉ là, muốn nói rõ ràng, vậy sẽ làm bại lộ sự thực viên thịt nhỏ là Thủy Ma thú biến dị. Nàng suy nghĩ một chút, quyết định không nói ra thì tốt hơn.

"Ta tên là Phượng Vũ, xin hỏi người tên gì đây?"

"Ta tên là Phó Tư Đường." Họ của người thiếu nữ làm nàng chú ý: "Người là người của Phượng gia ở Lam Phong trấn?"

"Đúng vậy."

Có được đáp án xác thực, Phó Tư Đường có chút mê muội: nàng đến Lam Phong thành cũng hai ngày rồi, nhờ vào người bạn tốt lắm miệng này, đối với địa phương đã mười năm chưa đến cũng hiểu không ít. Chuyện Phượng gia xuống dốc, tất nhiên cũng nghe nói. Nhưng nếu tiểu cô nương thực lực kinh người này là người của Phượng gia, Phượng gia lại vì sao không có nửa điểm tin đồn?

Phải biết, Tát Lan Tạp lấy sức mạnh làm chủ, tự do tung hoành, nhân tài kinh tài tuyệt diệu là đối tượng ao ước của mỗi gia tộc. Nhà bình thường xuất hiện thiên tài, cũng phải ăn mừng thật lớn. Bởi vậy, coi như gia tộc này hiện tại không còn hưng thịnh, những gia tộc khác cũng sẽ theo dõi cường giả tương lai ra sao, cho bọn họ một chút mặt mũi.

Ở Lam Phong trấn, nếu như những gia tộc khác biết được Phượng gia có vị thiên tài như Phượng Vũ, nhất định sẽ không giống hiện tại xem thường Phượng gia như vậy.

Chỉ là, cũng có chút tương đối lo sợ những gia tộc sẽ ám sát thiên tài của gia tộc này. Có lẽ, Phượng gia Gia chủ chính là suy nghĩ đến an toàn của Phượng Vũ, mới không có để lộ ra tin tức Phượng Vũ là thiên tài thôi.

Trải qua suy nghĩ, Phó Tư Đường tự cho là đã tìm ra nguyên nhân, lại hỏi một vấn đề khác: "Mười năm trước, ta từng kết bạn với trưởng tử Phượng Tường của ngươi. Sau lại nghe nói chi trưởng gặp kiếp nạn lớn, Phượng Tường cũng từ đó không rõ tung tích. Xin hỏi, ngươi gần đây có tin tức của hắn không?"

Phượng Tường? Chính là ca ca Phượng Vũ. Ở trong ký ức, hắn đối với Phượng Vũ vô cùng yêu thương. Trong nhà xảy ra biến cố, lại bị người thân chà đạp, người thân duy nhất Phượng Vũ nhận định chính là Phượng

Tường. Vô số lần ban đêm nàng nằm mơ thấy Phượng Tường trở lại đón nàng, rồi lại vô số lần từ trong mộng khóc tỉnh.

Có lẽ do thừa kế trí nhớ vốn có của Phượng Vũ, nàng còn nhớ rõ Phượng Tường đối với thiếu nữ này rất có hảo cảm, vẻ mặt vốn lạnh nhạt cũng trở nên ôn hòa hơn: "Vẫn không có tin tức ca ca. Mỹ nữ tử tử, người và ca ca là bằng hữu sao?"

Phượng Vũ vừa dứt lời, Lâm Tần Kiệt đứng ở một bên khoanh tay nghe các nàng nói chuyện liền không nể mặt mà cười ha hả: "Ha ha ha! Mỹ ~ nữ ~ tử ~ tử ~ Tiểu Phó, nếu đại tỉ nhà người biết người giành mất danh hiệu Phó thị Đệ Nhất Mỹ Nhân của nàng, lại muốn gây thêm nhiều khó khăn cho người."

"Câm miệng!" Sắc mặt Phó Tư Đường tái xanh, nhỏ giọng quát.

"Ôi ôi, người ta thật là sợ." Lâm Tần Kiệt che ngực khoa trương làm ra dáng vẻ sợ hãi, nhưng trên mặt lại tươi cười đầy xấu xa: "Từ khi người đến nhà ta, không biết có bao nhiêu người hâm mộ ta thật là diễm phúc vô biên đấy. Ngày hôm qua còn có người hỏi ta, người có phải hay không ta tương lai ——"

"Lâm Tần Kiệt, người muốn thử một lần tư vị của Viêm Động Thuật sao?!"

Nghe vậy, Lâm Tần Kiệt lập tức chạy xa ra đến mấy trượng: "Đừng đừng đừng, ta không nói còn không được sao."

Nhìn những chuyện xảy ra trước mắt, Phượng Vũ lại nhìn Phó Tư Đường giận dữ, mơ hồ có một suy đoán, lẽ nào.

Không đợi nàng kịp chứng thực suy đoán của mình, trên đường phía trước chợt truyền tới một giọng nói phách lối: "Đám người không có mắt các người, chẳng lẽ không thấy bố cáo bên ngoài sao? ! Các người bắt ma

thú là chuyện nhỏ, nếu là quấy rầy bản thiếu gia bắt Thủy Ma thú, thì đúng là tội lớn!"

Người tới tuổi chưa tới mười hai, nhưng bởi vì sống an nhàn sung sướng, trở mã tốt, bề ngoài nhìn qua so với bạn cùng lứa tuổi thì lớn hơn hai ba tuổi. Vốn được xem là ngũ quan đoan chính, nhưng bởi vẻ mặt vênh váo, làm cho người ta đặc biệt chán ghét. Người này chính là con trai duy nhất của Phượng gia gia chủ hiện tại, Phượng Lô.

Dáng điệu hăn hung hăng vênh váo, nghênh ngang đi tới trước mặt nhóm người Phượng Vũ, lại còn bày ra bộ dáng uy phong, chợt nhìn thấy Phó Tư Đường mỹ mạo vô song, nhất thời ngây dại.

Chốc lát, trên mặt hăn lộ ra một bộ dạng sớm trưởng thành mà dâm — tà tươi cười: "Mỹ nữ, ngươi là người nhà nào? Vì sao ta ở tại Lam Phong trấn mà chưa từng gặp qua ngươi?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tính Toán Nợ Nần

Nhiều lần bị người xúc phạm điều cấm kỵ, Phó Tư Đường dù tính tình tốt cũng không nhịn được, huống chi tính cách hăn vốn cao ngạo, tính tình cũng không được coi là tốt. Mặc dù thực lực Phượng Vũ cường hãn, suy cho cùng chỉ là một tiểu cô nương, hăn còn có thể dễ dàng tha thứ, bị tên nhà giàu không có mắt này đùa giỡn, nếu là hăn còn im lặng không nói, mặt trời quả thật là mọc từ hướng tây rồi.

Phượng Lôi nói xong, bày ra tư thế tự cho là phóng khoáng nhất, "Phong lưu phóng khoáng" mỉm cười chờ đợi mỹ nhân đáp lời.

Không ngờ, đáp lại hăn là một quyền nặng nề vào ngực. Phượng Lôi không hề phòng bị bị đánh bay ra ngoài, liên tiếp đụng gãy vài cây đại thụ, mới dựa vào một gốc cây thô to chậm rãi tuột xuống.

Từ trước đến nay thiếu gia Phượng gia vốn là một tên ác bá ở Lam Phong trấn, những tùy tùng đi theo hăn cũng luôn vênh váo tự đắc. Bọn hăn chưa bao giờ nghĩ rằng lại có người không nể mặt thiếu gia, một lời cũng không nói đã ra tay đánh người rồi, đàn độn trong chốc lát. Sau nửa ngày mới lấy lại tinh thần, bắt đầu ra mặt bảo vệ chủ nhân.

"Thiếu gia!"

"Tiện nhân người tự đâm đầu vào chỗ chết, dám mạo phạm thiếu gia của chúng ta!"

"Thiếu gia ngài không sao chứ?"

Có tùy tùng chạy tới lấy lòng đỡ Phượng Lô dậy, nhưng đổi lại là nhận một cái tát từ hăn: "Đồ vô dụng! Lại có thể trơ mắt nhìn ta bị người khác xúc phạm!"

Tên tùy tùng che mặt, cực kỳ oan ức, nhưng không dám nói ra, chỉ có thể nói thầm trong lòng: nếu không phải là cái thiên tài như người sợ bị người ta chê cười, cũng không so xem người với đối phương ai có tu vi cao hơn, không thì sao lại bị người có thực lực cao hơn đánh bay?

Tức giận đẩy tùy tùng ra, Phượng Lô xoa ngực vịn cây đứng lên, mặt ác độc: "Tốt! Người đủ độc ác, ngoan độc! Vốn ta còn có ý định nuôi người thêm hai năm rồi thu làm thiếp, hiện tại ta quyết định thưởng người cho tên ăn xin trong thành làm phu thê!"

Nghe lời hăn nói, dù là tùy tùng Phượng gia, cũng thấy thật mất mặt: lời nói không có phẩm chất như vậy, đường đường là một thiếu chủ như người lại có thể nói ra miệng?

Tuy nói Tát Lan Tạp là nơi đề cao thực lực, nhưng rất nhiều Linh Sĩ có tính cách riêng biệt, thông thường những người có thực lực cao và tác phong nhanh nhẹn luôn được đánh giá tương đối cao. Thậm chí còn có câu nói người tuy thua trận nhưng lại không thua, là vì có những người dù có thua vẫn giữ được thái độ bình thản, khiến mọi người đối với bọn họ vẫn có sự tôn trọng nhất định.

Giống như Phượng Lô nói ra những lời vô lễ như vậy, bị đánh bay, giống như người đàn bà chanh chua có hành vi vô lại quá đáng, là người bị coi thường nhất.

Tùy tùng Phượng gia còn lo ngại tiền lương của họ do Phượng gia trả nên không dám nhiều lời, nhưng người Lâm gia lại không phải lo lắng điều này. Tiếng cười lạnh, từ trong nhóm người Lâm Tầm Kiệt đồng loạt truyền

ra, thân nhiên nói: "Phượng Lô, ta khuyên ngươi tích chút khẩu đức. Người biết hẳn là ai sao?"

"Hừ! Thì ra là do người độc chiếm, hèn chi kiêu ngạo như vậy!"

Vỗ vờ bả vai Phó Tư Đường trấn an cơn tức giận của hẳn, Lâm Tân Kiệt cười nói: "Thực lực người không bằng người ta, ngay cả mắt cũng không nhìn được? Người xem trên vạt áo hẳn thêu cái gì."

"Ta mặc kệ người thêu cái gì!" Dù miệng nói chẳng thèm để ý, nhưng ánh mắt Phượng Lô lại không nhìn được nhìn đến vạt áo của đối phương. Vừa nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi: "Sao Tinh Vân* Người. Người là Tinh Vân thành"

Tây Phong đại lục chỉ có một Tinh Vân thành, Tinh Vân thành tuy lớn, nhưng gia tộc có tư cách thêu sao Tinh Vân trên áo thì chỉ có một.

"Phó gia Tinh Vân thành." Phượng Lô sắc mặt nhăn nhó, cuối cùng hẳn cũng quá mức ngu si, gượng ép nở một nụ cười méo mó: "Thật xin lỗi, vừa rồi đã mạo phạm. Chỉ là, có câu người không biết không trách tội, ha ha, nghĩ đến Phó tiểu thư là một người độ lượng, sẽ không so đo với ta."

"Ngậm cái miệng chó của người lại, cút!" Phó Tư Đường đi chuyến này vì có một phải làm, mà chuyện này đúng lúc lại có liên quan với hẳn. Dù sao sau này còn có nhiều cơ hội với hẳn, Phó Tư Đường vốn tính tình cao ngạo nên cảm thấy đấu khẩu với loại người như vậy thật vô ích, thậm chí nhìn hẳn cũng lười làm.

Cho tới bây giờ Phượng Lô quen thói lộng hành chưa bao giờ bị đối xử như thế, nhưng hẳn chỉ có thể mạnh mẽ nhịn xuống cơn tức này. Bởi vì, Phó gia thành Tinh Vân có mối quan hệ vô cùng thân thiết với hoàng thất Tây Phong đại lục —— hẳn chộc không nổi.

Phượng Lôi trong mắt tràn đầy oán độc nhìn qua Phó Tư Đường và Lâm Tần Kiệt, đang muốn chật vật rời đi, lại phát hiện một bóng người quen thuộc đang đứng gần đó.

"Phượng Vũ? ! Người cái tiểu nha đầu chết tiệt sao lại ở chỗ này? ! Còn không lăn lại đây cho ta! Nhìn người toàn thân đều dính máu, đừng có làm bẩn mắt khách quý! Là người tự tiện xông vào Mê Vụ cốc nên bị thương? Đáng đời! Phụ thân cũng sẽ không mời đại phụ xem cho người!"

Nghe vậy, vẻ mặt Phó Tư Đường và Lâm Tần Kiệt không hện trước đều hiện ra vẻ cổ quái: một Linh Sĩ cấp năm lại dám lại có can đảm quát tháo cao thủ có thể dùng một chiêu đánh bại ma thú mãn cấp, Phượng Lôi này vẫn là quá cuồng vọng rồi.

Phượng Lôi không chú ý tới vẻ mặt của hai người. Hấn hung hăng chửi mắng, muốn ở trước mặt hai người Phó, Lâm lấy lại chút mặt mũi: "Lỡ tai người điếc sao? Hay là muốn người đi qua bắt người trở về? ! Xem ra ba ngày không bị đánh, người đã quên mất trên dưới! Cả gan đụng tới Phó tiểu thư, người chờ phụ thân dùng gia pháp!"

Đối mặt với chửi mắng vô lễ, từ đầu đến cuối Phượng Vũ đều tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo của nàng quét qua trên người Phượng Lôi, cũng không tức giận, chỉ đang nghĩ: Phượng Vũ trước kia, chính là để một tên nhãi nhép như vậy ức hiếp sao?

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng khác hẳn sự hèn yếu thường ngày của Phượng Vũ, Phượng Lôi chợt thấy toàn thân rét lạnh, so mới vừa rồi biết được "Mỹ nữ" mà hấn chọc ghẹo là tiểu thư Phó gia còn đáng sợ hơn.

Ảo giác sao? Một cái tiểu nha đầu cho dù đánh cho dù mắng, cũng không đánh trả làm sao có thể có cái ánh mắt này. Hấn cảm giận nghĩ, còn muốn mắng tiếp, chợt, một đạo gió xoáy đánh úp về phía hấn. Hấn vội vàng giơ

tay ngăn cản, trên cánh tay bị cái gì hung hăng cắn một hồi, máu tươi chảy ra, cũng may không đau đớn lắm.

"Người ——" Phượng Lôi tưởng rằng Phó Tư Đường ra tay, tuy rằng không hiểu vị "Tiểu thư" thân phận tôn quý này sao lại muốn bảo vệ Phượng Vũ, nhưng không dám nói gì nữa. Hắn chặt vật che cái tay bị thương, nói một tiếng, vội vã dẫn theo thủ hạ rời đi.

"Đến oai phong, về chặt vật." Lâm Tần Kiệt lắc đầu một cái: "Phượng Thế người là một người có chút thủ đoạn, sao có thể dạy dỗ ra một nhi tử ngu ngốc như vậy."

Phó Tư Đường không nói tiếp, quay đầu nhìn Phượng Vũ: "Cuộc sống của người ở Phượng gia, dường như không tốt."

Vừa rồi thái độ Phượng Lôi đối với nàng, mọi người đều thấy rõ ràng.

Ôm viên thịt nhỏ vừa bị nàng dùng Tật Phong Thuật bắn đi, Phượng Vũ dùng khăn tay lau bột thuốc trên móng vuốt của nó, lạnh nhạt nói: "Cũng không còn lâu nữa."

Mới vừa rồi Phượng Lôi vô lễ quát mắng thì Phó Tư Đường liền sinh ra một cái ý nghĩ: mang theo Phượng Vũ về Tinh Vân thành. Những đại gia tộc như nhà bọn hắn, ngoài việc đào tạo cho con cháu nhà mình, thì thu hút những Linh Sĩ thực lực cao cũng là một phương thức làm gia tộc lớn mạnh hơn. Phượng gia đã bạc đãi Phượng Vũ như vậy, lúc này đưa cho nàng một cái ân tình, cơ hội thành công rất lớn.

Trước kia Phó Tư Đường đã từng giúp gia tộc thu hút mấy tên Linh Sĩ, nhưng lần này, hắn lại do dự, chậm chạp không nói.

Không biết tại sao, hắn có cảm giác tiểu cô nương này nhìn như nhu nhược, cũng không phải người cần đến sự thương cảm của họ. Cả người

nàng mơ hồ toát ra một loại ngạo khí, không nói gì nhưng lại như đang nhắc nhở mọi người, nói đồng cảm với nàng, là chuyện rất thất lễ.

Lâm Tần Kiệt tính tình vốn thẳng thắn không đoán ra được suy nghĩ của bạn tốt, thấy hai người im lặng, liền đề nghị: "Nếu không tìm được Thủy Ma thú, chúng ta cũng không cần kiên trì nữa, mau trở về thôi, bụng ta đói đến mức xẹp lại rồi."

Đề nghị này được mọi người tán thành. Giống như lúc tới, mấy người tùy tùng đi trước thăm dò phía trước, đi sau thì bảo vệ đằng sau, bao quanh thiếu chủ trở về. Bất đồng là, trên đường về, trong đội ngũ có thêm một người là Phượng Vũ.

Dọc theo đường đi, Lâm Tần Kiệt không nhịn được hiếu kỳ hỏi đông hỏi tây, một lát hỏi Phượng Vũ tuổi còn nhỏ như thế nào đã tu luyện tới trình độ này, một lát thì cảm hận Phượng gia lại đi ức hiếp một tiểu cô nương mồ côi. Phượng Vũ yên lặng lắng nghe, nói rất ít, chỉ là, thỉnh thoảng trong mắt lại lộ ra tia ấm áp khi được người khác quan tâm.

*Sao Tinh Vân: cái này mình google thấy ra là "mây sao" thấy không được hay nên để là "sao Tinh Vân", có bạn nào biết từ gì chuẩn hơn bảo mình sửa nhé

Chúc mọi người một ngày vui vẻ!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thạch Thất Vãng Vẻ

Phượng gia, phía Bắc thành.

"Ôi! Đau quá, đau chết mất!" Phượng Lôi ôm cánh tay không ngừng kêu rên. Về đến nhà hẳn mới hoảng sợ phát hiện cánh tay bị thương, chảy ra máu đen! Đáng sợ hơn là, không được bao lâu, vết thương vốn không có chút cảm giác nào lại phát ra từng trận đau đốn bứt rứt.

"Tiểu tử tông của ta! Con làm sao vậy?" Chủ mẫu Phượng gia cương chiều đứa nhỏ khóc vô cùng thương tâm. Là gia chủ Phượng gia Phượng Thế bình tĩnh hơn nhiều, nhưng hôm nay khi hẳn gọi tùy tùng đi ra ngoài với Phượng Lôi tới, hỏi cặn kẽ nguyên nhân sự việc, vẻ mặt cũng trở nên vắn vẹo.

"Hồ đồ! Lôi nhi, con quả thật quá hồ đồ! Sao có thể đi trêu chọc tiểu thư Phó gia!" Phượng Thế sắc mặt tái xanh, "Chẳng lẽ con chưa từng nghe qua biệt hiệu Phó ma nữ của nàng sao? ! Mặc dù nàng xinh đẹp như hoa, nhưng vui buồn thất thường, khi đã trở mặt thì chuyện gì cũng có thể làm!"

Đáng sợ hơn là, một Tiểu Ma Nữ như vậy, ỷ vào việc trời sinh có thể dự đoán trước tương lai tinh thông chiêm tinh, từ trước đến nay được gia chủ Phó gia yêu thích. Vì cương chiều, Phó gia đối với những chuyện nàng làm ở bên ngoài đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Nếu không may bị thua trên tay Phó Ma Nữ, cũng chỉ có thể ngậm miệng mà nuốt giận.

Mặc dù Phượng gia ở Lam Phong trấn thị là đệ nhất thế gia, nhưng với Phó gia Tinh Vân thành mà nói thì không là gì cả!

"Con...con làm sao biết nàng là tiểu thư Phó gia? Con chỉ là nhìn con nhóc kia cũng không tệ, muốn coi trọng nàng thôi." Tuy rằng ý thức được bản thân trêu chọc phải người đáng sợ, Phượng Lôi được cưng chiều từ nhỏ vẫn không biết nặng nhẹ mà la hét.

Phượng Thế đối với nhi tử không hiểu chuyện tức giận liên tiếp dậm chân: "Người đúng là cái nghiệt tử!"

Thấy tình hình không tốt, Phượng mẫu vội vàng đứng ra hoà giải: "Được rồi được rồi, Lôi nhi cũng vì muốn giúp người bắt Thủy Ma thú, mới mạo hiểm tự mình tiến vào Mê Vụ Cốc, không thì sao có thể gặp phải tranh chấp này. Việc cấp bách, là giải độc trên người Lôi nhi."

"Nàng cho rằng ta không muốn? Cũng phải xem người ta có nguyện ý hay không." Phượng Thế lo lắng suýt nữa bứt sạch râu: Tiểu Ma Nữ Phó gia này chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn giao ra thuốc giải, mà Phó gia chống sau lưng nàng thì mình tuyệt đối không thể chọc vào. Không thể nói lý lẽ, chỉ có thể vũ lực cường bức. Phải làm sao mới tốt được đây?

—— đúng rồi! Thủy Ma thú!

Phượng Thế linh quang vừa động, liền nghĩ ra một cái cơ tuyệt hảo: Mê Vụ Cốc không phải thuộc về Phượng gia sao? Ta sẽ mượn cơ Lâm gia tự ý xâm nhập Mê Vụ Cốc cướp đoạt Thủy Ma thú, tạo áp lực với Lâm gia. Phó Ma Nữ này nếu đi chung với tiểu tử Lâm gia, nhất định sẽ thay hẳn ra mặt. Đến lúc đó lấy chuyện Thủy Ma thú ra uy hiếp, không sợ không lấy được thuốc giải!

Chỉ có điều, thật tiếc cái đầu của Thủy Ma thú. Vì nó là ma thú trung cấp nên Thú Hồn tinh hạch, có giá ít nhất một vạn tinh thể trong suốt*, đủ duy trì cả Phượng gia một năm. Còn chưa nói đến da của nó, nội tạng vân vân, là vật liệu rèn khí luyện đan rất tốt!

Ôi! Vì nhi tử, lần này nhà mình đúng là chịu thua thiệt lớn.

Đau lòng một hồi, Phượng Thế đi thư phòng viết lá thư, sai hạ nhân mang đến Lâm phủ.

Bởi vì Phượng Lô bị thương, toàn bộ Phượng gia cũng bị Phượng mầu sai khiến xoay vòng vòng, một lát sai nha đầu đi sắc thuốc bổ, một lát khiến hạ nhân đi mời đại phu khác, một lát lại lớn tiếng mắng tùy tùng bảo vệ bất lực. Phượng gia biến thành một nhà hỗn loạn.

Dưới tình huống này, tự nhiên không ai chú ý tới Phượng Vũ có thay đổi.

Trở về phòng, Phượng Vũ để xuống viên thịt nhỏ, tự đi tắm thay quần áo. Không lâu sau, nàng với đầu tóc ướt trở về phòng thì thấy viên thịt nhỏ mới vừa rời còn hào hứng bùng bùng giờ lại giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, buồn bã gục xuống bàn.

"Làm sao vậy?"

Cổ họng viên thịt nhỏ lều bều vài tiếng, đầu tựa trong lòng Phượng Vũ tay thì cọ tới cọ lui.

Tuy rằng nghe không hiểu thú ngữ, kỳ quái là Phượng Vũ lại có thể hiểu được mấy phần ý của nó: "Thì ra là người chê nơi này rách nát."

Viên thịt dùng sức gật đầu một cái, phát ra một tiếng "Ừ" mơ hồ.

"Vật nhỏ rất bắt bẻ." Phượng Vũ gõ nhẹ ót nó một chút, "Những thứ này chỉ là vật ngoài thân mà thôi, không cần so đo."

Nghe vậy, viên thịt khấn trương, dứt khoát nằm xuống lăn lộn, lộ ra cái bụng trắng trẻo mềm mại, đôi mắt hạt đậu đáng thương nhìn Phượng Vũ.

"." Phượng Vũ là thật tâm không để ý chỗ ở tồi tệ, vì nàng biết chỗ này chỉ là nơi bản thân ở tạm. Hơn nữa, hiện tại chuyện quan trọng nhất của

nàng là tu luyện, những thứ còn lại tạm thời không rảnh so đo. Chỉ là, lại bị cái viên thịt nhỏ này ghét bỏ, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Không để ý tới viên thịt nhỏ làm nũng, nàng khoanh chân ngồi trên giường, ổn định tinh thần, đang chuẩn bị tiếp thu điểm trọng yếu của việc ngưng tụ nguyên tố thì vang lên tiếng cửa đóng chặt bị người vô lễ đập mạnh.

Sau khi gõ hai ba cái, ngoài cửa truyền tới một giọng nói không kiên nhẫn: "Đại tiểu thư, thiếu gia bị thương, phu nhân dặn dò muốn ra sau núi hái Tuyết Chi Thảo để đun nước cho thiếu gia tắm. Mọi người đều bận rộn, liền phiền toái đại tiểu thư người đi một chuyến."

Vội vã giao việc xong, nha đầu kia liền vội vàng chạy đi.

"Viên thịt nhỏ, nơi này quả thật không phải nơi ở thích hợp."

Phượng Vũ cười nhạt. Đối với hạ nhân có thói quen giẫm đạp hô quát xem thường, nàng không thèm để ý. Nàng chỉ không thích trong lúc tu luyện bị người khác quấy rầy.

—— nên dời đi đâu đây?

Phượng Vũ cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ xung quanh có nơi nào thích hợp làm chỗ ở, bỗng nhiên, một chút trí nhớ xa xôi nổi lên trong lòng.

Có lẽ, phía sau núi sẽ là nơi thích hợp đấy.

Hơn một giờ sau, Phượng Vũ từ trong khu rừng rậm rạp sau núi, tìm được một gian nhà đá phủ bụi đã nhiều năm.

Dùng sức đẩy cửa, bụi bặm nhiều năm trong ánh nắng chiều cuồn cuộn bay ra.

"Khụ khụ." Phượng Vũ che lỗ mũi, ngừng thở, đợi bụi bặm ngừng lại sau đó mới đi vào nhà trong.

Trong phòng nhỏ ngoài giường đá, cũng không còn gì khác, đơn giản sơ sài.

Ánh mắt Phượng Vũ dừng một chút trên giường đá, lại nhìn vào khoảng đất trống trước nhà.

Nơi đó. Chính là Phượng gia gia chủ đời trước, phụ mẫu của Phượng Vũ bị sát hại. Năm đó khi có người phát hiện ra bọn họ ngã ở ngoài cửa thì họ đã tắt thở từ lâu. Sau đó Phượng Thế mượn cơ hội cướp lấy quyền lực Phượng gia, bởi vì ghét bỏ nơi này điềm xấu, liền hạ lệnh bắt luận kẻ nào của Phượng gia cũng không được phép đến gần.

Trong nháy mắt, nơi này đã bị bỏ hoang sáu năm.

Nếu muốn ở Phượng gia tìm một nơi không bị bắt luận kẻ nào quấy, nơi này là tốt nhất.

"Trước khi rời đi, ở lại đây là được rồi. Người cảm thấy thế nào?" Phượng Vũ thuận miệng hỏi viên thị nhỏ. Nàng cũng không mong chờ viên thị nhỏ sẽ hài lòng đối với nơi này, cho nên chỉ tùy tiện hỏi một chút. Không nghĩ tới, viên thị nhỏ lại cực kỳ cao hứng, vừa gật đầu, vừa hưng phấn kêu to.

Thấy thế, Phượng Vũ mặc dù có chút bất ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Nàng tùy tiện xé chút cỏ tranh tới, phất nhẹ lớp bụi dày khoảng một xen-ti-mét trên giường. Theo bụi bặm rơi xuống đất, dần dần hiện ra giường đá vốn nhẵn mịn sáng bóng. Phượng Vũ kinh ngạc phát hiện, thì ra đó cũng không phải là giường đá như nàng nghĩ, mà là giường ngọc.

Màu ngọc xanh nhạt, chất ngọc mềm mại tinh tế. Chạm vào cảm thấy lạnh lạnh, gõ xuống phát ra tiếng kêu như chim hót. Đúng là giường ngọc

thượng hạng. Chỉ là, chất ngọc này dường như đã thấy qua ở đâu đó?

Trong lúc Phượng Vũ còn đang cẩn thận đánh giá thì viên thối nhỏ đã không đợi được nhảy lên, ở phía trên lăn lộn, cuộn tròn thân thể thờ to ngu.

"Tiểu gia hỏa này." Phượng Vũ lắc đầu một cái, cũng để kệ nó.

Quét dọn vệ sinh xong, nàng ngồi xếp bằng giống như vừa rồi, tập trung ngồi thiền. Nhưng cố gắng hồi lâu, vẫn không cảm ứng được sự tồn tại của Phong nguyên tố.

Chẳng lẽ đã sai ở bước nào đó?

Nàng thử đổi sang cách thức khác, nhưng vẫn không có cảm giác gì. Ở Mê Vụ Cốc thì tiện tay liền có thể ngưng tụ Phong nguyên tố còn lúc này giống như là ngủ say vậy, không có động tĩnh gì.

—— rốt cuộc là làm sao?

Đang lúc Phượng Vũ thấy khó hiểu, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, trên người phát ra từng trận đau đớn. Nàng giãy dụa muốn đứng lên, tay chân lại mềm nhũ không có nửa phần khí lực.

Cuối cùng, ý thức hoàn toàn bị đau đớn bao phủ, Phượng Vũ triệt để ngất đi.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng hiện lên nhiều điểm ánh sáng nhỏ, không hện mà đều vọt tới trên người Phượng Vũ. Ánh sáng nhàn nhạt vừa chạm vào thân thể nàng, chợt biến mất. Theo điểm sáng càng tụ càng nhiều, chân mày Phượng Vũ vốn nhíu chặt cũng dần giãn ra. Cuối cùng thậm chí lộ ra tươi cười thỏa mãn.

Lúc này, có đồ vật chọc thủng y phục nàng, bay ra.

*Tinh thể trong suốt: cái này trong C3 cũng có xuất hiện, mình không rõ lắm nhưng nó giống như là tiền vậy đó.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thanh Lam Hồi Xuân Ngọc

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào từ khe hở cửa sổ, chiếu lên người Phụng Vũ đang ngủ say. Cảm nhận được nguồn nhiệt ngày càng rõ ràng, rốt cuộc Phụng Vũ từ trong giấc mộng tỉnh lại, dùng sức đuổi lưng một cái.

Nàng chưa từng được ngủ thư thái như vậy, có lẽ là do giấc mơ kia mang lại. Đêm qua nàng mơ thấy mình được ngâm trong suối nước nóng, lỗ chân lông trên cả cơ thể như mở ra, cả người thanh thản nhẹ nhàng giống như lơ lửng trong mây.

"Người đã tỉnh." Bên cạnh bỗng nhiên có người hỏi.

Giọng nói quen thuộc làm Phụng Vũ sửng sốt: "Sư phụ, người có thể rời khỏi hổ phách rồi?"

Hôm qua không phải nói muốn tịnh dưỡng sao, không khỏi có phần quá nhanh đi.

Hồ Điệp xen lẫn hai màu tím lam nhanh nhẹn bay tới trước mặt Phụng Vũ: "Ý thức của ta đêm qua đã được phục hồi. Nói đến đều là nhờ phúc của Thanh Lam Hồi Xuân ngọc, tiểu nha đầu, từ nơi nào con có được nó?"

"Nó? Là chỉ cái giường này sao?" Phụng Vũ lắc đầu một cái: "Là phụ mẫu lưu lại, con cũng không biết lai lịch."

"Thanh Lam Hồi Xuân ngọc giúp tu dưỡng thân thể, chữa trị kinh mạch vô cùng hiệu quả, cho dù là Hoàng thất các đại lục, dù lấy được một phần nhỏ cũng đã nâng niu như trân bảo, phụ mẫu con lại có thể xa xỉ đến mức

dùng nó làm giường." Trong giọng nói của Luci có một chút hờn dỗi: nếu năm đó hẳn cũng có một khối Thanh Lam Hồi Xuân ngọc lớn như vậy, cũng sẽ không vì bản thân bị thương nặng, cuối cùng bị kẻ thù làm cho linh hồn tách rời thể xác.

"Chiếc giường này trân quý như vậy!" Phượng Vũ có chút giật mình. Vốn nàng tưởng rằng, cái giường này nhiều nhất chỉ là một đồ vật đắt giá mà thôi, không ngờ còn có công dụng thần kì như vậy.

"Công hiệu của nó cũng không chỉ có thế. Nếu dùng nó để tu hành, còn có thể đạt hiệu quả làm ít thu nhiều." Cái vòi của Luci nhẹ nhàng chỉ vào Viên Thịch Nhỏ: "Người xem, con Tiểu Ma thú kia đã không chờ được bắt đầu tu luyện."

Nhìn Viên Thịch Nhỏ vẫn cuộn tròn như cũ, Phượng Vũ im lặng. Nàng vẫn nghĩ cái tiểu gia hỏa này là ngủ thiếp đi, ai biết nó đang tu luyện.

Trong lúc nói chuyện, Phượng Vũ sửa sang lại y phục có chút xốc xếch không vừa ý, khom lưng chuẩn bị mang giày xuống giường thì một vật từ trong áo rơi xuống, rơi trên giường ngọc phát ra tiếng va chạm lạnh lạnh, không ngừng xoay tròn, chính là ngọc châu lúc trước giúp Phượng Vũ trị thương, lại giúp nàng thoát khỏi móng vuốt Quỷ Giáp Hồ.

Dưới ánh nắng, chỉ thấy ngọc châu và giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân trân quý, đều có màu ngọc xanh nhạt trong suốt, vừa nhìn đã biết là chung một khối.

Hiểu rõ tác dụng của ngọc châu, Phượng Vũ thấy vậy không khỏi chấn động.

Mới vừa rồi nàng nghe Luci nói này giường lợi hại như thế nào nhưng vì bản thân chưa được lĩnh hội, nên cũng không có cảm nhận gì. Nhưng —— chỉ là lấy Thanh Lam Hồi Xuân ngọc làm thành một khối ngọc châu nho

nhỏ đã lợi hại như vậy, lại không keo kiệt chút nào mà dùng cả khối ngọc làm thành giường, không biết công hiệu sẽ thần kì tới mức nào? !

Chỉ là ——" Sư phụ, tối hôm qua con ngồi trên giường nhưng không cảm nhận được một chút Phong nguyên tố nào, cuối cùng còn ngất đi. Đây là xảy ra chuyện gì?" Nếu như bảo vật này xung khắc với nàng thì thật đáng tiếc.

"Điều này là không thể." Luci suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Tiểu nha đầu, bây giờ thân thể ta không sử dụng được, phải đi vào thần thức của con, mới có thể tìm ra nguyên nhân. Ngoài ra, ta làm như vậy còn có một mục đích khác, chính là cảm thụ năng lực của con đến tột cùng là mạnh đến mức nào, đưa ra lời khuyên giúp con chọn được con đường tu luyện tốt nhất."

Ngày hôm qua Luci nói thu nàng làm đệ tử cũng chỉ là do chạm vào da thịt nàng, đã có thể cảm nhận được năng lực của nàng cường hãn vô cùng. Nếu là tự mình tiến vào tinh thần của nàng, thật không dám tưởng tượng còn có bao nhiêu kinh ngạc chờ hấn.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là phải có được sự đồng ý của nàng. Luci chưa bao giờ lợi dụng sức mạnh của mình ép buộc người khác đồng ý, cho dù đó là đệ tử của hấn.

Nhìn những biểu hiện từ hôm qua đến giờ, tính đề phòng của tiểu nha đầu này rất mạnh. Nàng có đồng ý không? Luci cũng không thể nói chắc chắn.

Không nghĩ tới, Phượng Vũ sau khi nghe xong lập tức đồng ý nói: "Không thành vấn đề. Muốn con phối hợp như thế nào?"

"Con tin tưởng ta?"

"Nếu như không đủ tin tưởng, thì sao có thể nhận người làm sư phụ? Một khi đã quyết định, nên thật lòng tin tưởng, không phải sao."

Sau một hồi im lặng, Luci thích thú nói: "Tiểu nha đầu, con có chút giống ta năm đó."

—— quyết định dứt khoát, một khi quyết định, sẽ không dây dưa, lưỡng lự. Chỉ tiếc, năm đó hắn đã tin sai người. Tuy nhiên, hắn sẽ không để cho bị kịch giống như vậy tái diễn trên người Phượng Vũ, bởi vì —— khi nàng nói hoàn toàn tin ưởng hắn, hắn liền quyết định dốc hết sức dạy cho nàng, quyết không phụ lòng tin tưởng của nàng.

Phượng Vũ hoàn toàn không biết bản thân tùy ý nói một câu, lại làm cho Luci hạ xuống quyết tâm gì đó, chỉ là cảm thấy khó hiểu câu nói "Giống ta" không đầu không đuôi kia của hắn.

Nàng nghe lời thả lỏng tinh thần, rất nhanh, liền cảm thấy một luồng tinh thần lực cường hãn bá đạo xâm nhập ý thức mình. Nàng đè xuống bản năng muốn phản kích, mặc cho Luci đặc ý tiến quân thần tốc.

Tuy đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nhưng sau khi ý thức thực sự tiếp xúc, Luci vẫn như cũ vì cảm nhận được năng lực Phượng Vũ sâu như sa mạc, mênh mông như vũ trụ mà chấn động.

Đồng thời sợ hãi, hắn cũng không cảm nhận được năng lực cực hạn của nàng ở đâu. Luci ngưng tụ tất cả Tinh Thần lực thành một đường, dốc hết sức tìm kiếm theo một phương hướng duy nhất. Nhưng mà, trước khi có được kết quả thăm dò thì hắn đã đạt tới cực hạn, ở nửa đường vô lực tiếp tục, tinh thần lực của Phượng Vũ vẫn như cũ nhìn không thấy giới hạn.

—— tinh thần lực của tiểu nha đầu này, so với hắn cảm nhận hôm trước còn hơn đến mấy chục lần! Nếu cố gắng dạy dỗ thêm, ngày tu luyện thành công, nhất định sẽ là đối thủ của mình năm đó —— không, e rằng là còn giành phần thắng!

—— rất tốt! Rất tốt! Tiểu nha đầu thiên phú xuất chúng như thế, nhất định có thể kế thừa tuyệt học cả đời của hắn hơn nữa còn phát huy đến mức

cao nhất. Có lẽ, ngay cả bản bí tịch mà hãn chưa kịp tu luyện kia, cũng có thể giao cho nàng thừa kế!

Bởi vì hai bên ý thức giao hòa, nên Phượng Vũ có thể dễ dàng cảm nhận được tâm tình vui vẻ của Luci, chỉ là, nhưng không cách nào dò xét ý thức của hãn. Sau khi Luci rời khỏi ý thức của nàng, một lần nữa trở lại trong cơ thể Hồ Điệp thì nàng không nhịn được hỏi "Sư phụ, có chuyện gì khiến người vui mừng như vậy?"

"Ha ha! Còn có thể có chuyện gì, đương nhiên là do thiên phú của con rồi!"

Nói xong, giọng nói Luci lập tức thay đổi, trở nên hết sức nghiêm túc: "Nhưng là, con phải nhớ, thiên phú chỉ là một trong các điều kiện, quyết định con có thể trở thành cường giả hay không, còn phải dựa vào tính chăm chỉ. Từ xưa đến nay, Tát Lan Tạp đã xuất hiện không biết bao nhiêu thiếu niên thiên tài, nhưng cuối cùng có thể đạt được địa vị Lệnh tôn, mấy ngàn năm qua cũng chỉ có được vài người mà thôi!"

"Dạ, đệ tử ghi nhớ." Phượng Vũ kiên định nói.

Luci đối với câu trả lời của nàng hết sức hài lòng: "Con có thể hiểu đạo lý này thì không còn gì tốt hơn. Bởi vì với tình hình của con, việc cần nhất trước mắt chính là chăm chỉ. Vừa rồi con ngất đi, là do thân thể quá yếu, ban ngày thi triển pháp thuật làm hao tổn quá nhiều thể lực. Nếu không cải thiện thân thể, về sau có thể sẽ không có cách nào tu luyện pháp thuật nữa."

Nghe thấy vậy, Phượng Vũ cũng không hề lo lắng. Bởi vì nàng biết, Luci nhất định sẽ giúp nàng tìm ra biện pháp.

Quả nhiên. "Ngự Linh Sư thông qua điều khiển linh khí trời đất, dùng linh khí thu được hàng phục linh thú. Ma Pháp Sư là thông qua điều khiển nguyên tố tự nhiên để vận hành ma pháp. Hai dạng tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, mà muốn trở thành Ngự

Linh Sư, trước tiên phải trở thành một Ma Pháp Sư. Chỉ có nắm giữ được tầng nguyên tố tự nhiên cấp thấp, con mới có thể nắm bắt đến linh khí trời đất ở cấp cao hơn."

"Mà thể chết một Ngự Linh Sư cần có, cũng cao hơn so với Ma Pháp Sư. Với năng lực của con đủ để trở thành một Ngự Linh Sư, nhưng thân thể con bây giờ lại quá yếu. Cho nên, trước khi trở thành một Ma Pháp Sư, con phải rèn luyện thân thể trước. Nếu như ngay cả thể lực để điều khiển nguyên tố tự nhiên cũng không có, làm sao có thể điều khiển linh khí trời đất."

"Đệ tử hiểu."

Dường như sợ Phượng Vũ không đủ quyết tâm, Luci lại nhỏ giọng nói khích: "Ta sẽ dựa vào thể chất của con, lập ra một kế hoạch rèn luyện cho riêng con. Chỉ có kết quả làm cho ta hài lòng, ta mới có thể tiếp tục truyền thụ kiến thức tiếp theo cho con. Con cần phải suy nghĩ kỹ."

"Sư phụ yên tâm, con tuyệt không làm người thất vọng." Giọng nói của Phượng Vũ mặc dù bình thản, lại ẩn chứa quyết tâm thật lớn.

"Hi vọng con nói được làm được. Việc này không nên chậm trễ, lập tức bắt đầu từ hôm nay đi."

Luci giúp Phượng Vũ lập ra kế hoạch, rất đơn giản, cũng rất hữu hiệu.

Lúc bắt đầu, Phượng Vũ phải chạy trong núi đến khi kiệt sức, tiếp đó trở về phòng nhờ vào Thanh Lam Hồi Xuân ngọc hồi phục thể lực, lại chạy đến khi hao hết thể lực. Cứ lặp lại như vậy, từ sáng sớm đến lúc mặt trời xuống núi mới thôi.

Mười ngày sau, khi Phượng Vũ ở trong sơn đạo chạy một ngày cũng không biết mệt thì Luci bắt đầu để nàng buộc thêm bao cát ở trên đùi. Sau khi nàng thích ứng được sức nặng của bao cát, thì trên lưng, trên cánh tay. .

. . . . cũng bắt đầu buộc thêm bao cát. Về sau, bao cát cũng dần dần thay thế bằng khối sắt.

Phượng Vũ không hề nản chí, nghiêm túc thực hiện kế hoạch đơn giản có phần nhàm chán của Luci. Sáng sớm mỗi ngày, từ xa luôn có người ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà đá bỏ hoang đã lâu trong rừng lại có bóng người chạy ra, từ trong rừng rậm sau núi lúc ẩn lúc hiện. Mặc dù có người hiếu kỳ, nhưng e sợ truyền thuyết về ngôi nhà đá có oan hồn nhiều năm qua, cũng không dám lại gần xem xét.

Dần dần, trên dưới Phượng gia bắt đầu xuất hiện lời đồn đại về ma quỷ.

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Dừng Độc Kiếm Tiền

Ban ngày Phượng Vũ bận rèn luyện thể lực, buổi tối cũng không nhàn rỗi, dự định học thuật luyện đan với Luci. Bởi vì Luci nói, sau này muốn khai thác tất cả tiềm lực vốn có của cơ thể nàng, biện pháp trước mắt giúp cho thể chất tăng thêm một bậc chính là phối hợp với dược liệu. Vì tránh cho đến lúc đó làm chậm trễ kế hoạch huấn luyện, hiện tại nàng phải học phối dược thật tốt.

Nhưng lúc Phượng Vũ đến tiệm thuốc đưa ra một đồng tên thuốc kì lạ hiếm thấy mà Luci chọn mua thì gặp phải tình huống khó giải quyết: khoảng ba phần tư trong số dược liệu này tiệm thuốc không có. Còn lại một phần tư, lại là thứ vô cùng đắt. chút tiền nhỏ ngày trước Phượng Vũ góp được, ngay cả bọt thuốc cũng không mua nổi.

Phượng Vũ liền xin Luci đổi thành một phương thuốc tiện lợi khác, lại làm hẳn cực kì khinh bỉ: nào có bí tịch Đoán Thể tiện lợi? Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.

Ai. Quả nhiên là đồng tiền làm khó anh hùng. Đi lại không mục đích trên đường, Phượng Vũ đang suy nghĩ có nên lấy ra món đồ gì đó trong không gian trữ vật bán lấy tiền mặt không thì ở góc đường có một nhóm người huyên náo khiến nàng chú ý.

"Ha ha, không hổ là đệ nhất gia tộc của Lam Phong Trấn, tiền thưởng cao như vậy, đúng là bỏ ra vốn lớn rồi."

"Lượng tinh thể lớn như vậy, dựa theo hình dáng Phượng thiếu gia nhà họ Đúc thành cái tượng là được rồi."

"Bức tượng làm sao có giá trị bằng người sống! Ta nghe nói Phụng thiếu gia dù mới mười hai tuổi, cũng đã tu luyện đến Linh Sĩ cấp năm. Phụng gia lão gia nhất định hi vọng vào nhi tử tương lai sẽ làm rạng danh gia tộc, sao có thể trơ mắt nhìn nhi tử đang sống đột nhiên bệnh chết đây."

"Lại nói, Phụng thiếu gia này rốt cuộc trúng độc gì, thậm chí mời danh y từ vùng khác cũng không trị khỏi, ầm ỉ đến mức phải dán bố cáo treo giải thưởng tìm danh y. Mấy ngày trước, ta còn nhìn thấy hắc dẫn người điều võ dương oai ở trong thành, như thế nào trong nháy mắt đã bị người hạ độc rồi."

"Thật là, người nào to gan như vậy dám động đến hắc?"

"Thôi đi, làm gì có kỳ độc gì đó. Cháu vợ con gái nuôi của hàng xóm nhà ta đang làm nha hoàn ở Phụng gia, ta nghe nàng nói, hiện tại Phụng gia đang có ma quỷ lộng hành đấy. Cái gọi là Phụng thiếu gia trúng độc, nói đúng hơn chính là ma quỷ nhập thân."

"Phụng gia sao lại có ma quỷ?"

"Người quên chuyện sáu năm trước rồi sao. Nếu như không phải là gia chủ Phụng gia đời trước bỗng nhiên bị sát hại, cũng sẽ không đến lượt gia chủ hiện tại đảm nhiệm, lại càng không có một ác bá Phụng Lôi tại Lam Phong trấn."

"Đúng vậy đúng vậy, có lẽ là gia chủ đời trước trên trời thấy được, không muốn chứng kiến danh dự Phụng gia bị con cháu bất tài hủy hoại, mới hiển linh trừng trị."

.

"Phụng gia có quỷ?" Phụng Vũ nghi ngờ hỏi Viên Thập Nhỏ nằm trên bả vai, "Người cả ngày ở sau núi chạy loạn, có nhìn thấy quỷ không?"

"Kỳ xèo xèo chi."* (Không có).

"Ta cũng vậy, phần lớn là những người này bịa đặt vô căn cứ thôi. Chỉ là, tại sao Phượng gia lại dán bố cáo tìm đại phu cho Phượng Lô?"

Đối với chuyện "Bị coi thành quỷ" Phượng Vũ không hề hay biết, chờ một lúc mới nhớ tới, đối với tên Phượng Lô nhãi nhép đã sớm bị mình quăng ra khỏi đầu, dường như ngày ấy từng cho hắn ném chút tư vị gì đó.

"Mức thưởng cao vậy sao." Nhìn trên bố cáo khoản tiền thù lao kếch xù bắt mắt, Phượng Vũ lộ ra một nụ cười xấu xa.

"Người nói cái gì? !" Phượng Thế nặng nề vỗ bàn một cái, rung động khiến cho khay mực trên bàn bắn tung tóe, văng đầy một bàn.

Cái hạ nhân xui xẻo bị quát, sợ đến nỗi nói chuyện cũng không lưu loát: "Lão. Lão gia. Lâm gia không chịu nhận thư, trực tiếp đuổi tiểu nhân đi về."

"Hừ! Lâm gia thật to gan!"

Một chưởng nữa lại đánh xuống, cái bàn cọt kẹt một tiếng nứt ra làm hai, cơn tức của Phượng Thế chẳng những không biến mất, trái lại càng tăng lên.

Kể từ sau khi Phượng Lô bị thương, đã qua gần một tháng. Trong lúc hẳn gửi cho Lâm gia một lá thư, trong thư dùng những lời lẽ chỉ trích mãnh liệt bọn họ chẳng những tự tiện xâm nhập lãnh địa Phượng gia, mà còn cướp đoạt ma thú trung cấp của Phượng gia. Trong nửa cuối là thư, lại ám chỉ rằng, chỉ cần Lâm gia bằng lòng cầu Phó tiểu thư giao cho thuốc giải độc mà Phượng Lô trúng phải, đưa đến cho Phượng gia, những chuyện không vui sẽ lập tức tiêu trừ.

Lấy thân phận đệ nhất gia tộc ở Lam Phong trấn, dùng loại thái độ này thương lượng với Lâm gia, Phượng Thế tự cho là đã rất nể mặt Lâm gia. Hãn tin tưởng, sau khi nhận được tin Lâm gia nhất định sẽ phái người trong gia tộc tới phủ nhận lỗi.

Không ngờ, Lâm gia không thừa nhận chút nào, sau khi nhận được tin cũng không có tới phủ nhận lỗi, ngay đến thư phúc đáp cũng là mấy ngày sau mới gửi tới. Trong thư đưa ra lời tuyên bố chắc chắn của Phượng gia năm xưa, nói rõ dù trên danh nghĩa Mê Vụ Cốc thuộc về Phượng gia, nhưng trước đó đã có thỏa thuận, bất luận người nào cũng có thể tùy ý vào cốc bắt thú. Phượng gia chỉ là phụ trách trông nom, nếu trong cốc có biến động khác thường, sẽ lập tức giải quyết.

Gần đây bởi vì Thủy Ma thú sinh con, tính khí nóng nảy, khiến một đám Tiểu Ma thú cấp thấp bạo loạn tập thể, tổn thương rất nhiều người, Phượng gia lại chậm chạp không chịu ra tay. Lâm gia là bất đắc dĩ, mới phái người tiến vào trong cốc tra xét. Chỉ là lúc chạy đến, Thủy Ma thú đã thuận lợi sinh con, trong cốc lại trở nên bình ổn.

Cuối thư còn đặc biệt ghi chú, gần đây không có bất kì vị tiểu thư nào của Phó gia đi tới Lam Phong trấn dạo chơi. Việc Phượng Lô trúng độc cũng không liên quan gì tới họ, mọi người đều biết, thiếu gia Lâm gia là một yêu võ thành si, chỉ chuyên tâm tu luyện đấu kỹ, ở phương diện khác không biết gì hết. Hơn nữa hai nhà vốn có giao hảo, Lâm thiếu gia là người hào hiệp trọng nghĩa, sao có thể vô duyên vô cớ đối với bạn cũ làm ra chuyện khiến người khác vô cùng đau đớn như vậy.

Xem xong lá thư đầy lời châm chọc, những câu chữ đầy mỉa mai, Phượng Thế tức giận đến một ngày rồi chưa ăn cơm, ngay cả cái tàu Mặc Ngọc yêu thích nhất cũng bị đập tan cho hả giận. Hãn muốn giết Lâm gia để tính sổ, nhưng cố kỵ Phó gia, lo lắng chông chất, cuối cùng không dám động thủ.

Nếu không có được thuốc giải, Phượng Thế chỉ có thể tìm kiếm đại phu ở khắp nơi tới giúp Phượng Lôi giải độc. Nhưng tốn số tiền lớn mời danh y, nhưng sau khi chân mạch đều lắc đầu nói không thể giúp gì.

Mắt thấy Phượng Lôi càng ngày càng suy yếu, Phượng Thế gấp đến độ tóc cũng rụng sạch: trong hai đứa Phượng Lôi là có thiên phú tốt nhất, mười hai tuổi đã là Linh Sĩ cấp năm. Phượng gia hiện tại ngày càng xuống dốc cần có thiếu niên thiên tài như vậy mới có thể duy trì gia tộc. Nếu mất đi nhi tử. Phượng Thế cũng không dám tưởng tượng Phượng gia còn hạ xuống đến mức nào.

Ngày đó hẳn thật sự kích động, lại có thể gắng gượng nén lòng tự tôn xuống viết một lá thư cho Lâm gia. Kết quả Lâm gia ngay cả thư cũng không nhận, liền đuổi người đi về.

—— đáng hận! Quả thật đáng hận!

Phượng Thế gân xanh nổi lên, càng nghĩ càng giận. Trải qua thời gian dài, mặc dù Phượng gia không còn hưng thịnh như trước, nhưng có nhà nào người nào không như trước nhường Phượng Thế hẳn ba phần mặt mũi? ! Một cái Lâm gia nho nhỏ, lại dám ý vào Phó gia làm chỗ dựa, can đảm vứt hết mặt mũi của hẳn!

Trong cơn giận dữ Phượng Thế vừa định triệu tập cao thủ trong gia tộc, xông lên trở mặt giết hết Lâm gia một cách thống khoái, thì lại có một hạ nhân vui mừng chạy vào: "Lão gia, có người tới báo danh rồi!"

"Đại phu? Mời vào!" Phượng Thế hết sức vui mừng, việc chuẩn bị đi tìm Lâm gia tính sổ cũng vứt lên chín tầng mây.

Theo tin tức Phượng Lôi trúng phải kỳ độc truyền ra, đại phu đến báo danh gần như không có. Khổ sở chờ đợi hơn mười ngày, cuối cùng Phượng Thế cũng tìm được một người.

Có can đảm tới báo danh vào thời điểm này, chắc hẳn là có mấy phần bản lĩnh. Hẳn không nhịn được âm thầm cầu nguyện, hi vọng đối phương có thể một lần diệt sạch kỳ độc trên người nhi tử.

Kích động chạy tới phòng khách, Phượng Thế vừa muốn chào hỏi, nhưng khi thấy rõ thân hình đối phương, không khỏi có chút sửng sốt: thân y này cũng quá lùn rồi, chỉ có đứa trẻ mười tuổi mới có chiều cao như vậy, toàn thân trên dưới cũng được bao lại bên trong áo choàng, ngay cả mặt cũng che kín. Chỉ để lộ ra một đôi mắt ở bên dưới vành mũ.

Phượng Thế còn đang sửng sốt, đối phương đã mở miệng trước: "Ngài chính là Phượng gia gia chủ?"

Giọng nói kia trầm thấp uy nghiêm, nghe rồi thì khó mà quên được, đối lập hoàn toàn với bề ngoài gầy gò nhỏ bé của đối phương. Phượng Thế lúc này cũng giật mình tỉnh lại: "Đúng vậy. Xin hỏi ngài là đại phu đến báo danh chữa trị cho nhi tử nhà ta?"

"Không sai." Người tới nhẹ nhàng gật đầu, động tác này khiến mũ trùm đầu lại trượt xuống vài phần, ngay cả ánh mắt hẳn cũng hoàn toàn che khuất: "Chữa bệnh càng sớm càng tốt, Phượng lão gia nếu không có bất tiện gì, xin hãy dẫn đường."

"Mời —— làm phiền ngài rồi." Phượng Thế vội vàng đi trước dẫn đường. Chẳng biết tại sao, sau khi nghe đối phương nói chuyện, những lo ngại trước đó của hẳn đều tan biến hết, thậm chí cả lai lịch đối phương cũng không có hỏi tới, liền hành sự theo lời đối phương.

Hẳn kết luận như vậy là vì sợ đắc tội với dị nhân giang hồ. Phải biết rằng, Tát Lan Tạp có rất nhiều cao nhân nhìn bề ngoài bình thường nhưng cách làm việc rất quái dị, nếu không thức thời mà đắc tội bọn họ, làm hỏng việc là chuyện nhỏ. Gặp phải người tính tình cổ quái, còn không biết sẽ bị trừng trị ra sao.

Thực ra, nguyên nhân không có phức tạp như Phượng Thế nghĩ. Hẳn sợ dĩ đối với người thần bí này nói gì nghe nấy, cũng là bởi vì trúng phải loại huyễn hương làm xóa tan lòng đề phòng với người khác.

*kỳ xèo xèo chi: đây là ngôn ngữ loài thú

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Phượng Lôi Làm Chuột Bạch

Bên trong gian phòng bài trí hoa lệ với màu sắc chói mắt, mùi huân hương* nồng nặc, tuy vậy cũng không che giấu được mùi hôi thối phát ra từ miệng vết thương.

Bên dưới áo ngủ đẹp đẽ bằng gấm, một thiếu niên năm hôn mê bất tỉnh, chính chính là Phượng Lôi ngông cuồng ngang ngược ngày đó.

"Đại phu, chỉ cần ngài có thể chữa khỏi cho con ta, ta nhất định theo như lời trên bố cáo, lập tức trả thù lao cho người." Nhìn nhi tử bị kỳ độc hành hạ đến không ra hình người, Phượng Thế đau thương nói.

Vị đại phu thần bí nhìn người trên giường, nói, : "Mong rằng Phượng lão gia sẽ làm đúng những gì đã nói. Lúc ta xem bệnh không thích có người ở bên cạnh quấy rầy, mấy vị xin hãy ra ngoài trước."

Phượng Thế kinh ngạc hỏi "Chẳng lẽ đại phu không cần người giải thích triệu chứng của tiểu nhi sau khi trúng độc?"

Những đại phu trước đây, đều mong có thể biết được càng chi tiết càng tốt!

"Không cần. Thân là đại phu, chẳng lẽ ta còn không nhìn ra được hẳn mắc bệnh gì, còn cần người khác tới nói cho sao."

Giọng vị đại phu thần bí tỏ ra không vui, Phượng Thế nghe vậy cũng thật vui mừng: dám nói ra những lời này, chứng minh đối phương nhất định là cao thủ chữa bệnh! Thật tốt quá! Lôi nhi lần này được cứu rồi!

Sau khi mọi người lui xuống, một con tử lam Hồ Điệp chậm chậm bay ra từ cổ áo của vị đại phu: "Một tiểu bối vô danh, đả thương cũng đả thương rồi. Chỉ vì chút tiền tài không cần thiết, không ngờ con lại cứu hãn."

Tát Lan Tạp tuy lớn, Hồ Điệp sẽ nói như vậy cũng chỉ có Luci. Có thể làm cho hãn ra tay giúp đỡ, giả thần giả quỷ, không cần phải nói, tất nhiên là Phượng Vũ rồi.

Nghe hãn nói, Phượng Vũ im lặng hỏi trời: cái gì gọi là tiền tài không cần thiết? Nàng đang rất nghèo đó! Sư phụ hưởng tiện nghi đúng thật là không lo việc nhà không biết củi gạo đất.

Dĩ nhiên, nếu chỉ vì tiền, Phượng Vũ cũng sẽ không ra tay. Lần này nàng tới, còn có một mục đích khác.

Lấy bọc giấy được gói kín từ trong ngực ra, Phượng Vũ đặt từng món đồ vật bên trong lên bàn.

Thấy vậy, Luci không nhịn được tò mò tới gần: "Tiểu nha đầu, con chuẩn bị những thứ đồ này để cứu hãn?"

"Dĩ nhiên không phải." Phượng Vũ khẽ mỉm cười, "Sư phụ người nhìn kỹ một chút, rốt cuộc đây là cái gì."

"Sầu Tràng Phấn, Nhập Cốt Tán, Hóa Minh Tê.*" Nhìn mấy thứ, Luci có chút giật mình: "Những thứ này đều được chế biến đơn giản nhưng là độc dược hữu dụng, con mua ở đâu vậy?"

"Con mua dược liệu ở tiệm thuốc, tùy tiện phối lại với nhau. Ngày đó thử trên người tiểu tử này một chút, nhưng thời gian đã lâu, con cũng quên rồi cuộc là dùng loại nào, cho nên hôm nay không còn cách nào khác là lần lượt thử từng loại thuốc giải. Thuận tiện thử nghiệm mấy loại thuốc này một chút, xem có thành công không."

"Người phối tất cả bao nhiêu lần thì ra được dược phẩm?"

Phượng Vũ suy nghĩ một chút, nói: "Trừ bột phấn đuối thú là hai lần, những cái khác đều chỉ phối một lần là được. Nhưng đó là con phối những dược liệu giống như trong sách miêu tả với nhau. Tuy nhiên, không biết chúng có hiệu quả không do chưa thử lần nào."

Nghe vậy, Luci lại bắt đầu vỗ cánh bay tròn xung quanh. Ở chung đã lâu, Phượng Vũ biết, đây là biểu hiện khi hấn bị chấn động mạnh: "Một lần liền có thể thành công. Tiểu nha đầu, trước kia con có theo học ai không?"

"Không có, chính là nhìn sách, nhớ tên dược liệu sau đó mua về phối hợp."

Luci hỏi: "Phương thuốc kia có phải viết vô cùng tỉ mỉ, mỗi loại dược liệu nên dùng mấy phần đều ghi chú rõ?"

Phương thuốc là chén vàng*, phương thuốc cao cấp thông thường đều do gia tộc hoặc học trò kế thừa. Mà những phương thuốc được truyền ra bên ngoài cũng sẽ không ghi rõ thành phần phân lượng ra sao, người mới học không có ai chỉ dạy phải luyện tập vô số lần, mới có thể hiểu rõ tỷ lệ của mỗi loại dược liệu, từ đó phối thuốc thành công.

Cho nên, chỉ có một đáp án duy nhất đó là Phượng Vũ lấy được phương thuốc cao cấp quý hiếm có ghi chú rõ tỷ lệ dược liệu.

Không ngờ, Phượng Vũ lại phủ nhận ngay lập tức: "Ở trên phương thuốc đều là viết số lượng vừa phải, trung bình, một ít ..., con là dựa vào cảm giác mà thuận tay phối dược."

Nghe vậy, Luci không khỏi trầm mặc.

— từng nghe người có năng lực cảm nhận cao độ là bất cứ nghề nghiệp gì cũng có thể bắt đầu rất nhanh. Nhớ ngày đó, người ta phải thử nghiệm hàng chục hàng trăm lần phương thuốc mới, hẳn thử có năm sáu lần là đã thành công, được coi là nhân tài hiếm có. Nhưng hiện tại tiểu đệ tử này của hẳn, cứ nhiên chỉ cần một lần đã thành công, liền thành công chế được chất thuốc! Mặc dù chỉ là thuốc bột bình thường, còn kém hơn so với những đan dược tương tự, nhưng là lần nữa chứng minh được thực lực siêu cường của nàng.

— là sự phụ của một người yêu nghiệt đến mức không biết cực hạn là ở điểm nào, đôi lúc cũng thật là làm tổn thương lòng tự tôn của người khác. Chỉ là, tận mắt chứng kiến viên ngọc thô chưa từng được mài giũa trên tay mình, từng bức được mài giũa thành Ngọc Bích có giá trị liên thành, đạt được cảm giác thành tựu thì không cách nào so sánh nổi.

Phượng Vũ không hề hay biết sự phụ trong chốc lát ngắn ngủi đã nghĩ ra rất nhiều kế hoạch chuẩn bị "Hành hạ" nàng, còn nàng vẫn đang bận tìm kiếm giải dược cho Phượng Lô. Thử đến bình thứ năm, tình hình của Phượng Lô rốt cuộc có biến hóa. Biểu cảm trên mặt đã thả lỏng, mùi hôi thối từ miệng vết thương cũng nhạt đi rất nhiều.

Xem ra bình này chính là thuốc giải. Chỉ là, Phượng Vũ sẽ không tốt bụng đến mức cứ vậy mà bỏ qua cho hẳn.

Tay thon nâng nhẹ, thả ra một chút huyền hương, khiến cho Phượng Lô vừa có dấu hiện tỉnh dậy lại một lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say, Phượng Vũ mỉm cười cầm lên một bình sứ khác.

— nếu Nhập Cốt Tán đã thành công, vậy kế tiếp thử lại hiệu lực của Sầu Tràng Phần thôi.

Gian phòng Phượng Lô vẫn yên ắng như trước, không hề nghe thấy tiếng người bệnh kêu gào khổ sở, cũng không có tiếng đại phu ân cần hỏi

han.

Phượng Thế và thê tử vừa chạy tới đứng chung một chỗ, lo âu nhìn cửa phòng đóng chặt. Nhất là mẫu thân của Phượng Lôi, vừa muốn đi vào xem một chút, vừa sợ sẽ quấy rầy đại phu.

Thấy phụ mẫu hai người vội vã như vậy, Phượng Khả Nhi không khỏi bĩu môi: đệ đệ này, vẫn luôn là thiên tài tranh giành tất cả thương yêu của phụ mẫu. Lần này trúng độc, thật là hợp lòng người! Đại phu kia tốt nhất không chữa khỏi cho hẳn, để nàng được vui mừng thêm mấy ngày.

Đáng tiếc mọi việc không được như bản thân mong muốn. Không lâu sau, cửa phòng vốn đang đóng chặt liền không tiếng động bị mở ra.

"Đại phu!" Phượng Thế khẩn trương đi đến: "Tình huống của Lôi nhi thế nào rồi?"

Lắc mình tránh khỏi Phượng mẫu đang kích động muốn nắm bả vai nàng, giọng nam trầm thấp vang lên một lần nữa: "Lệnh lang đã không còn đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày, sẽ có chuyển biến tốt."

"Thật vậy sao? ! Đa tạ đại phu! Đa tạ đại phu!" Phượng mẫu vui mừng phát khóc, lập tức chạy vào trong nhà xem xét tình hình của nhi tử. Không bao lâu, bên trong đã truyền đến giọng nói vui mừng của nàng: "Lão gia! Đại phu nói không sai, Lôi nhi nhìn đã tốt hơn nhiều rồi, trên mặt có huyết sắc, toàn thân cũng không run rẩy nữa!"

Nghe vậy, Phượng Thế vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Quả nhiên là thần y, bàn tay thần diệu! Đa tạ ngài đã cứu tính mạng của nhi tử!"

"Phượng lão gia không cần khách khí, chỉ cần theo giao hẹn lúc trước, trả thù lao cho ta là được."

"Tất nhiên rồi! Tất nhiên rồi!" Phương Thế luôn miệng đồng ý, tự mình đưa thần y đi lấy thù lao.

Nhìn một màn như vậy, lòng đố kỵ của Phương Khả Nhi lại tăng thêm vài phần: nếu như mình gặp chuyện không may, phụ mẫu sẽ không hào phóng như vậy! Nàng tức giận đá viên đá nhỏ dưới chân phát tiết, có một viên không cẩn thận bay đến dưới chân thần y, lật ngược một góc áo choàng dài chấm đất của đối phương.

"A? Đôi giày này dường như đã gặp qua ở nơi nào." Phương Khả Nhi ngơ ngác nhìn đôi giày vải cũ kỹ kia, bất giác rơi vào trầm tư suy nghĩ, "Rốt cuộc là thấy ở đâu."

*Sầu Tràng Phấn, Nhập Cốt Tán, Hóa Minh Tê: tên các loại bột thuốc, để tên tiếng việt không được hay nên mình cứ để vậy

*chén vàng: ý chỉ công cụ kiếm ra tiền của người luyện đan

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ân Oán Gia Tộc

Ở bên này, sau khi Phượng Thế giao đủ 5000 tinh thể cho Phượng Vũ, cười híp mắt nói: "Đa tạ thần y đã chữa khỏi tiểu nhi. Không biết có thể biết được tôn tính đại danh của ngài? Sau này tiểu nhi cũng sẽ nhớ đến ân huệ của ngài."

"Không cần phiền hà như vậy, chỉ là lấy tiền của người, giúp người chữa bệnh mà thôi." Phượng Vũ từ chối nói, đồng thời nhắc nhở một tiếng: "Lệnh lang trúng độc nặng, thân thể tương đối suy yếu, khôi phục sẽ chậm."

Thật ra thì, thân thể Phượng Lôi thể suy yếu là do bị nàng khảo nghiệm thuốc nhiều lần mà thành ra như vậy. Nếu là người bình thường, chịu đựng "Khảo nghiệm" sáu bảy loại độc dược nguyên khí cũng sẽ bị tổn thương nặng nề, huống chi là Phượng Lôi trúng độc đã nhiều ngày. Hôm nay giày vò nhiều lần như vậy, ít nhất cũng đã lấy đi của hắn hơn nửa cái mạng.

—— ai bảo trước kia tên tiểu tử này không có mắt đi ức hiếp Phượng Vũ? Chút đau khổ này, coi như hắn vì hành động của mình mà trả giá cả vốn lẫn lãi.

"Vô luận như thế nào, toàn bộ Phượng gia cũng cảm tạ ân đức của thần y." Phượng Thế sao biết được ý nghĩ trong lòng "Thần bí đại phu". Thấy nàng khẳng khẳng không muốn tiết lộ tên, ngược lại càng cho rằng nàng là vị Thần y, vẻ mặt càng cung kính, cũng không dám nói thêm gì nữa. Về phần thân thể nhi tử hư nhược, hắn tin tưởng chỉ cần dùng Bí Dược cộng thêm thuốc bổ, nhất định có thể nhanh chóng khỏi hẳn!

Một khi nghĩ đến nhi tử sẽ bình phục, vốn nghĩ rằng không thể hi vọng vào chuyện tới Linh Chân học viện nhập học lại có thể lần nữa báo danh, Phượng Thế đề lại suy nghĩ an lòng nói: "Ngài xuất hiện thật là kịp thời, nếu là muộn mấy ngày, tiểu nhi sẽ phải bỏ qua tuyển chọn khảo hạch ở Linh Chân học viện."

Linh Chân học viện là một trong số rất ít trường học được ghi danh ở Tát Lan Tạp, nó không yêu cầu người có xuất thân gia thế, cũng không cần người phải quyền thế ngấp trời. Chỉ cần có thực lực được học viện ghi nhận, cũng có khả năng chi trả học phí đắt đỏ, là có thể nhập học.

Linh Chân học viện, vì ban đầu Phượng Vũ từng có ý định muốn ghi tên trong danh sách, nên cũng thăm dò một chút. Chỉ có điều, đầu tiên là do học phí đắt giá, thứ hai là hôm nay đã có sư phụ, nàng cũng không tiếp tục để ý đến điều này. Khi nghe Phượng Thế nói, cũng không lưu tâm. Chỉ thuận miệng đáp một tiếng: "Sao, với danh tiếng của Phượng gia, lệnh lang nhập học còn cần phải khảo hạch?"

"Đó là đương nhiên. Linh Chân học viện từ khi xây dựng tới nay, nội quy điều thứ nhất chính là bất luận kẻ nào cũng cần khảo hạch đạt yêu cầu mới có tư cách nhập học đi học."

Phượng Thế không nhịn được khoe khoang một chút về thực lực của nhi tử mình yêu thích, "Lần này Linh Chân học viện chỉ thu nhận ba đệ tử ở Lam Phong trấn, lấy thực lực Lôi Nhi, nhất định có thể dễ dàng giành được. Chỉ là, Linh Chân học viện nhập học không hỏi xuất thân, hàng năm lại có một danh ngạch miễn phí, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều Linh Sĩ nghèo nàn tới tham gia khảo hạch, hi vọng dựa vào vận may một bước lên trời. Tới lúc đó nhất định Lôi Nhi sẽ phải thách đấu liên tục, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, nhanh chóng khôi phục thể lực mới được."

Phượng Vũ lười phải nghe những lời này, liền rời đi. Nàng giả bộ rời khỏi Phượng gia, ở trong thành đi một vòng, cởi ra áo choàng trở lại

Phượng gia phía sau núi.

Đi trên đường, Luci chợt mở miệng nói: "Tiểu nha đầu, nhiều năm trước Linh Chân học viện chính là trường học quan trọng cho Linh Sĩ cấp thấp, nếu như con có thể nhập học thuận lợi, đối với tương lai phát triển của con sẽ có chỗ tốt rất lớn."

"Sư phụ, người là khuyên ta đi tham gia cuộc thi?" Phượng Vũ không hiểu nói: "Nhưng con đã có người dạy, cần gì phải tới trường học nữa."

"Nha đầu, dường như con đã hiểu làm cái gì. Con cho là muốn trở thành Ngự Linh Sư, chỉ cần cố gắng tu luyện là được sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Dĩ nhiên không phải. Tu luyện tất nhiên là quan trọng nhất, nhưng nguyên tố cũng không thể khuyết thiếu. Con ở đây tu luyện, luôn không thể đột phá được cảnh giới, có lẽ còn có thể rơi vào vương mắc tâm ma. Lúc này con cần ngoại lực tương trợ, có lẽ là được vật hiếm có, có lẽ là linh khí Thượng Cổ, cũng có thể chỉ là gặp gỡ nhiều loại mà hiểu ra đạo lý. Nhiều loại ở đây, không phải vùi đầu khổ luyện, xa rời thực tế là có thể hoàn thành. Con cần gặp gỡ nhiều người, mới có thể đạt được những cơ hội này."

"Thật phiền phức." Phượng Vũ hiếm khi để lộ ra một chút do dự. Kinh nghiệm kiếp trước, còn có trí nhớ kiếp này, khiến nàng đối với con người cũng không có chút cảm nhận tốt đẹp gì. Mặc dù Luci có thể trong khoảng thời gian ngắn có được sự tin tưởng của nàng, nhưng có liên quan lớn tới hình dáng hiện giờ của hắn không phải là con người.

Hiếm khi Luci lại nói lời an ủi: "Nghe sư phụ sẽ không sai. Ban đầu ta cũng là người tính tình cao ngạo, vì thế ném phải rất nhiều đau khổ không đáng có. Mặc dù ta không để ý, nhưng con là đệ tử của ta, ta không hy vọng con bị tổn thương bởi những chuyện vốn dĩ có thể tránh khỏi."

Cảm nhận được quan tâm trong lời nói của Luci, chút ít lo lắng trong lòng Phượng Vũ bất giác phai nhạt rất nhiều. Bất chợt, nàng nhớ lại khi ở Mê Vụ Cốc vô tình gặp được "Thiếu nữ" . Về mặt đối phương mặc dù lạnh lùng, nhưng với mình lại lộ ra sự quan tâm. Còn có thiếu niên luôn tươi cười như ánh mặt trời, mỗi lần gặp mặt, cũng có thể cảm nhận được ý tốt của hắn.

—— có lẽ, trên đời này vẫn còn người tốt.

Cùng lúc đó, nhà cũ Lâm gia.

"Hắt xì!"

Lâm Tần Kiệt xoa lỗ mũi lầm bầm: "Là ai nhắc đến bản thiếu gia Anh Minh Thần Võ."

"Đừng nói nhảm, mười ngày sau sẽ bắt đầu tiến hành khảo hạch, người còn không mau đi luyện tập." Phó Tư Đường nhắc nhở.

"Ta cũng không lâm trận mới mài gươm*." Lâm Tần Kiệt cười hì hì vỗ vỗ bả vai bạn tốt, "Lại nói, có sư huynh như người bảo vệ, ta ở học viện nhất định có thể nhanh chóng hòa nhập."

Lời nói này nghe qua thật không có khí phách, nhưng Phó Tư Đường đã quen thuộc tính tình hắn nên hiểu được, hắn chỉ đang nói đùa mà thôi. Ban đầu, chính là vì hiểu rõ tính tình của nhau luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, đều giống nhau có lòng kiêu ngạo và khát vọng cường đại, hai người mới trở thành bạn tốt .

"Tùy người, đến lúc đó bị người đánh bại cũng đừng cắn gỏi khóc."

Lâm Tần Kiệt cười nói: "Ta sống tại Lam Phong trấn mười sáu năm, ở đây có người nào ta còn không rõ sao. Thực lực có thể tranh thắng bại với ta, lại có năng lực đóng học phí , trừ tiểu hồn đản Phượng gia cũng không

có người khác. Lại nói, ngày đó hẳn đối với người vô lễ thật đúng là làm cho người ta nổi giận. Nếu sớm biết lão đầu nhà ta* đã muốn trở mặt với nhà hẳn, ngày đó ta sẽ không ngăn người đánh hẳn."

Theo như kế hoạch ban đầu của Lâm gia, chờ trong nhà có thêm ít nhất một Đẩu Sĩ trung cấp, mới công khai đoạn tuyệt với Phượng gia, cướp lấy vị trí Lam Phong trấn đệ nhất thế gia.

Là bạn tốt của Lâm Tần Kiệt, Phó Tư Đường đối với suy tính của nhà hẳn cũng đã nghe qua. Cho nên ngày đó ở Mê Vụ Cốc mới dễ dàng tha thứ cho hành động khiêu khích của Phượng Lôi. Mặc dù có ý tính nợ sau, nhưng nhiều hơn là sợ bạn tốt ở giữa bị làm khó.

Ai ngờ, bọn họ mới vừa trở lại Lâm gia, vừa vặn gặp gỡ Phượng gia đưa tin tới lần đầu. Lâm gia gia chủ xem xong thư cười lạnh mấy tiếng, nói một câu "Chẳng lẽ Phượng Thế cho rằng trấn này còn là thiên hạ của Phượng gia". Lúc này liền viết thư hồi đáp, cũng báo cho nhi tử và trưởng lão trong nhà, về sau không cần nhẫn nhịn với Phượng gia nữa.

"Nếu lão đầu nhà ta quyết định buông thả để làm việc lớn, ta đây làm nhi tử đương nhiên cũng muốn giúp chút sức." Nghĩ đến tình huống hôm đó, năm đấm Lâm Tần Kiệt bóp chặt phát ra âm thanh răng rắc, "Tiểu Phó, người sắp xếp một chút, để ngày khảo hạch ta với Phượng Lôi sẽ tiến hành tỷ thí. Đến lúc đó xem ta đánh hẳn rằng rơi đầy đất!"

Lâm Tần Kiệt không phải người không có đầu óc chỉ biết luyện võ, hẳn biết Phượng gia mặc dù xuống dốc, nhưng ảnh hưởng nhiều năm xây dựng vẫn còn, Lâm gia so với nhà hẳn vẫn kém một chút. Cho nên, hẳn muốn ở tình huống công khai, quang minh chính đại tìm Phượng Lôi gây sự!

Đối với chuyện này, Phó Tư Đường đương nhiên vui vẻ giúp đỡ: "Yên tâm, sẽ như người mong muốn."

"Ha ha! Không chỉ hần, đến lúc đó ta muốn đánh bại tất cả những người khiêu chiến! Năm nay học viện thu nhận học sinh ở Lam Phong trấn, chỉ cần mình ta là đủ rồi!" Ý chí chiến đấu được kích thích làm Lâm Tần Kiệt hưng phấn nói.

Thường thấy dáng vẻ hiếu chiến của bạn tốt Phó Tư Đường cũng không thấy quái lạ. Chợt, trước mắt hần xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà lạnh lùng.

—— không biết, nàng có tới tham gia khảo hạch không đây?

*Lâm trận mới mài gươm: ý nói nước đến chân mới nhảy, làm việc vội vàng gấp rút.

*Lão đầu nhà ta: ý chỉ cha của Lâm Tần Kiệt.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thư Mời Nhập Học

Ở trên đường mua một ít vật dụng, Phượng Vũ trở lại Phượng gia, lúc đang định đi ra sau núi như mọi ngày thì bỗng nhiên bị hạ nhân gọi lại.

"Đại tiểu thư, người có thư." Nha hoàn đưa thư nhìn nàng với ánh mắt cổ quái. Thư nhất, là vì ngạc nhiên trên đời này lại có người viết thư cho đại tiểu thư, thư hai, là kinh ngạc với người viết thư.

— lão gia vì chuyện Lâm gia vô lễ, gần đây thường xuyên nổi giận. Vậy mà lúc này, Lâm gia lại có thể sai người đưa thư tới cho đại tiểu thư. . .
...

Nghĩ đến bộ dáng lão gia nổi giận đùng đùng, nha hoàn không khỏi có chút hối hận: mình thật sự không nên vì tham chút tiền thưởng mà giao thư cho đại tiểu thư. Nên giao nó cho lão gia mới phải, nói không chừng còn được ban thưởng nhiều hơn!

Lúc này, một giọng nói ngạo mạn đã cắt đứt hối hận của nha hoàn: "Các người đang làm gì?"

"Nhị tiểu thư!" Nha hoàn vội vàng cúi người hành lễ, vẻ mặt so với lúc nhìn Phượng Vũ cung kính hơn rất nhiều lần: "Ta thay người chuyển một lá thư cho đại tiểu thư."

"Thư?" Lại có thể có người viết thư cho nha đầu này? Phượng Khả Nhi nhìn lá thư, kí hiệu quen thuộc ở mặt ngoài lập tức thu hút sự chú ý của nàng.

Là Trường Cung, dây cung kéo căng nổi với vòng cung, có một chiếc lá liễu xanh nhạt cắt ngang ở giữa. Mặc dù không giống tranh vẽ Phượng Hoàng của Phượng gia có khí phách, nhưng cũng có ý tứ riêng. Lão nhân trên 80 tuổi, hay đứa trẻ ba tuổi ở Lam Phong trấn đều nhận ra được, đây là ký hiệu của Lâm gia.

"Tốt! Tiểu tiện nhân người đúng là ăn cây táo rào cây sung*! Lại dám sau lưng ta qua lại với Lâm gia!"

Phượng Khả Nhi trong lòng khó chịu bởi phụ mẫu vì đệ đệ mà tổn hao quá mức, liền tìm nơi để trú ẩn. Nàng đưa tay muốn đoạt lấy thư trong tay Phượng Vũ, còn muốn hung hăng cho nàng mấy bạt tai. Không ngờ, lại bị đối phương nhanh nhẹn tránh thoát, chẳng những chỉ nắm được khoảng không, ngay cả thân thể cũng theo quán tính mất đi thăng bằng, suýt nữa ngã xuống.

Quen với Phượng Vũ luôn rụt rè sợ hãi, bị đánh cũng không dám đánh trả, lúc này Phượng Khả Nhi tức muốn bẽ phổi: "Tiểu tiện nhân lại dám tránh!"

Nàng đứng vững thân thể lại muốn ra tay, bỗng dưng, một hồi quyền phong quét tới, từ sau đánh tới, đánh trúng bụng của nàng. Đại não còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, cả người Phượng Khả Nhi đau đớn co rúc như một con tôm con, nhếch nhác ngã xuống đất.

Một quyền này cũng không có bất kỳ kỹ xảo gì, thậm chí cũng không có sử dụng chiêu thức. Chỉ là đơn giản dựa vào nhanh, chính xác, hung ác, một chiêu liền chế phục kẻ địch.

Khinh miệt nhìn người ngu ngốc kêu đau ở trên đất, Phượng Vũ lạnh lùng nói: "Không biết tự lượng sức mình."

Gần đây bận bịu tu luyện, nàng còn chưa có đi tìm Phượng Khả Nhi báo thù đâu, hiện tại đối phương lại tự mình tới cửa, đúng là ngại mệnh dài rồi.

"Người ——" rốt cuộc Phượng Khả Nhi cũng ý thức được chuyện gì xảy ra, vô cùng tức giận kêu lên: "Lại dám động thủ với ta, người không muốn sống nữa sao? ! Nếu làm thương tổn đến mặt của ta, ta nhất định sẽ khiến người chết thật khó coi —— người nhanh đi nói cho phụ thân, tiểu tiện nhân này muốn làm phản rồi!"

Câu sau đương nhiên là nói với nha hoàn đang sợ ngây người khi thấy một màn này. Nha hoàn đáp một tiếng, nơm nớp lo sợ nhìn Phượng Vũ một cái. Không ngờ mới chỉ như vậy, nàng đã bị sát khí lạnh lẽo trong mắt Phượng Vũ trấn áp, hai chân hoàn toàn xụi lơ, không thể bước tiếp được.

Phượng Vũ không chút nào để ý nha hoàn bị trấn áp, chỉ cúi đầu nhìn về phía Phượng Khả Nhi, ánh mắt sắc bén như đao: "Xem ra, người rất để ý tới dung mạo của bản thân."

Trong lúc vô tình, Phượng Khả Nhi cũng bị khí thế của nàng trấn áp. Trước ánh mắt nhìn chăm chăm ngày càng lạnh lẽo của Phượng Vũ, giọng nói bất giác bắt đầu phát run, hoàn toàn không có nửa phần ngang ngược càn rỡ mới vừa rồi: "Người. Người nghĩ làm cái gì?"

"Không có gì, bây giờ còn chưa đến lúc." Phượng Vũ lạnh nhạt nói. Sau khi nhìn thấy phong thư, nàng chợt nảy ra một ý nghĩ: nàng muốn cho một nhà Phượng Thế ở trước ngàn vạn người mất hết mặt mũi, hoàn toàn suy bại. Vì mục đích này, hiện tại nàng sẽ không động chạm đến Phượng Khả Nhi, nhưng là, sẽ đưa trước cho nàng một quà tặng nho nhỏ.

Một làn gió nhẹ mang theo mùi hương nhàn nhạt bay qua, mùi thơm đặc biệt thấm vào ruột gan, Phượng Khả Nhi không nhịn được hít một hơi sâu. Chợt, hai mắt liền trợn to.

Chỉ thấy bên trong phong thư chưa được đóng kín, giấy viết thư nhạt màu lạng lẽ rơi ra. Nhìn chất liệu giấy quen thuộc như vậy, chữ viết trên đó cũng quen mắt như thế, Phượng Khả Nhi nhắm mắt lại cũng có thể đọc lâu

làu nội dung trong đó. Bởi vì, nàng phải tốn thật nhiều sức lực, mới từ Phượng Thế có được nó.

— thư mời khảo hạch nhập học Linh Chân học viện.

Điều này sao có thể! Ngưỡng cửa khảo hạch Linh Chân học viện tuy thấp, nhưng thư mời không phải người nào cũng có thể lấy được. Ngoại trừ phải có người ngoài đảm bảo, còn cần giao thêm mười tinh thể. Phượng Vũ chưa từng có tiền tiêu vật, vậy lấy tiền ở đâu? Là ai ra mặt làm người bảo lãnh cho nàng?

"Người cũng muốn tham gia khảo hạch? ! Quả thực là nằm mơ! Chỉ bằng người cái người chỉ có thể làm phế vật Giám Bảo Sư cũng muốn làm Linh Sĩ? Rõ là cười chết người!"

Phượng Khả Nhi nhất thời quên sợ hãi, kêu to. Nếu là trước kia, biết được Phượng Vũ có ý nghĩ này nàng nhất định cho rằng Phượng Vũ suy nghĩ viển vông. Nhưng vừa rồi chỉ một chiêu đã bị Phượng Vũ đánh ngã, trong lòng nàng mơ hồ sinh ra sợ hãi. Rốt cuộc là lo sợ cái gì, nàng cũng không rõ, chỉ là theo bản năng tức miệng mắng to, chờ mong Phượng Vũ từ bỏ đi suy nghĩ kia.

Phượng Vũ không thèm để ý chút ít kêu gào, cúi người nhặt thư liền rời đi. Đây là Phó Tư Đường lấy danh nghĩa Lâm gia gửi cho nàng thư mời khảo hạch nhập học, không thể vứt bỏ.

"Nhị tiểu thư." Đợi đến khi bóng dáng Phượng Vũ hoàn toàn biến mất, nha hoàn mới dám nói chuyện.

"Đồ vô dụng! Còn không mau đỡ ta dậy!" Phượng Khả Nhi giận dữ hét lớn.

Không ngờ, trái lại nha hoàn lại lùi xuống vài bước, ánh mắt như thấy quái vật nhìn nàng chăm chăm: "Tiểu thư. Mặt của người."

"Mặt của ta? Bị thương sao?" Không có cảm giác đau, có lẽ chỉ là một vết thương nhỏ thôi. Nhưng mà ngay cả như vậy, việc Phượng Vũ dám can đảm tổn thương mình là không thể tha thứ! Phượng Khả Nhi vừa cắn răng nghiêng lợi, vừa móc ra gương đồng nhỏ luôn mang theo bên người.

Chỉ nhìn một cái, cái gương liền bị sẩy tay rơi xuống đất, vỡ thành vô số mảnh vụn.

Từ bên trong một mảnh vỡ, chiếu ra vô số hình ảnh cái gò má đáng sợ, với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được ở trên da thịt trắng nõn hiện ra những hoa văn vụn vụn quái dị kéo dài, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, liền lan kín cả khuôn mặt.

Mắt thấy dung mạo quý giá như tính mạng bị phá huỷ, hai mắt Phượng Khả Nhi khẽ đảo, liền té xỉu trên đất.

Nha hoàn chỉ sợ phải gánh trách nhiệm, vội vàng đi mời lão gia phu nhân tới. Rất nhanh, trên dưới Phượng gia lần thứ hai rơi vào hỗn loạn.

Mà Phượng Vũ, người gây ra trận phiền toái này, đã trở lại phía sau núi nơi mà không có bất kỳ kẻ nào dám tự tiện xâm nhập, từ hôm nay bắt đầu chậm rãi tu luyện.

Nếu muốn tham gia khảo hạch nhập học, vậy sẽ phải chuẩn bị thật đầy đủ mới được. Ngộ nhờ thua, chẳng phải rất mất mặt sao.

Trong chớp mắt, đã qua mười ngày.

Sáng sớm, Phượng Vũ thức dậy sớm hơn thường ngày.

Như thường lệ sáng sớm sau khi chạy dọc theo đường núi năm vòng, nàng xối qua một hồi nước lạnh, mang theo thư mời đi xuống chân núi. Viên Thịch Nhỏ kêu chít chít, nhảy lên vạt áo của nàng, cố gắng bám chặt, một đường leo lên vai nàng.

Khẽ vuốt ve lông tơ mượt mà đang từ từ dài ra trên lưng Viên Thị Nhỏ, bước chân Phượng Vũ không dừng lại tiếp tục tiến về phía trước.

Nhìn dưới chân núi cổng thành mở rộng sầm uất, nàng nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc đã tới khảo hạch."

Ngay sau đó, nàng tăng nhanh tốc độ xuống núi.

*Ăn cây táo rào cây sung: ý nói chị Phượng Vũ phụ lòng tốt của Phượng gia đối với chị ấy.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tỷ Thí Khảo Hạch

Quảng trường của Lam Phong trấn chỉ mở cửa trong những ngày lễ trọng đại nay được trang trí rực rỡ hẳn lên. Quảng trường rộng lớn như vậy toàn đầu người chen chúc, ngay cả một cái chân cũng không lọt vào được. Một nhóm người mặc trang phục màu vàng đang khẩn trương duy trì trật tự, nhìn dòng người vẫn ùn ùn kéo về phía bên này, trong lòng không khỏi kêu khổ.

Những người tới sớm đã chiếm được chỗ ngồi tốt để xem lễ, thong thả nhàn nhã ngồi tán gẫu.

"Trấn chúng ta mấy năm rồi chưa từng náo nhiệt như vậy."

"Đúng vậy, rốt cuộc năm nay tới phiên Linh Chân học viện đến trấn ta tổ chức khảo hạch nhập học."

Linh Chân học viện ở Tây Phong Đại lục sắp đặt mười nơi khảo hạch nhập học. Ngoại trừ trường học ở trung tâm đế quốc Tát Lan Tạp là nơi tiến hành khảo hạch nhập học cố định, chín nơi còn lại được chỉ định lần lượt ở tất cả các thành trong đế quốc cử hành. Sau vài năm chờ đợi, cuối cùng Lam Phong trấn cũng có được tư cách tiến hành khảo hạch nhập học.

"Theo thường lệ, khảo hạch chỉ tiến hành trong ba ngày. Cũng không biết ngày mai và ngày một, còn có người chen lấn như vậy không."

"Có lẽ không, dù sao tin tức khảo hạch đã truyền đi từ sớm, người muốn đến tham gia đều đã tới rồi. Hơn nữa, có thể nói ngày đầu tiên là thời điểm

khảo hạch quan trọng nhất." Người nói chuyện cố tỏ ra bí mật, nói tới đây liền dừng lại.

Quả nhiên những người bên cạnh bị câu nói kia khơi dậy lòng hiếu kỳ, hỏi: "Nói chuyện sao có thể chỉ nói một nửa, nói nhanh chút, tại sao quan trọng."

"Hắc hắc, không gạt người, mấy năm trước ta buôn bán ở vùng khác, không thường buôn tẩu khắp nơi. Trùng hợp được xem khảo hạch nhập học hai lần, liền đưa ra được kết luận. Hàng năm danh sách đệ tử được học viện thu nhận chỉ có hạn, theo phép tắc, người ghi danh trừ biểu hiện thực lực bên ngoài của bản thân, còn phải đánh bại những người ghi danh khác, một đường đấu tranh gian khổ, vượt qua lớp lớp vòng vây, mới có tư cách nhập học chính thức."

"Nói như vậy, trước khi người tham gia khảo hạch chính thức tranh tài, tin tức liên quan cũng sẽ được tập hợp tới trường học ở đế đô. Để tiết kiệm thời gian, thông thường trường học sẽ chọn ra một tổ có thực lực mạnh nhất so tài trong ngày đầu tiên. Sau khi quan sát năng lực của những người dự thi, kết hợp với suy tính của bản thân, lúc này trong lòng đã đưa ra đáp án rồi. Những người thực lực kém xa so với người mạnh nhất, sẽ tự thức thời rút khỏi cuộc tranh tài; người tự nhận có thực lực, sẽ được tiếp tục lưu lại, khiêu chiến với người chiến thắng. Nếu thắng, sẽ có người khác khiêu chiến với hắn. Cuối cùng, học viện sẽ dựa vào thành tích thắng bại, chọn lựa ra danh sách người thích hợp vào nhập học."

"Chỉ là, cũng có người cố chấp, rõ ràng thực lực chẳng ra sao, vẫn muốn tranh tài, khi bại khi thắng, cuối cùng dùng hết số lần thách đấu, bị loại khỏi cuộc thi."

"Ha ha ha, người nọ đúng là hy vọng mèò mù vớ được cá rán, đánh cuộc vận may một lần, nói không chừng có thể vào được học viện."

"Cũng không phải."

Biết được "Quy tắc ngầm", mọi người đối với cuộc tỷ thí ngày hôm nay càng thêm tò mò: đến cuối cùng, ai mới là thiếu niên có thực lực mạnh nhất Lam Phong trấn đây?

Đối với lần này, mọi người đều có suy nghĩ riêng.

"Có lẽ là thiếu gia Phượng gia, năm nay hắn mới mười hai tuổi, nhưng đã đột phá cấp năm rồi, đây chính là thiên tài chưa từng có ở Lam Phong trấn!"

"Ta nghe Võ Sư ở Phượng gia nói, Phượng Lôi đột phá cấp năm đã hơn nửa năm, đến nay tu vi không có tiến triển, hay là năng lực chưa đủ, đến đây là kết thúc rồi."

"Thiếu gia Lâm gia thì thế nào? Hắn mặc dù lớn hơn, năm nay mười sáu tuổi, nhưng cũng có năng lực cấp năm, nghe nói hiện tại đang tiến tới cấp sáu đấy."

"Nghe nói Lâm Tần Kiệt là một người mê võ nghệ, phần lớn thời gian tu luyện nghiên cứu về võ kỹ, nếu không nói không chừng đã sớm trở thành mãn cấp hạ cấp rồi. Theo tính cách này của hắn, sợ rằng tốc độ tu luyện sẽ bị liên lụy rất nhiều, không có năng lực kế thừa gia tộc."

"Ha, lời người nói có chút chua! Trấn chúng ta mặc dù cũng có Linh sĩ cấp sáu, nhưng đều từ hai mươi ba mươi tuổi trở lên. Với tuổi của Lâm thiếu gia và Phượng thiếu gia, tương lai trở thành gần như trở thành người mạnh nhất, nói bọn họ là thiếu niên thiên tài cũng không quá đáng, người không cần tới châm biếm."

Người kia bị nói toạc nỗi lòng không nhịn được khuôn mặt già nua đỏ bừng, già mồm cãi: "Bọn họ quả thực là thiếu niên đầy triển vọng, nhưng so với thiên tài thực sự vẫn kém một chút."

"Ai, lại nữa, có phải người lại muốn nhắc tới Thái tử Quang Minh đế quốc ở Đông Lăng Đại lục và Lưu Ly quân chủ ở Nam Đồ Đại lục? Sau lưng bọn họ có cả một đế quốc to lớn và gia tộc hùng mạnh chân chính ủng hộ! Tài nguyên đếm không hết, Lam Phong trấn nhỏ nhỏ của chúng ta sao có thể so được."

"Dĩ nhiên không phải! Ta nói thiên tài này, cũng không phải người Lam Phong trấn."

"Hả? Là ai?"

"Đại thiếu Gia của Phượng gia gia chủ đời trước, Phượng Tường. Cũng là thiếu niên mười hai tuổi, lúc hãn năm tuổi đã có thực lực mãn cấp hạ cấp."

"Thì ra là người nói hãn! Không sai, có hãn ở đây, Lâm Tần Kiệt và Phượng Lô cũng phải đứng sang bên, chỉ là, hãn đã mất tích thật nhiều năm, không chừng đã sớm chết rồi. Hiện tại lấy hãn ra so sánh, thì có ý nghĩa gì chứ."

"Cả nhà hãn, dường như chỉ có bé gái còn sống sau thảm sát, đáng tiếc, là một người bình thường không có tư chất tu luyện."

"Ông trời thật không công bằng, tại sao cố tình ,mất tích lại là thiên tài, mà không phải cái muội muội vô dụng kia chứ."

Lời này mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng cũng là suy nghĩ của hầu hết những người ở đây. Những người đặc biệt dậy sớm tới xem khảo hạch tỷ thí, bản thân đối với tu luyện có hứng thú vô cùng lớn. Bản thân bọn họ không có tư chất tu luyện, khó tránh khỏi đối với những người có thể tu luyện sinh ra tôn kính và ham muốn.

Một thiếu niên thực lực yếu kém, khao khát trở nên mạnh mẽ còn âm ỉ nói: "Phượng Tường chính là vì cứu muội muội hãn mới bị liên lụy mất

tích. Nếu ta có thực lực mạnh như vậy, nhất định chú ý bản thân trước. Về phần người yếu, cứ mặc kệ là được rồi!"

Đồng bạn của hắn đang nghe được liên tục gật đầu, lúc chuẩn bị lên tiếng phụ họa, bên cạnh chợt truyền tới một giọng nói lạnh nhạt: "Phiền toái nhường đường một chút."

Nói chuyện là một cô nương thanh tú nhỏ gầy, trên vai có một con thú nhỏ, nhìn qua trông như con chuột hay trộm kho thóc.

Vừa liếc mắt nhìn, cô gái không tầm thường chút nào, ở trong đám người không hề xuất chúng. Quan sát cẩn thận lần nữa, sẽ phát hiện quanh thân nàng có một loại khí chất lạnh lùng không giống với những người khác.

Mọi người nghĩ rằng nàng cũng đến xem thi đấu, nhìn nàng tuổi còn nhỏ, liền nhường ra một con đường, để cho nàng đi lên phía trước. Không ngờ, tiểu cô nương lại không chọn chỗ mà mọi người nhường cho nàng, ngược lại đi về lối đi ở bên kia.

So với chỗ ngồi chật chội trên đài, bên kia chắc chắn rộng rãi hơn rất nhiều, chỉ là, bên kia cũng không phải nơi người bình thường có thể đi vào.

"Này, tiểu muội muội, người đi lầm đường, nhìn chỗ đó, là lối đi dành cho người tới ghi danh tham gia khảo hạch." Có người sốt sắng nói to.

"Đa tạ đại tỷ, ta không đi sai."

Đang lúc nói chuyện, đúng lúc Phượng Vũ đi tới trước lối đi. Người canh giữ ở nơi đó thấy diện mạo nàng, cũng cho là nàng là đi lầm đường. Vừa định nói chuyện, tiểu cô nương đã đưa một phong thư tới trước mặt nàng.

"Mời, thư mời?!" Người nọ hoảng sợ suýt chút rơi quai hàm. Vô cùng nghiêm túc kiểm tra phong thư, xác nhận không phải giả, mới do dự cho

qua.

Mà mới vừa rồi mắt thấy cả sự kiện tình người đi qua, cũng là kinh nghi không dứt: "Nàng nhỏ gầy như vậy, lại có thể là Linh Sĩ?!"

"Linh Sĩ không phải ai cũng có dáng người đại lực sĩ to lớn. Nhưng vừa rồi quả thật ta không cảm nhận được chút sóng tinh thần nào ở trên người nàng, thật vô lí."

Người nói chuyện là một Linh Sĩ cấp năm đã hơn bốn mươi tuổi. Hẳn đã sớm qua tuổi tham gia khảo hạch, chỉ có thể hòa vào dòng người xem náo nhiệt. Sau khi thấy tiểu cô nương kỳ lạ này, không khỏi nghi ngờ âm thầm đứng lên: "Theo lý thuyết Linh Sĩ cấp cao có thể cảm nhận tu vi Linh Sĩ thấp cấp hơn. Trừ phi ——"

Vế sau quả thực là không thể tưởng tượng nổi, hẳn do dự không nói ra, lại có người nói tiếp: "Trừ phi, tu vi của nàng cao hơn so với người."

"Điều này sao có thể! Nàng nhiều nhất mới mười tuổi, nếu quả thật có thực lực cấp năm trở lên, sớm trở thành nhân vật nổi bật so với Lâm thiếu gia và Phượng thiếu gia."

Trong chốc lát không tìm được lời giải thích hợp lý, mọi người không nhìn được tiếp tục bàn luận không ngừng.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lời Tiên Đoán Chấn Động Thế Giới

Phía trên lôi đài, có một người ngồi lơ lửng giữa không trung, phía trước vừa vịn có một tấm màn nhung tơ dày chặn lại những ánh mắt tò mò phía dưới, làm người ta không nhìn được suy đoán, thân phận người ngồi phía trên tôn quý đến bậc nào.

Phía sau màn che nặng nề, có người đang nhỏ giọng trò chuyện.

"Không ngờ cuối cùng người lại đích thân tới." Nói chuyện là một thiếu niên có giọng nói trong trẻo.

"Ha ha, thiên tài chiêm tinh của Phó gia đã tiên đoán nơi này sẽ xuất hiện người có thể làm chấn động cả Tát Lan Tạp, bộ xương già này cũng không thể nhàn rỗi rồi." Người này mặc dù giọng nói có phần già nua, nhưng vẫn trắng khí* mùi phần, thậm chí khí thế còn cao hơn những người trung niên.

"Thật ra thì. Lời tiên đoán của gia tử xác suất đúng chỉ có 60%, người không cần quá mức trịnh trọng."

"Trên đời làm gì có lời tiên đoán nào chính xác tuyệt đối? Nếu quả thật có, thì đó là thần thánh rồi. Lời tiên đoán của Phó nha đầu đã chuẩn xác nhất Tát Lan Tạp rồi, tên tiểu tử người, không nên chỉ trích gắt gao tỷ tỷ của người như vậy. Lại nói, nếu quả thật việc không đáng lo, người cần gì phải đi chuyến này?"

". Học trò cũng là bất đắc dĩ, nhận lệnh gia phụ tới nơi này." Giọng nói thiếu niên chứa đựng nỗi đăm buồn bực.

"Ha ha, xem ra lần này phụ thân ngươi cũng là lỗ vốn rồi. Nếu không vì sao rõ ràng tỷ tỷ của ngươi đã tiên đoán năm nay ngươi sẽ gặp phải kiếp số cả đời, không nên đi xa, còn kiên trì phái ngươi đến đây vào lúc này. Chỉ là cũng khó trách ——"

Ngừng một chút, giọng nói lão giả trở nên hàm xúc: "Lời tiên đoán cho thấy, tiểu tử ngươi có ba phần cơ hội nhận được sự coi trọng của vị thần bí kia đấy."

"Vậy thì thế nào." Giọng nói thiếu niên lộ ra nòng đậm kiêu ngạo, "Không lẽ chỉ bằng một lời tiên đoán hư vô mờ mịt, liền muốn con dựa vào một người không rõ là nam hay nữ sao? Cuộc đời của con, tự con lựa chọn, không cần bất luận kẻ nào trợ giúp."

"Thiếu niên khí phách, thật đúng là thiếu niên khí phách." Đối mặt với kiêu ngạo tự tin của thiếu niên, lão giả lắc đầu một cái, dường như còn muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng. Chỉ là, nhìn khẩu hình môi hằn, những lời đã suýt vọt ra khỏi miệng, loáng thoáng giống như, là bốn chữ "Quá cương sẽ thiệt".

Thay đổi đề tài, lão giả hỏi "Người tới sớm hơn mấy so với ta, chắc hẳn đã hỏi thăm được không ít chuyện đi. Như thế nào, có chút đầu mối nào không?"

"Hoàn toàn không có đầu mối. Mấy năm gần đây Lam Phong trấn cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra. Con thật sự không nhìn ra, ai sẽ là người kia trong lời tiên đoán."

"Đây cũng là hợp tình lý, dù sao trong lời tiên đoán cũng không nói ra thân phận chính xác của người kia. Trước mắt chúng ta chỉ có thể suy đoán, thực lực của người kia sẽ cực kỳ cao cường. Bởi vì chỉ có cường giả, mới có năng lực rung chuyển thế giới này."

Thiếu niên suy nghĩ một chút, lại nói, "Thật ra khi con nghe được lời tiên đoán ở nơi này xuất hiện một người có thể gây chấn động Tát Lan Tạt thì con nghĩ đến một người trước tiên. Nếu như Lam Phong trấn thật có một người như vậy, không thể nghi ngờ nhất định là hắn. Nhưng sau khi con tới nơi, mới biết được mấy năm trước trong nhà hắn đã xảy ra biến cố, đã nhiều năm không rõ tung tích của hắn."

"Vậy sao, có thể được người đánh giá cao, thiên phú của người nọ, chắc hắn không kém người."

"Không tệ. Người nọ thiên phú cao, là người xưa nay mới thấy, ngay cả muội muội của hắn cũng là thiên phú trác tuyệt." Nhớ một kích trí mạng trong Mê Vụ Cốc ngày đó, trong mắt thiếu niên không khỏi lộ ra vẻ khâm phục.

Sau đó hắn từng muốn đi hỏi thăm nàng, thuận tiện nói ra hi vọng nàng có thể đến làm việc cho Phó gia. Nhưng e ngại Lâm gia trở mặt với Phượng gia, hắn tới cửa hỏi thăm thì không tốt. Còn nữ hài kia dường như không hề ra khỏi cửa, người hắn phái đợi ở trước cửa Phượng gia đã mấy ngày cũng không thấy bóng dáng nàng. Ngày khảo hạch nhập môn ngày càng gần, chuyện hắn cần làm dần dần nhiều, chỉ đành gác lại sau.

Ngày đó gửi thư mời, cũng không biết có thể thuận lợi đưa đến tay nàng không? Nếu nhận được, nàng có tới không?

Suy nghĩ của thiếu niên từ từ bay xa, lúc này, chợt nghe một giọng nói trêu ghẹo: "Hiếm thấy người chỉ nói về nữ tử mà thất thần, nhất định là một tiểu cô nương xinh đẹp!"

"Cái kia, đương nhiên là không phải!" Thiếu niên không chút nghĩ ngợi một mực phủ nhận, sau đó nhận thấy bản thân phản ứng quá mãnh liệt, liền vội vàng giải thích: "Nàng chỉ mới mười tuổi, người suy nghĩ quá xa rồi."

"Mười tuổi không tồi, vừa vặn có thể bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ."

"Hiệu trưởng!"

"Ha ha ha, không nói không nói. Tiểu tử ngươi đúng là không thể trêu chọc, nói mấy câu mà thôi, mặt đã đỏ như bị thiêu cháy rồi."

Lão giả cười không ngừng, một bông pháo hoa khổng lồ thần bí được phóng ra nở rộ trên không trung.

Trên khoảng không trống rỗng, đóa hoa rực rỡ chói mắt như muốn che khuất ánh sáng mặt trời. Sau khi kéo dài khoảng một khắc, pháo hoa chợt héo tàn tan biến, sau đó lập tức hiện ra hai chữ Linh Chân thật lớn.

Đây chính là dấu hiệu bắt đầu khảo hạch nhập môn vào Linh Chân học viện.

Theo thông lệ, cuộc so tài thứ nhất sẽ do người ghi danh của học viện lựa chọn ra người mạnh nhất. Dù sao, là thắng hay thua, thì bản thân có thể tham gia cuộc tỷ thí đã là một vinh dự.

Lần này, sẽ là ai?

Mọi người bất giác trở nên yên lặng, hội trường to như vậy giờ chỉ còn lại tiếng hít thở. Mọi người đều lẳng lẳng chờ đợi tên của người mạnh nhất.

Chủ trì cuộc tranh tài là một mỹ nữ phong tình vạn chủng chậm chậm đi lên lôi đài rộng lớn mấy chục thước vuông, môi đỏ mọng khê mở, không phụ lòng mong đợi của mọi người gọi ra hai cái tên.

"Trận tranh tài đầu tiên, người tỷ thí là Lâm Tần Kiệt và Phượng Lôi."

Sau khi người chủ trì nói ra tên tuổi hai người, đoàn người bùng nổ ầm ầm tiếng vỗ tay tán thưởng.

Ổn định tiếng ồn ào của mọi người, Lâm Tần Kiệt và Phượng Lôi tách ra tiến vào từ hai phía lôi đài.

Phượng Lôì vẻ mặt kiêu ngạo, trên mặt tràn đầy ý cười khinh thường, đầu ngẩng cao, giống như chắc chắn thắng lợi đã thộc về hẳn.

Lâm Tần Kiệt vẫn là dáng vẻ tươi cười, cười rục rờ như ánh mặt trời. So sánh với Phượng Lôì vênh váo tự đắc, bề ngoài tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Những người dưới đài đang quan sát hai người giao đấu, ban đầu nghiêng về Phượng Lôì, cũng không nhận được mà đối với hẳn (LTK) sinh lòng hảo cảm.

Người chủ trì đi tới một bên, cao giọng tuyên bố: "Lặp lại quy tắc một lần nữa: đã lên đài, sinh tử do trời định. Nhưng nếu như đối phương đã mất đi năng lực đánh trả, mà bên kia vẫn cố ý công kích, là chủ sự mới có quyền xử trí đối với người gây nên thương tổn. Hiện tại, ta tuyên bố, tỷ thí —— bắt đầu!"

Nói xong, người chủ trì liền giống như sợ bị bão thổi bay, nhanh chóng lui xuống đài.

Ngay từ thời điểm người chủ trì nói ra chữ thứ nhất, hai người đã âm thầm tụ lực. Vừa tuyên bố tỷ thí bắt đầu, hai người đã vận sức chờ phát động từ lâu. Vừa dứt lời, Phượng Lôì liền xông tới, dùng chưởng làm dao, công kích điểm yếu trước ngực Lâm Tần Kiệt: "Đừng tưởng rằng có Phó gia che chở, ta sẽ không dám động tới ngươi!"

Lâm Tần Kiệt vẫn là dáng vẻ cười hì hì, không tránh không né, đưa tay ra đỡ, sau một động tác khéo léo, chuyển thủ thành công: "Quả thật là bá chủ ở Lam Phong trấn, rõ ràng ngày đó là ngươi vô lễ với Tiểu Phó trước, như thế nào lại ghi hận lên chúng ta chứ."

"Hừ! Rõ ràng Lâm gia các ngươi đã sớm có tâm tư khác! Thật không biết tự lượng sức! Muốn giành lấy địa vị của Phượng gia chúng ta, cứ nắm mơ đi!"

Mặc dù ngoài miệng la hét đối phương không biết tự lượng sức, nhưng sự thật thì hoàn toàn trái ngược: người bị ép buộc liên tiếp phải lui lại phía sau, là Phượng Lôi.

Nhưng trên mặt hẳn trái lại lộ ra tia cười lạnh, thò tay vào ngực, lúc bỏ ra, trong tay Phượng Lôi chọt có nhiều thêm một đôi chủ thủ mỏng như cánh ve.

Lôi đài cũng không quy định là không được sử dụng vũ khí, hành động của Phượng Lôi cũng không bị hoài nghi.

"Chịu chết đi!" Phượng Lôi hét lớn một tiếng, dùng chủ thủ đánh về phía Lâm Tần Kiệt. Vận dụng linh lực khiến thân thể vô cùng nhanh nhẹn, chủ thủ mỏng gần như trong suốt lao đi như nước chảy mây trôi, người bình thường khó có thể nhìn ra được, không biết mũi nhọn của hẳn chỉ về phía nào.

Trên đài cao, thấy thế tiến công lúc này, lão giả lại nhíu mày: "Tư chất dù tốt hơn một chút, nhưng là người cay nghiệt thô bạo, hoàn toàn không có ý muốn trở thành cường giả."

Lão giả nói nói vài lời, liền phủ định suy nghĩ Phượng Lôi có lẽ là "Người kia".

Nghe vậy, thiếu niên không khỏi có chút khẩn trương nghiêng người đứng dậy: "Này, người kia là thế nào?"

Vị lão giả này thực lực cao cường không rõ địa vị, ánh mắt nhìn người cũng cực kỳ sắc bén. Vô số Linh Sĩ được hẳn bình phẩm đều coi đó là điều vẻ vang.

"Đứa bé kia là bằng hữu của người?" Mặc dù cách lôi đài cao gần 20m, nhưng với thực lực cao cường, năng lực cảm ứng vượt xa người thường nên dù là nhãn lực hay nhĩ lực của lão giả cũng làm cho người khác phải sợ hãi.

Trong lúc trên lôi đài đang thi đấu, hai người nói chuyện qua lại, lão giả lộ ra một chút ý cười: "Một lòng tiến thủ, tâm địa thiện lương, đứa nhỏ này không tệ. Chỉ là ——"

Nhìn vẻ mặt không hiểu của thiếu niên, lão giả chậm rãi nói: "Hắn sẽ là một người chấp hành nhiệm vụ tốt, nhưng không thích hợp làm người chỉ huy. Mà võ kỹ của hắn, phải sau khi gặp được người xứng đáng để hắn nguyện trung thành đi theo, mới phát huy được năng lực cường đại nhất."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Không Phân Thẳng Bại

Bất tri bất giác, trong lúc hai người nói chuyện với nhau, tử thí trên lôi đài đã tiến vào tình trạng ác liệt.

Mặc dù Phượng Lôi lấy ra đôi chủy thủ sắc bén, nhưng cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Lâm Tần Kiệt mê võ nghệ cũng không phải vô dụng, Xích Thủ Không Quyền của hắn, với kỹ năng cận chiến phong phú, đã chặn lại thế tiến công của Phượng Lôi.

Nhưng thực lực hai bên ngang nhau, trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Tần Kiệt cũng không thể làm gì Phượng Lôi, hai người chỉ có thể chiến đấu bất phân thắng bại.

Lúc này, trên đài khách quý có người hô lớn: "Nhi tử! Đừng làm ta mất thể diện! Mau đánh bại tiểu tử kia!"

Lên tiếng hô to là một người thân thể cường tráng, bắp thịt quăn bện, nhìn qua là bộ dáng của một võ phu lỗ mãng, nhưng thỉnh thoảng trong mắt lại lóe lên tia sáng, lộ ra chủ nhân là một người cực kì thông minh.

Trên thực tế, nếu quả thật có người trông mặt mà bắt hình dong, qua loa kết luận gia chủ Lâm gia Lâm Trường Minh là một kẻ vũ phu, hẳn nhất định sẽ vô cùng hối hận.

Lâm gia có thể tại Lam Phong trấn địa vị ngang bằng với Phượng gia, gia chủ sao có thể là loại nông cạn như bề ngoài?

Nghe được phụ thân "Khích lệ", vẻ mặt tuấn tú của Lâm Tần Kiệt nhú chặt, lớn tiếng đáp lại: "Phụ thân! Là người nói tất cả mọi người tham gia khảo hạch nhập học ngầm thỏa thuận không dùng binh khí, không lẽ người muốn con dùng năm đấm ngăn cản đao sao?!"

"Hắc! Tiểu tử con chó có giả bộ, mấy chiêu tuyệt kỹ tay không đấu đao sắc của ta, không phải con đã sớm học trộm rồi sao? Nghe, nếu thuận lợi giành chiến thắng, ta chẳng những không truy cứu việc con học trộm công phu, còn dạy cho con tuyệt kỹ gia truyền chém bay đao, tránh cho con lại gặp tình huống tay không đấu với binh khí như hiện tại!"

Hai người một tiếng lại một tiếng binh khí, những người bên cạnh nghe được cũng không thể ngồi yên. Nặng nề hừ lạnh một tiếng, Phượng Thế cũng nói: "Lâm huynh không cần ám chỉ, theo ta được biết, học viện cũng không quy định không được dùng binh khí."

"Đúng là không có quy định này. Chỉ là, mọi người đều ngầm thừa nhận không dùng, dù sao tương lai cũng là đồng học, dù là ai đả thương ai đều không tốt." Lâm Trường Minh nhẹ răng cười một tiếng, vô cùng thật thà, nhưng lời nói lại hết sức thâm sâu: "Chẳng qua, những điều này là do chúng ta suy nghĩ nhiều mà thôi, những người cả gan làm loạn nghĩ ra sao, làm thế nào, chúng ta cũng không biết."

"Ngươi!" Trong lời của hắn rõ ràng tràn đầy giễu cợt châm biếm, Phượng Thế sao có thể không hiểu. Cộng thêm mối hận vô lễ lúc trước, trong lòng hắn đã sớm đối với Lâm gia hận thấu xương. Lần này thấy đối phương cố ý khiêu khích, sao có thể nhẫn nhịn được. Lập tức vẻ mặt âm trầm đứng lên: "Lâm huynh không cần nói lời vô nghĩa. Liên để ta và ngươi đấu một trận, chúng ta đánh thì biết."

Phượng Thế dám khiêu khích, tự có đạo lý của hắn: hắn từ hai năm trước đã đột phá mãn cấp hạ cấp, tiến vào giai đoạn trung cấp. Mà Lâm Trường

Minh cũng giống với nhi tử của hắn, nhiều năm đắm chìm trong võ kỹ, tu luyện hơi chậm, năm nay chỉ vừa mới đạt tới mãn cấp hạ cấp mà thôi.

Phượng Thế tự tin, với thực lực của mình tuyệt đối có thể đánh bại Lâm Trường Minh, trút được oán hận!

Mà Lâm Trường Minh bởi vì Phượng Lô không tuân theo quy định ngầm, dùng vũ khí tranh tài, cũng vô cùng hối hận không chuẩn bị cho nhi tử một cái vũ khí sắc bén từ trước. Cộng thêm ân oán sâu đậm tích tụ nhiều năm do xung đột với Phượng gia, trong lòng cũng căm hận Phượng Thế. Vì vậy khi nghe kẻ địch khiêu chiến, không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng luôn: "Đang có ý đó!"

Dứt lời, hắn cũng không chờ đi tới nơi khác, vung ra đòn sở trường, giống như con vượn dò vách tường, vững vàng đánh về phía ngực Phượng Thế. Phượng Thế lắc mình tránh qua nguy hiểm, khi quay người lại, trong tay đã có thêm một thanh nhuyễn kiếm.

Qua mấy lượt giao tranh, hai người đã đánh hơn mười chiêu. Những người bên cạnh vừa rồi rít né tránh, vừa hô to "Hai vị có chuyện gì từ từ nói, không nên động thủ". Nhưng thù mới hận cũ đã bốc lên đầu khiến hai người căm hận đến đỏ cả mắt, làm sao nghe lọt. Khuyên mấy tiếng không được, những người khách quý ngồi đó không khỏi nhìn nhau cười khở: trên đài nhi tử đánh, chỗ ngồi lão tử đánh, quả nhiên Phượng gia và Lâm gia lần này đã hoàn toàn trở mặt rồi.

Lâm Trường Minh nhiều lần ra chiêu thất bại, gầm lên một tiếng, nắm chặt tay thành hai quả đấm, bập thịch trên vai và cánh tay như được thổi hơi dần dần to lên. Vốn hắn đã vạm vỡ, lúc này thân hình càng thêm cao lớn, tưởng chừng đã đạt đến giới hạn mà người bình thường không thể có được.

Những người ngồi vào ghế khách quý đều là người có nhãn lực, lúc này có người la lên thất thanh: "Đấu kỹ?!"

Đấu kỹ là tuyệt kỹ của Đấu Sĩ, chỉ có đạt được mãn cấp hạ cấp, lấy Đấu Sĩ làm mục tiêu tiếp tục tu luyện thêm ba năm, mới có thể lĩnh ngộ. Nhưng Lâm Trường Minh si mê võ đạo, lại có thể vừa đạt được mãn cấp hạ cấp, liền lĩnh ngộ đấu kỹ!

Nhìn một màn này, khoe miệng Phượng Thế lộ ra cười lạnh: "Chỉ có người có tuyệt chiêu thôi sao?"

Hắn cho tay vào ngực, lấy ra lá bùa màu vàng, vỗ nhanh vào trên nhuyễn kiếm. Trong nháy mắt, nhuyễn kiếm vốn chỉ dài hơn ba thước đã tăng vọt lên gần một trượng, thân kiếm cũng dâng lên từng trận hàn ý, làm người ta nhìn mà kinh hãi.

"Phượng gia gia truyền Thiết Phù? !" Lại có người hô to. Năm đó khi Phượng gia trở lên hưng thịnh, đã từng tìm kiếm các loại Thiên Tài Địa Bảo và linh khí Thượng Cổ ở khắp nơi, muốn vì Phượng gia gây dựng gốc rễ truyền giao qua nhiều đời. Rốt cuộc bọn họ tìm được bao nhiêu thứ, mọi người đều không biết. Nhưng tổ tiên Phượng gia có cơ duyên nhận được, Thiết Phù có thể làm tăng thêm uy lực của binh khí, cũng là đồn đại bên ngoài.

Phải biết, khi hai cao thủ thực lực không hơn kém bao nhiêu giao đấu, người nào có được binh khí tốt hơn sẽ có nhiều phần thắng hơn. Cho nên Thiết phù là vũ khí cuối cùng làm thay đổi tình thế, còn giúp tổ tiên Phượng gia trong nhiều cuộc chiến liên quan đến sự tồn vong của gia tộc có thể chuyển bại thành thắng, trở thành bảo vật mà vô số Linh Sĩ mong ước.

Bọn họ có năm mơ cũng không ngờ, lại có thể ở đây chiêm ngưỡng Phượng gia Trấn Gia Chi Bảo!

Những người đứng xem bên ngoài khi thấy Phượng Thế xuất ra Thiết Phù, trong lòng đều hiện lên một suy nghĩ: hiện tại tính mạng Lâm Trường Minh chỉ sợ khó mà giữ được.

Sắc mặt Lâm Trường Minh lúc này cũng biến đổi lớn. Nhưng kiêu ngạo vốn có của Đấu Sĩ không cho phép hấn lui về sau, hấn hét lớn một tiếng, thúc giục phát động đấu kỹ, dùng thân thể nghênh đón, chuẩn bị dùng tuyệt chiêu mới nghĩ ra, đỡ lấy trường kiếm của Phượng Thế!

Ánh sáng màu cam của đấu kỹ, xen lẫn sắc xanh trên mũi kiếm. Lúc hai tia sáng sắp chạm vào nhau, trên bầu trời chợt bay xuống một đạo ánh sáng trắng nhu hòa, phát ra sau mà đến trước, ngăn ở giữa hai người: "Hôm nay so tài là chúng tiểu bối. Các người là những trưởng bối cũng không chịu thua kém, muốn giành lấy danh tiếng của tiểu bối sao."

Kèm theo tiếng cười của hấn, ánh sáng trắng thật nhanh cắn nuốt năng lượng ánh sáng phát ra từ hai người Phượng, Lâm. Một chữ cuối cùng vừa dứt, ánh sáng cam và xanh đã hoàn toàn biến mất, chỗ ngồi của khách quý chỉ còn lại tia ánh sáng trắng nhìn như nhu hòa, mà lại kiên cố. Mà Phượng Thế và Lâm Trường Minh, cũng bởi lực lượng đột nhiên biến mất, bay song song ra phía xa.

Thấy phương hướng hai người bay đi, lão giả vừa ra tay ngăn cản "Y" một tiếng, ảo não nói: "Hồngбет, quên mất chỗ này quá nhỏ, không có chỗ dừng cho bọn họ."

Trên lôi đài, nghiêng người tránh đi một quyền của Lâm Tân Kiệt, Phượng Lôi tay cầm chùy thủ, vừa muốn tiến lên, lại nghe được kinh phong sau đầu. Hấn tưởng rằng là ám khí của Lâm Tân Kiệt, kinh hãi vội vàng hạ thấp người lặn một vòng, hi vọng tránh được một chút. Không ngờ, lực đạo của "ám khí" này quá mạnh, làm cả người hấn bị đụng bay xuống lôi đài, co quắp nằm trên mặt đất.

Hấn nhe răng nhếch miệng bò dậy, vừa muốn mắng người, không ngờ phát hiện "ám khí" đụng ngã mình lại là phụ thân đại nhân, nhất thời bị ghen.

Mà đối thủ của hắn, Lâm Tần Kiệt cũng không tốt hơn là bao, Lâm Tần Kiệt khạc ra bụi đất trong miệng từ dưới thân ngọn núi nhỏ Lâm Trường Minh thoát ra, tức giận nói: "Cha, ta đã sớm nói đấu kỹ của người còn chưa có thuần thực, đừng có dùng loạn, xem một chút, lần này đã xảy ra chuyện gì?!"

Nhận thấy bản thân đang ở bên dưới lôi đài, Lâm Tần Kiệt chua xót nói: "Không thể nào! Người nào xuống lôi đài trước coi như thua, ta cứ như vậy mà thua?"

Bất ngờ xảy ra ngoài ý muốn này khiến các vị giám khảo rất đau đầu. Sau một hồi thương lượng, người chủ trì cười miễn cưỡng bước lên lôi đài, tuyên bố: "Bởi vì không thể khống chế chuyện ngoài ý muốn, hiện kết luận Lâm Tần Kiệt và Phượng Lôì hòa nhau. Kế tiếp là thời gian khiêu chiến, người dự thi muốn so tài với bọn họ, mời theo thứ tự tới đây ghi danh."

Lời vừa nói ra, trên khán đài một mảnh xôn xao. Chỉ chốc lát sau, dần dần trở lại bình thường. Dù sao, đây cũng là một cái kết công bằng.

Chỉ là, những tuyển thủ có tư cách khiêu chiến sau khi hiểu biết về tài năng chiến đấu xuất chúng của Lâm Tần Kiệt, và những chiêu thức độc ác của Phượng Lôì, trong lòng cũng có chút kính sợ. Trong khoảng thời gian ngắn, không ai dám khiêu chiến.

Trong không gian yên tĩnh, một giọng nữ nhàn nhạt vang lên: "Xin hỏi, ghi danh thách đấu cần đề tên sao?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Khiêu Chiến Người Mạnh Nhất, Chiến Thắng!

Trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều tìm kiếm người có can đảm đối mặt với này dám trực diện Đấu Sĩ cường hãn.

"Ồ, người kia nhìn qua có vẻ dũng mãnh, là hãn vừa hạ chiến thư!"

"Ngu ngốc, người còn không phân biệt được giọng nam tử hay nữ tử, người vừa nói rõ ràng là của một cô nương!"

"Cô nương. Thế nhưng đằng kia không có cô nương nào. Không, có một, nhưng là —— nàng thật nhỏ."

"Lầm rồi, dám khiêu chiến người mạnh nhất Lam Phong trấn, sao có thể là một tiểu cô nương mới mười một mười hai tuổi được?"

Trong sự nghi ngờ, cô nương nhỏ gầy đã đi tới phía trước, ngẩng đầu nhìn người chủ trì còn đang ngẩn người kinh ngạc, rất có kiên nhẫn hỏi một lần nữa: "Ghi danh cần điền biểu mẫu sao?"

Thật lâu sau, người chủ trì mới từ trong khiếp sợ cực độ phục hồi lại tinh thần, cố gắng khép lại miệng đang mở lớn đến mức có thể nhét được quả trứng gà: "Không, không cần, ký tên là được."

"Xin cho ta bút."

"Mời đi theo ta." Người chủ trì giống như đang ngủ mơ dẫn tiểu cô nương đi tới bàn ký tên. Cô nương nhỏ như vậy, lại có gan khiêu chiến

người mạnh nhất Lam Phong Trấn? ! Trời ạ, đây nhất định là trò bịp bợm do người nào đó sắp xếp! Nhất định vậy!

Nhìn tiểu cô nương ký tên trên cuốn sách tử thí, mọi người so với vừa rồi người chủ trì tuyên bố kết quả còn ồn ào hơn.

Đúng lúc đó, màn che của người ngồi trên không khê động, thiếu niên sừng dốt quên phải hạ thấp giọng: "Sao lại là nàng? !"

"Hả? Người biết cô nương này?" Lão giả hứng thú hỏi.

"Nàng chính là muội muội của Phượng Tường, Phượng Vũ." Thiếu niên lo lắng nói, "Không được, như vậy quá nguy hiểm, ta phải ngăn cản nàng."

Vừa muốn đứng dậy, thiếu niên đã bị lão giả nhẹ nhàng mà vững vàng kéo về chỗ ngồi: "Không cần lo lắng, ta có dự cảm, lần khiêu chiến này, kết quả sẽ nằm ngoài suy nghĩ của tất cả mọi người."

"Chuyện này." Nghe lão giả nói như vậy, thiếu niên cũng không dám nói thêm điều gì. Hắn không biết theo lời hiệu trưởng bất ngờ là chỉ điều gì, lại càng không hiểu, vì sao lần trước đã chứng kiến thực lực của nàng, vẫn không nhận được mà lo lắng cho nàng. Lo lắng nàng bị thương, lo lắng nàng bị ức hiếp. Loại tâm tình này, rất kỳ quái.

Trên lôi đài, Phượng Khả Nhi vừa mới chạy tới đỡ phụ thân người đầy bụi đất đứng dậy, nàng khom lưng thay phụ thân vỗ bụi bặm trên người, liếc nhìn đôi chân đang chậm rãi đi tới bàn ghi danh, trong lòng nhất thời giật mình: đôi giày này, không phải của vị đại phu thần bí ngày đó sao? Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Đến khi nàng ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của đối phương, nhất thời khó có thể tin thốt lên: "Phượng Vũ? !"

"Con ở đây kêu ai?" Phượng Thế nghe nữ nhi kêu lên, cũng quay đầu nhìn lại, lập tức, hấn đã hóa đá.

Tiểu cô nương khiến cho tất cả đều xôn xao, đưa ra vô số nghi ngờ, chính là Phượng Vũ. Ký xong sách tử thí, vẻ mặt nàng bình tĩnh đi lên lôi đài, cũng không thèm nhìn hai cha con Phượng gia, đi về phía Phượng Lôi còn đang đứng dưới đài nói: "Người ta chọn làm đối tượng khiêu chiến đầu tiên, là người."

"Chỉ bằng người?" Phượng Lôi lúc đầu là sững sờ, ngay sau đó ngửa đầu cười lớn: "Người uống nhầm thuốc sao, lại có thể nói ra lời mê sảng này!"

Lâm Tần Kiệt đứng ở một bên lo lắng nhìn Phượng Vũ một cái, do dự có nên lên tiếng ngăn cản không. Nhưng nhớ lại cô nương này có thể một chiêu chế phục ma thú mãn cấp, liền yên lặng nhìn tình huống phát triển, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Phượng Thế rất cuộc phục hồi tinh thần, nghĩ tới tiểu nha đầu này trên danh nghĩa là người Phượng gia, nếu làm nàng bị bẽ mặt hoặc bị thương, sẽ khiến Phượng gia bị ảnh hưởng xấu, vội vàng ngăn cản nói: "Nha đầu chết tiệt kia, nháo loạn cái gì, mau đi xuống cho ta, nhận lỗi với đệ đệ người!"

"Đệ đệ?" Phượng Vũ nhìn lướt qua Phượng Thế, khiến hấn nhất thời cảm thấy lạnh lẽo toàn thân: "Ta là Phượng gia đại tiểu thư, ta chỉ có một người ca ca. Lấy đâu ra một người đệ đệ!"

"Ăn nói xằng bậy!" Phượng Thế không nghĩ tới Phượng Vũ lại cường ngạnh như vậy, nhất thời quên mất lạnh lẽo cảm nhận trong nháy mắt kia, không chút suy nghĩ liền theo thói quen bạt tai Phượng Vũ yếu đuối: "Thời gian này quá bận rộn, không có dạy dỗ người, không ngờ người trở nên lớn mật như thế! Chờ trở về ta sẽ trừng trị người không có gia pháp!"

Phượng Vũ hiện tại đương nhiên sẽ không để người khác tùy ý làm hại. Nhẹ nhàng lóe lên, tránh thoát bàn tay Phượng Thế, nàng giễu cợt cười một tiếng: "Người là đang lo lắng nhĩ tử không phải đối thủ của ta, ở trên lô đài bị bêu xấu sao?"

"Hừ! Chỉ bằng cái phế vật Giám Bảo Sư như ngươi mà muốn làm vậy? Hãn chỉ dùng một đầu ngón tay là có thể đâm chết ngươi".

Những người gần đó đều nghe được lời nói thô bạo của Phượng Thế, cách khá xa cũng nhìn thấy được Phượng Thế muốn đánh Phượng Vũ, bọn họ không nhịn được nói thầm trong lòng: lão yêu Phượng Thế luôn khoe khoang khắp nơi bản thân nhân từ như thế nào, nhưng đối với cháu gái mình cũng độc ác như vậy, xem ra hãn chẳng qua chỉ là một tên ngụy quân tử mà thôi.

Phượng Thế không hề hay biết đánh giá trong lòng mọi người đối với hãn đã giảm xuống mấy bậc, lại mắng Phượng Vũ thêm vài câu, cuối cùng bị nữ nhĩ đã khôi phục tinh thần ngăn cản: "Phụ thân, có lẽ. Có lẽ nàng thật sẽ thắng."

"Ngay cả người cũng bắt đầu nói xằng bậy rồi hả? !" Phượng Thế nổi giận nói.

"Nàng. Giày của nàng. Con nhận ra, với giày của vị đại phu thân bí kia, giống nhau như đúc. Có lẽ nàng chính là vị đại phu đó! Hơn nữa mấy ngày trước nàng còn đánh ngã ta. Có lẽ, có lẽ hiện tại nàng đã không còn là phế vật không thể tu luyện như trước." Phượng Khả Nhi nói năng lộn xộn không đầu không đuôi.

Lời này quá khó tin, nhưng nữ nhĩ của Phượng Thế từ trước đến giờ đều kính sợ hãn, sẽ không dám nói láo trước mặt hãn. Hãn không khỏi nghi ngờ nói: "Người ở đây nói chuyện hoang đường gì vậy? Nếu như nàng thật có bản lĩnh chữa bệnh cho đệ đệ ngươi, tại sao nhiều năm qua vẫn bị cho là

phế vật không có tư chất tu luyện? Lại nói, nàng đã chữa khỏi cho Lôi nhi, thì sao còn khiêu chiến với nó?"

Nói vậy, lòng tin của hắn lại thêm kiên định: Phượng Vũ vẫn là phế vật vô dụng như trước, không thể đột nhiên có được thực lực cường đại! Hắn còn muốn mắng Phượng Vũ mấy câu, lại thấy người chủ trì cười lạnh nhạt đi tới: "Phượng tiên sinh, tranh tài sắp bắt đầu, mời ngài đi xuống trước, được không."

"Tranh tài gì chứ, chỉ là tiểu hài tử quấy rối ——" Phượng Thế còn muốn kéo Phượng Vũ xuống lôi đài, nhưng lại bị người chủ trì dùng thái độ tao nhã mà kiên quyết mời xuống đài.

Hết cách, hắn chỉ đành dùng tay ra hiệu cho nhi tử, để hắn hiểu được, dù thế nào cũng đừng đấu thật. Bằng không sẽ bị cho là ức hiếp bé gái mồ côi, không chỉ đối với hắn, mà còn không tốt cho Phượng gia.

Phượng Lôi lại vờ như không thấy phụ thân ra hiệu, bước lên đài: "Vừa rồi, là người nói ta không phải đối thủ của người?"

"Đúng vậy."

Mắt hắn nhìn xuống tiểu cô nương thấp hơn hắn nửa cái đầu, lộ ra nụ cười hung ác: "Ta thừa nhận không thể lập tức đánh bại tiểu tử Lâm Tần Kiệt kia, nhưng trừng trị người, cũng không tốn sức lực nào. Lát nữa hối hận muốn xin tha mạng thì nói lớn một chút, nếu ta tâm tình tốt, nói không chừng sẽ tha cho người một mạng."

"Không cần nói nhảm." Đối với Phượng Lôi đầy tự tin kêu gào, Phượng Vũ chỉ cảm thấy dài dòng: "Muốn đánh thì đánh."

"Hừ! Ta sẽ khiến người hối hận vì đã sinh ra trên đời." Ác độc nói ra lời uy hiếp, Phượng Lôi nắm tay thành quả đấm liền muốn ra chiêu. Cũng chỉ

là đối phó Phượng Vũ mà thôi, trong nháy mắt hắn đã có thể giết chết đối phương, không cần dùng đến chủ thủ.

Khi Phượng Lôi đầy tự tin đang chuẩn bị ra chiêu, mới giật mình phát hiện, Phượng Vũ đứng trước mặt hắn đã biến mất rồi.

Ngay sau đó, sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lẽo: "Tung phong thuật —— nhanh như chớp!"

Lời còn chưa dứt, trên gáy hắn đã chịu một lực đánh vô cùng lớn, đau đến mức hai mắt hắn tối sầm lại.

"Người ——"

Hắn vừa giận vừa sợ, còn chưa kịp xoay người, một đạo bóng dáng nhanh chóng lướt đến trước mặt hắn, chuẩn xác ở trên bụng hắn hung hăng đá một cái.

Bịch một tiếng, hai đầu gối Phượng Lôi mềm nhũn, ngã quy xuống đất, mồ hôi lạnh chảy đầy mặt.

"Đê tiện ——" hắn ngoài miệng mắng to, vẻ mặt hung ác, nhưng trong lòng vô cùng hoảng hốt: nha đầu chết tiệt sao có thể làm được? Nhanh đến mức bóng dáng của nàng cũng không nhìn rõ, đã trúng chiêu!

Khinh miệt nhìn người đang cố gắng đứng dậy, Phượng Vũ hỏi "Người nhận thua chưa?"

"Đương nhiên là —— đừng hòng!" Phượng Lôi lấy ra chủ thủ, nhin đau đâm về phía Phượng Vũ. Rõ ràng chính là ở vòng đấu trước, khiến Lâm Tân Kiệt khó khăn đánh trả. Nha đầu chết tiệt không biết từ đâu có được một thân thể mạnh khỏe mà thôi, chắc chắn nàng sẽ không tránh được thủ pháp tuyệt diệu của mình!

Phượng Lôi tự nhận đã nắm chắc phần thắng, không nhìn thấy khóe môi Phượng Vũ lộ ra tia cười lạnh.

Ngay khi chủ thủ của hãn sắp đâm vào đầu vai Phượng Vũ, Phượng Vũ lại giống như thần linh biến mất vào hư không không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Phượng Lôi cả kinh, vừa muốn thu chiêu bảo vệ gáy, thì trước đó đã cảm nhận được đau đớn đột ngột của xương sống bị gãy lìa.

Một tiếng vang lớn, khuôn mặt Phượng Lôi đập xuống lồi đài, cả người rơi vào phần thép để dựng lên lồi đài, sâu khoảng ba tấc*!

"Ở trên lồi đài, sống chết do trời, trừ phi có người nhận thua trước. Nếu như vừa rồi người nhận thua, ta còn có chút đau đầu."

Đây là trước khi hãn bị đau đớn kịch liệt làm mất đi ý thức, nghe được câu nói sau cùng. Sau đó, hãn lòng đầy oán hận mê man ngất đi.

Hãn vĩnh viễn không thể biết, đây là Phượng Vũ sau khi trải qua huấn luyện ma quỷ mà có được khí lực mạnh mẽ, thành thạo sử dụng chỉ một chiêu ma pháp, cũng nhờ vào thân thể khỏe mạnh, hai điều đó hỗ trợ lẫn nhau, mới có thân pháp nhanh như ma quỷ, và cú đánh nặng tựa ngàn cân.

*ba tấc = ba mươi phân hay 30 xen-ti-mét.

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đoạn Tuyệt Quan Hệ, Không Bao Giờ Hòa Hợp

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết lặng!

Mọi người ngậy ra nhìn một nửa thân thể Phượng Lôi bị đánh lồm xuống lồi dài to lớn, Phượng Vũ đứng ở một bên như không có chuyện gì xảy ra, rối rít hoài nghi mình đang ở trong mộng.

So với sợ hãi đơn thuần của những người khác, phản ứng của người Phượng gia phức tạp hơn nhiều.

Phản ứng đầu tiên của Phượng Thế là đau lòng cho nhi tử, nhưng khi hấn xông tới bên lồi dài định kiểm tra thương thế của nhi tử thì nhớ tới một chuyện mà chần chờ dừng bước: có thể giúp cho Phượng Vũ trước giờ chỉ là cái phế vật không có tư chất tu luyện nhanh chóng trở thành một cường giả, sau lưng nàng nhất định có cao nhân chỉ điểm, nếu không chắc chắn không thể thay da đổi thịt như hiện giờ.

Nghĩ đến năm xưa huynh trưởng kết giao với rất nhiều quái nhân, Phượng Thế không khỏi rùng mình một cái, đột nhiên hai chân như có sức nặng ngàn cân, dù thế nào cũng không thể đi tiếp.

Phượng Khả Nhi vô cùng sợ hãi. Mặc dù trước khi tận mắt chứng kiến Phượng Vũ giành chiến thắng, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự thấy được Phượng Lôi bị hung hăng đập vào bảng đá thì vẫn bị đả kích không nhỏ.

Ngoài việc bị chấn động, lại nghĩ đến nhiều năm qua tùy ý ức hiếp Phượng Vũ, nàng liền không nhận được cả người run rẩy: Phượng Lôi thực

lực cao hơn nàng nhiều mà còn bị trọng thương như vậy, không rõ sống chết. Kế tiếp, Phượng Vũ sẽ trả thù nàng như thế nào? Trời ạ, nàng trước đây thật là ngu mà! Ngu ngốc đi trêu chọc người đáng sợ như vậy!

Trong hội trường yên lặng có thể nghe được tiếng kim châm, đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng than nhẹ: "Quả nhiên là năm ngoài suy nghĩ của người, cũng năm ngoài dự liệu của ta. Quả nhiên là nha đầu thú vị."

Lão giả cảm thán một chút, từ sau lưng liền nghe được tiếng chuông rung.

"Chuyện gì?"

"Hiệu trưởng, trận tranh tài vừa rồi. Người xem phán quyết ra sao?"

"Chẳng lẽ người không thấy được kết quả?"

"Dĩ nhiên không phải! Nhưng là. Nhưng là. Tiều cô nương Phượng Vũ đó thắng có chút quý dị! Nàng chỉ có mười tuổi, sao có thể đánh bại Linh Sĩ cấp năm?"

"Tát Lan Tạp mặc dù không có nhiều Linh Sĩ mười tuổi đã đạt được thành tựu đáng kinh ngạc như vậy, nhưng cũng không ít hơn hai con số, còn cần ta nhắc nhở người về sự tồn tại của bọn họ sao?"

"Nhưng." Nghe được giọng nói hiệu trưởng không vui, người đứng ngoài lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, nuốt xuống lời nói đã tới bên môi: mười tuổi đạt được Linh Sĩ cấp bốn thậm chí cấp năm là có mấy người, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể trong ba chiêu giải quyết một Linh Sĩ thực lực cấp năm!

Hắn khó hiểu trầm tư suy nghĩ, giọng nói uy nghiêm của hiệu trưởng lại vang lên lần nữa: "Tề Uy, chẳng lẽ người không tin tưởng vào những gì bản thân nhìn thấy sao? Nếu như ngay cả chính mình cũng không thể tin tưởng, người có thể tin tưởng vào đáp án của ta sao?"

Nghe được lời nói ám chỉ của hiệu trưởng, trong lòng Tề Uy chợt lạnh: Đúng vậy, mình chỉ nghĩ đến Phượng Vũ tuổi còn nhỏ đã có thực lực khó tin như thế, lại quên mất đây cũng không phải tin đồn nghe được từ người khác, mà là tận mắt nhìn thấy. Hiệu trưởng từng nói qua thành tựu đời này của mình chính là cẩn trọng dè dặt, nhưng cũng vì quá cẩn trọng dè dặt mà thất bại. Ban đầu bản thân còn không thừa nhận, bây giờ nghĩ lại, hiệu trưởng quả nhiên có khả năng dự đoán!

Cúi người vái thật sâu với người trong rèm, giọng nói Tề Uy quyết đoán vang lên: "Đa tạ người chỉ điểm, ta đã hiểu rõ nên làm thế nào."

Dưới đài, khu vực của người xem.

Trước tranh tài thiếu niên lớn tiếng kêu gào phế vật yếu đuối như Phượng Vũ chết cũng đáng đời, dùng sức xoa nhẹ mắt mấy lần, dùng giọng nói mơ hồ hỏi lại bạn học: "Ta là đang nằm mơ sao. Phế vật kia. Không, Phượng Vũ muội muội của Phượng Tường, thật sự đánh bại Phượng Lôì?!"

Bạn học của hắn còn chưa trả lời, đã thấy một nam tử bộ dáng lịch sự, kí chất nho nhã đi lên lôì đài, trầm giọng tuyên bố: "Tranh tài thách đấu người mạnh nhất, Phượng Lôì —— thua! Phượng Vũ —— thắng!"

Chỗ ngồi của khách quý, có người nhận ra hình dáng của nam tử, ngay sau đó hét lên kinh ngạc: "Đó là chủ nhiệm sự vụ của Linh Chân học viện, Tề Uy! Là hắn tự mình tuyên bố kết quả tranh tài!"

"Như vậy, học viện đã thừa nhận chiến thắng của Phượng Vũ."

"Mọi người đều nhìn thấy, không lẽ còn có thể gạt bỏ."

Giống như viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên những gợn sóng nước xao động từ từ lan rộng. Đám đông vốn bị chấn động đến lặng câm, chợt bùng nổ một trận reo hò. Rất nhanh, âm thanh hỗn loạn đã được thay thế bằng tiếng reo hò có tiết tấu: "Phượng Vũ! Phượng Vũ! Phượng Vũ!"

Mọi người kích động kêu tên Phượng Vũ, giống như làm vậy là có thể khắc ghi thời khắc này mãi mãi — thời khắc chứng kiến một cường giả xuất hiện! Sau này Tát Lan Tạp chắc hẳn sẽ có thêm một nhân vật truyền kỳ, bọn họ có thể tận mắt thấy được thời khắc này, là vô cùng may mắn!

Thiếu nữ trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của mọi người, lại không vì vậy mà lộ ra chút xúc động nào. Ánh mắt của nàng vẫn lạnh nhạt như cũ giống như chưa từng có chuyện xảy ra, giống như nàng không phải tiêu điểm chúc mừng của mọi người, chỉ là người tình cờ đi ngang qua.

Kinh ngạc sự trầm ổn của thiếu nữ không hề tương xứng với độ tuổi, Tề Uy không khỏi đối với nàng có nhiều hơn ba phần hảo cảm, quan tâm hỏi: "Phượng Vũ, có muốn xuống đài nghỉ ngơi một lát không?"

"Không, ta còn có lời muốn nói."

"Mời ——" Tề Uy cho là nàng muốn phát biểu cảm giác chiến thắng, cánh tay liên tiếp thấp xuống ra hiệu, ý bảo khán giả yên lặng một chút.

Tiếng kêu gào của mọi người nhỏ dần, Phượng Vũ tiến lên trước hai bước, vừa muốn nói chuyện, lại thấy một người bước nhanh lên đài, là Phượng Thế.

"Tiểu Vũ, thúc thúc chúc mừng người đạt được thắng lợi." Phượng Thế cố gắng lộ ra một nụ cười thật tự nhiên nhìn về bên này.

Mặc dù đau lòng nhi tử bị thương, nhưng tình hình Phượng gia quan trọng hơn! Địa vị gia tộc đã không còn như trước, Lâm gia đứng thứ hai Lam Phong trấn gia gần đây lại trở mặt với hắn. Ở thời điểm Phượng gia không ổn định, đột nhiên xuất hiện một vị thiên tài cường giả như Phượng Vũ, chính là cơ hội tốt trời ban! Chỉ cần lôi kéo được nàng, tin tưởng ngày Phượng gia tái khởi lần nữa rất nhanh sẽ tới! Về phần nàng hại Lô nhi bị thương —— chờ khi giá trị lợi dụng của Phượng Vũ bị ép cạn, sẽ thu thập nàng báo thù cho Lô nhi!

Phượng Thế sau khi tự thấy tính toán rất hoàn hảo, lộ ra nụ cười lấy lòng, lại chỉ nhận được cái liếc nhìn lạnh lùng của Phượng Vũ: "Là người? Rất tốt, đỡ mất công ta phải đi tìm người."

"Tìm ta? Tiểu Vũ con có chuyện gì sao? Dù muốn gì cũng nói cho thúc thúc, thúc thúc nhất định thỏa mãn người! lát nữa ta sẽ phân phó, bảo hạ nhân chuyển phòng của người đến viện lớn nhất——"

"Câm miệng!" Phượng Vũ lười phải nghe hắn làm nhảm.

Phượng Thế biến sắc, lại lập tức nở nụ cười chống đỡ: "Ha ha, đứa nhỏ này, tính tình có chút bướng bỉnh."

Hắn nghiêng đầu nhìn về Tề Uy, trông cậy vào đối phương tới nói mấy câu hòa giải, nhưng Tề Uy sớm thấy quan hệ hai người căng thẳng, chỉ vờ như không thấy, thức thời lựa chọn không quan tâm.

Người khác không biết rõ, thấy Phượng Thế cả mặt tươi cười đứng bên cạnh Phượng Vũ, không khỏi cảm thán Phượng gia may mắn: vốn dĩ nhanh chóng suy tàn, lại đột nhiên xuất hiện một vị thiên tài. Xem ra, Lam Phong trấn vẫn như trước là thiên hạ của Phượng gia!

Lâm Trường Minh ở cách đó không xa, lộ ra một nụ cười âm đạm, thờ dãi vận số trên đầu, mình cố gắng nhiều năm muốn vượt qua Phượng gia, trở thành đứng đầu Lam Phong Trấn, lúc này đã là vô ích.

Mọi người cho rằng Phượng Vũ sẽ nói một chút việc muốn chấn hưng Phượng gia ... Lại nghe được Phượng Vũ chậm rãi nói: "Ta lấy thân phận trưởng nữ chi trưởng Phượng gia ở nơi này tuyên bố, từ hôm nay trở đi, huyết mạch chính thống duy nhất còn lại của Phượng gia đoạn tuyệt quan hệ với Phượng Thế, không bao giờ hòa hợp. Kính xin chư vị ở đây làm chứng."

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Khiêu Chiến Người Thừa Kế Phượng Gia

"Người...người đang nói gì?!"

Phượng Vũ vừa tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ với Phượng Thế, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Phượng Thế đã biến sắc trước: "Tiểu Vũ! Người là đang nói giỡn sao?!"

"Ta không rảnh rồi làm vậy, Phượng Thế." Phượng Vũ không khách khí gọi thẳng tên hắn: "Sau này chúng ta chính là kẻ địch, ta đã sớm thề, sẽ trả lại tất cả những việc các người đã làm với ta."

"Chúng ta bạc đãi người khi nào?" Đối mặt với lời nói gây sự của Phượng Vũ, Phượng Thế chợt dạ né tránh nói: "Tiểu Vũ, thúc thúc cầu xin người, có bất mãn gì về nhà lại nói, đừng làm trò cười cho người ngoài xem."

"Về nhà? Ta và người không phải người một nhà, về nhà gì chứ." Phượng Vũ cười nhạo một tiếng: "Phượng Thế, lúc trước phụ mẫu ta vừa mất, người ở trước mặt Tộc trưởng tiếp nhận vị trí Gia chủ nói sẽ chăm sóc tốt cho ta, tìm kiếm ca ca Phượng Tường đã mất tích, cũng vì đại ca và đại tẩu báo thù. Người đã làm chưa?"

"Ta." Phượng Thế á khẩu không trả lời được. Ban đầu hắn chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi, đâu nghĩ tới sẽ thật sự làm như vậy.

Nhưng hắn vẫn cố gắng giải thích: "Tiểu Vũ, hung thủ sát hại đại ca đại tẩu không rõ lai lịch, ta mặc dù không tìm được hắn, nhưng cũng đã dốc toàn lực, người phải hiểu nỗi khó xử của ta."

"Ha, người 'dốc toàn lực' không tìm được hung thủ sát hại cha mẹ ta, liền sai khiến toàn bộ Phượng gia chà đạp cho hả giận, đúng không. Phượng Thế, nếu như người còn muốn giữ lại mạng của mình, thì đừng nói lời khiêu chiến tính nhẩn nại của ta. Hôm nay ta quyết định tạm thời tha cho người một mạng, nhưng nếu người không chờ được muốn ta thanh toán với người trước, vậy ta cũng không ngại."

Giọng nói Phượng Vũ trước sau đều êm ái, nhưng hai mắt đăm đăm sát khí lại khiến người xem kinh hồn bạt vía. Chỉ những người đã thực sự trải qua giết chóc, cảm thụ máu tươi mới có ánh mắt như vậy.

Nhìn ánh mắt uy áp của nàng, trong lúc đó Phượng Thế quên cả nguy hiểm, không kịp được sợ hãi lùi lại một bước.

Lúc này, một giọng nói hùng hậu sáng lẫm thừa cơ hội chen vào: "Phượng huynh, vị tiểu thư này đã quyết đoạn tuyệt quan hệ với người, người sao lại dây dưa khổ sở không tha."

Người kia vừa nói vừa đi đến, dừng lại bên cạnh Phượng Vũ, đưa bàn tay to lớn về phía nàng: "Phượng tiểu thư, ta là Lâm gia Lâm Trường Minh, không biết có thể có cơ hội, mời người về nhà làm khách?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Phượng Thế liền biến đổi: làm khách? Nếu Phượng Vũ thật tới Lâm gia, vậy không những nói rõ chuyện nàng đoạn tuyệt Phượng gia là thật, hơn nữa còn bày tỏ nàng tiếp nhận chiêu mộ của Lâm gia! Lâm Trường Minh này, cũng thật biết nắm chặt thời cơ thừa lúc vắng mà vào!

Phượng Vũ đương nhiên cũng nghĩ đến điểm này. Tất nhiên nàng sẽ không gia nhập Lâm gia, nhưng bởi vì đối với Lâm Tân Kiệt có ấn tượng không tồi, nên đối đãi Lâm Trường Minh cũng khá lịch sự: "Đa tạ ý tốt của Lâm tiên sinh, Phượng Vũ còn có chuyện quan trọng khác phải làm, sợ rằng không thể tới làm khách rồi."

"Ha ha, Phượng tiểu thư khách khí. Ta mời người làm khách, tự nhiên sẽ chờ người có thời gian rảnh rỗi. Toàn bộ Lâm gia lúc nào cũng hoan nghênh người, ngày nào đó người rảnh rỗi, nhất định phải tới vui đùa một chút."

Kết quả này vốn nằm trong dự liệu của Lâm Trường Minh, chủ ý của hắn chỉ là khiến Phượng Thế càng thêm ấm ức. Mục đích đã đạt được, cũng không dây dưa thêm.

Xem hết một màn dưới lồi đài, lão giả ngồi trên đài cao hứng thú nói: "Tiểu cô nương này lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà?"

"Chỉ có thể trách người nhà nàng quá tuyệt tình." Nói một câu bênh vực Phượng Vũ, thiếu niên kể cho lão giả nghe chuyện đã gặp trong Mê Vụ Cốc.

Nghe hắn nói xong, lão giả khinh bỉ nói: "Phượng Thế này không phải người độ lượng cũng thôi, nhưng ngay cả mỹ ngọc và đá thô cũng không phân rõ, chèn ép một vị thiên tài đối lập với hắn. Thật không biết loại người này là thông minh quá bị thông minh hại, hay là quá ngu xuẩn đây."

Bên trên hai người nói chuyện, ở dưới Phượng Thế thấy mềm giọng nhờ vả không được, cuối cùng trở mặt: "Phượng Vũ, người không cần quá kiêu ngạo! Ban đầu ta không coi người như cô nhi vứt bỏ cho tự sinh tự diệt đã là đối với người có ân đức lớn rồi, người lại có thể không biết báo đáp, ngược lại ghi hận lên người chúng ta!"

"Ân đức của người chính là sáng đánh chiều mắng, thật làm người bình thường hưởng thụ không nổi." Nghĩ lại đủ loại cảnh tượng bị làm nhục trong ký ức, sắc mặt Phượng Vũ ngày càng u ám. Nàng là người có ơn sẽ trả, nếu đã chiếm thân thể này, vậy thì nhất định phải thay chủ cũ hoàn thành tâm nguyện báo thù những kẻ đã ức hiếp nàng, nếu không cả đời cũng không an tâm.

Phượng Thế không chú ý biến hóa trên mặt Phượng Vũ, vẫn hung ác la to: "Vậy thì thế nào? Đừng tưởng rằng người đánh bại Lô nhi, là có thể đánh bại ta. Ta chính là Linh Sĩ mãn cấp! Muốn giết người quả thật dễ như trở bàn tay! Sở dĩ khách sáo với người, cũng chỉ là vì tích tài mà thôi. Nếu người đã không biết tốt xấu, vậy đừng trách ta độc ác!"

Phượng Thế liên tục nói ra những lời uy hiếp không những không nên nói, còn đánh mất thân phận đứng đầu một gia tộc của hắn. Đầu óc Tề Uy vốn còn mơ hồ không rõ, lúc này đã hoàn toàn nghiêng về Phượng Vũ, thầm nghĩ vẫn may là trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, Phượng Vũ vẫn có thể dựa vào nghị lực kiên trì tu luyện, cuối cùng đạt được thành tựu.

Nghe Phượng Thế kêu gào muốn ra tay, Tề Uy lo lắng Phượng Vũ chịu thua thiệt, vừa định ra mặt nói thay, lại thấy một đạo bạch quang chợt lóe, một bóng dáng nho nhỏ, từ trong ngực Phượng Vũ bỗng lao ra đánh về phía Phượng Thế. Tốc độ nhanh, với nhãn lực của hắn cũng không có thể nhìn ra là vật gì.

Bóng đen kia nhào lên người Phượng Thế, lập tức không chút lưu tình liên tục cào. Phượng Thế không kịp trở tay, đến khi phản ứng lại, ở trước ngực và cánh tay hắn đã đầm đìa máu tươi, ngay cả gương mặt già nua cũng bị cào đến nở hoa.

"Viên Thịch Nhỏ, không được lộn xộn, mau trở lại!"

Nghe Phượng Vũ quát khê, bóng đen vẫn nhảy tới nhảy lui mới chịu ngừng lại, lúc này mọi người mới thấy rõ, bất ngờ cào đánh Phượng Thế bị thương, là một con vật mới sinh lông mềm mượt, tai tròn cổ dài, bụng to đuôi ngắn, có chút giống con chuột nhỏ. Ánh mắt lớn bằng hạt đậu nhìn Phượng Vũ chớp chớp, trong miệng còn phát ra tiếng kêu xì xào không rõ.

"Đừng làm rộn, người cho rằng như vậy là giúp ta hả giận? Ta chính là muốn hắn phải sống trong địa ngục mãi mãi, không bao giờ siêu sinh."

Phượng Vũ chậm rãi nói ra.

Cảm nhận được lời nói tàn nhẫn của nàng, không những sắc mặt Phượng Thế khó coi, mà mấy người Tề Uy và Viên Thịch Nhỏ biết rõ chuyện không liên quan tới mình cũng không nhịn được rùng mình một cái. Viên Thịch Nhỏ kêu hai tiếng yếu ớt, cọ sạch sẽ vết máu không cần thận dính phải vào vạt áo Phượng Thế, mới bay về trong ngực Phượng Vũ.

Lúc này, Phượng Thế rốt cuộc nhận ra lai lịch Viên Thịch Nhỏ, la thất thanh: "Tiểu Thủy Ma thú! Thủy Ma thú kia, là do người đánh bại!"

Ý của hắn, là có thể lấy được Tiểu Thủy Ma thú, tất nhiên phải đánh bại mẫu thân của nó. Nghĩ đến Thủy Ma thú ở trong Mê Vụ Cốc xưng vương xưng bá, ngay cả mình khi vào cốc cũng muốn đi đường vòng, trong phút chốc sắc mặt Phượng Thế thảm bại, ngay cả trái tim cũng vì thế co rút lại: nếu có thể đánh với Thủy Ma thú trung cấp, xem ra thực lực Phượng Vũ, có lẽ không phải chính mình đã mãn cấp có thể địch nổi. Hơn nữa sau lưng nàng còn có nhân vật thần bí hỗ trợ!

Phượng Thế rốt cuộc không cam lòng cứ như vậy mất đi một thiên tài cường giả nói: "Phượng Vũ, người quyết ý muốn coi Phượng gia là kẻ địch, tương lai còn có mặt mũi mà đi gặp liệt tổ liệt tông Phượng gia sao?"

Đối với uy hiếp suy yếu vô lực của hắn, Phượng Vũ như nghe được chuyện cười: "Phượng gia? Người cho rằng người đại diện Phượng gia? Mặc cho hung thủ sát hại huynh trưởng nhờn như bên ngoài, là bất nghĩa; ngược đãi con cháu huynh trưởng, là bất nhân. Loại người tiểu nhân bất nhân bất nghĩa như người, lấy tư cách gì đại diện cho Phượng gia?"

"Người có thể thừa kế Phượng gia, chỉ có ta và Phượng Tường!"
Phượng Vũ kiên định nói.

Nàng cũng không biết, lúc này khuôn mặt nàng khẽ nhếch, tràn đầy kiêu ngạo, quanh thân tản mát ra khí thế phô trương mà kiên định, vào giờ khắc

này làm rung động trái tim bao người. Rất nhiều năm sau, người may mắn tận mắt thấy một màn này, vẫn nhiều lần khoe khoang với mọi người, phong thái năm xưa của nhân vật truyền kỳ Tát Lan Tạt.

Trong đám người, một thiếu niên chăm chú nhìn bóng dáng kiêu ngạo phẫn chấn của nàng. Hồi lâu sau, rốt cuộc giống như quyết định, lướt qua đám người, vững vàng đi lên phía trước.

"Phượng Vũ, ta muốn khiêu chiến với ngươi."

Người tới, chính là Lâm Tần Kiệt si mê võ kỹ.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Khi Nhân Tài Gặp Gỡ Thiên Tài, Lại Giành Chiến Thắng!

Thấy hãn khiêu chiến Phượng Vũ, lúc đầu mọi người đều cả kinh, sau đó tỉnh ngộ: tính tình Lâm Tần Kiệt yêu võ thành si, nhìn thấy cao thủ liền muốn đánh một trận sảng khoái, ngược lại không khiêu chiến với Phượng Vũ mới là kỳ quái. Đầu óc mọi người xoay chuyển thậm chí còn bắt đầu phân tích thực lực của hai người, suy đoán người nào có thể thắng.

Mọi người còn đang châu đầu ghé tai, bàn luận âm ỉ, Lâm Tần Kiệt đã ký xong thư khiêu chiến, đi lên lôi đài.

Người chủ trì gọi người khiêng Phượng Lôi đang thoi thóp xuống, vì bọn họ dọn sạch lôi đài.

Đối mặt Lâm Tần Kiệt khiêu chiến, thật ra Phượng Vũ có chút kinh ngạc: "Tại sao khiêu chiến với ta?"

"Bởi vì ngươi là một đối thủ rất tốt." Về mặt Lâm Tần Kiệt lúc này rất thành thật, hoàn toàn không có vẻ cười cợt như mọi khi. Sau khi biết thực lực của Phượng Vũ, hãn lập tức sinh ra lòng khiêu chiến, hãn thật muốn biết rõ, giữa hai người, đến tột cùng thực lực của người nào cao hơn.

Bị người khác nhận định là đối thủ xứng tầm, cảm giác cũng không tệ. Phượng Vũ nhìn hãn chăm chú, lộ ra ý cười: "Đã như vậy, chúng ta hãy tỷ thí một chút."

"Mời xuất chiêu."

Vừa dứt lời, Phượng Vũ lần nữa sử dụng Tung Phong Thuật, muốn lợi dụng tốc độ nhanh trốn tới bên cạnh Lâm Tần Kiệt. Không ngờ, vừa tới gần phía sau hắn đánh ra một chưởng, lại bị đối phương đỡ được!

"Ha ha, sau khi nhìn thấy kết cục của tên ngu ngốc kia, ta sẽ không để người dùng chiêu thức giống vậy dễ dàng đắc thủ." Hai tay đan chéo chống đỡ tay nàng đánh xuống, Lâm Tần Kiệt lộ ra một nụ cười đắc ý.

Phượng Vũ sững sờ một chút, sau đó cũng lộ ra nụ cười: "Người quá nhiên mạnh hơn hẳn."

"Cho nên người phải toàn lực ứng phó." Trước đó giao chiến với Phượng Lô thì bởi vì đối phương ý vào trong tay có vũ khí, chính mình mới tạm thời không thể làm gì Phượng Lô. Nếu như không có trường bối hai bên đột nhiên gây rối, vẫn tiếp tục đánh, Lâm Tần Kiệt tự tin có thể đánh thắng.

"Toàn lực ứng phó?" Phượng Vũ trở tay nhấn một cái, ngược lại mượn lực tay Lâm Tần Kiệt nhảy lên cao: "Phải xem người có năng lực này không!"

Ngay sau đó, nàng nhẹ xoay người, dựa vào tư thế thân thể rơi xuống, toàn thân đánh về phía đỉnh đầu Lâm Tần Kiệt. Lâm Tần Kiệt đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ nàng đánh tới, lui về phía sau một bước, dễ dàng tránh thoát.

Nào ngờ, Phượng Vũ chính là muốn hắn rút lui!

Bởi vì ở giữa võ đài đã bị phá hỏng, nàng đã sớm tính toán để tránh một chiêu tựa ngàn cân này của nàng, Lâm Tần Kiệt chỉ có thể lui về phía sau. Âm thầm giữ lại khí lực, đợi Lâm Tần Kiệt lùi đến vị trí nàng muốn thì lập tức thi triển Tung Phong Thuật đã chuẩn bị từ trước, khiến thân thể ở giữa không trung hơi chậm lại. Lợi dụng dừng lại trong nháy mắt, hai chân xoay vòng đá ra.

Lâm Tần Kiệt trăm ngàn lần không ngờ rằng nàng ở giữa không trung vẫn có thể dùng pháp thuật thay đổi hướng tấn công, liền bị bất ngờ không kịp phòng bị, bị nàng đập một cước ngã xuống đài. May mắn là Phượng Vũ không dùng nhiều lực, hăn cũng không bị thương, ở tại chỗ lăn một vòng, lợi dụng đứng lên lần nữa.

Chỉ là, cuối cùng hăn bị đá xuống lôi đài, cuộc tranh tài này, hăn thua.

Mắt thấy Phượng Vũ lại dễ dàng giành thắng lợi, lần này không đợi Tề Uy tuyên bố, mọi người dưới lôi đài liền bùng nổ tiếng reo hò như núi hô biển gầm, kéo dài chừng một khắc đồng hồ.

Có người hưng phấn, có người ghen tỵ, có người vui mừng, cũng có người buồn bực.

"Nhi tử." Dùng tay vỗ vỗ Lâm Tần Kiệt đang cúi đầu không nói, Lâm Trường Minh cười có chút bất đắc dĩ: "Làm nhân tài gặp gỡ thiên tài, người phải học việc thích ứng."

Nhi tử bảo bối này của hăn năm tuổi tập võ, sáu tuổi bắt đầu tu luyện, từ sau mười ba tuổi, với đám bạn bằng tuổi đã không có địch thủ. Lúc này đột nhiên bị tiểu cô nương mười tuổi đánh bại, trong lòng không tránh khỏi khó chịu. Nhưng, việc tu luyện không chỉ dựa vào chăm chỉ là được, còn cần có thiên phú. Gặp gỡ yêu nghiệt mười tuổi có thể dễ dàng thắng được Linh Sĩ cấp năm, con không chấp nhận thì có thể làm gì chứ?

". Đây là thất bại đầu tiên của ta trong ba năm qua." Trầm mặc hồi lâu, Lâm Tần Kiệt đột nhiên nói. Trong mắt hăn lộ ra mất mát và không cam lòng, càng nhiều hơn, là ý chí chiến đấu hừng hực!

"Ta nhất định phải thắng nàng! Giành lại phần thắng!" Lâm Tần Kiệt nắm chặt nắm đấm, chăm chú nhìn bóng dáng mảnh mai của Phượng Vũ, nói ra lời thề.

Thấy nhi tử ủ rũ đã nhanh chóng phấn chấn trở lại, Lâm Trường Minh rất vui mừng, nghĩ lại, lại có chút xúc động: "Qua nhiều năm như vậy, dường như đây là lần đầu tiên nhi tử cố chấp một chuyện ngoài võ kỹ. Mặc dù, nguyên nhân hẳn nhớ tới tiểu cô nương kia, cũng chỉ vì tỷ võ mà thôi."

Ba cuộc tranh tài trôi qua, bất tri bất giác, đã đến buổi chiều.

Sau hai giờ liên tiếp không có người khiêu chiến, người chủ trì theo quy định tuyên bố: "Lần này học viện tuyển sinh thêm hai đệ tử, sau khi thảo luận quyết định, nếu quá thời gian quy định không có người nào khiêu chiến, vậy người đạt được tư cách nhập học sẽ là Phượng Vũ và Lâm Tần Kiệt. Mọi người có ai phản đối không?"

Dĩ nhiên không có ai phản đối. Sau khi chwsng kiến ba cuộc tranh tài buổi sáng, không ai có tự tin ngăn cản công kích nhanh nhẹn linh hoạt của Lâm Tần Kiệt. Về phần Phượng Vũ, chứng kiến tình trạng bị thảm của Phượng Lôi, mọi người đã hoàn toàn dập tắt ý nghĩ khiêu chiến với nàng. Ngoại trừ tiểu tử Lâm Tần Kiệt cả gan làm loạn này.

Thực tế thì, từ đầu quyết định này đã nằm trong dự liệu của mọi người. Khi người chủ trì mời Phượng Vũ và Lâm Tần Kiệt lên đài, sau khi chính thức tuyên bố kết quả, tiếng vỗ tay của mọi người không ngừng vang lên.

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều, chỗ gồi chủ vị ở lôi đài trên không, màn che vốn không có động tĩnh gì, đột nhiên bị người một vén lên, ngay sau đó, một bóng người lướt qua hàng rào được chạm khắc tinh tế, thẳng tắp rớt xuống!

Thấy thế, tất cả mọi người không khỏi biến sắc: "Cẩn thận!"

Người nọ rơi xuống rất nhanh, Phượng Vũ không kịp nghĩ nhiều, xuất ra Tung Phong Thuật, vốn định giữ cho người nọ ngừng rơi xuống, không

ngờ, lại chỉ làm thân thể hẫng thoáng dừng một chút, tiếp đó, tốc độ rơi xuống của hẫng lại càng nhanh hơn.

— sao có thể như vậy.

Phượng Vũ đang âm thầm kinh ngạc, người tới đã nhẹ nhàng rơi xuống đài. Thân hình tự nhiên, cho thấy tu vi rất cao.

Mọi người mới chợt hiểu ra: người ta không phải không cẩn thận ngã xuống, mà là cố ý biểu diễn lên đài.

Ổn định tinh thần nhìn lần nữa, người này là một lão giả lớn tuổi nhưng tràn đầy sinh khí, mặc dù hai bên tóc mai đã bạc trắng, mặt mũi vẫn hồng nhuận, tươi cười rạng rỡ, vẻ mặt hòa ái, khi giơ tay nhắc chân mơ hồ tản ra uy nghiêm vô hình.

Mọi người đang âm thầm suy đoán thân phận của lão thì lại thấy Tề Uy vội vã bước nhanh lên đài, cung kính nói: "Hiệu trưởng, ngài đã tới."

— hiệu trưởng? ! Lão giả tinh thần khỏe mạnh này lại chính là hiệu trưởng Linh Chân học viện?! Là người trong truyền thuyết Linh Chân học viện có yêu cầu nghiêm khắc biến thái nhất với học trò? Lão sư dạy ra nhiều đệ tử thiên tài nhất? Lời nói khắc nghiệt ác độc nhất? Người làm cho người ta hận đến nghiến răng nhưng vẫn thán phục tận đáy lòng?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu mọi người xẹt qua vô số lời đồn đãi từng nghe được, nhìn thế nào cũng không thấy lão giả hòa ái dễ gần trước mặt với những lời đồn đại kia.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Phượng Vũ, lão giả khẽ mỉm cười, tự giới thiệu: "Ta tên Nhạc Tập, đích thực là hiệu trưởng học viện. Chúc mừng hai người lấy được tư cách nhập học, hoan nghênh các người gia nhập Linh Chân học viện."

So với Phượng Vũ "ngu ngốc", Lâm Tần Kiệt đã sớm nghe qua đại danh* Nhạc Tập hiệu trưởng, tuyệt không ngờ được vị đại nhân vật này sẽ đến Lam Phong trấn thăm thường quan sát khảo hạch nhập học, Lâm Tần Kiệt vô cùng kích động: "Cám ơn hiệu trưởng! Sau này đệ tử nhất định sẽ cố gắng tu luyện, không làm mất thể diện của trường."

So sánh với Lâm Tần Kiệt kích động, Phượng Vũ bình tĩnh hơn nhiều. Thứ nhất là nàng không biết truyền thuyết về Nhạc Tập hiệu trưởng, thứ hai, nàng đang suy nghĩ sau khi thi vào học viện, còn có một việc chưa xác định.

Thấy nàng mất hồn, Nhạc Tập thân thiết cười một tiếng: "Phượng Vũ đồng học, có phải người đang có chuyện khó xử không?"

—— người này có bản lĩnh dự đoán thật lợi hại!

Phượng Vũ có chút kinh ngạc nhìn hiệu trưởng một cái, hào phóng thừa nhận: "Đúng vậy. Hiệu trưởng, ta muốn biết, trường học lúc nào nhập học?"

"Hai mươi ngày sau. Nhưng học sinh mới phải tới trước mười ngày để làm quen hoàn cảnh."

"Vậy từ nơi này đi đến đế đô, đại khái mất bao nhiêu thời gian?"

"Ta tới đây một chuyến mất năm ngày."

"Như vậy à. Nói cách khác, phải xuất phát trước ít nhất năm ngày." Tính toán xong, nhận thấy thời gian không đủ dùng, Phượng Vũ không khỏi nhíu mày.

Thấy nàng bị làm khó, Nhạc Tập lại hỏi: "Thế nào, người có khó khăn gì sao?"

Phượng Vũ suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nói ra yêu cầu, dù sao, nàng không thể thất tín với "Thú": "Hiệu trưởng, ta muốn xin nghỉ mười ngày, chờ sau khi chính thức nhập học mới tới trường, có thể không?"

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Khiêu Chiến Trước Nhập Học

Nghe được yêu cầu của Phượng Vũ, trong nháy mắt mọi người đều im lặng.

Những người thi đậu Linh Chân học viện, có ai không vui mừng phấn chấn, kích động mong sớm tới trường học. Nàng thì ngược lại, lại có thể nói ra những lời vừa rồi.

Từ xưa đến nay, có lẽ Phượng Vũ là người đầu tiên còn chưa nhập học đã xin nghỉ.

"Này." Lâm Tần Kiệt nhỏ giọng nhắc nhở: "Học viện có nơi ở nhất định dành cho các đệ tử, người chỉ cần mang một ít y phục và vật phẩm tùy thân là đủ rồi, không cần thu thập quá nhiều tư trang."

Ở một bên, Tề Uy rất có hảo cảm với Phượng Vũ cũng khuyên: "Phượng Vũ đồng học, hiện tại việc quan trọng nhất người cần làm là nhập học. Những chuyện khác có thể làm sau, hoặc là tìm người làm giúp."

"Nhập học tất nhiên quan trọng, nhưng lời đã giao hẹn với người khác còn quan trọng hơn." Phượng Vũ khẽ vuốt ve Viên Thịch Nhỏ đang núp trong ngực, chỉ lộ ra cá đầu nhỏ, "Ta nhất định phải làm chuyện này, không thể là người nói không giữ lời."

Ban đầu Luci giao ước với Thủy Ma thú thời gian trả lại Viên Thịch Nhỏ là một tháng, nhưng một là do nàng bận việc.. rèn luyện thân thể, hai là lúc ấy không có tiền mua dược liệu, không có cách nào chế thuốc. Hôm nay đã giành được tư cách nhập học của học viện, lại kiếm được một khoản tiền từ

Phượng Thế, hiện tại còn cách ngày giao ước vừa vặn mười ngày, nếu không chế thuốc, thì đợi đến bao giờ?

Mặc dù nàng tin tưởng, kể cả có ngang ngược mang Viên Thịch Nhỏ đi, Thủy Ma thú cũng không có biện pháp tìm được mình. Nhưng, làm người thì phải giữ chữ tín! Đây là nguyên tắc làm người của nàng, không bao giờ thay đổi.

Nhìn ánh mắt trong suốt kiên định của Phượng Vũ, trong mắt Nhạc Tập xẹt qua một tia tán thưởng: "Nói thật hay, làm người sống trên đời, quang minh chính đại, không thể nói không giữ lời. Phượng Vũ, ta liền cho phép người."

"Cám ơn hiệu trưởng."

"Chỉ là, người trước đừng vui mừng, ta đồng ý nhưng có điều kiện." Nhạc Tập hàm ý nói.

Phượng Vũ ngạc nhiên: "Điều kiện gì?"

"Người chưa tham gia khảo hạch Linh Sĩ phải không?"

Thường là người tu luyện Linh Sĩ, đối với việc mình thăng cấp tới cấp nào, đều cảm nhận được. Nhưng dù sao thông qua những dụng cụ kiểm tra, sẽ càng thêm chuẩn xác. Mà người thông qua khảo hạch, sẽ được trao tặng huy hiệu với cấp bậc tương ứng, tiện cho người khác nhận biết thân phận. Nên không biết bắt đầu từ lúc nào, khảo hạch Linh Sĩ đã trở thành việc mà những người tu luyện phải làm mỗi năm. Khoe khoang giành được huy hiệu cao cấp, cũng là chuyện mà rất nhiều tu sĩ ham hư vinh nhất thời hay làm.

Mọi người ở đây, hầu hết mọi người đều đã tham gia khảo hạch. Đương nhiên, trừ Phượng Vũ. Việc tu luyện của nàng còn chưa được một tháng, nào có nhàn rỗi đi khảo hạch.

Nghe được hiệu trưởng nói ra yêu cầu này, Phượng Vũ vừa nghĩ cũng không phải là việc khó gì, vừa muốn đồng ý, lại thấy Nhạc Tập mỉm cười "hòa ái dễ gần", tặng thêm một câu: "Sau nhập học một tháng, người phải thông qua khảo hạch Linh Sĩ cấp sáu. Nếu không, mười ngày nghỉ này xem như trốn học."

"Sáu, cấp sáu?" Phượng Vũ còn chưa nói chuyện, Lâm Tân Kiệt đã la lên: "Ta nhớ người thông qua được khảo hạch cấp sáu, cho đến bây giờ nhỏ nhất cũng là mười ba tuổi!"

Ý nói, đối với Phượng Vũ mới mười tuổi nói ra yêu cầu biến thái này, hiệu trưởng ngài có điểm hơi quá mức rồi? Thật sự coi Phượng Vũ là cái yêu nghiệt.

Nhạc Tập nghiêm túc gật đầu: "Ta cũng nhớ, hai năm trước người mới mười ba tuổi đột phá Linh Sĩ cấp sáu, tạo nên một truyền kỳ mới là Luật Cung Thương ở Bắc Minh đại lục. Khó có được Phượng Vũ đồng học có thiên phú như vậy, không khiêu chiến phá vỡ một cái truyền kỳ, chẳng phải là thật đáng tiếc sao. —— Đúng rồi, Tề chủ nhiệm, trường học đối với đệ tử trốn học xử trí thế nào?"

Nghe thấy câu hỏi của hiệu trưởng, Tề Uy vốn đang há hốc mồm lập tức phản xạ có điều kiện mà nói: "Vô cố trốn học một ngày, cảnh cáo một lần. Trốn học quá ba ngày, ghi chép lại. Người trốn học vượt quá sáu ngày sẽ bị đuổi, hoặc là hoàn thành một nhiệm vụ nghĩa hiệp có độ khó cao của học viện, lấy công đền tội."

Nhạc Tập không ngừng gật đầu, đợi Tề Uy nói xong, cười híp mắt nhìn Phượng Vũ: "Có nghe hay không, Phượng Vũ đồng học, người cần phải cố gắng đó."

"." Không biết có phải ảo giác không, Phượng Vũ cảm nhận được có một cái đuôi hồ ly đầy lông ở sau lưng hiệu trưởng đang ngoe ngoắt ngoe

nguồn.

Lúc này, Lâm Tần Kiệt cũng nhỏ giọng khuyên nhủ: "Ta nghĩ, người không nên xin nghỉ." Bằng không nếu không thể thông qua khảo hạch, vậy chẳng phải bị hiệu trưởng chinh đốn.

"Lời hứa không thể không làm, yêu cầu của hiệu trưởng, đến lúc đó ta sẽ cố gắng thử một chút xem sao, nếu không làm được thì cũng không cách nào khác." Phượng Vũ không hề gì nói.

Nghe nàng trả lời dễ dàng, Lâm Tần Kiệt cơ hồ muốn điên. Hẳn dừng ở cấp năm đã hai năm, nên hiểu rất rõ muốn lên cấp sáu là có bao nhiêu khổ sở. Vì hẳn nghĩ, thực lực Phượng Vũ và mình là xấp xỉ nhau, cho nên có thể thắng được hẳn, chẳng qua là dựa vào ma pháp.

Hắn còn muốn khuyên Phượng Vũ, nhưng đối phương đã nói với Nhạc Tập và Tề Uy: "Hiệu trưởng, chủ nhiệm, vậy ta đi trước."

"Được, Phượng Vũ đồng học, hai mươi ngày sau, gặp lại ở học viện."

"Hẹn gặp lại." Chào hỏi xong, Phượng Vũ liền xoay người đi về phía lối ra. Nhìn bóng lưng tiêu sái của nàng, Lâm Tần Kiệt lắc đầu cười khổ. Qua chuyện này, hẳn khắc sâu cảm nhận về một mặt tùy hứng làm bậy của Phượng Vũ.

Phía trước, Phượng Thế và Phượng Khả Nhi đang vây quanh Phượng Lôi bị thương nặng, không ngừng oán trách hạ nhân tới quá chậm. Nhìn thấy Phượng Vũ đi về phía bọn hắn, Phượng Khả Nhi liền giật mình, sợ hãi cúi thấp đầu, Phượng Thế hạ thấp giọng, hung dữ uy hiếp: "Tiện nhân! Đừng tưởng rằng vào được học viện là có người làm chỗ dựa cho người! Người làm Lôi nhi bị thương nặng, thù này ta nhất định sẽ báo!"

"Người cho là ta sẽ để cho người tiếp tục ung dung tự tại ở nơi này?" Phượng Vũ không thèm để ý đến uy hiếp của hắn, "Trước khi rời khỏi Lam

Phong Trấn, ta sẽ giải quyết xong tất cả các người. Người có thể suy nghĩ một chút nên chết theo kiểu gì, không biết chừng, ta sẽ thỏa mãn người."

"Người —— người tuyệt đối không làm được! Người chẳng qua là muốn phô trương thanh thế thôi!" Nghĩ đến con của Thủy Ma thú rơi vào trong tay Phượng Vũ, lúc Phượng Thế nói lời này còn lo chưa đủ nghiêm trọng.

Phượng Vũ không bỏ qua hãn miệng cộp gan thỏ, trong khoảnh khắc tâm thần đối phương buông lỏng, nàng phát ra Tinh Thần lực, không tốn nhiều sức liền đột phá tâm phòng thủ của Phượng Thế và Phượng Khả Nhi.

Trong vùng ý thức quen thuộc, nàng nhanh chóng tìm được vật mình muốn, sau đó không chút do dự kích hoạt một nơi được gọi là vùng ảo giác sợ hãi.

Nàng sẽ không giết chết Phượng Thế dễ dàng như vậy, thế thì quá tiện nghi cho bọn hãn. Nàng muốn hãn sống, nhưng như trong địa ngục, mỗi một ngày đều bị ảo giác của chính mình hành hạ đến ăn ngủ không yên, ngày đêm lo lắng.

Thu hồi Tinh Thần lực phóng ra, hài lòng thấy vẻ mặt hai người trở nên vô cùng sợ hãi, Phượng Vũ mỉm cười, lại cố ý nói một câu: "Các người cần phải chú ý, nói không chừng ngày nào đó đi ngủ, thì mãi mãi không bao giờ tỉnh lại."

Nói xong, nàng không nhìn sắc mặt hai người biến thành tro tàn, xoay người rời đi.

Những gì đã thiếu của nàng ấy, các người hãy dùng những năm tháng còn lại để trả đi.

Đêm đó, phía sau núi của Phượng gia.

Bên cạnh lò thuốc cũ kĩ, một tiểu cô nương mảnh mai thanh tú, trên đầu vai của nàng đậu một con bướm bướm màu tím xanh huyền ảo, miệng nói tiếng người: "Thời gian có hạn, không thể tiến hành theo phương pháp thông thường. Chúng ta chuyển sang lấy thảo dược làm vật liệu chính của đan dược, trực tiếp học tập luyện chế máu thịt của ma thú huyết nhục làm thành đan dược. Người cố gắng thành công trong một lần."

Nghe vậy, Phượng Vũ bất đắc dĩ nói: "Sư phụ, đây chính là lần đầu tiên con luyện chế đan dược, không thể so sánh độ khó với làm thuốc bột dược."

"Ta hiểu rõ. Nhưng luyện chế một lò Ngưng Huyết Hoàn, cần ít nhất mười ngày. Đến lúc đó vừa đúng kỳ hạn giao hẹn với Thủy Ma thú." Trong giọng nói Luci lộ ra kiêu ngạo, "Mặc dù chỉ là trung cấp Thủy Ma thú nhỏ, nhưng ta cũng không thể thất tín với nó."

"Biết vậy. Dù con cũng đồng ý chuyện này, nhưng mà chúng ta không thể đổi một biện pháp khác sao, như là kéo dài thời gian giao ước một chút."

"Không được! Nếu để người quen của ta biết, không phải là bị cười nhạo đến rơi răng sao." Luci quả quyết cự tuyệt.

"Ai." Mặc dù thật tò mò quá khứ của Luci, nhưng bây giờ không phải thời gian bát quái. Phượng Vũ chỉ đành chấp nhận nói: "Được rồi, con sẽ cố hết sức."

"Nhớ, người chỉ có một cơ hội." Luci lần nữa nhấn mạnh, làm Phượng Vũ càng thêm áp lực.

Đang xử lý dược liệu đắt giá vừa mua về, nữ hài bất đắc dĩ nhún vai, gặp phải sư phụ vừa nghiêm khắc vừa hết mức sĩ diện như vậy, thật làm cho người ta áp lực như núi.

Hết cách, vì nâng cao tu vi, nàng chỉ có thể toàn lực ứng phó.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tam Phẩm Ngưng Huyết Hoàn, Thành Công!

Dưới dược đỉnh là lò lửa cháy rừng rực, bên miệng khê mở một chút để cho dược liệu vào. Một cái tay trắng nõn nhỏ bé tinh tế, đang lấy đủ loại dược liệu màu sắc khô héo, hay xanh biếc tươi mới, lần lượt cho vào trong dược đỉnh. Dược liệu bên ngoài từ từ giảm bớt, sắc mặt nàng cũng theo đó ngày càng chăm chú.

Trải qua năm ngày đêm không ngủ không nghỉ, cuối cùng, đã đến bước quan trọng nhất.

Mở lớn bên miệng dược đỉnh, hai mắt Phượng Vũ không chớp nhìn chăm chú tình hình dược liệu bên trong. Luyện Đan Sĩ phân chia cao thấp, không những thể hiện ở việc nắm chắc được tỷ lệ dược liệu, còn phải kiểm soát được độ lửa to nhỏ khác nhau. Việc này không một sách dạy nào có thể nói rõ được, mà cần dựa vào cảm giác của chính người luyện đan.

Nhìn thấy lò lửa lớn dần, Phượng Vũ lấy một bình ngọc mở ra, một mùi máu tươi kỳ lạ tràn ngập ở chóp mũi. Quay đầu nhìn Viên Thịch Nhỏ đang cuộn mình trong góc dựa lưng về phía nàng, lòng Phượng Vũ dâng lên một hồi áy náy: vừa rồi tiểu tử kia dù trong lòng không muốn, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn để cho nàng lấy máu. Chẳng qua sau đó luôn hờn dỗi, hoàn toàn không giống như bình thường dính lấy nàng. Đợi sau khi thuốc luyện thành, cho nó ăn một bữa thật ngon, rồi đưa nó về với mẫu thân, cũng coi như bồi thường cho nó một chút.

Ném những suy nghĩ ra sau, Phượng Vũ hít một hơi thật sâu, tập trung toàn bộ chú ý vào dược đỉnh. Từ từ, ngọn lửa cháy ra dần biến thành một

ảo ảnh hữu hình, nàng cảm nhận được nó không còn là ngọn lửa nóng rực, mà là thả ra vô số phần tử năng lượng thật nhỏ —— Hỏa Nguyên Tố!

—— con chỉ có một lần cơ hội, cho nên không thể luyện chế theo phương pháp thông thường. Con phải biết lợi dụng cảm giác lực cường đại của mình, cảm ứng mỗi một chút biến hóa của ngọn lửa, nắm chắc thời điểm tốt nhất cho thêm được liệu vào.

—— khi nào mới là thời điểm tốt nhất?

—— cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời nói, ta chỉ có thể nói cho con biết, khi con gặp được nó thì con sẽ hiểu.

Nhớ lại đối thoại của nàng với Luci trước đó, Phượng Vũ càng thêm tập trung tinh thần, để tinh lực đắm chìm trong thế giới của các nguyên tố tự nhiên.

Không biết đã trải qua bao lâu, có lẽ chỉ là trong nháy mắt, có lẽ là cả đêm, cuối cùng Phượng Vũ đã chờ đến thời điểm nàng cần!

Hỏa nguyên tố vốn bình ổn, đột nhiên tăng lên như triều thủy, nhanh chóng xáo động liên tục. Nhưng nếu chỉ nhìn bề ngoài, cũng chỉ là ngọn lửa trở nên lớn hơn một chút.

Nhưng Phượng Vũ vẫn luôn chăm chú quan sát các nguyên tố di chuyển, sao có thể bỏ qua điểm này. Nàng càng căng thẳng cảm ứng sự di chuyển của các nguyên tố, khi Hỏa Nguyên Tố xao động đạt tới điểm cao nhất thì không chút do dự rót máu của Thủy Ma Thú biến dị vào trong dược đỉnh.

Thành hay bại, quyết định ở một lần này!

Cho hết những dược liệu còn lại vào bên trong lò, đóng cửa bên, Phượng Vũ vẫn tập trung Tinh thần lực, lúc này mới cảm thấy mệt mỏi.

"Nghỉ một lát trước đi, năm ngày sau đan dược mới có thể ra lò. Ba ngày đầu không cần chú ý tới độ lửa lớn nhỏ, con có thể nhân cơ hội khôi phục lại tinh thần." Luci vẫn luôn nhìn chăm chú những động tác của đồ đệ nói.

"Được." Phượng Vũ đã mệt mỏi không còn hơi sức, liền bỏ nhào tới giường lớn do Thanh Lam Hồi Xuân ngọc chế thành, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Kết quả, một giấc này lại ngủ một ngày một đêm.

Sau khi tỉnh lại, nàng ăn uống qua loa một chút, lại nhào tới bên dược đỉnh, tập trung cảm nhận biến hóa bên trong lò. Càng hiểu rõ những biến hóa của đan dược lúc thành hình, thì sau này mới có thể luyện chế ra đan dược hoàn mỹ nhất.

Thấy đệ tử chăm chỉ như vậy, Luci ở một bên vui mừng gật đầu.

Đảo mắt, lại qua năm ngày.

Phượng Vũ theo chỉ dạy của sư phụ, từ từ cho ngọn lửa nhỏ lại. Đợi đến khi chỉ còn lấp lánh ánh sáng nhạt, ngọn lửa sắp tắt hẳn, nàng có chút khẩn trương mà nín thở.

Khi ngọn lửa hoàn toàn dập tắt thì nóc dược đỉnh nóc vang lên một tiếng tự động mở ra, thoáng chốc, một mùi hương trầm tràn ngập không gian.

Phượng Vũ vừa đi lên nhìn, chỉ thấy trên bệ đen, một viên đan dược màu đỏ tím lẳng lẳng nằm ở trong. Mùi hương trầm cuộn cuộn không dứt, chính là từ nó tỏa ra.

Vừa thấy màu sắc đan dược, trong lòng Phượng Vũ vô cùng chán nản: sư phụ từng nói, Ngưng Huyết Hoàn này tên giống như ý nghĩa, phải là màu đỏ tươi, hơn nữa một lần luyện ra ít nhất bốn viên. Nhìn lại viên dược mà

nàng luyện, chẳng những màu sắc không giống, ngay cả số lượng cũng ít hơn nhiều, thật là quá thất bại.

Những suy nghĩ chán nản vừa hiện lên trong đầu nàng, đã nghe được Luci khó tin kêu lên: "Tam phẩm Ngưng Huyết Hoàn? !"

Luci cấp tốc bay tới bên dược đỉnh, không ngờ ngọn lửa mặc dù đã tắt, nhưng hơi nóng vẫn còn, suýt nữa hủy luôn đôi cánh mỏng như giấy lụa của nó. Bị đau, nó vội vàng bay về sau vài thước, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm bên trong dược đỉnh: "Phần lớn Ngưng Huyết Hoàn là nhị phẩm, người lần đầu tiên luyện chế, ta vốn tưởng rằng có thể luyện ra phẩm chất nhất phẩm đã là tốt rồi. Không ngờ người lại có thể luyện ra phẩm chất tam phẩm!"

"Tam phẩm?" Phượng Vũ không rõ nói: "Tam phẩm rất lợi hại sao?"

"Đan dược dựa vào phẩm chất, phân chia phẩm cấp. Phẩm cấp càng cao, dược hiệu càng tốt. Nghĩa là, công hiệu của Ngưng Huyết Hoàn nhị phẩm so với nhất phẩm cao hơn 10%. Nói cách khác, sau khi ăn Ngưng Huyết Hoàn nhất phẩm, con có thể tăng thêm 5% thể trạng*. Nhưng ăn Ngưng Huyết Hoàn nhị phẩm, tỷ lệ tăng lên có thể đạt 15%. Viên Ngưng Huyết Hoàn tam phẩm này, có thể giúp con tăng ít nhất 25% thể trạng!"

Phượng Vũ mới hiểu, thì ra nàng không có thất bại, mà là ngưng kết bốn viên đan dược vốn có thể luyện ra, thành một viên duy nhất.

Đây không phải lần đầu nhận thức được thiên phú biến thái của đồ đệ, kinh ngạc trong chốc lát, Luci rất nhanh tỉnh táo lại. Thấy Phượng Vũ cẩn thận cất đan dược vào bình sứ, liền nhắc nhở: "Mặc dù đã luyện ra đan dược cao cấp, nhưng cũng có lợi có hại. Với thể trạng của con, ăn Ngưng Huyết Hoàn nhất phẩm thì là vừa đúng, nhưng viên này là tam phẩm dược tính có chút nặng. Con cần đạt được trạng thái ổn định hơn mới có thể ăn. Nếu không ngược lại có hại nhiều hơn lợi."

"Ta hiểu." Phụng Vũ cũng biết đạo lý quá bố không tiêu. Mặc dù hiện tại nàng không mạnh, nhưng dù sao mới vừa Đoán Thế có chút thành tựu, tùy tiện ăn "Thuốc bổ", nhất định là tác dụng ngược lại. Chỉ có thể đợi đến khi thân thể có thể chịu đựng, mới là thời điểm tốt nhất dùng được.

Luyện thành đan dược, lại vừa đúng ngày hẹn trả lại Viên Thập Nhỏ. Phụng Vũ rửa mặt, quyết định ra ngoài ăn một bữa, khao cái bụng này mười ngày tới sẽ không được ăn đủ ba bữa cơm, sau đó đi Mê Vụ Cốc. Dù sao giao hẹn lúc đầu cũng không nói buổi sáng sẽ phải tới.

Nàng giống như mọi ngày đi xuống phía sau núi. Đi ngang qua tòa nhà của hạ nhân thì một đoạn đối thoại lơ đãng bay vào tai, làm nàng không nhận được dừng bước.

"Nhìn lão gia và nhị tiểu thư gần đây hành động khác thường, ngày ngày la hét có quỷ, chẳng lẽ trong phủ thật sự có ma quỷ!".

*thể trạng: tình trạng thân thể, năng lực cơ thể

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bị Ảo Giác Ép Điên

Ta cũng nghĩ vậy. Mỗi ngày lão gia và nhị tiểu thư la hét có quý, không dám bước ra khỏi cửa, cả ngày trốn ở trong phòng, mỗi buổi tối nhất định phải thắp đèn sáng trưng nhà trong nhà ngoài thì mới bằng lòng đi ngủ. Một mình phu nhân, vừa bận bịu chăm sóc thiếu gia bị thương nặng bại liệt, vừa muốn chăm sóc bọn họ, cả người cũng gầy đi nhiều."

"Lời đồn đãi ma quỷ không phải thời gian trước đã có rồi sao. Nhắc tới cũng lạ, lúc mới xuất hiện lời đồn cũng có không ít người thấy được quý ảnh. Hiện tại lão gia và nhị tiểu thư luôn miệng nói gặp quỷ, trái lại những người khác không có nhìn thấy."

"Việc này ai biết được chứ, có lẽ là ban đầu quý còn chưa quấy phá. Người xem mặt nhị tiểu thư đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy, không phải quý làm thì là gì?"

"Có điều, theo như ta thấy, không phải có quỷ, chẳng qua sợ đại tiểu thư quay về trả thù, cho nên bị dọa sợ sinh ra ảo giác thôi. Nếu không thì vì sao đôi khi lão gia lại nhìn về khoảng trống hô to ‘đại ca, chất nữ ta thật xin lỗi các người’, nhị tiểu thư khi ở một mình cũng sẽ lầm bầm ‘muội muội ta đáng chết, van cầu người tha thứ cho ta’."

"Chậc, ai mà nghĩ tới, đại tiểu thư vốn vô dụng kia —— không, là yếu ớt, lại có thể trở nên lợi hại như vậy. Nhìn mấy người lão gia sợ đến phát điên, những người khác năm đó ức hiếp đại tiểu thư, thời gian này đều giả bệnh xin nghỉ, chạy trốn, tránh đầu sóng ngọn gió."

"Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn làm. Nói cho cùng đều là do lão gia, nếu không phải hẳn không xem đại tiểu thư là chủ tử, thì hiện tại cũng đâu xảy ra nhiều chuyện như vậy."

— không ngờ, lúc trước tự mình gieo xuống tâm ma*, nhanh như vậy đã nhận được. Hạ nhân của Phượng Thế, lúc bắt nạt người rất sảng khoái, khi báo ứng tới thì còn chưa bắt đầu, bản thân đã bị ảo giác giày vò đến điên rồi. Thật vô dụng.

Lấy được tin tức mình muốn, không đợi họ nói xong, Phượng Vũ liền rời đi.

Đắm mình trong ánh mặt trời trên đường cái, nghĩ đến mọi việc đều tiến triển thuận lợi, tâm tình Phượng Vũ vô cùng tốt. Nàng chọn một quán rượu đông người, không ngờ vừa bước vào, đã bị chủ quán nhận ra. Sau đó, nàng liền bị đám người trước mặt vây quanh chặt chẽ không một khe hở để chiêm ngưỡng thiếu nữ thiên tài.

Trước ánh mắt bao người, nàng sao có thể ăn cơm? Phượng Vũ thật buồn bực. Đang định rời đi, thì nghe được trên lầu truyền tới một giọng nói giữ lại: "Phượng tiểu thư, nếu không chê, mời lên đây dùng bữa cơm rau."

Nàng quay lại nhìn, đúng là Phó Tư Đường từng gặp mặt một lần trong Mê Vụ Cốc, sau đó lại gửi cho nàng thư mời khảo hạch nhập học.

Đối với vị "Mỹ nữ" này, Phượng Vũ có chút hảo cảm. Nàng nói tiếng cảm tạ, nhận lời mời đi lên phòng lầu hai, bỏ lại tất cả những ánh mắt tò mò tôn kính nhất ngoài cửa.

"Phó." Phượng Vũ chần chờ một chút, không biết nên gọi đối phương là tiểu thư hay thiếu gia.

Nhận thấy nàng nhập ngừng, Phó Tư Đường có chút xấu hổ nói: "Chắc người đã nhìn ra ta là cái đó. Ừ, giả gái, vậy kêu tên ta là được."

"Phó Tư Đường." Phượng Vũ nghe lời, tò mò hỏi "Tại sao người muốn giả trang thành nữ?" Nếu như là cô nương mặc nam trang, còn có thể giải thích là muốn chơi thật đã, hay dễ dàng đi lại bên ngoài. Một nam nhân giả trang nữ thì có chút cổ quái, mặc dù hẳn giả trang thật đúng là đại mỹ nhân.

"Năm trước tỷ tỷ bói quẻ cho ta, nói nếu năm nay ta đi ra ngoài, nhất định sẽ gặp phải kiếp số của cả đời. Nhưng vì có một vài nguyên nhân, ta không thể không đi Lam Phong trấn một chuyến, tỷ tỷ liền để ta cải trang, nói như vậy có lẽ có thể hóa giải được kiếp số này." Phó Tư Đường giải thích.

Vừa rồi nghe nàng lạnh nhạt gọi, không hiểu sao trong lòng hẳn có chút buồn buồn không vui, vui mừng khi vô tình gặp cũng tan đi không ít. Nhưng dù sao hẳn cũng là con nhà thế gia được dạy dỗ tốt, liền đè nén chút buồn bực này xuống, hỏi "Ta thấy tâm tình người hôm nay không tệ, có phải mọi việc đã giải quyết xong xuôi rồi?"

Ngày đó Phượng Vũ xin hiệu trưởng Nhạc Tập cho nghỉ, mặc dù hẳn không lộ mặt, nhưng từ sau màn che vẫn nghe được.

"Đúng, hôm nay có thể làm xong." Cảm nhận được Viên Thịch Nhỏ trong ngực cắn thận ngọc ngậy, Phượng Vũ biết nó ngửi được mùi thơm của rượu và thức ăn nên thèm, liền hỏi: "Ta có người bạn nhỏ muốn ra dùng cơm chung, người không để ý chứ?"

"Người bạn nhỏ?" Phó Tư Đường tò mò, ngay sau đó thấy từ trong váy Phượng Vũ lộ ra một con đầu nhỏ tai dài mắt tròn hạt đậu, lập tức tỉnh táo: "Là Tiểu Ma thú người nuôi, tất nhiên có thể."

Viên Thịch Nhỏ nghe hiểu tiếng người, nghe thấy vậy, không chờ chủ nhân cho phép, vui sướng kêu một tiếng nhảy lên bàn, nhào tới một bàn cá quế trước mặt đã được kiểm độc. Mười ngày liền nó bận bịu cùng Phượng

Vũ chế thuốc, mỗi ngày đều ăn thịt khô bánh nướng, sớm tích một bụng thềm ăn.

Phượng Vũ nhìn nó ăn cực kỳ vui vẻ, trong lòng cũng thềm muốn: vốn nàng cũng nghĩ sẽ ăn một bữa, kết quả đột nhiên gặp mặt Phó Tư Đường. Mặc dù nàng không để ý ánh mắt của người khác, nhưng cũng không mặt dày đến mức có thể ở trước mặt người không thân thuộc không chút cố kỵ mà ăn liên tục. Thôi, đan dược đã luyện xong, thời gian xin nghỉ là mười ngày, hiện tại còn hơn năm ngày nghỉ, lúc nào cũng có thể ăn một bữa tiệc lớn.

Dời lực chú ý khỏi đồ ăn, Phượng Vũ tán gẫu với Phó Tư Đường: "Người không đi học viện với thiếu gia Lâm gia sao?"

Tính toán thời gian, muộn nhất thì Lâm Tần Kiệt đã lên đường từ năm ngày trước. Là bạn tốt của hắn, Phó Tư Đường lại không có đi cùng, thật là kỳ quái.

Nghe nàng hỏi chuyện này, dù biết rõ đối phương vô tâm, Phó Tư Đường không được tự nhiên dời ánh mắt: "Ta. Chuyện của ta còn chưa làm xong."

Thật ra thì, hắn chỉ là không yên tâm nàng, lo lắng nàng bỏ lỡ ngày nhập học. Hắn đã quyết định, nếu năm ngày trước ngày nhập học nàng còn chưa lên đường, dù thế nào cũng sẽ dẫn nàng đi.

"Ra vậy." Phượng Vũ không biết suy nghĩ của hắn, thấy hắn muốn nói lại thôi, cho là chuyện không tiện nói ra, liền "Săn sóc" không hỏi nhiều.

Hai người vốn không quá quen thuộc, hàn huyên mấy câu liền không biết nói gì. Phượng Vũ không có ý kiến, nhưng Phó Tư Đường lại có chút buồn bực: hắn cũng không biết là tại sao, lúc không thấy thì luôn có suy nghĩ muốn gặp nàng. Nhưng sau khi gặp mặt, lại không biết nên nói gì cho phải.

Đến khi Phượng Vũ thoải mái lấp đầy bụng, Phó Tư Đường mới nói được một câu: "Mặc dù ta đã có thể tốt nghiệp, nhưng vẫn ở lại trường một năm, củng cố cấp bậc. Đến lúc đó người ở học viện gặp vấn đề gì, cứ tới tìm ta là được."

"Được, cảm tạ." Phượng Vũ bắt Viên Thịch Nhỏ vẫn đang cố gắng gặm một miếng sườn kho trở về trong ngực, không quan tâm kháng nghị của nó: "Ta có chút chuyện hôm nay phải làm xong, cáo từ trước. Cảm tạ người chiêu đãi, hôm khác ta mời khách."

"À? Được, người đi đường cẩn thận." Nhìn bóng lưng Phượng Vũ biến mất ngoài cửa, Phó Tư Đường vừa hối hận không nói với nàng nhiều hơn vài câu, vừa kì quái: vì sao lại đối xử khác biệt với cô nương này? Biết rõ nàng rất mạnh, nhưng vẫn không nhịn được muốn bảo vệ nàng.

Từ quán rượu đi ra, Phượng Vũ đang muốn đi qua ngã tư, đột nhiên có một chiếc xe ngựa lao nhanh đến, nếu không phải nàng né tránh nhanh, suýt chút thì bị đánh ngã.

"Thật không có lễ phép." Nhìn trên vách xe ngựa khắc một chữ "Tiểu" lớn đi mất, Phượng Vũ nhíu nhíu mày, cũng không tranh cãi nhiều. Nàng đang vội vã tới Mê Vụ Cốc làm việc nữa.

*tâm ma: ý là có lòng dạ đen tối, xấu xa ấy

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Điên Bán Bảo Vật

Lần nữa tiến vào Mê Vụ Cốc, Phượng Vũ đã không cần cần thận giống như lần đầu. Ba đám hai đá nhanh chóng giải quyết hai con Thông Tí Viên* cấp ba đám động thủ với người có tu vi cao, bọn ma thú nghe ngóng được tin tức cũng thức thời chạy thật xa, chỉ sợ mất mạng oan uổng.

Đối với lần này, Phượng Vũ còn có chút tiếc nuối: "Sự phụ, vì sao hôm nay lại ít ma thú như vậy. Con còn muốn giúp người lấy Thú Hồn tinh hạch đấy."

Sau khi vào cốc Luci liền từ trong hồ phách hiện thân có chút ghét bỏ nói: "Thú Hồn tinh hạch của ma thú trung cấp trở xuống, đối với ta không có tác dụng. Ta nhớ rõ vùng ngoại ô ở gần đế đô có núi Tê Long, bên trong cấp bậc ma thú thấp nhất là từ trung cấp trở lên. Tiểu Vũ, đợi khi người tới đế đô, thì đến đó một chuyến đi."

"Được, không thành vấn đề."

Nếu như hiện tại có người thứ ba, nghe đoạn đối thoại này nhất định sẽ cảm thấy vô cùng kỳ lạ: tu sĩ tầm thường đều không dám mơ mộng đi săn ma thú trung cấp, nhưng một tiểu Hồ Điệp yếu đuối lại có thể thản nhiên nói ra. Kỳ lạ hơn chính là tiểu cô nương kia vừa nghe đã liền đồng ý, giống như nơi nàng muốn đi không phải núi Tê Phong nổi tiếng Tây Phong đại lục luôn có nhiều ma thú hung hãn, mà là thoải mái tự tại đi chơi tiết thanh minh vậy.

Hai thầy trò tán gẫu, rất nhanh đã đi tới đầm nước trước kia.

Thủy Ma thú đã sớm cảm nhận được hơi thở của hai người, đã nóng lòng chờ ở bên bờ. Xa xa nhìn thấy thú con, phát ra tiếng gầm rú vui mừng.

Mặc dù Viên Thịch Nhỏ đối với mẫu thân không có gì ẩn tượng, nhưng dù sao cũng có bản năng mẫu tử, nghe được tiếng gầm xa lạ mà quen thuộc kia, do dự quay lại nhìn. Nó ngơ ngác nhìn ma thú khổng lồ kia trong chốc lát, trượt xuống từ đầu vai Phượng Vũ, ngấp ngừng đi về phía Thủy Ma thú.

Thấy vậy, Phượng Vũ liền thấy yên lòng: nàng sợ nhất Viên Thịch Nhỏ luôn bám dính vào mình không nhận mẫu thân. Bây giờ nhìn, ảnh hưởng của bản năng huyết mạch quả nhiên không thể khinh thường, lo lắng của nàng là hoàn toàn dư thừa.

Ở một bên, hai cánh Luci khê động, trên đám cỏ trống rỗng chợt xuất hiện một cái bình ngọc nhỏ.

Thấy thế, Phượng Vũ kinh ngạc nói: "Sư phụ, không gian trữ vật của người ở đâu vậy?" Thân thể bươm bươm nhỏ như vậy, làm sao có thể để được một chiếc nhẫn không gian trữ vật lớn?

"Ở trong ý thức của ta."

"Lại có thể đặt trong ý thức của người?" Phượng Vũ chấn động.

Trải qua nhiều lần bị đệ tử làm cho chấn động, nên Luci rất hiểu kinh ngạc của đệ tử: "Linh Sĩ có cấp bậc tu luyện từ Bá Tước trở lên, có thể đặt vật phẩm ở trong thần thức. Ta mặc dù hiện nay cảnh giới quay ngược lại, nhưng kỹ năng này vẫn còn. Đáng tiếc sau trận đại chiến năm đó thân thể của ta bị thương nặng, mất rất nhiều thứ. Hôm nay trong thần thức cũng chỉ còn vài thứ. Chai đan dược cấp hai này có linh lực cực mạnh, có tác dụng làm tăng linh lực có thể cảm nhận. Chỉ là người vốn có linh lực siêu mạnh, cũng không dùng tới, nên dùng nó để làm thù lao."

"Đồ cho đi cũng không sao, về sau chúng ta kiếm thêm nhiều thứ tốt hơn."

So với đồ vật, Phượng Vũ càng tò mò với kinh nghiệm của Luci, nàng đang định hỏi hẳn năm đó bị người nào trọng thương phong ấn lại, đã nghe Luci đổi giọng lạnh lùng, nói với Thủy Ma thú đang thân mật bên đứa nhỏ: "Đứa nhỏ đã trả lại người, đây là đan dược cấp hai lúc trước bốn tọa giao ước."

"Cám ơn! Cám ơn ngài!" Thủy Ma thú đối với chuyện một tháng trước tính mạng bị đe dọa vẫn còn sợ hãi, ở trước mặt Luci là một dáng vẻ vô cùng cung kính.

"Chuyện đã xong, đi thôi." Luci không thêm quan tâm đến lời cảm ơn của Thủy Ma thú, trái lại nói với Phượng Vũ.

"Được." Nhìn Viên Thịch Nhỏ lăn qua lăn lại làm nũng trong ngực của mẫu thân, trong mắt Phượng Vũ xẹt qua một chút phiền muộn nhàn nhạt và âm mộ.

Rời khỏi Mê Vụ Cốc, Phượng Vũ không vội trở về, mà đi tới chợ.

"Sao không trở về nghỉ ngơi?" Luci hỏi. Mười ngày mười đêm chế thuốc, Phượng Vũ mới chỉ ngủ có một giấc, thêm mấy lần nhắm mắt nghỉ ngơi. Thế nào còn có tinh thần đi dạo bên ngoài.

"Con dự định ngày mai khởi hành, cho nên cần mua vài món đồ."

"Ngày mai sẽ đi? Không phải còn mười ngày nữa mới nhập học sao?" Nơi này cách đế đô, chỉ có năm ngày đường thôi.

"Chính ta có thể đi đường liên tục năm ngày không nghỉ. Thôi, bên ngoài nhiều người, trở về sẽ nói rõ với con."

Ôm chút nghi ngờ, Luci trở lại bên trong hồ phách. Phượng Vũ liền tự do đi lại trong chợ, nhìn bốn phía xem có vật mình cần không.

5000 tinh thể không phải là ít, mặc dù lúc chế thuốc đã tiêu hết hơn một nửa để mua dược liệu, còn dư lại mấy trăm tinh thể cũng đủ cho nàng mua một đồng đồ lớn.

Chỉ là, ngoại trừ thức ăn và y phục, còn với những thứ khác từ trước tới giờ nàng đều không có hứng thú.

Mua xong một đồng lương khô và y phục chuẩn bị cho ngày mai khởi hành, nàng đang định quay về ngủ bù, lại thấy phía trước đang có một chiếc xe ngựa dừng lại, nằm ở trước xe là một lão ăn xin toàn thân rách nát, bên cạnh có rất nhiều người đứng xem.

Không cần cố ý tìm hiểu, đã có người hiểu chuyện nói rõ nguyên nhân kết quả sự việc: "Người đừng giả bộ, rõ ràng là người nhìn thấy chiếc xe ngựa đang chạy qua đây, liền đi lên phía trước, bộ dạng vờ như bị đụng trúng."

"Đúng vậy, ta cũng nhìn thấy. Lão ăn xin, ta nhìn người rách nát như vậy, chắc chắn là muốn lừa gạt rồi."

"Thật không biết xấu hổ."

Đối mặt với trách mắng của mọi người, lão ăn xin kia cũng không thêm để ý, chỉ lớn tiếng kêu đau: "Ai ôi, đau chết mất, đau chết mất, xương đùi gãy rồi!"

Đứng cạnh lão ăn xin, là một tiểu tỳ nữ trang điểm thanh tú. Nàng vốn tuân lệnh chủ nhân, xuống xe kiểm tra xem người bị đụng có bị thương không. Lại nghe mỗi người một câu hoàn toàn vạch trần gốc gác của lão ăn xin, hốt hoảng trong lòng cũng biến mất. Nhưng thấy lão ăn xin vẫn mặt dày nằm ở trước xe không chịu đi, trên mặt lại lộ ra bối rối.

Lúc này, lão ăn xin lại la ầm lên: "Làm ta bị thương cũng không sao, nhưng các người lại làm vỡ bảo bối gia truyền này của nhà ta. Đây chính là bảo bối gia truyền bảy đời của nhà ta, ta còn hi vọng bán nó để an hưởng tuổi già đây! Bây giờ phải làm sao?"

Hắn ôm chặt cái hũ nho nhỏ đen thui cũ kỹ trong ngực, nói đó là bảo bối. Nhìn qua cũng không có gì khác với lọ sành nhỏ mà mấy bà chủ nhà bình thường vẫn hay dùng để tỏi để muối.

Thấy thế, mọi người chê cười càng thêm lợi hại: "Lão già điên này, ngày ngày nói cái hũ này là bảo bối, đòi bán giá cao. Mấy năm rồi vẫn không bán được, hiện tại thì dùng nó để lừa gạt rồi."

Nghe mọi người nói chuyện sôi nổi, Phượng Vũ cũng tò mò nhìn cái hũ một chút. Nhưng vừa nhìn thấy hũ, hai mắt nàng liền không thể nào rời đi được.

—— cái hũ này nhìn thì bình thường, trên thân còn có một vết nứt không rõ, bám vào nó là một chút linh lực!

Ngoại trừ người sống, Phượng Vũ chưa từng thấy đồ vật nào có linh lực, lòng hiếu kỳ liền nổi lên.

Phía bên kia, tiểu thị nữ nhẹ giọng nói mấy câu, thấy lão ăn xin hoàn toàn không để ý, chỉ một mực la hét đòi bồi thường, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhin được đỏ lên.

Lúc này, bên trong buồng xe truyền tới một giọng nói trong trẻo đẹp đẽ của thiếu nữ: "Tiểu Lê, thiệt thòi cho người đi theo ta lâu vậy, vẫn rụt rè sợ hãi như trước. Đối với loại lưu manh vô lại này, đập một cước là được, để khỏi cản đường!"

Lời này của nàng vô cùng đánh đá, mọi người nghe, trong mắt liền sáng lên, thầm nghĩ hôm nay có thể xem kịch hay.

Tỳ nữ tên Tiêu Lê nghe thấy tiểu thư dặn dò, vẻ mặt càng thêm khó xử. Nàng từ từ tới gần tên ăn xin, muốn nghe lời động thủ, nhưng có chút sợ sệt; muốn lùi lại, nhưng sợ làm trái lời của tiểu thư. Đang thấy rối rắm, chợt nghe có người lạnh nhạt nói: "Người phải bồi thường cho họ bao nhiêu tiền?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: "Coi Tiền Như Rác"?

Lão ăn xin kêu gào hồi lâu, cuối cùng cũng có người đáp lời, vội vàng nói: "Bộ xương già này bị các nàng đụng thật đau, không chừng còn gãy chân, quá đáng hơn chính là đụng hồng bảo bối gia truyền có thể giúp Linh Sĩ tu luyện của ta, tất cả những thứ này, đền cho ta 1000 tinh thể là được."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều lắc đầu: lão già điên này thật đúng là người béo thì thờ gắp mà, người ta hỏi một câu, hăn lại có thể nói ra cái giá cao đến vậy. Nếu thấp một chút, không chừng vị tiểu thư trong xe còn coi như làm việc thiện, thuận tay cho người. Nhưng người lại muốn 1000 tinh thể, vậy cũng bằng với thu nhập một năm của một Tu Sĩ hạ cấp khỏe mạnh rồi, sẽ không có người nào coi tiền như rác mà cho người.

Mọi người nghĩ rằng người hỏi câu này sẽ cực kì khinh bỉ cái lão ăn xin điên khùng này nhưng lại nghe người kia nói: "Ta dùng 400 tinh thể mua cái hũ kia của người."

400 tinh thể?! Nghe vậy, miệng lão ăn xin mở to không ngậm lại được, ngay cả những người đứng xem cũng muốn té xỉu: dù có tiền cũng không cần phung phí như vậy! Số tiền kia đủ sống thoải mái ở Lam Phong trấn trong nửa năm rồi. Là ai coi tiền như rác mà trả giá đó?

Mọi người quay đầu nhìn, nói chuyện chính là một tiểu cô nương nhỏ bé, gương mặt trắng nõn, hai mắt đen láy trong suốt lạnh lùng, không để lộ cảm xúc.

Mọi người còn đang kinh ngạc, tiểu cô nương kia đã đi lên trước một bước: "Giao dịch này người có đồng ý không?"

Rốt cuộc lão ăn xin cũng từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, có chút khó tin hỏi: "Người đừng nói đùa, một nữ hài nho nhỏ như người sao có thể có nhiều tiền vậy?"

Tất nhiên người trả giá chính là Phương Vũ. Nàng cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy túi tiền từ trong ngực ra. Tinh thể được lấy khỏi túi phát ra ánh sáng óng ánh, ở dưới ánh mặt trời giữa trưa sáng rực càng thêm sáng chói khiến mọi người càng thêm lóa mắt.

Lão ăn xin còn đang ngẩn người, Phương Vũ lại hỏi: "Người vừa nói nó có thể trợ giúp Linh Sĩ tu luyện, cách sử dụng như thế nào?"

"Phương pháp sử dụng đã bị thất truyền từ nhiều đời trước, nếu không ta cần gì phải bán rẻ như vậy."

Lời này khiến những người đứng xem càng thêm chấn động, Phương Vũ vẫn giữ vẻ mặt không thay đổi: "Không sao. Ta vẫn trả giá như vừa rồi, người thấy thế nào?"

"Ta —— ai! Bảo bối này ta đã bán từ nhiều năm trước, nhưng chưa bao giờ có người chịu mua, vậy được, ta bán cho người." Lão ăn xin thở dài đáp ứng.

"Trước tiên giao đồ cho ta đã."

"Người nhận tốt lắm".

Lúc Phương Vũ sắp nhận lấy cái hũ, bỗng thiếu nữ trong xe tức giận nói: "Người đúng là tên lừa gạt! Không những lừa bịp ta, mà ngay cả một tiểu cô nương cũng không tha."

Vừa nói xong, đã thấy mền xe được vén lên, một thiếu nữ mặc y phục màu lục nhạt cúi người bước ra, nháy xuống đất, một tay chống eo trợn mắt nhìn lão ăn xin: "Bản cô nương thấy lão lớn tuổi, vốn định tha cho lão một

mạng. Không ngờ người vẫn còn muốn lừa gạt tiểu cô nương này, vậy thì không thể tha cho người được".

Nàng lớn hơn Phượng Vũ chừng ba, bốn tuổi, độ tuổi tươi đẹp như hoa, lời nói thẳng thắn hợp với dung mạo xinh đẹp của nàng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Trách mắng lão ăn xin xong, thiếu nữ lại quay sang Phượng Vũ, đổi thành giọng điệu đại tỷ tỷ tình nghĩa sâu nặng: "Tiểu muội muội, đi ra ngoài, tuyệt đối không được để lộ tiền tài, cũng tuyệt đối không thể dễ tin những lời tên lường gạt này nói! Đây rõ ràng chỉ là cái hũ bình thường, người bỏ ra số tiền lớn mua về, nhất định sẽ bị trượng bối trách mắng."

Rất rõ ràng, nàng đã coi Phượng Vũ như một thiên kim tiểu thư không rành việc đời.

Mặc dù thiếu nữ này có chút tự quyết, nhưng biết nàng có ý tốt, Phượng Vũ cũng không thấy ác cảm: "Đa tạ nhắc nhở, chỉ là ta thực sự cần cái hũ này, nguyện ý bỏ 400 tinh thể để mua."

Dù tất cả mọi người chỉ trích lão ăn xin là tên lường gạt, nhưng nàng tin tưởng vào cảm nhận linh lực của mình.

"Ha, tốt bụng khuyên người cũng không nghe, thật là một đại tiểu thư không biết lòng người khó đoán." Có lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú, thiếu nữ bĩu môi, lúi sang một bên: "Muốn mua thì mua, đến lúc hối hận xem người có thể tìm ai khóc."

—— tính cách cô nương này yêu ghét rất rõ ràng.

Phượng Vũ vốn trầm ổn kín đáo lại bất giác mím cười, nhưng cũng không giải thích vì sao nàng nhất định phải mua cái hũ tầm thường này. Nhận lấy đồ, trả tiền cho lão ăn xin xong nàng liền xoay người rời đi.

Tiểu Lê tinh mắt, thấy trong đám người có mấy tên côn đồ vẻ mặt không tốt, ăn mặc quái dị cũng rời đi, lặng lẽ theo sau Phượng Vũ, vội nói với thiếu nữ: "Tiểu thư, mấy người kia có phải thấy tiền liền nổi lòng tham, có nên đi giúp tiểu cô nương kia không?"

"Hừ, để ý đến nàng làm gì. Dù sao nàng cũng không để ý đến tiền tài, tổn thất bao nhiêu cũng không sao." Thiếu nữ vẫn còn tức giận Phượng Vũ vừa rời không nghe nàng khuyên bảo, không hề muốn đi trợ giúp: "Được rồi, tiểu cô nương này nhờ vào thần tài ban phúc đi, không có người cản đường, chúng ta nhanh tới Lâm gia tìm Phó đại ca thôi."

"Vâng"

Xe ngựa lại vội vã lên đường. Dưới ánh mặt trời, một chữ Tiểu lớn, ở trên vách xe hơi hiện ra.

Bởi vì có giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân tu dưỡng, thời gian Luci có thể rời khỏi phong ấn ngày càng dài, lúc ở bên trong phong ấn, cũng có thể nghe được động tĩnh trong phạm vi ba thước. Thấy Phượng Vũ gần như bỏ hết tiền, mua cái hũ tầm thường, chợt có chút kinh ngạc: "Mấy ngày trước lúc người mua được liệu vẫn luôn chê đắt, thế nào lại hào phóng mua cái này?"

"Sư phụ, ta cảm nhận được vật này có gì đó kỳ lạ, giải thích cho người sau."

Đi vào một hẻm nhỏ không người, Phượng Vũ bước đi thật chậm, quá nhiên, mấy bóng người kia thấy nàng chậm lại, cũng không trốn tránh nữa, mà là tùy ý hiện thân, thậm chí không chút kiêng kỵ nói những lời cuồng ngạo.

"Tiểu muội muội, người thật có tiền, cho thúc thúc mượn một chút được không."

"Nói mượn thật tổn thương người. Không phải người bỏ ra số tiền lớn mua thứ rách nát của tên điên kia sao? Người xem cây đao của ta đây đáng bao nhiêu tiền?"

"Ha ha, đừng hiểu lầm, chúng ta không bán đao cho người. Mà nếu người không đưa tiền, sẽ ở trên người người đâm vài lỗ."

Phượng Vũ lạnh nhạt nhìn đám người nhãi nhép này, không lên tiếng.

Bọn côn đồ thấy nàng không nói một lời tưởng nàng bị bọn họ hù sợ, lời nói càng thêm càn rỡ. Ở trong mắt bọn hắn, tiểu cô nương này mảnh mai đến nỗi gió có thể thổi bay, thật giống một con dê đang chờ bị làm thịt.

Đến khi tên côn đồ cầm đầu cười quái dị lại gần, Phượng Vũ vốn bất động bỗng bùng nổ, tung ra một cước, mạnh mẽ đá trúng cằm đối phương. Thân hình to lớn lập tức bay xa đến mấy thước, lưng đập mạnh vào bức tường, lại từ từ trượt xuống đất, không rên một tiếng đã hôn mê bất tỉnh.

Không chờ những người khác kịp phản ứng, quyền cước của Phượng Vũ đồng loạt được sử dụng, giải quyết dứt khoát mấy tên côn đồ còn lại.

Mọi việc xảy ra chỉ trong vài giây ngắn ngủi, sau khi tên côn đồ cuối cùng ngã xuống đất, Phượng Vũ phúi phúi người vốn không dính chút bụi nào, như không có chuyện gì đi ra khỏi con hẻm.

Ngày đó, trên trấn liền truyền ra một tin tức tốt, bang côn đồ nhiều năm hoành hành hôm nay tất cả đều bị trọng thương, sau hơn một năm không bỏ dậy nổi. Mọi người vừa vui mừng với kết quả của lũ côn đồ, vừa kinh ngạc không biết người nào ra tay, nhưng trước sau vẫn không tìm ra đáp án. Cuối cùng, chuyện này trở thành bí ẩn nổi tiếng nhất Lam Phong trấn.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Sản Sinh Linh Khí

"Người nói là, ở trên này có linh lực? Điều này là không thể! Linh lực chỉ tồn tại trên người Linh Sĩ, làm sao có thể ở trên cái vật chết tiệt này?"

"Sư phụ, người nhìn kỹ trước đi rồi nói."

Trở lại nhà đá, sau khi Phượng Vũ liên tục giải thích, Luci mới vô cùng không tình nguyện xuất ra linh lực cảm nhận cái hũ. Chợt, hãn kinh ngạc nói: "Kỳ quái!"

Phượng Vũ có chút hài lòng: "Thế nào, con cũng không nói sai." Cũng chỉ ở trước mặt Luci, nàng mới tự do buông thả không hề che giấu tất cả vui buồn yêu ghét của bản thân.

Luci không đáp lời, tập trung cẩn thận lĩnh hội cỗ linh lực kia, một hồi lâu, mới lên tiếng: "Linh lực này có chút khác biệt, linh lực bình thường, một khi rời khỏi thân thể tu sĩ, rất nhanh sẽ bị tự nhiên hấp thu. Cỗ linh lực này lại tự động lưu chuyển, không ngừng sinh sôi, đối đầu với năng lực đồng hóa của tự nhiên, vẫn có thể giữ nguyên. Chỉ là, vì sao nó lại ở trên cái hũ này?"

Phượng Vũ lật qua lật lại cái hũ xem xét hồi lâu, cũng không phát hiện điều gì, trái lại tay dính đầy bụi bặm, liền nói: "Trước tiên vẫn là mang nó đi rửa sạch đã."

Mang tới một chậu nước, nàng đặt cái hũ vào trong chậu dùng vải lau chùi. Nhữn vết bẩn dần dần được tẩy sạch, cái hũ lộ ra màu sắc cổ xưa vốn

có. Nhưng, dù nhìn thế nào, cũng chỉ là một cái hũ sành nhỏ bình thường mà thôi. Không thấy có hoa văn huyền ảo, cũng không có cơ quan bí mật.

Phượng Vũ đang nghi ngờ thì chợt thấy lạnh lạnh ở lòng bàn chân, cúi đầu nhìn, là nước bị tràn khỏi chậu chảy đầy mặt đất.

Phản ứng đầu tiên của nàng là dùng lực thật mạnh làm cho bọt nước văng khắp nơi, nhưng lại cảm thấy không đúng: nàng chỉ dùng nửa chậu nước, vừa rồi lúc cọ rửa không hề có nước tràn ra, vì sao khi dừng lại, thì nước đã tràn khắp nơi? Hơn nữa còn chảy mãi không ngừng.

Nhìn nước vẫn không ngừng chảy ra, ánh mắt Phượng Vũ chú ý tới nửa thân của cái hũ đang được ngâm trong nước, bất giác giật mình: chẳng lẽ, chính nó đã tạo ra việc này? Chi bằng thí nghiệm, để xác minh lại suy đoán của nàng.

Phượng Vũ đổ nước đến một nửa hũ, sau đó đặt nó lên bàn, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm cái hũ, cẩn thận quan sát xem có biến hóa gì không.

Mới đầu, cái hũ không có động tĩnh gì. Ba bốn phút sau, dường như mực nước đã dâng lên cao hơn một chút. Chưa tới mười mấy phút đồng hồ, mực nước từ từ dâng lên tới miệng bình, chỉ một chút nữa sẽ tràn ra ngoài.

"Quả nhiên là vậy!" Phượng Vũ vui mừng vỗ bàn, suýt nữa làm rơi cái hũ, vội vàng đưa tay ra đỡ.

Luci chứng kiến một màn này, suy nghĩ chợt lóe, nhớ đến một món đồ: "Nghe nói Ngự Linh Sư đứng đầu Tát Lan Tạp từng lưu lại một món đồ sản sinh linh khí, phong ấn linh lực trong thiên địa và ngũ hành, ẩn trong một vật phẩm tạo thành một không gian nhỏ, linh lực không ngừng sản sinh lưu chuyển. Nếu đặt vào một đồ vật không có ý thức, sẽ hóa thành hai —— chẳng lẽ, cái hũ này chính là đồ vật mà năm đó hãn lưu lại?!"

Nói đến đây, Luci vẫn luôn ngạo nghễ cũng không nhin được mà lộ ra kích động khó kiềm chế.

Phượng Vũ cũng nửa tin nửa ngờ: "Sẽ không trùng hợp như vậy chứ, nếu thật là linh khí Thượng Cổ, sẽ bị người cất giấu thật kỹ, hoặc là sớm bị ai đó tinh mắt chọn lấy rồi."

"Người không hiểu rồi. Người có được linh khí như vậy, thường có thực lực cao cường, địa vị bất phàm. Những người này thường gặp rất nhiều rắc rối, hoặc là kẻ địch trả thù, hoặc là tranh giành quyền lực, không cần thận một chút là đã mất mạng. Vật cất giấu linh khí vì vậy bị lạc ra bên ngoài, rơi vào tay những người bình thường không biết được giá trị của nó, việc như vậy cũng không phải số ít."

"Vậy sao. Sư phụ, người dường như hiểu rất rõ những người này, không lẽ trước kia người từng là một trong số đó?"

Luci vốn vẫn luôn trả lời những câu hỏi của Phượng Vũ, lần này lại trầm mặc ít thấy.

Thấy thế, Phượng Vũ thức thời không hỏi nữa, mà nói sang chuyện khác: "Chỉ có thể bỏ vào đồ vật không có ý thức, nói cách khác, ngoại trừ vật sống không thể phục chế, những cái khác đều có thể? Vậy con thử thêm lần nữa."

Dù nói vậy, nhưng kích thước hũ nhỏ, đồ vật bỏ vào cũng có giới hạn. Phượng Vũ tìm kiếm một vòng trong phòng không tìm được đồ vật có kích thước phù hợp, định bỏ vòng tai trữ vật ra, tùy ý chọn đồ.

"Cộp", một bình sứ màu xanh quen mắt rơi vào lòng bàn tay, người được mùi hương nhàn nhạt, lúc này Phượng Vũ mới nhận ra, thứ mình vừa tùy ý chọn lấy, chính là tam phẩm Ngưng Huyết Hoàn mới luyện chế.

"Vậy được, chọn nó đi."

Dùng nước rửa sạch, lau khô hũ sành, Phượng Vũ đặt đan dược vào.

Yên lặng chờ đợi trong chốc lát, kỳ tích lại xảy ra lần nữa: lấy tốc độ mắt thường cũng có thể nhận thấy được, Ngưng Huyết Hoàn từ từ chia ra làm hai, lại từ một nửa dẹp trở nên tròn. Khoảng một giờ sau, vốn chỉ có một viên Ngưng Huyết Hoàn đã biến thành hai viên.

"Nước tương đối đơn giản, cho nên phân hóa nhanh hơn, đan dược có chút phức tạp, nên phân hóa chậm hơn." Suy đoán nguyên tắc của linh khí này, Phượng Vũ lại nghĩ ra một ý niệm mới: "Không biết nếu tiếp tục đặt Ngưng Huyết Hoàn vào trong, nó có thể từ hai biến thành bốn không?"

Nghĩ vậy, nàng liền để Ngưng Huyết Hoàn bên trong hũ, không vội lấy ra. Nhưng lần này, nàng đợi đến suýt nữa ngủ quên, Ngưng Huyết Hoàn cũng không có dấu hiệu phân hóa. Nàng thử lấy ra một viên, quả nhiên, đợi thêm một lúc, đan dược duy nhất trong hũ lại tiếp tục có dấu hiệu phân hóa.

"Sư phụ, người xem xem dược tính thế nào." Phượng Vũ lấy ba viên Ngưng Huyết Hoàn giống nhau như đúc đặt ở trong tay đưa về phía Luci.

Ngửi nhẹ một chút, cái vòi dài của Luci cuộn cuộn nổi lên, nói: "Sau khi phân hóa dược tính không hề biến mất. Hiệu quả thần kỳ như vậy, xem ra, đây chính là linh khí mà vị tiên bối kia lưu lại."

Nghe vậy, Phượng Vũ vô cùng vui mừng, lại không hiểu nói: "Vị tiên bối này vì sao lại tạo ra linh khí với dáng vẻ như vậy, nếu như bề ngoài đẹp để nổi bật hơn, e rằng đã sớm có người phát hiện được huyền bí trong đó rồi."

Linh lực ở trên hũ cũng không đặt cấm chế, chỉ cần để ý một chút thì bất kỳ người Linh Sĩ nào cũng có thể cảm nhận được. Chỉ là, ngoại trừ Phượng Vũ có thói quen dùng tinh thần lực cảm nhận bốn phía, sợ rằng sẽ không có ai phóng xuất ra linh lực với một cái hũ vô cùng bình thường như vậy. Ngự Linh Sư chế tạo ra linh khí này, quả thật là vô cùng thú vị.

Chỉ có thể nói, cuối cùng linh khí lại thuộc về Phượng Vũ, vừa là trùng hợp, cũng là lẽ đương nhiên.

Cất linh khí Thượng Cổ ngoài ý muốn có được vào không gian trữ vật, Phượng Vũ bắt đầu chuẩn bị ít hành trang. Thấy vậy, Luci chợt nhớ tới cuộc nói chuyện buổi trưa, hỏi "Con nói sẽ mất thêm nhiều thời gian đi đường, là vì cái gì?"

"Con dự định đi bộ. Mười ngày trước con đã xem qua bản đồ, từ đây tới đế đô, có một con đường khá gập ghềnh, thích hợp rèn luyện Đoán Thế. Nhưng vì chưa từng đi qua, không biết có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên vẫn khởi hành sớm sẽ tốt hơn." Phượng Vũ nói ra kế hoạch đã định sẵn, không vì lấy được linh khí mà kiêu căng ý lại, lười biếng không chịu tập luyện chăm chỉ.

"Ừ, tính chăm chỉ này của con làm cho ta rất vui mừng." Luci sau khi nghe nàng nói rõ đầu đuôi thì khen ngợi một câu. Đồ đệ này vừa tự giác, vừa biết tính toán, rất tốt rất tốt.

Chuẩn bị xong, Phượng Vũ vui vẻ leo lên giường, tận hưởng một giấc ngủ ngon sau mười ngày không nghỉ.

Thức dậy vào sáng sớm ngày hôm sau, khi nàng đang chuẩn bị cho giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân vào không gian trữ vật thì ngoài ý muốn phát hiện ở trong chăn có một vật.

"Viên Thịch Nhỏ? !"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lên Đường

Đường Trường Vân, bên ngoài Lam Phong Trấn.

Vừa ra khỏi cửa thành, Phượng Vũ lôi Viên Thịch Nhỏ từ trong ngực ra đặt ở lòng bàn tay, hỏi lại lần cuối: "Ta đi không biết khi nào mới trở về, người vẫn muốn đi với ta?"

Rõ ràng hôm qua đã trả vật nhỏ này về với mẫu thân của nó, nhưng rốt cuộc nó lại quay về. Ngược lại là, Phượng Vũ vốn định đưa nó trở về, không ngờ sau khi Phượng Vũ nói ra tính toán của nàng, vật nhỏ này ra sức lắc đầu qua lại, kêu xì xào xì xào một trận, ý là, lần này nó đã được mẫu thân đồng ý, nàng không cần lo lắng.

Cứ như vậy, Phượng Vũ nửa tin nửa ngờ mang theo Viên Thịch Nhỏ lên đường. Trước khi đi đến cửa thành, nàng muốn cho Viên Thịch Nhỏ một cơ hội cuối cùng để thay đổi quyết định.

Đối với câu hỏi của nàng, Viên Thịch Nhỏ kêu một tiếng dài kiên quyết, đôi mắt ti hí mở to hết cỡ. Dáng vẻ kia rõ ràng muốn nói: ta chắc chắn sẽ không quay về! Chủ nhân người hãy yên tâm đi!

"Vật nhỏ này." Phượng Vũ véo nhẹ lỗ tai của nó, đặt nó vào trong túi. Từ đó, trong hành trang của nàng đã có thêm một Viên Thịch Nhỏ.

Quay người liếc nhìn lần cuối cánh cổng thành cổ xưa có chút cũ nát, Phượng Vũ lèn sai bước đi về phía trước. Ở phía sau cơn gió hè thổi bay cát bụi, bóng hình nhỏ gầy càng lúc càng xa, ở trên đường hóa thành một điểm đen ngày càng nhỏ, cuối cùng, hòa vào trong núi rừng xanh tươi.

Cho dù mấy năm sau trở thành một người gây chấn động toàn thế giới này, những bước đi đầu tiên trong hành trình của cuộc đời, cũng chỉ bình thường như vậy.

"Nàng đi nhanh như vậy?" Thấy người phái đi hỏi thăm tin đưa ra một danh sách, đây là lấy từ sổ ghi chép những người ra vào cổng thành của lính canh gác, ngón tay chạm nhẹ vào cái tên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, Phó Tư Đường chợt cảm thấy có chút buồn bã.

"Phó đại ca, huynh đang nói người nào?" Thiếu nữ lạnh lợi xinh đẹp ở bên cạnh tò mò hỏi.

"Không có gì." Phó Tư Đường đóng lại danh sách liền xoay người rời đi, để lại cho thiếu nữ một bóng lưng lạnh lùng.

Thiếu nữ vốn đã quen thuộc với tính tình đối phương, cũng không để bụng, tự mình đuổi theo nói: "Lần này muội tới, là thay Tư Tuyên tỷ tỷ chuyển lại một lời nhắn: trước khi nhập học thì về nhà một chuyến, nàng bảo đảm mấy ngày đó sẽ tuyệt đối không trêu đùa huynh."

Tư Tuyên tỷ tỷ mà nàng nói, chính là tỷ tỷ ruột lớn hơn ba tuổi của Phó Tư Đường, Phó Tư Tuyên.

Nghe vậy, trong mắt Phó Tư Đường chợt xẹt qua một chút xấu hổ xen lẫn tức giận.

Thấy hẳn không lên tiếng, thiếu nữ liền khuyên giải: "Phó đại ca, Tư Tuyên tỷ tỷ cũng là muốn tốt cho huynh. Dù sao huynh rất ít khi tới Lam Phong trấn, trừ Lâm gia thiếu gia cũng không có người nào biết huynh. Những người khác tuyệt sẽ không biết huynh bị buộc. Không, là vì tránh ra kiếp số mà phải giả trang thành nữ, huynh hãy yên tâm đi. Mấy ngày nữa là nhập học, nếu như huynh không trở về, phải ít nhất nửa năm sau mới có thể gặp lại người nhà, huynh hẳn tâm sao?"

"Tiểu Ôi Ôi." Phó Tư Đường lạnh lùng nói, "Xem ra mấy ngày này muội đi theo đại tỷ của ta, miệng lưỡi tiến bộ lên nhiều."

"Ha ha, thật ra thì đều là Tư Tuyên tỷ tỷ dạy muội nói ——" nói được một nửa, thiếu nữ thẳng thắn đột nhiên che miệng lại, hai mắt tràn đầy chột dạ.

"Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời." Mặt không chút cảm xúc bỏ lại những lời này, Phó Tư Đường quay người đi tới hành lang dài.

"Này ——" Tiểu Ôi Ôi dậm chân, có chút xấu hổ kêu to: "Mặc kệ là ai nói, chỉ cần có đạo lý là được!"

Phó Tư Đường làm như không nghe thấy. Đi tới tận cuối hành lang dài, hẩn nắm lấy tay cầm mở cửa phòng, không quay đầu lại nói: "Lý lẽ của nữ nhân kia để cho người khác nghe đi, bốn ngày sau, ta sẽ trực tiếp từ nơi này lên đường đi tới trường học."

Nhìn cửa phòng đóng lại một cách vô tình, Tiểu Ôi Ôi ủ rũ nói: "Ôi, quả nhiên là làm hỏng chuyện rồi. Mặc dù bình thường vẻ mặt Phó đại ca lạnh lùng, nhưng rất dễ nói chuyện. Chỉ riêng với tỷ tỷ ruột của hẩn. Ai!"

Tiểu Lê ở trong góc khuất chứng kiến toàn bộ quá trình nói chen vào: "Tiểu thư, tha thứ cho ta to gan, nếu như Phó tiểu thư là tỷ tỷ của người, sợ rằng phản ứng của người còn kịch liệt hơn so với Phó thiếu gia."

"Ách, nói cũng phải." Có đại tỷ vốn được mệnh danh là một cái Ma Nữ, quả thật không phải việc mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Nghĩ tới đây, Tiểu Ôi Ôi không khỏi chuyển sang đồng tình với Phó Tư Đường: có thể sinh sống với đệ nhất ma nữ thành Tinh Vân nhiều năm như vậy, hẩn đã chịu nhiều vất vả rồi.

Linh Chân học viện, trong một gian phòng rộng rãi tráng lệ.

"Này, buổi sáng quan sát huấn luyện học sinh mới, có cảm nhận gì?"

"Phần lớn con em thế gia đủ độ tuổi đều đã nhập học vào năm ngoái. Lần này tư chất của những người mới không có gì nổi bật, thật không hiểu thu nhận bọn họ vào trường ngoài lãng phí thời gian thì có giá trị gì." Nói chuyện là một thiếu niên tầm mắt rất cao, ngôn ngữ khắc nghiệt, coi việc lựa chọn ra những thiếu niên tinh anh từ khắp nơi chệch bai không đáng một xu.

"Ôi trời, đừng lấy bản thân làm tiêu chuẩn đánh giá người khác, nếu không số người trong học viện cũng chỉ còn lại một phần ngàn hiện tại." Thiếu nữ mặt tròn chống cằm cười nói, ánh mắt nhìn thiếu niên tràn đầy ái mộ.

"Hừ! Ta chỉ nói sự thật! Hiệu trưởng vốn không nên tuyển những thứ Linh Sĩ xuất thân từ tầng lớp nghèo nàn thấp kém kia vào trường! Không có nguồn tài nguyên của gia tộc hỗ trợ, bọn họ rất nhanh sẽ dùng hết nguồn tiềm lực có hạn của bản thân, sau khi ở học viện hao tổn hết nguồn tài nguyên trở thành kẻ vô dụng, thì còn có giá trị gì? ! Chẳng qua là hiệu trưởng muốn dùng sức mạnh to lớn của Linh Chân học viện, đổi lấy danh tiếng tốt thu phục lòng người mà thôi!"

Nghe thiếu niên nói chuyện quyết liệt, hai thiếu niên lớn tuổi hơn, ngồi trước cái bàn kiểu cung đình rộng rãi, thiếu niên tuổi lớn tuổi hơn chậm rãi mở miệng: "Đồng Tân, chú ý lời nói của người. Hiệu trưởng đã sớm nhắc nhở, không được so sánh con em nhà thế gia với những đệ tử bần hàn."

Nghe vậy, Đồng Tân cười lạnh: "Nói thì như vậy, nhưng trong trường chia hai phái đối lập, mâu thuẫn ngày càng kịch liệt, hẳn có để tâm đến không? Chừng nào đám học sinh nghèo hèn thấp kém kia còn không bị

đuổi khỏi trường, những người có suy nghĩ giống ta càng ngày càng nhiều!
Còn người nữa ——"

Quay đầu nhìn thiếu niên kia, Đồng Tân cười châm biếm: "Rõ ràng người cũng có suy nghĩ giống như ta vậy mà còn ở đây nghĩ một đằng nói một nẻo, muốn khiến hiệu trưởng vui vẻ mà giả bộ đồng tình với ý nghĩ của hã, thật làm cho ta ghê tởm! Ta thật không hiểu, sao ta lại có một người biểu ca* như người! Nếu so sánh, mặc dù tiểu tử Lăng gia kia đối đầu với chúng ta, nhưng ở phương diện này, ta nhìn hã vừa mắt hơn người nhiều!"

"A Tân!" Thiếu nữ mặt tròn vừa đẩy vừa khuyên, kéo thiếu niên nói chuyện càng lúc càng khó nghe ra khỏi phòng.

Một lát sau, thiếu nữ quay lại lo lắng nhìn thiếu niên, mỉm cười nói: "Hã vốn là như vậy, mặc dù đã mười bảy tuổi nhưng tính khí vẫn kích động giống như con nít."

Thanh niên đẩy đẩy cái kính không gọng trên sống mũi, lộ ra nụ cười ôn hòa: "Ha ha, không có việc gì, ta đã quen rồi. Chỉ là, làm vị hôn thê của hã, người phải chịu nhiều cực khổ rồi."

"Ta." Khuôn mặt thiếu nữ chột ửng đỏ, ngón tay không tự nhiên xoắn xoắn vạt áo, nửa xấu hổ, nửa buồn bã trách móc nói: "Chỉ là lời nói đùa của các vị trưởng bối khi chúng ta còn bé thôi, cũng không thực sự đính ước. Nếu như có người nhắc lại với bá mẫu* chuyện này thì thật tốt."

Nàng nói chuyện có ẩn ý, lúc nói chuyện cũng lén quan sát vẻ mặt của thiếu niên, nhưng thiếu niên chỉ làm như không hiểu. Ánh mắt hã chỉ tập trung vào công việc, những chuyện của các cô các bà, cho tới bây giờ cũng không quan tâm.

Không được thiếu niên đáp trả, thiếu nữ vô cùng thất vọng, miễn cưỡng cười nói: "Muội còn muốn tu luyện, đi trước."

"Tạm biệt."

Cửa phòng lần nữa khép lại, thiếu niên lấy tư liệu từ trong ngăn kéo ra xem từng cái từng cái, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa không thay đổi.

Một lúc lâu sau, nụ cười của hắn bỗng trở nên nghiêm ngẫm: "Những học sinh mới vào trường lần này, sẽ làm thay đổi tình thế của con em thế gia và nhóm học sinh nghèo nàn. Tính theo số người, là nhóm nhà nghèo chiếm ưu thế; nhưng từ nguồn tài nguyên và những ưu thế ngầm, bọn họ vẫn như trước không thể theo kịp nhóm quý tộc. Chỉ là. Tập hợp sức lực của ngàn vạn con kiến hôi, rất có thể sẽ tạo ra một chấn động lớn. Chẳng lẽ ý nghĩ của hiệu trưởng là như vậy?"

Gập tài liệu, tháo mắt kính xuống, đôi mắt phượng hẹp dài của thiếu niên thoáng qua một tia tính toán: "A Tân dù sao vẫn quá trẻ tuổi. Dù có chán ghét cũng không thể xem như đối thủ mà tiêu diệt, cứ đối đầu cũng không phải chuyện tốt, trước tiên lôi kéo, sau đó lợi dụng trở thành người của mình mới là thượng sách."

Đang nhỏ giọng lẩm bẩm, khối tinh hạch mài hình bầu dục ở trên bàn bỗng phát ra một luồng ánh sáng xanh, sau đó là một luồng ánh sáng hồng. Hai màu xanh hồng đan xen, chiếu vào trong mắt thiếu niên, khiến hắn lộ ra tươi cười vui sướng: "Không ngờ sự việc ở Phương Sơn nhanh như vậy đã có kết quả!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Vách Đá Xương Trắng

Dưới ánh hoàng hôn, núi rừng xanh thẫm, mênh mông.

Ven đường có một nhà quán rượu nhỏ kiêm phòng trọ, lão bản đang nhìn quanh hai bên đường, thấy vẫn như cũ không có người qua lại, không khỏi thất vọng than một tiếng.

Kinh doanh nhiều năm, hãn đã sớm nắm được quy luật: từ thành trấn gần nhất đến quán rượu nhỏ của hãn dừng chân lại nghỉ ngơi, dù xe ngựa có đi chậm, thì hoàng hôn cũng đã đến nơi rồi. Hiện tại cũng không có dấu hiệu của xe ngựa, chắc chắn là không có người tới rồi.

Nghĩ đến hôm nay thu nhập ế ẩm, lão bản hung hăng hít một hơi thuốc trong tẩu, vừa định quay về, lại chợt dừng bước.

— ở phía trước, điểm đen nhỏ càng lúc càng lớn, là vật gì?

Hãn đang hết sức nghi hoặc, điểm đen đã càng lúc càng lớn. Một hai phút sau, đã có thể nhận ra một bóng dáng gầy nhỏ, giống như đang chạy trốn.

— là hoa mắt sao, người nọ mới dùng thời gian sáu bảy lần hít thở, chạy qua mô đất và ba hàng cây ở hai bên, ước chừng khoảng cách là năm trăm mét, tốc độ chạy trốn có thể nhanh đến vậy sao? Bạo phát trong nháy mắt cũng không thể chạy nhanh vậy.

Nghĩ vậy, bóng dáng của người nọ tới gần thêm một chút, đã có thể nhìn rõ ngũ quan*, lại có thể là một tiểu cô nương!

Khi tiểu cô nương kia dừng lại ở trước mặt lão bản thì miệng hắn đã mở to đến mức có thể nhét một cái đùi gà lớn.

Lấy lại bình tĩnh, hắn khó khăn mở lời: "Tiểu cô nương, ngươi là."

"Ta muốn thuê một phòng trọ, cho một người."

Nữ hài tuy nhỏ tuổi, nhưng quanh thân lại tồn tại một loại uy áp vô hình. Dưới cái nhìn lạnh nhạt của nàng, lão bản đã từ trong kinh ngạc mà tỉnh táo lại một chút, nhưng vẫn thấy kỳ quái: "Trưởng bối trong nhà không có ai đi với ngươi sao?"

"Ta là Linh Sĩ."

Những lời này có hiệu quả rất lớn, lão bản cũng không hỏi thêm gì nữa, mọi nghi vấn đã có được đáp án hoàn hảo nhất: thì ra là Linh Sĩ, vậy thì việc bọn họ có những hành vi khác với người bình thường cũng không có gì lạ.

Chỉ là, khi hắn dẫn tiểu cô nương kia lên gian phòng trên lầu thì vẫn xẹt qua một chút nghi ngờ: chỉ nghe nói Linh Sĩ chế ngự ma thú, cười đi vạn dặm, chưa từng nghe nói Linh Sĩ có thể tự mình chạy nhanh như vậy. Mà thôi, đây có lẽ là một loại bí pháp tu luyện của bọn họ?

Đợi lão bản lui ra khỏi phòng, Luci liền từ trong hố phách bay vọt ra: "Cảm giác thế nào?"

Từ ngày khởi hành, đây là ngày Phượng Vũ chạy với thời gian dài nhất, mấy ngày trước cứ chạy được nửa ngày thì nàng nghỉ ngơi khoảng nửa giờ. Không giống hôm nay, dùng hết tốc lực chạy như bay từ buổi sáng đến tận buổi chiều.

"Tốt, rất tốt." Phượng Vũ hơi thở đều đặn, lấy một chút nước muối uống, cũng không ngồi xuống ngay, mà là từ từ đi lại trong phòng. Đến khi cảm

giác máu đang sôi trào trong cơ thể từ từ bình ổn, nhịp tim rối loạn cũng khôi phục bình thường, mới vô lực ngã lên giường.

Mặc dù Luci hơi đau lòng cho đồ đệ, nhưng không có cách nào lên tiếng ngăn cản. Hiện tại chính là thời kỳ đầu tu luyện quan trọng nhất với Phượng Vũ, nếu như nền móng không vững chắc, ngày sau sẽ gặp tai họa ngầm.

Vì tương lai trở nên cường đại, hiện tại nàng cần chịu đựng khổ luyện!

Phượng Vũ hiểu được đạo lý này, nên cũng không oán trách. Sau khi sức lực khôi phục được một chút, nàng liền đi tắm rửa sạch sẽ, ăn qua loa một ít cơm tối liền lấy ngọc châu ra đeo, nằm trên giường gỗ đơn sơ của quán trọ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Khi ở ngoài, để tránh phải nguy hiểm, nàng cẩn thận không sử dụng giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân giúp nhanh chóng khôi phục thể lực. May là mấy ngày trước được giường ngọc bồi dưỡng, ngọc bội đã khôi phục hơn phân nửa hiệu lực. Đeo trên cổ, cũng có từng tia linh lực âm ập truyền đến toàn thân rất rõ ràng, mặc dù hiệu quả không so được với giường ngọc, nhưng có còn hơn không.

Ngủ đến nửa đêm, dưới lầu chợt truyền tới tiếng đập cửa mãnh liệt: "Lão bản! Mau mở cửa!"

Chỉ chốc lát sau, cửa lớn mở ra, mười mấy người xông vào, phát ra tiếng động ngày càng lớn. Phượng Vũ bị giật mình tỉnh giấc, chú ý lắng nghe, chỉ nghe tiếng lão bản cười lấy lòng, xen lẫn trong giọng nói thô to của một đám người lỗ mãng, vô cùng yếu ớt.

"Lão bản, nhanh mang món ăn lên! Chỉ cần là thịt, càng nhiều càng tốt! Đừng hòng làm gì lừa gạt bọn ta!"

"Dạ dạ dạ, lập tức ——"

"Mau xách mấy thùng nước để huynh đệ ta tắm rửa cho sạch sẽ. TNND*, dò đường đến nửa đêm, mệt chết đại gia rồi."

"Được được được, ngài chờ ——"

"Lão bản, gần đây có người nào đi tới ngọn núi phía trước không?"

"Xung quanh có vài ngọn núi, đại gia ngài muốn nói núi nào?"

"Còn phải hỏi sao, đương nhiên là Phương Sơn!"

"A, ngài nói Phương Sơn, ngọn núi này nổi tiếng nguy hiểm khó đi, còn có ma thú thường qua lại, người bình thường đều đi vòng qua, không có ai đi tới đó."

Nghe được đáp án này, mấy đại hán rất hài lòng, thái độ đối với chủ quán cũng khác khí hơn.

Trên lầu, Phương Vũ nửa tỉnh nửa mê ngáp một cái: Phương Sơn? Cái tên này nghe rất quen

Nàng thật sự quá mệt mỏi, xác nhận không có ai tới uy hiếp, lại tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau thức dậy, Luci hỏi nàng tiếp theo sẽ đi đâu, Phương Vũ không chút nghĩ ngợi chỉ trên tấm bản đồ: "Đi qua ngọn núi này, lại qua một vùng đồng bằng, là tới đế đô."

Nói xong, nàng mới phát hiện, đầu ngón tay đang chỉ vào hai chữ "Phương Sơn" rất lớn, chính là nơi mà nhóm khách xông vào đêm qua đặc biệt hỏi lão chủ quán.

Nàng có chút dăm chiêu nói: "Vẫn hay nói không có lợi ích không dậy nổi. Chẳng lẽ ngọn núi này ngoại trừ trắc trở khó đi, và mấy con ma thú mãnh cấp hạ cấp, còn có chỗ đặc biệt khác?"

Suy nghĩ một lúc, nàng quyết định tìm lão bản hỏi thăm tin tức.

Nàng giả vờ lúc ban đêm bị đám người đại hán làm cho mất ngủ, quả nhiên rất nhanh đã moi được tin tức từ lão bản: "Ta mở tiệm cũng được vài năm, loại người hung thần ác sát như vậy cũng đã gặp qua một số. Nhưng mà bọn hắn đều tới nghỉ chân, ở lại một đêm liền rời đi. Nhưng nhóm người hôm qua sáng sớm đã ra ngoài, trước khi đi vẫn gọi ta giữ lại gian phòng cho bọn họ, nói là buổi tối sẽ quay lại. Cũng không biết đi đâu làm cái gì."

"Bọn họ đi bên nào?"

"Bên kia."

Hướng mà lão bản chỉ, chính là Phương Sơn.

—— xem ra sẽ chạm mặt rồi.

Phượng Vũ nhún vai, không để chút để tâm nghĩ, sắp tới nhập học, nàng đương nhiên không thể vì một chuyện nhỏ này mà thay đổi hành trình.

Dùng xong bữa sáng, Phượng Vũ theo lộ trình cũ, liền chọn núi Phương Sơn gian nan khó đi này làm đường tắt.

Như trong bản đồ đã chú thích, Phương Sơn thực sự vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa hàng năm cũng không có người qua lại, ở trong rừng gần như không có đường đi.

Bước từng bước giẫm lên đám lá mục dính trong bùn, thỉnh thoảng lại phải đi vòng qua hố to chẵn ở ngang đường. Đường càng nguy hiểm, tinh thần Phượng Vũ ngày càng thả lỏng, làm theo phương pháp Luci chỉ dạy, dùng linh lực của bản thân từ từ dung nhập vào tự nhiên, cảm nhận hô hấp và chuyển động của các nguyên tố tự nhiên.

Dựa vào năng lực tinh thần mạnh mẽ, rất nhanh nàng đã nắm bắt được nguyên tố tự nhiên ở xung quanh. Nhưng làm nàng thấy khó hiểu là, những nguyên tố đang chuyển động này thật khó để diễn tả bằng lời nói, nó hoàn toàn khác với nguyên tố cảm thụ được ở Mê Vụ Cốc và lôi đài lúc trước.

Nếu buộc phải nói thành lời, thì cảm giác nguyên tố ở hai lần trước giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, tuy hiểu động không nghe lời, nhưng chỉ cần nắm chặt bàn tay của nó, nó sẽ trở nên ngoan hiền tùy người sai bảo. Hôm nay cảm nhận được, lại là một con thú tràn đầy kinh sợ và lo lắng, giống như nóng lòng muốn thoát khỏi nhà tù đang giam giữ nó.

—— đến tột cùng là cái gì? Lẽ nào đang hấp dẫn người ngoài đi vào tìm kiếm bí mật trong núi?

Phượng Vũ vừa định gọi sư phụ ra hỏi thăm nguyên nhân của loại cảm giác khác thường này, đã bị toàn bộ cảnh tượng xảy ra trước mắt làm cho kinh ngạc mà quên hết những chuyện khác.

Lối ra rừng rậm ở phía trước, con đường vốn kéo dài im lặng, bỗng xuất hiện một cái vực sâu giống như đường nối thẳng tới địa phủ, đối diện là vách đá cao vút.

Trên vách đá hiện ra chi chít những hang động lớn nhỏ không đều nhau. gần như ở giữa mỗi hang động, đều có một bộ xương. Xương sọ giống như đầu ngựa, ở trên trán lại có một cái sừng dài.

Vách đá cao vút, chứa bên trong vô số bộ xương ngựa, dùng ánh mắt trống rỗng lạnh lùng nhìn chăm chú xuống dưới.

Cảnh tượng quỷ dị này không hề khiến người ta cảm thấy kinh sợ chút nào, trái lại còn có chút đau thương nhàn nhạt.

—— đau thương?

Cảm nhận được loại cảm xúc vốn không nên có dâng lên trong lồng ngực, Phương Vũ nghĩ vách đá xương trắng này nhất định có gì đó kỳ lạ. Nàng vừa định đến gần tra xét, nhưng vừa tiến lên một bước thì vách đá bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Vào lúc đó, ở phía bên kia khu rừng, truyền đến tiếng mấy người đại hán hưng phấn hô to: "Là nơi này!"

*ngũ quan: tai, lông mày, mắt, mũi, miệng

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nhất Độc Giác Thú

Âm thanh kia hết sức vang dội, có lẽ cách nơi này không xa. Do vừa nhìn thấy dị tượng kia, vốn ban đầu Phượng Vũ cũng không quan tâm tới nhóm người kia nhưng bây giờ lại có chút do dự, sau đó nín thở, nhẹ nhàng đi về phía phát ra tiếng hô.

Cây cối ở đây mọc lên cao lớn um tùm, phủ khắp xung quanh một mảnh u tối. Nhưng không ngờ rằng, vừa đi qua mấy khối Nham Thạch, xuất hiện một mảnh đất bằng phẳng sáng sủa.

Cuối mảnh đất, lại là một vách đá có nhiều hang động!

Chỉ là, trong những hang động này không có xương ngựa, mà là rất nhiều viên đá màu đỏ âm u không rõ, tạo thành một hình thù kỳ lạ.

Mặc dù không biết nó có ý nghĩa gì, nhưng khi vừa nhìn thấy, không hiểu sao Phượng Vũ liền có loại cảm giác chán ghét.

Đám người cơ bắp xông vào trước kia lại không hề phát giác, chỉ vui mừng la hét: "Tên tiểu tử ủy thác chúng ta nói là chỉ cần tìm được một nơi có vực sâu và vách đá là được, chắc chắn là chỗ này! Lão đại, người mau lấy thư ra thẩm tra đối chiếu lại một phen."

Nghe đến đó, Phượng Vũ mới chợt hiểu ra: thì ra đám người này tiếp nhận nhiệm vụ để kiếm sống. Ở trong ấn tượng của nàng, tổ chức này thường được gọi là Dong Binh Đoàn. Chỉ là, phải có ít nhất trăm người trở lên mới có tư cách xưng đoàn. Đám người kia còn chưa đến 20 người, hơn

nữa có hơn phân nửa thực lực dưới cấp bốn, có lẽ xưng là đội Dong Binh thì thích hợp hơn.

Trong lòng Phượng Vũ đang thầm đánh giá thực lực đám người kia, tên được gọi lão đại lấy ra một phong thư từ trong ngực, đọc một hồi, xác định nói: "Không sai, trong thư nói tìm nơi có vực sâu, có vách đá là được. Xem ra vận khí của chúng ta không tệ, ha ha ha!"

Cười to vài tiếng, lão đại vung tay lên: "Tốt! Các huynh đệ, lần này khổ cực không có uổng phí, hiện tại chúng ta xuống núi thông báo tiểu tử kia tới đây giao thù lao. Chờ lấy được tinh thể rồi, chúng ta liền đi đế đô, ra phố chơi đùa thật đã vài ngày!"

Lời vừa nói ra, mấy nam tử không hẹn mà đều phát ra tiếng cười bỉ ổi.

Mặc dù Phượng Vũ không biết phố là khu kỹ viện nổi danh ở đế đô nhưng cũng đoán được đó không phải nơi tốt đẹp gì, không khỏi bĩu môi.

Đám người cơ bắp mới vừa theo con đường xuống núi đi được vài bước, lão đại lại đột nhiên dừng chân, quát to một tiếng: "Không đúng!"

"Cái gì không đúng? Chẳng lẽ đây không phải là nơi chúng ta muốn tìm?" Bọn tiểu đệ không hiểu, chỗ này không phải giống như bên trong thư nói sao?

Lão đại xoay người, ánh mắt tham lam quan sát vách đá: "Tiểu tử kia nói tìm được nơi này, thì chúng ta đã hoàn thành ủy thác rồi. Nhưng lại không nói cho chúng ta biết, bên trong vực sâu và vách đá này, rốt cuộc cất giấu bí mật gì!"

"Bí mật! Đúng, đúng vậy, hẳn nhất định phải tìm ra nơi này, là vì cái gì?"

"Đúng vậy, nếu nơi này không cất chứa bảo vật, thì hẳn cần gì phải ủy thác chúng ta tới tìm kiếm trước?"

Nhóm nam tử chột bưng tỉnh hét lớn, có người còn nhổ nước miếng: "Phi! Suýt chút thì bị tên tiểu tử kia lừa!"

Sau một hồi huyên náo âm ỉ, lòng bọn họ tràn đầy hi vọng nhìn về lão đại, chờ mong hắn nghĩ ra phương pháp, để tìm ra bí mật cất dấu bên trong vực sâu và vách đá.

Lão đại vượt chòm râu suy tư chốc lát, lại đi tới sát mép vực sâu cúi đầu xuống quan sát. Phượng Vũ nhìn từ trên cao, đã sớm thấy được vực sâu không thấy đáy, nhìn xuống mấy thước bên dưới đều là mây mù lượn lờ, như bị sương mù bao phủ không thể nhìn rõ, giống hệt với vách đá xương trắng và vực sâu lúc trước.

Nhìn một lúc không phát hiện được gì, lão đại thất vọng đi tới một vị trí gần vách đá, chuyển sang quan sát vách đá.

Tại thời điểm hắn đến gần vách đá, những viên đá đỏ âm u vốn đang yên ổn, đột nhiên lóe lên một cái. Tiếp đó, giống như một loại phản ứng dây chuyền, tất cả viên đá đỏ âm u theo thứ tự sáng lên, hiện ra một phù trận thật lớn được khảm trên vách đá, sau lại vụt tắt.

Hiện tượng kỳ lạ này làm cho tên lão đại kích động không thôi: "Bí mật chắc chắn nằm ở trên vách đá này! Nói không chừng đây là một tầng ma pháp cấm chế, chỉ cần xóa bỏ nó, thì chúng ta có thể lấy được bảo tàng rồi!"

Tuy nói vậy, nhưng làm thế nào để giải trừ ma pháp, bọn họ hoàn toàn không có chút đầu mối nào. Bởi thực lực của bọn họ không cao, ngay cả tên lão đại đứng đầu, tu vi cũng chỉ có cấp năm mà thôi, đấu kỹ cũng không có, càng không nói đến một cái ma pháp cao hơn.

Nhưng trơ mắt nhìn bảo vật biến mất trước mặt, cảm xúc đó thật không dễ chịu. Khổ sở suy nghĩ hồi lâu, lão đại quyết định mạo hiểm một lần, liền chọn mấy người tay chân nhanh nhẹn, nói: "Các người dùng dây leo phía

bên kia trèo lên vách đá, cây mấy viên đá màu đỏ xuống. Ta nghe nói chỉ cần phù trận của ma pháp bị thiếu một góc, thì sẽ không còn tác dụng nữa."

Mấy người bị hấn gọi theo lời làm việc. Khi bọn hấn leo lên trên vách đá, trong nháy mắt tay chạm vào viên đá đỏ âm u muốn dùng lực, thì viên đá đỏ âm u lại sáng lên lần nữa, sau đó ngày càng đỏ hơn.

Trong ánh sáng yếu ớt không rõ, chỉ nghe tiếng hét thảm của mấy người dám đụng vào viên đá, nhanh chóng bị hút cạn tinh lực và máu thịt, nhìn bề ngoài như một người già mấy chục tuổi, biến thành ông già gầy khô, sau khi run rẩy co quắp mấy cái, liền ngã vào vực sâu.

Trong nháy mắt, bốn người leo lên vách đá đã bị mất mạng, cả người rơi xuống vực sâu!

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh quá không thể tin nổi, ánh mắt mọi người nhất thời cũng choáng váng, chờ tinh thần hồi phục lại, mới thấy sợ hãi.

Chứng kiến một màn quỷ dị này, đồng bạn chết đi không hề kích thích lòng báo thù của bọn họ, lúc này trong đầu bọn họ chỉ có duy nhất một suy nghĩ: chạy! Chạy càng xa càng tốt!

Có mấy người phản ứng nhanh, kêu to một tiếng, nhanh chân chạy về phía ngoài rừng. Những người khác thấy thế, cũng co cẳng chạy theo.

Lúc này, dị tượng lại tái diễn!

Những dây leo ở sống giữa vách đá và đất bằng, nhìn như vô hại, mới vừa rồi còn mặc cho mấy người leo lên chột giống như vật sống hung bạo, nhánh dây leo thật dài mượt như một cây nhuyễn tiên* lao ra cực nhanh, lập tức quấn lấy người đang dẫn đầu chạy, "Bịch" một tiếng, nặng nề đập mạnh vào vách đá.

Sống lưng người nọ vừa tiếp xúc với viên đá đỏ, lại nhanh chóng bị hút khô sinh mệnh, sau đó bị quăng vào vực sâu.

Thấy thế, những người không bị khống chế phát ra tiếng hô to sợ hãi, hai chân như gió, chạy trốn nhanh hơn, cố gắng chạy khỏi dây leo chết chóc này.

Nhưng bọn hắn có nhanh hơn nữa, sao có thể nhanh hơn dây leo tốc độ như sét đánh một quán một ném này! Càng nhiều dây leo gào thét vung lên roi lấy mạng, quán lấy từng người, làm đồ ăn cho viên đá đỏ âm u quỷ dị.

Rất nhanh, trên đất đã không còn người sống. Mấy cái dây leo thất bại vẫn chưa thỏa mãn, ở trên mặt đất tìm kiếm một lần rồi lại một lần, cố gắng tìm ra một con cá lọt lưới.

Có vài lần, đỉnh nhánh dây leo suýt quét qua Phượng Vũ ẩn thân trên cây, nàng nhẫn nại không có lùi bước. Bởi vì nàng biết, một khi có hành động, nhất định sẽ bị những thứ sinh vật không có thị giác này phát hiện.

Đối với những người đã bị hút chết, ngoại trừ một chút thương hại, Phượng Vũ còn có mấy phần xem thường: vì vọng tưởng bảo tàng, không phân rõ tình hình đã tùy tiện hành động, không khác nào tự tìm đường chết. Nghiêm túc mà nói, những người này là chết bởi lòng tham của chính họ.

Lúc này, viên đá đỏ âm u cũng đã ép khô sinh mệnh người cuối cùng. Người nọ chính là tên lão đại, trong nháy mắt hắn bị ném xuống, Phượng Vũ thấy rõ, trong ngực hắn rơi ra một khối giống như hình dáng tinh thạch, phát ra hai ánh sáng xanh hồng xen lẫn vào nhau.

Mà ký hiệu ở trên vách đá, lại phát ra ánh sáng đỏ yêu dị lần nữa. Ánh sáng rực rỡ hơn vừa rồi rất nhiều. Có lẽ, là do mới vừa hấp thụ không ít sinh mệnh.

Nàng cũng không biết, trong nháy mắt ánh sáng đỏ bộc phát, ở tại học viện nơi mà nàng đang đi tới, có người đang lộ ra tươi cười vui sướng: "Ha ha, đối mặt bảo tàng, người có lòng tham chỉ có một lựa chọn. Đa tạ các người thay ta cho huyết vụ cấm chế này ăn no, nếu không muốn tìm máu thịt của nhiều người như vậy, rất là phiền toái đấy."

Lúc này, đám dây leo tìm tòi hồi lâu không có kết quả đang chậm rãi rút lui. Phượng Vũ kiên nhẫn đợi chúng từng cái từng cái lùi về vách đá, lại ngụy trang thành thực vật bình thường nhìn như vô hại, lại chờ một lúc, mới chuẩn bị trượt khỏi cây, rời đi nơi quý dị này, gọi sư phụ ra ngoài bàn bạc.

Trong chớp mắt nàng vừa muốn đứng dậy, dưới vực sâu đột nhiên bạo phát ra một tiếng than khóc thống khổ!

Dường như sương mù cũng không chịu nổi khổ sở và oán hận ở trong đó, theo tiếng ngựa hí nhanh chóng tiêu tan.

Phượng Vũ đứng trên ngọn cây không nhìn được nhìn về nơi phát ra tiếng than. Chỉ thấy ở đáy vực sương mù đã tản hết, bỗng xuất hiện năm vật như thùng nước to, và dây xích to màu sắc khác nhau, một điểm chôn sâu dưới lòng đất, một điểm khóa chặt một con ngựa có thần khí màu trắng đầu mọc một sừng, cái bờm rối tung!

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Học Pháp Thuật Ngũ Hành

Dây xích phía trên trải rộng đâm xuống, phát ra ánh sáng năm màu khác biệt vàng, hồng, xanh lá, lam, tím. Ánh sáng càng mạnh, Độc Giác Thú bị xích càng run rẩy lợi hại hơn, từng bấp thịch trên tấm lưng dày rộng cũng vì đau đớn mà co rút lại.

Nhờ vào ánh sáng của xích sắt, Phượng Vũ thấy rõ quanh thân nó khắp nơi đều là thương tích, vết thương cũ bị tróc vảy, đỏ tươi còn chưa lành đã có thêm vết thương mới, chồong chất, tất cả đều do khi gãy giữa bị đâm thủng hoặc xước da, nhìn mà thấy đau lòng.

Mặc dù không nhìn được phát ra những tiếng rên rỉ khổ sở, nhưng trong mắt Độc Giác Thú vẫn như cũ bùng lên ngọn lửa mạnh mẽ không chịu khuất phục! Dù đã trải qua nhiều năm bị hành hạ, nó vẫn cao ngạo như trước không chịu cúi đầu! Không chịu thua!

Nhìn vào ánh mắt nó, trái tim Phượng Vũ bỗng giật thót.

Giống. Nó thật sự rất giống.

Qua một lúc, ánh sáng yêu dị của phù trận trên vách đá dần dần chuyển sang âm đạm, dây xích cũng vì vậy mà mất sắc. Đến khi ánh sáng không còn nữa, Độc Giác Thú mới có thể từ trong khổ sở thoát ra ngoài, nó đã bị cực hình vừa rồi hành hạ mất hết khí lực, hí lên một tiếng yếu ớt, liền vô lực đổ rạp xuống đất.

"Sư phụ." Lấy hổ phách ra đặt trong lòng bàn tay, Phượng Vũ trầm giọng hỏi: "Người xem một chút, vây khốn nó là thứ gì."

Luci từ trong hồ phách bay vọt đến trên vai Phượng Vũ, nhìn thoáng qua, hờ hững nói: "Khóa trận Ngũ Hành, chỉ là xếp đặt không đủ hoàn mỹ. Khóa trận Ngũ Hành hoàn mỹ phải dẫn dắt được các nguyên tố tự nhiên, từ hư ảo hóa chân thực, trở thành mấu chốt khóa Ngũ Hành, người bị khóa ngày đêm phải chịu cực hình đau khổ, cả đời không thoát ra được. Nhưng vây hãm con Độc Giác Thú này, là dùng cấm chế máu, cần tự bắt được con mồi, rút hết sinh mệnh của nó chuyển thành nguyên tố Ngũ Hành, tăng thêm lực siết vào trên xích sắt."

"Thì ra là như vậy." Phượng Vũ hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu nguyên lý vận động của cấm chế này: dây leo vây bắt, đá đỏ hút hết năng lượng, sau đó dồn lên xích sắt, dùng sức mạnh Ngũ Hành tra tấn Độc Giác Thú bị nhốt.

Sau đó, lại nghe Luci đánh giá: "Trận pháp này thất truyền đã lâu rồi, người có thể dựa vào tài liệu thiếu sót mà làm được đến mức này, cũng coi như thông minh. Chỉ là, cách thức hãn sử dụng là sai hoàn toàn, khiến uy lực của trận khóa Ngũ Hành đã giảm đi rất nhiều, cũng vì vậy, đầu ngựa này mới có thể sống đến giờ."

"Vậy, làm thế nào để hóa giải cấm chế trận Ngũ Hành này?"

"Trước tiên phải xóa bỏ cấm chế máu, sau đó dùng pháp thuật Ngũ Hành giải trừ sức mạnh của những xích sắt này là được."

Nói xong, Luci như ý thức được điều gì: "Người muốn cứu nó?"

Phượng Vũ khẽ gật đầu: "Đúng vậy."

"Tại sao?" Ở chung đã lâu, hãn biết rõ đồ đệ của mình không phải loại người tùy tiện ban phát lòng tốt.

"Bởi vì." Phượng Vũ chần chờ một lúc, cuối cùng nói ra lý do: "Nhìn nó. Con sẽ nhớ tới bản thân trước kia."

— đều sống trong tăm tối, chịu đựng vô số hành hạ và đau khổ. Nhưng, từ đầu đến cuối vẫn không bị thu phục! Không mất đi lòng kiêu ngạo!

Chỉ dựa vào một điểm này, Phượng Vũ đã không thể nào thờ ơ ngồi nhìn.

Tâm tình của nàng, Luci không phải không hiểu. Nhưng là: "Rời đi học viện ba ngày? Người chỉ biết một ít phong ma pháp đơn giản. À, lần trước khi chế thuốc cũng học sơ sơ về cảm nhận hỏa nguyên tố. Cấm chế vậy khốn nó ít nhất là ma pháp trung cấp, hơn nữa còn gồm đủ Ngũ Hành. Với thực lực hiện tại của người, không có cách nào xóa bỏ."

Phượng Vũ trầm tư một lát, chậm rãi nói: "Nếu thêm cả vật này nữa?"

Nàng vươn tay, trong lòng bàn tay chính là Ngưng Huyết Hoàn tam phẩm lần trước luyện thành.

"Với thể chất bây giờ của người, muốn ăn đan dược này để tăng thể năng không phải là không được. Nhưng là, ta càng hy vọng sau khi người chuẩn bị xong hết thầy, mới lại ăn nó. Hơn nữa, thi triển ma pháp tất nhiên cần cường đại, nhưng cường đại cũng không có nghĩa là ngay lập tức có thể học được ma pháp." Luci nhắc nhở.

Nhưng Phượng Vũ không chút dao động: "Sư phụ, bản thân chúng ta sống ở trên đời này đã là mạo hiểm, không phải mọi chuyện đều có thể chuẩn bị chu toàn mới hành động."

Lời nói tùy hứng của nàng không khỏi khiến Luci bật cười: chính mình năm đó, không phải cũng có cách nghĩ như vậy sao. Nhưng đối với đồ đệ, vẫn không nỡ để nàng mạo hiểm. Có lẽ. Bảo hộ quá mức, trái lại là chuyện xấu? Phải biết, một thanh kiếm tuyệt thế nếu như vẫn luôn bị giấu ở trong vỏ, dù có thường xuyên lau chùi, cũng sẽ mất đi khí thế khi đối đầu với kẻ địch.

Nhìn chăm chăm Phượng Vũ một hồi, Luci nhượng bộ nói: "Được rồi, chúng ta đi vào rừng trước đã, ta sẽ dạy con cách dùng đan dược như thế nào."

Trở lại rừng rậm, tìm một vị trí khá sạch sẽ ngồi xuống, Phượng Vũ nuốt xuống đan dược. Chỉ chốc lát sau, liền cảm thấy một dòng khí ấm áp từ giữa ngực và bụng dâng lên. Nàng lập tức theo lời Luci nói, nhắm mắt tập trung chuyển động linh lực trong cơ thể, hấp thụ dược lực vào khắp các kinh mạch.

Quá trình này kéo dài khoảng ba giờ. Khi Phượng Vũ mở mắt ra lần nữa, chỉ cảm thấy ngũ giác nhạy cảm hơn so với trước kia, thân thể cũng thấy linh hoạt nhanh nhẹn hơn nhiều. Mà năng lượng ẩn chứa trong cơ thể, cũng tăng lên không ít.

Đoán Thế thành công! Nhưng, đây mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Trong đầu truyền đến lời dạy của Luci, Phượng Vũ tiếp tục tĩnh tâm tập trung tinh thần, cẩn thận suy nghĩ phương pháp điều khiển nguyên tố tự nhiên.

"Tạo hóa của tự nhiên, ẩn chứa Ngũ Hành. Dựa vào việc dẫn dắt các nguyên tố, có thể biến hoá để cho bản thân sử dụng. Nhưng, nguyên tố Ngũ Hành có đặc tính riêng, điểm mấu chốt để chi phối chúng cũng không giống nhau. Thủy nguyên tố nhìn thì mềm mại, kì thực rất vững chắc, nếu vọng tưởng dùng sức mạnh phá vỡ nó, nhất định sẽ bị phản ngược lại. Cần lấy nhu đối nhu, nhẹ nhàng dẫn dắt... Hỏa khí rất mạnh, chỉ có kết hợp cương nhu, lấy cứng đối cứng, dùng nhu dẫn dắt..."

Phượng Vũ vốn có nguồn Tinh Thần lực gần như vô hạn, người khác cần rất lâu mới có thể cảm ứng được một chút nguyên tố tự nhiên, nàng lại không cần tốn nhiều sức đã có thể làm được. Chỗ khiếm khuyết, cũng chỉ

là kinh nghiệm điều khiển nguyên tố, chuyển hóa chúng thành năng lượng một cách thành thạo mà thôi.

Luci truyền thụ kiến thức cho nàng, vừa đúng có thể bù vào điểm thiếu sót này.

Suy nghĩ, cảm thụ, thử nghiệm, luyện tập.... Sau hai ngày hai đêm, đôi mắt Phượng Vũ mở ra lần nữa, ánh mắt trầm tĩnh, dưới bàn tay khê động, ẩn hiện ánh sáng ngũ sắc biến ảo rồi tan biến.

Thấy vậy, Luci biết chắc chắn nàng đã nắm giữ được điểm mấu chốt điều khiển nguyên tố Ngũ Hành. Chỉ không biết, khi thi triển uy lực ra sao.

"Trước thử một chút ma pháp Thổ hệ."

Đất đai chịu lực của vạn vật, dày rộng mạnh mẽ, nhưng là có những đỉnh núi nguy hiểm khó leo, hay những hang động sâu không lường được. Cho nên ma pháp Thổ hệ, bao gồm cả pháp thuật bảo vệ, và pháp thuật tấn công.

Phượng Vũ theo lời cảm thụ Thổ nguyên tố. Trải qua hai ngày đêm luyện tập, so với trước đây điều khiển Phong nguyên tố, thủ pháp của nàng đã thành thạo hơn nhiều. Qua vài nhịp thở, liền bắt được Thổ nguyên tố vàng óng hừng hực trong không khí. Lại dựa theo pháp chú phóng thích ra năng lượng của chúng, "Vạn Thạch Bay Tới —— Phá!"

Nơi ngón tay mềm mại của nàng chỉ vào, chợt nghe một tiếng ầm vang, giữa không trung rơi xuống vô số đá vụn, như mưa rào rơi trên mặt đất. Mưa đá kéo dài khoảng năm phút mới ngừng, lúc này nhìn lại mặt đất, đá vụn đã chất thành một ngọn núi nhỏ, một nửa nhập vào đất. Một chiêu này nếu dùng để công kích kẻ địch, sẽ khiến đối phương bể đầu chảy máu, thân chịu trọng thương. Nếu không đỡ được, có lẽ là chết ngay tại chỗ.

Thấy đồ đệ vừa ra tay đã có uy lực như vậy, Luci liền cảm thấy an tâm, trong giọng nói lại không để lộ chút nào, vẫn như cũ nhàn nhạt phân phó: "Ma pháp Thủy hệ."

"Mưa Nhuận Quy Nguyên —— Tới!"

Bãi cỏ mới vừa bị những hòn đá đập nát, được mưa phùn tưới ướt, lại khôi phục sức sống tràn trề.

"Ma pháp Hỏa hệ."

"Sí Diễm Đốt —— Diệt!"

Đại thụ chọc trời ở vài trượng quanh đó, ở trong ngọn lửa hùng hực bỗng chốc hóa thành tro bụi.

"Ma pháp hệ Phong."

"Thanh Vân Tung —— Cuốn!"

Đá vụn do ma pháp Thổ hệ triệu tới giống như tờ giấy, bị cuồng phong gào thét cuốn lấy tới tấp, bay cao cách mặt đất ít nhất mấy trăm thước. Hiện tại, pháp thuật Phong hệ của nàng cả tốc độ và sức lực, đã vượt xa phong thuật lúc đầu gấp mấy lần.

"Ma pháp Lôi hệ." Bốn chữ này Luci nói ra sau cùng, bởi, pháp thuật Lôi hệ có uy lực mạnh nhất trong Ngũ Hành, cũng là pháp thuật khó nắm giữ nhất. Rất nhiều ma pháp sư tu luyện Ngũ Hành, thông thường bốn hành khác còn có thể miễn cưỡng đạt được chút thành quả, nhưng vẫn không nắm giữ được pháp thuật Lôi hệ.

Đối mặt với "Vấn đề khó" Luci đưa ra, Phượng Vũ không hề sợ hãi chút nào. Nàng trở tay thu lại ma pháp Phong hệ, môi mỏng khẽ nhếch, rõ ràng nói ra từng từ: "Lôi Động Cửu Tiêu —— Sát!"

Những viên đá vụn vừa bị ma pháp Phong hệ cuốn lên cao, còn chưa có rơi xuống, liền chịu một trận như bị quất roi, tia chớp dữ dằn như rồng múa bổ nát tất cả, hóa thành mẩu vụn. Thẳng đến lúc này, tiếng sấm mới vang lên chậm nửa nhịp so với tia chớp.

Ầm ầm ——

Trong tiếng sấm kinh hoàng, Độc Giác Thú dưới đáy vực suy yếu ngẩng đầu lên, hai tròng mắt màu vàng hiện lên một tia kinh ngạc.

Tiếng sấm rầm rầm tan đi, cuối cùng Luci cũng công nhận thành quả tu luyện của Phượng Vũ: "Không tệ, chỉ cần dốc hết toàn lực, thì có thể xóa bỏ trận khóa Ngũ Hành."

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thử Sức Cứu Người

Hắn bị cầm tù ở vùng núi hẻo lánh vô danh này, đã hơn hai mươi năm.

Hai mươi năm qua, cả ngày lẫn đêm, mỗi thời mỗi khắc, không lúc nào hắn không nghĩ đến việc báo thù rửa hận cho những tộc nhân đã bị tàn sát gần như không còn một ai. Nhưng, bị linh lực của khóa Ngũ Hành vững vàng khóa lại, hắn không những không thể nhúc nhích, còn thường xuyên bị khốc hình tra tấn.

Nếu như là người mềm yếu, dưới tình cảnh tàn khốc này hơn phân nửa đã sớm bị ăn mòn ý chí, căn bản không dám nghĩ đến chuyện báo thù nữa, thậm chí cũng không dám nghĩ tới chạy trốn, bởi đó là chuyện thật xa vời. Nhưng, hắn không phải loại người như vậy! Hắn tin chắc một ngày nào đó, mình sẽ thoát khỏi cái nhà tù chết tiệt này, an táng hài cốt của các tộc nhân, rồi chính tay giết chết kẻ thù!

Vì cái ước nguyện viễn vông này, hắn vẫn không từ bỏ tu luyện. Mặc dù thiên tân vạn khổ luyện hóa ra linh lực sẽ bị xích Ngũ Hành vô tình hấp thu, lại chuyển thành hình phạt lên trên người hắn, nhưng lại sẽ có một chút được giữ lại. Mặc dù nhất thời không nhiều lắm, nhưng tích lũy theo năm tháng, cũng không thể khinh thường, có lẽ có một ngày, hắn thật có đủ năng lực phá bỏ tà thuật.

Một ngày này, vốn là có chút không bình thường, nhưng cũng là một ngày rất bình thường.

Nói không bình thường, là bởi trong núi hiểm có tới người. Nói bình thường, là bởi những người tới đều giống như những người qua đường

lúc trước đều bỏ mạng ở nơi này, bị huyết vụ cấm chế căn nuốt tính mạng, cuối cùng chuyển hóa thành lực lượng tra tấn hãn chỉ còn một hơi thở thoi thóp.

Hãn vốn tưởng rằng chuyện đã kết thúc, đám người sống tiếp theo phải rất lâu nữa mới tới. Không ngờ, đến ngày thứ ba đã nghe được rừng cây trên đỉnh đầu liên tiếp truyền đến dị thường.

Lúc đầu hãn nghĩ là đám ma thú đánh nhau, cũng không thèm để ý. Nhưng vừa rồi qua một hồi tiếng sấm nổ kinh thiên động địa, lại xuất hiện một trận cuồng phong mạnh mẽ, thổi bay tất cả sương mù ở trong đáy vực.

Dị tượng liên tiếp, làm hãn không nhìn được ngửa đầu lên xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy một thiếu nữ nhỏ tuổi đạp gió hạ xuống, trận gió thổi lướt qua mái tóc dài của nàng, lộ ra gương mặt trắng nõn, ánh mắt lạnh nhạt mà kiên định.

Sau đó, hãn nghe nàng nói: "Ta muốn thả người ra ngoài."

Phượng Vũ dùng pháp thuật xua đi sương mù, lại điều khiển Phong Nguyên Tố vững vàng hạ xuống đáy vực. Đi tới mảnh đất yên tĩnh trước mặt Độc Giác Thú, nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt có màu sắc kỳ dị của đối phương, nói: "Ta muốn thả người ra ngoài."

Nhưng không có bất kỳ lời hồi đáp nào.

Nàng chỉ cho rằng mặc dù Độc Giác Thú này nhìn thì thần tuấn, tu vi cũng không quá cao, linh trí chưa mở, cho nên nghe không hiểu tiếng người. Nàng cũng không thèm để ý, ngay sau khi nói xong, lại sử dụng Thanh Vân Tung bay lên đỉnh vực, nhắm ngay những viên đá đỏ âm u yêu dị gắn với phù văn, giơ tay triệu tập Hỏa Nguyên Tố: "Sí Diễm Đốt —— diệt!"

Phù văn dường như biết được một ngày này rốt cuộc đã đến, lập tức phát ra ánh sáng muốn chống cự, dây leo bên cạnh cũng mở ra bay tới như muốn giúp thêm sức. Phượng Vũ triệu tập ngọn lửa mãnh liệt lao đến, thoáng chốc liền đốt cháy khắp vách đá, nuốt cả phù văn và dây leo vào trong ngọn lửa cháy hừng hực.

Trong biển lửa đỏ rực, ánh sáng đỏ yêu dị điên cuồng lóe lên mấy lần, sau đó dần dần âm đạm. Sau khi đốt ước chừng hơn mười phút, thấy phù văn không còn sáng lên nữa, Phượng Vũ hơi giơ tay, ngọn lửa đầy trời thoáng chốc tan sạch.

Nhìn lại vách đá, đã là bị cháy đến bạc màu. Vốn là mấy viên đá phát ra màu đỏ âm u, lại biến thành màu xám tro âm đạm. Chỉ chốc lát sau, hóa thành tro bụi rơi xuống. Dây leo vốn là cỏ cây, càng không thể chịu được công kích của pháp thuật Hỏa hệ, đã sớm khô như than cốc, đứt thành từng đoạn tro.

"Cấm chế máu đã trừ bỏ, trận khóa Ngũ Hành coi như bị phá một nửa, tiếp đó, phải giải quyết mấy sợi dây xích kia!"

Nói xong, Phượng Vũ đạp gió bay xuống đáy vực, đã thấy Độc Giác Thú mới vừa còn nằm xấp đã đứng lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: "Người —— dựa vào sức lực của mình người phá bỏ cấm chế máu?!"

—— thì ra hẳn nghe hiểu tiếng người.

Phượng Vũ có chút bất ngờ: "Không sai."

"Người làm vậy, là vì cứu ta ra ngoài?"

"Đương nhiên." Không phải vừa nãy đã nói rồi sao?

"Ta. . . ." Hai trong mắt màu vàng của Độc Giác Thú trừng to vừa kích động, vừa khó hiểu: "Vì sao lại giúp ta? Người có biết vì sao ta bị nhốt

không? Lẽ nào không sợ ta là kẻ đại gian đại ác?"

Phượng Vũ phất tay một cái, không thèm để ý nói: "Người là ai không quan trọng, ta cứu người, chẳng qua là thấy người thân bị vây trong khốn cảnh vẫn còn có ánh mắt kia, cho nên không nhịn được giúp một tay thôi."

— ánh mắt kia? Là loại ánh mắt nào? Độc Giác Thú vừa định hỏi cho rõ, lại nghe Phượng Vũ nói: "Những chuyện khác sau này hãy nói. Trước tiên ta hỏi người... người có hiểu rõ mấy cái dây xích công kênh này không? Có biết nhược điểm của chúng không?"

Độc Giác Thú lắc đầu một cái: "Thật hồ thẹn, ta bị nhốt nhiều năm, giờ nào khắc nào cũng nghĩ cách thoát thân, nhưng đến nay cũng không tìm được bất kỳ điểm yếu nào của xích ngũ hành này. Trên dây xích này có pháp thuật, vừa có thể liên tục không ngừng hút lấy năng lượng từ bốn phía, vừa có thể chuyển hóa sức mạnh thành hình phạt công kích, gia tăng thêm trói buộc đối với người bị xích. Ta đã từng tích tụ linh lực muốn tránh thoát, ngược lại bị khóa ngũ hành tra tấn, hôn mê mấy ngày mới tỉnh."

Nếu là vậy, thì đúng là có chút khó giải quyết. Phượng Vũ trầm ngâm chốc lát, đột nhiên hỏi: "Người bị nhốt ở chỗ này, làm thế nào ăn cơm?"

"Ăn cỏ mà sống." Trong giọng nói Độc Giác Thú có chút khổ sở. Tộc bọn họ trời sinh linh lực cao cường, hẳn lại càng có thiên tư, năm mười tuổi đã hóa thành hình người, nhưng ngày đó bị cầm tù, đánh về nguyên hình, không thể không giống như thú vật tầm thường gặm cỏ để ăn.

Đối với Độc Giác Thú cao ngạo mà nói, đây chính là một loại sỉ nhục.

Chợt, hần ném ý niệm này sang một bên, hỏi "Cái này với khóa ngũ hành có quan hệ gì sao?"

"Không." Mặt Phượng Vũ không chút thay đổi nói, "Ta chỉ tò mò."

"." Đối với sự "thăng thản" của Phượng Vũ, Độc Giác Thú không thể nói gì. Hẳn đương nhiên không biết Phượng Vũ trời sinh là một người cuồng tu luyện, trừ tu luyện thì việc duy nhất có thể coi là yêu thích chỉ có ăn, cho nên đối với thức ăn đặc biệt chú ý là điều bình thường.

Khúc nhạc đệm qua đi, Phượng Vũ bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu khóa ngũ hành. Hai ngày trước nàng chỉ ở trên tàng cây xa xa liếc mắt một cái. Hiện tại quan sát ở khoảng cách gần, mới phát hiện dây xích này có thể nói là hoàn mỹ: chất liệu không phải kim loại cũng không phải sắt, dùng sức tay hiện tại của nàng bóp chặt, nhưng ngay cả dấu vết mờ nhạt cũng không lưu lại. Mà dùng linh lực tác động vào, dây xích sẽ như gặp kích thích đâm ngược lại, đâm sâu vào cơ thể Độc Giác Thú, vốn là muốn dùng linh lực cứu người thì ngược lại hóa thành hành hạ người bị trói.

"Thật ác độc."

Nghiên cứu xong, Phượng Vũ đánh giá.

"Cấm chế máu chỉ là một hình thức khóa, dù cho cấm chế bị phá, nó cũng có thể trực tiếp hấp thu linh lực từ khắp nơi trên mặt đất, chỉ là chậm hơn so với cấm chế máu mà thôi." Độc Giác Thú nói. Khi không có ai xông vào rừng rậm, dây xích này liền dựa vào linh lực hấp thu được khắp mặt đất, hoặc là linh lực chính hãn tự nỗ lực tu luyện được mà tra tấn hãn.

Thấy Phượng Vũ đang mất hồn, hãn cho là nàng tìm không được phương pháp phá giải mà chán nản. Vốn hãn cũng không ôm nhiều hi vọng, thấy thế cũng không khổ sở, ngược lại an ủi Phượng Vũ nói: "Ý tốt của tiểu thư ta xin nhận, nơi này không phải nơi có thể ở lâu, một cô nương nhỏ đơn độc ở chỗ này không an toàn, mau trở về đi."

Lời vừa nói ra, Luci vốn giả câm giả điếc, không muốn bại lộ thân phận ở trước mặt người ngoài cũng không nhin được liếc nhìn hãn: mình cũng đã rơi vào tình cảnh như vậy rồi, vẫn còn nghĩ đến an toàn của người khác.

Cái chủng tộc Độc Giác Thú này, quả nhiên là chủng tộc cao ngạo quật cường nhất, cũng dịu dàng ưu nhã nhất thế giới này.

Độc Giác Thú đương nhiên không biết bướm bướm sặc sỡ bên cạnh đang không ngừng nói chuyện về hắn. Thấy Phượng Vũ vẫn không cử động, còn muốn khuyên nữa, lại thấy Phượng Vũ xoay người lại nhướng mày nói: "Là trận pháp sẽ có nhược điểm, ta muốn thử một lần, có lẽ lực lượng bản ngược lại sẽ làm người bị thương. Người có thể tạm thời nhịn đau một lúc không?"

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Từ Nay Về Sau, Không Rời Khỏi Ngài Trước

Độc Giác Thú bị nhốt hơn hai mươi năm, năng lực chịu đau đớn và sự nhẫn nại đã sớm vượt qua giới hạn của người bình thường. Mặc dù vẫn không quá tin tưởng tiểu cô nương này có thể cởi bỏ khóa Ngũ Hành mà mình cũng chịu bó tay, nhưng người ta không người thân không bằng hữu thực hiện lời hứa tới đây giúp đỡ mình, cũng không thể phụ lòng người ta. Nghĩ tới đây, Độc Giác Thú gật đầu một cái, nói: "Không cần lo ngại ta, xin tiểu thư mạnh tay thử một lần."

"Nếu đau quá thì phải nói ngay lập tức." Phượng Vũ dặn dò một câu, theo tiêu chuẩn vừa rời liền xem chỗ nào của dây xích khá yếu, ném ma pháp Thổ hệ qua: "Vạn thạch bay tới Phá"

Vô số đá bay với lực hơn cả ngàn quân tầng tầng lớp lớp đập lên dây xích Ngũ Hành, lực đạo to lớn, ngay cả đất đai cũng chấn động.

Thanh thế lớn như vậy, cho dù không phải ma pháp trung cấp thì cũng cách không xa! Độc Giác Thú đang chịu đựng rất nhiều đau đớn do linh lực dày vò bản ngược lại làm bị thương, không nhịn được vô cùng kinh ngạc: nhìn tuổi của nữ hài này, chẳng qua chỉ hơn mười tuổi, mà lại có thể khống chế ma pháp phẩm cấp này, tất nhiên là thiên tài trăm năm khó gặp một lần!

Chỉ chốc lát sau, đá bay mang tới bụi mù cuồn cuộn tiêu tán hơn phân nửa, Phượng Vũ cúi đầu xem xét, chỉ thấy chỗ bị công kích mạnh mẽ vừa rồi vẫn chưa đứt gãy được như mong muốn, chỉ là xuất hiện một vết nứt nhỏ như sợi tóc.

Thấy thế, nàng chẳng những không có uế oải, trái lại còn có chút cao hứng: vết nứt này đủ để chứng minh khóa Ngũ Hành cũng không phải là không thể phá giải! Chỉ là lực lượng vẫn chưa đủ lớn mà thôi!

Lực lượng nàng cần lực lượng của nguyên tố tự nhiên cường đại hơn

Phượng Vũ cúi đầu lặng lẽ cầu khẩn ở trong lòng. Giống như thuận theo khát vọng của nàng, lực công kích mạnh nhất, thuần túy nhất Lôi nguyên tố từ từ tập trung lại trên người nàng, tốc độ càng ngày càng nhanh. Cuối cùng, thậm chí ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy không khí xung quanh nàng thỉnh thoảng phát ra từng đạo tia chớp tia lửa.

Nhìn thấy một màn này, Độc Giác Thú từ trước đến giờ ung dung thủ lễ (tuân thủ theo lễ nghi) không khỏi thất thanh kinh hô: "Ma pháp Lôi hệ? !"

Nếu nói trước đó hẳn chỉ kinh ngạc với thực lực của Phượng Vũ nhưng hiện tại chính là khiếp sợ: không ít ma pháp sư tinh thông hai loại thậm chí ba loại ma pháp, nhưng chưa chắc đều có thể luyện tới đỉnh phong. Với tuổi của Phượng Vũ, chiêu ma pháp Thổ hệ mới vừa rồi đã đủ cường hãn (mạnh), hẳn vốn tưởng rằng Phượng Vũ chỉ chuyên tâm tu luyện một loại ma pháp Thổ Hệ, cho nên mới có uy lực (sức mạnh) như thế. Không ngờ tới, nàng lại còn có thể dùng ma pháp Lôi hệ! Với lại nhìn xu thế này, uy lực nhất định là vượt xa ma pháp Thổ Hệ!

Điều này sao có thể chứ? ! Ma pháp Lôi hệ phát động trước mới có thể có thanh thế như vậy, không có chỗ nào mà không giống người trung niên chuyên tâm tu luyện hai mươi ba mươi năm trở lên. Một tiểu cô nương chẳng qua chỉ mới hơn mười tuổi thì làm sao có thể phát ra ma pháp Lôi hệ cường đại (mạnh mẽ) như vậy chứ? !

Độc Giác Thú hoài nghi mình hoa mắt. Nhưng linh lực tiếp theo bản ngược mang tới đau đớn lại chân thật nói cho hẳn biết tất cả đều là thật.

"Lôi Động Cửu Tiêu Sát!"

Theo một tiếng dứt khoát, vô số tia chớp hóa thành vũ điệu chi xà, giống như trường tiên (roi dài) hung hăng quất vào vết nứt vừa rồi của khóa Ngũ Hành. Khóa Ngũ Hành hơi lung lay một cái, còn chưa kịp chuyển hóa đợt công kích thứ nhất thành hình phạt, đợt công kích thứ hai, thứ ba, thứ tư. liền tới lần lượt.

Lực lượng cường đại (mạnh mẽ) liên tiếp nhắm ngay điểm yếu âm âm đánh xuống, dù vật có cứng rắn như thế nào thì cũng có lúc không chịu nổi.

Trong tiếng sấm khắp trời, một tiếng "Răng rắc" rất nhỏ vang lên. Tia chớp hình roi liên tiếp đánh xuống, tiếng răng rắc liên tục vang lên.

Phượng Vũ thở hắt hển cố gắng sử dụng một phần lực lượng cuối cùng, hợp lực lại rồi phát ra công kích Lôi nguyên tố cuối cùng, cầm cự không được nữa liền nửa quỳ dưới đất.

Một lát sau kinh lôi mới chấm dứt, trong khoảng thời gian ngắn, vạn vật đều yên tĩnh. Xung quanh chỉ có tiếng thở dốc của Phượng Vũ. Mặc dù mới vừa luyện thân thể thành công, nhưng phát ra công kích cường hãn (mạnh) như vậy, thân thể vẫn có cảm giác hơi cố hết sức.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng “Đương” vang lên thật lớn, dây xích của khóa Ngũ Hành bị đứt thành vài đoạn rồi rơi xuống.

đứt?

—— đứt!

Độc Giác Thú ngơ ngác nhìn khóa Ngũ Hành cháy đen đã bị phá hủy trên đất, trong khoảng thời gian ngắn lại cảm giác mình như đang ở trong mộng, vạn lần không thể tin được, xiềng xích vây khốn mình nhiều năm thế nhưng vì vậy mà được phá bỏ!

Phượng Vũ nắm ngọc châu trong tay, hấp thu một chút lực lượng để phục hồi, cảm giác năng lượng trong cơ thể khôi phục được ba bốn phần, sau đó đứng dậy nhìn Độc Giác Thú thương tích khắp người, hơi áy náy: "Xin lỗi, làm người bị thương rồi."

"Không." Độc Giác Thú vẫn chưa phục hồi lại trong chấn động thật lớn vừa rồi, vẻ mặt hoảng hốt.

Phượng Vũ vốn muốn dùng ma pháp Thủy hệ chữa thương cho nó, nhưng vừa rồi tiêu hao quá lớn, cố gắng giơ tay lên, trong đầu lại trống rỗng, rốt cuộc không tụ được Thủy nguyên tố.

Thấy vậy, nàng ngẫm cảnh tỉnh: nếu lúc đang đối đầu với kẻ địch mà thể lực tiêu hao hết thì nguy rồi. Xem ra, sau khi đến trường học thì phải nắm chặt thời gian luyện một vài viên đan dược khôi phục thể lực mới được.

Nàng áy náy cười cười với Độc Giác Thú, thuận tiện tìm kiếm xung quanh có lối ra không. Nếu tạm thời không thể thi triển ma pháp thì chỉ có thể tìm chỗ ra ở trong vực sâu này rồi sau đó rời khỏi đây.

Thấy nàng càng chạy càng xa, Độc Giác Thú cuối cùng cũng tỉnh táo lại, không để ý mình đang bị thương liền chạy về phía nàng: "Tiểu thư, người phải đi sao?"

"Ừ, ta còn có chuyện." Phượng Vũ nhìn xung quanh: "Nơi này không có đường ra hả?"

Độc Giác Thú nhìn nàng chăm chăm, làm như không nghe thấy vấn đề nàng hỏi: "Ngài không cần ta báo đáp gì sao?"

"Báo đáp?" Phượng Vũ thuận miệng nói, "Người lại không muốn ta cứu người, là bản thân ta muốn cứu, cứu liền cứu, sao lại muốn báo đáp gì."

Thật không ngờ, nàng không chút nào để ý đến lời nói của mình thế nhưng lại khiến cho trong lòng nó chấn động mãnh liệt.

trăm ngàn năm qua, loài người hy vọng có được bộ tộc của bọn hăn, không biết có bao nhiêu người nghĩ cách khiến bọn hăn thần phục, hoặc dùng vũ lực uy hiếp, hoặc lấy ích lợi dụ dỗ, hoặc dùng ân huệ để. Có thể nói là Bách Bảo xuất tẩn (lấy ra rất nhiều báu vật để...). Đủ loại thủ đoạn, chẳng qua cũng chỉ vì nghĩ cách khiến Độc Giác Thú có huyết mạch Thượng Cổ, cao quý mà ngạo khí thần phục nhận chủ mà thôi.

Hơn 20 năm trước, bộ tộc Độc Giác Thú gần như bị diệt tộc, chỉ còn dư lại một mình hăn bị nhốt ở đây, chính là vì bộ tộc bọn hăn cự tuyệt quy phục kẻ địch, cự tuyệt yêu cầu vô sỉ là trở thành tọa kỵ, kết quả là bị đối phương giết sạch. Sở dĩ để hăn sống sót, chẳng qua là vì giữ hăn sống để cảm nhận được sự áp bức và lăng nhục nhiều hơn.

Mặc dù được thiếu nữ này ra tay cứu giúp, trong lòng hăn tất nhiên là cảm kích (biết ơn), nhưng cũng ngầm có một chút coi thường: chẳng qua người muốn thu phục ta thôi.

Với bản tính cao ngạo của Độc Giác Thú mà nói, nếu không phải cam tâm tình nguyện hầu hạ, nhận định chủ nhân thì đó chính là sỉ nhục!

Nhưng nữ hài này lại nói không cần báo đáp gì.

Trong hai tròng mắt màu vàng hiện lên đủ loại ánh sáng phức tạp, xác định nữ hài này không phải lấy lùi làm tiến, sau khi giả vờ nói dối vậ xong, giọng nói của hăn bỗng nhiên càng trở nên dục dằn hơn: "Vẫn chưa xin danh tính của tiểu thư."

"Ta là Phượng Vũ."

"Phượng Vũ. Tên của ta là Vân Sâm Lam."

Đầu của hắn chưa bao giờ cúi thấp xuống nhưng nay lại cam tâm tình nguyện quỳ lạy Phượng Vũ, nhẹ nhàng đặt Trường Giác Như Ngọc trắng nõn ở trước ngực của nàng: "Từ nay về sau, không rời khỏi ngài trước, trường cung ra roi, sống chết không rời."

Sau khi dịu dàng nói xong lời thề nhưng kiên định thì một chùm ánh sáng tỏ từ giữa Trường Giác nhập vào trong cơ thể của Phượng Vũ. Sau đó, Phượng Vũ chỉ cảm thấy trong đầu nhiều hơn một vài thứ. Xem xét tỉ mỉ thì đúng là một cái Độc Giác Thú Đồ Đằng trắng như tuyết, mặt trên chạm khắc một dòng chữ nhỏ màu vàng, chính là tên Vân Sâm Lam.

Nàng vừa định hỏi đây là cái gì thì trong đầu liền vang lên giọng nói của Luci: "Độc Giác Thú trước giờ không dễ dàng nói ra danh tự (tên) với loài người. A Vũ, người kiếm lợi lớn đó, cái vật trước mắt của người là linh hồn lực Linh Hồn Lạc Ấn của con ngựa con này, là huyết mạch Độc Giác Thú thuần khiết nhất của hậu duệ Vương tộc."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mối Thù Diệt Tộc

Hậu duệ Vương tộc sao?

Phượng Vũ cố gắng nhớ lại, rốt cuộc ở trong một góc khuất của trí nhớ tìm được một vài truyền thuyết có liên quan tới Độc Giác Thú.

Truyền thuyết kể rằng bọn nó là tọa kỵ của chiến thần Thượng Cổ lúc chinh chiến khắp nơi, thần thông dũng mãnh nhưng cũng ưu nhã cao quý. Sau khi chiến thần chết đi thì bị buộc lưu lạc nhân gian nhưng ngạo khí (sự kiêu ngạo) vẫn không giảm. Ngàn vạn năm nay, không biết có bao nhiêu người ao ước trở thành chủ nhân của bọn nó, nhưng chỉ có vài người lấy được vinh hạnh đặc biệt này.

Bản tính cao ngạo của Độc Giác Thú sẽ khinh thường kẻ yếu nhưng tuyệt sẽ không chịu khuất phục trước võ lực (sức mạnh). Cả đời này của bọn nó chỉ trung thành với chủ nhân mà mình nhận định. Nếu tuổi thọ của chủ nhân ngắn ngủi thì bọn nó sẽ buông tha tuổi thọ lâu dài của mình mà đi theo.

Vô cùng cao ngạo nhưng cũng vô cùng trung thành, cộng thêm bề ngoài hoàn mỹ (rất đẹp), chẳng trách nhiều năm qua Độc Giác Thú vẫn là tọa kỵ mà tất cả Linh Sĩ ao ước.

—— Làm chủ nhân của Độc Giác Thú có bản tính như vậy, hình như cũng không tồi. Nhưng không biết lời thề của nó có xuất phát từ nội tâm không?

Phượng Vũ ý niệm khê động, Luci nhìn ra ý nghĩ của nàng, dùng linh lực nói ở trong đầu nàng: "Nó dùng linh hồn lực phát ra lời thề, mà cái ấn vừa mới khắc vào trong đầu của người chính là Linh Hồn Lạc Ấn. Có ấn ký này thì sống chết của nó đều do ý niệm của người. Dù muốn lấy tính mạng của nó chẳng qua cũng chỉ do người động ý niệm mà thôi."

Phượng Vũ khê gật đầu. Uy lực (sức mạnh) của Linh Hồn Lạc Ấn nàng đã từng đọc qua ở trong sách nhập môn tu hành. Nhớ trên sách nói, dùng võ lực cưỡng ép ma thú phục tùng đi vào khuôn khổ là thủ đoạn thấp hèn nhất vì bất cứ lúc nào ma thú cũng có thể cản trả lại. Dùng lợi ích dụ dỗ là trung sách vì quan hệ lợi ích luôn sẽ có một ngày đoạn tuyệt (cắt đứt), đến lúc đó lại phải nghĩ cách lần nữa nghĩ để ma thú lưu lại ra sức vì chủ nhân.

Thượng sách thì dĩ nhiên là ma thú dùng linh hồn lực cam tâm tình nguyện lập lời thề, đưa Linh Hồn Lạc Ấn vào trong cơ thể của chủ nhân. Nhưng cách này cần ma thú toàn tâm toàn ý đi theo chủ nhân, hơn nữa còn phải hoàn toàn tự nguyện, vốn không thể ép buộc được. Với lại phần lớn ma thú oán hận nhân loại (loài người), rất ít có quan hệ tốt mà nguyện thề.

Nguyên nhân là do yêu cầu của Linh Hồn Lạc Ấn quá mức khắc nghiệt, từ nhiều năm trước cho tới nay, Linh Sĩ dùng rất nhiều thủ đoạn cưỡng bức dụ dỗ, có thể được ma thú toàn tâm toàn ý hầu hạ người thật sự là ít lại càng ít.

—— Nếu Vân Sâm Lam cam nguyện dâng lên Linh Hồn Lạc Ấn, lòng trung thành của nó không cần phải hoài nghi nữa.

Bỏ đi bản khoản này, Phượng Vũ nhìn cả người nó vô cùng thâm cảm, còn có rất nhiều vết thương, không nhịn được hỏi: "Là ai hại người thành như vậy?"

Nghe vậy, thân thể của Vân Sâm Lam run lên, ánh mắt vốn đang dịu dàng đột nhiên trở nên tràn đầy thù hận: "Đại tể tư của Đế quốc Tu Tháp,

Cam Ma La! Hẳn vì nịnh nọt Hoàng đế mà nêu ra chủ ý bắt tộc của ta làm tọa kỵ cho hộ vệ ở Hoàng Đô, sao ta và tộc nhân (người trong tộc) có thể đồng ý cái yêu cầu hoang đường vô sỉ này được chứ? ! Kết quả là hẳn lại kích động Hoàng đế, phái đại quân giết chết tộc nhân của ta, nhốt ta ở chỗ này, dùng cực hình ngày đêm hành hạ ta! Cuộc đời này của Vân mỡ thì phải chính tay đâm chết hẳn để báo thù rửa hận cho tộc nhân của ta!"

"Người này quả thật đáng chết!" Cả đời Phượng Vũ hận nhất là người hay khi dễ lăng nhục người khác, huống chi Vân Sâm Lam đã coi như là "Thú" của nàng rồi, lập tức liền sinh ra lòng căm thù: "Đến lúc báo thù tính thêm cho ta một phần!"

"Đa tạ chủ nhân." Trong lòng Vân Sâm Lam buồn vui lẫn lộn. Việc vui chính là đã thoát khỏi cuộc sống giam cầm nhiều năm, cũng nhận thức được một người chủ nhân đáng giá để mình thần phục. Việc buồn chính là tộc nhân của mình đã hóa thành Bạch Cốt, không trở lại được nữa.

Cảm nhận được tâm tình hỗn loạn của hẳn, Phượng Vũ do dự một chút nhưng vẫn nói: "Đúng rồi, ngày đó ta đang ở phía bên kia cánh rừng nhìn thấy trên một mỏm đá có Bạch Cốt, trên vách đá mọc ra xương ngựa phía trên mọc ra sừng thú. Ta nghĩ đó hẳn là di thể tộc nhân của người."

Vân Sâm Lam nhắm mắt lại, hồi tưởng lại giọng nói và dáng vẻ tươi cười của người thân và bạn tốt, trong một lúc đều xẹt qua ngay trước mắt. Một lúc lâu, hẳn kiểm chế tâm tình lại, nhỏ giọng nói: "Ta nhớ ra rồi. Lúc đó ác tặc nhốt ta ở bên này, đặt di thể tộc nhân của ta ở bên kia, nói muốn để ta vĩnh viễn nhìn bọn họ phơi thây hoang dã, nhưng ta lại không làm gì được."

—— Cam Ma La kia thật đúng là ác độc, với lại hẳn hình như là nam nhân phải không? Sao tâm tư âm độc lại giống như lòng dạ đen tối của nữ nhân vậy?

Phượng Vũ không biết làm sao để an ủi người khác, nhìn thẳng vào mắt Vân Sâm Lam thật lâu, mới nói ra một câu: "Ta giúp người thu chôn bọn họ."

Vân Sâm Lam im lặng gật đầu. Hai người men theo con đường nhỏ ở dưới vực sâu đi tới phía rừng rậm bên kia, Vân Sâm Lam phá bỏ cấm chế, lại xuất hiện mỏm đá Bạch Cốt lần nữa, Phượng Vũ tóm Tiểu Đoàn Tử vẫn luôn ngủ ngáy o o ở trong ngực ra, dùng sức lay nó tỉnh: "Đừng ngủ nữa, sức lực của người lớn, mau tới giúp một tay đi."

Cứ như vậy, Phượng Vũ và Vân Sâm Lam ở trên mỏm đá thu gom hài cốt của Độc Giác Thú, Tiểu Đoàn Tử vẫn lẩm bẩm, mặc dù không tình nguyện nhưng lại không dám không nghe lời nên đành chịu đi đào một cái hố lớn ở trên mặt đất. Sau khi thu gom hơn một trăm hài cốt Bạch Cốt xong thì Tiểu Đoàn Tử cũng đã đào xong một cái hố to.

Chôn cất Bạch Cốt xong, lại xếp đá lên để làm ký hiệu, Phượng Vũ tránh ra xa, để lại một mình Vân Sâm Lam vô cùng đau thương, nói lời từ biệt với tộc nhân.

Một lúc sau, bóng dáng thần thông dũng mãnh, ưu nhã cao quý của Độc Giác Thú xuất hiện trước mặt của Phượng Vũ: "Chủ nhân muốn đi đâu?"

"Ngày mai ta có một ước hẹn tuyệt đối không thể bỏ lỡ, cho nên trước hừng sáng nhất định phải tới Đế đô."

Phượng Vũ tự tin rằng lấy lực của chân mình có thể tới Đế đô trước khi trời sáng, nhưng Vân Sâm Lam vết thương chồng chất thì lại khó nói: "Người có muốn ở lại nghỉ ngơi một chút không?"

"Đa tạ chủ nhân quan tâm, ta vẫn có thể chịu đựng được."

Nói xong, Vân Sâm Lam hít một hơi thật sâu, Trường Giác trắng như ngọc bắt đầu phát ra một chút hào quang sau đó lan ra toàn thân. Không

bao lâu sau, trên lưng hãn sinh ra một đôi cánh khổng lồ, chậm rãi vỗ vỗ, gió cuồn cuộn nổi lên ngày càng mạnh quét cây cối ngã trái ngã phải.

Hãn cúi người xuống trước Phượng Vũ, cung kính nói: "Chủ nhân, mời lên."

"Người." Phượng Vũ không ngờ tới hãn vẫn còn sức lực như thế, không nhịn được hơi lo lắng, nói: "Người không nên cậy mạnh."

"Bay lượn là bản năng của tộc ta, không coi là cậy mạnh." Nói xong, hãn cúi người xuống thấp hơn chút nữa.

Phượng Vũ thấy hãn nói tự tin như vậy, liền không do dự nữa, tung người nhảy lên lưng hãn, ôm cổ hãn: "Người có biết đi tới Đế đô như thế nào không?"

Trả lời nàng là một tiếng hí thật dài tràn ngập khăng định.

Lúc lên cao dòng khí lưu khiến Phượng Vũ gần như không mở mắt ra được, sau khi thích ứng được nàng nhận ra mình đang ở giữa một màu xanh đen sẫm giống như bầu trời đêm vậy.

Những ngôi sao sáng chói treo thật thấp ở trên đỉnh đầu dường như có thể đụng tay tới. Cách đó không xa, ánh sáng trong của ánh trăng, nhìn thoáng qua giống như Tiên Cung.

Cảnh tượng này giống như đang nằm mơ vậy.

Luci vốn dự định nói gì đó với Phượng Vũ nhưng cũng chần động với cảnh tượng trước mắt này nên nhất thời im lặng không nói gì.

Lúc mấy người Phượng Vũ rời khỏi chỗ đó không bao lâu thì đột nhiên xuất hiện một bóng dáng trong một con đường núi được bao phủ bởi bóng đêm.

"Chậc, sớm biết vậy thì ngày đó nên kéo hết đồng tân (học sinh) về. Nếu không phải hấn trêu chọc để đồng tân sinh đánh nhau làm ta phải giúp hấn khắc phục hậu quả thì ta sớm đã qua đây. Chỉ hy vọng những thứ kia vẫn hành hạ được con vật lỗ mãng đó, tà trận vẫn kiềm chế được Độc Giác Thú. Mặc dù ta không sợ đánh không lại hấn nhưng quá nhiều vướng mắc luôn luôn không tốt."

Ý nghĩ này chuyển qua trong đầu, thanh niên tuấn mỹ nhã nhặn đẩy kính lên, phát ra ma pháp: "Thủy chướng —— lên."

Trong không trung Thủy Nguyên Tố chen lẫn hóa thành thực thể Thủy Mạc (màn nước, bức tường nước) hình thành một vòng tròn vây quanh thanh niên. Sau đó dưới sự thao túng của thanh niên, Thủy Mạc cuốn theo thanh niên nhanh chóng đi tới vực sâu.

Đánh lực ra làm nước văng khắp nơi, ngay sau đó lại liên tục có những giọt nước bổ sung vào bức tường nước. Bổ trợ tốc độ thậm chí còn nhanh hơn tốc độ nước bị mất đi. Mà thanh niên đứng ở trong đó lại bình yên vô sự.

Chẳng mấy chốc đã xuống dưới vực sâu, thanh niên lấy ra một cục đá đã được mài mượt mà, sáng bóng như ngọc, nhẹ nhàng bắn ra, chỉ nghe phanh một tiếng, một tia lửa liền cháy lên ở trên đầu ngón tay thon dài của hấn, trong nháy mắt đốt sáng lên trong vùng đêm tối sẫm này.

Nhìn thấy từng mảng cháy đen lớn ở trên mặt đất, và sợi dây xích đã bị tàn phá gần như không phân biệt hình dáng, vẻ mặt của thanh niên luôn luôn ôn hòa đột nhiên trở nên âm trầm.

"Là ai ‘trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’, thế nhưng lại có thể đoạt đi Độc Giác Thú Minh Ngọc ở dưới mắt của ta? !"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đường Hẹp Gặp Gỡ

Linh Chân học viện, phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hai người thiếu niên chia ra một trái một phải đứng ở hai bên hiệu trưởng. Một người cúi thấp đầu, nhìn như cung kính, nhưng cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện hắn đang trợn mắt xem thường; một người ngẩng cao đầu, vẻ mặt kiêu ngạo khinh người.

— thiếu niên bây giờ, sao mà càng ngày càng khó dạy?

Hiệu trưởng Nhạc Tập nói thầm một tiếng trong lòng, vẻ mặt vẫn vô cùng nghiêm nghị: "Trò Đồng Tân, người thân là học trưởng (ý là đàn anh), sao có thể vi phạm học quy, ngang nhiên động thủ với bạn học mới trong học viện? Học kỳ mới vừa bắt đầu, hành động tùy tiện của người đã gây không biết bao nhiêu ảnh hưởng xấu đến học sinh mới!"

Đồng Tân lỗ mũi hướng lên trời miễn cưỡng nói: "Hiệu trưởng, ta sai lầm rồi."

Đối với thái độ ngạo mạn của hắn, hiệu trưởng không nói gì, quay sang thiếu niên còn lại nói: "Trò Lâm Tần Kiệt, mới vừa vào học đã đánh nhau với học trưởng, trong vài chục năm gần đây người là người đầu tiên, lá gan rất lớn."

Lâm Tần Kiệt buồn bực nói: "Hiệu trưởng, ta cũng không muốn tranh cãi với người khác, nhưng do hắn cố tình gây sự trước, vô cớ đến khiêu khích ta...ta nhất thời xúc động mới."

"Nhất thời xúc động? Người cũng không cần nhắc thực lực của chính mình. Lấy tu vi hiện tại của người, có thể đấu lại bạn học đã trải qua hai năm tu luyện ở học viện sao? Cũng may là Lão sư trực ban chạy tới đúng lúc, nếu không với ma pháp Lô hệ của hãn, thì người không phải chỉ chịu một ít vết thương ngoài da đơn giản như vậy."

Bề ngoài rõ ràng là hiệu trưởng đang trách mắng Lâm Tần Kiệt, thực chất là nói lời quan tâm đến hãn, khiến Đồng Tân đứng ở một bên trong nháy mắt đỏ mặt: hãn biết từ trước đến giờ hiệu trưởng không muốn gặp hãn, nhưng thật không ngờ, lại có thể ở trước học sinh mới khiến hãn mất hết thể diện!

Trước giờ Đồng Tân tâm cao khí ngạo sao chịu nổi việc này, suýt nữa nổi giận ngay tại chỗ. Nhưng nghĩ đến vẻ mặt âm trầm và cảnh cáo của biểu ca trước khi đi, mặc dù có chút không cam lòng, cũng chỉ đành nhẫn xuống.

Ngày đó hãn tranh luận với biểu ca không có kết quả, sập cửa bỏ đi, tâm tình bị phá hỏng, tùy ý đi dạo trong trường, vừa đúng lúc gặp phải tiểu tử họ Lâm lớn tiếng cười đùa. Tiếng cười kia khiến hãn thấy cảm tức khó nói thành lời, liền không chút nghĩ ngợi xông tới đập phá.

Vốn muốn đánh tiểu tử này một trận cho hả giận, không ngờ rằng, bản lĩnh đánh lộn của tiểu tử này cao siêu vượt qua suy đoán của mọi người, chính mình mất một khoảng thời gian vẫn không làm gì được hãn, cuối cùng dưới cơn tức giận sử dụng pháp thuật.

Từ trước đến nay trường học vẫn nghiêm cấm học sinh đánh lộn, nhưng chỉ cần không quá mức, chỉ là tranh chấp quyền cước mà nói, thông thường Lão sư cũng sẽ mắt nhắm mắt mở (ý là coi như không biết mà cho qua). Lần này Đồng Tân sử dụng pháp thuật, suýt nữa làm Lâm Tần Kiệt bị thương nặng, trường học đương nhiên không thể nào ngồi yên không để ý đến.

Huống chi, bởi vì trước đó đã nhiều lần tìm học sinh nghèo gây phiền toái, hiệu trưởng đã sớm không vừa mắt Đồng Tân, chỉ là chưa bắt được cơ hội không tiện phát tác. Lần này chính hẳn mang tới cửa, hiệu trưởng tất nhiên không bỏ qua cơ hội tốt giết chết oai phong của hẳn.

Vì vậy, Đồng Tân lập tức xanh mặt, im hơi lặng tiếng nghe hiệu trưởng thuyết giáo nửa buổi. Hơn nửa ngày sau, hiệu trưởng mới thỏa mãn nói: "Trò Đồng Tân, trò Lâm Tân Kiệt, các người mới vừa rồi đã xin nhau thứ lỗi, cũng vì những hành động không đúng của mình mà hối lỗi. Hi vọng các người về sau nhớ lần dạy dỗ này, không tái phạm sai lầm giống nhau."

Nói xong mấy lời xã giao, hai học sinh rời khỏi phòng, Nhạc Tập cầm lấy ly uống một ngụm trà, cười khở nói: "Lũ học sinh này, đúng là càng ngày càng khó quản. Tề Uy, ta nhớ các người cũng có một lần kia, nhưng lòng dạ không đen tối như vậy."

"Lão Sư chê cười." Chủ nhiệm sự vụ Tề Uy đẩy cửa đi vào mang theo một sấp tài liệu dày đặt trên bàn hiệu trưởng, "Ngày mai sẽ là buổi lễ tựu trường chính thức rồi. Những tài liệu này đều tương đối gấp, mong ngài mau chóng xem qua."

"Lại tới một năm học mới, thời gian trôi thật nhanh!" Hiệu trưởng cảm thán một tiếng, ngồi trở lại bàn bắt đầu phê duyệt tài liệu.

Phần tài liệu đầu tiên là danh sách khách quý ngày mai đến dự lễ, và cách thức tiếp đãi. Danh tiếng của Linh Chân học viện, hàng năm vào buổi lễ tựu trường đều có khách quý tụ tập, chẳng những Công Hầu Quý tộc tới cổ động, thậm chí ngay cả thành viên vương thất cũng sẽ tham gia buổi lễ.

Hai mắt hiệu trưởng liếc qua từng hàng tên, khi thì như có điều suy nghĩ, khi lại thăm mím cười. Cuối cùng, ánh mắt của hẳn trở về cái tên thứ nhất, nhìn chốc lát, tự nhủ: "Lạc Tây Á Vương Tử Điện Hạ. Gần đây

hoàng hậu rất nóng lòng muốn để vị Tam điện hạ yêu thương như báu vật này xuất hiện ở mọi nơi"

Hắn vừa nhắc bút lên định ký tên, đột nhiên lại để xuống: "Tề Uy, tất cả học sinh đều đến đông đủ rồi sao?"

"Cũng không sai biệt lắm, một số học sinh nhà ở trong vùng này, chậm nhất là tối nay cũng sẽ trở lại trường."

"Vậy sao. Cái tiểu cô nương xin phép kia, đã tới chưa?"

Tề Uy lắc đầu một cái: "Ta đã nói chỗ người ghi danh đặc biệt lưu ý, nhưng đến giờ vẫn chưa nhận được tin tức."

Nghe vậy, hiệu trưởng vuốt vuốt trán: "Cũng đừng đến quá muộn."

Hắn đối với tiểu cô nương thiên phú cao, làm việc quyết đoán ngày đó rất có hảo cảm. Mặc dù từng nói có thể đến muộn, nhưng cũng chỉ là nói giỡn có ý tốt nhắc nhở, cũng không thật sự hi vọng Phượng Vũ tới muộn.

Chỉ là, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể trông mong nàng có thể tới trước khi buổi lễ bắt đầu.

Lúc này, Phượng Vũ đang cách đế đô hơn trăm dặm mới vừa leo lên trên lưng Độc Giác Thú, không biết trong trường học có người đang cầu nguyện nàng đến đúng hạn; càng không biết không lâu về sau, mình sẽ bị cuốn vào một hồi ngoài ý muốn.

"Chủ nhân, phía trước chính là đế đô rồi."

Bóng đêm dày đặc, lại không thể che giấu được vẻ tráng lệ hùng vĩ của đô thành ở phía trước. Ngồi trên lưng Vân Sâm Lam, Phượng Vũ thu hết vào mắt quang cảnh của phần lớn khu vực đế đô, không khỏi cảm thán:

"Không hổ là đế đô, nếu so sánh với nơi này, Lam Phong Trấn quả thực chính là thôn quê."

Không ngờ, Vân Sâm Lam lại khê quay đầu nói: "Đế đô tuy lớn, nhưng không thể lộng lẫy bằng Hoàng Đô. Một ngày kia ngài đi đến Hoàng Đô, mới có thể chân chính cảm nhận được cái gì gọi là khí thế hoàng thất."

"Hoàng Đô?"

"Chính là nơi ở của hoàng thất Lạc thị tại Tây Phong Đại lục, bởi vì quá mức tráng lệ, hoàng thất sợ Hoàng đế sau khi lên ngôi sẽ sa vào hưởng lạc, liền lập đế đô khác. Hoàng tử một khi được sắc phong làm Hoàng đế, sẽ phải rời khỏi Hoàng Đô đi đến đế đô, cho đến khi thối vị mới có thể trở về."

"Thật là nhiều quy củ." Phượng Vũ sau khi nghe xong cũng không thêm để ý. Tính toán Vân Sâm Lam mang thương tích đã bay hơn một giờ, nàng có lòng muốn cho hắn nghỉ ngơi, liền nói: "Nếu người chở ta bay vào trong thành, có lẽ sẽ gây ra kinh sợ. Dù sao khoảng cách cũng chỉ còn một đoạn, người ở ngoài thành để ta xuống là được."

"Dạ, chủ nhân." Vân Sâm Lam theo lời tốc độ chậm lại, tìm kiếm nơi trống trải có thể hạ xuống.

Đúng lúc ấy, Phượng Vũ chợt nhìn thấy bầu trời trên cửa thành nổ bung một đoàn ánh sáng xanh nhạt. Nhận ra đó là do ma pháp Phong nguyên tố tạo nên, nàng trong lòng không khỏi lấy làm kỳ lạ: theo lý thuyết đế đô vốn nên phòng giữ sâm nghiêm mới đúng, thế nào lại có người gây ra động tĩnh lớn như vậy cũng không có người cai quản? Chẳng lẽ là quan lại đang thi hành công vụ?

Ngay sau đó vang lên âm thanh liễu lĩnh, tuyên bố nàng đã đoán sai.

"Dạ du ửng, xem người chạy đi đâu! Người sớm muộn cũng là vật trong túi của ta, vẫn nên ngoan ngoãn đầu hàng đi!"

Lời còn chưa dứt, một đạo bóng đen mau lẹ nóng nảy kêu một tiếng dài, ở trên không trung chợt lóe, chợt đổi đường bay. Phía sau người nọ đuôi sát không tha đứng trên đầu của một con đại điểu toàn thân trắng như tuyết, thấy thế hăng giọng cười dài: "Như vậy là có thể bỏ lại ta sao? Tuyết điểu, đuổi theo!"

Một màn này vốn không liên quan với Phượng Vũ, nhưng không biết là do cố ý hay trùng hợp, phương hướng Dạ du ửng bay vòng, lại chính là nàng ở bên này!

Một ửng một điểu toàn lực bay vút, cơ hồ là trong nháy mắt liền vọt tới vài thước trước mặt Phượng Vũ, theo tình hình này, mắt thấy sẽ lập tức va chạm với nàng!

Nhìn thấy không thể tránh thoát được, Phượng Vũ khẽ nheo lại hai mắt xinh đẹp, thủ thế tay kêu: "Thỗ Bích (ý là bức tường) —— Hộ!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thích Khách Hay Người Đi Đường?

"Thổ Bích —— Hộ!"

Theo một tiếng quát của thiếu nữ, Thổ nguyên tố ở bốn phía dưới sự thúc giục của nàng nhanh chóng dẫn vào lòng bàn tay của nàng. Trong nháy mắt, huyền hóa thành một quầng sáng màu vàng. Linh quang (quầng sáng) không ngừng quay vòng, cực kỳ chói mắt ở trong đêm tối.

"Hà?" Thiếu niên đang đuổi theo Dạ du ưng thấy thế thì cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, thấy tình thế bất thường liền vội vàng ra lệnh: "Tuyệt diệu, mau dừng lại!"

Nhưng đã quá muộn.

Dạ du ưng và Tuyệt diệu vốn dùng toàn lực nên bay rất nhanh, tuyệt đối không ngờ tới ở phía trước sẽ có chướng ngại. Đến lúc nhìn thấy thì đã dừng lại được rồi.

Mắt thấy tránh không được, thiếu niên quả quyết quát lên: "Phong Nhận Chướng!"

Một đoàn hào quang màu xanh nhạt phát ra từ lòng bàn tay của hắn, nhanh chóng vây quanh toàn thân. Nhưng hắn thi triển ma pháp cuối cùng vẫn chậm một bước, bức tường hộ thân chưa thi triển ra hoàn toàn thì đã đụng vào thổ bích (bức tường hộ thân) của Phượng Vũ.

Bang ——!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa (long trời lở đất), một cánh trước của Dạ du ưng, đang dùng hết tốc lực đụng thẳng vào thổ bích của Phượng Vũ. Sau khi nổ xong thì thấy lông màu đen nhánh bị máu tươi làm ướt nhanh chóng hạ xuống, Dạ du ưng khờ sở kêu một tiếng, cánh vô lực vỗ hai cái liền hạ xuống.

Tuyết điêu dù cánh chưa hạ xuống nhưng cũng không có tốt hơn. Tuy có chủ nhân kịp thời thi triển ma pháp, nhưng cuối cùng không thể hoàn toàn bảo vệ bọn nó. Máu tươi phun ra từ chỗ đỉnh đầu bị đụng, trong nháy mắt nhuộm đỏ lông trắng như tuyết của nó. Ngay cả trên khuôn mặt của thiếu niên cũng dính máu tươi, làm ngũ quan của hắn vốn lạnh lùng nay lại nhiều thêm mấy phần khắc nghiệt.

Lực lượng chạm vào nhau mang tới sóng xung kích lay động không ngừng, bức tường hộ thân của Phượng Vũ lung lay mấy cái, hào quang màu vàng lưu động như nước lóe lên mấy cái, rốt cuộc ổn định lại lần nữa.

Nhìn Phong Nhận bích của thiếu niên kia đã không chịu được sự dao động của ma pháp, linh quang hóa thành một vài điểm nhỏ rồi biến mất trong đêm tối mờ mịt.

Hào quang màu vàng và màu xanh nhạt đối chọi gay gắt, đấu trực diện. Cuối cùng, vẫn là kỹ năng của Phượng Vũ cao hơn một bậc.

"Người ——" thiếu niên thấy mình thế nhưng lại rơi vào hạ phong (thế bất lợi), trong lòng sửng sốt, mình đã trải qua mọi khó khăn thế nhưng mình lại vì vậy mà ăn thiệt thòi lớn.

Hắn vận khởi thị lực (nâng mắt lên) quan sát (đánh giá) đối thủ, không biết làm sao mà linh quang không ngừng lưu chuyển quanh thổ bích, biến hóa khôn lường, ngăn cản tầm nhìn chỉ cảm thấy hư hư thực thực, thật sự không nhìn thấy rõ mặt mũi của người ở trong bức tường. Tầm mắt lại nhìn

về phía tọa kỵ của người kia, trái lại lần này lại nhìn thấy rõ khiến thiếu niên càng ngày càng sợ hết hồn.

"Độc Giác Thú? !" Thiếu niên từ nhỏ lớn lên ở Hoàng Đô nên đương nhiên là biết chuyện Độc Giác Thú bị Đại tể tư giết tộc và phong ấn một con Độc Giác Thú hơn hai mươi năm về trước. Hắn cũng rất hiểu phong ấn của Cam Ma La không phải dễ dàng phá bỏ như vậy!

— xem ra, thực lực của người này không kém! Chả trách có thể làm mình ăn thiệt thòi lớn như vậy. Nhưng vì sao đối phương lại tự dừng muốn kiểm chuyện với mình? Chẳng lẽ Hoàng Đô bên kia chung quy vẫn không yên tâm về mình sao?

Thiếu niên càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng đó, trong lồng ngực bất giác nhiệt huyết dâng trào, sắc mặt lại càng âm lãnh: "Ta tưởng là ai, hóa ra là tay sai của tiện nhân kia! Người muốn lấy tính mạng của ta, lại không dễ dàng như vậy!"

Khi nói chuyện, tâm niệm của hắn xoay chuyển, lấy một cây trường thương trong nhẫn không gian ra. Thiếu niên trở tay cầm, mũi thương rét lạnh sắc bén, lập tức nhắm ngay vào người sau vách tường.

Những hành động luân phiên của hắn khiến Phượng Vũ không hiểu: người này nói hươu nói vượn (nói xằng nói bậy) cái gì vậy?

Nàng suy nghĩ một chút liền bừng tỉnh hiểu ra: xem ra là hắn nhận nhầm người.

Nàng đang định giải thích nhưng thiếu niên kia đã thúc giục con đại điêu bay thẳng lên. Phượng Vũ ngửa đầu nhìn, tâm niệm xoay chuyển, trong nháy mắt đoán được ý định của hắn: hắn thấy thổ bích tấn công không phá được nên muốn bay lên cao vòng qua bức tường rồi lại tấn công lần nữa!

Nhìn thấu điểm này Phượng Vũ đương nhiên sẽ không cho hãn cơ hội. Có câu nói cách phòng ngự tốt nhất là tấn công, nàng dứt khoát thu hồi thổ bích, chuyển hóa Thổ nguyên tố đang phòng ngự thành công kích: "Vạn thạch bay tới —— PHÁ...!"

Thiếu niên vạn không ngờ nàng sẽ dứt khoát thu hồi phòng thủ chuyển thành công kích mình, nhanh chóng lùi về phía sau để tránh khỏi thế công mãnh liệt của loạn thạch. Trong khoảng thời gian ngắn, khó tránh khỏi có chút luống cuống tay chân.

Phượng Vũ một chiêu bức đối phương lui về phía sau, nhưng không truy kích mà là thừa cơ bỏ chạy. Nếu hai bên không cừu không oán, đánh thắng cũng không có ích lợi gì thì tại sao nàng phải đánh để phí sức lại chẳng có kết quả tốt chứ?

Với lại một phen ép buộc này, mắt thấy mặt trời đã dần dần lộ ra từ phía chân trời. Nếu để lỡ chuyện nhập học, nhất định sẽ bị sư phụ niệm tử (lắm bầm đến khi chết).

"Đứng lại!"

Phượng Vũ muốn giải quyết trong hòa bình nhưng thiếu niên không muốn buông tha nàng, sau khi né tránh công kích lại thúc dục đại điều đuổi theo. Nhưng điều này đã bị thương, đương nhiên sẽ kém với thần tốc (tốc độ nhanh chóng khác thường) của Độc Giác Thú. Trong nháy mắt, bóng dáng của Phượng Vũ liền hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của thiếu niên. Thiếu niên vẫn không nhìn thấy rõ mặt mũi của nàng chỉ nhìn thấy một bóng dáng nhỏ gầy.

Thấy tung tích đối phương đã hoàn toàn không còn nữa, đầu óc không sáng suốt của thiếu niên cũng dần dần tỉnh táo lại: "Nếu người này thật sự là tiện nhân kia phái tới ám sát ta thì cần gì phải đối kháng chính diện với ta? Chỉ cần thừa dịp lúc ta đang truy đuổi Dạ du ưng thì lặng lẽ đánh lén là

được rồi. Lại nói, vừa rồi nàng đã chiếm một chiêu tiên cơ (cơ hội trước tiên) thì cần gì phải bỏ chạy? Nhưng nếu nàng không phải là thủ hạ của tiện nhân kia thì là ai chứ?"

Hắn suy đi nghĩ lại nhưng hoàn toàn lại không ngờ tới Phượng Vũ chỉ đi ngang qua mà thôi.

Mắt thấy sắc trời dần dần sáng lên, hắn chợt nhớ tới hôm nay có chính sự phải làm, với lại Tuyết điêu cũng cần phải nhanh chóng băng bó vết thương rồi nghỉ ngơi. Nghĩ đến điểm này, hắn không dừng lại nữa, nhìn chăm chăm vào phương hướng mà Phượng Vũ biến mất, liền quay đầu bay vào nội thành.

Đế đô Nam khu, đường Phong Lộ.

Trời mới vừa sáng, trên đường đứng đầy người. Phần lớn là người bình thường mặc quần áo mộc mạc, bọn họ đứng ở một góc đường, tràn đầy sự tôn kính và hâm mộ nhìn về trung tâm con đường, bậc thềm rất cao tới hai cánh cửa đóng chặt mang phong cách cổ xưa trang nhã.

"Ai có thể vào học viện tu luyện, thật sự là may mắn."

"Cũng không phải là như vậy. Tại Đế quốc Tu Tháp của chúng ta, 80% quan viên đều từ Linh Chân học viện ra. Đệ tử chỉ cần có thể thuận lợi tốt nghiệp, tương lai nhất định có thể vinh hoa phú quý."

"Có thể làm quan to lộc hậu, được vua tin dùng, nhất định là tu sĩ. Ai, đời này của ta sao lại sinh ra làm người bình thường, không có thiên phú tu luyện."

"Ha ha, chỉ bằng dáng vẻ lười biếng của ngươi, cho dù có thiên phú, vậy cũng quá lãng phí rồi."

"Thật không biết hình dạng trong học viện như thế nào, nếu có thể đi vào nhìn một chút là được rồi."

"Chắc chắn bên trong vẫn đang chuẩn bị buổi lễ. Nói đi nói lại, chúng ta được cho phép có thể ở bên ngoài dự lễ thì đã không tệ rồi, người cũng đừng si tâm vọng tưởng nữa."

.....

Những người đứng đối diện học viện ôm lấy đủ loại ảo tưởng cũng không biết, khi bọn nhìn bề ngoài vinh quang thì có một mặt dơ bẩn ti tiện khác ẩn giấu trong học viện.

Văn phòng của Chủ nhiệm.

Liếc mắt nhìn người qua lại ngoài cửa sổ, dùng hoa tươi và sợi tơ trang trí quanh hội trường buổi lễ, nam tử trung niên bụng phệ buồn bực thu hồi tầm mắt, dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn: "Con không thể để cha giảm bớt một chút tâm tư sao! Tiểu Tân, cha chỉ mới rời khỏi đây mấy ngày thôi, con lại gây họa nữa rồi!"

Đối mặt với phụ thân nghiêm khắc trách mắng, Đồng Tân chỉ thờ ơ nhún vai một cái: "Chuyện cũng đã qua rồi, ngài cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa. Lại nói, mặc dù tên phụ thân của Lâm tiểu tử này ở chỗ của hắn cũng được xưng tụng nhân vật thứ nhất, nhưng ở Đế đô, cho dù thân phận hay là thực lực, hắn đều chỉ có thể tính cái gì chứ ——"

Nói xong, hắn nâng ngón út, khinh miệt lắc đầu: "Con trở mặt với hắn cũng không coi là cái gì. Đáng giận nhất là Tử Lão Đầu họ Nhạc kia thế nhưng mượn cơ hội này giáo huấn con!"

"Ai." Đối với đứa con trai duy nhất bị mẫu thân của hắn cưỡng chiều quá mức này, Đồng Mạc Uyên luôn luôn không biết làm sao. Nói hắn thì hắn không nghe; đánh hắn thì lại không nỡ. Thật sự là khó xử mà.

Hắn ho khan hai tiếng, không để ý tới con trai cương quyết bướng bỉnh của mình, thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, nhìn thanh niên ngồi ở ghế bên kia từ đầu đến cuối vẫn chưa nói một lời, nói: "Tiểu Trì, Tam điện hạ sắp đến, cháu chuẩn bị xong lễ vật cho hắn chưa?"

Ở Đế quốc Tu Tháp, từ vương công quý tộc cho tới dân chúng đều biết bộ hạ sủng ái nhất là Tam điện hạ Lạc Tây Á mà điện hạ này lại yêu thích nhất Kỳ Trân Di Bảo. Nghe nói, đây là chịu ảnh hưởng từ mẫu thân của hắn, cũng chính là hoàng hậu Ngải Phi của Đế quốc Tu Tháp.

Từ lâu đã nghe nói Tam điện hạ tới dự lễ của học viện, thượng tầng (bậc trên) Đồng gia đã thương nghị nên dâng đồ gì để lấy lòng hắn. Thân là thế hệ trẻ thực lực mạnh nhất, trong Đồng gia rất được coi trọng, lúc đó Đồng Trì cam kết hắn sẽ phụ trách tìm được một bảo vật hiếm có, cam đoan sẽ khiến Tam điện hạ vừa lòng.

Đối với đứa cháu trai này, Đồng Mạc yên luôn luôn yên tâm. Thịnh thoảng thậm chí hắn sẽ tiếc nuối, tại sao Đồng Trì không phải là con trai ruột của mình. Đồng Tân quá ngây thơ thiếu hiểu biết, căn bản không gánh nổi trọng trách của Đồng gia.

Nhưng nghĩ đến phụ thân của Đồng Trì chỉ là người có tư chất bình thường, ở trong gia tộc không được để mắt tới cũng không hề có quyền thế. Mặc dù năng lực của Đồng Trì cao nhưng cũng phải dựa vào mình để mà hành sự thì hắn liền bình thường lại.

Nhưng lần này, Đồng Mạc Uyên thế nào cũng thất vọng.

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của biểu thúc, Đồng Trì hơi cúi đầu, trong mắt thoáng qua một tia hận ý.

"Xin lỗi, biểu thúc. Cháu tới chậm nên thất bại trong gang tấc, không thể lấy được sừng Minh Ngọc."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Buổi Lễ Sóng Gió

Nghe vậy, Đồng Mạc Uyên đang cười liền cứng nhắc: "Tiểu Trì, cháu nói gì?"

Đồng Trì không muốn nói lại lần thất bại này. Đồng Tân ở một bên có chút vui sướng khi người gặp họa, lớn tiếng nói: "Cha, biểu ca nói không lấy được sừng Minh Ngọc. Ôi, cái này nguy rồi, nếu thất lễ với Điện hạ thì không biết sẽ đưa tới bao nhiêu hậu họa (tai họa về sau) nữa đây!"

Trong những người bạn cùng lứa thì thực lực của hắn được xem như là nổi bật, nhưng vì Đồng Trì tồn tại nên hào quang lúc nào cũng yếu đi một chút. Chẳng những trong gia tộc ngày càng coi trọng Đồng Trì hơn con trai trưởng là hắn, ngay cả ở học viện, Lão sư và các bạn học cũng đều thích bề ngoài tao nhã, nho nhã lễ độ của Đồng Trì.

Đồng tân đối với vị biểu ca này vừa kính phục vừa không nhịn được ghen tỵ, lúc này thật vất vả mới tìm ra được một lỗi của hắn nên cảm thấy vô cùng hả dạ. Căn bản không cần phải suy nghĩ nữa, rõ ràng là chính hắn gây ra chuyện, làm trễ nãi cơ hội lấy bảo vật.

Nếu là ngày thường thì Đồng Mạc Uyên đã sớm trách cứ nhi tử không lễ phép rồi. Nhưng lần này, Đồng Trì mang tới tin tức thật khiến người ta nhức đầu, hắn căn bản không có dư hơi lực mà suy nghĩ chuyện khác, chỉ thì thào nói: "Bảo vật của Đồng gia chúng ta đều ở trên người của Tam điện hạ, mấy năm nay chẳng những ra mưu hiến lược (đóng góp mưu kế, cống hiến sức lực), càng cố gắng làm hắn vui lòng. Nhưng hễ là hơi có đầu mối của trân bảo hiểm thấy thì đều đã tìm không sai biệt (rất nhiều) lắm rồi. Lần

này. Lần này. Ai, trong khoảng thời gian ngắn, nên đi đâu tìm bảo bối có thể để hấn hài lòng đây?"

Nghĩ đến đây, ba người họ mặt ủ mày chau.

Qua một lát sau, Đồng Mạc Uyên miễn cưỡng cười nói: "Thôi, để cậu suy nghĩ biện pháp. Tiểu Trì không cần quá tự trách mình, lát nữa trong buổi lễ cháu phải đại biểu đệ tử ưu tú lên tiếng, mau xuống chuẩn bị đi. Tiểu Tân, con cũng đi theo, xem thử có thể giúp biểu ca được cái gì hay không."

Sau khi hai tiểu bối rời khỏi đây, mặc dù Đồng Mạc Uyên vẫn tâm sự nặng nề nhưng cũng không phải là bộ dáng vô kế khả thi (không có cách nào), mà là hiện ra vẻ mặt khó cả đôi đường.

"Nếu thật sự lấy bảo vật kia ra dâng lên, sợ rằng. Nhưng nếu không dâng lên, với tính tình ghi hận của Tam điện hạ, chỉ sợ sẽ đắc tội hấn."

Cuối cùng, hấn giống như đành phải vứt bỏ cái gì đó, dùng sức vung tay lên: "Thôi thôi, dù sao chỉ là. Mà thôi. Trước tiên vẫn là dụ được Tam điện hạ cao hứng rồi lại nói sau!"

Theo mặt trời dần dần lên cao, trước khi buổi lễ diễn ra khách quý lần lượt tới.

Mắt thấy khách nhân đã tới không sai biệt lắm, chủ nhiệm trường học Tề Uy dò hỏi học sinh đang nghênh đón khách: "Ngày hôm qua ta dặn dò người lưu ý nữ hài kia, người nhìn thấy nàng chưa?"

Nam sinh lắc đầu một cái, lấy danh sách trong người ra: "Hôm nay ra ra vào vào đều là khách, không có học sinh. Hiện tại chỉ có hai học sinh vẫn chưa có báo danh, một tên là ngài nhờ ta lưu ý tân sinh, một tên là Biểu thiếu gia Lăng gia, Lăng Tử Minh."

Nghe xong câu trả lời của hắn, Tề Uy lắc đầu một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, nghĩ thầm Lăng Tử Minh thì cũng thôi đi, lai lịch của thiếu niên kia không nhỏ, tính tình lại cao ngạo, chỉ cần hắn không gây chuyện thị phi thì đã cảm ơn trời đất rồi, những phương diện khác không cần quá nghiêm khắc. Nhưng Phượng Vũ. Ai, sao hiện giờ hài tử giỏi giang đều thích đùa giỡn vậy.

Hắn đang âm thầm cảm khái, học sinh đón khách chột thẳng lưng lên, giọng nói cũng bởi vì khẩn trương mà hơi biến điệu (đổi giọng): "Hoan nghênh Tam điện hạ tới dự lễ."

Tề Uy xoay người lại nhìn liền nhìn thấy một đầu tóc vàng, tuấn mỹ giống như là thiên sứ mỹ thiếu niên, cùng với rất nhiều tùy tùng theo sau đi vào cổng.

Toàn thân là lễ phục màu xanh biển được cắt may hoàn mỹ làm thân hình cao lớn của hắn được bày ra, cũng vừa vặn che giấu đi sự mỏng manh vốn có. Tơ tằm trắng như tuyết cùng vàng nguyên chất làm thành kim cài áo Phi Ưng, hợp với đầu tóc vàng chói mắt của hắn lại càng tăng thêm sức mạnh.

Mặc dù bề ngoài của thiếu niên rất được, khi giơ tay nhắc chân không thấy quý khí, ngược lại lộ ra mấy phần cợt nhả phô trương. Trên thực tế, vị Tam Điện hạ Lạc Tây Á này của Đế quốc Tu tháp chính là người có danh tiếng ăn chơi trác táng ở ngoài Hoàng Đô.

Mặc dù Tề Uy ở Đế đô, nhưng cũng nghe thấy đủ loại chuyện hoang đường của hắn. Với tính cách vốn ghét nhất loại người này của hắn, nhưng ngại địa vị của đối phương nên không thể qua loa: "Tam điện hạ một đường khổ cực, mời đến tỉnh thất nghỉ ngơi một chút."

Lạc Tây Á không chút nào để ý tới Tề Uy, tháo bao tay thiên nga trắng như tuyết xuống, vút cho tùy tùng sau lưng, vẻ mặt chán ghét nói: "Luôn tham gia yến hội thì cũng thôi đi, nhưng lại còn để cho ta tới tham gia buổi

lễ này. Cũng chỉ là một đám mao đầu tiểu tử (những đứa trẻ nhỏ) nhập học, lại không có Kỳ Trân Di Bảo, thật sự là nhàm chán muốn chết. Thật không hiểu mẫu hậu nghĩ sao nữa."

Nghe vậy, trên mặt Tề Uy vốn là nụ cười gượng liền biến mất không còn. Hắn cố gắng nắm chặt tay, không ngừng nhắc nhở người đứng trước mặt mình là người thừa kế mà Quốc vương ngầm đồng ý, tuyệt đối không thể đắc tội. Lặp lại mấy lần mới áp chế được nội khí (cơn tức).

Lạc Tây Á từ trước đến giờ ngoài phụ hoàng mẫu hậu ra hẳn không để người khác vào mắt. Không coi ai ra gì phần nản xong, hẳn phân phó tùy tùng: "Đã tới đây rồi thì cũng không thể tay không mà về. Nghe nói phòng đấu giá ở Đế đô cất giữ không ít điển cổ (báu vật cổ). Các người đi xem trước, nếu có đồ tốt thì lập tức trở về bẩm báo lại cho ta."

"Dạ dạ. Nhưng Điện hạ, hoàng hậu bề hạ đặc biệt phân phó thuộc hạ cần phải cùng với ngài dự hết buổi lễ khai giảng." Tùy tùng nhắc nhở. Xem ra, hoàng hậu khá hiểu tính tình của ái tử (đứa con được thương yêu nhất).

Nghe vậy, Lạc Tây Á vô cùng không kiên nhẫn phất tay một cái: "Loại việc nhàm chán này, tùy tiện làm là được. Các người đi nhanh đi cho ta, đi làm chính sự quan trọng hơn!" Trong lòng vị Điện hạ yêu thích trân bảo này thì dĩ nhiên là tìm kiếm Kỳ Trân Di Bảo mới là đại sự hàng đầu.

Mấy tên tùy tùng vâng vâng dạ dạ rồi rời khỏi.

Lời nói này của hắn đương nhiên là dẫn tới mọi người trong học viện bất mãn (không vừa lòng). Mọi người mặc dù giận nhưng không dám nói gì, trong lòng đã sinh ra chán ghét với vị Điện hạ này rồi.

Tề Uy đang oán thầm Lạc Tây Á không được hoàng thất nuôi dạy thì lại nghe đối phương nói: "Người đã đến đông đủ, còn không mau bắt đầu buổi lễ."

Tề Uy kiềm nén nộ khí, ôn hoà nói: "Tam Điện hạ, 30 phút nữa buổi lễ mới bắt đầu."

"30 phút? Quá lâu! Người có biết thời gian của bản Điện hạ rất quý giá không? Ta lệnh cho người, buổi lễ lập tức bắt đầu!"

"Chuyện này." Nam sinh phụ trách ghi tên đón khách, khó xử nói: "Còn hai học sinh vẫn chưa tới, nếu bây giờ bắt đầu thì bọn họ sẽ bị tính lỗi là đến trễ."

Lạc Tây Á ngang ngược nói: "Vậy chỉ có thể trách bọn họ xui xẻo thôi. Lại nói, người muốn bản Điện hạ lãng phí thời gian chờ hai tiểu tử vô danh sao?"

Mặc dù yêu cầu của hắn vô lễ nhưng thân phận vẫn còn đó, nhà trường không thể không để ý tới. Tề Uy còn muốn tranh luận với hắn một phen, sau lưng lại chạy tới một người, cười làm lành nói: "Tam Điện hạ, chúng ta dĩ nhiên không dám lãng phí thời gian của ngài, buổi lễ liền bắt đầu —— còn thất thần cái gì? Còn không mau ghi hai người kia tới trễ?"

Nam sinh do dự vẫn không lấy bút ra, Tề Uy đã thấy rõ người tới, không khách khí chỉ trích nói: "Đồng chủ nhiệm, chỉ có hiệu trưởng mới có quyền quyết định buổi lễ có bắt đầu trước giờ hay không. Người làm như vậy có phải vượt quyền rồi không?"

Người tới chính là Đồng chủ nhiệm Đồng Mạc Uyên. Hắn vì ôm cây đại thụ Tam hoàng tử này nên cảm thấy có chỗ dựa vững chắc, vẫn muốn vị trí hiệu trưởng này. Thân là đệ tử của hiệu trưởng, Tề Uy ít nhiều cũng nhận ra dã tâm của hắn, cho nên từ trước đến giờ không khách khí với hắn.

Ngay lập tức Đồng Mạc Uyên cũng phản ứng được lời mình vừa buộc miệng nói ra là sai lầm, nhưng muốn hắn nhận sai ở trước mặt kẻ thù thì tuyệt đối không thể. Hắn đang trầm tư suy nghĩ làm sao viện cớ lấp liếm

cho qua việc này thì ngoài cửa chợt truyền tới một giọng nói lạnh nhạt:
"Tân sinh Phượng Vũ, tới đây báo danh."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ý Thế Hiệp Người

Vừa bước vào cửa trường, Phượng Vũ liền cảm nhận được mấy ánh mắt đều tập trung ở trên người mình. Nàng chỉ cho là cả đêm hôm ba, chưa kịp tắm rửa thay y phục, hình tượng có chút nhếch nhác nên khiến mọi người liếc xéo, cũng không để ý tới.

Sau khi chào hỏi Hương Tề Uy, nàng đi thẳng đi tới trước mặt nam sinh đang cầm tờ danh sách hỏi: "Ghi danh ở chỗ người sao?"

"Phải Không phải." Nam sinh ngẩng đầu lên thấy sắc mặt Đồng Mạc Uyên không tốt, quyết định không vì chuyện nhỏ này mà đắc tội với thầy chủ nhiệm nổi tiếng toàn trường là hẹp hòi thù dai: "Người là Phượng Vũ đồng học, người tới muộn, ta giúp người ghi danh."

"Muộn?" Phượng Vũ chỉ vào đồng hồ quả quýt hẵn đặt trên bàn nói: "Còn nửa giờ nữa mới tới lễ khai giảng, sao có thể nói đã muộn?"

"Chuyện này. Chuyện này." Nam sinh ê a mấy tiếng, qua loa nói: "Tam điện hạ và Đồng chủ nhiệm đều nói người tới muộn, vậy thì xem như người đã muộn."

Nghe vậy, Phượng Vũ quay đầu cẩn thận đánh giá ba người trước mặt. Trừ Tề Uy ở ngoài, có một Mỹ Thiếu Niên mặc hoa phục, còn có một người trung niên bụng phệ, hẳn là Tam điện hạ và Đồng chủ nhiệm mà nam sinh kia nói đến.

"Không biết hai vị dựa vào đâu mà nói ta tới muộn?" Phượng Vũ chậm rãi hỏi.

Thấy nàng quần áo mộc mạc, vạt áo còn dính một ít bùn, Đồng Mạc Uyên cho rằng nàng là một đệ tử nghèo không có bối cảnh, liền nói chuyện không chút khách khí: "Ta là Lão sư, nói người muộn thì chính là người đến muộn, cần gì lý do!"

Nghe lời nói ngang ngược, vẻ mặt Phượng Vũ không thay đổi: "Hay cho một câu cần gì lý do, thì ra làm Lão sư là có thể không phân phân rõ phải trái như vậy."

Ngay trước mặt kẻ thù lâu năm là Tề Uy, ăn nói ba hoa như vậy, dù sao Đồng Mạc Uyên cũng thấy không được tự nhiên, nghĩ mau chấm dứt chuyện này: "Người nói xằng nói bậy, trong mắt không có lão sư, theo nội quy trường học đã phạm lỗi lớn phải khai trừ! Niệm tình người vi phạm lần đầu, ta liền tha cho người một cái mạng. Nếu lại dám nói xằng bậy, ta lập tức khai trừ người."

Hắn nghĩ Phượng Vũ còn nhỏ tuổi, bị dọa như vậy chắc chắn không dám nói lại. Không ngờ, Phượng Vũ ở trước mặt vẫn không biến sắc: "Nói lời nói thật sẽ bị đe dọa, đây chính là cách dạy bảo của Linh Chân học viện sao?"

"Người ——"

Đồng Mạc Uyên then quá thành giận, vừa định nói tiếp, lại nghe Lạc Tây Á mất kiên nhẫn nói: "Nói dài dòng làm gì! Thu nhận loại tiểu nha đầu bẩn thỉu này cũng chỉ bồi nhọ trường học của các người, trực tiếp đuổi ra ngoài tốt hơn. Gall Đờ, động thủ!"

Lúc này phía sau hắn có tùy tùng đáp lời, đi đến trước mặt Phượng Vũ, giơ tay muốn bắt hai cánh tay của nàng. Thấy Phượng Vũ không tránh không né, tay còn cầm đao vung về phía cổ tay mình, Gall Đờ không khỏi cười thầm tiểu nha đầu này không biết tự lượng sức.

Nhưng, khoe miệng hăn mới vừa nâng lên, cười nhạo lập tức đổi thành kêu đau.

Đao của Phượng Vũ vung sau mà đến trước, đánh trúng mạch cổ tay hăn. Đó là một trong những bộ phận yếu ớt nhất của con người, nếu tăng thêm chút lực thì đau đớn đến nửa ngày. Gall Đờ bị Phượng Vũ dùng sáu bảy phân lực đánh trúng một chưởng này, nhất thời đau đến nỗi khiến hăn tưởng rằng đôi tay bị chặt đứt, liên tục kêu đau.

Nghe thuộc hạ kêu đau, Lạc Tây Á chỉ cảm thấy có chút mất mặt. Hăn hung hăng đá thuộc hạ một cước, mắng: "Đờ vô dụng! Người không phải là Linh Sĩ trung cấp sao, ngay cả một cái tiểu nha đầu mới nhập học cũng đánh không lại!"

Linh Chân học viện chỉ lấy đệ tử có tu vi từ hạ cấp trở xuống, hơn nữa Phượng Vũ quá nhỏ tuổi, nên Lạc Tây Á cho rằng thực lực của nàng cao nhất cũng chỉ là một hai cấp. Có thể đánh trúng thủ hạ của hăn, là do đánh bất ngờ mà thôi.

Tề Uy vốn biết rõ thực lực của Phượng Vũ định lên tiếng khuyên giải, nhưng lại nghĩ, Tam điện hạ này thật sự đáng ghét, nhân cơ hội này giảm bớt kiêu ngạo của hăn cũng tốt. Liền khoanh tay đứng nhìn, thờ ơ xem bọn hăn bị xấu mặt.

Đồng Mạc Uyên toàn tâm toàn ý muốn lấy lòng Lạc Tây Á, thấy hăn lúng túng, vội quát mắng: "Cái tiểu nha đầu này thật không biết điều! Tam điện hạ tự mình xử trí người, là phúc của người, người lại dám phản kháng!"

Phượng Vũ hỏi ngược lại: "Tam điện hạ là Lão sư của học viện hay hiệu trưởng? Hăn có tư cách gì xử trí ta?"

"Ngu ngốc! Tam điện hạ là hoàng tử, đừng nói người chỉ là dân chúng, ngay cả từng nhánh cây ngọn cỏ, sống hay chết cũng chỉ do một ý niệm của

Tam điện hạ!"

Mặc dù trong tay Lạc Tây Á không có quyền lực lớn như vậy, nhưng nghe Đồng Mạc Uyên nịnh nọt, thấy cực kỳ đặc ý.

"Vậy sao." Phượng Vũ lạnh nhạt nói, "Quốc vương bệ hạ kia là lão già bệnh tật, hay đã chết?"

Nghe lời nói "Đại nghịch bất đạo" như vậy, Lạc Tây Á giận dữ: "Nha đầu chết tiệt kia lại dám nhục mạ bệ hạ!"

"Thì ra là hãn vẫn còn sống." Phượng Vũ bày ra dáng vẻ không hiểu, "Ta thật không hiểu, nếu bệ hạ khoẻ mạnh, khi nào lại đến lượt Tam hoàng tử nắm sống chết của người thiên hạ trong tay rồi? Hay là nói —— Tam hoàng tử đã không thể chờ đợi muốn giành vương vị rồi sao?"

Nghe vậy, Lạc Tây Á và Đồng Mạc Uyên nhất thời biến sắc, á khẩu không trả lời được.

Nếu như phủ nhận, uy hiếp lúc trước không tránh khỏi trở thành chuyện cười. Nhưng nếu thừa nhận, chẳng phải tự thừa nhận đối với vương vị có tâm tư bất chính? Lạc Tây Á mặc dù có suy nghĩ này, nhưng ngàn vạn lần không có can đảm soán ngôi.

—— nha đầu này tuy nhỏ tuổi, miệng lưỡi thật linh hoạt! Nếu như hôm nay không bắt được nàng, sự việc truyền đi, sợ rằng vô cùng không tốt.

Đồng Mạc Uyên lấy lại bình tĩnh, nói: "Phượng Vũ, ta nhiều lần cho người cơ hội, người lại vẫn không biết hối cải. Xem ra hôm nay nhất định phải dạy dỗ người thật tốt, biết thế nào là Tôn Sư Trọng Đạo!"

Nói xong, lòng bàn tay Đồng Mạc Uyên khê nâng, Thủy Nguyên Tố lam nhạt nhanh chóng tụ lại trong tay hãn. Xem ra, hãn đúng là không muốn để ý đến thân phận, ra tay với Phượng Vũ!

Thấy thế, những người đứng xem không nhịn được phát ra tiếng hô lo lắng. Tề Uy sắc mặt khê biến, trong trí nhớ của hắn, Phượng Vũ chỉ biết một chiêu ma pháp Phong Nguyên Tố. Mặc dù thực lực nàng không tầm thường, nhưng đối đầu với Đồng Mạc Uyên là Ma Pháp Sư cấp hai trung cấp, sợ rằng không phải đối thủ!

Tề Uy vừa muốn ra tay giúp đỡ, lại thấy tay Phượng Vũ khê vạch, trên năm ngón tay, ngọn lửa hồng hiện ra, tụ lại làm một, nhanh chóng giống như linh xà* đánh về Đồng Mạc Uyên: "Sí Diễm Đốt —— diệt!"

*linh xà: con rắn, nghe linh xà có vẻ hay nên ta để vậy

Hai lực va chạm, chỉ nghe một hồi tiếng vang vù vù, Thủy Nguyên Tố mà Đồng Mạc Uyên mới vừa phóng thích ra thoáng chốc đã bị Hỏa Nguyên Tố cắn nuốt sạch sẽ.

—— này, điều này sao có thể? !

Đồng Mạc Uyên há hốc mồm, khó có thể tin nhìn tiểu nha đầu trước mặt. Hắn chuyên tu ma pháp Thủy hệ, đến nay đã có hơn hai mươi năm công lực, trong học viện cũng không có mấy người thực lực sánh được với hắn. Ngay cả Tề Uy thực lực hơn hắn một bậc, nhưng đấu pháp với hắn cũng phải qua ít nhất trên trăm chiêu mới có thể chiếm ưu thế, tuyệt không có khả năng vừa ra tay liền phá vỡ pháp thuật của hắn.

—— nhất định là do vừa rồi hắn khinh địch, chỉ dùng năm thành công lực! Nhất định!

Nghĩ vậy, Đồng Mạc Uyên như vớ được cọng rơm cứu mạng. Mạnh mẽ áp chế hoảng sợ trong lòng, hắn cắn răng lần nữa tập trung Thủy Nguyên Tố, chuẩn bị Toàn Lực Nhất Kích*, thu lại thể diện vừa đánh mất!

*toàn lực nhất kích: một chiêu xuất hết toàn sức lực

Hắn gần như điên cuồng triệu tập Thủy Nguyên Tố, cảm nhận năng lực nguyên tố ngày càng nhiều, trong lòng hắn trở nên kiên định. Ngẩng đầu vừa muốn nói mấy câu ngoan độc, lại thấy khóe môi Phượng Vũ lộ ra cười lạnh khinh thường, trái tim lần nữa co rút lại, không thể đè nén ngăn cản ý muốn lùi bước: Nếu. Nếu như một kích này cũng không dùng được?

—— không! Nhất định hữu dụng! Nha đầu chết tiệt kia không thể nào chống đỡ mình Toàn Lực Nhất Kích!

Hắn cắn răng, cuối cùng phát động tấn công: "Phi Thủy Tiễn!"

Mắt thấy một chiêu này thế tới hung ác, Phượng Vũ thu hồi ma pháp Hỏa hệ, đổi sang Thổ hệ: "Thổ Bích —— Hộ!"

Trong một khắc ánh sáng vàng phóng ra biến thành tấm lá chắn, tất cả mọi người biến sắc, trong nội tâm đều có chung một suy nghĩ: cô nương này còn nhỏ tuổi, lại có thể biết hai loại ma pháp? !

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Phán Thương Bản Thân (Làm Mình Bị Thương)

Ngàn vạn Thủy Nguyên Tố ngưng tụ thành vô số mũi tên bay tới, đồng thời phóng tới Phượng Vũ, lại va chạm với lá chắn ma pháp phòng hộ nhìn như nhẹ nhàng thực ra thì kiên cường dẻo dai, sau đó ào ào bẻ gãy biến trở về giọt nước.

Giọt nước văng khắp nơi, bắn ngược đến khắp nơi. Nhưng người xung quanh lại không ai tránh né, bọn họ ngơ ngác nhìn Phượng Vũ, mặc cho nước bắn tung tóe ướt cả người, trong mắt tràn đầy khiếp sợ: nữ hài này chẳng những hai hệ ma pháp, hơn nữa còn có thể đỡ được Toàn Lực Nhất Kích của chủ nhiệm học viện! Quan trọng nhất là nhìn qua nàng chỉ hơn mười tuổi! Trời ạ, đây là thực lực gì vậy? !

—— ta cũng không tin người có thể đỡ được công kích của ta!

Mắt thấy chiêu thứ nhất tan tác, Đồng Mạc Uyên gầm lên một tiếng, giơ tay lại là một chiêu Phi Thủy Tiễn. Nhưng lần này thủy tiễn không tách ra nữa mà là tập hợp thành một con Thủy Long (rồng nước) như thùng nước lớn, tốc độ phóng tới Phượng Vũ nhanh hơn vừa rồi.

—— Lực lượng của Thủy Long cộng thêm tốc độ, chẳng lẽ không thể đập tan ma pháp phòng ngự của người sao? Chờ đánh bại nha đầu chết tiệt này, hẳn nhất định phải làm nhục nàng một phen để trả mối thù vừa rồi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đồng Mạc Uyên lộ ra một nụ cười đắc ý, giống như tất cả dự định đều đã hóa thành hiện thực.

Không ngờ, lúc Thủy Long khó khăn lắm mới va chạm lên lá chắn, một đạo bạch quang bỗng nhiên từ dưới đất nổi lên lao thẳng tới Đồng Mạc Uyên. Tốc độ cực nhanh còn hơn Thủy Long ba phần. Đồng Mạc Uyên đang đắm chìm vào trong tưởng tượng niềm vui thắng lợi chợt phát hiện khác thường thì đã tránh không kịp nữa rồi.

Oanh ——

Thủy Long nặng nề va chạm vào lá chắn phòng hộ, giống như sóng biển vỗ vào bờ. Nhìn lực lượng như nghìn quân một kích, khiến người đứng xem không khỏi hít một ngụm lạnh khí, khẩn trương nhìn về phía Phượng Vũ.

Nhưng thấy Thủy Long điên cuồng giống như có sinh mạng lực nắm chặt dây dưa với lá chắn của Phượng Vũ, từng khúc co rút lại. Lá chắn phòng hộ không thể chịu được lực lớn như vậy nên đã méo mó biến dạng.

Thấy thế, tất cả mọi người đều cho rằng Phượng Vũ bị đánh bại. Lạc Tây Á lại càng lộ ra ý cười ác độc giống như đang nhìn thấy con chuột bị mèo đùa giỡn.

Tề Uy vẫn lo lắng, trầm ngâm chuẩn bị triệu Thổ Nguyên Tố ra cứu giúp. Nhưng do Thủy Long vẫn đang gắt gao cuốn lấy Phượng Vũ nên sợ ngộ thương (lỡ tay làm bị thương) đến nàng, mà trì trệ không có ra tay.

Mắt thấy Thủy Long càng ngày càng quấn chặt, vốn tính để Thổ Bích mở rộng ra cũng bị nó quấn chặt tới mức méo mó biến dạng, dính sát vào người Phượng Vũ. Một đám phu nhân nhát gan đã quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn thăm trạng của nữ hài này bị ép tới chết.

Lúc này, trong mắt của Phượng Vũ lại lóe lên ánh sáng.

—— Sức mạnh của Thủy Long đã bị tiêu hao không ít, chính là bây giờ!

"Sí Diễm đốt —— diệt!"

Cùng với một tiếng quát trầm, xung quanh Thủy Long đột nhiên dấy lên lửa mạnh cháy hừng hực. Vốn là Thủy Long đang lớn thoáng chốc bị bốc hơi thành hơi nước, trong nháy mắt liền nhỏ đi một nửa, còn lại một nửa kia không để ý tới căn giết Phượng Vũ nữa mà là ngửa đầu nhắm ngay ngọn lửa chuẩn bị phản kích.

Phượng Vũ đâu chịu cho nó cơ hội, hai ngón tay bắn ra, ngọn lửa lại to ra vài phần. Chỉ nghe thấy tiếng xèo xèo không dứt bên tai, Thủy Long vừa mới chuẩn bị tốt đợt công kích trong phút chốc đều hóa thành hơi nước, đốt tới mức trên mặt người xung quanh mình nóng hừng hực.

Lạc Tây Á lau giọt nước đã hóa thành hơi nước trên mặt đi, khóe môi lại là ý cười không giảm: uy lực của ma pháp Hỏa hệ cường đại như vậy, Phượng Vũ cách nó gần như vậy khẳng định là không xong rồi, coi như không bị đốt thành than, khẳng định cũng là bỏng toàn thân rồi. Đả thương địch thủ mười phần, tổn hại tám phần, thật đúng là ——

Lúc này, ngọn lửa vừa thu lại, thân hình của Phượng Vũ lại lộ rõ lần nữa. Sau khi nhìn thấy rõ, nụ cười trên mặt Lạc Tây Á nhất thời cứng lại.

Chỉ thấy ánh sáng màu vàng quanh thân Phượng Vũ hóa thành nhiều điểm nhỏ rồi vỡ ra giống như đom đóm đang tản đi. Mà cả người nàng đừng nói là có dấu vết bị đốt, ngay cả sợi tóc cũng không bị đốt cháy.

Thì ra là lúc này Thổ Bích không phải là bị Thủy Long quán đến biến dạng mà là bị nàng thúc giục bao chặt lấy thân thể, lúc ngọn lửa công kích đã bảo hộ được chủ nhân chu toàn!

Nghĩ thông suốt điếm này, trong mắt mọi người không hện mà cùng lộ ra vẻ tán thưởng khâm phục. Biện pháp này nói ra rất đơn giản, nhưng khi đối đầu với kẻ địch thì lại có mấy người có thể nghĩ đến? Phần lớn mọi người

đều sẽ nhìn như bị công kích chiếm hết thượng phong ép luống cuống tay chân mà thôi.

Tề Uy thu hồi ma pháp chờ phát động, trong lòng cảm khái: nữ hài này lúc nào cũng có thể khiến cho người ta bất ngờ.

Lúc mọi người đang cảm thán tu vi của Phượng Vũ cao cường, đầu óc linh hoạt, đối đầu với kẻ địch luôn luôn bình tĩnh, chợt nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Quay đầu nhìn lại thì thấy chính là Đồng Mạc Uyên phát ra.

Hắn đang che hạ thể, đầu đầy mồ hôi lăn qua lăn lại trên mặt đất. Một con vật nhỏ bé, diện mạo giống chuột đồng đến bảy tám phần, thừa dịp hắn không có sức đánh trả tàn ác gãi trên người của hắn. Đồng Mạc Uyên kêu "Ôi Ôi", muốn đánh đuổi con vật nhỏ này liền vung tay ra nhưng lại mềm nhũn không đánh được.

Thấy trên mặt và trên cánh tay của Đồng Mạc Uyên, tất cả đều là tơ máu, ngay cả trước ngực và sau lưng cũng có không ít chỗ quần áo bị rách nát, dễ nhận thấy là móng vuốt của con vật nhỏ này rất sắc bén. Lại nhìn thấy động tác xua đuổi con vật nhỏ kia của hắn, mọi người suy nghĩ một chút liền hiểu được: phần lớn là lúc hắn đang xua đuổi con vật nhỏ khiến cho lực lượng phản ngược lại làm mình bị thương.

Nhưng vị trí bị thương của hắn thật sự có chút xấu hổ. Mọi người muốn cười lại không dám cười, kìm nén cực kỳ khổ.

Hóa giải thế công của Đồng Mạc Uyên, thấy cả người đối phương lăn qua lăn lại tới mức thảm hại, sắc mặt xám tro, hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, dễ nhận thấy là đã nhận thua, Phượng Vũ cười sâu xa, ngoắc tay gọi Tiểu Đoàn Tử về. Ngày thường tiểu tử này luôn lười biếng ngủ, trái lại lúc đánh nhau lại xuất quỷ nhập thần.

Tiểu Đoàn Tử vẫn chưa thỏa mãn kêu hai tiếng chít chít chít chít, nghe lời nhảy về tay của Phượng Vũ, hai mắt giống như hạt đậu cũng không

ngừng nhìn tới nhìn lui đám người xung quanh, như là còn muốn tìm kẻ địch mài mài móng vuốt. Mọi người vốn là bị nó nhìn khiến toàn thân không được tự nhiên, lúc ánh mắt dừng lại trên người Lạc Tây Á thì lại cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ tiểu tử này thật đúng là hiểu tính người, biết người nào đắc tội chủ nhân.

Lúc này, ánh mắt của Phượng Vũ cũng dừng lại trên người Lạc Tây Á giống như Tiểu Đoàn Tử.

Bị hai mắt trắng đen rõ ràng còn ẩn giấu sát khí của nàng trừng trừng, Lạc Tây Á không kìm được mà nuốt nước miếng, dùng hết nghị lực mới chịu đứng được, theo bản năng kích động lui về phía sau. Hắn lui tới chặt chẽ với Đồng gia, tự nhiên biết thực lực của Đồng Mạc Uyên như thế nào. Mắt thấy cao thủ hiếm có của Đồng gia lại thất bại thảm hại trong tay Phượng Vũ, không khỏi sinh lòng khiếp sợ.

Hắn đang âm thầm hối hận vì vừa rồi đã phái phần lớn tùy tùng đi ra ngoài làm việc, còn lại chỉ sợ không có sức để bảo vệ mình. Lập tức nhớ tới thân phận hoàng tử của mình, đột nhiên lại có chút lo lắng: "Người...người dĩ hạ phạm thượng (đắc tội với hoàng thân quốc thích) sao?"

Thấy hắn miệng cộp gan thỏ, Phượng Vũ nhú mày, đang định nói thì trước mặt chợt truyền đến một trận cười dài: "Ha ha ha, đa tạ chư vị đã vui lòng đến dự, quang lâm tề hiệu (đến học viện). Buổi lễ sắp bắt đầu, xin mời chư vị ngồi xuống."

Giọng nói này tràn đầy khí thế, trầm thấp hùng hậu, linh lực dồi dào. Phượng Vũ ngẩng đầu nhìn chỉ thấy ở cuối trong đám người, một lão giả mặc trường bào, khí độ nghiêm nhiên đang cười với mình: "Phượng Vũ đồng học, mỗi lần nhìn thấy người đều khiến người ta bất ngờ."

"Chào hiệu trưởng." Phượng Vũ vẫn có chút hảo cảm với vị hiệu trưởng bình dị gần gũi này. Nghe hắn trêu ghẹo, bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói: "Ta

không muốn nhưng không chịu nổi có người nhiều chuyện."

"Ha ha, tuổi trẻ tài cao, Phong Mang Tất Lộ (bộc lộ tài năng), điều này cũng khó trách. Chỉ là Mộc Tú Vu Lâm (cây to trong rừng), Phong Tất Tồi Chi (cây cao gió lớn), giỏi giang hơn người, làm người không sai. Phượng Vũ đồng học, sau này người phải cẩn thận đề phòng tiểu nhân."

Lúc nói chuyện, không biết là cố ý hay vô ý, ánh mắt của hiệu trưởng liên tiếp quét qua Đồng Mạc Uyên mới vừa bò dậy, cho tới khi thấy mồ hôi không ngừng chảy xuống từ trán của hắn.

Mĩa mai xong tâm tư của cấp dưới, hiệu trưởng cười ha ha, nói với Lạc Tây Á: "Tam điện hạ đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh của học viện. Đã lâu không gặp, Điện hạ vẫn luôn khỏe chứ?"

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Gặp Lại Người Quen

Nhạc Tập giữ chức hiệu trưởng Linh Chân học viện đã hơn mười năm, có thể nói học trò khắp thiên hạ. Hơn phân nửa học trò của ông hiện đang đảm nhiệm những chức vị quan trọng của đế quốc, bản thân ông cũng quen biết không ít người quyền cao chức trọng. Tuy rằng bản thân không màng chánh sự, chỉ một lòng dạy dỗ người tài, nhưng không ai dám khinh thường thế lực sau lưng ông. Ngay cả Lạc Tây Á trước giờ mắt cao hơn đầu (kiêu ngạo), ở trước mặt ông cũng không dám càn rỡ.

"Đa tạ lão Nhạc Tập lo lắng. Lần này mẫu hậu để ta tới đây dự lễ, thuận tiện mang theo phần lễ mọn cho ngài."

"Ha ha, Điện hạ quá mức khiêm nhường, Hoàng thất ban thưởng, khi nào thì là lễ mọn đây."

Hàn huyên vài câu, Lạc Tây Á không nhịn được nói: "Hiệu trưởng, cái tiểu nha đầu gọi Phượng Vũ là?"

Nha đầu kia mới vừa đánh lui thủ hạ của hãn, lại dùng lời nói đả kích, khiến hãn dù thế nào cũng nuốt không trôi cục tức này. Hơn nữa, mấy năm qua Đồng gia vì hãn bỏ ra khá nhiều công sức, còn tặng hãn không ít trân bảo, nể mặt những bảo bối kia, hãn quyết định giúp đỡ Đồng Mạc Uyên một lần.

Chỉ là, vừa rồi hiệu trưởng nói chuyện, không rõ là đang giúp nàng giải vây, hay chỉ vô tình thôi? Trước tiên hãn cần hỏi rõ ràng, nếu như ý tứ của hiệu trưởng là ngẫu nhiên, vậy thì dễ làm hơn nhiều.

Nhạc Tập sao có thể không nhận ra tâm tư của hãn, nhìn chăm chú vào đôi mắt toát lên vẻ ác độc của Lạc Tây Á, ông không biến sắc mím cười nói: "Nàng là học trò nhỏ tuổi nhất của lão phu."

Lời này người tâm tư ngay thẳng nghe vào cũng không có gì đặc biệt. Dù sao Phượng Vũ mới mười tuổi, trong học viện sợ rằng không có học trò nào nhỏ tuổi hơn nàng. Nhưng rơi vào tai Lạc Tây Á và Đồng Mạc Uyên, lại là ý tứ khác.

". Thì ra là lão Nhạc Tập lại thu thêm đệ tử, chúc mừng chúc mừng."

Mặc dù ở Hoàng Đô, nhưng Lạc Tây Á cũng đã nghe nói qua Nhạc Tập có tính bao che đồ đệ, nếu Phượng Vũ là đệ tử chân truyền của Nhạc Tập, vậy thì không trừng trị được nha đầu này rồi, chỉ có thể giả cười nói một câu chúc mừng. Đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Bản Điện Hạ tạm thời tha cho người một mạng, đợi đến khi người đi ra ngoài rèn luyện theo thông lệ sẽ từ từ thanh toán.

Nghe ra được hãn hiểu lầm cùng với nghĩ một đằng nói một nẻo, Nhạc Tập cũng không giải thích, khẽ vuốt cằm, nói: "Điện hạ từ xa tới là khách, không nên đứng ở chỗ này nói chuyện, trước theo lão phu đi vào nghỉ một chút thôi."

"Tất cả do lão Nhạc Tập an bài." Lạc Tây Á và Nhạc Tập khách khí rời đi.

Lúc này, Đồng Mạc Uyên người đầy bùn đất lau mồ hôi lạnh trên trán. Đau đớn mặc dù đã giảm bớt, thế nhưng sắc mặt hãn vẫn xám xịt như tro tàn. Hãn đường đường là lão sư chủ nhiệm, Linh Sĩ trung cấp cấp hai, lại bị một học sinh mới mười tuổi đánh bại, sau này truyền đi, địa vị của hãn ở học viện sợ rằng khó giữ được!

Nghĩ tới đây, hãn không khỏi nổi lên sát khí, muốn giết sạch những người hôm nay nhìn thấy hãn bị mất thể diện. Nhưng nhìn đám người chung quanh đã đi xa, hãn lại chán nản cúi đầu. Ở đây không chỉ có học trò, lão sư, còn có khách quý đến dự lễ. Không nói đến việc làm thế nào để giết chết từng người trong số đó, chỉ riêng chuyện những người này chết sẽ tạo lên một hồi sóng to gió lớn, thì Đồng Mạc Uyên hãn đã không đủ năng lực giải quyết.

Nghĩ tới đây, Đồng Mạc Uyên ủ rũ cúi đầu rời đi nơi mà mới vừa rời khiến cho hãn mất hết thể diện.

Trong phút chốc, cửa trường đứng đầy người, giờ chỉ còn lại hai, ba người.

"Phượng Vũ đồng học, còn không đến hai mươi phút nữa buổi lễ sẽ bắt đầu, ta dẫn người về ký túc xá, người nhanh đi sửa sang một chút." Tề Uy nhẹ giọng nhắc nhở.

"Được, tạ ơn lão sư." Đối với người đối đãi khách khí với mình, Phượng Vũ cũng sẽ dùng lễ đáp lại.

Đi trên đường, Tề Uy không nhịn được hỏi: "Phượng Vũ đồng học, người bắt đầu học ma pháp từ lúc nào?"

Lần trước khảo nghiệm nhập học thì nàng mới chỉ biết có một chiêu Tung Phong Thuật. vừa rời ra tay lại vô cùng nhạy bén, không trải qua mấy năm khổ luyện, không thể triệu hồi nguyên tố một cách thuần thực như vậy. Vì vậy Tề Uy cho rằng, nhất định là ở thời điểm khảo nghiệm nhập học Phượng Vũ đã che giấu thực lực.

Phượng Vũ không suy nghĩ nhiều vậy, lên tiếng đáp: "Trên đường tới đây tùy tiện học, còn chưa thuần thực, sau này vẫn cần lão sư chỉ dạy nhiều hơn."

Tề Uy lúc đầu giật mình, sau đó lại cho rằng nàng khiêm tốn: "Bắt đầu từ ngày mai, sẽ phân chia thực lực của nhóm học sinh mới, đến lúc đó sẽ an bài lão sư thích hợp nhất với người. Chỉ là, với bản lĩnh của người, sợ rằng chỉ có hiệu trưởng mới có thể chỉ điểm."

"Lão sư quá khen."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi hết đường nhỏ bằng gạch đỏ, xa xa đã nhìn thấy phía trước là một mảnh xanh tươi của rừng trúc, trong rừng xen lẫn hơn mười cột đá nhỏ màu trắng, hết sức lịch sự tao nhã.

"Phía trước chính là ký túc xá."

Đại thúc hơn bốn mươi tuổi trông coi ký túc xá thấy chủ nhiệm sự vụ dẫn theo một cô nương lạ mặt đi tới, lập tức tươi cười chào đón: "Tề chủ nhiệm là muốn giúp đỡ bạn học này sắp xếp phòng ở sao? Vừa vặn còn có một gian phòng một người, ta sẽ dẫn hai người vào."

Thật ra thì, học sinh mới vừa nhập học nếu không phải là có lai lịch đặc biệt, đều chỉ có thể ở ký túc tập thể. Nhưng trường ký túc lần đầu thấy Tề Uy tự mình dẫn người tới, nghĩ là vận bối thân thích của hãn, không dám chậm trễ, sắp xếp cho Phượng Vũ gian phòng một người cuối cùng.

Phượng Vũ dù không hiểu rõ mấu chốt trong đó, nhưng Tề Uy thì biết. Nghĩ đến hôm nay hiệu trưởng ở trước mặt Lạc Tây Á cũng không phủ nhận hiểu lầm "Lại thu đệ tử", thậm chí tương lai tiểu cô nương này chắc chắn sẽ trở thành sư muội của mình, vì nàng an bài một cái phúc lợi nho nhỏ, cũng không quá đáng. Liên ngầm cho phép trường ký túc an bài.

Tề Uy còn bận việc, dặn dò Phượng Vũ vài câu, liền vội vã rời đi. Phượng Vũ đi theo trường ký túc dọc theo rừng trúc tới một tòa lầu.

Trường ký túc ân cần mở ra một gian phòng ở lầu ba, giới thiệu: "Phượng Vũ đồng học, phòng của người chính là ——"

Mới nói một nửa, liền bị một giọng nói ẩn chứa tức giận cắt đứt: "Tiểu tặc trộm áo! Cuối cùng đã bắt được người! Xoắn ốc trảm ——"

Cùng với tiếng gầm, mấy đạo khí lưu hình xoắn ốc mạnh mẽ phi nhanh tới, đánh bay trường ký túc không hề phòng bị xa ra ngoài. Phượng Vũ mặc dù kịp thời tránh sang một bên, nhưng cũng bị kinh phong khiến cho nghiêng nhả một phen.

—— chiêu thức kia không phải ma pháp, uy lực lại vô cùng cường đại. Chẳng lẽ là đấu kỹ? Hơn nữa, giọng nói người xuất thủ có chút quen tai.

Không kịp suy nghĩ nhiều, người nọ ở trong phòng đã đuổi tới: "Tiểu tặc, hôm nay ta phải đánh cho người nửa sống nửa chết —— a?"

Cô nương xinh đẹp vừa ra tay vốn đang nổi giận đùng đùng, sau khi nhìn thấy người nằm trên mặt đất rầm rì kêu đau, kinh ngạc nói: "Trường ký túc, tại sao là người?"

"Ta —— ta mang học sinh mới đến ký túc xá —— ai ôi." Trường ký túc lớn tiếng nói được một nửa liền đau đến không thể nói tiếp.

Cô nương kia thấy vậy tự biết mình gây họa, vội vàng nâng hân tới ghé tràng kỷ ở trong phòng, vừa giải thích, vừa nói xin lỗi: "Tôi qua ta vừa tới trường, nghe được mấy đồng học đã tới mấy ngày nói sau khi trở lại trường thấy mất không ít đồ trong —— a không, đồ dùng phái nữ. Ta nghi ngờ do gần đây trường học vì chuẩn bị cho buổi lễ khai giảng đã thuê người làm tạm thời, lại đoán rằng tên ăn trộm này sẽ thừa dịp hôm nay tất cả mọi người không có ở ký túc xá mà ra tay, liền sắp xếp một chút, mai phục ở trong gian phòng trống này. Không ngờ lại là người —— nói đi nói lại, nếu như người gõ cửa, cũng sẽ không có việc hiểu lầm này rồi."

Trường ký túc xá thoáng thở gấp đều đặn tức, cười khổ nói: "Tiểu đồng học, người cũng đã nói đây là phòng trống, vậy ta cần gì nghĩ tới việc gõ cửa chứ."

Đang nói, hắn lại xoa liên tục vào phần bụng bị đánh, chân mày nhăn lại, cho thấy bị thương không nhẹ.

Cô nương xinh đẹp biết mình ra tay có điểm độc ác, vội vàng nói: "Xin lỗi trưởng ký túc, ta lập tức dẫn người đi tìm Giáo Y (mình nghĩ là thầy thuốc)."

"Ai ôi. Không cần, ta nghỉ một lát rồi tự mình đi là được. Buổi lễ sẽ lập tức bắt đầu, người mau đến hội trường đi, nếu không sẽ bị trách mắng."

"Như vậy sao được. Ta, Tiểu Ôi Ôi dám làm dám chịu, người bị thương rồi sao có thể bỏ đi."

Hai người đang tranh chấp, bên cạnh bỗng nhiên có người chen vào nói: "Ta sẽ chữa trị bằng pháp thuật, trước thử một chút."

Cô nương xinh đẹp nghe vậy vui mừng: "Thật tốt quá! Người —— à? Ta nhìn người sao thấy có chút quen mặt?"

Nàng mới vừa rồi chỉ mãi lo lắng thương thế của trưởng ký túc, không rảnh để ý Phượng Vũ. Phượng Vũ đã sớm đánh giá xong diện mạo của nàng, cũng nhớ được đã gặp nàng ở đâu: "Hơn mười ngày trước ở Lam Phong trấn, chúng ta từng gặp mặt một lần."

"Lam Phong trấn?"

Tiểu Ôi Ôi còn hết sức trầm tư suy nghĩ, Phượng Vũ đã nhẹ nhàng đưa tay ra, đi tới bên người trưởng ký túc.

"Mưa nhuận Quy Nguyên —— Càng."

Tay Phượng Vũ khẽ lật, dùng năng lực Thủy nguyên tố ngưng tụ thành từng vòng ánh sáng chữa thương trên người cho trưởng ký túc, khiến hắn

vốn đang nhú chặt chân mày, trong nháy mắt liền giãn ra.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Buổi Lễ Khai Giảng

Tiền bước trường ký túc đã hoàn toàn khỏi bệnh, vô cùng cảm tạ, Phượng Vũ trở về phòng ngủ thay quần áo, Tiểu Ôi Ôi còn ở trong phòng khách kinh ngạc không thôi: "Không ngờ người lại là học sinh mới của trường chúng ta, làm sao người đến trễ như vậy? Đúng rồi đúng rồi, còn chưa hỏi tên người là gì."

Đối mặt với chuỗi câu hỏi liên tiếp của nàng (Tiểu Ôi Ôi), Phượng Vũ không biết nên trả lời vấn đề nào trước: "Ta tên Phượng Vũ."

"Phượng Vũ, xin chào, ta tên Tiểu Ôi Ôi, nhập học sớm hơn người một năm, là sư tỷ của người."

Đang nói chuyện, Tiểu Ôi Ôi cười hì hì ôm một đồng y phục màu sắc rực rỡ đi vào, đặt trên giường Phượng Vũ: "Treo trên ban công quá rõ ràng rồi, tạm thời để ở chỗ này của người đi."

Phượng Vũ định thần nhìn lại, là một đồng lớn quần áo trong gợi cảm, bất ngờ thật lớn: "Người ở đây lúc trước lưu lại?"

"Không phải, là mọi người gom lại dự định làm mỗi như bắt tên biến thái ăn trộm đồ lót, không ngờ cuối cùng người sập bẫy lại là người và trường ký túc."

". Trong trường học thường xảy ra việc này sao?"

"Cũng không phải, từ trước đến giờ trường học vốn rất bình yên, có thể là gần đây người ra vào hỗn tạp, cho nên mới xảy ra chuyện âm ỉ này." Nói

xong, Tiểu Ôi Ôi liếc nhìn đồng hồ quả quýt, lập tức nhảy lên, bắt được một tay Phượng Vũ: "Ôi, sắp muộn rồi, chạy mau!"

Ký túc xá cách lễ đường một đoạn xa, lúc đầu Tiểu Ôi Ôi còn lo lắng Phượng Vũ không chạy nổi, sau lại phát hiện, đối phương bước chân nhẹ nhàng, tốc độ còn nhanh hơn chính mình một chút, không khỏi thay đổi cách nhìn: "Xem ra thực lực người không tệ lắm, cấp mấy rồi?"

Nghe vậy, Tiểu Ôi Ôi lại cho rằng thực lực của nàng bình thường, cho nên không tham gia khảo hạch, liền an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, ở trong trường học tu luyện một năm rưỡi nữa, bảo đảm thực lực người sẽ tăng nhiều. Đến lúc đó tham gia một cuộc thi, còn không phải dễ như trở bàn tay."

Nghe được lời khích lệ của nàng, Phượng Vũ không khỏi cười nhạt một tiếng, trong lòng đối với cô nương cười mở này tăng thêm mấy phần hảo cảm: "Ừ, cảm ơn."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã chạy đến trước hội trường. Còn chưa kịp quan sát kỹ hội trường cao lớn nghiêm trang trước mặt, Phượng Vũ đã bị Tiểu Ôi Ôi quen thuộc địa hình kéo đến bên kia: "Đi vào từ cửa nhỏ, nếu không sẽ bị lão sư phạt trách càu nhàu."

"Cái đó ——" Phượng Vũ vô ý quay đầu nhìn một cái, thấy một người bóng dáng cao lớn giống như cây tùng, nhìn có chút quen mắt, không nhịn được hỏi "Người kia cũng là học sinh đi, sao laddi về hướng ngược lại với hội trường? Chẳng lẽ hẳn không cần tham gia buổi lễ?"

Tiểu Ôi Ôi quay đầu nhìn, lông mày xinh đẹp nhất thời nhíu lại: "Người kia gọi Lăng Tử Minh, cũng không biết lai lịch thế nào, các loại quy tắc ở trong trường học không tuân quy, lão sư cũng không quản hẳn."

Lăng Tử Minh? Chưa nghe qua tên này, nhưng tại sao càng nhìn người nọ càng thấy quen vậy?

Phượng Vũ còn đang hồi tưởng, lại bị Tiểu Ôi Ôi thúc giục: "Ai, đi rồi đi rồi, trở về sẽ từ từ nói cho người."

—— rất cuộc đã gặp qua ở nơi nào?

Cho đến khi thành công cùng Tiểu Ôi Ôi chạy tới ngòi vào hàng ghế sau, Phượng Vũ vẫn còn cố hết sức suy nghĩ.

Hễ là những buổi lễ do quốc gia tổ chức, thông thường đều rất nhàm chán. Kiếp trước Phượng Vũ chưa từng tham gia loại hoạt động này, vừa bắt đầu còn cảm thấy hứng thú ngồi nghe các vị khách quý nói chuyện, nhưng phát hiện nói đi nói lại đều là về võ thuật, liền quay sang nhỏ giọng nói chuyện với Tiểu Ôi Ôi.

Mặc dù tính cách thẳng thắn, nhưng Tiểu Ôi Ôi vẫn là một nữ hài tử, có bản năng bát quái, lập tức chỉ cho Phượng Vũ biết từng người lão sư "quản lý" ở trên đài: ví như Tề chủ nhiệm bề ngoài lịch sự, thật ra khả năng chiến đấu đứng đầu; bên cạnh là Lý lão sư, có biệt danh là lão bà nô*

*lão bà nô: nô dịch của vợ, bị vợ chèn ép

Thật ra Phượng Vũ đối với mấy chuyện này không thấy hứng thú, nhưng nghe Tiểu Ôi Ôi thủ thỉ thò thò, nàng dần dần cảm thấy, dường như cuộc sống tập thể cũng không quá chán ghét. Một chút lo lắng lúc trước, trong lúc vô tình, đã tan thành mây khói.

Tiểu Ôi Ôi đang nói hăng say, bỗng bị tiếng vỗ tay nhiệt liệt trong hội trường cắt đứt, thấy rõ người lên đài là Tam vương tử Lạc Tây Á vẻ mặt đắc ý, Tiểu Ôi Ôi khó chịu nói: "Chậc, hiệu trưởng lại có thể đồng ý thứ người như vậy đến dự quan lễ, thật là quá không có nguyên tắc rồi!"

"Tại sao nói như vậy?"

"Những người hôm nay tới, mặc dù cũng lén lén lút lút làm chút chuyện vụ lợi, nhưng ít nhất ngoài mặt vẫn tỏ vẻ đạo mạo trang nghiêm. Đâu giống như cái tên vương tử ngu ngốc này, thực lực không đủ, danh tiếng lại kém, là người cay nghiệt hẹp hòi, mặt ngoài lại làm bộ làm tịch, đáng tiếc giả bộ không giống."

"Những mạng hãn tốt, bệ hạ của chúng ta chỉ có một đứa con trai là hãn, tương lai hãn nhất định thừa kế vương vị. Ông trời thật không có mắt, vì sao thái tử vương tử của ba nước kia đều văn võ song toàn, danh tiếng vang xa, tu thân chúng ta sau này lại muốn ủng hộ một người ngu ngốc như vậy làm vua!"

Nói xong, Tiểu Ôi Ôi giận dữ đá ghế, người hàng trước quay đầu trợn mắt nhìn, lại bị vẻ mặt tức giận của Tiểu Ôi Ôi dọa sợ quay trở lại, suy nghĩ rối cuộc đắc tội với nàng lúc nào.

Nhớ tới màn gặp gỡ vừa rồi, Phượng Vũ hiểu rõ sự phẫn nộ của Tiểu Ôi Ôi: "Ta mới vừa đối mặt với hãn, người này cậy mạnh vô lễ, chỉ là trước mặt hiệu trưởng lại trở nên quy củ."

Tiểu Ôi Ôi hừ một tiếng, nói: "Hãn dám không đàng hoàng sao, Ngải Fila hoàng hậu năm xưa chính là học trò của hiệu trưởng. Hãn dám đối với lão sư dạy mẫu hậu không tôn kính? Hiện tại, sợ rằng cũng chỉ có một mình hiệu trưởng trấn áp được hãn."

Nhìn thiếu niên tóc vàng trên đài thao thao bất tuyệt, Tiểu Ôi Ôi đột nhiên nghĩ ra một chủ ý: "Không bằng, chúng ta khiến hãn ở trước mặt hiệu trưởng ngã nhào?"

"Hả? Làm thế nào?"

"Chính là ——" Tiểu Ôi Ôi lại gần bên tai Phượng Vũ, nhỏ giọng thầm thì một phen. Phượng Vũ sau khi nghe xong, cảm thấy kế hoạch này mặc dù không tệ, nhưng thật giống bộ dạng một đứa bé chơi đùa, không phù

hợp lắm với tính tình nàng. Với tính tình của nàng, thích lấy năm đấm để giải quyết tranh chấp hơn.

Nhưng thấy hai mắt Tiểu Ôi Ôi sáng lên, không ngừng cười trộm, không đành khiến nàng mất hứng, liền đồng ý: "Vừa vặn một lát nữa hẳn sẽ dâng quà tặng cho hiệu trưởng. Một lát người kéo hẳn, ta sẽ nghĩ biện pháp bỏ đồ vật vào."

"Được!"

Đợi khi buổi lễ kết thúc, chính là ngọ yến. Thừa dịp tất cả mọi người dời bước tới đại sảnh bữa tiệc, Tiểu Ôi Ôi cười híp mắt tiến lên ngăn Lạc Tây Á lại: "Tam điện hạ, đã lâu không gặp."

Lạc Tây Á nhìn nhìn cô nương trước mặt vài lần, mới nhớ ra đối phương là người nào: "A, người là muội muội Tiểu hộ vệ, Tiểu gia nhị tiểu thư. Ta ở Hoàng Đô thường được nghe lệnh huynh nhắc tới người."

". Ca ca nhất định là oán trách ta không dịu dàng không hiền thực, không giống thực nữ khiến hẳn mất mặt." Nhỏ giọng nói thầm xong, Tiểu Ôi Ôi vừa muốn nói chuyện, lại bị Đồng Trì và Đồng Tân đi tới cắt đứt: "Gặp qua Tam điện hạ."

Người tầng lớp cao ở đế đô đều biết, Đồng gia là thân tín của Lạc Tây Á. Nhưng bây giờ thấy người Đồng gia, Lạc Tây Á lại không cho sắc mặt tốt, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Thấy thế, lòng bàn tay Đồng Tân không khỏi toát mồ hôi: nhất định là do vừa rồi phụ thân bị thua khiến Điện hạ cảm thấy mất thể diện! Nếu không kịp thời xoay chuyển, sau này địa vị của Đồng gia ở trong lòng Điện hạ, chỉ sợ tuột dốc không phanh.

Đồng Tân vừa định mở miệng lấy cớ Đồng Mạc Uyên gần đây thân thể không khỏe, đại phu dặn dò cần tĩnh dưỡng, không thể tùy ý sử dụng pháp

thuật nói ra, lại bị Đồng Trì nhẹ nhàng kéo ra, nấp sau lưng, cũng nháy mắt với hắn, ý bảo hắn không nên mở miệng.

Hắn đang nghi ngờ không hiểu, liền nghe Đồng Trì mỉm cười nói: "Điện hạ, gần đây ta tình cờ lấy được một món đồ, nghe nói có lai lịch lớn. Nhưng ta ở phương diện giám định và thưởng thức cổ đồng dị bảo* thật sự kém cỏi, còn muốn xin Điện hạ giúp ta xem xét kỹ lưỡng."

*cổ đồng dị bảo: bảo vật từ xa xưa, nhiều năm tuổi

"Hả? Thứ gì?" Vừa nghe có Kỳ Trân Dị Bảo, quả nhiên sắc mặt Lạc Tây Á từ mây mù chuyển sang quang đãng.

Đồng Trì hăng giọng thừa nước đục thả câu, ngừng một chút, nhìn ánh mắt mong đợi của Lạc Tây Á, không nhanh không chậm nói: "Vòng tay được chế từ Thanh Lam Hồi Xuân ngọc."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nhảy Vào Hoàng Hà Cũng Rửa Không Sạch

Ngọc Thanh Lam Hồi Xuân chế thành lắc tay!

Lời vừa nói ra, hai mắt của Lạc Tây Á tỏa sáng, Tiểu Ôi Ôi la thất thanh, vẻ mặt hâm mộ, Đồng Tân lại lấp bắp kinh hãi, kéo vạt áo của Đồng Trì, nhỏ giọng hỏi: "Này, đó không phải là gia truyền chi bảo của Yến Oanh Oanh sao? Sao lại ở trong tay biểu ca vậy?"

Yến Oanh Oanh từ nhỏ đã thềm mền hẳn, mặc dù hẳn không quá thích nữ nhân dễ dàng xấu hổ, không đùa giỡn cũng như không thú vị này nên vẫn làm bộ như không biết. Nhưng chợt thấy đồ của nàng xuất hiện trong tay của nam nhân khác nên vẫn khá ghen tỵ. Với lại người này vẫn là người luôn vượt qua hẳn - biểu ca.

"Đương nhiên là thúc thúc đưa." Đồng Trì liếc hẳn một cái, "Ta cũng không rõ tình hình cụ thể thế nào nữa, trở về biểu đệ hãy đi hỏi thúc."

"Cha? Đúng rồi, nhất định là Yến Oanh Oanh biết chúng ta cần trân bảo dâng tặng cho Tam điện hạ cho nên mới giao cái đó cho cha. Ha ha, nàng làm vậy nhất định là vì ta, nữ nhân gốc kia, sau này sẽ đối xử với nàng tốt hơn một chút."

Đồng Tân đang tự tìm lý do hợp lý cho mình mà âm thầm hả hê, Lạc Tây Á đã chờ không kịp hỏi tới: "Hơn một trăm năm trước mạch ngọc Thanh Lam Hồi Xuân đã bị khai thác hết rồi, chịu mài ngọc chế thành trân châu làm đồ trang sức lại là sự lưu hành hai trăm năm về trước! Nếu người lấy được mà không phải đồ dỏm thì có thể nói là vật vô giá rồi!"

Thấy phản ứng dữ dội của Lạc Tây Á, trong mắt Đồng Trì lóe lên một tia đắc ý nhưng trong miệng lại giả vờ kinh ngạc: "Điện hạ thật là học sâu biết rộng, ta cũng không hiểu những thứ này, không bằng đêm nay mời Điện hạ đi giá hàn xá, giám định và thưởng thức một phen, như thế nào?"

"Cần gì đợi buổi tối, bây giờ chúng ta liền đi!"

Thấy thế, Tiểu Ôi Ôi đang ôm tay đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt vội vàng nhắc nhở: "Điện hạ, lát nữa là ngọ yến rồi, hiệu trưởng vẫn đang chờ ngài đấy."

Nàng cố nén cảm giác ghê tởm để tới gần Lạc Tây Á, chính là vì kéo dài thời gian, nếu ngược lại để hăn đi, đây chẳng phải uổng phí một phen công phu vừa rồi sao.

Quả nhiên, nghe hai chữ "Hiệu trưởng", trên mặt của Lạc Tây Á thoáng qua vẻ hậm hực, đành chịu nói: "Được rồi, qua ngọ yến hãy nói."

Phòng ăn của học viện thu hồi bàn vuông ghế dài, đổi thành rất nhiều bàn tròn, trên bàn phủ khăn viền tơ màu trắng, cùng với những vật trang trí màu hồng bách hợp, nhìn qua tươi mát cao nhã làm nổi bật lên thức ăn ngon được bày đầy bàn khiến người ta thèm thuồng.

Tiểu Ôi Ôi căn bản không liếc mắt nhìn bàn ăn một cái, đi cùng Lạc Tây Á, đám người Đồng Tân tới phòng ăn, nàng thuận tiện quan sát xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Phượng Vũ. Khi thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc xuất hiện ở một đầu khác của phòng ăn, nàng không kiềm nổi sự vui mừng, chạy qua thật nhanh.

"Sao rồi, sao rồi? Thành công chưa?" Tiểu Ôi Ôi sốt ruột hỏi.

"Bỏ vào rồi, nhưng chỉ sợ hăn sẽ tâm huyết dâng trào mà mở ra nhìn đó."

"Hắc hắc, chuyện này người không cần lo lắng." Tiểu Ôi Ôi mặt mày hớn hở nói: "Nhờ thân tín họ Phúc kia, bây giờ chỉ sợ ngay cả mình họ gì hẳn cũng không nhớ rõ rồi."

Thấy trên mặt của Phượng Vũ lộ ra vẻ nghi hoặc, Tiểu Ôi Ôi liền giải thích đơn giản một chút nguyên nhân hậu quả.

Nghe vậy, Phượng Vũ không khỏi duỗi tay sờ lên vành tai, kéo nhẹ bông tai hình Phượng hoàng.

—— chỉ là một chuỗi ngọc Thanh Lam Hồi Xuân chế thành trân châu, giá trị của nó có thể làm một vị hoàng tử có địa vị cao quý của một quốc gia như Lạc Tây Á hí hửng, vậy nàng có hẳn một cái giường ngọc, chẳng phải là đủ để khiến người đời điên cuồng vì nó?

—— cha mẹ nàng có thể được đến bảo vật này, nói không chừng cũng không phải trùng hợp, có lẽ thân phận của bọn họ cũng không hề là thế gia Tộc trưởng ở trong một trấn nhỏ đơn giản như vậy.

Phượng Vũ đang trầm ngâm thì ngọc yển bắt đầu.

Theo lệ thường, hiệu trưởng sẽ chào hỏi rồi mời rượu các vị khách quý. Vậy mà mới vừa bưng ly rượu lên đã bị Lạc Tây Á cắt đứt: "Nhạc lão, mời xem lễ vật của phụ hoàng và mẫu hậu cho ngài."

Hiệu trưởng đâu biết hẳn muốn sớm đưa lễ vật xong rồi đi Đồng gia xem bảo bối, còn tưởng rằng hẳn muốn khoe khoang. Hiệu trưởng quyền thế không màng danh lợi này cực kỳ không vui, nhưng sự giáo dục tốt khiến hẳn không nói thêm gì, chỉ nhàn nhạt nói: "Vậy làm phiền Điện hạ rồi."

Lạc Tây Á vỗ tay một cái, lập tức liền có tùy tùng dâng lên một hộp Hồng mộc mang phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã.

Nhận lấy hộp Hồng mộc, cánh tay của Lạc Tây Á hơi trĩu xuống, trong lòng không khỏi kỳ quái nói: Sao nặng hơn lúc trước một chút vậy? Có lẽ chỉ là ảo giác thôi.

Chuyển nó đến trước mặt hiệu trưởng, Lạc Tây Á có một chút đặc ý nói: "Mẫu hậu biết ngài từ trước đến giờ thích âm nhạc, đồ này được chế tạo ở Vô Tận Hải bên Đông Lăng Đại lục, tinh xảo xinh đẹp nhất thiên hạ Chu linh bối, lại từ ba hoàng giả ma pháp sư đỉnh cao của Đế quốc liên thủ thi pháp, khắc vào đó giai điệu của đàn Nguyệt Cầm do người ngâm thơ rong nổi tiếng nhất ở Tát Lanka – Ngôn Ca Hành. Hi vọng ngài có thể thích."

Mỗi một câu nói của hắn khiến đám người vang lên một trận kinh hô nhỏ. Chu linh bối ẩn núp ở dưới đáy biển sâu ngàn mét, coi như không tiếc nhân lực vật lực, muốn bắt nó cũng là một chuyện tương đối khó khăn. Mà ba hoàng giả ma pháp sư đỉnh cao của Đế quốc bình thường đã nhìn nhau thấy ngứa mắt, muốn để bọn họ đồng lòng thi pháp thì nói dễ hơn làm.

Về phần người ngâm thơ rong Ngôn Ca Hành lại yêu thích dịch dung rồi cải trang du ngoạn thế giới, hành tung lại lúc có lúc không, diện mạo bất định, muốn tìm được hắn thì độ khó không thua gì đãi vàng trong cát.

Ba chuyện trên, mỗi một chuyện đi làm đều khó khăn trùng trùng, dù là người bình thường đến cuối đời cũng không làm được một chuyện, có thể hợp ba chuyện này thành một thể cùng một lúc, sau đó làm thành lễ vật, cũng từ đó phản ánh được thực lực hùng hậu của Tu tháp Đế quốc.

Nhận lấy ánh mắt nóng bỏng của mọi người trong phòng ăn, Lạc Tây Á cười híp mắt mở hộp Hồng mộc, bày ra trước mắt mọi người.

Vậy mà, đang chờ mong tiếng thán phục và tiếng ca ngợi, lại chậm chạp không có vang lên.

—— Đây là bị chấn động vì bảo bối khó có được này mà quên nói luôn sao? Hừ, mẫu hậu nói không sai, bây giờ Linh Chân học viện, đệ tử bần

hàn không hề có kiến thức càng ngày càng nhiều rồi. Chu linh bối trần quý này để thứ dân loại này xem, thật là quá mức lãng phí.

Trong lòng Lạc Tây Á đang cực kỳ khinh thường thì trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng cười khẽ.

Giống như là lây bệnh, tiếng cười càng lúc càng lớn, từ lúc ban đầu cố nén thành ra sau đó lại không kiêng nể gì mà cười to. Ngay cả Tề Uy luôn luôn nghiêm túc cẩn thận cũng cười lên ha hả. Đến nỗi hiệu trưởng cũng liên tục lắc đầu.

— sao vậy? Đám người kia uống lộn thuốc sao?

Nhìn chung quanh, Lạc Tây Á vừa luống cuống vừa không hiểu.

"Điện hạ —" một tùy tùng ở bên ngoài chịu trách nhiệm khuyên can không để ý quy định vội vã đi tới bên người Lạc Tây Á đang nghi hoặc, lúng túng nói: "Điện hạ, xin thu lại lễ vật trước."

"Tại sao? !"

"Ngài xem."

Vì nắp và thân hộp liền nhau, lúc mở ra lúc lại quay hộp về phía những người khác nên tầm mắt của Lạc Tây Á hoàn toàn bị che khuất. Sau khi nghe tùy tùng nhắc nhở liền quay hộp lại, thấy đồ đó suýt nữa làm hấn hộp máu mất mạng.

Một lúc sau, một tiếng gầm vang dội Linh Chân học viện: "Là ai để áo lót vào hộp lễ vật? ! Là tiểu tặc nào làm? ! Bản Điện hạ nhất định phải trị hấn tội chết!"

Nhưng rất đáng tiếc, không có ai tin tưởng Lạc Tây Á bị phẫn "tố cáo", mà lại có suy đoán khác.

"Không ngờ Tam điện hạ lại nói hay thế, chặc chặc chặc."

"Rất bình thường mà, trong xã hội thượng lưu, có một số yêu thích của người quý tộc không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Nghe nói đại thần còn thích giả thành thiếu nữ hóa thành ma sủng hình người để quật đấy."

"Nếu so sánh thì sự yêu thích của Tam điện hạ thật ra rất bình thường. Nhưng hẳn quá không cẩn thận rồi, sao có thể đem đồ được cất giấu đó mang ra bên ngoài chứ."

"Ôi, có lẽ bày đồ được cất giấu với người khác chắc cũng là một phần yêu thích của hẳn?"

"Chắc là vậy, trước kia hẳn không phải thích trần bảo sao, có lẽ thói quen bày trần bảo với người khác cũng mang tới sự yêu thích khác. Như vậy không tốt, không tốt."

Tiểu Ôi Ôi thân là người vạch ra vốn chỉ che miệng cười trộm, nhưng nghe mọi người tưởng tượng phong phú suy đoán xong thì ôm bụng cười ngã xuống đất: xem ra, Điện hạ ngu ngốc này bị hiềm nghi là nghiện áo lót, trong thời gian ngắn cũng rửa không sạch! Để cho hẳn không coi ai ra gì này! Để cho hẳn cậy mạnh vô lễ này!

Ngồi một bên thấy vẻ mặt Lạc Tây Á lúc đỏ lúc trắng lúc phấn nộ, Phượng Vũ ít khi cười nhìn mà cũng cười ra tiếng.

— có lúc không dùng đao cũng có thể thu thập người đến mức chật vật không chịu nổi. Xem ra sư phụ nói không sai, có người thì gặp kỳ ngộ ở chỗ nào đó, nàng mới đến trường học ngày đầu tiên, liền học được kỹ thuật trêu đùa người khác, không tệ không tệ. Điều này làm cho nàng lại càng chờ mong thời gian học ở học viện sau này.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Khảo Nghiệm Nhập Học

Xảy ra một chuyện ngoài ý muốn trong yến hội như vậy, Lạc Tây Á cảm thấy mặt mũi không còn. Giận dữ đập mạnh bàn một cái, liền vội vã rời đi.

Nhưng đáng thương lại là người của Đồng gia, vốn đang trông cậy vào trân bảo để có thể vẫn hồi lại ấn tượng xấu trước mặt điện hạ, không nghĩ tới sau đó lại xảy ra chuyện như vậy, một ít lửa giận vô hình của Lạc Tây Á, phát tiết tất cả lên người bọn họ.

Cho đến rất nhiều năm sau, sự kiện "Áo lót" lần đó vẫn là truyền thuyết kinh điển kéo dài không ngắn ở Linh Chân học viện. Dĩ nhiên, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Gần tối, ký túc xá.

Tiểu Đoàn Tử bày ra hình chữ đại nằm trên giường lớn mềm mại đã lâu không được nằm, ngáy khò khò.

Luci đứng bên cửa sổ của ký túc xá, ngắm nhìn nhà lay động ở phía xa, nói: "Nếu người đã một mình ở một phòng, về sau hành động cũng thuận tiện hơn."

"Ừ. Nhưng sớm biết là như thế này, vậy có thể mang Sâm Lam đến." Phượng Vũ tiếc nuối nói.

Suy xét mức độ nhiều người hỗn tạp, bộ tộc Độc Giác Thú từng bị vương thất hạ mệnh lệnh đang là "Tội phạm quan trọng", đêm qua sau khi đưa Phượng Vũ vào thành xong, Vân Sâm Lam liền trở lại vùng ngoại ô, tự

mình dưỡng thương tu luyện, nói chờ thêm một thời gian nữa rồi trở lại tìm nàng.

"Qua vài ngày gặp lại cũng giống nhau. Trước đừng nói cái này ——" Luci bay đến trước mặt nàng, nói: "Hôm nay ta nhìn người ra tay, đối với việc nắm giữ nguyên tố hội tụ miễn cưỡng cho là có thể, nhưng lúc không chế thay đổi giữa hai loại nguyên tố vẫn còn có chút không quen tay."

Luci là người mắt cao hơn đầu, bắt bẻ chỉ ra nhược điểm của Phượng Vũ.

"Ta cũng có cảm giác đó, chắc là mới vừa học được ma pháp không bao lâu cho nên còn chưa đủ thuần thục. Ta tin tưởng nếu dùng liên tục, cần luyện thủ pháp quen thuộc chút nữa là có thể khắc phục nhược điểm này." Phượng Vũ kiểm điểm nói.

Nếu để người buổi sáng nhìn thấy Phượng Vũ ra tay nghe đoạn nói chuyện này, chỉ sợ hận không được lập tức đi tới nói chen vào: người đã cường hãn đến mức này mà còn ngại chưa đủ, muốn âm ỉ cái gì hả! Có để cho chúng ta sống những ngày bình thường không hả? !

Nhưng theo chủ nghĩa hoàn mỹ trong mắt Phượng Vũ và Luci, chưa đủ chính là chưa đủ, không phải dùng tuổi tác hoặc kinh nghiệm làm cái cớ để qua chuyện.

Muốn trở thành người mạnh nhất, chỉ có không ngừng tiến lên rồi lại tiến lên, không có bất kỳ đường tắt nào có thể đi.

Thu thập hành lý đơn giản mang tới, Phượng Vũ lấy một bọc dược liệu chưa dùng hết ra, chợt nhớ tới việc luyện đan: "Sư phụ, cho ta mấy phương thuốc hồi phục thể lực đi, ngày mai ta mua một ít dược liệu để tiếp tục học luyện đan."

Ngày hôm qua sau khi phá giải phong ấn ở trong núi thì xuất hiện cảm giác hư thoát không có sức, nàng thật sâu nhớ đến bây giờ. Mặc dù thể lực đã khôi phục đến bảy tám phần nhưng còn kém rất xa lúc nồng hậu khiến nàng an tâm.

"Được." Luci một lời đáp ứng luôn, sau đó lại nói ra vấn đề rất thực tế: "Người còn tiền sao?"

"."

Phượng Vũ hoàn toàn quên mất chuyện này, lục lợi túi tiền, cuối cùng chỉ có mười mấy Linh Tinh.

Nếu như là tiền sinh hoạt thì tạm thời là đủ rồi. Nhưng muốn mua dược liệu, vẫn còn thiếu rất nhiều. Hơn nữa học phí lại quá cao.

Chẳng lẽ một đồng tiền lại làm khó tiểu thiên tài?

Linh cơ vừa động, Phượng Vũ lấy Hoá sinh linh khí ra, bỏ Linh Tinh vào, chờ nó biến thành hai.

Nhìn thấy động tác của đồ đệ, Luci khinh bỉ nói: "Nếu tiền bối trên trời có linh, biết người dùng tâm huyết của hãn hoá sinh đồ chơi này, nhất định hối hận ban đầu sao không đập bể nó đi."

Với Luci cao ngạo mà nói, bảo vật là phải dùng để tăng cường thực lực, không phải dùng để làm loại chuyện thấp hèn.

Phượng Vũ im lặng: sư phụ à, bây giờ bộ dáng của người như vậy, uống chút mật đã no rồi. Nhưng đồ đệ người là ta còn muốn sống, làm ơn mau thu hồi ngôn luận ăn thịt kia đi!

Sau đó Phượng Vũ mặt dày vờ như không nghe thấy lời nói của Luci, lộp đi lộp lại nhiều lần, cuối cùng cũng ra hơn hai trăm Linh Tinh, coi như là

giải quyết tình hình khẩn cấp.

"Vương Lễ, hạ cấp cấp bốn!"

"Trương Trúc, hạ cấp cấp ba!"

.....

Ngày kế, khóa đầu tiên của Linh Chân học viện là khảo nghiệm thực lực tân sinh.

Những tân sinh xếp thành mấy hàng ở trên trường luyện võ, từng người chờ Lão sư gọi tên rồi đi vào khảo nghiệm.

Theo quy định, trước khi tân sinh chính thức vào học mười ngày thì phải đến báo danh. Mấy ngày ở chung, hơn phân nửa đã biết nhau.

Cho nên, lúc Phượng Vũ xuất hiện, trước kia mọi người cho rằng nàng là học tử cấp cao, nhưng thật sự rất kinh ngạc về tuổi của nàng, lúc này mới nhận ra vị "Học tử" này lại đi tới xếp hàng. Cho thấy là tân sinh đồng cấp với bọn họ.

Trong hàng đã quen thuộc nhau một khi xuất hiện người lạ, giống như cừu trắng ở giữa nhiều con ngựa đen rất dễ nhận ra. Rất nhanh, một vài tân sinh khá bát quái liền truyền ra các loại phỏng đoán, nghị luận.

Nhưng vì ngày hôm qua bọn họ đã sớm rời khỏi đó đến lễ đường, bỏ lỡ một màn kịch hay ở cổng trường. Sau đó Đồng Mạc Uyên vì mặt mũi, lại hạ lệnh phong tỏa chuyện hấn thua một tiểu nữ sinh. Cho nên những tân sinh này cũng không biết thực lực của Phượng Vũ. Thấy nàng nhỏ tuổi nhất nên cho rằng thực lực của nàng bình thường, không đáng lo.

Đối với việc bình phẩm bạn học mới từ đầu đến chân, dù sao cũng hơi thất lễ, cho nên phần lớn mọi người đều là nhỏ tiếng nghị luận, vậy cũng

thôi đi. Nhưng có một nữ hài bề ngoài mười lăm mười sáu tuổi, diện mạo có thể nói là ngọt ngào nhưng nói chuyện lại vô cùng cay nghiệt.

"Người xem nàng gầy giống như cây gậy trúc, sợ rằng gió thổi qua liền bị thổi đi rồi, ta thấy chẳng những toàn thân trên dưới nàng không đến mấy lượng thịt, khẳng định thực lực cũng chẳng ra sao. Các Lão sư cũng thiệt là, sao có thể thu người như thế vào trường học? Khiến đệ tử tinh anh như ta làm đồng học với loại người này, thật là quá hạ thấp trình độ của ta rồi!"

Nữ hài kéo nhẹ lọn tóc quăn, chua ngoa phê bình nói.

Ở nhà suốt ngày nàng được người ta gọi là thiên tài nâng niu ở trong lòng bàn tay quen rồi, lần này thi vào Linh Chân học viện, vốn tưởng rằng nhất định có thể giành được tất cả danh tiếng. Vậy mà đến trường học rồi mới nhận ra, lấy một chút trình độ này của nàng không là gì so với cao thủ nhiều như mây ở nơi đây. Tâm lý mất cân bằng, nàng liền giễu cợt thực lực của đồng học khác không bằng mình làm thú vui, tìm về một chút lòng tự ái.

Mấy người có ý nghĩ giống nàng rồi rít phụ họa nói: "Đúng vậy! Vừa nhìn thấy nàng chính là một người gây cản trở!"

"Sao nàng có thể có mặt tại đây chứ? Nếu là ta, thấy thực lực không bằng người ta thì đã sớm về nhà rồi."

.....

Hoàn toàn không che giấu châm chọc, toàn bộ rơi vào trong tai Phượng Vũ. Lúc đầu nàng còn tưởng rằng họ đang nói người khác, sau đó cảm thấy ánh mắt của đối phương nhiều lần nhìn mình, mới chợt hiểu mình lại nằm trên cây thương lần nữa, bị người khác cho rằng là quả hồng mềm nên tới bóp.

— chắc, chỉ là một vài con ruồi bọ kêu để tìm cảm giác tồn tại mà thôi, nếu vô tình gặp, mình sẽ mặc kệ họ. Nhưng nếu cùng trường, sau này thời gian ở chung vẫn còn rất dài. Mình rộng lượng nhượng bộ sẽ chỉ làm người khác cho rằng yếu đuối dễ khi dễ, từ đó ngày càng tìm mình phiền toái.

— vẫn là suy nghĩ một phương pháp khiến các nàng ngậm miệng.

Không lâu sau liền đến Phượng Vũ đi làm khảo nghiệm. Lão sư trên đài thấy người tới là một tiểu cô nương mười tuổi, mặc dù không giống như trong miệng của tân sinh phía dưới nói, nhưng vẻ mặt xem thường đã bán đứng ý nghĩ của hắn: còn nhỏ tuổi, có thể có chỗ nào hơn người? Thật không biết đồng sự chiêu nàng.

Nhưng mặc kệ hắn làm sao cũng không coi trọng tiểu cô nương này, trình tự vẫn phải làm: "Người đặt tay lên Thủy Tinh Cầu, phát động linh lực toàn thân, thử thách sáng lá cây."

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thách Đấu Khó Phân Hạng Nhất!

Dùng làm khảo nghiệm là Viên Thành — quả cầu thủy tinh to bằng năm tay người, sáng long lanh không tỳ vết. Xuyên thấu qua vẻ ngoài tinh khiết, nhìn vào bên trong có một gốc cây. Kỳ lạ là, thân cây vô cùng rõ ràng, nhưng lá cây lại như dùng ảo ảnh vẽ ra, mờ mờ ảo ảo, không thể nhìn rõ.

Phượng Vũ theo lời đặt tay lên cầu thủy tinh, hơi ngưng thần, rót Tinh Thần lực cường đại vào trong quả cầu thủy tinh.

Rót vào chưa tới một phần ba, cầu thủy tinh liền phát ra ánh sáng màu lam, màu đỏ. Chốc lát sau, hiện thêm cả ánh sáng màu vàng và màu xanh. Ánh sáng rực rỡ chói mắt, tỏa ra khiến mọi người tưởng như không mở được mắt ra.

Vốn không chút để ý, lão sư đang vươn tay ra lấy nước, nhìn thấy một màn này liền ngây người. Cái ly đặt bên miệng lại quên uống..., nước trà vấy khắp người, hồn vẫn như cũ chưa tỉnh lại.

Mấy lão sư khác sau khi nhìn thấy dị tượng, rồi rít bỏ lại đệ tử đang khảo nghiệm chen chúc đi tới, vội vàng muốn nhìn cho rõ. Có vị lão sư thậm chí còn vấp phải ghế ngã.

"Trời ạ! Nàng lại có thể cùng lúc nắm bắt được bốn loại nguyên tố tự nhiên!"

"Hơn nữa màu sắc diễm lệ thuần khiết, có thể thấy được uy lực cường đại tương ứng!"

"Không đúng, các người mau nhìn! Từ khi thành lập trường tới nay chỉ có bảy đệ tử kích khởi được ánh sáng Lôi Nguyên Tố——"

Trong tiếng kinh hô của các lão sư, ánh sáng tím từ từ hiện lên, nhanh chóng bao lấy mấy chiếc lá cây hư ảo còn sót lại tạo nên một tầng cây phong phú. Trong quả cầu thủy tinh, cả gốc cây và lá cây đều được thắp sáng, hơn nữa, ánh sáng ngày càng chói mắt.

Cuối cùng, khi ánh sáng dừng biến đổi thì năm loại màu sắc cũng đồng thời biến thành ánh sáng trắng. Người ngoài nhìn vào có thể không hiểu, nhưng các lão sư đã am hiểu khảo hạch thì biết rõ kết quả, việc này có nghĩa là Phượng Vũ có năng lực cảm ứng cả năm loại nguyên tố, ít nhất đã đạt trình độ mãn cấp hạ cấp!

Ma pháp sư phân biệt cao thấp, là dựa trên năng lực nắm bắt cảm ứng với nguyên tố. Thông thường một ma pháp sư cả đời chỉ chuyên tu một loại nguyên tố pháp thuật, cũng chưa chắc có thể đạt tới cấp bậc cao nhất. Ma pháp sư có thể thành thạo thi triển hai loại nguyên tố pháp thuật, thấp nhất cũng là cường giả cấp Hầu Tước. Mà ma pháp sư có thể điều khiển ba loại nguyên tố pháp thuật trở lên, chính là Hoàng Giả Ma pháp sư.

Hiện nay ba vị Hoàng Giả Ma pháp sư đứng đầu đế quốc Tu Tháp, cũng chỉ có thể điều khiển bốn loại nguyên tố mà thôi!

—— đợi qua một thời gian, tương lai nha đầu này là không thể đoán biết! Thậm chí có thể trở thành Thánh Tôn Ma pháp sư trong truyền thuyết!

Một khi nhận thức được điểm này, các lão sư lập tức ý thức được đây là một cơ hội tốt có thể lưu danh muôn đời —— làm lão sư của thiên tài có một không hai, tương lai sẽ đạt được biết bao vinh quang!

Nghĩ đến điều này các lão sư đứng phía sau liền tiến tới trước mặt Phượng Vũ, lộ ra khuôn mặt tươi cười vô cùng hòa ái dễ gần: "Phượng Vũ

đồng học, lão sư am hiểu rõ ma pháp Thủy hệ, nếu như người theo ta tu hành, tương lai nhất định có thể trở thành Ma pháp sư Thủy hệ cao nhất."

"Người đối với năm loại nguyên tố đều có cảm ứng, chuyên tu một hệ thì quá đáng tiếc! Không bằng trước học đấu kỹ với lão sư ta đi! Tu luyện tới đấu kỹ cường hãn tột đỉnh, có thể ngang hàng với Ma pháp sư!"

"Đừng nghe lão cơ bắp này! Với thiên phú của người nếu không làm Ma pháp sư chính là làm phụ ơn trời, mặc dù lão sư ta thực chiến không giỏi, nhưng lý thuyết vẫn có thể dạy cho người. Người trước đi theo ta học thật tốt nền tảng cơ bản đi!"

.....

Đối mặt mấy người lão sư đang lâm vào trạng thái nửa điên cuồng này, Phượng Vũ toát mồ hôi. Chợt, nàng nhớ tới lúc mới gặp Luci thì người đã từng nói các lão sư sẽ không tiếc bất cứ giá nào thu thập đệ tử thiên tài theo mình. Quả nhiên là như vậy..

Chỉ là, đối mặt với sự nhiệt tình này, Phượng Vũ cũng không có phúc hưởng.

"Xin lỗi, các vị, ta ——" đã có lão sư.

Nàng còn chưa nói lời cần nói, đã bị một người cắt đứt: "Ha ha, nha đầu này trong lần tuyển chọn lúc trước, là lão phu đã sớm nhìn trúng. Các người là muốn cướp người của ta sao?"

Mọi người theo tiếng nhìn, chỉ thấy một lão giả mặt mày tươi cười hồng hào đang đi tới, tràn đầy sức sống, không phải hiệu trưởng thì ai? Nghe lời hẳn, dù chưa công khai, cũng đã tỏ rõ muốn thu Phượng Vũ làm đệ tử rồi.

Trước khi nghĩ tới vang danh muôn đời, tốt nhất nên nghĩ tới năng lực của mình trước. Các lão sư thật đúng là không dám cướp người với hiệu

trưởng, trong lòng âm thầm ảo não, ngoài miệng vẫn tỏ ra vui mừng: "Chúc mừng hiệu trưởng lại thu được một đệ tử thiên tài."

"Nói còn quá sớm, nói còn quá sớm." Hiệu trưởng vui vẻ đi tới trước mặt Phượng Vũ, liếc mắt nhìn quả cầu thủy tinh, cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng vẫn bị làm cho kinh hãi: "Tiểu nha đầu, thực lực không tệ."

"Ngài quá khen." Phượng Vũ khiêm nhường nói.

Hiệu trưởng chấp tay đi vài bước, nói: "Giao hẹn lúc trước với người ở Lam Phong Trấn, xem ra là không làm khó được người. Chỉ là —— Linh Chân học viện chúng ta từ trước đến giờ chỉ bồi dưỡng đệ tử từ mãn cấp hạ cấp trở xuống, với thực lực người như hiện tại, mãn cấp không là vấn đề. Lão phu nhìn vừa thấy vui mừng, vừa thấy khó xử."

Lời là như thế, nhưng hiệu trưởng lại nở nụ cười, hoàn toàn không có nửa phần khó xử. Phượng Vũ hơi sững sờ, lập tức biết được, lão hồ ly này lại muốn giở trò lừa bịp.

Nàng phối hợp nói: "Kính xin hiệu trưởng chỉ giáo, ta nên làm thế nào mới có thể lưu lại."

Vào Linh Chân học viện, chủ yếu là tâm nguyện của sư phụ. Hơn nữa, nàng cũng vừa từ người bạn mới cảm nhận được tình bạn vui vẻ, có chút không nỡ bỏ đi.

"Cái này sao ——" hiệu trưởng làm bộ khó xử vuốt râu trầm ngâm trong chốc lát, mới chậm rãi nói: "Biện pháp không phải không có, nhưng còn phải xem người có nguyện ý hay không?"

"Hiệu trưởng mời nói."

"Theo như nội quy trường học, đệ tử đã đạt mãn cấp có thể ở lại trường một năm củng cố trình độ. Nhưng trước đó, người phải hoàn thành một việc

hiệp nghĩa trên bảng ủy thác. Hoặc tự mình đi đến Tê Long Cốc, săn được một thú hồn tinh hạch* của ma thú trung cấp."

*thú hồn tinh hạch: cái này giống như là khoáng thạch để tu luyện tốt hơn ấy

"Hai việc có gì khác nhau?"

Hiệu trưởng giải thích: "Khác biệt rất lớn. Bảng hiệp nghĩa là vì lão sư đệ tử trong trường mà lập ra, nhiệm vụ ly kỳ cổ quái, nhưng mức độ nguy hiểm không cao. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ không có thù lao, chỉ dựa trên độ khó nhiệm vụ ghi công vào hồ sơ của người. Mà Tê Long Cốc, là cốc tử vong nổi tiếng tại đế đô, muốn đến săn ma thú, ít nhất phải có một nhóm năm người đạt trình độ mãn cấp hạ cấp trở lên."

Hiệu trưởng giải thích rõ ràng mức độ khó dễ của hai lựa chọn, hi vọng Phượng Vũ lựa chọn việc đầu tiên, không cần nói cũng hiểu.

Mà từ khi Linh Chân học viện xây dựng tới nay, đệ tử mãn cấp tìm đủ loại nguyên nhân xin ở lại trường, cũng đều không ngoại lệ lựa chọn hoàn thành bảng ủy thác hiệp nghĩa, chưa bao giờ có người vọng tưởng đi Tê Long Cốc muốn tìm vận may. Bởi vì bọn họ biết, đi nơi đó chính là tìm chết.

Không ngờ tới, Phượng Vũ bởi vì nghe được một địa danh quen thuộc mà hai mắt tỏa sáng: "Tê Long Cốc có phải có rất nhiều ma thú trung cấp trở lên không?"

"Không tệ. Nhưng ——"

Sư phụ cần, không phải là thú hồn tinh hạch của ma thú trung cấp sao? Nàng quyết định: "Hiệu trưởng, ta lựa chọn đi Tê Long Cốc săn ma thú."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người sợ hãi. Thậm chí hiệu trưởng còn cho rằng mình nghe nhầm: "Người nói gì?"

"Ta lựa chọn đi Tê Long Cốc."

"Người —— người trẻ tuổi không cần hành động theo cảm tính! Người cho rằng nơi đó là loại địa phương tốt đẹp để chơi!" Về mặt hiệu trưởng hiếm thấy xuất hiện lo lắng, "Không nên làm bừa!"

Một khi Phượng Vũ quyết định, cũng sẽ không dễ dàng thay đổi, dù là hiệu trưởng khuyên cũng không. Nhưng thấy hiệu trưởng thực sự lo lắng cho mình, nàng cũng có mấy phần cảm động, liền giải thích: "Ta không phải sẽ đi ngay lúc này, ít nhất là nửa tháng sau, khi ta đối với pháp thuật có khả năng khống chế cao hơn mới đi."

"." Mọi người nghe vậy liền im lặng. Nửa tháng, coi như làm mứt hoa quả cũng không nhanh như vậy? Huống chi là tu luyện!

Hiệu trưởng nghe vậy còn muốn khuyên tiếp, lại thấy được ánh mắt kiên định của Phượng Vũ, chần chờ một lát, cuối cùng cười khổ gật đầu, coi như ngầm cho phép.

—— hẳn nhận thấy được, tiểu nha đầu này không phải tranh cường háo thắng làm liều, mà là thực sự nắm chắc. Không lẽ, thực lực của nàng thật cường đại đến mức có thể dễ dàng ra vào Tê Long Cốc? Hẳn rất chờ mong.

Hơn nữa, mới vừa rồi hẳn cũng không có nói rõ, nội quy trường học còn có một điểm sơ hở lớn. Hẳn tin tưởng tiểu đệ tử Phó Tư Đường, sẽ rất vui vẻ lợi dụng sơ hở này bảo vệ cho Phượng Vũ.

Không chú ý tới hiệu trưởng đột nhiên cười đầy ẩn ý, Phượng Vũ hướng tới hẳn nói lời từ biệt sau đó đi xuống dưới đài, lướt qua từng hàng học sinh mới vừa bị từng màn chấn động mà ngây người như phỗng, cuối cùng dừng trước mặt một thiếu nữ dung mạo thanh tú.

Người này chính là thiếu nữ cay nghiệt vừa rồi kêu gào lớn tiếng nhất. Mặc dù nàng cao hơn Phượng Vũ một cái đầu, nhưng nhìn nét mặt nàng bây giờ, lại như hận mình không thể co lại thành một cô nương tí hon, khiến Phượng Vũ không tìm được mình: "Ta. Ta. Vừa rồi không phải."

Phượng Vũ không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười với nàng.

Nàng cười rất thân thiết, rất ôn hòa, nhưng trong lòng thiếu nữ cay nghiệt kia lại tràn đầy sợ hãi giống như thấy quỷ, "A" lên hoảng hốt, hai mắt trợn lên, trực tiếp ngất đi.

——. Thật không nể mặt, ta rất khó cười được một tiếng đó. Chỉ là, đối với người trong lòng có quỷ mà nói, vô luận thấy cái gì cũng sẽ liên tưởng đến những việc kinh khủng mà thôi. Cũng không biết nữ sinh này cho rằng mình sẽ trả thù nàng như thế nào, lại có thể bị dọa đến ngất đi.

Nhanh chóng đáp trả công kích quá đáng vừa rồi, Phượng Vũ nhún nhún vai, bước nhanh tránh ra, không để ý tới thiếu nữ cay nghiệt kia nữa.

Nàng có rất nhiều việc cần hoàn thành, thời gian quý giá, cũng không thể lãng phí ở trên mấy người qua đường này, trừng phạt nhẹ như vậy, là đủ rồi.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Trong Nóng Ngoài Lạnh

Đồng phủ, để đó.

Tất cả đồ đạc trong phòng có thể đập đều bị Đồng Trì lấy đập một lần, đứng giữa đống lộn xộn trên đất, cơn tức của hắn cũng không vì vậy mà tiêu giảm.

Ngày hôm qua cả đêm bọn họ phải chịu đựng cơn giận giữ của Lạc Tây Á, đương nhiên không dám phát tác với Tam điện hạ nổi giận, liền tính món nợ này lên đầu Phượng Vũ, Đồng Trì đã sớm nghĩ xong mấy "Biện pháp hay", chuẩn bị dùng trên người Phượng Vũ để trút giận một phen.

Nhưng tuyệt không ngờ rằng, Phượng Vũ lại là một thiên tài! Năng lực của Phượng Vũ thể hiện lúc ban ngày đã nhanh chóng truyền khắp học viện, tất nhiên cũng truyền tới tai người Đồng gia.

Khi nghe nói hiệu trưởng công khai ra mặt đuổi những lão sư vọng tưởng làm sư phụ Phượng Vũ, cũng biểu lộ muốn nhận Phượng Vũ làm đồ đệ thì ở sâu trong thành phủ Đồng Mạc Uyên cũng không khỏi thất thủ* làm rơi ly trà.

*thất thủ: lỡ tay

Có hiệu trưởng Linh Chân học viện nói một không nói hai bảo vệ, còn ai dám động đến Phượng Vũ? Cho dù ý mình có Tam điện hạ làm chỗ dựa, Đồng gia ở trong tối liên tiếp làm chuyện mờ ám, cũng không dám ở ngoài sáng đắc tội hiệu trưởng.

— nhưng là, chuyện Tam điện hạ và người Đồng gia bị Phượng Vũ nhục nhã, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy, nén giận sao?

— tuyệt không!

Đồng Trì bề ngoài ôn hòa, kì thực lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo hung tợn nghĩ, trong lòng không ngừng toát ra những ý tưởng ác độc, cuối cùng, lộ ra một nụ cười gằn méo mó.

"Ha ha, người không phải muốn đi Tê Long Cốc sao, sẽ để người ở nơi đó sống thật tốt, vĩnh viễn — vĩnh viễn không thể rời đi!"

Bởi vì vừa nhập học đã bộc lộ thực lực không ai sánh bằng, những ngày tiếp theo không có người nào không thức thối nói năng tùy tiện đối với Phượng Vũ. Thái độ của các lão sư và đồng học phân chia thành hai nhóm: hoặc là thấy nàng từ xa sẽ đi đường vòng, không dám đến gần; hoặc là liều mạng nịnh bợ lấy lòng, nhưng không bao giờ nói đến điểm quan trọng.

Chỉ có Tiểu Ôi Ôi, sau khi biết thực lực của nàng thì oán trách vài câu "Tại sao không nói cho ta biết", đối xử với nàng vẫn giống như trước.

Hôm nay, là chủ nhật đầu tiên tới đế đô, như thường lệ Phượng Vũ dậy sớm, mang theo tất cả tinh linh đã biến đổi từ một thành hai hai thành bốn trong những ngày qua, chuẩn bị đi mua dược liệu.

Đế đô phần hoa náo nhiệt, vượt xa so với Lam Phong Trấn. Phượng Vũ đi dạo một vòng, trực tiếp đi vào một tiệm thuốc lớn nhất sang trọng nhất, đưa danh sách giao cho người bán hàng.

". Tiểu cô nương, người có tiền không?" Người bán hàng thấy nàng dung mạo thanh lệ, nhưng trang phục lại giản dị, hơn nữa tuổi còn nhỏ, nhìn qua không giống người có tiền đến mua thuốc, hoài nghi nàng có phải tới trêu đùa hay không.

Nghi ngờ kiểu này, kể từ khi xuất môn tới nay Phượng Vũ nghe không biết bao nhiêu lần, nàng không nói gì, móc túi tiền mở ra một đường, quơ quơ trước mặt người bán hàng.

Tinh thể lóe sáng khiến người bán hàng hoa mắt, lập tức thay đổi thái độ 180°: "Tiểu thư xin chờ một chút, ta lập tức lấy hàng!"

Trong lúc chờ đợi, Phượng Vũ nhàm chán xem xem thứ gọi là Trấn Điểm Chi Bảo* ở bên trong tủ kính. Đó là một bộ xương ma thú, bên trên viết rõ, đây là ma thú trung cấp cấp một Kiếm Xi Long, là một trong những nguyên liệu không thể thiếu dùng luyện chế đan dược tam phẩm trở lên, tăng cường khí lực, cộng thêm tác dụng từ từ nâng cao lượng tinh thần lực.

*Trấn Điểm Chi Bảo: bảo vật của quán

Nhìn giá, là một vạn tinh thể**.

*tinh thể: cái này là tiền đó, mình nói lúc trước rồi nhưng sợ mọi người quên nên nhắc lại

Nhìn giá, Phượng Vũ không khỏi nhíu mày: thì ra tài liệu từ ma thú đắt vậy. Như vậy lúc đến Tê Long Cốc, tinh hạch để lại cho sư phụ, những tài liệu khác có thể lấy mang bán, có thể kiếm một số tiền lớn.

Phượng Vũ tham tiền đang tính toán mình có thể kiếm bao nhiêu thu nhập nữa thì có người đi vào tiệm thuốc. Lúc đầu nàng cũng không để ý, cho đến khi nghe được giọng nói trầm thấp của đối phương: "Cho ta một bình thuốc trị ngoại thương."

—— giọng nói này, không phải là thiếu niên đêm đó từng đối mặt với nàng ngoài cửa thành sao?

Nhận ra chủ nhân của giọng nói, Phượng Vũ không khỏi quay qua nhìn.

Đêm đó gặp mặt vội vàng, cũng không nhìn rõ dung mạo của hắn. Lúc này nhìn kỹ lại, mới phát hiện đây là một thiếu niên anh tuấn. Một đầu tóc ngắn vàng có chút lộn xộn, hợp với khuôn mặt góc cạnh kiên nghị rõ ràng của hắn, lại có vẻ đặc biệt lạnh lùng ngang ngạnh. Sống mũi thẳng tắp, như được thợ thủ công tốt nhất tỉ mỉ điêu khắc mà thành. Môi mỏng trời sinh hồng sắc mím chặt, tạo thành một đường cong quật cường.

Khiến người khác khó quên nhất là ánh mắt hắn, dù là ngọc phi thúy thượng đẳng, cũng khó có được màu xanh lục tinh khiết nồng đậm như vậy, như hòa tan tất cả sắc xuân xanh vào hai mắt.

Nhưng ánh mắt của hắn lại lạnh lẽo, như bị bao phủ bởi hàn băng ngàn năm, lạnh lùng quyết tuyệt.

Dù là người lạnh nhạt như Phượng vũ, sau lần đầu chống lại hai mắt hắn, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không thể dời mắt sang chỗ khác.

Thiếu niên kia không thèm để ý người ngoài đánh giá, không nhìn nữ phục vụ mặt đỏ tim đập, sau khi lấy được thuốc trị thương, một tay xé mở ống tay áo liền rắc bột thuốc lên trên.

Trong nháy mắt ống tay áo bị xé rách, máu tươi từ vết thương sâu túa ra.

Nữ phục vụ chưa từng chứng kiến hình ảnh này, kêu lên một tiếng liền tránh đi, ánh mắt nhìn thiếu niên không còn si mê nữa, mà ẩn chứa một chút đề phòng và hoảng sợ.

Thấy thế, môi thiếu niên càng mím chặt hơn. Hắn qua loa vẩy bột thuốc lên vết thương, vừa muốn rời đi, lại nghe được một giọng nói ôn hòa: "Làm như vậy chưa được tốt, còn phải băng bó lại mới có thể khỏi hẳn."

—— là người nào xen vào việc của người khác?

Thiếu niên liếc mắt nhìn, thấy nói chuyện là một tiểu cô nương chỉ cao đến ngực mình, không khỏi sửng sốt. Vốn có mấy phần cảnh giác, hiện tại liền tan biến hết.

Nói chuyện chính là Phượng Vũ. Mới đầu nàng quan sát thiếu niên này, vốn do tò mò thiếu niên không biết từ đâu tới lại tuyên chiến với mình có đáng vẻ ra sao. Nhưng nhìn thấy hắn giống như một loại thú nhỏ, cô độc nhưng ngạo nghễ tự mình kiểm tra vết thương, không hiểu sao trong lòng xúc động, chủ động mở miệng nói chuyện với hắn.

Lời vừa nói ra, Phượng Vũ mới giật mình lỡ lời. Chỉ là nói, giúp người khác băng bó cũng chỉ là một cái nhắc tay. Phượng Vũ cũng không nghĩ nhiều, nói với người phục vụ muốn một cuộn băng vải, đi tới bên cạnh thiếu niên, vừa định giúp hắn băng bó thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến từng tiếng kêu gào.

"Tiểu tử thúí trốn ở nơi nào? Mau cút ra ngoài!"

"Đừng tưởng rằng ngươi là người Lăng gia thì chúng ta không dám động tới ngươi!"

"TM* ai cho ngươi xen vào việc của người khác? Chọc giận chúng ta sau đó sợ hãi, chạy trốn làm rùa đen rụt đầu sao?"

*TM: mẹ nó

.....

Nghe mấy câu này, vẻ mặt thiếu niên vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia tức giận. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn ngoài cửa, sau đó sải bước đi.

"Uy —— chờ một chút, ngươi còn chưa băng bó." Phượng Vũ ngăn không kịp, không thể làm gì khác cũng đi theo ra ngoài.

Ngoài cửa, mấy thiếu niên dáng vẻ cuồng dã, người cao ngựa lớn đang ở giữa đám người quát mắng tìm kiếm xung quanh. Nhìn thấy thiếu niên xuất hiện ở cửa tiệm thuốc, đầu tiên là sững sờ, sau đó mừng rỡ, tất cả xúm lại đi tới: "Tiểu tử có gan, còn dám lộ diện."

Tên thiếu niên cầm đầu có cái đầu trọc bên trên đeo một con bò cạp, vẻ mặt khiêu khích nói: "Người đúng là rất ngông cuồng, ngay cả nữ nhân của ta cũng dám giành. Vừa rồi chém người một đao, coi như tiền lãi người dám mạo phạm ta, về phần tiền vốn, hiện tại liền tính với người!"

Thiếu niên khinh miệt nhìn hẳn: "Nói hưu nói vượn! Cô nương kia rõ ràng là bị người ép buộc, ta đã đồng ý với cha nàng, sẽ mang nàng hoàn hảo về nhà."

—— nhìn bề ngoài hẳn lạnh lùng, không ngờ lại là một người tốt nhiệt tình giúp đỡ người khác.

Phượng Vũ hận nhất loại người ỷ mạnh hiếp yếu, sau khi nghe được đối thoại giữa hai bên, đã quyết định phải ra tay giúp đỡ thiếu niên kia.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của nàng.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ra Ngoài Rèn Luyện

Nàng là bị ta ép buộc?" Thiếu niên đầu trọc như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, ngửa đầu cười lớn: "Các huynh đệ, tiểu tử này nói nữ nhân kia là bị ta ép buộc, thật là chuyện cười! Dẫn nàng ra, đối mặt nói cho rõ ràng! Tránh cho sau này bị mọi người chê cười, nói Vương Bò Cạp ta ý mạnh cường ép người khác!"

Theo lời dặn của hắn, mấy tên thuộc hạ rất nhanh đã dẫn một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, ăn mặc hở hang đi tới.

"Bò Cạp ca ~" nàng kia vừa thấy thiếu niên đầu trọc, liền nũng nịu dán vào trên người hắn, lại bị đối phương không kiên nhẫn đẩy ra: "Tiểu tử này dường như là do quý lão cha người tìm đến, chuyện gì xảy ra?"

"Phụ thân ta?" Thiếu nữ nghe vậy mặt liền biến sắc, xoay vòng eo, nhìn về phía thiếu niên hung hăng nói: "Lão bất tử kia nói gì với ngươi?!"

Nghe vậy, hai hàng lông mày của thiếu niên hơi nhíu lại, nhưng không trả lời.

Thiếu nữ vẫn không chịu buông tha, hung hăng truy hỏi: "Nói đi, lão nói gì với ngươi! Lão chắc hẳn nói là nữ nhi bị người khác bắt đi, cầu xin ngươi cứu ta, có đúng không?"

Nói tới đây, giọng thiếu nữ trở nên căm hận: "Tất cả là do lão quý nghèo nói hươu nói vượn! Ta đi theo hắn chịu khổ sở mười tám năm, ta đã sớm không chịu nổi những ngày tháng nghèo khổ! Hiện tại có Bò Cạp ca nuôi ta, để cho ta sống vui vẻ hơn so với trước kia gấp trăm ngàn lần, thế nhưng

lão lại chê ta làm lão bị xấu mặt, nghĩ tram phương ngàn kế chia rẽ ta và Bò Cạp ca, đừng mơ tưởng!"

Lời này nói ra khiến tất cả mọi người đều thấy bất ngờ, Phượng Vũ suy nghĩ một chút, đoán được đại khái: tiểu cô nương lợi dụng sắc đẹp của mình làm tiền vốn câu được chàng rể giàu có, nhưng lão cha lại không đồng ý. Hẳn chắc hẳn đã dùng rất nhiều biện pháp, tận lực khuyên ngăn nữ nhi, nhưng nữ nhi đều không nghe, vì vậy, liền nói láo rằng nữ nhi bị người ta ép buộc, lừa gạt những người có tinh thần trọng nghĩa đi giải cứu.

—— này là có tình thương, nhưng tư tưởng xấu.

Phượng Vũ thầm nghĩ không cách nào tán đồng với việc làm của phụ thân thiếu nữ này. Vì lòng riêng của bản thân, lại lừa gạt lợi dụng người không liên quan, hành vi này có thể nói là ti tiện. Mặc dù là có nguyên nhân, nhưng cũng rất đáng hận.

Thiếu niên kia kiêu ngạo như vậy, sau khi biết rõ sự thật chắc hẳn sẽ lập tức rời đi.

Vậy mà, lại nằm ngoài suy đoán của Phượng Vũ, thiếu niên không có bỏ đi. Hắn bình tĩnh nhìn thiếu nữ trong chốc lát, môi mỏng lạnh lùng nói: "Đời ta hận nhất là nữ nhân ham muốn hư vinh."

"Hả?" Một câu nói không đầu không đuôi, khiến thiếu nữ kinh ngạc tại chỗ. Nàng còn chưa hiểu được ý của thiếu niên là gì, đã thấy một trận kinh phong* lướt cực nhanh qua bên tai. Cảm nhận được sát ý rõ ràng của đối phương, nàng hoảng sợ há to mồm. Thiếu nữ hét lên chói tai, đồng thời liền nghe được một âm thanh quen thuộc.

*kình phong: gió mạnh

Đi theo Bò Cạp ca lăn lộn một thời gian, nàng đã chứng kiến không ít những lần đánh nhau, vừa nghe liền biết, đây là âm thanh năm dăm đánh

trúng thân thể người.

— nhất định là Bò Cạp ca đặc thủ, đánh trúng tiểu tử thối kia!

Cô gái hưng phấn quay lại nhìn, khi thấy rõ tất cả lại làm nàng há to miệng lần nữa. Chỉ là, lần trước là vì sợ hãi, còn lần này là không thể tin được — ngã dưới đất ôm bụng, đau đến nổi ngay cả nói cũng nói không được, lại là Bò Cạp ca mà trước giờ nàng vẫn coi như thần!

Chân hung hăng giẫm lên má thiếu niên đầu trọc, không chút lưu tình đạp nát. Không quan tâm dưới chân truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn, giọng thiếu niên lạnh như lưỡi đao nói: "Từ trước đến nay ta không đánh nữ nhân bình thường (ý nói em này không có võ), người đã là nam nhân của nàng, vậy thay nàng tiếp nhận cơn giận của ta đi."

Nói xong, hấn đạp một cú nặng nề vào trên người thiếu niên đầu trọc, khiến người bị đá thẳng tắp bay lên, đập vào tường vô lực rơi xuống.

Vùi mũi chân trên mặt đất, lau đi vết máu vừa dính vào, thiếu niên lạnh lùng nhìn về phía thiếu nữ mặt đầy sợ hãi. Thiếu nữ sớm bị sự tàn nhẫn của hấn dọa cho cả người run rẩy, thấy hấn nhìn sang, thân thể lung lay muốn ngã, cũng rất nhanh bị dọa ngất rồi.

Nhìn sắc mặt sợ đến trắng bệch của thiếu nữ, trong một thoáng ánh mắt thiếu niên xet qua mê mang, nhưng nhiều hơn, là hận ý nồng đậm, khắc đến tận xương.

Chú ý tới ánh mắt hấn, Phượng Vũ kinh ngạc: người đi đường vô tình gặp mà thôi, đâu cần nổi giận đến vậy?

Dõi theo bóng lưng cô độc quật cường của thiếu niên, từ từ biến mất trong biển người.

Phượng Vũ nhún vai, chỉ coi như mình vô tình gặp phải một người cổ quái, cũng không để việc này trong lòng. Nhận lấy được liệu người phục vụ mang tới, liền rời đi.

Sáng sớm mỗi ngày, võ trường của Linh Chân học viện luôn đầy học sinh luyện công buổi sáng. Dù là sau này trở thành Đấu Sĩ hay Ma Pháp Sư, thì thân thể khoẻ mạnh là điều không thể thiếu. Các lão sư hiểu rõ điều này, nên cực kỳ chú trọng rèn luyện thân thể đối với học sinh hạ cấp.

"Thu* ——"

* ý là thu lại tư thế

Hoàn thành 100 động tác lão sư quy định, thu lại tư thế một cách đẹp mắt, Lâm Tần Kiệt lấy khăn lông treo trên cổ lau chùi mồ hôi, vừa lơ đãng quay đầu, đã thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Hơ, sao người lại tới đây?" Hắn bước nhanh đến chỗ bạn tốt, "Hôm trước gặp người, không phải người gần đây đang chuẩn bị để đi ra ngoài rèn luyện, không có thời gian tụ họp sao?"

Người tới là Phó Tư Đường.

Cởi bỏ nữ trang ở Lam Phong trấn, một thân quần áo luyện công đen nhánh bao lấy vóc dáng cao lớn, bắp thịt ẩn hiện. Dù tóc dài đến eo vẫn thả tung như trước, nhưng sẽ không có ai tưởng lầm hắn thành thiếu nữ.

Nghe thấy câu hỏi của Lâm Tần Kiệt, Phó Tư Đường nhìn về nhóm học sinh, vì không tìm được bóng dáng gầy nhỏ mà trong mắt thoáng hiện lên mất mát, lập tức đã che giấu rất tốt: "Ta. Chẳng bao lâu nữa sẽ đi, cho nên muốn tới chào người một tiếng."

Lâm Tần Kiệt vô tư không phát hiện được sự khác thường, nghe vậy vỗ mạnh xuống bả vai hắn, cười to nói: "Người vẫn đúng là bạn tốt! Ôi, ta còn

nói sau khi đến trường chúng ta có nhiều thời gian có thể tụ họp rồi, không ngờ người lại bận rộn đi ra ngoài rèn luyện, ta lại vội vàng đi học, không có thời gian rảnh."

"Quen thuộc?"

"Tất nhiên quen thuộc. Lão sư nói căn bản của ta không tệ, mấy ngày nữa khi chia lớp thì có thể được chia đến lớp bậc cao, học một vài kỹ xảo nào đó."

Nói tới đây, Lâm Tần Kiệt tiếc nuối lắc đầu: "Chỉ là, dù thế nào cũng không sánh bằng tiểu nha đầu Phượng Vũ kia. Nàng mười tuổi nhưng đã là mãn cấp hạ cấp! Cha nói đúng, nhân tài không sánh nổi thiên tài."

Nghe được bạn tốt chủ động nói tới người mình nhớ thương, Phó Tư Đường không nhịn được buột miệng hỏi "Tại sao mấy ngày qua không thấy nàng lên lớp?"

Kể từ khi Phượng Vũ "nổi danh sau một đêm", hần đi gặp hiệu trưởng hỏi thăm tình hình của Phượng Vũ, không những không có được câu trả lời, ngược lại còn bị ánh mắt thâm ý của lão sư nhìn chăm chú. Điều này làm Phó Tư Đường vừa xấu hổ vừa giận. Vì vậy, hần không hỏi thăm người khác về Phượng Vũ nữa, mà tự mình tìm hiểu. Nhưng là, lễ khai giảng đã qua hơn hai mươi ngày, Phượng Vũ vẫn không hề lộ mặt, cả ngày ở trong túc xá không ra. Mặc dù biết khả năng lớn là nàng đang tu luyện, nhưng Phó Tư Đường lại không nhịn được mà thấy nhớ.

"Thế nào, người không biết! Đúng rồi, có thể do người quá bận rộn không nghe được việc. Lúc ấy Phượng Vũ lựa chọn một tháng sau đi Tê Long cốc, sau đó nàng liền đóng cửa tu luyện, rất ít ra ngoài. Ngày hôm qua ta tới gặp nàng, nàng nói đã chuẩn bị gần xong rồi, chưa tới ba ngày nữa là có thể khởi hành."

"Nàng ——một mình đi Tê Long cốc?" Nghe được chuyện mình lo lắng nhất vẫn xảy ra, tay Phó Tư Đường nắm chặt thành năm đấm. Đồng thời, một ý nghĩ trước nay chưa từng có, bỗng hiện lên ở trong đầu.

Lâm Tần Kiệt gật đầu: "Ta cũng đã khuyên nàng, nhưng nàng không nghe. Tuy nhiên, hai mươi mấy ngày không gặp, hôm qua ta cảm nhận được khí tức* trên người nàng có biến hoá, có thể là thực lực của nàng lại tăng lên. Nhưng dù vậy, một người ở trong đó mạo hiểm vẫn là quá liều lĩnh. Ôi, có phải thiên tài thì đều bướng bỉnh như vậy hay không? —— Này này, người gấp gáp chạy đi đâu?"

*khí tức: hơi thở

Lâm Tần Kiệt kinh ngạc nhìn Phó Tư Đường chạy vụt đi như sao băng, lớn tiếng hỏi.

Trả lời hần, là một giọng nói kiên định: "Ra ngoài rèn luyện!"

—— ách, biết là người muốn đi rèn luyện..., nhưng cũng không cần chạy vội vã như vậy. Hơn nữa nghe giọng nói, giống như cuối cùng đã hạ quyết tâm một việc gì đó?

Lâm Tần Kiệt bị bỏ lại, khó hiểu gãi gãi đầu.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hoàng Hậu Bệ Hạ?

Tê Long cốc cách để đô gần hai trăm dặm, thông thường Linh Sĩ sẽ lựa chọn mượn xe đi, nếu thể lực tốt hơn chút thì đi bộ.

Phượng Vũ đương nhiên không lo lắng vấn đề này. Ra khỏi cửa thành, nàng khẽ nhắm mắt, linh lực trong cơ thể chuyển động, kích khởi kế ước linh hồn mà Vân Sâm Lam lưu lại.

Ba bốn giây sau, Độc Giác Thú phong thái anh tuấn từ trên trời giáng xuống: "Chủ nhân, lâu rồi mới gặp".

"Ừ, ta thấy tinh thần người so với một tháng trước tốt hơn nhiều." Phượng Vũ quan sát hắn từ trên xuống dưới, nói.

Lần gặp trên núi Phương Sơn, mặc dù thân hình Vân Sâm Lam không bị mất đi vẻ cường tráng, nhưng bị giày vò hơn hai mươi năm, khó giấu được vẻ tiêu tụy. Nay gông cùm xiềng xích đã được phá bỏ, nghỉ ngơi một tháng, tóc mai của hắn được hồi phục trở nên sáng bóng, lông vũ trên hai đôi cánh trắng noãn càng thêm chói mắt, thân hình cũng càng cường tráng dũng mãnh. Chỉ có những vết thương chằng chịt quanh thân trong suốt bao năm qua, mặc dù đã khỏi, vẫn lưu lại sẹo, không khỏi làm người ta tiếc nuối.

Phượng Vũ thu mọi thứ vào mắt, quyết định luyện chế cho hắn một lọ thuốc trị sẹo, nhưng ngoài miệng không nói gì. Ý niệm vừa động, từ trong vòng tai không gian lấy ra một cái bình ngọc, mở ra đổ hai viên đan dược vào lòng bàn tay, giao tới trước mặt Vân Sâm Lam: "Thuốc này là ta mới luyện thành, có thể giúp tăng nhanh tốc độ tu luyện, mỗi ngày hai hạt. Chai này đủ cho người dùng nửa năm, hết sẽ lại cho người."

"Đa tạ chủ nhân." Vân Sâm Lam cúi người thật thấp, tiến đến muốn lấy đan dược trong tay nàng, Viên Thịch Nhỏ còn nhanh hơn hẳn, nhanh chóng chạy đến lòng bàn tay Phượng Vũ, quơ múa móng vuốt nhỏ che lại đan dược, trong miệng không ngừng thì thầm.

"Người cũng muốn uống thuốc?" Phượng Vũ gõ vào trán nó: "Tiểu tử tham lam, mỗi ngày ngủ với ta trên giường ngọc Thanh Lam Hồi Xuân còn chưa đủ sao?"

Đáp lại nàng, là tiếng kêu ai oán nho nhỏ.

Phượng Vũ không chịu được Viên Thịch Nhỏ làm nũng, đành nhượng bộ: "Được rồi, nhưng thuốc này không phù hợp với thể chất của người, làm xong việc trở về, ta sẽ luyện cho người một lò đan khác."

Thấy tâm nguyện đạt thành, Viên Thịch Nhỏ hưng phấn vui vẻ quay trở lại trên vai Phượng Vũ. Trước khi đi không quên trừng mắt nhìn Vân Sâm Lam, đôi mắt nhỏ như muốn nói: đừng nghĩ chủ nhân đối với người hào phóng, nàng đối với ta càng hào phóng hơn!

Vân Sâm Lam đương nhiên sẽ không so đo với một con thú nhỏ. Chỉ một lát sau khi ăn đan dược, hẳn bỗng cảm thấy linh lực trong cơ thể lưu chuyển thông thuận hơn nhiều so với trước đây, kinh mạch bởi vì nhiều năm bị hành hạ mà trở nên yếu ớt, cũng dần dần có khuynh hướng trở nên vững chắc.

—— đây mới chỉ là hiệu quả khi ăn hai viên, chờ sau khi ăn hết cả bình đan dược, hẳn nhất định có thể vượt qua cảnh giới lúc trước!

Vân Sâm Lam thật không ngờ, chủ nhân ban thưởng cho đan dược hiệu nghiệm như vậy! Nhất thời không khỏi vừa mừng vừa sợ, lần thứ hai trịnh trọng nói cảm tạ với chủ nhân.

Phượng Vũ cũng không quá để ý, chỉ phất phất tay: "Bây giờ chúng ta đứng ở cùng một trận tuyến, không cần khách khí. Mau lên đường thôi."

"Dạ!"

Ngồi trên lưng Độc Giác Thú, chỉ mất hơn một giờ, Phượng Vũ đã tới được Tê Long cốc.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy trong cốc cây cao che trời tạo thành rừng rậm kéo dài không dứt, đi ngàn dặm không dừng. Thỉnh thoảng có nơi địa thế hơi cao chút, cũng bị tầng tầng lớp lớp nhánh cây che khuất tầm mắt, nhìn không rõ.

Nghe phía bên dưới thỉnh thoảng truyền tới tiếng ma thú hống dài, rồi tiếng người kêu thảm thiết, vẻ mặt Phượng Vũ không thay đổi. Trước khi tới đây, nàng cũng đã biết trong này nguy hiểm cỡ nào. Dù sao thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, muốn có được càng nhiều, chỗ mạo hiểm lại càng lớn.

Dọc theo bên ngoài Tê Long cốc gần nửa vòng, Phượng Vũ thấy trong rừng quả thực nguy cơ trùng trùng, trước sau không tìm được điểm dừng chân an toàn, liền bảo Vân Sâm Lam bay trở về lối vào, định từ nơi đó tiến vào.

Không nghĩ tới, vừa hạ xuống mặt đất, liền nghe được từ trong cốc truyền đến tiếng đánh nhau.

—— chẳng lẽ là ma thú đuổi theo con người chạy ra đến bên ngoài?

Phượng Vũ theo tiếng kêu nhìn lại, nơi đó không hề có gì ma thú, hai bên giao đấu đều là con người. Bên nhóm người đông đảo đang chiếm thượng phong, vai trái đều có dấu hiệu con dơi, nhìn một cái liền biết thuộc Binh đoàn Linh đánh thuê. Hiện tại bọn họ đã dần áp chế được nhóm người trang phục hoa lệ bên kia, tâm tình buông lỏng, miệng cũng nhiều lời hơn:

"Hắc hắc, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay chúng ta, mỹ nhân nàng cũng đừng trốn tránh."

"Đúng vậy, mau ra đây giúp vui cho mấy ca, thêm hứng thú!"

"Nhìn nữ nhân này ăn mặc hoa lệ như vậy, hẳn là quý phụ nhân đi, ha ha ha! Trước giờ lão tử căm ghét nhất chính là đám người quý tộc ra về đạo mạo này, liền lấy nữ nhân của bọn hắn ra trút giận đi!"

"Hắc hắc, hôm nay có thể có việc vui rồi. Các huynh đệ thay phiên nhau tới, càng sáng khoái hơn!"

Nhóm hộ vệ gắt gao bảo vệ một chiếc xe ngựa mang phong cách cổ xưa, nghe vậy không khỏi trở nên giận dữ: "Câm miệng chó của các người lại! Phu nhân là người các người có thể vũ nhục sao!"

"Tiểu tử tìm chết! Dám mắng chúng ta, người chán sống rồi!" Bọn lính đánh thuê giận dữ, cùng ra tay đánh về phía hộ vệ vừa quát mắng.

Người nọ vốn đã đỡ trái hở phải*, thấy thế trong lòng biết hẳn phải chết, không tránh không né, cầm trường kiếm trong tay đâm thẳng tấp về phía tim của lính đánh thuê gần đó nhất, tính toán một mạng đổi một mạng.

*đỡ trái hở phải: ý nói huynh ấy đỡ được một người thì sẽ bị một người đánh trúng

Mắt thấy kẻ địch ngã xuống, hắn cũng nhắm mắt chờ chết. Không ngờ rằng, đau đớn mình chờ đợi lại chậm chạp chưa tới, ngược lại nghe thấy giọng nói mừng rỡ của nhóm người đồng hành: "Được cứu!"

—— không lẽ là hộ vệ trưởng đã quay về? Thật tốt quá!

Hộ vệ mừng rỡ, vội vàng mở mắt, chỉ thấy Hỏa Long bay múa bốn phía, quét qua đám người lính đánh thuê. Phàm là bị hỏa dính vào người dù chỉ

một chút, toàn thân liền cháy đen, ngã xuống đất mà chết.

— thật mạnh! Chỉ là, hộ vệ trưởng thân là Đấu Sĩ, khi nào thì học được ma pháp?

Trong lòng mọi người vừa mới nảy ra nghi vấn, đã nghe được một giọng nói lộ vẻ non nớt: "Thu!"

Lúc này, trong đồng thi thể ngổn ngang ngã đầy đất, đã không còn nửa tên lính đánh thuê sống sót. Mà Hoả Long kẻ đầu sỏ gây ra tất cả việc này, đang bị một tiểu cô nương thân hình gầy nhỏ thu hồi trong lòng bàn tay.

Cô nương xinh đẹp nhìn như vô hại, vượt qua một mảnh thi thể cháy khô đầy đất, tạo ra một khung cảnh đánh vào thị giác khiến cho mọi người cực kỳ chấn động. Ngơ ngác nhìn ân nhân cứu mạng, mấy hộ vệ người cao ngựa lớn nhất thời nói không ra lời.

Lúc này, bên trong buồng xe truyền tới một giọng nói dịu dàng: "Là vị anh hùng nào đã cứu chúng ta?"

Theo tiếng hỏi, một bàn tay thon nhỏ vén rèm xe lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng. Mặc dù năm tháng vô tình đã làm khóe mắt nàng có thêm những nếp nhăn nhàn nhạt, nhưng không làm mất đi vẻ đẹp cao quý của nàng.

Phu nhân quý khí nhìn đầy đất khắp nơi đều là thi thể cũng không sợ hãi, chỉ nhíu nhíu mày không dễ nhận ra. Đợi nhìn thấy Phượng Vũ, mới lộ ra một tia kinh ngạc: "Tiểu muội muội, mới vừa rồi là người cứu chúng ta sao?"

Đối với chuyện rõ ràng như vậy, Phượng Vũ lười phải trả lời, chỉ gật đầu. Nếu chỉ là hai nhóm người hỏa chiến, nàng tự nhiên không sẽ quản. Nhưng nghe đũa lính đánh thuê kia miệng không sạch sẽ, ý đồ vũ nhục nữ nhân, nàng mới ra tay.

Thấy vẻ mặt Phượng Vũ lạnh nhạt, vẻ mặt quý phụ cũng là một hồi hoảng hốt, trong miệng thì thầm nói: "Minh nhi, người vì sao lại không vui, luôn không chịu cười một cái?"

Mất hồn trong chốc lát, ngay sau đó nàng liền trấn định lại. Nhìn ánh mắt Phượng Vũ, đã không còn kinh ngạc, mà xen lẫn từ ái và quan tâm: "Tiểu muội muội, đa tạ người đã cứu chúng ta."

"Một cái nhắc tay, không cần khách khí." Nàng lạnh nhạt bỏ lại những lời này, Phượng Vũ xoay người liền đi vào trong cốc.

Có hộ vệ lộ vẻ mặt không cam lòng, vừa muốn nói chuyện, lập tức nhận được cái nhìn đầy cảnh cáo của quý phụ: "Người muốn vô lễ với ân nhân cứu mạng sao?"

Hộ vệ nghe vậy sắc mặt xấu hổ, ngượng ngùng lui ra, không dám nói gì nữa.

Nhìn chăm chú bóng lưng Phượng Vũ, mặt quý phụ lộ ra vẻ phức tạp: bộ dạng tiểu cô nương lạnh nhạt, cực kỳ giống Minh nhi. Lại không biết, đã hai năm rồi không gặp Minh nhi? Không biết có cao hơn chút nào không?

Đang mất hồn, một người cưỡi ngựa trắng chạy nhanh đến. Người trên ngựa từ xa thấy thi thể trên đất, trong lòng biết có biến, lúc này từ trên yên ngựa lật người nhảy một cái, trên không trung đạp mấy bước, nhảy mắt rơi xuống trước mặt xe ngựa.

Nhìn thấy quý phụ bình yên vô sự, lòng hẫng treo trên cổ họng mới được thả xuống. Một gói quỳ xuống đất chào, hồi bẩm nói: "Phu nhân, thuộc hạ đã xác minh, lúc này thiếu gia còn đang trên đường, buổi chiều mới có thể vào cốc."

"Biết. Tiểu hộ vệ trưởng, ta khiến người vất vả rồi." Nghĩ đến rất nhanh có thể gặp mặt ái tử xa cách, cảm xúc của quý phụ tuôn ra, bất tri bất giác,

lệ rơi đầy mặt.

Mắt thấy quý phụ như thế, Tiểu Kiêu không dám quấy rầy, liền hỏi thăm những hộ vệ khác vừa rồi xảy ra chuyện gì. Biết được mọi người được một tiểu cô nương không quá mười tuổi ra tay cứu giúp, hơn nữa sau đó cô nương kia còn một mình tiến vào trong Tê Long cốc, khiếp sợ không thôi.

Suy tính đến vấn đề an toàn, Tiểu Kiêu cung kính xin quý phụ tạm thời tránh xa lối vào cốc, trở lại đường chính chờ đợi. Quý phụ nghĩ đến có thể sớm nhìn thấy nhi tử, liền gật đầu đồng ý.

"Giá!"

Trong nháy mắt nhóm hộ vệ vây quanh quý phụ rời đi, một mỹ thiếu niên mặc trang phục màu đen, tóc dài tới eo thoáng lướt qua bọn họ. Que khe hở bức màn vô tình nhìn thấy mặt mũi quý phụ, thiếu niên kinh ngạc dừng bước, khó tin nói nhỏ: "Hoàng hậu bệ hạ? !"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Sương Mai Hoa

Tiến vào cốc đi dọc theo đường nhỏ quanh co gần một dặm, Phượng Vũ liền nghe được phía trước có tiếng người huyên náo. Vốn tưởng rằng có người tổ chức thành nhóm tới đánh ma thú, cũng không để ý. Không ngờ khi tiến lại gần nhìn, mảnh đất trống hơi bằng phẳng phía trước, người đứng dày đặc, trên mặt từng người đều vừa hưng phấn vừa khẩn trương.

Vân Sâm Lam đi theo sau lưng nàng cũng thấy rất khó hiểu: "Nhìn bộ dạng những người này, chắc chắn không thuộc cùng một tổ chức. Sao lại tụ tập chung một chỗ? Chẳng lẽ có Thiên Tài Địa Bảo* gì xuất hiện?"

*Thiên Tài Địa Bảo: báu vật

Thiên Tài Địa Bảo? Phượng Vũ nhớ rõ mình từng xem qua, vùng đất càng hiểm ác, sinh ra bảo vật càng trân quý. Hai mắt không nhịn được lập tức tỏa sáng, lòng hiếu thắng nổi lên. Suy nghĩ một chút, nàng nói với Viên Thịch Nhỏ hành động mau lẹ, thân hình xinh xắn: "Người lạng lẽ đi qua, nghe những người đó nói gì."

Viên Thịch Nhỏ biết là chuyện tốt, nghe vậy vui sướng kêu hai tiếng xông vào đám người, nhảy mấy cái liền không thấy bóng dáng.

Phía bên này, Phượng Vũ cũng yên lặng lắng nghe tiếng nói chuyện truyền tới từ trong đám người.

". Lần này đúng là gặp vận may rồi, lại có thể thấy được Sương Mai Hoa xuất hiện! Nếu giành được vào tay, nhất định có thể bán giá tốt!"

"Theo truyền thuyết hoa này sinh trưởng trên vách đá, trăm năm nở một lần, một thân cây chỉ nở một đóa hoa, đẹp rung động lòng người, ngay cả ma thú cấp thấp không có trí tuệ đều biết mà thương thức. Một khi hoa rời cành, nếu không lập tức giữ ở trong băng sẽ khô héo, từ trước đến giờ là thứ vật phẩm cần thiết để các quý tộc cầu hôn đấy."

"Thật không hiểu nổi nữ nhân nghĩ cái gì, thứ đồ này cũng không giúp công lực tăng lên, cũng không ăn không mặc được, lại có thể ở trong buổi đấu giá bán ra trên một vạn tinh thể một đóa."

"Này này, người mới không hiểu, đây là do nữ nhân chúng ta lãng mạn! Nếu như có ai chịu đưa một đóa Sương Mai Hoa cho ta, dù hẳn có là nam nhân xấu xí nhất trên đời, ta cũng nguyện ý gả cho hẳn!"

"Thôi đi, nếu ta lấy được hoa, nhất định đi bán lấy tiền."

"Hừ, người nhất định không lấy được! Trước không nói phải giành hoa với nhiều người như vậy, riêng đôi Bỉ Dực* song sinh trung cấp trông chừng hoa cũng không phải là ngòi không."

*bỉ dực: chim liền cánh

.....

Tổng hợp lại đối thoại chung quanh, cùng với báo cáo của Viên Thập Nhỏ, Phượng Vũ rất nhanh đã hiểu rõ tình huống. Tuy nàng không sao hiểu được cái gọi là "nữ nhân lãng mạn", nhưng Sương Mai Hoa có giá trị khiến nàng cảm thấy rất hứng thú.

Lúc nàng chế thuốc nhân tiện làm ra một vài loại thuốc bột hiếm lạ, khiến những người muốn hái hoa này dời đi là không thành vấn đề. Ma thú Bỉ Dực song sinh trông giữ hoa có sở trường ma pháp phong hệ, còn là trung cấp cấp một, nếu như thuận lợi bắt được nó, như vậy ước định với hiệu trưởng liền không có vấn đề.

Phượng Vũ đang nôn nóng muốn thử, chợt thấy sau lưng khác thường, nhanh nhẹn lui ra mấy bước xoay người lại nhìn, ngoài ý muốn phát hiện Phó Tư Đường.

Có lẽ không ngờ Phượng Vũ sẽ nhạy cảm như vậy, Phó Tư Đường sững sờ một lúc, có chút xấu hổ buông tay đang ở giữa không trung xuống mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp."

Phượng Vũ thấy là hãn, mới thu hồi phòng bị: "Đã lâu không gặp. Thật trùng hợp, huynh tới Tê Long cốc làm gì vậy?"

"Ta, là tới rèn luyện. Mọi thì sao?" Phó Tư Đường nhẹ giọng nói. Hãn vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, đối với việc chính mình không hiểu vì sao luôn lo lắng cho Phượng Vũ, mấy ngày qua trong lòng đã mơ hồ có đáp án. Nhưng, Phượng Vũ tuổi còn quá nhỏ, còn chưa hiểu về tình cảm. Nếu tùy tiện nói ra, chỉ sợ sẽ dọa nàng. Hãn lựa chọn giấu đi tình cảm, đợi đến lúc thời cơ chín muồi sẽ nói cho nàng biết.

Lúc trước ở Lam Phong trấn, Phó Tư Đường từng nói với Phượng Vũ mình đã mãn cấp hạ cấp, ở lại trường học là để củng cố cảnh giới. Học sinh đạt cảnh giới này, ra ngoài rèn luyện cũng bình thường, Phượng Vũ không hề hoài nghi tới việc hãn đang nói dối: "Ta muốn hái Sương Mai Hoa."

"Sương Mai Hoa?" Thân là con em thế gia Phó Tư Đường đã sớm nghe qua tục lệ dùng Sương Mai Hoa cầu hôn người trong lòng, nghe vậy hai mắt không kìm nổi tỏa sáng: "Mọi muốn không? Ta đi hái ——" cho mọi.

Dù sao cũng là lần đầu tiên tặng đồ cho nữ hài, Phó Tư Đường có chút xấu hổ, tiếp sau ba chữ kia đầu lưỡi hãn vòng lại vòng, mãi vẫn không thể nói ra khỏi miệng. Nhưng lại khiến Phượng Vũ hiểu lầm ý của hãn: "Thì ra là huynh cũng muốn, được rồi. Đến lúc đi bán được tiền, chúng ta chia đều 5:5."

"." Phó Tư Đường muốn hộ máu, muốn hỏi nàng có biết tục lệ kia hay không, cuối cùng không nói gì, chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng.

— ta vừa quyết định yên lặng bảo vệ nàng, cần gì phải nhiều lời, khiến nàng tăng thêm phiền não?

Vì vậy, Phó Tư Đường mỉm cười nói: "Được, tùy muội."

"Một lời đã định."

Phượng Vũ không phát hiện ra tâm tình gợn sóng của Phó Tư Đường qua nụ cười: "Sau khi ta rời đi lực chú ý của bọn họ, huynh từ sườn núi đi lên, sau đó ta lập tức hội hợp cùng huynh, nhưng huynh tuyệt đối không thể ra tay, đôi Bì Dực song sinh kia là của ta!"

Phó Tư Đường bị kế hoạch của nàng làm cho sợ hết hồn: "Nhiều người như vậy, muội làm sao dẫn họ rời đi? Còn nữa, sao ta lại không được ta ray?"

"Ta từng giao hẹn với hiệu trưởng, sẽ tự mình lấy một tinh hạch ma thú trung cấp giao cho hẳn. Nếu như có huynh giúp đỡ, không phải sẽ phá vỡ quy tắc?" Ngừng một chút, Phượng Vũ giành nói trước Phó Tư Đường: "Một lát nữa bất luận huynh nhìn thấy điều gì, đều phải thay ta giữ bí mật."

"Đó là đương nhiên. Nhưng —"

Lấy được cam kết, Phượng Vũ hài lòng gật đầu, lại cắt đứt lời nói của Phó Tư Đường: "Thì chính là như vậy — Sâm Lam, đi thôi!"

Theo giọng nói trong trẻo của nữ hài, Độc Giác Thú vừa ẩn vào trên đám cây cao rậm rạp liền mở rộng hai cánh, chở chủ nhân vòng qua vùng đất bằng phẳng, bay đến khoảng đất trống phía trước.

Không ngoài dự đoán, hành động này quả nhiên thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Độc, Độc Giác Thú?!"

"Trời ạ! Độc Giác Thú không phải đã diệt vong sao?!"

"Cô nương ngồi trên nó là ai? Không được, bọn họ bay về phía Sương Mai Hoa!"

"Đáng ghét! Mau đuổi theo!"

Đám đông vốn rất dễ làm theo phong trào, có mấy người dẫn đầu đuổi theo, khiến mấy người vẫn đang do dự cũng bất chấp tất cả đuổi theo. Không bao lâu, người trên khu đất bằng phẳng đều bắt đầu chạy như điên theo hướng Độc Giác Thú đang bay chậm rãi giữa không trung.

Không có ai chú ý tới, cánh chim trắng như tuyết bay xẹt qua bầu trời, không chỉ tạo ra gió lớn, còn có một chút bột phấn theo gió bay xuống.

Nhìn đám người phía dưới ngày càng theo sát, Phượng Vũ biết mình thành công rồi. Phấn Cuồng Mộng này có thể làm cho người tâm tình dâng cao lúc sau vô lực ngủ say. Hơn nữa sau khi tỉnh lại quên hết mọi việc trước đó. Không cần lo lắng Vân Sâm Lam bị người nhìn thấy dẫn đến phiền toái không cần thiết.

Không tới năm phút đồng hồ, dược hiệu đã phát huy tác dụng. Thân thể người chạy dẫn đầu bắt đầu lung lay, theo quán tính chạy hai, ba bước sau đó ngã bùm xuống đất. Người phía sau cũng lục tục ngã theo. Trong nháy mắt, gần trăm người tất cả đều ngủ, không một ai thanh tỉnh.

"Trời." Nhìn một màn này, Phó Tư Đường trợn mắt há mồm: trong lúc giơ tay nhắc chân dễ dàng quét sạch trở ngại, việc này chắc chắn hẳn

không làm được. Phượng Vũ thực lực cường hãn như vậy, còn cần hãn bảo vệ sao?

Suy nghĩ mơ hồ vừa dâng lên trong lòng, liền bị cắt đứt: "Tư Đường, không ngờ được hiệu lại nhanh vậy, thừa dịp những người này ngủ mê, chúng ta mau đi đi."

Trong lúc nói chuyện, Phượng Vũ ý bảo Vân Sâm Lam bay xuống đất, từ trên lưng hãn nhảy xuống. Sương Mai Hoa sinh trưởng nơi có ma thú trung cấp trông giữ, nói không chừng còn có cạm bẫy khác, nàng cũng không định để thân thể Vân Sâm Lam vừa chuyển biến tốt hơn đã mơ hồ bay vào chỗ nguy hiểm.

Nhìn ánh mắt tin tưởng của Phượng Vũ, lòng Phó Tư Đường nóng lên, gạt bỏ mọi tạp niệm, bật thốt lên tiếng: "Được!"

Tê Long cốc không hổ là Tử Vong Chi Cốc nổi danh đế đô, hai người đi về phía trước không tới một giờ, liền bị một số ma thú đánh lén. Cũng may thân thủ hai người tốt, ứng biến nhanh nhạy, hơn nữa tu vi không thấp, ngoại trừ sức lực bị tổn hao, cũng không chịu tổn thương gì.

Một đường đánh nhau tiến về trước, sau khoảng hai giờ, hai người rốt cuộc đi đến vách đá Sương Mai Hoa sinh trưởng.

Thật ra, cái gọi là vách đá, cũng chỉ là một mỏm núi lớn mà thôi, vì địa hình Tê Long cốc hơi thấp, cho nên mới gọi nó là vách đá.

Phượng Vũ ngửa đầu cẩn thận quan sát, chỉ thấy trên đỉnh mỏm núi là một gốc cây Vu Lâm cao to đơn độc, ẩn dưới lá cây xanh tốt là một nụ hoa lớn. Mà dưới tàng cây, có một tổ chim cực lớn.

Đảo mắt nhìn, bên trong dường như có hai con chim lớn, nhìn kỹ, là một con chim trên thân có hai cái đầu. Lúc này bọn chúng đang nhàn nhã chải

chuốt lông vũ năm màu trên cánh, không may may hay biết có người quan sát.

Đặc điểm nổi bật như vậy, nhất định là Bỉ Dực song sinh!

Mắt đẹp khê nheo, trong đầu Phượng Vũ nhanh chóng hiện lên mấy chủ ý, suy nghĩ làm như thế nào dụ dỗ chim bay vào trong rừng để chế phục chúng. Loài này am hiểu pháp thuật phong hệ, còn là ma thú biết bay, nếu như giao chiến với nó ở nơi rộng rãi, nhất định phải chịu thiệt thòi lớn.

Đang suy nghĩ, Phó Tư Đường chợt lôi kéo ống tay áo nàng, dùng mắt ra hiệu, im lặng không phát ra tiếng động: "Mau nhìn."

Phượng Vũ theo đó nhìn lại, chỉ thấy một con rắn màu xanh đen, thân thể to lớn dài hơn mười trượng, phải bốn, năm nam tử to khỏe mới có thể ôm hết đang lặng yên không một tiếng động bò lên đỉnh núi.

Liếc mắt nhìn Phó Tư Đường, Phượng Vũ thấy rõ trong mắt hắn có cùng câu hỏi: loài chim vốn là kẻ thù của rắn, trong trường hợp cùng cấp bậc, rắn vốn không phải đối thủ của loài chim. Thanh Giáp Xà này cấp bậc xấp xỉ Bỉ Dực song sinh, sao lại dám đi trêu chọc đối phương?

Hết sức nghi hoặc, Thanh Giáp Xà đã bò tới đỉnh mỏm núi, miệng phun khí hồng, ngẩng cao đầu, nhắm thẳng vào tổ của Bỉ Dực song sinh mạnh mẽ tập kích!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hoa Làm Tiền Đặt Cược

Bỉ Dực song sinh không hề phòng bị đến khi Thanh Giáp Xà tiến lại gần mới phát hiện khác thường, sợ hãi kêu bay vút lên trời, nhưng vẫn không thể tránh thoát toàn bộ công kích.

Chỉ nghe một tiếng kêu thê thảm, cánh phải Bỉ Dực đã bị con Thanh Giáp Xà hung hăng đánh trúng, trong nháy mắt lông chim bay tán loạn. Lông chim ngũ sắc rơi xuống cùng với máu, nhìn thấy mà đau lòng.

Bỉ Dực nhịn đau vỗ cánh bay lên giữa không trung, hai cái đầu xoay chuyển mọi nơi, đến khi thấy rõ có can đảm đánh lên mình lại là Thanh Giáp Xà mẫn cấp hạ cấp trước giờ luôn bị chính mình đánh bại, không khỏi giận dữ, thét dài mấy tiếng lượn vòng xuống, hung hăng mổ về phía xương sống của Thanh Giáp Xà.

Đừng thấy Thanh Giáp Xà to lớn, tránh né lại vô cùng linh hoạt. Nhanh nhẹn lắt mình tránh thoát một chiêu tấn công toàn lực của Bỉ Dực, thân nó quẩn chặt một khối đá nhô ra, giơ cao ra sau, ném thật mạnh về phía Bỉ Dực.

Hiểm hiểm tránh thoát đối phương đánh trả, Bỉ Dực từ trong cơn cuồng nộ trấn tĩnh lại, không mạo hiểm tới gần công kích nữa, mà chậm rãi vỗ cánh bay vòng quanh, cuối cùng ngửa đầu kêu ra tiếng, dựa vào bản năng ma thú, phát động pháp thuật công kích phong hệ.

Pháp thuật tấn công của ma thú trung cấp cấp một quả nhiên không tầm thường. Trong chớp mắt, mấy cơn gió lốc quét thành một vòng nước xoáy mạnh mẽ, quét ngang mà đến. Mọi vật xung quanh đều bị cuốn vào bên

trong cơn lốc. Dù là cỏ cây hay hòn đá, đều bị sức gió mạnh mẽ xoắn thành mảnh vụn.

Đối mặt với gió lốc từng bước tới gần, Thanh Giáp Xà không sợ không vội, không có nửa phần muốn né tránh.

Trong nháy mắt Thanh Giáp Xà bị cơn gió lốc quét vào, không chỉ Bị Dực hưng phấn kêu to, mà Phượng Vũ và Phó Tư Đường đứng xem cuộc chiến trong lòng đều thoáng qua một suy nghĩ: Thanh Giáp Xà tiêu đời.

Gió lốc gào thét chừng hơn mười phút mới dần ngừng lại, nhưng, sau khi sức gió tan biến hết, Phượng Vũ kinh ngạc phát hiện, Thanh Giáp Xà lại không chết! Không những không chết, còn ngẩng đầu nhìn quanh, hoạt động tự nhiên, không thấy nửa điểm ngoại thương.

Không lẽ pháp thuật phong hệ trung cấp vừa rồi, không gây ra chút tổn thương nào với nó?

—— Thanh Giáp Xà này, không sợ pháp thuật sao? Chẳng lẽ là ma thú biến dị? Nhưng nếu là ma thú biến dị, vẻ ngoài chắc chắn cũng sẽ có điểm biến hóa. Mà nhìn vẻ ngoài Thanh Giáp Xà, cùng ghi chép trong sách ma thú không sai chút nào, không có điểm nào khác thường.

—— rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trong thời gian ngắn, Phượng Vũ cũng không đoán ra nguyên nhân thật sự. Nhưng trực giác nói cho nàng biết, đằng sau việc Thanh Giáp Xà không sợ pháp thuật, chắc chắn có nguyên nhân lớn, một khi lý giải được bí ẩn này, chính mình thu được lợi ích không nhỏ.

—— bắt Thanh Giáp Xà lại nhìn, chẳng phải sẽ biết sao?

Vừa ra chủ ý, lúc này Phượng Vũ đã có quyết định.

Ý niệm vừa động, triệu hồi Vân Sâm Lam, Phượng Vũ quay qua Phó Tư Đường bỏ lại một câu "Ở chỗ này chờ ta", liền cười thú bay lên không.

"Tiểu Vũ!" Trong lòng Phó Tư Đường căng thẳng, vội vàng nhắc chân đuổi theo. Hẳn không có ma thú phi hành*, cũng không có pháp thuật bay lượn, chạy mấy bước liền bị mỏm núi cao chót vót ngăn cản đường đi. Mặc dù rất sốt ruột, cũng không có biện pháp.

*ma thú phi hành: ma thú biết bay

Thân ở giữa không trung, Phượng Vũ còn chưa đến, pháp thuật đã đến trước. Một chiêu pháp thuật hệ hoả đánh ra, mỏm đá vốn màu trắng thoáng chốc bị cháy đen một nửa. die nd da nl e q uu ydo n Nhưng sau khi ngọn lửa tiêu tán, Thanh Giáp Xà vẫn như cũ lông tóc không chịu tổn thương gì, điều này không khiến Phượng Vũ thấy sợ hãi mà còn vui mừng: có thể ngăn cản một chiêu của nàng, chứng tỏ rằng bí mật đằng sau Thanh Giáp Xà không đơn giản, có giá trị để ra tay!

Kiểm tra qua giới hạn miễn dịch của Thanh Giáp Xà với pháp thuật, hơn nữa có thể sử dụng pháp thuật công kích từ xa, Phượng Vũ để Vân Sâm Lam bay lên cao, thoát khỏi phạm vi công kích của đuôi Thanh Giáp Xà, sau đó bình tĩnh sử dụng các hệ pháp thuật từng cái phóng xuống.

Liên tiếp bị tấn công vài lần, Thanh Giáp Xà bị loại đấu pháp gần như vô dụng này đánh đến nổi giận, miệng to như chậu máu xì xì vài tiếng, lại lặp lại chiêu cũ, đuôi dài quét về phía Phượng Vũ. Nhưng Phượng Vũ đã sớm đoán được nó ra chiêu này, sao có thể để nó được như ý.

Sau ba bốn lần công kích liên tục đều thất bại trong gang tấc, Thanh Giáp Xà càng thêm tức giận. Đột nhiên, nó mạnh mẽ lao về phía đỉnh mỏm núi có Sương Mai Hoa, quần quanh ngọn cây. Nhìn dáng vẻ, là muốn lợi dụng kéo gần khoảng cách với Phượng Vũ.

Thấy thế, Bỉ Dực đang cảm thấy may mắn vì có lực lượng hỗ trợ từ bên ngoài cũng sợ hết hồn, vội vàng bay đến gần ngăn cản. Nó biết pháp thuật vô dụng với Thanh Giáp Xà, nên chỉ có thể chọn lựa chiến thuật mỗ căn.

Hơn nửa thân thể Thanh Giáp Xà quán ở trên đoá hoa, không thể dùng sức, nhưng vẫn né tránh rất linh hoạt, thỉnh thoảng còn phản kích lại, Bỉ Dực cũng không làm gì được nó. Trong thời gian ngắn, hai bên giao đấu tạo thành tình thế giằng co.

Bên này, Phượng Vũ cũng rất buồn bực: tiếp tục phóng xuất pháp thuật, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến đoá hoa trị giá vạn kim này. Không xuất chiêu, lẽ nào ngồi nhìn bọn chúng tiếp tục đấu với nhau ngang sức ngang tài không phân thắng bại đến khi thể lực hao kiệt? Nàng cũng không kiên nhẫn như vậy.

Hai mắt vừa đảo, trong đầu Phượng Vũ đã nghĩ ra kế sách. Lấy Cuồng Mộng Phấn vừa rồi đã đánh ngã những người cạnh tranh từ trong ngực ra, vậy nửa bình bay ra ngoài. Lượng lớn như vậy, ngay cả ma thú trời sinh có năng lực phòng ngự hơn người cũng không thắng được!

Quả nhiên, bột thuốc vậy ra chưa tới năm phút, thể tấn công của Bỉ Dực và Thanh Giáp Xà đột nhiên trở nên cuồng bạo mà không theo chiêu thức, mà còn không chính xác, nhiều lần thất bại. Lại qua mấy phút, Bỉ Dực giống như tảng đá từ trên trời rớt xuống, thân thể Thanh Giáp Xà cũng như nhũn ra, phịch một tiếng rơi trên mặt đất.

Thấy chủ nhân tùy tay là có thể đánh bại hai ma thú trung cấp, Vân Sâm Lam không nhịn được thở dài nói: "Thực lực chủ nhân quả thật phi thường."

Phượng Vũ vô cùng bình thản đáp lại: "Không có gì, chỉ là kế sách nhỏ mà thôi. Nếu như chọn lựa, ta muốn đánh ngã kẻ địch bằng thực lực hơn."

"Nhưng dùng trí cũng là một loại thực lực."

"Đúng là vậy. Chỉ là, ở trước mặt đối thủ có thực lực cường đại, mọi mưu kế đều là trò cười. Nếu có thói quen lệ thuộc vào mưu kế, vậy thì đến lúc đó chắc chắn sẽ chết rất thảm."

Vân Sâm Lam cẩn thận suy ngẫm những lời nói tưởng như đơn giản này, càng nghĩ càng thấy thấm thía. Liên đối với Phượng Vũ tuổi còn nhỏ đã có thể nhìn rõ điều này, khâm phục lại tăng thêm một phần.

Phượng Vũ muốn lại gần quan sát Thanh Giáp Xà không bị ảnh hưởng bởi pháp thuật này có chỗ nào đặc biệt, nhưng còn chưa đến gần, liền bị một cỗ mùi tanh hôi mạnh mẽ ép trở lại, đành lơ lửng giữa không trung, quan sát từ xa.

Da màu xanh đen, đôi mắt màu vàng, thân thể dài lớn, vô cùng khoẻ mạnh. Về ngoài của con Thanh Giáp Xà này, đặc điểm nào cũng giống trong sách ma thú ghi lại. Nhưng nhìn lại một chút, Phượng Vũ chợt phát hiện, quanh thân nó phủ đầy một loại bột khoáng thạch rất nhỏ, phát ra một tầng ánh sáng bạc nhàn nhạt. Die nd da nl e q uu ydo n Tầng ánh sáng này vô cùng nhạt, nếu không phải đúng lúc ánh mặt trời chiếu vào, tuyệt không thể nhìn ra.

— chẳng lẽ, đây là bí mật vì sao nó không bị pháp thuật tổn thương?

Phượng Vũ đang do dự có nên bịt mũi đi cạo chút bột phấn xuống cẩn thận nghiên cứu, chợt nghe giữa không trung truyền đến một tiếng kêu quen tai. Giương mắt nhìn lên, chính là con đại điêu màu trắng một tháng trước đã từng đối mặt so chiêu. Trên lưng nó có một người đứng thẳng, tóc vàng mắt xanh, thân hình cao lớn, cũng chính là thiếu niên ngày đó gặp trong thành.

"Tuyệt Điêu, xem ra vận khí của người không tệ, đi hái Sương Mai Hoa cũng có đồ ăn." Chú ý tới Cự Mãng trên đỉnh vách đá, thiếu niên nói.

Sau đó, hắn cũng nhìn thấy Độc Giác Thú dưới thân Phượng Vũ, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén: "Người —— đêm đó là người?"

"Không sai." Phượng Vũ vốn không muốn dây dưa, nhưng nếu đối phương đã nhận ra, cũng sẽ không tránh né phủ nhận.

Nàng thản nhiên đón nhận ánh mắt dò xét của thiếu niên, đối mặt trong chốc lát, thiếu niên chậm rãi gật đầu: "Sau đêm đó, ta vẫn luôn canh cánh* trong lòng, nhưng tuyệt không nghĩ tới, lại thua dưới tay một tiểu cô nương."

*canh cánh: thắc mắc, vướng mắc

Ngừng một lát, hắn đột nhiên hỏi "Người vì Sương Mai Hoa mà đến?"

Phượng Vũ gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy."

"Ta cũng muốn Sương Mai Hoa, nhưng nó chỉ có một đóa ——" thiếu niên duỗi thẳng tay, một thanh trường thương mũi nhọn màu vàng bỗng xuất hiện trong bàn tay. Mũi thương dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng chói mắt, dường như đang lặng lẽ biểu lộ sự cường đại của chủ nhân: "Không bằng, chúng ta dùng hoa này làm tiền đánh cược, so tài một trận!"

Đối diện với thiếu niên hiếu thắng, ánh mắt còn lộ ra mấy phần khiêu khích, Phượng Vũ nhiệt huyết tăng cao, không chút do dự tiếp nhận khiêu chiến: "Được!"

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Toàn Thắng! Không Phục Thì Tái Chiến

Trời xanh ngàn dặm, không có một đám mây nào.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào hai nam nữ trẻ tuổi đang lẳng lẳng giằng co. Chỉ chốc lát sau, giống như là có ước định, đồng thời ra tay cũng đồng thời phát động thế công.

Thấy trường thương của thiếu niên đâm tới, Phượng Vũ không tránh không né, tâm động tùy ý, tay lật chuyển, hàng ngàn Hỏa Nguyên Tố lập tức ngưng thành thực thể: "Sí Diễm Đốt —— diệt!"

Thấy Hỏa Long đánh tới, thiếu niên thu tay lại, trường thương đặt ngang trước ngực, đang là thế công chuyển thành thế thủ. Lúc Hỏa Long còn cách trường thương có ba tấc (1 tấc = 10cm), thì ngưng trệ không tiến tới nữa giống như bị một bức tường vô hình cản trở. Đang là Hỏa Long tấn công, lúc đó không thể động đậy.

Thấy thế, trong lòng Phượng Vũ biết gặp được đối thủ hiểm có, ý chí chiến đấu càng cao hơn: "Quả nhiên có chút tài năng!"

Tay lại lật chuyển, Phượng Vũ vẫn dùng một chiêu Sí Diễm Đốt, đánh vào bên cạnh thiếu niên, lại bị bức tường vô hình bên cạnh thiếu niên ngăn cản.

Phượng Vũ không tức giận chút nào, tập trung tinh thần liên tục tập hợp hỏa nguyên tố, trong chốc lát liền nối hai Hỏa Long đang tung hoành khắp nơi lại thành một, quấn quanh thiếu niên thật chặt. Thế lửa càng lúc càng lớn, dường như bức tường vô hình quanh người thiếu niên không chịu được

công kích mãnh liệt như vậy, dần dần thu nhỏ lại. Thấy Hỏa Long sắp đốt tới góc áo của mình, thiếu niên vùng trường thương từ dưới lên trên vẽ ra hình chữ thập, hét lớn một tiếng: "PHÁ!"

Kèm với tiếng hét lớn này, lửa trời buộc quanh người hoàn toàn bị chấn động thành vô số mảnh nhỏ giống như lụa hồng bị nghiền nát, bay đầy trời.

Trên mặt thiếu niên hơi đặc ý, trường thương xoay tròn, vừa mới ra tay truy kích, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, hỏa diễm mới vừa tan thành mảnh nhỏ, thế nhưng lại tập hợp lại lần nữa, hơn nữa còn tăng vọt mười mấy lần, tạo thành một tấm lưới hỏa diễm đầy trời, quay lại bọc quanh người hắn!

Đột nhiên xảy ra dị biến, dù cho thiếu niên phản ứng thật nhanh cũng trở tay không kịp. Trong lúc vội vàng, hắn chỉ kịp xuất ra chân khí hộ thân bảo vệ những chỗ quan trọng trong cơ thể, sau đó cả người liền bị tấm lưới hỏa diễm vây khốn, không có đường sống.

Lấy thiếu niên làm trung tâm, tấm lưới hỏa diễm nhanh chóng thu hẹp lại. Cảm nhận được hơi nóng đập vào mặt, trong lòng thiếu niên cả kinh, cho rằng mình sẽ bị hỏa diễm đả thương không nề tình. Không ngờ tới, lúc hỏa diễm cách người hắn vài tấc thì đột nhiên dừng lại, nhiệt độ cũng thấp hẳn. Xem ra, chủ nhân của ma pháp này chỉ muốn vây khốn hắn, cũng không thật sự muốn đả thương hắn.

Ý thức được điểm này, vẻ mặt thiếu niên lạnh lùng, cắn răng nói: "Tại sao không xuống tay? Người đang đồng tình ta sao?"

—— người này thật là không đáng yêu.

Trong lòng Phượng Vũ thầm oán, hơi bực mình nói: "Không phải nói là chỉ tỷ thí thôi sao, giết người lại không có lợi ích gì, sao ta phải xuống tay chứ?"

". Giết ta, người có thể lấy được Hoàng Đô"

Gió lớn thổi qua, thổi tan đi lời nói đằng sau của thiếu niên, Phượng Vũ cau mày nói: "Người nói cái gì?"

Nếu không phải xem trên chuyện ngày đó hấn ra mặt, nàng cũng chẳng muốn dài dòng với hấn. Mặc dù chuyện kia là chuyện đen đui nhưng chứng minh được tâm địa của thiếu niên này không xấu. Đối với loại người này, nàng luôn có ý tốt.

Vẻ mặt thiếu niên càng căng thẳng, chỗ sâu trong hai con mắt màu xanh pha lẫn cao ngạo bị phá vỡ sau đó chỉ còn lại nỗi nhục và không cam lòng: "Không ngờ ta đường đường. thế nhưng lại bại bởi một tiểu nha đầu như người!"

"Học không phân biệt trước sau, người giỏi làm thầy. Không ai dạy người sao?" Phượng Vũ không khách khí nói: "Học nghệ không tinh, không cam lòng thì có ích lợi gì? Một chút chuyện nhỏ liền muốn sống muốn chết, người có phải là nam nhân hay không vậy?"

Bị nàng nói vậy, thiếu niên đang cảm thấy bi thương lẫn kiêu ngạo, ngạo khí bị thua chỉ cầu được chết đột nhiên thành ra cố tình gây sự, điều này làm thiếu niên vừa lúng túng vừa tức giận. Vốn đang có ý muốn chết không ngờ lại phai nhạt đi rất nhiều.

Lúc đang nói chuyện, trong lòng Phượng Vũ đột nhiên xẹt qua một cảm giác khác thường giống như đang bị ai đó rình coi. Điều này làm nàng rất không thoải mái, nhưng rõ ràng xung quanh không có bóng dáng người thứ ba.

Là ảo giác thôi.

Nàng lắc đầu một cái, vừa muốn nói gì, đột nhiên sững sốt: chỉ thấy hoa trên cây vốn là nụ hoa chớm nở nay đã nở rộ, nở ra tầng tầng lớp lớp cánh

hoa mềm mại, lộ ra phong tình vô cùng tươi đẹp.

Có lẽ là trận đánh vừa rồi, lúc thi triển Hỏa Hệ ma pháp làm nhiệt độ phụ cận tăng cao, mới khiến hoa Sương Mai nở ra trước thời hạn.

Chuyện đột nhiên xảy ra, cũng may phát hiện kịp thời, nếu không khẳng định Phượng Vũ vì phí phạm hơi sức mà buồn bực tới chết. Leo đến ngọn cây, tay trái tựa Thủy nguyên tố lại thành băng, tay phải cẩn thận ngắt lấy đóa hoa đã được ngâm vào trong băng, đại công cáo thành. Nghĩ tới hiệu nghiệm của vàng sáng lấp lánh, trong lòng Phượng Vũ không khỏi sinh ra một chút vui sướng.

Tay thiếu niên giơ lên đưa về phía hoa Sương Mai, Phượng Vũ nói: "Hoa thuộc về ta, nếu không phục thì sau khi lên cấp thì lại đấu tiếp."

Thiếu niên trầm mặc chốc lát, đột nhiên hỏi: "Người tên là gì?"

"Phượng Vũ."

"Được! Hiện tại ta và người cùng là hạ cấp mãn cấp, đợi đến khi lên trung cấp, lại phân thắng bại! Nhớ kỹ, ta tên là Lăng Tử Minh."

Thiếu niên nói rất nghiêm túc, Phượng Vũ nghe xong cảm thấy hơi kỳ lạ: Lăng Tử Minh, hình như đã nghe qua ở đâu đó?

Lúc đang nhớ lại, dưới chân núi chợt truyền đến tiếng gọi yếu ớt. Phượng Vũ cho rằng Phó Tư Đường đang gọi mình, tập trung nghe, phát hiện ra là giọng nói của một nữ tử: "Ô Ta thấy Tuyết điêu rồi, con đang ở đâu? Nơi này có rất nhiều người hôn mê ngã trên đất, con không sao chứ? Minh Nhi?"

Minh Nhi. Phượng Vũ quay sang nhìn Lăng Tử Minh: "Người đó đang tìm người đúng không?"

Nhưng Lăng Tử Minh lại làm như không nghe thấy lời nàng nói, ngỡ ngác mất hồn. Ánh mắt hẩn rất kỳ lạ, có quyến luyến, vừa cảm hận vừa không cam lòng. Cuối cùng, hẩn mím chặt môi, chậm rãi nói: "Buông ta ra."

Tay khẽ vạch, hỏa diễm phân giải thành nguyên tố, dung nhập vào tự nhiên lần nữa, những ràng buộc vây khốn Lăng Tử Minh cũng cởi ra theo. Hẩn thu hồi trường thương vào không gian, huýt sáo một tiếng gọi Tuyết Điêu, nhảy lên thân điêu, bay về phương hướng xa hơn.

Phượng Vũ khó hiểu nói: "Phía dưới có người tìm người, người cứ đi vậy sao?"

". Mười sáu năm trước, là bà ấy không cần ta trước."

Không đầu không đuôi nói ra những lời này, Tuyết Điêu giương cánh bay đi, mang theo Lăng Tử Minh bay lên trời cao: "Trước khi ta đánh bại người, người phải còn sống!"

Sững sờ một chút, Phượng Vũ sờ sờ tóc, thì thào lẩm bẩm: "Đây coi như là quan tâm sao? Thật sự là một người kỳ cục."

Hình như nàng hiểu một chút về tính tình của Lăng Tử Minh rồi.

"Đúng rồi, Tư Đường vẫn còn ở phía dưới, giao hoa cho hẩn trước, ta lại đi điều tra bột khoáng thạch trên người Thanh Giáp Xà là chuyện gì xảy ra."

Quyết định xong, Phượng Vũ cố nén không gửi mùi hôi thối, dùng lá cây quẹt bột khoáng thạch trên người Thanh Giáp Xà đang ngủ mê man làm mẫu, sau đó nhảy lên lưng Vân Sâm Lam, trở lại chân núi lần nữa.

Trong cốc, ở chỗ sâu trong rừng rậm.

"Cảm giác của nha đầu chết tiệt kia thật đúng là nhạy cảm, lúc này thiếu chút nữa ta còn cho rằng nàng thật sự phát hiện ra chúng ta." Để ống ngắm xuống, thanh niên nhã nhặn dùng tay đẩy gọng kính lên. Người này chính là Đồng Trì.

Đồng Tân cùng hẳn vào đây thì lại quan tâm một vấn đề khác: "Nàng lại có Độc Giác Thú! Còn lại một con Độc Giác Thú không phải sớm bị Cam đại nhân phong ấn rồi sao?"

"Ha ha, không phải vừa vặn cho chúng ta một lý do rất tốt sao. Nếu có người dám cả gan chắt vấn vì sao Tam điện hạ phát động vệ binh thân tín, bao vây diệt trừ một tiểu cô nương, chúng ta có thể tố cáo nàng, vì nữ hài này mưu đồ bất chính, làm trái mệnh lệnh của bệ hạ, tự mình thả Độc Giác Thú ra. Loại hành vi này, quả thật đánh đồng với tội phản quốc hoặc là mưu phản!"

Nói xong, hẳn lớn tiếng hỏi đội vệ binh sau lưng: "Các người nói có đúng hay không?"

"Kính cẩn nghe theo mệnh lệnh của Điện hạ, nghe Đồng thiếu gia sai khiến!"

Nghe thấy câu trả lời cung kính đồng đều, Đồng Trì và Đồng Tân không hện mà cùng lộ ra một nụ cười lạnh.

—— Phượng Vũ, người làm Đồng gia bị sỉ nhục, hôm nay hãy dùng máu để rửa sạch đi!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đồng Tâm Bị Bắt

"Vạn thạch bay tới —— PHÁ...!"

Kèm với tiếng nổ kinh thiên động địa, loạn thạch từ trên trời rớt xuống, hoàn toàn tiễn con nhện bảy chân vốn còn nửa sức lực về miền cực lạc.

Phủi phủi bụi bặm dính trên vạt áo, càng chiến càng thẳng, tâm tình Phượng Vũ chẳng hề tốt: "Sao vậy, chỉ có ma thú cấp bốn, ma thú trung cấp trốn đi đâu rồi hả?"

Dừng trên vai nàng giọng điệu Luci cũng khá khó chịu: "Thật là kỳ quái, Tê Long cốc cho tới bây giờ đều là nơi tụ tập của ma thú trung cấp, chẳng lẽ nhiều năm không tới đây, chúng nó thoái hóa rồi hả?"

Giao hoa Sương Mai cho Phó Tư Đường, sau khi thuyết phục hẳn xong, Phượng Vũ để Vân Sâm Lam ở ngoài cốc vì tạm thời không muốn dùng đến, mình tiếp tục lên đường. Nhưng tìm hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng không tìm được ma thú trung cấp, gặp được toàn là một vài con ma thú cấp bốn cấp năm, một vài con tôm nhỏ. Chuyện này làm Phượng Vũ vừa tức giận vừa nhức đầu.

Nguyên nhân mà nàng đến đây một chuyến, chủ yếu là muốn tìm tinh hạch ma thú cho Luci, thuận tiện mang một viên trở về báo cáo kết quả. Nàng từng nghĩ tới sẽ gặp phải ma thú mạnh mẽ mình không đối phó được, nhưng tuyệt đối không ngờ tới nàng lại đối mặt với cục diện này.

Nàng không khỏi có chút hối hận, lúc rời khỏi đỉnh núi, không thuận tiện lấy đi tinh hạch của Bỉ Dực song sinh và Thanh Giáp Xà.

Đang cảm tức, Tiểu Đoàn Tử trước ngực chột dùng sức úi úi, Phượng Vũ cho rằng nó đói bụng, liền nói: "Người nhẩn nại một chút, thừa dịp mặt trời còn chưa xuống núi ta đi xung quanh đây xem thử, sau đó cắm trại rồi lại ăn gì đó."

Mặc dù Tiểu Đoàn Tử thích làm nũng, nhưng vẫn rất nghe lời. Nhưng lần này nó lại không ngoan ngoãn an tĩnh lại như ngày trước, ngược lại bắt đầu phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Ở chung đã lâu, Phượng Vũ sớm có thể nghe hiểu ý tứ của nó, lập tức không khỏi nhíu nhíu mày: "Người nói là, nơi này không có đồ tốt?"

Trả lời nàng, là tiếng kêu khẳng định của Tiểu Đoàn Tử.

Vì tinh thần lực cường đại, năm giác quan của Phượng Vũ cũng nhạy cảm hơn người bình thường nhiều. Nhưng bất kể nàng cảm ứng thế nào, cũng không cảm giác ra chung quanh khác thường.

Là ảo giác của Tiểu Đoàn Tử đúng không? Nàng định nói, lại nghe Luci trầm giọng nói: "A Vũ, người phải cẩn thận, xung quanh đây quả thật có vật gì đó, nó làm ta cực kỳ không thoải mái."

Biết rõ thực lực của Luci, lúc này Phượng Vũ thất kinh: "Thế nhưng nó lại có thể uy hiếp được người?"

"Cũng không thể nói là uy hiếp. Không biết vật đó là gì, hình như có thể kích thích bản năng sợ hãi của ma thú, dù ta là linh hồn nhân loại, lại bị phong ấn trong cơ thể bướm bướm, cho nên cũng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều." Lời nói này gần như yếu thế, với tính tình của Luci dù chết cũng không nói ra, nhưng vì an nguy của đồ đệ, chỉ có thể tạm thời vớt mặt mũi qua một bên.

Sau khi nghe Luci nói, Phượng Vũ trầm ngâm nói: "Có thể làm bản năng ma thú cảm thấy sợ hãi? Sẽ là gì chứ?"

Nhớ tới trước kia xem trong sách có vẽ hình ma thú, nàng không khỏi bật thốt lên: "Chẳng lẽ là Ma Thú Chi Vương muốn ra đời?!"

Nếu nơi này là phạm vi của Ma Thú Chi Vương, như vậy từ lúc nàng bước vào, sẽ nhận thấy được hơi thở cường đại của đối phương. Chỉ có Ma Thú Chi Vương mới ra đời thì Linh Sĩ hoàn toàn không cảm ứng được, nhưng sẽ gây ra uy áp cho ma thú, làm chúng nó chạy xa, hoặc tránh né, hoặc theo bản năng sợ hãi thần phục.

Nhưng vẫn không nghĩ ra vì sao chuyện ma thú trung cấp trong cốc thừa thớt như vậy.

Suy tư chốc lát, Phượng Vũ quyết định rời đi trước rồi nói sau. Nàng không phải loại người lỗ mãng, nếu phán đoán chỉ có sáu phần năm chắc là Ma Thú Chi Vương hiện thế, biết rõ thực lực đối phương nàng quyết sẽ không ngu đến mức lấy cứng đối cứng.

Trên đường trở về, Phượng Vũ thờ ơ liếc mắt đảo qua, lập tức bị vật trên đất hấp dẫn lực chú ý: "Đó là cái gì?"

Chỉ thấy mười mấy khung xương hình dáng rất kỳ lạ, hợp lại bày ra mấy cái ký hiệu kỳ lạ. Bộ xương ố vàng, dễ vỡ, cho thấy để ở đây đã hơi lâu rồi. Nhưng những sợi dây quấn dày đặc xung quanh tỏa ra rét lạnh chưa rút đi, làm Phượng Vũ nhìn thấy, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Lúc này, Luci cũng chú ý tới vật kỳ lạ trên đất, suy tư chốc lát, hần kinh ngạc nói: "Dùng quỹ lân cốt bày thành hàng linh trận? Sao ở đây có thể có loại đồ vật này chứ? A Vũ, thừa dịp trời còn chưa tối, chúng ta nhanh rời khỏi."

Phượng Vũ sớm có ý muốn rời đi, lập tức quay trở lại hướng lúc đầu, vừa đi vừa hỏi: "Sư phụ, hàng linh trận có cái gì, lại làm người thận trọng như vậy?"

"Đồ vật kia dùng để triệu hồi Vong Linh. Người có lẽ không biết, cái thứ Vong Linh này ghét cực kỳ, trừ phi dùng thủ pháp đặc biệt, nếu không thì hoàn toàn đánh không chết cũng đánh không bị thương, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không hết sức lực. Nếu bị quần lên, thật sự rất phiền toái."

— nghe qua giống như là Tiểu Cường đánh không chết. Trong lòng Phượng Vũ im lặng đánh giá. Bị loại đồ vật này quần lên, đúng là rất phiền toái.

Đang nói chuyện, lúc Phượng Vũ đi tới một ngã rẽ thì đột nhiên cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, cảm giác lúc bị người ta rình trộm vào buổi trưa lại xuất hiện lần nữa.

Lần đầu tiên có thể là ảo giác, nếu lần thứ hai cảm ứng được, vậy khẳng định có mờ ám!

Phượng Vũ không biến sắc, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đi về phía trước. Mắt thấy sắp đi qua chỗ ngã rẽ thì bỗng xoay người lại, trong lòng bàn tay đã sớm âm thầm tụ tập Phong Nguyên Tố, trong nháy mắt hóa thành Phong Chi Nhận, dễ như trở bàn tay, chém gọt sạch sẽ lá cây hơn phân nửa ở một chỗ rừng cây phía sau, hơn nữa còn cuốn theo tiểu nhân lén lút ẩn thân trên cây rơi xuống đất.

"Người là. Đồng Tân?"

Nhìn rõ mặt hăn, Phượng Vũ có chút giật mình, lại không ảnh hưởng đến tốc độ chút nào. Thả người xuống đất, từ lưng truyền tới từng trận đau nhức. Đồng Tân tỉnh táo lại, cảm thấy ngực giống như bị tảng đá lớn đè ép. Phượng Vũ xoay người, một cước đạp trên ngực hăn.

Phượng Vũ chưa từng gặp qua Đồng Tân, nhưng chuyện hăn và Lâm Tân Kiệt tranh chấp động thủ đã truyền đi xôn xao khắp trường, nhờ bọn họ nhiều chuyện, Phượng Vũ từng bị bọn hăn chỉ chỉ chỗ chỗ, xa xa liếc mắt nhìn qua Đồng Tân một cái. Nhưng không nghĩ đến, lại gặp ở chỗ này.

Suy nghĩ một chút, Phượng Vũ liền hiểu nguyên do trong đó: "Sao hả, phụ thân đánh không lại, liền phái nhi tử ra tay sao? Thông thường không phải nên do phụ thân của phụ thân thay hấn ra mặt sao?"

Sau khi Từ Tiểu biết Phượng Vũ từng đấu với Đồng Mạc Uyên thì có nhắc nhở nàng mấy lần, Đồng gia không chỉ có thế lực ở trong học viện, hơn nữa còn có tiếng hẹp hòi mang thù, muốn nàng trăm ngàn lần cẩn thận không được quên, không thể để người Đồng gia lợi dụng thời cơ.

Có thể từ đế đô xa xôi "Trăm" dặm theo dõi nàng tới đây, xem ra Đồng gia thật sự là hạ quyết tâm đẩy nàng vào chỗ chết.

Với người dám can đảm khiêu khích mình, đương nhiên Phượng Vũ sẽ không hạ thủ lưu tình. Chân nàng hơi dùng lực, lập tức dưới chân truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn.

Trăm lần không ngờ tới thế nhưng nàng hòi cũng không hòi liền trực tiếp động thủ, da đầu Đồng Tân muốn nứt ra, vốn có mấy phần khí phách thì ngay từ lúc xương ngực vỡ vụn liền ném ra ngoài chín tầng mây chỉ còn lại sự sợ hãi, run giọng kêu lên: "Dừng tay! Người không muốn biết là ai phái ta tới đây theo dõi người sao? !"

"Trừ Đồng gia bọn người ra, còn ai chứ?" Phượng Vũ không cử động, lực chân càng lúc càng lớn.

"Không, không phải." Đồng Tân đau đến mức đầu đầy mồ hôi, cố nén đau đớn, liều mạng hét lớn: "Là Tam điện hạ! Là Lạc Tây Á bảo ta làm vậy!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vong Linh Hiện Thế

edit: tuyên xù

Lạc Tây Á? Nghe thấy tên này, Phượng Vũ cũng không bất ngờ. Dù sao ngày nhập học đó, mình cũng từng tranh chấp với hắn. Hơn nữa sau đó Tiểu Ôi Ôi từng nói qua với nàng, Đồng gia đã ngầm ôm bấp đùi Tam điện hạ từ lâu. Chỉ là không ngờ, Lạc Tây Á sẽ hạ lệnh ám sát nàng.

—— Tài đức của Tam điện hạ này ương ngạnh phách lối và Đồng gia là cùng một dạng, xem ra thật là vật họp theo loài. Đối với những người vọng tưởng động mình, nếu không trả lại một phần đại lễ, chẳng phải quá hẹp hòi rồi sao?

Đồng Tân tự mãn cho rằng sau khi mang đại danh Lạc Tây Á ra, Phượng Vũ nhất định sẽ cả kinh thất sắc mà thả mình ra. Không ngờ, ánh mắt Phượng Vũ lóe lên chốc lát, lộ ra một nụ cười cực kỳ thân thiết: "Tìm Tam điện hạ thanh toán trước, hay là giải quyết nợ nần giữa chúng ta trước. Đồng thiếu gia, trên người người chắc hẳn có phương tiện đưa tin đúng không? Tự người lấy ra, hay là ta thay người lấy ra?"

"Người ——" Đồng Tân hàng ngàn không ngờ tới nữ hài này ngay cả Lạc Tây Á cũng không để trong mắt, sắc mặt không khỏi trắng bệch: "Ta là người của Tam điện hạ! Người dám động ta, chính là đối địch với Hoàng thất!"

"Vậy cũng phải xem người còn mạng trở về báo tin hay không." Sắc mặt Phượng Vũ trầm xuống, hai mắt híp lại, phát ra ánh sáng nguy hiểm: "Người cho rằng ta sẽ để người còn sống rời đi sao?"

Cảm nhận được sát khí không muốn che giấu trên người nàng, và trào phúng rõ ràng trong mắt, lần đầu tiên trong đời Đồng Tân bắt đầu hối hận, vì sao lúc này lại xung phong nhận việc đảm đương thăm dò đằng trước. Nhớ lại lúc này còn dương dương đắc ý cho rằng có thể một lần hành động liền bắt giữ được Phượng Vũ, ý muốn sau này tranh công trước mặt Tam điện hạ, Đồng Tân hận không trở về thời điểm lúc này, hung hăng đánh mình một bạt tai.

Ý thức được Phượng Vũ tuyệt đối không thể chỉ tùy tiện nói một chút, tính mạng mình chỉ ở trong một ý niệm của nàng, Đồng Tân hoàn toàn bỏ qua tất cả tự tôn, tận lực cầu xin: "Đừng có giết ta, ta là nhi tử độc nhất của Đồng gia, chỉ cần người chịu bỏ qua cho ta, bảo vật trong gia tộc tùy người chọn —— không không không, muốn ta đưa toàn bộ tài phú cho người đều được!"

Cúi đầu nhìn thiếu niên đã mềm nhũn thành một con côn trùng, Phượng Vũ buồn nôn. Nếu hẳn thể hiện khí phách một chút, nói không chừng nàng còn có thể nhìn với cặp mắt khác xưa, thậm chí thả hẳn: "Người thật đúng là hào phóng, nhưng ta chỉ muốn mạng của người. Nếu người muốn sống lâu hơn một lát, cũng để thủ hạ của người nhanh tới đây!"

"Dạ dạ." Đồng Tân luôn miệng đáp ứng. Nghe Phượng Vũ để hẳn gọi đám vệ binh tới đây, trong lòng hẳn không khỏi vui vẻ: nha đầu chết tiệt này có lẽ cho rằng mình chỉ dẫn theo khoảng hai ba người, thật ra hẳn dẫn theo gần 20 vệ binh nghiêm chỉnh huấn luyện. Hơn nữa còn có Đồng Trì đã sắp lên cấp mãn cấp hạ cấp, cho dù chiến đấu có tiêu hao, cũng có thể bắt lấy nàng!

Giống như người chết đuối bắt được một khúc gỗ, vẻ mặt Đồng Tân đầy vui vẻ thả ra pháo hoa đưa tin. Ánh sáng rực rỡ xuyên qua các nhánh cây, thấp sáng lên bầu trời đang càng ngày càng tối dần.

Thu hết vẻ mặt mừng thầm của hần vào mắt, Phượng Vũ cũng không phá vỡ. Ma pháp Thủy Hệ ném qua, đông cứng hai chân Đồng Tân, nàng túm cổ áo của hần, đi về hướng vừa mới rời đi.

Trong lòng Đồng Tân vốn đang tràn đầy vui vẻ chờ Đồng Trì và vệ binh tới cứu mình, đột nhiên có dự cảm chẳng lành: "Ta, chúng ta đi đâu?"

"Một chỗ thú vị."

Dựa vào mạng hần không còn lâu nữa, Phượng Vũ tốt bụng trả lời.

Một chỗ khác trong Tê Long cốc.

"Thiếu gia!" Một vệ binh phụ trách ở phía sau vội vã chạy tới bẩm báo: "Thuộc hạ vừa bắt được một nữ nhân, nhìn cách ăn mặc của nàng không giống như người bình thường, xin hỏi nên xử trí như thế nào?"

Nữ nhân? Phần lớn là nữ quyến của người mạo hiểm vào cốc thôi. Đồng Trì đang định để hần dẫn người tới kiểm tra, đã thấy trên bầu trời cách đó không xa bỗng nhiên nở ra một đóa hoa ngô đồng năm cánh màu xanh. Chính là dấu hiệu đưa tin của Đồng gia.

"Đồng Tân đắc thủ?" Hai mắt Đồng Trì sáng lên, còn đâu mà để ý tới nữ nhân gì đó. Tùy ý phân phó một tiếng: "Bỏ nàng vào bao bố mang theo trước đi." Triệu tập mọi người, chạy về hướng hoa nở rộ.

Lúc nhóm người Đồng Trì chạy tới nơi, ở phía chân trời ánh chiều tà cuối cùng quét xuống, đã nửa ẩn trong rang chiều. Mắt thấy, trời đã tối rồi.

Đồng Trì lại không chú ý tới những thứ này, thấy phía trước lộ ra hai bóng người mờ ảo, cho rằng Đồng Tân đang giao thủ với Phượng Vũ, liền sai người nhanh chóng đi qua trợ giúp. Lúc tất cả mọi người đều xông vào trong rừng, Đồng Trì mới phát hiện, nửa người Đồng Tân bị đóng băng,

nằm thẳng trên mặt đất, vẻ mặt đầy hoảng sợ. Mà Phượng Vũ êm đẹp đứng ở một bên, dáng vẻ nhàn nhã.

Thấy tình cảnh thẳng bại đã phân, Đồng Trì nheo mắt, trong lòng xẹt qua một cơn bất an, lập tức kiềm chế lại, nói: "Phượng Vũ, thả biểu đệ ta ra, nếu không ta sẽ làm người chết không toàn thân."

"Ta không thả hẳn, không phải Lạc Tây Á cũng muốn ta chết như vậy sao?" Phượng Vũ thản nhiên nói, "Nếu cũng là chết, tại sao ta lại không kéo thêm một đệm lưng."

"Hừ! Người đã biết Điện hạ muốn lấy cái mạng nhỏ của người, còn không khoan tay chịu tội! Chẳng lẽ người muốn đối địch với cả đế quốc sao?"

Nói lời này rất hiên ngang lắm liệt, nếu là người không biết chuyện nghe được, chỉ sợ thật đúng là sẽ cho rằng Phượng Vũ là tội nhân tội ác tà trời. Nhưng rơi vào trong tai Phượng Vũ, chỉ làm nàng cảm thấy buồn cười: "Nếu hoàng gia muốn giết ta, sao không viết chiếu chỉ đáng báng tuyên cáo thiên hạ? Lại chỉ dám ở vùng hoang dã lạng lẽ xuống tay? Cũng không biết Tam điện hạ thân ái của các người, là kiêng kỵ hiệu trưởng, hay là tự biết mình đuối lý? Hay là ngày đó bị ta nói trúng tâm tư muốn làm phản của hẳn, cho nên quyết tâm muốn diệt trừ ta?"

Một khi nghiêm túc, Phượng Vũ nói sắc bén đến mức ít có người bằng. Đồng Trì bị hỏi á khẩu không trả lời được, then quá hoá giận nói: "Chết đến nơi rồi còn dám ngụy biện! Các huynh đệ lên cho ta! Ai giết chết nàng trước thì nhận được một nửa tiền thưởng!"

Từ xưa tới nay tiền tài động lòng người. Nghe vậy, đám vệ binh lập tức lấy vũ khí ra xông lên.

Thấy mọi người tấn công mình, Phượng Vũ không thèm để ý, cho đến khi nhìn thấy một vệt ánh mặt trời cuối cùng hoàn toàn trầm xuống, mới

thu hồi tầm mắt: "Chết đến nơi rồi chính là các người mới đúng."

Lời còn chưa dứt, nàng đã dùng một chân đá Đồng Tân không thể động dậy về phía đám người đó. Mắt thấy thiếu gia Đồng gia không nhúc nhích bay về phía mình, đám vệ binh vội vàng luống cuống tay chân hạ vũ khí đang giơ lên cao xuống. Nhưng vẫn có mấy người không kịp ứng biến, chém vào Đồng Tân mấy đường, máu chảy đầm đìa.

Lúc này, mặt trời đã hoàn toàn biến mất ở phía chân trời, đen tối lập tức bao phủ khắp nơi. Trong cốc có ánh sáng xám mờ mờ cũng dần dần biến mất, khắp nơi tối đen như mực, không phân biệt bóng người.

Theo đen tối phủ xuống, Phượng Vũ nhạy bén cảm thấy, hình như xung quanh có gì đó bất thường, mang theo hơi lạnh thấu xương và mùi tanh hôi của bùn đất, chầm chậm lưu động đi lại.

Vệ binh chậm chạp lại không hề cảm nhận được, mắt thấy trời tối, vội vàng đánh lửa chiếu sáng. Một vệ binh tay chân nhanh nhẹn nhất, vừa mới thấp cây đuốc sáng lên, thấy sự vật trước mặt sau lập tức kêu thảm một tiếng: "Quý!"

Ánh lửa được đốt lên, đột nhiên thấy tất cả sự vật trong rừng, vô số bóng dáng như mộng như ảo, khuôn mặt của bọn nó không có ngoại lệ đều là một khuôn mặt lạnh lạnh trắng bệch, vốn nên có ngũ quan nhưng lại chỉ có mấy cái động lớn trống trơn.

"Giết, giết chết người rồi!" Sau mấy tiếng hét lên sợ hãi, một vệ binh can đảm nhất vung trường đao chém vào quý ảnh. Lưỡi đao dày cộm nặng nề dùng sức đánh xuống, không hề trở ngại đâm vào trong cơ thể quý ảnh. Vệ binh kia chưa kịp vui mừng, đã thấy quý ảnh không bị ảnh hưởng chút nào, chậm rãi giơ cánh tay lên bóp chặt cổ hắn.

Hình dáng quý ảnh nhìn như hư vô, ngón tay cũng lạnh lẽo giống như huyền băng ngàn năm, sức lực lại lớn đến kinh người, đôi tay giống như

kìm sắt bóp cổ vệ binh thật chặt. Vệ binh giãy giụa mấy cái, con người liền tan rã, miệng mở lớn, hoàn toàn chết đi.

Nhìn thấy đồng bạn bị giết chết không hề có lực hoàn thù, trong lòng mọi người phát lạnh, bất tri bất giác đã mất đi ý chí chiến đấu. Đối mặt với ma thú hung ác, bọn họ có thể đánh một trận, nhưng đối mặt với quỷ ảnh như có như không, lại nên chém giết thế nào?

Mắt thấy nhóm thuộc hạ hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, chính mình cũng rơi vào giữa trùng trùng lớp lớp quỷ ảnh, Đồng Trì vừa sợ vừa tức, như muốn hộc máu: "Phượng Vũ! Lăn ra đây!"

Trả lời hần, là một đạo ma pháp đóng bang phát ra từ ngọn cây. Đồng Trì kinh sợ rối loạn né tránh không kịp, nửa người đều bị đóng băng, một đầu ngón tay cũng không động đậy được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Vong Linh bay tới trước mặt hần, vẫn dùng cách đó bóp chết hần.

Không tới 20 phút, "vệ binh tinh nhuệ" từng được Đồng Tân ký thác kỳ vọng, tất cả đều bị Vong Linh giết chết.

Đám vong linh tìm kiếm chốc lát, thấy không còn vật sống, có hai Vong Linh kéo thi thể Đồng Trì và Đồng Tân, đi vào chỗ sâu thật sâu trong rừng. Những Vong Linh khác chìm vào trong đất lần nữa, chờ đợi con mồi tiếp theo.

Chẳng biết lúc nào, ánh trăng đã lặng lẽ leo lên đầu cành. Ánh trăng như nước chiếu vào thi thể khắp nơi trên đất, làm người ta nổi da gà.

Ánh mắt Phượng Vũ khê động, đoán rằng khẳng định nhóm Vong Linh này không phải cố tình tụ tập ở đây, mà bị người thao túng, lập tức không khỏi nghi hoặc: "Bọn nó muốn mang con mồi cho ai?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đường Cùng Phùng Sinh

Di chuyển qua lại mấy cây đại thụ sinh trưởng thành hàng, vốn tưởng rằng là địa phương không đường để đi đột nhiên lộ ra một con đường hẹp.

Đám vong linh quen cửa quen nẻo, lần lượt kéo người vào tiểu đạo, hiển nhiên loại chuyện này đã làm không chỉ một lần.

Đường mòn quanh co khá dài, còn có rất nhiều ngã rẽ, giống như mê cung. Bước chân của đám vong linh lại không do dự chút nào, giống như đối với địa hình rõ như lòng bàn tay, hoàn toàn không cần người khác chỉ điểm, dễ dàng vượt qua tầng tầng lớp lớp mê chướng, đi tới căn nhà gỗ được che giấu ở cuối đường mòn.

Dưới mái hiên có con mèo đen đang ngủ gật, thấy Vong Linh đến, rất có linh tính kêu một tiếng, tung người nhảy vào nhà qua khe hở cửa sổ.

Ngay sau đó, trong phòng truyền ra một tiếng nói già nua, mang theo một chút ngoài ý muốn: "Ma thú trung cấp trong cốc không phải đều ở chỗ này của ta sao, chẳng lẽ còn có cá lọt lưới?"

Nghe vậy, Phượng Vũ lặng lẽ theo đuôi bưng tỉnh hiểu ra: thì ra là hoàn toàn không phải là Ma Thú Chi Vương hiện thế, tất cả đều là lão đầu này giờ trò quý!

Cột kẹt một tiếng, cửa gỗ bị kéo ra, một vóc người nhỏ thấp, đầu bù tóc rối, vẻ mặt âm u, lão giả chậm rãi bước ra, sau khi thấy rõ Vong Linh mang tới con mồi, giận tím mặt: "Một đám phế vật! Lão tử muốn ma thú! Các người dẫn người tới cho lão tử dẫn làm gì?!"

Thấy lão giả nổi giận, ngũ quan của Vong Linh trống rỗng hơi vắn vẹo, hình như rất sợ hãi, thân thể nhẹ nhàng như có như không cũng bắt đầu run rẩy. Rõ ràng, bọn chúng hết sức e ngại vị lão nhân này.

Phát tiết nóng giận xong, lão giả quát lớn: "Mang người chết trở lại thì cũng thôi đi, các người lại còn dẫn người sống vào! Còn không mau đi giết nàng!"

Quát tiếp một hơi, hai mắt lão giả nhìn như vẫn đục, đột nhiên xẹt qua một tia sắc bén lợi hại như tia chớp, nhìn thẳng chỗ Phượng Vũ ẩn thân.

Thấy thế, Phượng Vũ đang ẩn ở chỗ tối cả kinh: thực lực của lão giả này không tầm thường, thế nhưng lại có thể nhanh như vậy liền phát hiện ra mình.

Bị nói ra chỗ ẩn nấp, Phượng Vũ dứt khoát thoải mái đi lên phía trước.

Cách lão giả càng gần, lòng nàng càng buộc chặt: bất kể thực lực của đối thủ trong quá khứ như thế nào, dựa vào Tinh Thần lực của mình luôn có thể cảm ứng được thực lực của bọn họ. Nhưng, nhìn lão giả không có gì đặc biệt trước mặt này, trên người lại như có một vách tường vô hình, ngăn cách tất cả dò xét chính mình ở bên ngoài!

Đối mặt với kẻ địch không nhìn thấu này, trong lòng Phượng Vũ trầm xuống. Nhưng sống lưng nàng thẳng tắp không có chút yếu đuối nào, trong mắt cũng không có chút xiu lụi bước nào. Kẻ địch sâu không lường được thì thế nào? Nếu đã không thể tránh, mạnh tay đánh một trận là được. Trong từ điển của nàng cho tới bây giờ không có từ sợ hãi, không có khuất phục nhận thua và nịnh hót lấy lòng!

Thấy ánh mắt Phượng Vũ đang kinh hoảng lại chuyển thành kiên định lần nữa, lão giả cũng có chút ngoài ý muốn, không khỏi sinh ra một chút hảo cảm với tiểu nữ hài quật cường này. Nếu đang ở năm đó, dựa vào mấy phần hảo cảm này hẳn nhất định sẽ thả nữ hài này một con ngựa. Nhưng

vài chục năm nay hẳn vì làm một chuyện lớn mà ở ẩn không ra ngoài, sống một mình trong sơn cốc, một mưu đồ lớn không phải người thường là có thể tưởng tượng được. Thì sao có thể bỏ qua cho nữ hài biết được hành tung của mình.

—— tiểu nha đầu, chỉ có thể trách mạng người quá xấu.

Trong lòng xẹt qua một chút tiếc nuối, lão giả không chút do dự giơ tay lên, mười ngón tung bay, thủ thế kết xuất phức tạp huyền ảo.

Đánh với rất nhiều người, Phượng Vũ chưa từng thấy qua có người ra chiêu như thế, lập tức cảnh giác hơn. Lúc nàng vừa tụ tập Thổ Nguyên Tố để phòng hộ thì lại kinh hãi phát hiện ra, mình lại không cảm ứng được một chút xíu nguyên tố tự nhiên nào!

Nàng chưa từ bỏ ý định thử lại mấy lần, nhưng trong lòng bàn tay vẫn luôn rỗng tuếch. Vốn cố hết sức nhưng lại không sử dụng được nguyên tố tự nhiên, lúc này giống như biến mất, cũng không thể hoá thành để cho bản thân sử dụng.

Chú ý tới động tác của nàng, lão giả cười khinh thường: "Tiểu nha đầu mới học ma pháp, chẳng lẽ không ai nói qua cho người biết, Ma Pháp Sư gặp Ngự Linh Sư, chỉ có một con đường chết sao?"

Nghe vậy, con người Phượng Vũ đột nhiên co rút lại. Nàng thấy rõ, theo thủ thế tay của lão giả, một con chim lớn toàn thân đỏ thắm dần dần thành hình trên không trung. Ánh sáng màu đỏ không ngừng lưu chuyển quanh thân con chim lớn, nó ngửa cổ lên phát ra tiếng ré dài lanh lảnh, lông trên người khúc xạ ra bóng dáng hư ảo hoa lệ không thể diễn tả!

Đây là nguyên tố ánh sáng nàng không thể quen thuộc hơn được nữa! Nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới, vậy mà nguyên tố cũng có thể ngưng tụ thành thực thể có sinh mạng!

Giống như muốn giải đáp nghi ngờ của nàng, giọng nói lãnh khốc của lão giả lại vang lên lần nữa: "Vì ở trước mặt Ngự Linh Sư, Ma Pháp Sư hoàn toàn không thể điều động bất kỳ nguyên tố tự nhiên nào. Ngự Linh Sư, vốn là hóa linh lực thiên địa làm sinh mệnh, có thể dùng người. Tiểu nha đầu, lão phu đã 60 năm rồi chưa từng ra tay, có thể chết dưới một chiêu Chu Tước thiêu đốt tim của ta, vận khí của người không tệ."

Vừa nói xong, mấy chỗ hư ảo cuối cùng quanh thân Chu Tước cũng đã chuyển hóa thành thực thể. Cánh dài vung ra, vài cái lông đỏ thẫm như máu rơi xuống. Chu Tước lại ngửa đầu ré dài lạnh lạnh một tiếng, sau đó giương cánh xông thẳng về phía Phượng Vũ.

Linh lực thiên địa ngưng tụ thành thực thể mang đến uy áp cũng không phải là Phượng Vũ hiện tại có thể thừa nhận.

—— chẳng lẽ thật sự phải chết ở chỗ này?

Trong lòng Phượng Vũ vừa chuyển ý niệm này, chợt nghe Luci nhỏ giọng quát: "Đánh trực diện, hóa hỏa linh để mình sử dụng!"

Nghe vậy, Phượng Vũ không chút nghĩ ngợi phi thân lên nghênh đón, nhưng nàng không có vũ khí, trong khoảng thời gian ngắn lại không tìm thấy được vật thay thế, trong tình thế cấp bách, cắn răng một cái, dứt khoát đưa bàn tay về phía Chu Tước.

Lúc cách mấy thước (1 thước = 1m), hỏa diễm quanh thân Chu Tước rất cao, đã làm người ta nhượng bộ lui binh. Như Phượng Vũ là đánh gần, quả thực là không muốn sống nữa.

Cắn chặt răng, liều mạng kiềm chế hơi nóng quanh thân mà người thường khó có thể chịu được, Phượng Vũ điều động tất cả ý chí để gắng gượng, trong lòng lăm nhăm chú ngữ triệu tập nguyên tố. Nhưng trong tay vẫn không nắm được cái gì hết.

— thất bại sao? Không, sư phụ sẽ không nói không nắm được, thử một lần nữa!

Khi thử đến lần thứ ba thì thân thể Phượng Vũ đã bị Chu Tước hỏa diễm cắn nuốt tất cả. Nhưng trong lòng bàn tay rõ ràng cảm ứng được Nguyên Tố lực quen thuộc, hơn nữa càng ngày càng lớn mạnh!

Hóa nguyên tố tự nhiên quanh thân của đối phương để bản thân sử dụng, bản thân từ từ cường đại thì đồng thời kiêu ngạo của đối thủ cũng giảm theo. Nhận ra điểm này, Phượng Vũ dứt khoát không để ý tới đau đớn trên người, chỉ hết sức chuyên chú, tay nắm lại chuyển toàn bộ hỏa linh thành sức mạnh của mình.

Sức mạnh thuần túy dồi dào không ngừng tràn vào cơ thể, thân thể Phượng Vũ lặng lẽ xảy ra chút biến đổi.

Vốn tóc bị cháy sạch lại trở nên đen nhánh lần nữa, hơn nữa ngày càng sáng bóng. Da thịt bị lửa thiêu cháy đen lại trở nên trắng nõn lần nữa, hơn nữa lại càng mịn màng như ngọc. Thậm chí ngay cả thân thể của nàng, cũng cao thêm mấy centimet, vốn là thân hình gầy nhỏ, một vài vị trí đã im lặng trở nên đầy đặn hơn.

Chu Tước hỏa diễm, vốn là có thể làm vạn vật Dục Hỏa Trọng Sinh (chết đi sống lại). Nhưng người bình thường dính vào hỏa diễm hung mãnh bá đạo nhất thiên hạ này, không phải bị thương nặng chính là mất mạng. Làm sao còn mạng để thể nghiệm được hiệu quả ngạc nhiên của nó chứ?

Dưới sự chỉ điểm của Luci, Phượng Vũ liều mạng không chịu thua chơi liều, cộng thêm thực lực đủ nên mới thành công xoay chuyển cục diện này.

Cảm thấy lực lượng cuồn cuộn không ngừng rời khỏi mình, Chu Tước sợ hãi hét dài một tiếng, liều mạng tránh thoát bàn tay Phượng Vũ, dồn lực để bỏ chạy về phía sau. Nhưng vốn là lông ở phần đuôi hoa mỹ lại bị hung hăng kéo xuống, thân thể của nó cũng vì vậy mà ước chừng nhỏ đi một

nửa, giống như một con gà con bị nhổ hết lông, bộ dáng muốn có bao nhiêu chạt vật thì có bấy nhiêu chạt vật.

"!"

Chu Tước thiêu đốt tim xem như là tuyệt kỹ thành danh của lão giả, nếu không phải sống một mình trong cốc nhiều năm chưa từng động thủ, ngứa ngáy khó nhịn, hẳn cũng sẽ không giết gà dùng dao mổ trâu* mà đối xử với một nữ hài. Nhưng chính là một kích này nhìn như nắm chắc, lại bị cô gái dùng kỳ chiêu liên tiếp hóa giải! Ngược lại chém "Đao mổ trâu" đứt đoạn.

*Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu, tỉ dụ làm chuyện nhỏ, hà tất tiêu phí Đại Lực Khí, cũng là không muốn Chuyện bé xé ra to . Giết: Xử trí, chấp hành, làm; Gà: Bé nhỏ không đáng kể chuyện nhỏ, việc nhỏ vật; Ngươi đao: Có cường đại công năng, năng lực đại địch nhân hoặc vật.

—— lai lịch nữ hài này là gì? Vì sao lại biết một chiêu này? Chẳng lẽ nàng là ——

Lão giả đang ngạc nhiên nghi ngờ, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc: "Mấy chục năm không thấy, tu vi của ngươi thật lùi, Ban Tư."

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ma Quân Lucifer

edit: tuyên xù

Đã bao nhiêu năm rồi không có ai gọi tên mình đây? Hơn nữa còn là giọng nói riêng biệt quen thuộc của người nọ!

Trong khoảng thời gian ngắn, lão giả được gọi là Ban Tư kích động đến mức hai tay run run, lại khó có thể tin: "Ngô Vương, là ngài sao? ! Không, không đúng! Linh hồn của ngài bị Quang Minh Chi Tử mang đi, 60 năm qua không có tung tích, sao có thể xuất hiện ở nơi này? !"

"Cơ duyên xảo hợp thôi." Giọng nói quen thuộc đó ngừng lại một chút, lại nói: "Nhìn người xem thế nhưng lại già thành cái bộ dáng này, chắc là lâu rồi không dùng bảo tuyền trong Mai Khâm Sơn nên già đi đúng không?"

Nghe cái tên quen thuộc này, trên mặt Ban Tư hiện ra nông đậm hận ý: "Mai Khâm Sơn sớm đã bị kẻ phản bội bán chủ cầu vinh kia chiếm đoạt, từ lúc Ngô Vương xảy ra chuyện ta liền đi tới một chỗ rất xa, bảo tồn thực lực để báo thù, làm sao có thể thông đồng với kẻ phản bội, sao có thể không biết thẹn mà hưởng dụng bảo tuyền vốn là Ngô Vương ban cho chứ!"

Trầm mặc chốc lát, giọng nói kia thở dài: "Phi Cơ, Ứng Hòa Nguyệt, Thiệt Phong. . . Trận chiến sáu mươi năm trước, ba người trong năm thiết kỵ của Ma Quân đã chết, một người trọng thương, một người phản bội bốn tọa. Bốn tọa vốn tưởng rằng, gặp lại cố nhân đầu tiên sẽ là kẻ phản bội kia, không ngờ lại gặp người ở nơi này trước."

Nghe đến đó, trong mắt Ban Tư hiện ra tự trách, hoài niệm, khổ sở đủ loại, nhưng vẫn không thể tin được, cảnh giác hỏi "Các hạ là ai? Tại sao lại biết những chuyện cũ năm xưa?"

"Ban Tư, xem ra chẳng những bề ngoài người già đi, ngay cả khả năng phán đoán cũng giảm. Nếu không phải như thế, sao cho đến lúc này vẫn không nhận ra bốn tọa?"

"Ngô Vương! Chẳng lẽ thật là Ngô Vương?" Ban Tư lắc đầu liên tục, "Sau trận đại chiến, không phải linh hồn ngài bị Quang Minh Chi Tử cưỡng ép mang đi, phong ấn ở vực sâu Hư Không trong thành Quang Minh rồi sao? Sao có thể xuất hiện ở chỗ này?!"

Kèm với một tiếng thở dài, Luci chậm rãi bay đến trước mặt hắn: "Quang Minh Chi Tử xác thật là phong ấn ta, chỉ là không ở vực sâu Hư Không uyên, mà chính là. ở trong cơ thể côn trùng. Ta ở Quang Minh thành làm hoạt tử nhân (người thực vật) ba mươi năm, sau đó cơ duyên xảo hợp lưu lạc ra bên ngoài, mới từ từ khôi phục sức mạnh."

Đón nhận lấy ánh mắt trừng còn lớn hơn chuông đồng của Ban Tư, Luci cười khổ nói: "Đừng nói là người, có lúc bốn tọa thỉnh thoảng nhìn thấy bộ dáng bây giờ của bản thân ở trong kính, cũng hết sức hoài nghi, đến cùng bên trong côn trùng nhỏ bé màu sắc sỡ này có đúng là Ma Quân năm đó không ai bì nổi hay không."

"Không! Trăm ngàn lần ngài đừng nói như vậy!" Từ trong cơn chấn kinh phục hồi lại tinh thần Ban Tư vội vàng nói, "Bất kể ngài trở thành bộ dạng gì, ánh sáng cường đại chói mắt của linh hồn ngài vĩnh viễn sẽ không thay đổi, tuyệt không làm cho người khác nhận lầm! Bất cứ lúc nào, ngài đều là Ma Quân bệ hạ duy nhất mà ta thừa nhận!"

"Ha ha." Đối mặt với lời an ủi của thuộc hạ ngày xưa, Luci cười tự giễu, hỏi "Sao người chạy đến Tây Phong Đại lục? Còn ở lại loại địa

phương này?"

Trong bốn đại lục, bất kể nhìn từ phương diện nào, Tây Phong Đại lục đều thuộc về tầng cuối cùng. Ngày xưa năm thiết kỵ dưới trướng Ma Quân là cỡ nào uy phong, coi như có rời khỏi Ma Vực đi xa, cũng không nên lựa chọn sống ở loại địa phương này.

Nghe vậy, Ban Tư cười thê lương, nói: "Sau trận chiến đó, kinh mạch của thuộc hạ bị tổn thương rất nặng, thần y đệ nhất thiên hạ sau khi chẩn đoán cũng nói, trừ phi xảy ra kỳ tích, nếu không những thương tổn này không thể nào phục hồi như cũ, càng không thể tiếp tục tu luyện. Thuộc hạ liền nghĩ, nếu đã không thể tăng tu vi bản thân lên, vậy không bằng dựa vào ma thú đề cao thực lực, dùng bọn chúng để diệt trừ kẻ phản bội, đoạt lại linh hồn bị phong ấn của ngài."

"Hả? Vì vậy người ở lại nơi này nuôi dưỡng ma thú?"

"Không, là cải tạo ma thú. Sau khi thuộc hạ có quyết định này, lần lượt đi tới mười mấy nơi ma thú tụ tập đông đúc, nhưng phát hiện ra sau khi cải tạo ma thú cao cấp thì không dễ còn sống, cải tạo ma thú có thực lực nhỏ yếu cũng không có ý nghĩa gì. Cuối cùng liền chọn ma thú trung cấp dư thừa ở Tê Long cốc, lựa chọn định cư ở chỗ này. Đáng tiếc."

Nói xong, Ban Tư cười tự giễu: "Vẫn chưa hoàn toàn thành công."

"60 năm nay, làm khó người rồi." Giọng nói Luci khó có được lúc dịu dàng, làm hốc mắt Ban Tư nóng lên từng trận: "Là thuộc hạ vô năng, không thể bảo vệ tốt bệ hạ."

"Không thể trách người, ai sẽ nghĩ đến, vào thời khắc mấu chốt, trọng thần ngày thường bốn tọa coi trọng nhất lại sẽ phản bội —— không nói những chuyện này, nha đầu này là đệ tử bốn tọa mới thu, Phượng Vũ, người thấy tư chất của nàng thế nào?"

"Thì ra là cao đồ của bệ hạ, khó trách lại bản lĩnh như vậy." Ban Tư thật lòng tán dương, "Nhớ năm đó, ta tự nhận là người thứ nhất trở thành Ngự Linh Sư khó có được trong ngàn tỉ người, mắt cao hơn đầu, lại không nghĩ rằng, thân là Ma Pháp Sư, bệ hạ chỉ dựa vào chiêu hóa linh này của chính mình liền đánh bại ta. Lúc ấy ngài nói với ta, chiêu thức là chết, người là sống, chỉ cần đủ thông minh tùy cơ ứng biến, đứng trước quy tắc thì chưa chắc không thể phá vỡ. Từ đó về sau ta mới biết, Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân. Vị tiểu thư Phượng Vũ này còn nhỏ tuổi liền thừa kế được tuyệt học của ngài, thật là khó tin!"

"Làm người còn nhớ rõ." Luci cảm khái nói, "Năm đó ta là cấp lệnh tôn, đối chiến với người là Ngự Linh Sư cấp hầu tước, ước chừng chiếm tiện nghi chênh lệch hai cảnh giới, tự nhiên có thể dễ dàng đánh bại người."

"Nhưng bệ hạ sáng tạo ra chiêu đó rất độc đáo cũng vô cùng uy lực, không phải sao, nếu không hôm nay ta cũng sẽ không thua trong tay Phượng Vũ tiểu thư lần nữa."

Nghe vậy, Luci cười ha ha, nghĩ muốn vỗ vỗ bờ vai hảnh giống như trước kia, ý nghĩ này vừa mới hiện lên, liền ý thức được với thân thể bây giờ của mình, động tác dư thừa chỉ là vọng tưởng, đành phải nhàn nhạt nói: "Cũng chỉ là đánh bất ngờ, chiếm tiên cơ thôi. Nếu người nghĩ muốn động thật, mấy Phượng Vũ đều đã mất mạng."

Ban Tư còn định nói thêm gì gì đó, Luci nói tiếp: "Người là Ngự Linh Sư, vừa vận tiểu nha đầu này cũng muốn làm Ngự Linh Sư, mặc dù ta có nghiên cứu về con đường này nhưng dù sao cũng chưa từng tự luyện qua. Thừa dịp cuộc gặp vô tình lần này, người chỉ điểm nàng thật tốt, để nàng ít đi đường vòng một chút."

"Vâng" Ban Tư cung kính đáp, đồng thời thầm nghĩ trong lòng, xem ra bệ hạ rất coi trọng tiểu đồ đệ này, mình phải chiếu cố nàng thật tốt, tránh cho bệ hạ tức giận.

Phượng Vũ ở một bên đang thán phục không thôi vì nghe được tin tức trong cuộc nói chuyện của hai người: đã sớm đoán được lai lịch của Luci không nhỏ, lại trăm ngàn lần không ngờ, hẳn là Ma Quân Lucifer năm đó quyết đấu với Quang Minh Chi Tử! Mà lão nhân nhìn như tầm thường này, hẳn là một trong hai Ngự Linh Sư của Tát Lan trăm ngàn năm trở lại đây!

Tuy trận chiến giữa Quang Minh Thánh Điện và Ma Vực đó, cuối cùng chấm dứt với kết quả Lucifer bị thua, nhưng bất kể trong một quyển ma pháp nào cũng nhắc tới trận chiến này rất chân thật, vẫn luôn khen ngợi Lucifer.

Vì cuộc chiến năm đó, là cao thủ Quang Minh thành dốc hết toàn lực, luân phiên chiến đấu với Lucifer bảy ngày bảy đêm, sau đó Lucifer uống rượu độc do thuộc hạ phản bội chuẩn bị, cộng thêm thể lực cạn kiệt, cuối cùng thua ở trong tay Quang Minh Chi Tử đúng lúc đuối tới, sau đó bị phong ấn.

Trong nhiều chức nghiệp ở Tát Lan, đứng đầu là Ngự Linh Sư, số người ít ỏi, văn tự trên đại lục ghi lại tới nay chỉ xuất hiện hai người Ngự Linh Sư. Cho nên người bình thường đều lấy Ma Pháp Sư trở thành chức nghiệp cao nhất, coi đây là mục tiêu cả đời không ngừng khổ tu.

Có thể lấy thực lực của bản thân, liên tục chiến đấu với tất cả cao thủ Quang Minh thành có thực lực mạnh nhất của bốn đại lục, Lucifer, Ma Pháp Sư cấp lệnh tôn, cũng vì vậy liền trở thành thần tượng của tất cả những người có chí tu luyện ma pháp. Tuy nhiên vì hẳn là Ma Quân, không thể sùng bái quang minh chính đại, nhưng lại không chút nào tổn hao địa vị của hẳn trong lòng các Ma Pháp Sư.

Có thể để một vị cường hãn không nhìn pháp tắc, lấy thân phận là Ma Pháp Sư đánh bại cường giả Ngự Linh Sư thu làm đệ tử, Phượng Vũ rất vui sướng, đột nhiên cảm thấy áp lực như núi: xem ra chính mình phải càng cố

gắng hơn, như vậy mới sẽ không làm uy danh hiền hách của sư phụ giảm đi!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Khôi Phục Thân Thể

edit: tuyên xù

Cổ giao gặp lại, đương nhiên là có chuyện nói không hết. Luci hỏi Ban Tư tình hình gần đây của một vài bộ hạ trung thành năm đó, Phượng Vũ nhàm chán quan sát khắp góc ngách chỗ ở của Ban Tư.

Nhưng trong phòng đều đặt những bình thủy tinh khổng lồ bị nhét đầy, không biết bên trong là chất lỏng gì mà ngâm những bộ phận cơ thể như tay chân của ma thú, tuyệt không thấy thối rữa.

Trừ cái đó ra, còn có không ít ma thú hình thù kỳ quái, thí dụ như Thanh Giáp Xà mọc cánh, trên trán Quỷ Giáp Hồ mọc sừng, xem ra tất cả đều là Ban Tư chấp nối cải tạo lại.

—— không ngờ cái thế giới này cũng có người cuồng khoa học.

Ở kiếp trước, vì bản thân gặp phải duyên cớ, Phượng Vũ hết sức thông hận với loại người này. Nhưng Ban Tư làm tất cả những chuyện này đều là vì cứu Luci, chuyện xảy ra là có nguyên nhân, nàng cũng không ghét.

Lúc đang hết nhìn đông tới nhìn tây một hàng lớn bình thủy tinh trước mặt, một con Hắc Miêu (mèo đen) nhón chân đi tới, ngửa đầu nhìn về phía Phượng Vũ.

Thấy lông toàn thân nó sáng ngời, Phượng Vũ không nhịn được ngồi xổm xuống sờ sờ nó, mèo con nhất thời thoải mái mà nheo mắt lại.

"Con mèo này thật hiếu tính người."

Ban Tư nghe nói như thế, quay đầu lại nói với Phượng Vũ: "Vì hắc vốn là người."

"!" Phượng Vũ kinh ngạc nói: "Người cũng có thể cải tạo thành mèo sao?"

"Không phải cải tạo, là linh hồn của hắc bám vào trên người mèo con." Ban Tư giải thích, "Hắc vốn là tiểu nam hài năm sáu tuổi, lúc ta nhặt được hắc ở trong cốc thì người hắc đã bị thương nặng, hết cách xoay chuyển. Trước khi chết hắc vẫn lôi kéo tay của ta nói, hắc muốn sống. Ta nhất thời mềm lòng, liền tìm một con mèo con bình thường, chuyển dời linh hồn nó vào trên người mèo con."

Chuyển dời linh hồn Nghe thấy từ này, Phượng Vũ bỗng dừng linh quang hiện ra, hỏi: "Chỉ cần có thân thể thích hợp, là có thể thi triển thuật chuyển dời linh hồn sao?"

"Trên lý thuyết là như vậy. Ngoại trừ phải hao phí một lượng lớn linh lực, đồng thời cũng cần linh hồn bị thi thuật phải có ý chí kiên định, bởi vì quá trình chuyển dời linh hồn vô cùng thống khổ, một khi không chịu được sẽ hồn bay phách tán, kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

"Như vậy — nếu sư phụ có thân thể thích hợp, có phải cũng có thể thoát khỏi bộ dáng hiện nay hay không?"

Nghe vậy, đầu tiên Ban Tư là cả kinh, tiếp theo là vẻ mặt khó xử: "Chuyện này. Ta vừa nói qua, pháp thuật kia sẽ làm linh hồn vô cùng thống khổ. Hơn nữa, tỷ lệ thành công chỉ có bảy phần."

Pháp thuật chuyển dời linh hồn vốn do Ban Tư thí nghiệm cải tạo mà phát minh ra. Trước tiên hắc cải tạo thân thể ma thú thật tốt, sau đó mới chuyển dời một linh hồn ma thú khỏe mạnh vào. Thí nghiệm nhiều năm,

đối với pháp thuật vừa có tác dụng diệu kỳ cùng nguy hiểm này đều biết quá tường tận.

Luci nghe được, hai mắt tỏa sáng, động lòng không thôi với đề nghị của Phượng Vũ. Từ lúc có thể thoát khỏi phong ấn hồ phách*, hẳn liền càng ngày càng cảm thấy thân thể bươm bướm hành động bất tiện. Nhưng lúc đó không còn cách nào khác nên mới có thể để như thế, chỉ có tạm thời nhẫn nại. Bây giờ nghe được có biện pháp có thể thoát khỏi tình cảnh túng quẫn, sao không làm hẳn động lòng được chứ.

*Hồ phách: cách nay 4500 - 9900 vạn năm trước, trong bách khoa thực vật là nhựa cây tích lạp, mai táng ở dưới đất trên vạn năm, dưới áp lực và nhiệt độ tác dụng, hạ thạch hóa thành hình, được xưng là "Nhựa cây hoá thạch" hoặc "Nhựa thông hoá thạch".

Hình dạng Hồ phách có nhiều mặt, mặt ngoài thường giữ lại nhựa cây lúc ban đầu lưu động sản sinh đường vân, bên trong thường xuyên có thể thấy được bọt khí từ côn trùng, động vật hoặc thực vật mảnh vụn.

Thông thường chủng loại hồ phách là: Kim phách, kim Lam phách, trà xanh phách, Hồng Trà phách, Máu phách, Ế phách, Hoa phách, nâu đỏ phách, lam phách, Lục phách, Trùng phách, Sáp ong, phách gốc, Miến Điện gốc phách.

"Bảy phần cơ hội à."

Nghe được Chủ Thượng lâm bẩm nói nhỏ, trong lòng Ban Tư nhảy dựng, sinh ra dự cảm không ổn.

Quả nhiên, sau một khắc, Luci liền quả quyết nói: "Bảy phần cơ hội đã đủ rồi. Banse tư, thi pháp còn cần điều kiện gì không?"

"Ngoại trừ linh hồn và ý thức của bản thân phối hợp ra, còn cần một lượng lớn linh lực, có thể dùng Ma Thú Tinh Hạch để thay thế. Nhưng

——"

"Những thứ này người đều có?"

"Có là có, nhưng ——"

Luci cắt đứt sự do dự của hắn lần nữa: "Vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa? Đúng lúc bên ngoài đã có sẵn thân thể nhân loại, Ban Tư, thi thuật cho bốn tọa!"

"Bệ hạ, chuyện này rất nguy hiểm! Chỉ cần sơ suất một chút thì đó chính là hồn bay phách tán!" Ban Tư tận lực khuyên can.

Luci ngạo nghễ nói: "Nguy hiểm nữa thì có thể so sánh được với trận chiến sáu mươi năm trước sao? Không phải bốn tọa vẫn còn sống sao!"

"Nhưng tình thế bây giờ không thể so với quá khứ, thuộc hạ có thể tìm cho ngài biện pháp an toàn, ổn thỏa hơn, không cần mạo hiểm như vậy."

"Bốn tọa đã không còn kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa!" Luci trầm giọng nói, "60 năm qua, không có một ngày nào là bốn tọa không nghĩ đến muốn chính tay giết chết phản đồ, nhưng vẫn khổ nỗi thực lực không có cách nào khôi phục. Ban Tư, người nghiên cứu ma thú nhiều năm, nên rõ ràng nhất cấu tạo của côn trùng là cỡ nào đơn giản, thậm chí nó không có kinh mạch để tạo điều kiện tu hành! Như vậy người mới có thể hiểu được sự vội vàng của ta!"

Ban Tư nhất thời ghen lời, trong lòng lại càng chua xót hơn: Ma Quân anh tài tung hoành ngang dọc khắp đất trời năm đó, bị cưỡng ép phong ấn trong thân thể bươm bướm nhỏ không có cách nào tu hành, trong lòng hắn là có biết bao nhiêu bức tức. Cũng khó trách hắn vừa nghe có biện pháp có thể thay đổi thân thể, liền bất chấp tất cả yêu cầu thi triển pháp thuật.

Vừa là thi thuật nguy hiểm, vừa là vì tình cảnh Ma Quân gặp phải mà lòng chua xót. Chưa quyết định được, ánh mắt Ban Tư nhìn về phía Phượng Vũ mang theo ý xin giúp đỡ, trông cậy vào nàng có thể khuyên bệ hạ một lời, lại nghe Phượng Vũ nói: "Sư phụ, bất kể người quyết định ra sao, ta đều ủng hộ người."

"Nói rất hay!" Luci khen ngợi nói. Hẳn quả nhiên không nhìn lầm người, nếu đổi thành một tiểu cô nương khác, sợ rằng đã sớm khóc sụt sướt khuyên hẳn không nên mạo hiểm rồi. Tuy Phượng Vũ còn nhỏ tuổi, làm việc càng trầm ổn lão luyện hơn người trưởng thành, chắc chắn nàng biết cảm giác khát vọng trở nên mạnh mẽ, tâm tình đạt được, nắm trong tay tất cả sức mạnh là cỡ nào bức thiết, cho nên mới giúp đỡ ủng hộ mình.

Hai sư đồ đạt thành nhất trí, cùng nhau nhìn về phía Ban Tư, thấy tình thế nghiêng về một bên, Ban Tư thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, liền theo ý của bệ hạ."

Một giờ sau.

"Được rồi." Ban Tư lau mồ hôi trên trán, nói.

Lúc này, bài biện trong nhà gỗ đã thay đổi bộ dáng thật lớn. Trên bàn dài tất cả những thứ đồ linh tinh tạp nham đều bị chuyển xuống dưới đất, trải khăn trắng lên mặt bàn, Đồng Trì tim đã ngừng đập đang lẳng lẳng nằm phía trên. Một chỗ khác trên bàn dài chất đống rất nhiều Ma Thú Tinh Hạch, dưới ánh nến lóe ra ánh sáng huyền bí khó lường.

Công tác chuẩn bị đã làm tốt, kế tiếp là bắt đầu thi thuật. Điều kiêng kỵ nhất là có người quấy rầy. Tuy nói căn nhà này ở chỗ hẻo lánh, nhưng Phượng Vũ vẫn cẩn thận dè dặt lui ra khỏi phòng, vì sư phụ canh giữ cửa thật tốt. Dù sao, nàng ở lại trong phòng cũng không giúp được gì.

Ôm con mèo đen con đứng dưới mái hiên, trong lòng Phượng Vũ rộng rãi sáng sủa hơn. Nàng không hề lo lắng tình hình trong phòng, nàng tin

chắc, lấy tâm chí bền bỉ và nghị lực cường đại mạnh mẽ của sư phụ, nhất định có thể chịu đựng thống khổ. Chắc chắn lúc Ban Tư thi thuật cũng sẽ hết sức cẩn thận, dùng hết toàn lực để cao tỷ lệ thi thuật thành công.

Ánh mắt nhìn về phía đường mòn sau rừng rậm vô tận, Phượng Vũ đột nhiên nghĩ đến thi thể ngoài rừng, không khỏi nhúu nhúu mày.

—— Sát thủ Đồng gia ở phía trước, nàng trù tính trừ đi bọn họ, vốn sẽ không để ý chuyện hậu sự. Nhưng đã dùng thân thể Đồng Trì, như vậy liền coi như nhận tình nghĩa của Đồng gia, chờ sau khi ra ngoài, liền chôn cất những vệ binh kia, còn có thi thể Đồng Tân Vong Linh mới vừa mang về trong rừng thôi.

Phượng Vũ quyết định như thế.

Nàng yên lặng đứng dưới mái hiên, yên lặng chờ đợi người sau lưng. Không biết qua bao lâu, khi tia nắng ban mai đầu tiên phá tan bóng đêm, thấp sáng bình minh thì chốt cửa nhà gỗ cũng mở ra.

Thanh niên văn nhã, cao lớn trắng trẻo như ngọc thạch chậm rãi bước ra, trong ánh mắt cuồng ngạo mang theo mấy phần ấm áp. Duỗi tay về phía Phượng Vũ, hần cảm khái nói: "A Vũ, rốt cuộc có thể ôm người một cái."

Ánh nắng ban mai chiếu vào bóng dáng hai người ôm nhau, vô cùng sáng ngời, vô cùng tốt đẹp.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hứa Hẹn Báo Thù

edit: tuyên xù

Xiên một miếng chân giò hun khói đưa vào miệng, tử mĩ thưởng thức vị giác đã nhiều năm chưa từng có, Luci hài lòng nói: "Quả nhiên thân thể người vẫn là tốt nhất."

Mệt nhọc cả đêm, Ban Tư nên đi nghỉ ngơi, nhưng chợt thấy Cố Chủ vui sướng làm cho tất cả mệt nhọc cũng khói tan mây bay, hần cung kính đứng ở một bên, nghe vậy liền nói: "Tư chất (tố chất con người) của tiểu tử này so với thân thể nguyên bản của bộ hạ, có thể nói là một ở trên trời một ở dưới đất. Hạ mình ở trong thân thể này, quả thật là ủy khuất bộ hạ."

"Tùy cơ ứng biến mà thôi." Chân giò hun khói Ban tư tự chế, mùi vị thường thường, nhưng với Luci 60 năm qua chưa từng thưởng thức qua thức ăn mà nói, đã là mỹ vị thượng hạng. Lại nuốt một miếng xuống bụng, hần thả xiên lại vào trong đĩa. "Trước tiên ta tạm thời chấp nhận một thời gian, chờ đến lúc tích tụ được sức mạnh nhất định, liền đi lấy về thân thể nguyên bản."

"Thân thể bộ hạ vẫn còn giữ?"

"Không sai. Năm đó tiểu tử kia tách linh hồn và thân thể của ta ra, chia ra phong ấn tại hai nơi. Hiện giờ ta đã khôi phục thân người, khôi phục thực lực chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đến lúc tìm về thân thể, xem ta làm sao thanh toán với hần!"

Trong mắt Luci lóng lánh hỏa diễm báo thù hùng hực, "Tiểu tử kia" trong miệng hắn, dĩ nhiên là Quang Minh Chi Tử - kẻ thù không đội trời chung năm đó phong ấn hắn.

Ở Tát Lan có rất nhiều giáo phái, nhưng phần lớn không có thành tựu. Nhận được tiếp đãi long trọng của hoàng tộc các quốc gia, thực lực bao trùm vượt lên trên nhiều nước nhỏ, cùng ngồi ngang hàng với Quốc chủ của bốn đại lục, chỉ có vị Quy Tinh Hải – Quang Minh Thánh điện ở trong thành Quang Minh của Đông Lăng Đại lục.

Đứng đầu Quang Minh Thánh Điện là Thánh Tế tử, người thừa kế hắn chỉ định được gọi là Quang Minh Chi Tử. Trong thế tục cũng có người gọi đùa là Quang Minh Thái tử, ý chỉ thân phận của Thánh Tế tử tôn quý như Quốc vương, thậm chí còn hơn trước. Người thừa kế của hắn, dĩ nhiên chính là thái tử rồi.

Cách cuộc chiến năm đó đã qua đúng 60 năm, theo thời gian mà suy đoán thì hiện giờ Quang Minh Chi Tử ngày đó cũng đã thay thế sự phụ của hắn, trở thành Thánh Tế tử rồi.

Chỉ là Ban Tư ẩn cư xa cách thế gian, trong mắt Phượng Vũ lại chỉ có tu hành, vô cùng thiếu hụt kiến thức của người thông thường, trước đó hình dạng của Luci là bướm bướm, không tiện hỏi thăm tin tức, cho nên vẫn không xác định được chủ nhân Quang Minh Thánh Điện hiện nay là ai. Chỉ là, lấy thực lực của Quang Minh Chi Tử, cùng với thọ nguyên sự phụ hắn đã sớm sắp hết, nghĩ đến suy đoán này không được chính xác lắm.

Mặc dù lý trí không ngừng tự nói với mình phải nhẫn nại, nhẫn nại đến lúc thực lực khôi phục, nhưng nghĩ tới lúc đánh một trận có thể tự tay giết chết kẻ thù, thân thể Luci, có lẽ bởi vì trong lòng không kiềm chế được thù hận mà khê phát run. Ngón tay cầm thìa ăn không tự chủ dùng sức, gân xanh chột nổi lên.

Phượng Vũ thấy thế, cũng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đưa tay phủ lên mu bàn tay Luci.

Nhiệt độ hơi lạnh đặc hữu của thiếu nữ làm cho đầu óc gần như sôi trào của Luci từ từ tỉnh táo lại: mình không thể vì nhất thời kích động mà lãng phí cơ hội một cách vô ích lần nữa. Nếu không chẳng những cô phụ thuộc hạ trung thành ở ẩn nhiều năm vì hãn, càng sẽ liên lụy đến nữ hài bên cạnh.

Trở tay, vỗ vỗ mu bàn tay Phượng Vũ trấn an, lúc lên tiếng lần nữa thì Luci đã hoàn toàn tỉnh táo lại: "Ban Tư, những năm gần đây chắc hẳn người đã làm ra nhiều đồ tốt, nói tất cả cho ta nghe một chút."

"Đồ tốt thì chưa nói, cũng chỉ là một chút đồ chơi nhỏ không ăn thua mà thôi, dù sao chuyện ta muốn làm nhất là làm ra biến dị ma thú siêu cường đại mà vẫn chưa thành công."

Nói vài câu khiêm tốn, Ban Tư mới bắt đầu giới thiệu "Thành quả nghiên cứu" của mình. Lúc này Phượng Vũ mới nhận ra, Tiểu Lão Đầu có hình dáng không đặc biệt gì này thật sự làm ra không ít thứ linh tinh tạp nham. Có lẽ vì biết tu vi mình khó khôi phục lại, hãn chuyển tất cả tinh lực (tinh thần và sức lực) sang phương diện khổng chế ma thú, cũng mở mang không ít thứ đồ nhỏ thực dụng. Thí dụ như chế ước phù có thể tùy tâm điều khiển ma thú theo ý mình, cho ma thú mượn lực lượng trận pháp của mình, thuốc bột có thể trong thời gian ngắn làm cho ma thú hoàn toàn miễn trừ pháp thuật ——

"Xin chờ một chút!" Nghe hãn nói tới đây, Phượng Vũ lấy ra một bọc giấy đưa tới trước mặt hãn: "Là loại thuốc bột mới nhìn thoáng qua giống như bột khoáng thạch này sao?"

Ban Tư nhìn lướt qua, ngạc nhiên nói: "Đúng vậy. Phượng Vũ tiểu thư, sao người cũng có?"

Phượng Vũ không trả lời mà hỏi lại: "Gần đây có phải có ma thú bị thí nghiệm dưới tay người chạy trốn hay không?"

"Đúng vậy. Hai ngày trước có một con Thanh Giáp Xà, ta sơ sót không khóa chặt lồng tre, lại để súc sinh kia chạy trốn ra ngoài."

"Có thể chứ." Phượng Vũ kể sơ lược chuyện đánh nhau tranh giành hoa, cuối cùng bình luận: "Ban Tư tiên sinh, thuốc bột của người quả thật rất hữu dụng. Lúc ấy ta nhìn thấy nó vậy mà miễn trừ với pháp thuật của Bỉ Dực thì còn tưởng rằng nó là chủng loại biến dị."

Được người khác khen ngợi, trên mặt Ban tư không khỏi mang theo vẻ đắc ý: "Loại thuốc bột này được mài chế từ một loại khoáng thạch đặc biệt mà thành. Trong thiên hạ, loại khoáng thạch này chỉ có ở một địa phương cực kỳ bí ẩn ở Tê Long cốc mới có, tin rằng khắp thiên hạ chỉ có một mình ta biết công dụng của nó. Chỉ cần bôi nó lên người, ít nhất trong vòng 20 phút thì có thể hoàn toàn miễn trừ với pháp thuật."

Chuyên chú nghe hẳn giới thiệu, Phượng Vũ như có điều suy nghĩ: nếu loài người bôi thuốc bột này, phải chăng cũng có thể miễn trừ công kích pháp thuật? Hoặc là, dùng thuật luyện khí, nấu loại khoáng thạch này chảy ra rồi cho vào trong áo giáp, chẳng phải là có thể làm cho lực phòng ngự nâng cao lên được thêm một tầng sao?

Ban Tư hoàn toàn không biết tâm tư của Phượng Vũ, thấy nàng im lặng không nói gì, còn tưởng rằng tiểu cô nương muốn loại thuốc bột miễn trừ này nhưng lại ngượng ngùng nói ra, vội vàng quay người lại lấy một bình sứ trong tủ đặt dưới đất ra, hai tay đưa tới trước mặt Phượng Vũ: "Lần đầu tiên gặp mặt, vốn nên đưa cho Phượng Vũ tiểu thư một phần đại lễ, nhưng trong lúc gấp gáp không có gì có thể lấy ra. Bình thuốc bột miễn trừ này coi như thú vị, hi vọng ngài đừng ghét bỏ."

"Đa tạ, ngài khách khí rồi." Nếu đối phương đã là thuộc hạ của Luci, Phượng Vũ cũng không khách khí với hẳn, nhận lấy bình sứ, dứt khoát nói thẳng: "Vừa rồi ta đang suy nghĩ, nếu như lấy nguyên liệu chủ yếu là khoáng thạch này rèn đúc vào áo giáp, có phải cũng có thể phát huy ra công hiệu miễn trừ pháp thuật hay không?"

Nghe vậy, hai mắt Ban Tư sáng lên: "Ý kiến hay! Sao ta chưa bao giờ nghĩ qua chứ!" Suy nghĩ một lát, hẳn lại kiêu ngạo lấy một túi đựng đồ trong tủ ra, đưa tới trước mặt Phượng Vũ: "Ta không biết gì về thuật luyện khí hết, lại không thể nào đi qua đi lại ở bên ngoài. Chuyện tìm kiếm người có tay nghề giỏi, có lẽ phải xin nhờ Phượng Vũ tiểu thư. Bên trong túi có 500 khối quặng thô nguyên chất tinh khiết, liền giao cho ngài làm thí nghiệm."

Người làm thí nghiệm, cần nhất chính là một hạt giống tốt và khéo léo linh hoạt. Thuốc bột vừa rồi hẳn đưa cũng chỉ là trên mặt mũi của Luci, lúc này thấy Phượng Vũ trong chốc lát liền nói ra biện pháp sử dụng khoáng thạch tốt hơn, không khỏi xem trọng nàng hơn một phần, thật tâm dâng lên toàn bộ khoáng thạch đã khổ cực khai thác.

Thấy thế, biết rõ tính khí của thuộc hạ cũ, Luci không khỏi lộ ra nụ cười hiểu ý. Ngày thường tính khí của thuộc hạ cũ này bình thường cáu kỉnh nóng nảy, trừ mình ra, ai cũng không cho nợ hoặc mua. Nếu như không phải thật lòng coi trọng Phượng Vũ, tuyệt đối sẽ không hào phóng như vậy. Phượng Vũ đã có thể hợp ý hẳn, lát nữa nói hẳn truyền thụ cho Phượng Vũ về Ngự Linh Sư chi đạo thì nhất định sẽ dốc hết toàn lực, sẽ không giấu giếm.

Dùng bữa sáng xong, Luci nói muốn đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút, thích ứng với thân thể mới một chút. Để Ban Tư ở lại thì làm sao không hiểu ý tứ của chủ thượng chứ, liền bắt đầu giảng giải cho Phượng Vũ về con đường tu hành Ngự Linh Sư.

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngự Linh Sư Chi Đạo

edit: tuyên xù

Nói tới, có thể trở thành một trong hai tên Ngự Linh Sư được ghi trong văn tự của Tát Lan, mức độ Ban Tư rất lớn là dựa vào vận số.

Ban đầu hãn vốn cũng là lập chí trở thành Ma Pháp Sư, lần đó vì kiếm Linh Tinh (tinh thể linh hồn) nên gia nhập vào đội thám hiểm tự do, lúc làm nhiệm vụ săn giết Cự Long trong khu vực rỗng ở có bảo tàng, vô tình phát hiện ra một quyển sách thượng cổ văn tự ghi chép không hoàn chỉnh.

Với người khác, quyển sách này hoàn toàn là một đồng chữ nguệch ngoạc, nhưng ở trong mắt Ban Tư có thể hiểu được thượng cổ văn tự này, quý giá hơn tất cả những báu vật trong hang ở của Cự Long. Lúc phân phối chiến lợi phẩm thì hãn ung dung thản nhiên lấy quyển sách này đi. Vốn tưởng rằng phía trên ghi lại là Thượng Cổ Ma Pháp, nhưng cẩn thận giải đọc ra kết quả làm hãn mừng rỡ như điên: đây đúng là bí tịch tu hành Ngự Linh Sư thất truyền đã lâu trên Đại lục!

Trước khi lấy được bí tịch, thân là Ma Pháp Sư thực lực Ban Tư nhiều nhất cũng chỉ là nhị lưu. Nhưng lúc lĩnh hội bí tịch, khổ tu hơn mười năm, sau đó Ban Tư lại xuất hiện trước mắt người đời lần nữa, liên tiếp thăng cao thủ trong thiên hạ, trong khoảng thời gian ngắn phong quang vô hạn, trở thành Ngự Linh Sư thiên hạ đều biết. Cho đến khi thua trên tay Luci, tâm phục khẩu phục đi theo hãn.

Nếu vẫn luôn tiếp tục tu luyện, nói không chừng, dựa vào thiên định pháp tắc, khi thực lực hãn đạt tới lệnh tôn thì thật sự có thể đánh bại Luci.

Nhưng ý trời trêu người, lúc đại chiến với Quang Minh Thánh Điện, Ma Vực cao tầng đột nhiên làm phản, không chỉ có linh hồn Ma Quân Luci bị phong ấn, thân là một trong năm thiết kỵ Ban Tư cũng vì luân phiên đại chiến nên thân bị trọng thương, cuối cùng dẫn đến kinh mạch tổn thương, tu vi thụt lùi lớn, vả lại không còn cách nào tu hành.

Nói tới đây, nhìn Phượng Vũ mặc dù không nói ra một câu, trong ánh mắt rõ ràng toát ra cảm xúc ảm đạm, Ban Tư cười nhẹ, vỗ vỗ vai nữ hài bề ngoài lạnh nhạt, nội tâm tinh tế này, nói: "Đều là một vài chuyện hạt vừng thối nát mà thôi, năm đó ta một lòng muốn báo thù cho bộ hạ, lúc biết mình không thể tu hành được nữa ta không khổ sở khó chịu, chỉ là phát rầu, không có thực lực thì nên làm sao để báo thù? May mà trước kia ta liền yêu thích nuôi dưỡng ma thú. Nghĩ tới nếu có thể điều khiển ma thú xuất chiến, thực lực chưa chắc có thể so với tu vi Hầu tước, kém hơn Đấu Sĩ hoàng giả và Ma Pháp Sư. Nên liền bắt đầu dốc lòng nghiên cứu con đường này, thoáng một cái liền qua 60 năm. Coi như ban đầu còn có một chút ý tưởng, hôm nay cũng sớm đã nghĩ thoáng. Chỉ có một tiếc nuối duy nhất chính là vô duyên với cảnh giới cường đại nhất."

Tuy nói vậy, rõ ràng có thể đi tới chỗ cao hơn xa hơn, lại một khi là Ngự Linh Sư được người người kính ngưỡng, thực lực thụt lùi lớn, trở thành "Phế nhân" không thể tu hành được nữa, tư vị phức tạp sao lại một câu "Đã nghĩ thoáng" là có thể hóa giải.

Như là nhìn thấu tâm tư Phượng Vũ, Ban Tư lại nói: "Ta nói ra chuyện xưa, không phải là muốn nhận sự đồng tình của nhiều người hoặc kể khổ với người khác, chỉ muốn để cho người biết, ta có tâm nguyện chưa thực hiện được. Phượng Vũ, truyền thụ Ngự Linh Sư chi đạo cho người, mặc dù là ý của bộ hạ, nhưng ta cũng có lòng riêng. Từ ngày biết mình không thể tu hành được nữa trở đi, ta liền hi vọng có một truyền nhân, thừa kế Ngự Linh Sư phát dương quang đại —— Phượng Vũ, người nguyện ý làm người này sao?"

Phượng Vũ vừa định trả lời, lại bị Ban Tư cắt ngang: "Trước khi người quyết định, ta nhất định phải nói cho người biết, sở dĩ ngàn vạn năm nay không có mấy người Ngự Linh Sư, không chỉ vì truyền thừa khuyết thiếu, lại càng bởi vì ngộ tính (năng lực hiểu biết) của tu hành giả về pháp môn của nó (phương pháp, cách thức), căn cơ, thiên phú, sự chịu đựng, ý chí, đều yêu cầu cực cao. Lúc người lựa chọn nó thì đồng thời nó cũng đang chọn lựa người. Chỉ cần có một hạng mục không phù hợp yêu cầu, người sẽ không có tư cách làm Ngự Linh Sư."

Nói ra hết những điều kiện khắc nghiệt, Ban Tư bình tĩnh nhìn Phượng Vũ, là mong đợi, cũng có xem xét kỹ: "Biết những thứ này, người sẽ lựa chọn thế nào đây?"

Không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt xem xét của đối phương, Phượng Vũ trầm giọng nói: "Bất kể như thế nào, sự lựa chọn của ta cũng chỉ có một —— ta muốn làm Ngự Linh Sư đứng đầu Tát Lan!"

Nói năng có khí phách, tuyên cáo mạnh mẽ làm hốc mắt Ban Tư nóng lên, suýt nữa lão lệ tung hoành: "Tốt! Không hổ là đệ tử của bộ hạ! Đã thật nhiều năm ta chưa từng thấy qua người tuổi trẻ có ý chí kiên định giống như người. Người đã có phần quyết tâm này, ta nhất định dốc hết sức lực, truyền thụ tất cả những gì ta biết cho người!"

Trong mấy ngày kế tiếp, Ban Tư buông bỏ mọi chuyện trong tay, giảng giải kỹ càng tỉ mỉ phương pháp tu hành Ngự Linh Sư cho Phượng Vũ. Ngự Linh Sư nhất định phải có tu vi trung cấp mãn cấp của Ma Pháp Sư mới có thể bắt đầu tu hành, cho nên trước mắt Phượng Vũ chỉ nghe Ban Tư truyền thụ một chút lý thuyết và bí quyết.

Bởi vì pháp môn căn bản của Ngự Linh Sư có không ít chỗ tương đồng với pháp môn cao cấp của Ma Pháp Sư, Phượng Vũ nghe qua không những không phát giác mệt mỏi, ngược lại suy luận, suy ra mà biết nên được ích lợi không nhỏ. Mà Ban Tư thấy đệ tử thông tuệ như thế, lại càng mừng rỡ

như điên, cảm thán có người kế thừa, hận không thể mở đầu óc ra nhét toàn bộ kiến thức vào trong đầu Phượng Vũ.

Hai người một lớn một nhỏ cả ngày không bước chân ra khỏi nhà, mất ăn mất ngủ, truyền thụ, học tập. Bất tri bất giác, đã qua năm ngày.

Lúc này, Ban Tư vẫn chưa thỏa mãn nói: "Những thứ căn bản, ta đã dạy cho người toàn bộ rồi. Còn lại chính là lúc tu hành có thể tự hiểu ra và vận dụng. Lúc người vượt qua trung cấp mãn cấp thì lại tới tìm ta, ta sẽ hướng dẫn người nhập môn."

Lúc này Phượng Vũ đã là hạ cấp mãn cấp, cách trung cấp một bước xa. Nhưng chỉ là một bước ngăn ngại này thôi mà có gần một nửa tu sĩ cả đời cũng không bước qua được. Bản thân tung hoành ngang dọc, lại có minh sư chỉ điểm, dĩ nhiên Phượng Vũ sẽ không có chút băn khoăn lo lắng này, nhưng từ cấp dưới đến trung cấp, rồi đến trung cấp mãn cấp, trong triều đình Tát Lan có ghi chép lại, Linh sĩ có thiên phú cao nhất thì thời gian cần ít nhất là sáu, bảy năm. Cho nên Ban Tư lại tăng thêm một câu: "Hi vọng sáu năm sau, chúng ta có thể gặp lại."

"Ta sẽ cố gắng." Phượng Vũ kiên định nói.

"Tốt, tốt!" Ban Tư khen ngợi, cười một tiếng, trong hộp đồng phong cách cổ xưa ở trên bàn, lấy ra một đôi đoản kiếm đỏ tươi như lửa, thấu lạnh (cái lạnh tỏa ra xuyên thấu) như băng đưa cho nàng: "Nghe bệ hạ nói người không có vũ khí thuận tay, đây là kiếm Chu Tước xinh xắn linh hoạt, vừa lúc hợp với người."

Phượng Vũ thấy bảo kiếm tuy nhỏ nhưng lại vô cùng sắc bén, thối lông nhẹ một cái nhưng đứt, biết nhất định là Thần Binh Lợi Khí, nghĩ đến vô công bất thụ lộc, nàng vừa định từ chối không nhận, Ban Tư cũng đã nhìn thấu tâm tư của nàng trước một bước: "Không được từ chối, nói thế nào thì

cũng coi như ta là một nửa sư phụ của người, đưa người ít đồ là chuyện cần làm, cũng đừng không nể mặt sư phụ."

Nghe hẳn nói vậy, Phượng Vũ đành phải nói cảm tạ rồi nhận lấy. Ban Tư hài lòng vuốt vuốt râu ngắn, nói sâu xa: "Giữ gìn nó thật tốt, lúc người chạm tới pháp môn Ngự Linh Sư, nó sẽ mang lại kinh hỉ cho người."

Đi ra nhà gỗ, Phượng Vũ đã lâu không thấy ánh mặt trời chiếu vào nên híp mắt lại, sau đó liền rơi vào một cái ôm ấm áp rộng lớn.

Từ lúc có lại được thân thể, Luci không có việc gì cũng sẽ yêu thương ôm nàng một cái, dùng lời hẳn nói chính là "Muốn hưởng thụ xúc cảm thân thể đã lâu không có thật tốt". Nơi này chỉ có ba người, đương nhiên Luci không thể nào ôm Ban Tư, vì vậy, Phượng Vũ liền rất "Bất hạnh" trở thành món đồ chơi lớn của hẳn.

"Học xong?" Luci xoa xoa khuôn mặt mập mạp nhưng vẫn còn mang theo chút vẻ trẻ con của Phượng Vũ, có chút bất mãn nói, "Trên mặt còn được, hai ngày nay người lại gầy đi, ôm không thoải mái. A Vũ, người phải ăn mập lên một chút."

"." Nghe được yêu cầu như đứa bé phàn nàn này, đầu Phượng Vũ đầy hắc tuyến. Nếu không phải toàn bộ hành trình đều ở bên cạnh hẳn, nàng quả thật muốn hoài nghi là pháp thuật thất bại, người ôm mình lúc này chính là một người khác.

— dù nói thế nào thì ngài cũng là Ma Quân bệ hạ, có thể có một chút uy nghi của Ma Quân hay không, nói một vài câu phù hợp với thân phận của ngài có được không, ngạo khí nghiêm nghị lúc mới gặp đi đâu rồi?

Phượng Vũ đang oán thầm, chỉ nghe Luci lười biếng nói: "Nếu học được khá nhiều rồi thì trở về học viện đi. Chỗ này của Ban Tư rất nhiều thứ đều không có, ta phải trở về chuẩn bị một chút, cố gắng đề cao thực lực lên."

"Được." Miệng đồng ý, Phượng Vũ đột nhiên nhớ tới Phó Tư Đường, lúc sắp chia tay ánh mắt lo lắng của thiếu niên lại xuất hiện trước mắt lần nữa. Lúc ấy mình nói nhiều nhất là hai ba ngày sẽ trở về, hiểu được những thứ kia nên trễ nãi lâu như vậy, chắc chắn Tư Đường sẽ lo lắng.

Biết bọn họ quyết định rời đi, mặc dù Ban Tư không tha, nhưng không có làm nhiều hành động giữ lại. Dù sao lần này, không phải vĩnh biệt.

Trước khi đi, Ban Tư cứng rắn nhét cho Phượng Vũ một túi lớn Ma Thú Tinh Hạch, nói là ma thú trung cấp trưởng thành trong cốc đều đã bị hãm bắt rất nhiều, Phượng Vũ đã đặc biệt đến vì tinh hạch, cũng không thể tay không mà về. Phượng Vũ từ chối không được, đành phải nhận lấy.

Đi ra khỏi con đường mòn giống như mê cung, Luci vỗ đầu một cái, đột nhiên nhớ tới: "Mấy ngày trước ta ra ngoài hoạt động gân cốt một chút thì phát hiện đồng phế vật kia bắt một nữ nhân, từ trước đến giờ ta luôn ghét nữ nhân nên sẽ không làm cái chuyện thả nàng ra ngoài."

Phượng Vũ cháy mồ hôi: "Nàng ở chỗ nào?"

"Chỗ đó."

Ngón tay chỉ về con đường phía tây, Phượng Vũ thấy một cái bao bố bị giấu trong bụi cỏ, chỉ lộ ra ngoài một chút xíu.

Dạo này ta bận quá, thông cảm nhé các nàng ^^

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cứu Hoàng Hậu Lần Thứ Hai

edit: tuyên xù

Cởi bao bố ra, Phượng Vũ kinh ngạc phát hiện, nữ tử bị trói tay chân, thoi thóp bên trong lại chính là quý phụ nhân ngày ấy mình mới vừa vào cốc đã từng cứu bà một lần, trong lòng không khỏi cảm thán thế giới này thật nhỏ.

Quý phụ nhân bị trùm trong bao bố sáu ngày, lúc này dung nhan tiều tụy, bộ dáng nhếch nhác, hô hấp thật yếu ớt. Phượng Vũ biết đây là đói khát và sợ hãi dẫn đến mất sức, liền thi triển một ma pháp chữa thương.

Chú ý tới trên người đối phương có ấn ký ma pháp khác không thuộc về mình, Phượng Vũ hỏi: "Sư phụ từng thi triển ma pháp chữa thương cho nàng?"

"Dĩ nhiên, nếu không loại nữ nhân ăn sung mặc sướng này làm sao có thể sống đến bây giờ chứ?"

Theo hai người đối thoại, quý phụ nhân nửa nằm trong ngực Phượng Vũ sau khi trải qua ma pháp, sắc mặt chuyển biến tốt hơn rất nhiều, ý thức cũng từ từ tỉnh lại từ trong hôn mê.

Thấy mình được một nữ hài hơi quen mặt ôm vào trong ngực, quý phụ nhân suy yếu hỏi: "Người là.?"

"Ta là Phượng Vũ, người có chút hơi sức nào không? Ăn một chút gì đi." Nói xong, Phượng Vũ lấy ra một miếng lương khô và một bình nước.

Đặt vào ngày thường, khẳng định loại đồ ăn thô ráp này không vào được mắt thần của quý phụ nhân. Nhưng lúc này bà lại giống như nhìn thấy mỹ vị thượng hạng, cảm kích, thèm muốn, cắn một chút một chút miếng lương khô trên tay Phượng Vũ. Theo thức ăn vào bụng, mắt bà vốn tan rã từ từ khôi phục vài phần thần thái.

Nhớ tới lúc đó quái vật đánh bất tỉnh người của mình, quý phụ nhân biến sắc, vội vàng đưa tay sờ soạng người mình. Sau khi phát hiện quần áo toàn vẹn, mới thở phào nhẹ nhõm: "Cám ơn. Cám ơn người lại cứu ta, không ai làm khó dễ người chứ?"

Thấy bộ dạng của bà tuy đang ở trong tình cảnh nhếch nhác, nhưng lại vẫn lo nghĩ cho người khác, Phượng Vũ không khỏi sinh ra mấy phần hảo cảm với bà: "Người nói là nhóm người bắt người kia sao? Mục tiêu của bọn họ vốn là ta, nhưng ta đã diệt trừ bọn họ, yên tâm đi, hiện tại người hoàn toàn an toàn. Nhắc tới cũng vừa khéo, ngày đó bọn họ giấu người trong bụi cỏ, sắc trời lại tối, ta cũng không phát hiện ra. Cho tới hôm nay quay về lối cũ mới nhìn thấy người, nếu phát hiện ra người sớm mấy ngày, người có thể nếm ít khổ sở hơn rồi."

Theo lời của Phượng Vũ, quý phụ nhân dần dần nhớ lại mấy ngày trước lúc tỉnh lại từ trong hôn mê thì nghe được tiếng kêu đánh kêu giết cùng đối thoại, cùng với khổ sở mấy ngày nay, trong lòng nhất thời nảy lên một trận tức giận: "Nhóm người này là Đồng gia phái tới phải không?"

—— chính là Đồng gia, lại dám bất kính với hoàng hậu, quả thật đáng chết!

Không ngờ bà lại biết Đồng gia, Phượng Vũ lập tức nghĩ đến bề ngoài hiện tại của Luci, lập tức lên tiếng bảo vệ: "Nói chính xác là, thủ lĩnh dẫn đầu là Đồng gia thiếu gia Đồng Tân, mang theo người của Tam điện hạ tới giết ta. Thật may là Biểu thiếu gia Đồng Trì nhà bọn họ nhìn thuận mắt, nói cho ta biết tin tức này, ta mới tránh được một kiếp."

Nghe vậy, quý phụ nhân đột nhiên cả kinh: "Tam điện hạ? Tam điện hạ nào?"

Phượng Vũ hỏi ngược lại: "Ngoại trừ người thừa kế Tu Thập Đế Quốc Lạc Tây Á, ở Tây Phong Đại lục còn có Tam điện hạ thứ hai sao?"

— Lạc Tây Á. Hài tử này vẫn luôn rất nghe lời, làm sao sẽ làm ra loại chuyện như vậy?

Thấy trong mắt quý phụ nhân lóe lên hoài nghi, Phượng Vũ kết luận chắc chắn đối phương có quan hệ với một phương thế lực nào đó. Nhưng nàng không thừa dịp nói gì nữa hết. Có lúc, ngược lại nóng vội sẽ hỏng việc.

Quả nhiên, trầm ngâm chốc lát, rốt cuộc quý phụ nhân cũng thiếu kiên nhẫn, hỏi: "Người và bọn họ kết thù thế nào? Vì sao bọn họ xuống tay với người?"

"Ừm, có lẽ là vì lời nói của ta đi." Phượng Vũ làm bộ dáng nhớ lại: "Ta là đệ tử của Linh Chân học viện, vào ngày điển lễ nhập học, ta, Tam điện hạ và Đồng chủ nhiệm đã gặp mặt, ta vô ý hỏi Tam điện hạ một câu có muốn vương vị hay không, sắc mặt Tam điện hạ liền đại biến, sau đó Đồng chủ nhiệm còn ra tay công kích ta."

Nói xong, Phượng Vũ nhún vai một cái, vẻ mặt cực kỳ vô tội: "Tam điện hạ không phải là người thừa kế duy nhất của Đế Quốc sao? Muốn vương vị là chuyện đương nhiên, thật không hiểu sao phản ứng của hắn lại lớn như vậy. Chuyện cách đã nhiều ngày rồi, thế nhưng lại còn phái người đuổi giết ta. Nếu không có Đồng Trì đứng về phía ta, ta đã sớm thành quỷ dưới đao của hắn rồi."

Nói xong, Phượng Vũ liếc mắt nhìn Luci một cái, lặng lẽ le lưỡi ở trong lòng một cái: lời nói này tất cả đều là thật, không thể coi là nói láo. Chỉ là có một vài chỗ nên tinh lược thì nàng tự động bỏ đi rồi.

Quả nhiên lời nói này khiến cho sắc mặt quý phụ nhân đại biến —— vương vị? Kê hèn mọn này. mà lại cũng dám vọng tưởng vương vị? ! Người có thể ngồi lên vị trí kia, chỉ có một mình Minh Nhi!

Dù sao quý phụ nhân cũng là nhân vật lăn lộn nhiều năm trong danh lợi, sắc mặt biến hóa chỉ một chút, liền khôi phục lại bình tĩnh: "Tiểu muội muội, đây là lần thứ hai người cứu ta, không lời nào cảm tạ hết được đại ân, lúc này ta cũng không có thứ gì tốt báo đáp người. Người cầm cái này trước ——"

Nói xong, quý phụ nhân tháo một vòng tay ở cổ tay ra, Phượng Vũ nhìn, không khỏi sửng sốt: đây không phải là Thanh Lam Hồi Xuân ngọc chế thành vòng tay sao? Nghe Tiểu Ôi Ôi nói, đây là lễ vật ngày nhập học người Đồng gia dâng tặng cho Tam điện hạ. Bởi vậy, thân phận của quý phụ nhân cũng đã muốn lộ ra —— trừ hoàng hậu, cái tên Lạc Tây Á yêu báu vật như mạng tuyệt đối không nỡ đưa bảo bối cho những người khác!

Thấy Phượng Vũ không nhận, quý phụ nhân cho là nàng khiêm tốn, dứt khoát trực tiếp đeo cho nàng: "Tiểu muội muội, vòng tay này tuy nhỏ, nhưng lại có hiệu quả đối với người tu hành các người. Mặt khác, nếu người có chuyện gì khó khăn, có thể mang nó đến nội thành tìm ta."

Đế Đô chia ra ngoại thành và nội thành. Nội thành là hoàng cung và nơi ở của quý nhân cùng quan lớn, cư dân ngoại thành chủ yếu đều là bình dân.

Đến đây, thân phận của quý phụ nhân đã không còn nghi vấn.

Nhưng đường đường là hoàng hậu, tại sao phải chạy tới những chỗ thế này?

Nghĩ như vậy, Phượng Vũ không khỏi nghi ngờ hỏi ra miệng.

Vấn đề này dẫn đến quý phụ nhân im lặng một hồi, một lúc lâu sau, mới nhẹ giọng đáp: "Ta tới tìm hài tử của ta, rất lâu rồi ta không được gặp hẳn,

cho nên không nhin được muốn tới gặp hẳn một lần."

Tìm người? Nhớ lại ngày đó lúc chia tay Lăng Tử Minh, dưới chân núi truyền tới tiếng gọi, Phượng Vũ thầm nghĩ, chẳng lẽ, người bà muốn tìm chính là Lăng Tử Minh?

Nhưng, cho tới nay không phải Hoàng thất chỉ có một hoàng tử là Lạc Tây Á sao? Nếu Lăng Tử Minh là hoàng tử, thì vì sao lại lưu lạc bên ngoài? Mà nhìn biểu tình âm đạm của bà, rõ ràng chính là một mẫu thân quan tâm nhi tử nhưng lại không được đáp nên đau khổ, tuyệt đối không giả vờ được. Lại nghĩ đến lời nói của Lăng Tử Minh ngày đó "Mười sáu năm trước, là bà không cần ta trước", Phượng Vũ đã hiểu, nếu Lăng Tử Minh thật sự là hài tử của bà, vậy khẳng định nội tình phía sau không đơn giản.

Xét thấy cũng coi như với Lăng Tử Minh không đánh nhau thì không quen biết, Phượng Vũ không nhin được nói: " Nếu người nhớ hẳn, trực tiếp nói với hẳn không phải là được rồi sao, cần gì tự mình chạy tới những chỗ thế này."

Quý phụ nhân sâu kín thở dài, nói không hết tang thương: "Tiểu muội muội, người không hiểu đâu. Có một số việc. Có một số việc nếu đã sai lầm từ đầu rồi, như vậy sau này muốn làm lại từ đầu lần nữa chính là muôn vàn khó khăn."

Lau đi nước mắt tràn ra khóe mắt, quý phụ nhân gượng cười nói: "Những lời này sau này hãy nói đi, bây giờ còn phải làm phiền người và đồng bạn của người, dẫn theo ta cùng rời khỏi Tê Long cốc, được chứ?"

"Dĩ nhiên có thể."

Phượng Vũ đỡ quý phụ nhân, đi cùng Luci đi một chút dừng một chút, thời gian nhiều gấp hai so với dự tính, rốt cuộc cũng đi tới cửa vào cốc. Xa xa thấy xuất khẩu phía trước, quý phụ nhân dừng lại, xoay người lại nhìn về phía đằng sau, trong mắt đều là vẻ lưu luyến không rời.

Dĩ nhiên bà không phải đang hoài niệm địa phương tràn đầy ma thú cùng giết chóc, mà là đang nhớ tới trước sau bà cũng không thể như nguyện gặp mặt hài tử được một lần.

Một lúc lâu sau, quý phụ nhân mới thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi thôi."

Sau khi bà xoay người lại, lòng Phượng Vũ chợt có cảm giác, không nhìn được nhìn thoáng qua phía sau. Khóe mắt liếc thấy bạch quang chợt lóe, nhưng thấy Tuyết Điêu sao cứ bay lượn qua lại. Trên lưng điêu, bóng dáng thiếu niên, hết sức cô đơn, hết sức quật cường.

Nàng yên lặng để ở trong mắt, nhưng không lên tiếng.

Có chút khúc mắc, chỉ có người trong cuộc mới có thể cởi ra, người ngoài không thể nhúng tay vào.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau, Yêu Thích Từ Đó Về Sau

edit: tuyên xù

"Hoàng hậu bệ hạ!"

Vừa đi ra khỏi Tê Long cốc, liền thấy một đội vệ binh đi tới trước mặt. Nam tử oai hùng dẫn đầu nhìn thấy Phượng Vũ đi cùng, nhất thời hai mắt sáng lên, vọt tới trước mặt quý phụ nhân quỳ một chân xuống: "Thiên Hữu Tu Tháp! Mấy ngày liên tiếp thuộc đi khắp Tê Long cốc cũng không tìm được ngài, thật tốt cuối cùng ngài cũng trở lại!"

Bị một câu của thuộc hạ nói ra thân phận, quý phụ nhân cười khổ liếc mắt nhìn Phượng Vũ, nói: "Tiểu hộ vệ trưởng, những ngày qua khổ cực người rồi."

"Không, là thuộc hạ vô năng, lại không thể bảo vệ ngài thật tốt, xin ngài giáng tội trách phạt!"

"Nếu không phải ta nhất quyết kiên trì muốn ngồi xe ngựa đơn giản tùy tiện rời cung, sao lại như thế? Tất cả đều do ta mà ra, hộ vệ trưởng không nên tự trách."

Hoàng hậu lại nhẹ giọng khuyên lơn vài câu, lúc này vẻ mặt hộ vệ trưởng mới tỏ vẻ hối hận đứng lên: "Đa tạ ngài khoan hồng độ lượng. Xin ngài nói cho thuộc hạ biết, là ai cả gan làm loạn dám can đảm tập kích ngài, thuộc hạ chắc chắn sẽ băm thây người đó thành nghìn đoạn!"

Nghe hẳn hỏi kẻ cầm đầu, hoàng hậu không khỏi nghĩ đến Lạc Tây Á, trong mắt xẹt qua một tia hoài nghi, cũng không muốn chuyện xấu trong nhà rêu rao ra ngoài: "Ta. . . . chỉ lạc đường té xiù, thật may có vị tiểu muội muội này và bằng hữu của nàng tương trợ."

Nghe vậy, lúc này hộ vệ trưởng cúi mình thật thấp vái Phượng Vũ: "Đa tạ các hạ!"

"Một cái nhắc tay, không cần phải khách khí." Phượng Vũ giả vờ kinh ngạc nói: "Thì ra ngài là hoàng hậu bộ hạ, xin thứ cho ta vừa rồi thất lễ."

Nói xong, nàng làm bộ muốn bái, lại bị hoàng hậu đỡ lên: "Vừa rồi là ta không nói cho người biết thân phận, hơn nữa người đã cứu ta, nào có thất lễ? Nhanh đừng khách khí như vậy."

Nghe vậy, Phượng Vũ càng cảm thấy tính cách của vị hoàng hậu này khiêm tốn nhã nhặn dịu dàng, thật sự hoàn toàn không giống Tam điện hạ ương ngạnh vô năng kia.

Tán dóc vài câu, hoàng hậu mới chú ý tới khắp người mình đều nhếch nhác, cười khỗ nói: "Ta tìm một chỗ thay quần áo trước đã, sau đó hồi cung, nếu trở về với bộ dáng này, nhất định sẽ dẫn đến người khác nghị luận."

Phượng Vũ rất có hảo cảm với bà, thuận tiện mời: "Nếu ngài không ngại, vậy mời ngài đến chỗ ta đi."

"Người đã nói người là đệ tử của Linh Chân học viện có đúng không? Rất nhiều năm trước ta cũng đã từng đọc sách ở đó." Trong mắt Hoàng hậu lộ ra vẻ hoài niệm, "Người đã không chê ta phiền toái, vậy ta cũng sẽ không khách khí. Tiểu hộ vệ trưởng, ta nhớ hình như muội muội người cũng đọc sách ở học viện, có đúng không?"

"Đúng vậy." Nhắc tới muội muội, vẻ mặt của Tiểu Kiêu đang căng thẳng trở nên dịu dàng hơn một chút.

"Như vậy, chúng ta có thể thuận tiện đi xem nàng một chút."

"Tiểu Đường, hiếm khi tỷ tỷ tới thăm đệ, sao đệ làm vẻ mặt nghiêm trọng thế? Chẳng lẽ không muốn nhìn thấy tỷ tỷ sao? Ta thật sự rất đau lòng ~" dung nhan mỹ lệ vô song, dáng dấp chinh tề, vẻ mặt nữ tử như sắp khóc.

Nếu là nam nhân khác thấy mỹ nhân đau lòng như thế, nhất định sẽ trách cứ mình không tốt, lại chọc cho mỹ nhân khóc. Nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên với tỷ tỷ, Phó Tư Đường hoàn toàn không để ý tới bộ dáng này: "Dùng một chiêu có ý nghĩa sao?"

Nghe vậy, nữ tử đang đau lòng muốn chết lập tức biến mất không thấy, tốc độ biến sắc mặt thậm chí còn nhanh hơn lật sách: "Tiểu Đường, đệ lớn lên thì trở nên tâm địa sắt đá, không hề có một chút đáng yêu nào như khi còn bé."

"Dù sao cũng là tỷ tỷ vẫn chăm chỉ khéo léo làm người ta thêm phiền toái." Phó Tư Đường lạnh lùng châm chọc lại, "Sáu ngày trước tỷ đưa tin nói muốn đệ bỏ xuống tất cả mọi chuyện tới đón tỷ, đệ tới đây. Tỷ nói nhiều năm rồi đệ không có tới Đế Đô bồi nhân vật quan trọng, đệ cũng đền bù rồi. Hiện tại ta còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm, xin tỷ đừng ngăn cản đệ nữa."

Tỷ tỷ của Phó Tư Đường, chính là thiên tài chiêm tinh danh tiếng truyền xa của Phó gia ở thành Tinh Vân, Phó Tư Tuyền. Nghe nói, lời tiên đoán của nàng thậm chí có thể ảnh hưởng đến quyết sách của Hoàng thất. Lần đầu nghe nói về nàng đều sẽ tưởng tượng nàng thành một thế ngoại cao nhân siêu phàm tuyệt tục (không phải người phàm), trên thực tế, tính cách của nàng rất xấu, vốn có danh xưng là ma nữ thành Tinh Vân.

Lập tức bị đệ đệ chỉ trích không chút khách khí, nàng lại khác thường không tức giận, rảnh rỗi thưởng thức mùi ngón tay sơn móng tay đỏ thắm, hình như không chút để ý hỏi: "Tiểu Đường, chuyện gì để đệ gấp gáp như vậy?"

"Ta có một bằng hữu, xâm nhập Tê Long cốc đến nay không có tin tức, đệ nhất định phải đi tìm nàng."

"Chưa từng thấy bộ dáng gấp gáp này của đệ, không phải bằng hữu của đệ đều rất mạnh sao? Còn cần đệ bảo vệ?"

"Mặc dù nàng rất mạnh, nhưng chung quy vẫn là một nữ hài tử, làm sao khiến người ta yên tâm được!"

"À...à.... nữ ~ hài ~ tử ~" Phó Tư Tuyên dùng giọng điệu trêu ghẹo nói, nhưng trong mắt lại không có một chút ý cười nào, mà mang theo khí lạnh: "Tiểu Đường, hiếm khi thấy đệ khẩn trương vì một nữ hài tử, nàng nhất định rất quan trọng với đệ."

"Đệ ——" vô ý lộ ra tâm sự, gương mặt tuấn tú của Phó Tư Đường lập tức ửng hồng, "Mặc mớ gì tới tỷ!" Nói xong, hăn thô lỗ quét nhanh được đã chuẩn bị xong vào túi đựng đồ, vội vã đi ra cửa.

Nhìn bóng dáng đệ đệ biến mất trên hành lang, nụ cười trên mặt Phó Tư Tuyên cũng biến mất không thấy.

"Nữ hài tử. Xem ra điều tra không sai, nàng nhất định là người trong lời tiên đoán của quẻ bói. Tiểu Đường, xem ra đệ hoàn toàn không để lời tỷ nói ở trong lòng. Cũng khó trách, là do trước kia tỷ chọc ghẹo đệ nhiều lần, khiến đệ không tin tỷ nữa."

Nhắm mắt lại, trên mặt Phó Tư Tuyên lộ ra một nụ cười khổ: "Nhưng lúc này tỷ thật sự không nói đùa, 'Ngẫu nhiên gặp nhau, yêu thích từ đó về sau."

Mãi tương tư, máu đổ' Nếu đệ u mê không tỉnh ngộ, cuối cùng chỉ là ——"

Uổng phí tính mạng.

Lúc về tới trường học đúng lúc là trước giờ nghỉ trưa, các đệ tử hoặc là ở Diển Võ Đường, hoặc là ở phòng học. Phượng Vũ không làm kinh động bất kỳ ai, dẫn hoàng hậu tới ký túc xá của mình.

Với hoàn cảnh nơi ở mà nói, ký túc xá của Linh Chân học viện đã coi như là hạng nhất. Nhưng so với hoàng cung, nhất định là cực kỳ đơn sơ. Hoàng hậu không có chút cảm giác khó chịu nào, ngược lại hăng hái đánh giá chung quanh, hoài niệm nói: "Kết cấu vẫn giống y đúc như lúc ta ở đây trước kia, thật sự là đã lâu lắm rồi."

Nghe vậy, Phượng Vũ vẫn không cảm thấy làm sao, Luci ở một bên đã trừng mắt nhìn: 60 năm rồi, tính tình của nữ nhân chưa từng thay đổi qua, vẫn luôn là đáng vẻ ngạc nhiên này khi nhìn thấy một vài chuyện, ngay cả địa vị cao quý là hoàng hậu của một nước Ngải Phi cũng không ngoại lệ. Trước đây vì mình ghét cái tính dính dáng dây dưa của các nàng nên vẫn giữ nguyên lựa chọn độc thân, xem ra còn phải tiếp tục kéo dài.

—— Nhưng ngược lại Phượng Vũ là một ngoại lệ, nàng trước giờ không dài dòng dây dưa, rất nhiều khi còn rõ ràng hơn nam nhân, ngược lại rất hợp với sở thích của mình.

Còn chưa nghĩ xong, liền nghe được tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ ngoài cửa, ngay sau đó, cửa phòng khép hờ liền bị đẩy ra: "Phượng Vũ! Ta nghe người gác cổng nói người trở lại, người không sao chứ?"

Nói xong, người tới thấy trong phòng có hơn mấy người đứng, còn có một nam tử oai hùng trừng mắt nhìn mình, không khỏi sửng sốt: "Các người. Hoàng hậu bệ hạ?"

Thấy rõ người tới, sắc mặt Tiểu Kiêu dịu đi một chút: "Thì ra là Phó thiếu gia. Bệ hạ cải trang đi ra ngoài, hi vọng ngài không lộ ra ngoài."

"Dĩ nhiên." Người tới chính là Phó Tư Đường, tất cả tâm tư của hắn đều ở trên người Phượng Vũ, cũng không kịp truy cứu vì sao hoàng hậu lại đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng. Vội vã đi tới hành lễ, hắn vội vã đánh giá Phượng Vũ từ trên xuống dưới, "Phượng Vũ, người kéo dài thời hạn trở về, không có xảy ra chuyện gì chứ?"

"Cảm ơn, ta không sao." Thấy Phó Tư Đường lo lắng cho mình như thế, Phượng Vũ rất áy náy, "Thật xin lỗi, lúc ấy nói với người là hai ba ngày sẽ trở lại, kết quả gặp phải một vài chuyện, kéo thêm mấy ngày, nhọc người lo lắng rồi."

"Người bình an là tốt rồi." Thấy tinh thần Phượng Vũ rất tốt, cũng không bị thương, mình chuẩn bị được hoàn toàn không phải sử dụng đến, Phó Tư Đường hoàn toàn yên lòng. Nhưng lúc hắn nhìn thấy người đứng sát bên cạnh Phượng Vũ, không khỏi nhíu mày.

"Phượng Vũ, người biết Đồng học trưởng khi nào vậy?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Gợn Sóng

edit: tuyên xù

Chậm một nhịp, Phượng Vũ mới phản ứng được "Đồng thiếu gia" trong miệng Phó Tư Đường là Đồng Trì, cũng tức là Luci hiện tại: "Cũng mấy ngày nay rồi, chúng ta kết bạn đồng hành, hẳn rất chiếu cố ta."

Nghe ra sự thân thiết trong giọng nói của Phượng Vũ, trong lòng Phó Tư Đường đau xót, lập tức không để ý tới lễ phép, kéo Phượng Vũ qua một bên, nhỏ giọng nhắc nhở: "Hẳn là cháu của Đồng Mạc Uyên, xưa nay âm hiểm xảo trá, tiếp cận người nhất định không có lòng tốt đâu."

Đối mặt với Phó Tư Đường vội vàng, Phượng Vũ chỉ có thể dờ khóc dờ cười. Nàng khẳng định không thể nói cho hẳn biết bây giờ đang ở trong thân thể Đồng Trì thực tế là Luci, nhưng không đành để Phó Tư Đường lo lắng cho nàng, liền hàm hồ an ủi: "Yên tâm đi, hẳn đối xử rất tốt với ta, sẽ không có gì đâu."

Không ngờ rằng bốn chữ "Đối xử rất tốt với ta" này (trong tiếng Trung: "对我很好"), lại hung hăng đâm vào lòng Phó Tư Đường lần nữa. Hẳn định khuyên nữa, lại đột nhiên bị người nhẹ nhàng gạt ra: "Tiểu băng hữu, kiếm chuyện ly gián thật sự là hành vi rất không quân tử."

Nghe vậy, Phó Tư Đường không chịu yếu thế nhìn "Đồng Trì" chằm chằm: "Người không có tư cách nói hai chữ quân tử."

"Hả?" Luci khẽ nheo mắt phượng lại, ý vị sâu xa nói, "Xem ra, người quyết định tranh cao thấp với ta sao?"

"Đang có ý đó." Phó Tư Đường gằn từng chữ một.

Tầm mắt hai người va chạm trong không trung, tóe ra tia lửa vô hình. Phượng Vũ lại u mê chưa tỉnh, nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, không hiểu ra sao nói: "Các người muốn tranh cao thấp cái gì?"

"Ha ha." Nhìn ra mấy phần ý tứ hoàng hậu khẽ cười kéo nàng qua, "Đừng để ý, đó là kiêu ngạo của đám nam hài bọn chúng."

Không rõ nguyên do, Phượng Vũ còn muốn hỏi tới cùng, lại nghe được một tiếng cười quen thuộc truyền đến từ ngoài cửa: "Ha ha, thật náo nhiệt, còn có chỗ cho ta không?"

"Hiệu trưởng!"

Kèm với tiếng kinh hô, một lão giả tinh thần khỏe mạnh đi vào, chính là hiệu trưởng Nhạc Tập.

Hắn vui vẻ nhìn mọi người, lúc ánh mắt rơi vào trên người hoàng hậu thì dừng lại: "Ngài Phi, sao người lại tới đây?"

Ở Tu Tháp có thể gọi thẳng kỳ danh của hoàng hậu bệ hạ, thì trừ hoàng đế bệ hạ ra, cũng chỉ có ân sư giảng dạy hoàng hậu Nhạc Tập thôi.

"Lão sư, đã lâu không gặp." Trước mặt hiệu trưởng, Ngài Phi vĩnh viễn coi mình là đệ tử. Hơi gật đầu làm lễ, nàng mỉm cười giải thích, "Ta vô tình gặp được Phượng Vũ tiêu thư, gặp lần đầu đã quen thân, được nàng mời, liền đến trường học, đang chuẩn bị lát nữa đi thăm ngài đấy."

"Thì ra là thế." Ánh mắt Hiệu trưởng quét qua hoàng hậu xem như hiểu rõ rồi biến mất, không vạch trần, nhìn về phía Phượng Vũ hỏi: "Phượng Vũ đồng học, chuyện làm thế nào rồi?"

"May mắn không làm nhục mệnh."

Nói xong, Phượng Vũ lấy một túi to từ khayên tai trữ vật ra, mở ra một chút, tiện tay tóm lấy một viên Ma Thú Tinh Hạch đưa cho hiệu trưởng.

Hiệu trưởng liếc nhìn bên trong túi căng phồng, tất cả đều là Ma Thú Tinh Hạch, mặc dù sớm có thói quen Phượng Vũ mang "Kính hỉ" cho hắn, nhưng vẫn lại bị chấn kinh nữa rồi.

Thực lực hạ cấp mãi cấp, có thể cần phải là kết bạn đồng hành qua lại tự nhiên trong Tê Long cốc, nên lấy được nhiều ma thú tinh hạch như vậy, quả thật con mẹ nó quá biến thái!

Hiệu trưởng từ trước đến giờ luôn luôn nghiêm trang, trong lòng cũng không nhịn được nhảy ra dụng ý xấu và nói lời thô tục.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: "Rất tốt, Phượng Vũ đồng học, người đã hoàn thành ước định, như vậy từ ngày hôm nay, người chính là đệ tử chính thức của học viện. Đúng lúc tối nay có tiệc tối đón người mới, ta sẽ tuyên bố chuyện này trong buổi tiệc."

"Không cần giống trống khua chiêng như thế chứ?"

"Đây coi là cái gì, ta hận không thể nói cho mọi người biết Nhạc Tập ta lại thu được một người đệ tử thiên tài!" Cuối cùng trong lòng Hiệu trưởng cũng không nhịn được mừng như điên, lớn tiếng nói.

Lời của hắn nhất thời liền đưa tới một trận cười. Phó Tư Đường vì nghĩ đến về sau mình và Phượng Vũ chính là đồng môn, càng thêm vui vẻ nường mày.

Hiệu trưởng rất ít khi luống cuống như thế, không khỏi có chút xấu hổ, nghiêm mặt quay sang che miệng cười khẽ nói với hoàng hậu: "Đúng lúc người cũng đến, lại hợp ý với đứa nhỏ này, liền lưu lại cùng nhau tham gia tiệc tối đi."

"Liên theo người an bài."

Tiểu Kiêu ở một bên cũng lộ ra nụ cười hiểm có: "Dã nha đầu Ôi Ôi rất ít về nhà, bình thường ta lại bận bịu công vụ, đúng lúc thừa dịp tối nay có thể gặp muội ấy một lần."

Mọi người đang vô cùng vui vẻ, Phượng Vũ lại nhíu nhíu mày: vừa rồi nghe ý tứ của hiệu trưởng, là muốn thu mình làm đệ tử? Nhưng nàng đã có sư phụ, sao có thể nữa làm đệ tử của người khác?

Chung đặng lâu ngày, chỉ cần một ánh mắt, Luci liền có thể hiểu rõ tâm tư của nàng, lúc này ngăn lại Phượng Vũ đang muốn nói chuyện, lắc đầu với nàng một cái: "Liên làm theo lời hửn nói đi."

Phượng Vũ cả kinh: "Nhưng người ——" với kiêu ngạo của Luci, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho đệ tử có hai sư phụ?

"Ta." Ánh mắt Luci lóe lên một chút sau đó thông suốt, nói: "Bái ông ta làm thầy, về sau người làm việc tương đối dễ dàng."

"Ta cũng không cần ——"

"Đừng nhiều lời." Lời nói Luci tuy nhẹ, nhưng lại vô cùng kiên quyết: "Làm theo lời ta nói đi."

"Được rồi."

Phượng Vũ biết Luci suy nghĩ vì mình, trong lòng rất cảm động. Nhưng lại không biết, lúc này Luci đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm: thật may vừa rồi kịp thời dời tầm mắt đi, nếu không thì thật sự không dám bảo đảm là sẽ bị Phượng Vũ nhìn ra ý nghĩ chân chính.

Một màn hai người thì thầm bàn luận này rơi vào trong mắt người khác, thì không cảm giác thế nào, chỉ có Phó Tư Đường, nụ cười lập tức biến

mất. Nhìn chăm chú thật kỹ Phượng Vũ, hẳn không khỏi âm thầm nắm chặt tay thành quả đấm: ánh sáng của nàng không chỉ có mình chú ý tới, về sau nên cố gắng hơn mới được!

Bữa tiệc bình thường đều dùng ma pháp ánh sáng để chiếu sáng thay thế, ly thủy tinh xa hoa được ánh sáng này chiếu vào thì khúc xạ ra ánh sáng rung động lòng người. Ngày thường đệ tử chỉ mặc đồng phục của học viện thì tất cả giờ thay lễ phục thích hợp với dáng người, lại có thêm một chút tao nhã hào phóng.

Trong phòng thay y phục.

"Váy rất bất tiện, ta vẫn là mặc âu phục thôi."

"Tuyệt đối không được! Làm gì có thực nữ nào mặc y phục của nam nhân chứ? Người nói đúng không, Ôi Ôi."

"Đúng nha đúng nha, hoàng hậu bệ hạ nói không sai. Người xem ta này, vì không muốn nghe ca ta cầu nhàu, còn không phải là ngoan ngoãn đối lễ phục váy dạ hội sắm vai thực nữ đó thôi."

"Nhưng cảm giác rất kỳ lạ." Cho tới bây giờ người nào đó đều rất đơn giản, không quen mặc váy dài nên cứ kéo kéo, nói lảm nhảm.

"Kỳ lạ chính là người, làm gì có nữ hài tử nào không trang điểm ăn diện chứ!" Hoàng hậu từ trước đến giờ luôn dịu dàng hiếm khi kiên quyết.

Nàng lại lấy một cái váy dài từ trong hân trữ vật ra, khoa tay múa chân trên người Phượng Vũ: "Màu tím thần bí, màu trắng cao quý, màu đỏ nóng bỏng. Làn da Tiểu Phượng Vũ thật tốt, mặt mũi lại thanh tú, bất kể cái nào cũng rất hợp với người. A, thật nhức đầu, nên chọn bộ nào mới đẹp đây?"

.

Tiệc tối còn chưa chính thức bắt đầu, một bóng dáng thướt tha dịu dàng, cùng một bóng dáng kiệt xuất tay trong tay đi tới, liên tiếp đoạt đi vô số tâm của nam nữ.

"Đó là Phó học trưởng rất ít khi lộ diện! Sớm nghe nói hẳn chẳng những thiên phú cao, bộ dáng cũng hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi, hôm nay vừa thấy quả nhiên là như thế."

"Người nữ đó là ai? Không có nghe nói là Phó học trưởng có nữ hữu (bạn gái)."

"Nghe nói mấy ngày nay người nhà của hắn đến thăm hắn, có lẽ là người thân hắn?"

"Nói như vậy, mặt mũi bọn họ xác thực có mấy phần giống nhau đấy."

"Ai nha, thật tốt quá! Học trưởng, mỹ nữ vẫn còn độc thân, chúng ta vẫn có cơ hội!"

Tay trong tay đi tới, dĩ nhiên là tỷ đệ Phó gia. Xuất thân thế gia, từ nhỏ đã tham dự yến hội, hai người đã sớm có thói quen nghe người khác ca ngợi, không hề lộ ra bất kỳ thái độ không được tự nhiên hay nhăn nhó gì.

Đi tới yến sảnh, thấy đệ đệ tìm kiếm khắp đại sảnh, ánh mắt Phó Tư Tuyên lạnh lẽo, trong miệng lại làm như không có việc gì hỏi: "Đang tìm người trong lòng của đệ?"

". Không cần tỷ quan tâm."

"Trưởng tỷ như mẹ, tỷ mặc kệ đệ thì ai quản đệ."

"Tỷ vẫn nên quản tốt chính tỷ đi, đừng đến lúc cuộc tụ họp gia tộc hàng năm thì tìm đệ khóc lóc kể lể nói người nào xấu cũng đã được gả đi, chỉ có tỷ là không ai muốn."

Yến sảnh ở một bên khác truyền tới tiếng ồn ào lớn, cắt ngang cuộc đấu võ mồm của hai tử đệ không có mưu cầu.

Tử tế nghe một chút, Phó Tư Đường không khỏi nhíu mày lại: "Họ nói vớ vẩn gì vậy?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Động Lòng

edit: tuyên xù

Một đám nữ học sinh y phục hoa lệ, gương mặt trang điểm đậm rực rỡ xúm lại ở một góc trong yến sảnh, không coi ai ra gì lớn tiếng nói chuyện với nhau.

Sau mấy câu hàn huyên, đề tài liền chuyển đến trên người những nhân vật nổi bật của học viện.

"Vừa rồi các người có nhìn thấy Phó học trưởng không? Hả một thân âu phục màu trắng tây thật sự là đẹp trai ngây người ~ đáng tiếc ngày thường hẳn quá vô danh, căn bản không lộ diện, rất khó nhìn thấy hẳn."

"Hơn nữa hẳn còn là một thiên tài ~ mới 16 tuổi liền đạt tới hạ cấp mãn cấp. Đây chính là cảnh ngộ mà rất nhiều người cả đời cũng không đạt tới được đó, hẳn thật sự là rất hoàn mỹ."

"Nói đến thiên tài. Thật ra thì tiểu nha đầu tên gọi là Phượng Vũ kia lợi hại hơn chứ, nghe nói năm nay nàng mới mười tuổi, cũng đã là hạ cấp mãn cấp rồi."

Nghe được tên này, trong mắt chúng nữ sinh không hẹn mà cùng xẹt qua một tia ghen ghét.

Sau đó, liền có người nói ngược lại: "Nhưng nàng vốn không tham gia cuộc sát hạch thẩm tra cấp bậc, nói không chừng ngày đó Lão sư tính sai rồi."

"Không thể nào, ngày đó chính là do hiệu trưởng tự mình nghiệm xét nhìn Thủy Tinh Cầu, làm sao có thể phạm sai lầm."

"Hừ, coi như nàng là thiên tài thì lại thế nào, còn không phải là một nha đầu tầm thường. Hình như là nàng xuất thân bình dân, ngày thường vẫn luôn mặc một vài y phục quê mùa giá rẻ, nhìn cũng thay nàng đáng thương." Nữ sinh nói lời cay nghiệt xong, không quên ưỡn ngực một cái, cường điệu dạ phục và kim cài áo thủy tinh giá trị xa xỉ của mình: "Lễ phục hôm nay chúng ta mặc, nàng có lẽ chỉ gặp qua trong mộng thôi."

Lần này tìm được cảm giác ưu việt trong lời nói, lập tức đưa tới một đám nữ sinh nhà giàu chẳng hề biết tiến bộ đồng ý: "Đúng vậy, giá trị nữ nhân nha, vẫn là ở chỗ khuôn mặt xinh đẹp và thân phận, tu vi gì đó, chỉ là dẹt hoa trên gấm* mà thôi. So với nàng ta là nha đầu thô ráp bình dân, như Phó học trưởng là một nam nhân ưu tú khẳng định càng thưởng thức mỹ nhân là ta đây hơn."

*dẹt hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn

"Với chúng ta mà nói là dẹt hoa trên gấm, còn với nàng mà nói cũng chỉ là có thể nắm chắc gì đó thôi, khó trách nàng sẽ liều mạng tu luyện như vậy. Ta thấy nàng cũng sắp đến cực hạn rồi, nói không chừng, miễn cưỡng chống đỡ vượt qua cảnh giới một chút rồi ngược lại sẽ tụt xuống mà thôi."

"Ha ha ha, nói không chừng ngược lại sẽ thật lười rất lợi hại đấy. Đến lúc đó xem thử hiệu trưởng còn có thể coi trọng nàng hay không!"

Đám nữ sinh đắm chìm trong vọng tưởng cay nghiệt phát ra tiếng cười giễu cợt, chợt, có người nhỏ giọng cả kinh kêu lên: "Trời ơi! Phó học trưởng đi về phía bên này!"

"Trời ạ, hẳn qua đây vì ai?"

Trong những tiếng kêu sợ hãi, đám nữ sinh cay nghiệt vội vàng lộ ra hoặc là đoan trang hoặc là quyến rũ hoặc là ngượng ngùng nở nụ cười, hi vọng nhận được lời an ủi của học trưởng.

Phó Tư Đường chậm rãi đi đến, nhưng lại không như họ mong muốn lộ ra một vẻ kinh diễm. Hắn đi tới lại càng rõ ràng hoàn mỹ hơn tuyệt đại đa số nữ sinh, không mang chút xíu son phấn hay tức giận trên mặt, lúc này tràn đầy vẻ chán ghét: "Thu hồi lại lời nói ngu xuẩn của các người đi!"

Đám nữ sinh cay nghiệt bị mắng không phản ứng kịp, miệng há lớn, vẻ mặt ngu dại ngây ngốc sững sờ nhìn Phó Tư Đường đi xa.

Đi tới bên cạnh bàn ăn, Phó Tư Đường cầm lên một ly sô-đa bạc hà một hơi uống hết, mới có thể áp chế cơn tức trong lòng.

Gia giáo của hắn tốt, không bao giờ làm chuyện lấy lớn hiếp nhỏ, khi dễ phụ nữ và trẻ em, nhưng vừa rồi hắn thật sự không nhịn được nghĩ muốn ra tay đánh mấy nữ sinh nói bậy kia mấy cái.

Mỗi khi gặp phải chuyện liên quan tới Phượng Vũ, lý trí hắn sẽ biến đổi rất lớn, giống như Tần Kiệt nói, thật sự là tuyệt không giống mình ngày thường.

—— đây chính là tình cảm sao, làm lòng người loạn, rước lấy phiền lòng bực dọc, lại không nhận được đáp lại. Hắn từng xem qua trong sách, tương tư không có ích chút nào, tương tư quả thật vô ích sao? Vậy vì sao nhân loại vẫn sẽ có thứ tình cảm này?

Suy nghĩ của Phó Tư Đường đang dao động, tâm tình lo được lo mất vì mối tình đầu mà buồn rầu không thôi, lối vào đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

"Trời ạ! Đại mỹ nhân! Còn là một lần ba người, lần này thật may mắn được thấy!"

"Ah, toàn bộ mỹ nữ trong học viện ta đều biết, trong ba người này trừ Tiểu Ôi Ôi ra, sao hai người kia ta chưa từng thấy qua?"

"Ngu ngốc, người đi bên trái mặc dù là mỹ nữ, nhưng tuổi tác cũng đủ làm a di của chúng ta rồi, chắc chắn không phải là học sinh, là cha mẹ."

"À... vậy người ở giữa thì sao? Tiểu học muội xinh đẹp như vậy ta không thể nào không có ấn tượng."

"Chuyện này. Người đi hỏi thăm một chút chẳng phải sẽ biết rồi sao!"

Trong tiếng kinh diễm của đám nam sinh, Phó Tư Đường thờ ơ giương mắt lên nhìn, lập tức trợn to hai mắt, đồ uống trong tay cũng rơi trên mặt đất. Chất lỏng màu xanh lá nhạt bắn lên âu phục màu trắng của hắn, thế nhưng hắn lại hồ đồ chưa tỉnh.

"Phượng. Vũ?"

Trên thảm đỏ, ba mỹ nhân đang chậm chậm đi tới. Mỹ nhân bên trái y phục màu đỏ ung dung xinh đẹp, toàn thân quý khí; nữ hài bên phải vóc người cao gầy ngọt ngào xinh đẹp, một thân váy xanh lá nhạt dài đến gối vừa vặn làm nổi bật khí chất sức sống thanh xuân của nàng ra.

Không thể nghi ngờ hai nàng là mỹ nhân ngàn dặm mới tìm được một, nhưng bất kể là ai nhìn thấy ba người này, tầm mắt dừng lại lâu nhất, nhất định là thiếu nữ ở giữa.

Tóc dài của thiếu nữ như thác nước đổ xuống, buông thẳng xuống thắt lưng, giữa tóc có một vương miện trên châu, càng hiện rõ tóc đen như mây. Mặt mũi tinh xảo xinh đẹp, mắt sáng rực như sao, mũi ngọc môi hồng, quả thực là kỳ công của chúa tạo hóa tỉ mỉ chế tạo. Nàng mặc một váy trắng dài đến mắt cá chân, phiêu dật như tiên, trên làn váy thượng đỉnh đầy trên châu, lúc đi lại thì khúc xạ ra từng tia sáng giống như là gợn sóng rực rỡ,

mơ hồ cùng một nhịp hít thở với vương miện trên châu giữa tóc, làm người tăng thêm một phần tao nhã.

Lúc này, không biết là ai nhận ra thân phận thiếu nữ, la thất thanh: "Phượng Vũ? Thiên tài Phượng Vũ?!"

Một tiếng này như đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, trong đám người rối rít phát ra tiếng kinh ngạc ca ngợi. Mà mấy nữ sinh vừa rồi còn cay nghiệt vọng tưởng Phượng Vũ cái gì cũng tồi tệ, sắc mặt tất cả đều tái nhợt. Tự cho là hoa phục trang sức, ở trước vương miện tinh xảo và váy dài sang quý trên người Phượng Vũ, tất cả đều ảm đạm phai mờ.

Mà khí chất của các nàng, lại càng không thể đánh đồng với Phượng Vũ. Nếu nói nhan sắc động lòng người chỉ là da, chỗ làm người khác chú ý nhất của thiếu nữ chính là khí chất của nàng. Là loại bẩm sinh tự tin và ngạo nghễ, khi giơ tay nhắc chân đều bắn khắp bốn phía. Làm bọn nam tử nhìn phát chán đáng vẻ uốn éo điệu ngoa của nữ tử hai mắt sáng lên.

— sau đó chính là vũ hội, nếu có thể mời được Phượng Vũ khiêu vũ cùng, nhất định tối nay mình là người nổi bật nhất!

Đáy lòng vô số nam sinh đều xẹt qua ý nghĩ này, nhưng còn không kịp đợi biến thành hành động, liền có người giành trước bọn họ một bước, đi tới trước mặt thiếu nữ hơi khom lưng, làm lễ thân sĩ tiêu chuẩn: "Nữ hài xinh đẹp, ta có may mắn làm bạn nhảy tối nay của ngài không?"

Một thanh niên toàn thân màu đen đuôi én giả vờ tao nhã, mỉm cười nhìn Phượng Vũ nói.

Phượng Vũ có chút không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác: "Đừng náo loạn."

"Sao lại là náo loạn chứ, ta chính là rất nghiêm túc mời người. Hay là nói, người đã chọn được bạn nam đi kèm rồi?"

" Người bây giờ thật sự không hề giống trước kia." Phượng Vũ oán trách một câu, cuối cùng vẫn đưa tay cho thanh niên.

Thấy hai người nắm tay nhau đi xa, Ngải Phi và Tiểu Ôi Ôi nhìn nhau cười: "Không ngờ Tiểu Phượng Vũ đã có Hộ Hoa Sứ Giả rồi."

Cảm khái xong, hoàng hậu thu hồi tầm mắt vẫn luôn dao động tìm kiếm trong đám người, ánh mắt cũng theo đó âm đạm dần: quả nhiên Minh nhi sẽ không xuất hiện trong trường hợp này. Nam hài mười sáu tuổi, vốn phải nên là ưa thích náo nhiệt, bắt đầu hiểu được sự yêu thích mỹ nữ, nhưng Minh nhi lại vì thân thể dưỡng thành tính tình cô độc lạnh lùng. Nói ra đều do mình không xứng đáng làm mẹ.

Các nam sinh đứng ngoài quan sát thấy mình chậm một bước, vừa không cam lòng vừa hậm hực tức giận: "Chậc, thế nhưng lại bị tiểu tử Đồng Trì kia giành trước một bước rồi."

Thế lực của Đồng gia ở trong học viện không nhỏ, Đồng Mạc Uyên lại có tiếng mang thù, cho nên thật đúng là không ai dám đi khiêu khích Đồng Trì, đành phải giương mắt nhìn hãn mang tiểu mỹ nhân đi.

Không ai nghe được, Phượng Vũ đang dùng giọng nhỏ mà người khác không nghe được oán trách người bên cạnh: "Sư phụ, sao ta có cảm giác sau khi người đổi thân thể, lời nói và hành động cũng thay đổi."

"Có sao?" Luci sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Nhất định là bị đè nén lâu ngày, hiện tại có chút hưng phấn hơi quá. A Vũ, người phải thông cảm cho ta."

Lúc đang nói chuyện với nhau, đột nhiên có một nữ hài vọt tới trước mặt Luci, nhìn hãn mong chờ: "Đại ca, A Tân. . . .A Tân ở đâu? Vì sao không tới tham gia tiệc tối?"

"A Tân?" Nhận ra nữ hài này là Yến Oanh Oanh thăm mến Đồng Tân nhiều năm, Luci sững sốt một chút mới phản ứng kịp là nói A Tân chính là Đồng Tân, tên kia vì mưu toan muốn giết Phượng Vũ, đã bị đưa đi làm bạn với Vong Linh rồi.

Tuy dùng thân thể Đồng Trì, nhưng Luci hoàn toàn không lo lắng qua sau này làm sao sống chung làm quen với người Đồng gia. Theo ý hắn, Đồng gia và người xa lạ không có gì khác nhau. Lúc nghe thấy Yến Oanh Oanh hỏi tung tích của Đồng Tân, không e dè nói: "Hắn đã chết."

Nghe vậy, nụ cười ở trên mặt Yến Oanh Oanh lập tức cứng nhắc.

"Chết. Rồi. ?"

Suy yếu phun ra hai chữ này, Yến Oanh Oanh chớp mắt, chỉ lát nữa là té xỉu trên đất, bỗng nhiên có người đưa tay đỡ nàng đứng vững, rõ ràng là Đồng Mạc Uyên đã lâu không thấy.

Liếc mắt nhìn Phượng Vũ, trong đó bao hàm căm hận và sợ hãi, Đồng Mạc Uyên nói với Luci: "A Trì, người đi theo ta, nói cho ta biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì. Tại sao người và Tiểu Tân vẫn luôn không liên lạc với ta? Mà người, vì sao lại ở cùng một chỗ với nha đầu không có giáo dưỡng này!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đồng Mạc Uyên Sa Lưới

edit: tuyên xù

Đồng Mạc Uyên tự cho là khí thể mười phần chất vấn, đối lấy là Luci cười không ngừng.

"Người...người cười cái gì?" Đồng Mạc Uyên bị hấn cười đến mức trong lòng sợ hãi, cả người không được tự nhiên.

Sáu ngày trước lúc hấn biết được Phượng Vũ đi vào Tê Long cốc, cho rằng đây là thời cơ tốt diệt trừ nàng. Dĩ nhiên, hấn chưa từng quên muốn kéo Lạc Tây Á xuống nước, lúc này cấp tốc truyền một phong mật thư cho đối phương, thêm mắm thêm muối kể lẽ chỗ sai của Phượng Vũ, cường điệu ngày đó trước mọi người Phượng Vũ không cho Lạc Tây Á mặt mũi, cho thân phận tôn quý của Tam điện hạ phải chịu bao nhiêu lời nói nhục nhã.

Lạc Tây Á vốn không có đầu óc gì, vốn không biết Đồng Mạc Uyên là vì sợ ngày sau bị tra ra, giết chết Phượng Vũ chỉ mình hấn gây nên thì nhất định sẽ bị hiệu trưởng trả thù, mới nghĩ muốn kéo Lạc Tây Á xuống nước, dùng thân phận của Tam điện hạ làm lá chắn. Đồng Mạc Uyên tin rằng mình có thể thành công khơi mào hận cũ của Lạc Tây Á với Phượng Vũ, lúc hấn lập tức phái ra 18 thân vệ binh, mệnh lệnh bọn họ trợ giúp Đồng gia bí mật bao vây diệt trừ Phượng Vũ.

—— cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ*, dù người lợi hại thế nào, lần này cũng chạy không thoát sự trả thù của ta!

*Song quyền nan địch tứ thủ (hai đấm không địch bốn tay): Một người đánh không lại mọi người. Chỉ yếu không địch lại mạnh.

Tự nhận là chắc chắn thắng lợi, Đồng Mạc Uyên còn không biết, người hấn phái ra đã toàn quân bị diệt. Chỉ là khó hiểu vì sao Phương Vũ không bị diệt trừ, mà vì sao Đồng Trì đột nhiên lại có dáng vẻ giao tình không phải là ít với nàng. Càng quan trọng hơn là, con trai bảo bối Đồng Tân đi đâu rồi?

Mấy nghi vấn, đối lấy cũng là tiếng cười to của "Đồng Trì".

Đồng Mạc Uyên xem nhẹ dự cảm không tốt đột nhiên sinh ra trong đáy lòng, không thiếu lo lắng, chất vấn: "Trưởng bối hỏi người, người cười cái gì?"

Một lúc lâu lâu, Luci mới dừng tiếng cười lại, liên tục lắc đầu: "Thói đời này quả thật thay đổi, thế nhưng —— có người khẩn cấp đến tìm chết!"

Hắn chột tiến lên trước một bước, quanh thân không che giấu chút cao ngạo nào khiến Đồng Mạc Uyên không tự chủ được lui về phía sau, mà trong mắt hắn là thích thú cùng lạnh lẽo tàn bạo, càng làm cho Đồng Mạc Uyên không rét mà run: "Người...người muốn làm gì?"

Luci cúi người xuống, nhìn như thân thiết, thực ra là áp chế sự thích thú cùng uy hiếp mười phần, nói bên tai hắn: "Ta xem người thật sự là càng lớn càng trẻ lại rồi, lão nhân. Người cho rằng trêu chọc phải người không nên trêu chọc, ta còn có thể để mặc cho người sống trên đời?"

Hắn đưa tay vỗ vỗ bả vai Đồng Mạc Uyên, một luồng lạnh lẽo từ bàn tay tràn ra, bỗng chốc nhập vào trong cơ thể Đồng Mạc Uyên. Cảm nhận được trái tim không bị khống chế truyền tới băng hàn thấu xương quặn đau, Đồng Mạc Uyên sợ hãi há miệng thở dốc, nhìn đứa cháu trai này đột nhiên thay đổi thành hai người khác nhau, cơ rút suýt nữa ngã xuống, lại bị Luci bắt được bả vai, miễn cưỡng đứng vững.

Đang chịu từng trận đau đớn, hẳn nghe được rất rõ ràng lời nói vô tình của Luci: "Vừa rồi ta để lại Băng Phong Thuật trong trái tim của người, kế tiếp ta hỏi người đáp, nếu người dám nói một câu nói láo, ta bảo đảm trái tim và máu toàn thân của người, lập tức sẽ biến thành một khối hàn băng."

"Người ——" Đồng Mạc Uyên đau đến đầu đầy mồ hôi, đối với sự uy hiếp của Luci thì đã tin tưởng không nghi ngờ, nhưng vẫn cảm thấy rất khó hiểu: "A Trì, sao người giống như biến thành người khác vậy. Còn nữa, Tiểu Tân ở đâu."

"Chết rồi."

"Cái gì? !" Chợt nghe được tin tức này, Đồng Mạc Uyên cả kinh suýt nữa đã quên đau đau nháy bật lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Người...người giết hẳn?"

Luci tao nhã cười một tiếng, không đáp mà hỏi lại: "Dám cả gan bất kính với hoàng hậu bệ hạ, ai sẽ cho phép hẳn còn sống?"

Khi nói chuyện, tầm mắt hẳn vô tình hay cố ý quét qua cây cột điêu khắc bên cạnh.

"Hoàng hậu bệ hạ?" Đồng Mạc Uyên không chú ý tới tầm mắt của Luci, sững sờ một chút, phần nộ quát: "Nói bậy! Ta chỉ phụng mệnh lệnh của Tam điện hạ, để hẳn đi giết chết tiểu tiện nhân Phượng Vũ này, nào có để hẳn đi trêu chọc hoàng hậu bệ hạ? !"

Luci lại cười một tiếng, nhưng không trả lời vấn đề của hẳn, mà là thả ra một Cách Âm Thuật, rồi sau đó cách cây cột điêu khắc, ưu nhã khom người: "Gặp qua hoàng hậu bệ hạ."

Nghe được hẳn xưng hô, con người Đồng Mạc Uyên co rụt lại: không thể nào! Nhi tử không thể nào vô cớ trêu chọc đến hoàng hậu, hoàng hậu lại càng không thể nào xuất hiện tại nơi đó!

Nhưng sau cây cột điêu khắc một bóng dáng cao quý chậm rãi đi ra, hoàn toàn phá nát ý nghĩ của hắn. Thân là Quý tộc trong số các thế gia ở Đế Đô, đương nhiên hắn được yết kiến qua hoàng hậu bệ hạ. Chỉ trách vừa rồi một lòng chỉ nghĩ tới vì sao Phượng Vũ không bị giết, hoàn toàn không chú ý tới thế nhưng hoàng hậu lại tự mình giá lâm.

Trên dung nhan mỹ lệ của Hoàng hậu tràn đầy vẻ giận dữ, khiến trách: "Quả nhiên là cha con các người giở trò! Dám can đảm xúi giục Lạc Tây Á mưu sát người vô tội, cha con các người quả thật là chết chưa hết tội!"

"Không, không phải vậy. Chuyện xảy ra là có nguyên nhân, hoàng hậu bệ hạ, xin ngài nghe ta giải thích."

"Đủ rồi! Bất kể nguyên nhân là gì, cũng không thể dền tội xúi giục Điện hạ của các người, ý đồ giết oan người vô tội, thậm chí mất chí đến mức nhất Bồn cung để đả tặc!"

Hoàng hậu nói ra một câu đều là tội trạng, sắc mặt Đồng Mạc Uyên liền tái nhợt hơn một chút. Đến cuối cùng, mặt của hắn đã không khác gì mấy tờ giấy trắng là mấy.

Hoàng hậu nghiêng răng nói: "Tối nay ta hồi cung liền gặp Ngô Hoàng, xin hắn lập tức giáng tội!"

Dứt lời, hoàng hậu nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, từ lúc này Tiểu Kiêu tuân tra thủ vệ đã lập tức dẫn theo mấy tên hộ vệ tới đây, bẻ bẻ tay nâng Đồng Mạc Uyên đã co quắp thành một cục, kéo hắn ra ngoài.

Ôm tay nhìn hoàng hậu xử trí Đồng Mạc Uyên, Luci lặng lẽ truyền âm cho Phượng Vũ đứng bên cạnh hoàng hậu: "A Vũ, làm tốt lắm!"

"Toàn bộ may nhờ người moi lời của hắn ra." Phượng Vũ cũng truyền âm cho hắn.

Nghe vậy, Luci nhún vai một cái, đối với lần này từ chối cho ý kiến. Đối với người dám can đảm thương tổn Phượng Vũ, với tính tình của hẳn, vốn nên giết cho sáng khoái. Coi như tối nay Đồng Mạc Uyên không tìm đến hẳn, hẳn (Luci) cũng nhất định sẽ đi gây sự với hẳn (Đồng Mạc Uyên). Nhưng sau khi Phượng Vũ nhìn ra sát khí của hẳn, lại truyền âm khuyên hẳn, nói nơi này dù sao cũng là học viện, vẫn là nghĩ ra một biện pháp xử lý ổn thỏa thì tốt hơn.

Nghĩ đến hoàng hậu vừa lúc ở bữa tiệc, Phượng Vũ lập tức có chủ ý, nài nỉ để Luci ổn định Đồng Mạc Uyên trước, mình thì đi tìm hoàng hậu đến, để nàng chính tai nghe được âm mưu của Đồng Mạc Uyên.

Quả nhiên, hoàng hậu một khi biết được mình bị hại, đường đường là hoàng hậu địa vị cao quý lại bị trói, áp bức và lăng nhục, lại còn xúi giục Lạc Tây Á tuổi trẻ nông cuồng giết người bừa bãi, sau khi biết đầu sỏ gây nên là Đồng Mạc Uyên, lập tức không chút do dự ra chỉ thị xử quyết.

Kế hoạch được thực hiện rất thuận lợi, nhưng trong lòng Luci lại không có cảm giác gì: nếu là trước kia, tiểu nhân âm hiểm như vậy thì giết được liền giết, làm sao cần lo trước lo sau? Truy cứu nguyên nhân, cuối cùng là do mình đã không hề cường đại giống như trước nữa rồi.

—— phải trở nên cường đại lần nữa, đoạt lại tất cả đã mất đi, trả thù tất cả những người đã từng phụ lòng hẳn, bảo vệ tất cả những gì mình muốn bảo vệ!

Luci nhìn bàn tay mở ra, thâm hạ quyết tâm.

Vừa rồi tất cả đều được tiến hành ở góc khuất, không ai chú ý tới nào động nhỏ bên này. Nhưng không thoát khỏi hai mắt của Phó Tư Đường vẫn luôn chú ý tới Phượng Vũ.

Chỉ là hẳn không rõ ràng lắm nguyên nhân hậu quả mà lại được chứng kiến biến cố lần này, không khỏi cực kỳ lo lắng cho Phượng Vũ, đi về phía

nàng, cũng muốn hỏi rõ ràng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lần này Phó Tư Tuyên ở một bên lại không ngăn cản hẳn, trong mắt lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ.

Cuối cùng, nàng nhỏ giọng lầm bầm: "Hoàng hậu rất bảo vệ nàng. Xem ra, nếu muốn giải quyết nàng còn phải tốn nhiều công phu một chút. Ha ha, nếu làm quá rõ ràng, chẳng những Tiểu Đường ghi hận ta, nói không chừng ngay cả hoàng hậu cũng sẽ không chịu để yên. Ta cũng không thể làm chút chuyện ngu xuẩn cho người nắm cán."

Nói xong, mắt Phó Tư Tuyên chuyển một cái, rơi vào trên người Yến Oanh Oanh tỉnh lại từ trong hôn mê, vẻ mặt mờ mịt: "Nếu lợi dụng thật tốt, tiểu nhân vật chưa chắc là không thể thành đại sự."

Trong nháy mắt, Yến Oanh Oanh cảm thấy cả bầu trời đều sập xuống.

Mấy ngày trước Đồng Mạc Uyên mới chịu nàng, muốn vòng tay Truyền Gia Bảo Thanh Lam Hồi Xuân của nàng, nói là tín vật trao đổi với Đồng Tân. Tình yêu cay đắng nàng dành cho Đồng Tân mười mấy năm, rốt cuộc cũng đạt được lời nói chắc chắn của trưởng bối, lòng mừng rỡ nhẹ nhàng như bay lên đám mây. Tuy Đồng Tân đối xử với nàng vẫn không nóng không lạnh, nhưng nàng đã vô cùng thỏa mãn.

Trong lòng nàng đang tràn đầy vui mừng, khát khao tưởng tượng ra đám cưới sau này, không ngờ lại bị tin dữ đánh thật mạnh đến choáng váng ngất đi.

— sao A Tân có thể chết chứ! Thiên phú hẳn cao như vậy, thực lực mạnh như vậy, là ai to gan lớn mật, lại dám giết chết con trai độc nhất của Đồng gia là hẳn chứ? !

Mặc kệ là ai, nàng đều muốn báo thù cho hẳn!

Yến Oanh Oanh khóc không thành tiếng, trong lòng vừa tuyệt vọng, vừa thống hận, trong đầu đều là muốn hủy xương lột da kẻ thù, nhanh chóng tính toán ý tưởng. Lúc này, một đôi bàn tay thon ngọc, dịu dàng giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt: "Người khóc lợi hại như vậy, là gặp phải chuyện đau lòng gì sao?"

Có lẽ người khóc có thể nhận được đả kích của người khác đối với nàng, nhưng lại không chịu nổi nhất là người khác dịu dàng. Yến Oanh Oanh khóc ngã vào trong lòng người tới, gần như không thở nổi: "Ta, người ta yêu nhất bị hại, ta muốn báo thù cho hãn!"

"Hài tử đáng thương, ta hiểu tâm tình của người." Vô nhè nhẹ lưng Yến Oanh Oanh, Phó Tư Tuyền cúi đầu xuống lẩm bẫm nói: "Vì vận mệnh nói cho ta biết, ta yêu nhất là người thân, sẽ vì một nữ hài tử mà mất đi tánh mạng. Ta nhất định phải ngăn cản nàng."

Mất hồn trong chốc lát, trong mắt nàng thoáng qua một chút khổ sở mâu thuẫn, cuối cùng trở thành kiên định. Đờ Yến Oanh Oanh đang khóc dậy, dịu dàng an ủi: "Trước tiên đừng khóc nữa, nói cho ta biết là chuyện gì, biết đâu ta có thể giúp được người."

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Không Biến Sắc Khi Nhìn Thấy Chiến Thư

Trong bữa tiệc đón người mới đến, vì suy xét đến nếu có Lão sư ở đây, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ ra lệnh làm bọn học sinh cảm thấy gò bó, không thể thoải mái, cho nên theo thường lệ các Lão sư sẽ không tham dự.

Cho nên, hiệu trưởng xuất hiện lập tức đưa tới một mảnh kinh ngạc, người có lòng bắt đầu suy đoán, có phải trong học viện xảy ra chuyện lớn gì hay không.

Nhưng nhìn vẻ tươi cười trên mặt hiệu trưởng, nhìn qua chẳng những không có tâm sự, lại còn vô cùng vui vẻ. Hắn đi tới chủ vị, giơ tay lên ý bảo mọi người im lặng: "Các vị đồng học, vốn không nên quấy rầy mọi người vào lúc này. Nhưng trong mấy tháng tiếp theo sẽ không có cơ hội để đồng học toàn trường tụ tập chung một chỗ, cho nên ta không thể không thừa dịp cơ hội này tuyên bố một chuyện. Mọi người yên tâm, chuyện rất đơn giản, sẽ không chiếm quá nhiều thời gian bữa tiệc quý báu của các người, các nam sinh có thể tiếp tục suy tính làm sao bắt chuyện rồi mời các nữ sinh khiêu vũ."

Hiệu trưởng nói rất thân thiết dẫn đến bọn học sinh cười vang dội. Sau khi tiếng ồn ào biến mất, hiệu trưởng lại nói: "Chắc hẳn mọi người đều biết ước định giữa Phượng Vũ đồng học và ta một tháng trước, hôm nay, Phượng Vũ đồng học đúng hẹn mang về Ma Thú trung cấp Tinh Hạch từ Tê Long Cốc. Theo ước định, kể từ hôm nay, nàng chính thức trở thành học sinh của học viện. Mà xét theo tu vi của Phượng Vũ đồng học, tìm một Lão sư bình thường rất khó chỉ điểm nàng trên con đường tu hành, sau này liền do ta làm sư phụ của nàng."

Đám người nhất thời trầm mặc một hồi trước, sau đó nổ tung y hệt náo nhiệt.

"Nàng thật sự hoàn thành nhiệm vụ một mình xông vào Tê Long Cốc?! Ông trời! Chỗ kia ta chưa từng vọng tưởng đi tới." Đây là người tâm địa đơn thuần cảm thán.

"Xuất thân bình thường, lại có thể được hiệu trưởng thu làm đệ tử, nàng thật đúng là một lần liền bay lên đầu ngọn cây làm Phượng Hoàng." Người nói chuyện chua chát, rất dễ nhận thấy ngày thường lòng dạ cũng không phóng khoáng.

"Thiên tài chính là tốt số, nếu ta cũng có thiên phú, khẳng định đã sớm nổi danh ở Tát Lan rồi, vồn vẹn một cái danh phận đệ tử hiệu trưởng Linh Chân học viện, mới không đặt trong mắt ta." Có người ước ao ghen tị nói.

Mặc kệ phản ứng mọi người ra sao, người trong cuộc cũng tương đối bình thản. Nhưng nếu quan sát kỹ càng, sẽ phát hiện ra khóe miệng nàng có chút dấu hiệu run rẩy: "Sao cuối cùng hiệu trưởng cũng thích làm loại việc có tính nổ tung này chứ? Lúc ấy ở Lam Phong Trấn cũng thế, đột nhiên nhảy xuống. Hẳn có bao nhiêu yêu thích khoe khoang ở trước mặt học sinh vậy?"

Nàng hoàn toàn quên, mình nổi bật chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn hiệu trưởng. Còn nữa, ở Tát Lan, bất kể Lão sư có bao nhiêu bình tĩnh, nhưng sau khi thu được một đệ tử thiên tài cũng sẽ nóng lòng chiêu cáo thiên hạ, hài lòng tuyên dương. Hiệu trưởng chỉ tuyên bố tin vui này trước mặt học sinh toàn trường, đã là tương đối kiềm chế rồi.

"Chúc mừng người, Phượng Vũ." Tiểu Ôi Ôi kéo ca ca đi tới bên cạnh nàng, nửa là hâm mộ nửa là trêu ghẹo nói, "Đầu tiên là được khen xinh đẹp, sau đó lại được khẳng định thực lực, lại được hiệu trưởng thu làm đệ tử, danh tiếng tối nay đều bị người đoạt hết rồi."

"Ách, nhưng ta hoàn toàn chưa từng nghĩ qua." Phượng Vũ thờ ơ nhún nhún vai.

Tiểu Ôi Ôi cười vỗ vỗ tay của nàng: "Nếu không phải sớm biết người là người thật sự không cần danh lợi, bằng câu nói đáng đánh đòn này của người, ta nhất định phải quyết đấu với người. Đúng rồi, dù các người đã gặp, vẫn là chính thức giới thiệu với người, đây là lão ca ta Tiểu Kiêu. Ca, đây là Phượng Vũ muội từng nhắc tới với ca ở trong thư."

"Chào ngài, Phượng Vũ tiểu thư." Mặt chính trực, thân hình thon dài được bao bởi quân phục màu đậm, thanh niên trịnh trọng bái nàng một cái: "Hôm nay trong tình huống lộn xộn, lại vội vàng nên quên nói cảm tạ ngài, thỉnh cho phép ta đại biểu toàn thể vệ binh gửi tới ngài lời cảm tạ."

Chuyện hoàng hậu bị người trời cũng không phải chuyện gì hay ho, lan truyền ra ngoài nói không chừng còn sẽ đưa tới những lời đồn đại nhảm nhí không cần thiết, cho nên Tiểu Kiêu cũng không hiểu vì sao nói cảm tạ. Phượng Vũ tất nhiên là ngầm hiểu trong lòng mà không nói, Tiểu Ôi Ôi lại nghe không hiểu ra sao: "Ca, Phượng Vũ giúp ca gì vậy?"

Thấy hai người đều cười không nói, Tiểu Ôi Ôi dẩu miệng lên nói: "Tính ca chính là loại buồn buồn không vui vẻ, nên mới luôn không tìm được bạn gái."

"Ôi Ôi, đừng nói lung tung!"

"Muội nói rõ ràng là tình hình thực tế. Mẹ không phải vẫn luôn nói bên tai ca sao, nói ca luôn bận bịu làm việc, Hoàng thất nhiều nữ hài xinh đẹp như vậy nhưng cũng không mang được một người về nhà, khiến bằng hữu thân thích cũng bắt đầu hoài nghi giới tính người khác người thường."

"Tiểu Ôi Ôi! Thân là một thực nữ sao muội có thể mặt không đổi sắc nói ra những lời thô lỗ thế này há?!"

"Ha ha, nhưng muội chưa từng coi mình là thực nữ —— đúng rồi, có phải ca có thềm mển người nào đó mà lại không dám thổ lộ không, nên mới luôn độc thân đến giờ?"

Tiểu Ôi Ôi vốn là thuận miệng nói, không ngờ thế nhưng mặt Tiểu Kiêu lập tức liền đỏ. Nàng lập tức trợn to hai mắt, khó tin nói: "Chúng thần ở trên cao, đã niên đại gì rồi, ca lại vẫn còn chơi trò yêu đơn phương! Người trong lòng ca là ai? Ca không nói muội thay ca nói!"

Đối với muội muội hùng hùng hổ hổ, nói gió thì có mưa này, Tiểu Kiêu từ trước đến giờ luôn thương yêu lại không biết làm thế nào: "Ôi Ôi, đừng náo loạn, Phượng Vũ tiểu thư còn ở đây."

"Ha ha, nàng chính là bạn tốt không gì phải giấu nhau của muội, sợ cái gì!"

Phượng Vũ mỉm cười nhìn huynh muội Tiểu gia hồ động, bỗng nhiên có người chậm chậm đi tới, khẽ mỉm cười với nàng: "Phượng Vũ tiểu thư, Nhạc hiệu trưởng đã mười năm rồi không thu đệ tử thân truyền, có thể được hẳn coi trọng, chứng minh người thật sự là người vô cùng ưu tú. Trước tiên chúc mừng."

"Cảm ơn." Phượng Vũ thấy nàng lạ mắt, cho rằng là học tử mình không biết, vừa định thỉnh giáo tên họ, lại thấy Tiểu Ôi Ôi vui mừng nhào tới: "Tư Tuyên tử tử, sao tử lại ở chỗ này?"

Nữ tử xinh đẹp phong tình vạn chủng cười một tiếng: "Đương nhiên tử tới đây là gặp Tiểu Đường. Tiểu Kiêu, đã lâu không gặp —— Ôi Ôi, lần trước muội không hoàn thành nhiệm vụ tử giao đấy."

Vừa thấy nữ tử, mặt Tiểu Kiêu lại bốc cháy lên lần nữa, thậm chí ngay cả mang tai cũng đỏ lên, một câu cũng nói không nên lời.

Vẫn muốn hỏi cho ra người trong lòng ca ca, lúc này Tiểu Ôi lại hồn nhiên chưa tỉnh, le lưỡi: "Tính tình Tư Đường ghê lắm, ta nói chỗ nào động đến hấn —— a, đúng rồi, Phượng Vũ, vị đại mỹ nữ này là tỷ tỷ của Tư Đường, Tư Tuyên tỷ tỷ."

"Chào người." Dựa trên hảo cảm đối với Tư Đường, Phượng Vũ lễ phép chào hỏi Phó Tư Tuyên. Nhưng, không biết có phải là ảo giác hay không, nàng cảm thấy lúc đối phương nhìn mình chăm chú, trong nụ cười mím cất dấu thật sâu chán ghét.

"Người chưa từng gặp ta, nhưng ta đã sớm biết người, Phượng Vũ." Phó Tư Tuyên thâm ý sâu sắc nói, "Mấy ngày nay ta ở trong học viện từng nghe Tiểu Đường nói qua chuyện của người, nghe nói người thiên phú rất cao, tính tình lại tốt, hấn rất thương thức người. Nghe hấn nói xong, ta vẫn muốn nhìn nữ hài tử kia một chút, người có thể làm cho hấn coi là bằng hữu sẽ là cái dạng gì, không ngờ chẳng những thực lực người cao cường, còn là một tiểu mỹ nhân đấy."

"Ngài và Tư Đường cũng khen ngợi ta quá mức rồi, thực lực Tư Đường cũng rất mạnh."

"Ha ha, hấn thật sự rất mạnh, nhưng lại không hiểu được cách chăm sóc mình, luôn không để ý tới lời khuyên răn của ta, cố ý tiếp cận một chút nguy hiểm gì đó. Ta thân là tỷ tỷ, thường xuyên đau đầu vì chuyện này."

Rõ ràng chỉ là những lời oán trách bình thường, nhưng Phượng Vũ đánh hơi được mùi vị không vui trong đó, hình như những lời này của đối phương, là đặc biệt nói cho mình nghe.

Lại hàn huyên mấy câu, Phó Tư Tuyên giống như lúc tới, chậm chậm rời đi. Lưu lại ánh mắt si ngốc đuổi theo của Tiểu Kiêu, và Phượng Vũ như có điều suy nghĩ.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Xem Xét Lại Lời Nói

edit: tuyên xù

Phòng làm việc của hiệu trưởng.

Ánh nắng sáng rọi ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có con chim nhẹ nhàng hát líu lo truyền tới từ giữa ngọn cây, thật sự là một cảnh chim hót hoa thơm, nhưng không khí bên trong phòng cũng không quá vui vẻ.

"Đồng lão, việc này xin thứ cho lão phu không thể ra sức." Hiệu trưởng ngồi thẳng trong phòng làm việc rộng rãi giống như tiệc nuôi nói, "Ngài phải biết, tuy hoàng hậu bệ hạ bình thường không để ý tới chính sự, nhưng một khi nổi giận, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng phải nhường nàng ba phần. Lần này Đồng Mạc Uyên chọc nàng giận dữ, thậm chí không nể mặt bắt người trước mắt bao người, tức giận này có thể nghĩ là biết. Chỉ dựa vào một câu nói của lão phu, sao có thể làm nàng buông tay?"

Nghe vậy, lão nhân ngồi đối diện, tóc trắng, khe rãnh đầy mặt, mặt mày khắc nghiệt, trong lòng không khỏi thầm mắng lão thất phu bỏ đá xuống giếng này. Nếu là bình thường, mình đã sớm giễu cợt lại, nhưng bây giờ có việc cầu người, không thể không hạ thấp tư thái: "Nhạc hiệu trưởng quá khiêm tốn rồi, ai không biết hoàng hậu là học sinh của ngài, chỉ cần ngài ra mặt nói một câu thì còn có hữu hiệu hơn chúng ta nói 100 câu."

"Nói quá lời, nói quá lời." Hiệu trưởng liên tiếp khoát tay: "Lão phu ở học viện đã mấy chục năm, học sinh vào học viện vô số kể, thành tựu bọn học sinh vượt qua hiệu trưởng là ta đây lại càng đếm không hết, chưa chắc để hiệu trưởng ta ở trong mắt."

"Tuy nói vậy, nhưng hoàng hậu bệ hạ tôn kính với ngài đúng là có tiếng. Nghe nói tháng trước, còn dặn hoàng tử đưa lễ vật chúc mừng cho ngài đấy." Đồng lão vội vàng nói.

Nghe vậy, hiệu trưởng cười khổ không thôi: "Đồng lão, dĩ nhiên ngài cũng biết lễ vật này là vật gì đúng không? Cần gì nói ra chế giễu ta?"

"Này ——" Đồng lão dĩ nhiên nghe nói qua "Môn áo lót" nổi danh trong Linh Chân học viện, không khỏi hồi hận trong lúc nhất thời cảm hận mà mình nói sai, lúng túng không thôi.

Thực lực Đồng gia ở Đế Đô coi như là ở cuối những gia tộc nhất lưu, thân là Đồng gia gia chủ, hẳn đương nhiên có tư cách ngồi ngang hàng với Nhạc Tập hiệu trưởng. Nhưng lần này cháu trai duy nhất Đồng Tân chết đột ngột, nhi tử Đồng Mạc Uyên lại vì chộc giận hoàng hậu nên bị bắt giam bỏ tù, Đồng gia nhất thời bấp bênh. Hẳn không thể không cúi người, đi tới cầu cạnh hiệu trưởng có giao tình không ít với hoàng hậu, hi vọng hẳn có thể giúp mình nói vài lời hữu ích.

Nhưng, dĩ nhiên chuyện sẽ không thuận lợi như vậy.

Những năm gần đây trong Linh Chân học viện, học sinh xuất thân thế gia và học sinh xuất thân bình dân tạo thành hai phái, trong lúc qua lại dần dần có chiều hướng như nước với lửa. Trong đó Đồng Mạc Uyên và Đồng Tân cũng trợ giúp không ít. Hiệu trưởng đang đau đầu nên làm sao để thay đổi cục diện này, Đồng gia tự mình đắc tội hoàng hậu, vì vậy mà thế lực Đồng gia cũng bị bỏ đi hơn phân nửa.

Với hiệu trưởng mà nói, cục diện này đúng với ý muốn của hẳn, hẳn mừng rỡ vì không đánh mà thắng mà có thể giải quyết đối thủ, sao lại đi nói giúp Đồng gia chứ.

Đồng lão tự mình cũng hiểu rõ điểm này, nhưng hẳn cũng thật sự không có biện pháp, nếu không phải cái gọi là các bằng hữu thấy tình thế không

đúng, màu đỏ giảm lên màu trắng, rồi rít đối xử với hãn đóng cửa không gặp, hãn làm sao đến mức cầu xin tới trên đầu hiệu trưởng?

Mặc dù còn có lá bài tẩy lớn chưa dùng, nhưng cần phải trả giá cao là quá mức mạo hiểm, làm hãn không muốn dễ dàng sử dụng. Thà bỏ qua tôn nghiêm, tới cầu xin Nhạc Tập giúp đỡ.

Thấy hiệu trưởng chỉ đánh Thái Cực mơ hồ, trong mắt Đồng lão không khỏi xẹt qua một tia hận ý, khàn giọng nói: "Ta biết ngài đang suy nghĩ chuyện mở rộng học viện. Nếu chuyện này thành, ta liền dâng Thủy trang của Đồng gia cho học viện, coi như là tạ lễ."

Thủy trang Đồng gia ở trung tâm Đế Đô, diện tích chừng mấy chục mẫu, là một chỗ bên ngoài thì ồn ào nhưng bên trong là trang viện hoa mỹ yên tĩnh, nghe nói bên trong có kiến trúc tinh xảo nhất Tây Phong Đại lục, thiếu nữ xinh đẹp nhất, đồ ăn ngon nhất, tuyệt đối có thể mang đến cho khách sự hưởng thụ xa hoa nhất. Là nơi được rất nhiều quan lại quyền quý thích nhất và lưu luyến nhất ở Đế Đô.

Đồng lão tràn đầy tự tin nhìn về phía hiệu trưởng. Chịu lấy Thủy trang ra làm tạ lễ, hãn chắc chắn là lỗ vốn, nhưng so với tài sản của cái, quan trọng hơn là lấy lại danh dự Đồng gia chịu ảnh hưởng của chuyện này! Chỉ cần Đồng gia không mất chỗ dựa của hoàng gia, để dành thực lực Đông Sơn tái khởi (trở lại ngày xưa), cũng không phải việc khó!

Hãn từ tin đối phương tuyệt đối sẽ không cự tuyệt mình. Trầm ngâm trong chốc lát, quả nhiên thấy được trên mặt hiệu trưởng vẫn luôn nghiêm túc lại lộ ra mỉm cười. Trong lòng Đồng lão vừa buông lỏng, lời nói sau đó của hiệu trưởng thật sự là ngoài dự đoán của hãn: "Quả nhiên là phần lễ vật quý giá. Nhưng cái gọi là năm màu làm mắt người ta say mê, năm âm làm lỗ tai người ta loạn. Nếu lấy Thủy trang Đồng gia ra làm phân hiệu, bọn học sinh nhất định sẽ đắm chìm trong sự vui thích, không biết tiến bộ. Cho nên, ý tốt của Đồng lão, lão phu tâm lĩnh là đủ rồi."

Lễ vật quý giá có trọng lượng nhất lại bị người ta chẳng thèm ngó tới. Đồng lão chỉ cảm thấy một cổ tức giận xông thẳng vào đầu óc: "Hiệu trưởng thật sự không đồng ý?!"

"Xin thứ cho lão phu không thể ra sức."

"Được, hay cho một câu không thể ra sức!" Đồng lão bỗng nhiên đứng dậy, "Cáo từ!"

Chân hẵn lướt như bay, đi rất nhanh, ý nghĩ trong đầu dần dần kiên định.

—— đã như vậy, chỉ có thể dùng lá bài tẩy cuối cùng. Tuy là chiêu cờ hiểm, nhưng cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, vì tương lai vinh hoa phú quý, liền thế chấp tất cả mấy ngàn tính mạng người Đồng gia cùng tài phú mấy đời nối tiếp nhau làm một cuộc đánh cuộc đi!

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời phân tán chiếu vào trên đường phố, xinh đẹp giống như bức tranh.

Do Tiểu Ôi Ôi dẫn đường, Phượng Vũ và Đồng Trì đi cùng nhau tới trung tâm hạch định cấp bậc.

Đây là một tòa lầu lớn năm tầng khí phái, tòa lầu màu ngà dưới ánh mặt trời cực kỳ chói mắt, thân tòa lầu cao chừng mười thước (1 thước = 1m), dấu hiệu song kiếm màu bạc cũng ở phát sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Đại sảnh lầu một rộng lớn, sự vụ viên xếp thành một hàng, khoảng chừng mười mấy người. Sự vụ viên xinh đẹp ở sau bàn kiên nhẫn làm chuyện của mình.

Nhưng kỳ quái, có mấy sự vụ viên, trước mặt bàn của họ thì xếp hàng dài, hàng ngũ quanh co khúc khuỷu vài vòng trong phòng, chừng hơn trăm

người đang đợi. Có sự vụ viên thì trước mặt bàn họ lại trống không, còn có sự vụ viên đang nói đùa tán gẫu.

Chú ý tới nghi ngờ của Phượng Vũ, Tiểu Ôi Ôi giải thích: "Đội ngũ càng dài, hạch định cấp bậc càng thấp. Chỗ không có ai xếp hàng, căn bản đều là hạch định mãi cấp trở lên."

Nói xong, nàng hâm mộ cảm khái nói: "Lúc ta tới làm hạch định từ cấp một đến cấp bốn thì số người nhiều nhất, ta vừa nhìn thấy đám người liên hoa mắt, dứt khoát không làm hạch định nữa. Nghĩ thầm chờ đến mãi cấp rồi trở lại, ngày đó nhất định phải ăn mặc thật đẹp, thật phong cách. Không ngờ, ta đi vào đây lần nữa, lại là cùng người tới, mình hoàn toàn chưa đến mãi cấp."

"Yên tâm đi, với thiên phú của ngươi, chắc chắn lên cấp rất nhanh."

"Ai.... nghe hai chữ thiên phú từ trong miệng ngươi, lại càng làm ta rối rắm."

Đang nói chuyện, ba người đã đi tới trước mặt sự vụ viên. Sự vụ viên chỉ lộ ra nụ cười cực kỳ ngọt ngào với Luci anh tuấn duy nhất: "Tiên sinh, xin hỏi tên của ngài là?"

"Chuẩn bị hạch định cấp bậc không phải là ta, là nàng." Luci chỉ tay vào người bên cạnh.

"À.. thật sự là vô cùng xin lỗi. Vậy vị tiểu thư này, xin hỏi ngài ——"

"Người hạch định cấp bậc là nàng."

Theo ngón tay của Luci và Tiểu Ôi Ôi cùng chỉ vào Phượng Vũ nhỏ tuổi nhất, miệng sự vụ viên mở to thành hình chữ O.

— sẽ không phải là tiểu thư nhà nào muốn tới đây chơi đùa quấy rối chứ?

Sự vụ viên thậm chí suy nghĩ, có cần đề nghị lên cấp trên hay không, lên sàn thí nghiệm nếu là thực lực của một người không vượt qua khảo nghiệm thì phải nộp tiền phạt theo quy định.

Nhưng lúc thấy Thủy Tinh Cầu ở trong tay Phượng Vũ phát ra ánh sáng năm màu, vốn là thân cây lờ mờ thì trong nháy mắt được thắp sáng toàn bộ, sự vụ viên xem thường ý nghĩ tin tức lan truyền nhanh chóng, đám người chung quanh cùng chung suy nghĩ với sự vụ viên, trong lòng tràn đầy khiếp sợ: "Trời ạ, thế nhưng lại là tư chất Ngũ Hệ Ma Pháp sư, hơn nữa còn nhỏ tuổi liền có tu vi hạ cấp mãn cấp! Ngài thật sự là thiên tài!"

Sự vụ viên tiếp đón chột thái độ cung kính hơn không biết gấp bao nhiêu lần đưa huy chương cấp bậc tới, Phượng Vũ tỉ mỉ đánh giá.

Huy chương cổ bằng đồng, tạo hình như một tấm mộc, một con sư tử đứng ngẩng cao, điêu khắc nổi lên, tường vi và tia chớp hình thành nửa vòng tròn xinh đẹp. Điêu khắc tinh xảo, tạo hình chung hết sức dễ nhìn.

"Nhìn vào phiến lá tường vi đi? Tường Vi có bảy cánh hoa, cộng thêm một tia chớp, đại biểu người là hạ cấp mãn cấp." Tiểu Ôi Ôi giải thích ý nghĩa hoa văn cho Phượng Vũ biết.

"Người thiết kế thật đúng là tỉ mỉ."

Phượng Vũ vừa định thu hồi huy chương, trong lòng đám người ở một bên tràn đầy hâm mộ, đột nhiên một nam tử trẻ tuổi đi qua, gật đầu ý bảo nàng: "Tiểu thư tôn kính, mạo muội làm phiền ngài chốc lát. Xin hỏi ngài có hứng thú tham gia cuộc thi đấu Thiên Không ba năm một lần ở Đế Đô không?"

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Luyện Linh Trì

Thi đấu Thiên Không?

Phượng Vũ nhớ lại cái danh từ chỉ có ấn tượng mơ hồ này, liền đem ánh mắt hỏi Tiểu Ôi Ôi.

Chung sống một đoạn thời gian, Tiểu Ôi Ôi biết bằng hữu thiên tài này thiếu hụt kiến thức thông thường vô cùng nghiêm trọng, liền giải thích: "Đây là thi đấu đặc biệt ở đế đô, ba năm một lần, mỗi lần trong một tháng. Cần hợp thành đội để ghi danh tham gia, mỗi đội không dưới năm người. Đội ngũ dự thi rút thăm đánh trên lôi đài, người thua đào thải, người thắng đi tiếp. Khi chỉ còn hai đội tỷ thí với nhau, người thắng là vô địch."

"A, là như vậy." Phượng Vũ không quá quan tâm nói.

Thấy nàng không hứng thú lắm, người lúc trước gọi nàng lại vội vàng thuyết phục: "Vị tiểu thư này nói không sai, quy tắc thi đấu Thiên Không là như thế. Tham gia thi đấu không ai không phải là cao thủ các nơi cả nước, một khi thắng trong trận đấu, sẽ nổi tiếng khắp thiên hạ."

"Cao thủ các nơi? Ta không phải là cao thủ, ta mới hạ cấp mãi cấp mà thôi." Phượng Vũ giải thích.

Lời của nàng lập tức đưa tới một loạt tiếng hút khí, mọi người đều kì mẩn đỏ bừng cả mặt, nói không ra lời.

Tiểu Ôi Ôi trực tiếp xông lên trước một phát bắt lấy bả vai của nàng, liêu mạng lay động: "Người cái kẻ này rất không bình thường a a a! Cả Đại lục

Tây Phong trừ mấy người cao thủ trấn giữ Hoàng thất cùng gia tộc thế gia, Linh Sĩ khác một khi tu hành khi đến mãn cấp, liền đi đến Đại lục khác tìm kiếm tài nguyên cùng cơ duyên, rèn luyện đột phá tu vi! Bởi vì tài nguyên Tây Phong Đại lục có thể cung cấp Linh Sĩ sử dụng thật sự là quá ít, có thể nói là căn cỗi, có thể tu luyện được hạ cấp mãn cấp chính là cực hạn. Lại nói người không phải là đi qua Tê Long cốc sao? Nơi đó ma thú cao nhất cũng chỉ tới trung giai sơ cấp, cũng là bị tài nguyên hạn chế mà thành."

Phượng Vũ bộ mặt vô tội: "Ách. Ta còn tưởng rằng bọn ma thú còn chưa kịp tu luyện tới trung giai cao cấp, liền bị loài người lùng giết rồi."

"Người người người —— như vậy bình thường là tu luyện thế nào tới được tình trạng này hả?"

"Có lẽ chính là bởi vì tiểu thư chuyên tâm, tiến hành tu hành cực kỳ chuyên chú, mới có thành tựu của ngày hôm nay thôi." Người phía trước tới gần nịnh bợ, tự giới thiệu mình: "Ta tên là Tê Phong, là người Tê gia. Gần đây nhà chúng ta đang chuẩn bị tìm người hợp thành đội dự thi, không biết tiểu thư có hứng thú cùng nhau dự thi hay không? Điều kiện Tê gia rất tốt, một khi chiến thắng, phần thưởng đoạt được chúng ta chỉ cần một phần, những thứ khác chia đều cho các cao thủ mời đến, mặt khác còn có thù lao phong phú đưa lên."

Luci không trả lời, mà nói với Phượng Vũ: "A Vũ, ta muốn dự thi."

Không cần suy nghĩ, Phượng Vũ cũng đoán được nguyên nhân bên trong: "Luyện Linh Trì rất trân quý sao?"

"Có thể nói, một người bình thường không có chút thiên phú tu luyện nào, chỉ cần kiên trì ngâm trong Luyện Linh Trì một tháng là có thể trở thành Linh Sĩ có năng lực cảm nhận linh lực nhất định. Linh lực của nó dày

đặc, đối với Linh Sĩ muốn nhanh chóng đột phá, chính là thần dược không có tác dụng phụ ."

Luci giải thích. Hãn cũng là nghe đối phương nói đến phần thưởng, mới nhớ lại trước kia đế quốc Tu Tháp còn có loại báu vật đoạt linh khí thiên địa này.

Đế quốc cử hành thi đấu, từ trước đến giờ nổi tiếng nhờ cao thủ nhiều như mây và phần thưởng phong phú. Phần thưởng nhiều như vậy, đối phương lại tuyên bố chỉ cần một loại, nhìn trúng là vật gì, tự nhiên không cần nói cũng biết. Hãn thử dò xét một chút, quả nhiên không sai.

Trước khi thân thể khôi phục, Luci không ngày nào không nhớ tới việc báo thù. Nhưng hãn cũng biết rõ, dựa vào tu vi của bản thân hiện nay, tùy tiện đến Quang Minh thành chỉ là chịu chết. Chỉ có đề cao thực lực mới là kế hoạch lâu dài.

Hãn vốn định luyện chế đan dược đề cao tu vi, nhưng đã có Luyện Linh Trì để dùng, như vậy hãn không ngại sử dụng chúng cùng lúc, hiệu quả nhất định càng thêm kinh người.

Mặc dù không nói ra miệng, Phượng Vũ cũng đã đoán được tâm tư của hãn. Nàng đương nhiên đứng ở cùng một đội với Luci, lúc này gật đầu nói: "Người đã muốn, như vậy chúng ta cùng nhau dự thi, đoạt lấy quyền sử dụng Luyện Linh Trì."

Tiểu Ôi Ôi vẻ mặt oán trách: "Đáng ghét, nếu không phải thực lực của ta không đủ, nhất định cũng tham gia một chân!"

Ba người càng lúc càng đi xa, lưu lại Tề Phong đứng tại chỗ hồi tiếc: vốn là thu hút cao thủ về nhà, vậy mà lại tìm ra một cái đối thủ cường hãn!

"Ai, thật nhàm chán. Cả ngày chỉ vùi đầu vào quyển sách, không có ý nghĩa!" Lạc Tây Á đem vật cầm trong tay vứt qua một bên, lớn tiếng oán

giận nói.

Tiểu Kiêu vâng mệnh giám sát hoàng tử sửa đổi thấy thế nhú nhú mày. Trong lòng hẳn thật sự không thích Điện hạ ngạo mạn vô lễ này, nhưng là trách nhiệm, hẳn không thể không khuyên bảo: "Điện hạ, hoàng hậu bệ hạ ngoài mặt là phạt ngài ba tháng không được ra ngoài, kì thực là hy vọng ngài dùng thời gian này nghiêm túc học tập, càng tiến bộ hơn trước."

Lạc Tây Á bĩu môi, không vui nói: "Không phải là Đồng Tân cùng mấy hộ vệ kia đã chết rồi sao, mẫu hậu không đi đem nha đầu thối hại chết hẳn bắt tới hỏi tội, ngược lại gọi ta tới trách tội, thật không hiểu ra sao. Tiểu hộ vệ trưởng, người là thân tín của mẫu hậu ta, vì sao không khuyên nhủ nàng?"

Nghe được lời nói vô tình của Lạc Tây Á, mặc dù chán ghét Đồng Tân vì lấy lòng người trên cao mà đi giết một cô nương nhỏ bé, trong lòng Tiểu Kiêu vẫn trào lên một cỗ tức giận: Đồng gia tốt xấu gì cũng là thân tín của Lạc Tây Á, Đồng Tân lại qua lại nhiều lần với Lạc Tây Á, chỉ vì nhận lệnh lòng bắt Phượng Vũ mà bỏ mình. Kết quả, Lạc Tây Á hoàn toàn không để ý chút nào, nói tới cái chết của hẳn mà vô cùng thờ ơ!

Vẫn không có lên tiếng Lộ Tây Pháp, đột nhiên hỏi: "Vô địch phần thưởng có phải hay không quyền sử dụng một tháng Đoán Linh Trì?"

"Làm sao người biết?" Tề Phong có chút ngạc nhiên. Tin tức này là Tề gia thông qua quan hệ hỏi thăm được, nếu không cũng sẽ không không tiếc vốn, chung quanh tập hợp cao thủ.

Nếu thế gian thật sự có Quỷ Hồn, không biết Đồng Tân sẽ có cảm tưởng thế nào.

Miền cường nén xuống tức giận trong lòng, Tiểu Kiêu lạnh lùng nói: "Trừng phạt ngài cấm túc ba tháng là hoàng đế bệ hạ và hoàng hậu bệ hạ quyết định, nếu Điện hạ có nghi ngờ chất vấn, hãy tìm hai vị bệ hạ nói rõ."

Câu nói này thật sự đâm vào chỗ hiểm của Lạc Tây Á, hăn lập tức á khẩu, bộ mặt hậm hực nhặt lên quyển sách, lật lung tung . Rất nhanh, hăn lại vớt sách qua một bên: "Thi đấu Thiên Không ba năm một lần đã gần đến, Bốn vương nghĩ sẽ bộc lộ bản lĩnh tại cuộc so tài này, làm sao có thể bị vây ở thư phòng nhỏ nhỏ này?"

Mặc dù hăn không quá thông minh, nhưng cũng không hề ngốc, con mắt xoay động, đột nhiên nghĩ đến một người: " Từ trước đến giờ Tế ti đại nhân đối với ta không tệ, nếu như hăn ra mặt thuyết phục vì ta, phụ hoàng mẫu hậu nhất định sẽ cho hăn chút thể diện!"

Nghĩ tới đây, hăn lập tức bày giấy, nhắc bút lông ngỗng bắt đầu viết thư.

Cùng lúc hăn hạ bút, dinh thự nơi nào đó trong đế đô, trong một gian phòng bị tấm màn lông thiên nga màu nhung đen che đi tất cả ánh sáng xuất hiện một thân hình hư ảo, không chút tình cảm nhìn tới lão giả ngồi xếp bằng phía đối diện: "Ta từng nói qua, tốt nhất chúng ta không cần tiếp tục qua lại, vì sao người không nghe theo, lại liên lạc lần nữa?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tế Tư Bị Lợi Dụng

"Tế Tư đại nhân tôn kính, tại hạ cũng là vạn bất đắc dĩ." Đối mặt với hơi thở không vui tản ra quanh thân Tế Tư, lão giả có vẻ như khiêm tốn cung kính cúi thấp đầu, giấu nụ cười ác độc nơi khóe miệng trong bóng tối: "Trong suy nghĩ của ngài người thừa kế Đế Quốc sau này đang trong lúc nguy nan, cho nên ta không thể không mạo hiểm báo tin cho ngài."

"Lạc Tây Á? Cái người trong hai đời chỉ biết vợ vét bảo vật kia thì có thể có nguy hiểm gì chứ?" Tế Tư lạnh lùng nói. Dễ nhận thấy là, hắn cũng không để cái vị gọi là người thừa kế Đế Quốc vào mắt, bởi vì đúng là năm đó hắn trợ giúp, đưa đối phương lên vị trí hoàng tử!

— mười mấy năm không thấy, người này vẫn cuồng vọng như trước. Nhưng cũng vì thế, tính tình cực đoan dễ giận kiêu chuyện của hắn mới càng bị khơi dậy dễ dàng hơn.

Nụ cười lão giả càng sâu, giọng nói lại hết sức hoảng sợ: "Điện hạ muốn giết một người bất kính với hắn, lại bị hoàng hậu phát hiện. Vì vậy nên tâm Hoàng hậu có khúc mắc với Điện hạ, chẳng những giam lỏng Điện hạ, hơn nữa lại bàn bạc với Hoàng đế, muốn để hài tử bị đưa đi năm đó trở lại Hoàng thất. Nếu thật sự thành công, chẳng phải cố gắng năm đó của ngài là uổng phí sao? Một khi để mặc hài tử kia hồi cung, đối tượng mà hoàng đế và hoàng hậu nhắm vào tiếp theo, nên là ngài rồi."

"Hừ, dù cho bọn họ gan lớn như trời, bọn họ cũng không dám nhắm vào ta, trừ phi bọn họ không sợ đắc tội Quang Minh Thánh Điện!"

Tuy nói thế, Tế Tư đã có chút nóng nảy: "Năm đó kết quả của Chiêm tinh Phó gia đưa ra không phải đã biểu hiện rất rõ ràng sao! Nếu lập con trai ruột của hoàng hậu làm thái tử, sẽ làm cho Tu Thập gặp phải tai ương mất nước ng! Nữ nhân Ngải Phi ngu xuẩn kia sao có thể sẽ sinh ra ý nghĩ muốn để nhi tử hồi cung! Thật là đáng chết!"

— sợ rằng hoàng hậu phát hiện ra năm đó người động tay chân trong lời tiên đoán nên mới quyết định như vậy. Trong lòng lão giả im lặng trầm nghĩ, ngoài mặt vẫn giả bộ sợ hãi run rẩy: "Ngài biết, hoàng hậu từ trước đến giờ luôn mềm lòng từ ái, tuy Lạc Tây Á cũng có huyết thống Hoàng thất, nhưng chỉ là bàng chi (cùng họ nhưng khác chi). Mặc dù lời tiên đoán đáng sợ, nhưng cuối cùng lại không chống lại huyết mạch tương liên. Hoàng hậu có lẽ vẫn không thể dứt bỏ được máu mủ thân sinh."

"Ngu xuẩn!" Tế Tư nghiêng răng nói. Năm đó Quang Minh Thánh Điện phái ra bốn Tế Tư về bốn đại lục, sở dĩ hẳn lựa chọn tới đại lục hoang vu nhất - Tây Phong Đại lục, hoàn toàn là vì "Món đồ kia". Khổ tâm mưu tính nhiều năm, rốt cuộc tìm được biện pháp khác là không cần thức tỉnh "Vật kia" mà cũng có thể lợi dụng lực lượng khác, nhưng lại đột nhiên sóng gió liên tục xuất hiện.

Nếu quả thật để mặc Ngải Phi dính vào, chẳng phải vạ lộn xộn mình khổ tâm bày bố vào mười sáu năm trước, và những nhẫn nại vài năm nay của mình hoàn toàn biến thành trò cười sao!

— Nhưng những lời này hoàn toàn chỉ là một mặt thoái thác của Đồng gia mà thôi. Mười sáu năm trước, Đồng gia nhờ chuyện bí mật phế truất hoàng trường tử lấy được rất nhiều lợi ích, cũng nhờ vào đó mà khiến Đồng gia từ một nhị lưu gia tộc lên nhất lưu thế gia. Nào biết lần này lại lặp lại trò cũ sai lầm, lại phải làm sao nắm lấy một chút lợi ích đây?

Nghĩ vậy, trong ánh mắt Tế Tư nhìn về phía lão giả, không khỏi mang theo mấy phần nghi ngờ.

Đúng lúc này, trong tay hãn một ma pháp Quang Đoàn đưa tin đặc thù nổ tung. Lấy tin tức đặt trong trung tâm nguồn sáng ra, hãn vội vã nhìn qua, lập tức bỏ đi sự nghi ngờ: "Ngay cả Lạc Tây Á cũng viết thư gửi tới đây kể khổ, có thể thấy được lời nói của Đồng lão không giả."

Tiện tay vò tin thành một cục, vứt qua một bên, trong lòng Tế Tư trong nháy mắt có quyết định.

—— quyết không thể để con trai ruột của hoàng hậu hồi cung, quyết không!

Lão giả đứng phía dưới thu hết tất cả biểu tình biến hóa rất nhỏ của Tế Tư vào mắt, khi hãn bắt được sự tàn nhẫn xẹt qua trong mắt đối phương thì trong lòng sung sướng, thật sự muốn cười lớn tiếng: tính tình người này bảo thủ tự kiêu, tự cho là đúng vẫn là không thay đổi một chút nào. Chỉ dùng một lời nói dối nửa thật nửa giả, thì liền lừa được hãn chủ động đứng chung một trận tuyến với mình. Chuyện Đồng gia trở mình, có hi vọng!

Mặc dù trong lòng mừng như điên, lão giả lại tuyệt không dám để lộ tâm tình ra ngoài mặt, chỉ một mực cung kính, đứng cúi đầu.

Một lúc lâu sau, giọng nói âm nhu của Tế Tư lại vang lên lần nữa: "Chuyện cho tới bây giờ, ta liền tự mình đi tới Đế Đô một chuyến. Nếu nữ nhân kia chịu ngoan ngoãn nghe lời khuyên mà dừng tay thì quá tốt. Nếu không ——"

Dù hãn không nói câu kế tiếp, nhưng nhìn vẻ mặt âm u lạnh lẽo này, nhất định là một quyết định không tốt lắm.

"Với uy tín của Tế Tư đại nhân ở Tu Tháp, nhất định hoàng hậu sẽ làm theo phân phó của ngài."

Trong miệng nói lời ba phải, nhưng trong lòng lão giả lại là ý nghĩ ngược lại: từ Hoàng Đô đến Đế Đô, chặng đường ít nhất phải ba ngày. Mình có

thể thừa dịp ba ngày nay chuẩn bị một vài động tác thật tốt, quyết không thể để hai bên có cơ hội hòa giải!

— mặc dù Tế Tư vẫn luôn giấu diếm trong lòng, tâm tâm niệm niệm nghĩ có được vật đó, nhưng nhiều năm qua mình tỉ mỉ tính toán, nên cũng đoán được một hai phần. Nếu điều hãn kiêng kỵ nhất là con của hoàng hậu lấy được vật đó, vậy mình liền trợ giúp một chút, để tiểu tử kia cố gắng chọc giận lão gia hỏa âm nhu mang thù này đi!

Nhóm Phượng Vũ tìm tới địa điểm báo danh của cuộc thi đấu Thiên Không, được người tiếp đãi cho biết, người dự thi theo phương thức lập thành nhóm nhỏ, mỗi đội ít nhất cần năm người trở lên.

"Thật hay cho cái quy định lừa bịp này!" Luci cực kỳ khó chịu, nhưng rõ ràng số người không đủ, nhóm Phượng Vũ chỉ đành phải mất hứng mà quay về.

Lúc này đúng lúc là thời gian cơm tối, lúc đang ngồi chờ đồ ăn ở quán rượu, trong đầu Phượng Vũ đột nhiên vang lên giọng nói của Vân Sâm Lam: "Chủ nhân, hiện tại ngài có rảnh không?"

"Có chuyện gì, người nói đi." Chỉ có Linh Sĩ trung cấp trở lên mới có thể bỏ súng vật vào trong ma thú không gian. Hiện tại Phượng Vũ chỉ là hạ cấp mãi cấp, nên vẫn chưa làm được chuyện này, cho nên bình thường Vân Sâm Lam chờ ở khu rừng phía sau học viện, chỉ lúc có chuyện mới thông qua kế ước linh hồn liên lạc với chủ nhân.

Giọng nói của Vân Sâm Lam ngày thường là tao nhã ung dung, nhưng lúc này trở nên trầm thấp khan khan, mang theo thù hận khắc cốt ghi tâm: "Ta vừa mới cảm nhận được hơi thở của Cam Ma La, người này từ trước đến luôn ở Hoàng Đô, không bao giờ tùy tiện rời khỏi cung điện, đột nhiên hiện thân ở chỗ này, nhất định là có mưu đồ, chủ nhân ngài phải cẩn thận!"

Cam Ma La — đây không phải là kẻ thù của Vân Sâm Lam sao.

Phượng Vũ cả kinh, ở trong lòng vội vàng hỏi "Người gặp hãn? Hãn không tìm người gây phiền chứ?"

Tuy có Linh Dược tương trợ, nhưng dù sao Vân Sâm Lam cũng bị hình phạt tàn khốc hành hạ hơn hai mươi năm, khôi phục lại nào có dễ dàng như vậy. Lấy thực lực bây giờ của hãn mà gặp phải Cam Ma La, khẳng định sẽ lại chạy không khỏi kết cục bị bắt lần nữa. Chính Vân Sâm Lam cũng biết rõ một điểm này, cho nên mới ngấm ngầm chịu đựng không báo thù, chuyên chú tu hành.

"Đa tạ chủ nhân quan tâm, ta không sao. Ta cũng chưa chính diện gặp phải hãn, chỉ là mới vừa cảm giác được, ở chỗ nào đó trong thành này đột nhiên có hơi thở của hãn dao động, kỳ quái chính là biến mất rất nhanh. Cho nên ta mới lo lắng, hãn lại đang trù tính âm mưu gì."

Có Thượng Cổ huyết mạch Độc Giác Thú, tất nhiên cảm giác lực vượt xa người thường. Huống chi, đối phương lại là kẻ thù lớn nhất của cuộc đời hãn, tự nhiên lại càng nhạy cảm với hơi thở của đối phương, tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

—— đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất, chẳng lẽ là bí mật đến thăm sao? Thường thường ý nghĩa của hành tung bí mật là không thể cho ai biết mục đích, Cam Ma La bí mật đi tới Hoàng Đô, tuyệt đối là rất có vấn đề!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tiểu Nhân Tính Kế

Phượng Vũ suy nghĩ một chút, hỏi Tiểu Ôi Ôi: "Ôi Ôi, người có biết tế ti Cam Ma La không?"

"Dĩ nhiên biết. Hắn là tế ti được Quang Minh Thánh Điện sai đến đế quốc Tu Thập, nghe nói thực lực không phân cao thấp với ba vị Ma Pháp Sư hoàng giả mà Hoàng thất phụng dưỡng. Đối với tín đồ của Quang Minh Thánh điện ở đại lục Tây Phong mà nói, hắn chính là tế ti thay mặt Quang Minh Thánh Điện, đối với Hoàng thất có sức ảnh hưởng cực lớn. Chỉ là, trái ngược với tế ti ôn hòa của ba đại đế quốc khác, thủ đoạn của hắn rất tàn nhẫn. Nghe nói hơn hai mươi năm trước, chính là hắn đưa ra ý tiêu diệt hết bộ tộc Độc Giác Thú."

Nói tới chỗ này, Tiểu Ôi Ôi trừng mắt nhìn Phượng Vũ: "Phượng Vũ, có lẽ người không biết, đối với Linh Sĩ mà nói, Độc Giác Thú là ma sủng khó có được cỡ nào. Cho nên sau lần đó, danh tiếng Cam Ma La hạ xuống rất nhiều, vô số Linh Sĩ ảo tưởng có được một con Độc Giác Thú cũng hận hấn thấu xương. Chắc do phát hiện điều ấy, từ đó về sau hắn luôn luôn không bước ra khỏi Hoàng Đô, trừ lúc hoàng hậu sinh hạ hoàng tử phải đến lạy, sẽ không thấy hắn xuất hiện ở nơi đông người."

Đối với lời nói của bạn tốt, Phượng Vũ chỉ cười không đáp: Nếu biết con Độc Giác Thú cuối cùng trên thế gian này đã nhận mình làm chủ, nha đầu hấp tấp này chắc sẽ hét rầm lên thôi. Đáng tiếc hiện tại Vân Sâm Lam vẫn không thể xuất hiện, đành phải gạt Tiểu Ôi Ôi.

Chỉ là, hành tung Cam Ma La ngược lại rất khiến người ta để ý: "Vậy hẳn có thể lén lút ra ngoài, tới để đi gặp người khác hay không?"

"Không có khả năng đó, nghe nói người này kiêu ngạo cực kỳ, đối với Hoàng thất cũng không cung kính, sao hẳn lại để đại lục Tây Phong nhỏ bé vào mắt." Tiểu Ôi Ôi nhún nhún vai. "Chớ đừng nói có thể làm cho hẳn tự mình tới thăm."

"Như vậy a." Phượng Vũ trầm ngâm. Nàng tin tưởng Vân Sâm Lam chắc chắn không thể nhận sai kẻ thù, nếu Cam Ma La không có bằng hữu ở đế đô, vậy hẳn đột nhiên xuất hiện tại đế đô, lại đột nhiên biến mất, rất có thể là dùng pháp thuật không gian nào đó cùng người bí mật gặp mặt.

Nội dung cuộc gặp mặt sẽ là gì? Gần đây, chuyện lớn nhất đế đô chính là cuộc thi đấu Thiên Không ba năm một lần sẽ bắt đầu. Chẳng lẽ, chuyện Cam Ma La mưu tính có liên quan tới cuộc thi đấu?

Thấy Phượng Vũ ngồi im không lên tiếng, Luci truyền âm hỏi nàng: "Thế nào?"

Phượng Vũ cũng dùng truyền âm, nói ra bản khoản cho hẳn, Luci nghe xong, nhất thời cũng không nghĩ ra điều gì: "Đầu mỗi quá ít, khó có thể kết luận. Thay vì suy nghĩ lung tung, không bằng chuẩn bị cho cuộc tranh tài thật tốt. Nếu như người nọ thật sự tính không kể từ trong cuộc tranh tài, lấy khả năng của ta và người, nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó nghĩ cách đối phó cũng không muộn."

"Cũng chỉ có thể như vậy." Phượng Vũ suy nghĩ một chút, rầu rĩ nói: "Nhưng chúng ta ngay cả số người còn không đủ, tham gia tranh tài kiểu gì đây?"

Tiểu Ôi Ôi nghe xong, cười ha hả: "Vừa rồi ta định nhắc nhở người, trong trường học còn nhiều người, xa không tính, quan hệ giữa Tư Đường với người không tệ chút nào. Lại nói, lấy thân phận đệ tử của hiệu trưởng

của người bây giờ, chỉ cần vung cánh tay hô lên, khẳng định sẽ có một đám kéo đến. Người còn lo lắng cái gì?"

Phượng Vũ cũng là người trong cuộc mơ hồ, sau khi nghe xong lập tức phản ứng kịp: "Ai nha, cứ nhiên quên điểm này."

"Ha ha, vừa nhìn đã phát hiện người có thói quen một mình cố gắng, về sau cái thói quen này nhất định phải đổi nha."

Nhưng ngày thứ hai, Phượng Vũ còn chưa kịp lợi dụng danh xưng "đệ tử hiệu trưởng" để tuyển đội viên, thi đấu Thiên Không truyền tới tin tức thay đổi quy tắc thi đấu.

"Ha ha, chủ ý của Đồng lão quả nhiên tốt, số người tham gia tranh tài tăng lên rất nhiều." Quan viên phụ trách chuẩn bị thi đấu xuyên qua cửa sổ, nhìn đám người nhốn nha nhốn nháo muốn ghi danh phía dưới, hài lòng nói.

Nghe vậy, trong đôi mắt già nua của Đồng lão xẹt qua một chút đặc ý: "Đâu có, tất cả là do ngài có cách quản lý, cộng thêm phần thưởng phong phú mới hấp dẫn nhiều người dự thi như vậy."

Lúc trước người dự thi chỉ có thể tham gia theo đội, bây giờ đổi thành hai loại là một mình hoặc đội. Hơn nữa quy định về số người trong đội cũng giảm xuống, chỉ cần ba người trở lên là đủ.

Quy tắc thay đổi khiến cho số người dự thi chợt tăng mạnh. Trên đại lục vốn là có không ít Linh Sĩ mang thói quen làm việc trượng nghĩa một mình, bọn họ không tìm được đồng bạn đáng tin tưởng để hợp thành đội, vốn là vô duyên với cuộc thi đấu. Hiện tại quy tắc thay đổi, tất cả đều theo phong trào đến ghi danh tham gia

"Nói đến phần thưởng, thật là phong phú trước nay chưa có. Không nói những thứ khác, riêng một tháng quyền sử dụng Luyện Linh Trì thuộc về

hoàng gia đủ để bọn họ tranh tới vỡ đầu chảy máu. Phải biết, mặc dù là tranh tài ba năm một lần, nhưng mấy trăm năm qua, số lần dùng Luyện Linh Trì để làm phần thưởng không hơn mười lần. Ngay cả ta cũng muốn đi tranh đấu một lần."

Quan viên xúc động quá mức, Đồng lão cũng không có phản ứng, chỉ im lặng sững sờ.

— Luyện Linh Trì. Nếu không phải do may mắn, lão cũng sẽ không biết thứ mà Cam Ma La để là nó! Nhưng lão càng không hiểu, vì sao Cam Ma La không lập tức đoạt lấy, lại hào phóng đưa nó ra làm phần thưởng?

— Thôi, những thứ này về sau từ từ điều tra là được. Hiện tại trọng yếu nhất, là lợi dụng quy tắc thay đổi, dụ tiểu tử kia ra. Sau đó, lão sẽ an bài giúp hắn từng bước tiến lên, chạm vào chỗ hiểm của Cam Ma La, cuối cùng khiến Cam Ma La hoàn toàn đối đầu với Hoàng đế và hoàng hậu.

Nghĩ đến một màn thành công kia, Đồng lão hết sức vui vẻ, âm thầm hài lòng với kế sách bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau của mình.

Cuộc thi đấu tự nhiên cũng hấp dẫn một đám các thiếu niên nhiệt huyết sôi trào bên trong học viện. Nhưng lấy thực lực của bọn họ, nếu dự thi chỉ có thể chịu đánh, lực bất tòng tâm.

Gần đây Lâm Tần Kiệt vẫn than thở: "Ai ~ tại sao hết lần này tới lần khác lại tổ chức vào năm nay? Nếu hoãn một năm rưỡi, chờ ta lên cấp, cũng có thể tham gia."

"Tranh tài ba năm một lần, chờ ba năm nữa tham gia đã không giống lần này."

"Không hề giống! Năm nay bởi vì phần thưởng nhiều, số lượng người báo danh cực lớn, nghe nói rất nhiều cao thủ bởi động lòng vì Luyện Linh

Trì mà đến báo danh! Ba năm sau phần thưởng thay đổi, các cao thủ chắc hẳn sẽ không tới, đến lúc đó ta biết tìm ai tỷ thí đây?"

Oán trách bao lần, thì ra cái Lâm Thiếu gia hẳn để ý là đối thủ so tài có đủ mạnh hay không.

Lại than vãn một tiếng, Lâm Tần Kiệt chợt hưng phấn bắt lấy bả vai Phó Tư Đường: "Tiểu Phó, người báo danh chưa?"

"Không báo." Ngược với Lâm Tần Kiệt nhao nhao muốn thử, Phó Tư Đường cơ bản là không có hứng thú với cuộc tranh tài: "Lão sư sớm dặn dò ta... Năm nay, quan trọng nhất là ta phải ổn định trình độ, ít tranh đấu thắng thua với người khác."

Nghe vậy, Lâm Tần Kiệt rũ vai xuống: "Ta biết ngay, người cái tên này từ trước đến giờ không thích những thứ này. Thật không thú vị, muốn đi thực lực không đủ, thực lực đủ lại không muốn đi. Chỉ là, tiểu sư muội của người hình như có đi."

"Sư muội?" Cơ thể Phó Tư Đường đột nhiên cứng đờ. "Người nói Phượng Vũ?"

Lâm Tần Kiệt tùy tiện nói: "Đúng vậy a. Ngày hôm qua lúc có người tới thông báo quy tắc tranh tài, nàng và Đồng Trì ghi danh tham gia cuộc so tài ngay tại chỗ. Thật sự là kỳ quái, vì sao Đồng Mạc Uyên bị bắt, Đồng Tân chết, ngược lại Đồng Trì lại càng thân cận với Phượng Vũ?"

Lâm Tần Kiệt đang rối rắm thì chợt nghe Phó Tư Đường hỏi: "Điểm báo danh ở chỗ nào?"

"Tòa thi đấu thể thao Thành Tây —— người hỏi cái này làm gì?"

"Đương nhiên là đi ghi danh." Thi đấu tranh tài vô cùng nguy hiểm, nói không chừng Đồng Trì vẫn đóng giả người tốt sẽ nhân cơ hội này ra tay!

Nghĩ tới đây, Phó Tư Đường Vô không thể nào yên lòng, qua loa choàng áo khoác lên vai, nhanh chóng đi ra cửa.

Sau lưng hăn, Lâm Tần Kiệt mờ mịt: "Này này này, sao người đột nhiên thay đổi quyết định vậy? Lần trước cũng vậy, bây giờ người thật là càng lúc càng khó hiểu."

Nhưng Phó Tư Đường ngàn lần không ngờ được, trong khoảng thời gian khi hăn đi ra ngoài này, Phượng Vũ bị cuốn vào trận sóng gió khác.

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Người Làm Chứng Là Hoàng Hậu

"Ăn cắp? Người nói ta trộm đồ của người?" Đối mặt với Yến Oanh Oanh vừa lớn tiếng la hét ăn trộm, vừa dùng thân mình cản lại, Phượng Vũ lộ ra vẻ hết sức không hiểu ra sao.

"Không sai!" Vẻ mặt Yến Oanh Oanh oán giận, giơ ngón tay lên cao gần như chỉ vào trên chóp mũi của Phượng Vũ: "Người trộm bảo vật gia truyền của ta, lại còn vẫn lộ liễu mang nó rêu rao với người đời, chẳng lẽ người cho rằng, người là đệ tử của hiệu trưởng thì có thể làm xằng làm bậy sao?!"

Nghe trong lời nói của nữ sinh này có dính dáng đến mình, hiệu trưởng có chút không vui: phẩm hạnh của Phượng Vũ thế nào, hẳn làm lão sư tuyệt đối có thể bảo đảm. Nữ sinh này còn chưa làm rõ tình hình liền vội chụp mũ vào Phượng Vũ, có phải quá nóng vội không?

Hiệu trưởng mới vừa chỉ đạo hướng dẫn cho một mình Phượng Vũ, hai người thuận đường cùng đi tới phòng ăn ăn cơm tối. Không ngờ nửa đường lại bị Yến Oanh Oanh ngăn lại, lớn tiếng chỉ trích Phượng Vũ trộm đồ gì đó của nàng.

Không thể không nói, Yến Oanh Oanh chọn thời điểm thật tốt, vừa lúc mọi người vừa tan học đang chạy tới phòng ăn cho kịp. Thấy có người kêu bắt trộm, đối tượng lại là đệ tử thiên tài hiệu trưởng mới thu, tất cả đều bát quái lại gần xem náo nhiệt.

Mắt thấy ngày càng có nhiều người chen lấn, hiệu trưởng tiến lên một bước, vừa muốn mở miệng, lại bị Phượng Vũ nhẹ nhàng kéo vạt áo: "Hiệu

trưởng, nàng là nhằm vào ta, do ta nói với nàng đi. Nếu do ngài ra mặt, nhất định sẽ bị nói là lấy quyền đè người lấy lớn hiếp nhỏ gì gì đó."

Lời ấy rất có đạo lý, cho nên hiệu trưởng không lên tiếng nữa.

Thấy hiệu trưởng im lặng không nói, Yến Oanh Oanh còn tưởng rằng hẳn ngại vì có nhiều học sinh ở đây, không dám che chở Phượng Vũ trước mặt mọi người, trong lòng không khỏi thầm nói quả nhiên Phó tiểu thư cho mình chú ý vô cùng có tác dụng. Lập tức lời nói càng thêm sắc bén: "Người là kẻ trộm! Đừng cho là ta sẽ sợ người! Hôm nay ta nhất định phải lấy lại thứ thuộc về ta, sau đó đưa người cho đội hộ vệ Đế Đô, để cho người nếm thử một chút tư vị ngồi tù!"

Thật ra, Phượng Vũ đã đoán được mục đích đến của Yến Oanh Oanh: chuyện Đồng Tân người khác không biết nội tình, nhưng nàng là người yêu đơn phương Đồng Tân thành người si khăng định biết. Hành động hôm nay, cũng chỉ là mượn cơ hội tìm mình gây phiền phức thôi.

Lập tức thấy nàng giống như người đàn bà chanh chua, nước miếng văng khắp nơi chỉ trích mình, Phượng Vũ phản cảm một hồi: ánh mắt người kém lại đi thích một tay sai cam chịu làm chó săn không hề có cốt khí cặn bã còn chưa tính, dù sao trong tình yêu mọi người đều là đũa ngọc. Nhưng lại không biết nặng nhẹ tới trên chọc mình, nhưng tính sai rồi. Chẳng lẽ người này cho là mình sẽ ngoan ngoãn mặc cho nàng cài cái mũ ăn trộm sao?

Phượng Vũ bảo trì bình thản, Tiểu Đoàn Tử rúc trong lòng nàng chờ cơm tối cũng không vui lòng rồi. Nó thò đầu ra, nhằm ngay Yến Oanh Oanh nhe răng.

Chuyện Đồng Mạc Uyên từng ăn qua thiệt thòi ở dưới móng vuốt của Tiểu Đoàn Tử, Yến Oanh Oanh dĩ nhiên biết, thấy thế không khỏi biến sắc, liên tục lùi lại vài bước, theo bản năng giơ tay lên bảo vệ mặt.

Thấy đối phương sợ mình, Tiểu Đoàn Tử càng thêm phách lối, vừa muốn cong người nhào tới, lại bị Phượng Vũ một phen đè lại: "Đừng càn quấy." Nếu để mặc Tiểu Đoàn Tử làm loạn, cục diện chỉ càng hỗn loạn hơn. Nàng chỉ nghĩ muốn nhanh chóng giải quyết dứt khoát chuyện này.

Thấy Phượng Vũ ngăn cản Tiểu Đoàn Tử, Yến Oanh Oanh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thấy vẻ mặt nàng như trút được gánh nặng, trong đám người vang lên một trận cười nhạo: "Có gan nói thì cũng đừng sợ nha, đồ nhát gan!"

Bị một đám người chế giễu, trên mặt Yến Oanh Oanh lúc xanh lúc hồng, đem món nợ này cùng tính hết vào trên đầu Phượng Vũ. Nàng hung tợn trừng mắt nhìn Phượng Vũ: "Người cũng chỉ có thể như vậy, dùng bạo lực uy hiếp người khác!"

"Người luôn miệng nói ta trộm đồ gì đó của người, đó rốt cuộc là cái gì? Bắt trộm cầm tang vật, người nói cái tang vật ở đâu?" Phượng Vũ lười phải nói nhiều với nàng, trực tiếp hỏi ngược lại.

"Không phải đeo trên tay người sao!" Yến Oanh Oanh gắt gao nhìn chăm chú vào vòng tay ngọc châu đang lóe lên ánh sáng màu xanh trên cổ tay mảnh khảnh của Phượng Vũ, trong mắt gần như muốn bốc ra lửa: "Vòng tay ngọc Thanh Lam Hồi Xuân này, là tín vật ta cùng người định ra, lúc đó ta giao cho Đồng thúc thúc, kết quả lại là xuất hiện trên tay người. Không phải người trộm đi, còn có thể là ai?"

Nghe vậy, hiệu trưởng hiểu được một chút nội tình bắt đầu lo lắng. Hắn không biết Đồng gia đã dâng tặng vòng tay cho Lạc Tây Á, cho là Phượng Vũ lấy được nó từ chỗ Đồng Tân. Theo ý hắn, nếu như nói ra chân tướng, mặc dù Phượng Vũ có thể thoát khỏi tội danh ăn trộm, nhưng một khi chuyện này bị vạch trần ra ngoài, cũng không thể tránh né lại liên lụy đến danh dự của hoàng hậu!

Một lần hành động liền dính líu đến hai người đệ tử yêu thích, lập tức hiệu trưởng đối với Yến Oanh Oanh có thể nói là chán ghét tới cực điểm.

Yến Oanh Oanh không rõ chân tướng, thấy vẻ mặt xanh đen hiếm thấy của hiệu trưởng, còn tưởng rằng hẳn đang giận Phượng Vũ tay chân không sạch sẽ, không khỏi càng thêm đặc ý: "Sự thật đều ở đây, người còn không mau nhận tội!"

Phượng Vũ lại hơi mỉm cười: "Nếu ta nói ra lai lịch của vòng tay này, cũng tìm được người làm chứng, có phải có thể rửa sạch trong sạch của ta đúng không?"

"Hừ, người muốn tìm ai tới làm người làm chứng? Tiểu Ôi Ôi? Thôi đi, kẻ ngu cũng biết nàng là bằng hữu tốt của người, lời nàng nói hoàn toàn không thể tin!"

Lúc này, trong đám người đột nhiên vang lên một giọng nói tàn khốc: "Ta có thể làm chứng cho nàng."

Nghe tiếng nhìn lại, chẳng những trên mặt mọi người lộ vẻ kinh dị, ngay cả bản thân Phượng Vũ cũng kinh ngạc không thôi: "Lăng Tử Minh?"

Người ra mặt nói chuyện cho Phượng Vũ, chính là Lăng Tử Minh. Hắn vừa vặn đi ngang qua, sau khi nghe Yến Oanh Oanh "Khẳng khái phân trần" xong, không chút nghĩ ngợi liền đi ra từ trong đám người, giải vây thay Phượng Vũ.

Nào ngờ hành động này lại đưa tới ánh mắt liếc nhìn của đám người bát quái: Trong Linh Chân học viện, người người đều biết rõ, Lăng Tử Minh là một tên hiệp khách có tiếng thích độc hành, nhập học hơn hai năm, trừ phi cần thiết quyết không nói nhiều hơn một câu với người khác, còn động một chút là cúp cua ra ngoài đánh nhau săn thú. Đối với một học sinh vấn đề như vậy, các lão sư lại ăn ý mở một mắt nhắm một mắt, giả bộ như không

nhìn thấy. Như vậy có thể thấy được, lai lịch của Lăng Tử Minh nhất định rất lớn.

— mà người này, hôm nay lại ra mặt cho Phượng Vũ. Điều này đại biểu cái gì? Chẳng lẽ hai người bọn họ lén phéng?

Lăng Tử Minh không chút nào biết một câu của mình làm cho bao người mộng tưởng, mặt lại vẫn như cũ không chút thay đổi: "Cường giả không cần vì chuyện gà gáy chó trộm. Còn nữa, lấy thực lực của Phượng Vũ, nếu thật sự muốn ngọc châu của người, thứ nhất nàng sẽ không ngu đến mức mang nó ra ngoài, thứ hai, nàng có thể giết người trước, như vậy thì vĩnh viễn sẽ không có người biết ngọc châu này vốn thuộc về người nào."

Hắn lạnh lùng nói giống như gió bắc rít gào thổi qua, trong nháy mắt cuốn đi những ảo tưởng màu hoa tường vi trong lòng đám người bát quái: ý nghĩ vừa rồi thật là quá ngu xuẩn! Đối với người trong đầu chỉ có thực lực mà nói, nhất định hẳn từ ý nghĩ "Cường giả đều đúng" này mới ra mặt thay Phượng Vũ!

Trong một mảnh yên lặng, sắc mặt Yến Oanh Oanh trắng bệch hết to: "Người đang uy hiếp ta sao?" Nàng mắt không chế chuyển sang đám người: "Các người cũng nghe thấy đó! Hắn đang uy hiếp ta! Hắn và Phượng Vũ là cùng một đám!"

"Ngu ngốc." Đối với hành động của nàng, Lăng Tử Minh chỉ cảm thấy buồn cười.

Phượng Vũ thờ ơ nhìn về phía Yến Oanh Oanh. Nếu nói nàng vừa rồi còn ôm lấy một chút đồng tình với nữ sinh này, không muốn huyên náo chuyện lên để không thể kết thúc, nhưng sau khi Lăng Tử Minh cũng bị nàng tùy tiện lên tiếng chỉ trích, dĩ nhiên một chút đồng tình này đã tan thành mây khói. Nàng có thể dễ dàng tha thứ cho người khác khiêu khích,

lại hết sức khó để dễ dàng tha thứ cho đối phương nói năng lỗ mãng với người đối tốt với nàng.

"Trừ Lãng học trưởng ra, ta có người làm chứng khác. Người xác định muốn kêu nàng tới đây?" Nàng tự cho Yến Oanh Oanh một cơ hội cuối cùng.

"Người kêu đi, đừng chỉ phô trương thanh thế chứ! Mau gọi người làm chứng tới đây để cho ta mở mang tầm mắt!"

"Vậy được rồi." Lát nữa cũng đừng trách ta chưa từng cho người cơ hội.

Chuyển mắt sang vẻ mặt lo lắng của hiệu trưởng, Phượng Vũ lạnh nhạt nói: "Lão sư, kính xin ngài viết một lá thư cho hoàng hậu bệ hạ, nói cho nàng biết, lễ vật nàng tặng cho ta bị người khác coi là tang vật, kính xin nàng phái người tới đây chứng minh trong sạch cho ta."

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tế Tư Đến Thăm

Hai chữ hoàng hậu nhẹ nhàng nói ra, trong sân học viện to như vậy nhất thời yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khó có thể tin: Hoàng hậu? Phượng Vũ nói vòng tay của nàng là hoàng hậu tặng, điều này sao có thể!

Sắc mặt hiệu trưởng lập tức từ u ám sáng lên: "Viết thư quá chậm, Lão sư thay người truyền lời nhắn đi." Với trí tuệ của hắn, suy nghĩ thêm một chút liền nghĩ thấu vòng tay này là Lạc Tây Á tặng cho hoàng hậu, tuyệt sẽ không dính dáng đến chuyện của Đồng gia.

Nói xong, cánh tay hiệu trưởng khẽ vạch một cái, sau đó không khí trước mặt run lên xảy ra hiện tượng kỳ diệu. Trong nháy mắt, Thủy Nguyên Tố rớt rít hội tụ, biến thành một Thủy Kính. Mặt kính lắc lư mấy cái, dần dần hiện ra một tòa kiến trúc rộng lớn cùng khí thế trang trọng. Mọi người liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, đó là nội thành hoàng cung.

Ngay sau đó, một nữ tử đoan trang mỹ lệ, đầu đội kim quan xuất hiện bên kia Thủy Kính: "Lão sư, ngài hiếm khi tìm ta, là có chuyện gì sao?"

"Có người tỏ vẻ hoài nghi với lai lịch vòng tay người tặng cho tiểu nha đầu này, cho nên muốn mời người vì nàng chứng minh." Nói xong, hiệu trưởng tránh sang bên cạnh mấy bước, để mọi người hoàn toàn nhìn thấy hoàng hậu ở bên kia Thủy Kính.

"Tại sao phải hoài nghi? Chẳng lẽ đồ Bốn cung tặng lai lịch bất chính sao?" Mặc dù tính tình dịu dàng, bị người nghi ngờ hoàng hậu vẫn có chút không vui như cũ, "Vòng tay của Tiểu Phượng Vũ vốn là Lạc Tây Á tặng

cho Bốn cung, Bốn cung và Tiểu Phượng Vũ hợp nhau, cho nên tặng lại cho nàng. Như vậy đã đầy đủ rõ ràng chưa?"

Chưa kịp trả lời, mọi người chỉ nghe được một tiếng bịch. Thì ra là, Yến Oanh Oanh thấy tình thế nghịch chuyển, vừa vội vừa sợ, mà lại bị sợ đến mức té xỉu trên đất.

Thấy tay chân co giật đáng khinh, mọi người không khỏi thầm mắng một tiếng: Đáng đời! Phượng Vũ vốn định tính toán với nàng chuyện dính dáng tới Lăng Tử Minh, thấy thế ngược lại khinh thường ra tay: so đo với đối thủ như heo, sự thật chính là ô nhục chính mình.

Lúc này lực chú ý của mọi người hoàn toàn bị hoàng hậu thu hút, không ai chú ý tới Lăng Tử Minh lúc nhìn thấy chân dung hoàng hậu, sắc mặt biến đổi. Vốn là ánh mắt lãnh khốc, trong nháy mắt tràn đầy quyến luyến cùng oán hận, cực kỳ mâu thuẫn, nhưng cũng cực kỳ bi thương.

Hoàng hậu cũng không để ý đến Lăng Tử Minh biến mất trong đám người. Sau khi pháp thuật đưa tin được thu hồi, nàng vẫn tức giận chưa bình ổn lại như cũ: nghe hiệu trưởng giải thích nói là nữ hài gây khó dễ cho Phượng Vũ kia là vị hôn thê của Đồng Tân, bình thường tính tình an tĩnh, ai cũng không ngờ nàng sẽ làm ra loại chuyện như vậy. Tại sao nàng đột nhiên làm như vậy? Chẳng lẽ có người xúi giục sao? Hôm qua Đồng Mạc Uyên đã bị lưu đày, hiện tại ở Đế Đô người có thể để ý tới sự kiện này, chỉ có Lạc Tây Á!

Vốn trải qua chuyện âm thầm giết người lúc trước, trong lòng hoàng hậu đã sinh ra bất mãn với Lạc Tây Á. Hiện tại lại cho rằng chuyện này do Lạc Tây Á mà ra, lại càng tức giận với hắn thêm một phần nữa, lập tức liền sai người kêu hắn tới, quở trách một trận.

Đáng thương cho Lạc Tây Á, vốn tưởng rằng mẫu hậu gọi mình qua là tuyên bố "Giảm hình phạt", ngược lại không ngờ lại tiếp nhận một trận giáo

huấn, không khỏi cúi đầu ủ rũ.

Đối với hãn hoàng hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chợt nghe tiếng cung nữ cung kính bẩm báo truyền đến ngoài cửa: "Khởi bẩm hoàng hậu, Tế Tư đại nhân cầu kiến."

"Tế Tư?" Hoàng hậu có chút giật mình: Cam Ma La đã vài chục năm chưa từng rời khỏi Hoàng Đô, lần này vì sao đột nhiên lại tới đây? Chẳng lẽ bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới đây, nàng không để ý tới chuyện cho Lạc Tây Á lánh đi, ra lệnh cho cung nữ mau mời đối phương vào.

"Nhiều năm không gặp, hoàng hậu ngài vẫn phong thái hơn người như trước."

Mặc dù Cam Ma La đã qua trung niên, bề ngoài lại vẫn trẻ tuổi như cũ. Mặt mày mang theo nồng nặc mùi son phấn, ngược lại rất tương xứng với giọng nói âm nhu của hãn.

Nếu đổi thành người khác, chắc chắn sẽ bị người chỉ chỗ sau lưng, cười nhạo hãn là Thỏ Gia. Nhưng không có bất kỳ ai dám cười nhạo Cam Ma La, không chỉ bởi vì một thân hãn là tu vi Ma Pháp Sư cấp hoàng giả, hơn nữa là bởi vì sau lưng hãn là Quang Minh Thánh Điện.

Ở Tát Lanka, không ai dám đối kháng với Quang Minh Thánh Điện. Cho dù vì chuyện năm đó, hoàng hậu có phê bình kín đáo với hãn, nhưng lúc nhìn thấy hãn cũng không dám biểu lộ ra bất kỳ bất mãn nào.

Khiêm tốn mấy câu, sau khi làm lễ chào hỏi lẫn nhau, hoàng hậu không nhịn được hỏi: "Xin hỏi ngài đột nhiên giá lâm Đế Đô, có phải có chuyện gì quan trọng hay không?"

Cam Ma La khẽ mím cười: "Hoàng hậu không cần khẩn trương, lần này ta tới đây, cũng chỉ vì xem một chút náo nhiệt thôi, cũng không có chuyện quan trọng gì."

Nói xong, hần nhìn thấy vẻ mong đợi của Lạc Tây Á bên cạnh, ra sức nháy mắt với mình, trong lòng mím cười một cái, đối với bộ dạng không thể nào lên bàn tiệc này hần nhìn không thuận mắt. Trong miệng lại nói: "Nếu Tam điện hạ không có việc gì, đúng lúc đi theo ta cùng xem các trận đấu tranh tài, nhìn xem một chút mấy năm nay Tây Phong Đại lục lại có thêm những cao thủ nào."

Hoàng hậu không thể không cho Tế Tư thể diện: "Được rồi, Tiểu Á, mấy ngày nay người hãy theo bồi Tế Tư đại nhân. Nhớ thu hồi tính tình, đừng gây thêm phiền phức cho Tế Tư."

"Mẫu hậu yên tâm!" Lạc Tây Á chỉ coi lần Cam Ma La tới này là đặc biệt giải vây cho mình, vừa nghĩ tới sau này có thể thoát khỏi nỗi khổ cấm túc, lập tức không nén nổi mặt mày hớn hở.

Hoàng hậu đương nhiên sẽ không nghĩ đơn giản như vậy. Sau khi tiễn Tế Tư đi, trong lòng nàng tràn đầy nghi ngờ, lo lắng không thôi: từ khi Cam Ma La tới Tu Tháp, mỗi lần hần ra mặt chưa từng có chuyện tốt. Lần trước hần đến Đế Đô, liền lập tức lấy lời của tên tiên đoán ép mình chia lìa với máu mủ ruột thịt. Lần này, lại không biết vì sao mà đến?

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong chớp mắt liền đến ngày thi đấu đầu tiên.

Sáng sớm, Phượng Vũ và Luci cùng nhau đi tới sân đấu. Chỉ thấy phía trước vốn là đường cái rộng rãi bị người tới xem trận đấu chen lấn tới mức nước chảy không lọt, quán rượu bên cạnh lại càng có người ngang nhiên mở cuộc đánh cược, đặt cược tuyển thủ thắng thua.

"Ngày thi đấu đầu tiên đã náo nhiệt thế này, xem ra cuộc thi đấu Thiên Không thật sự là có ảnh hưởng rất lớn."

"A Vũ, người phải cẩn thận. Mấy ngày trước Vân Sâm Lam lại cảm nhận được hơi thở của Cam Ma La, với tính tình của hắn, đến Đế Đô chắc chắn có toan tính, người phải cẩn thận đừng bị cuốn vào."

"Sư phụ, nên cẩn thận là người. Kết quả rút thăm hôm qua, người là người thứ nhất ra sân đấy."

"Ha ha, người không tin tưởng ta sao?"

"Chỉ là nhắc nhở người một chút."

Đang nói chuyện phiếm, Phượng Vũ đột nhiên "Ồ" một tiếng: "Thì ra Lăng Tử Minh cũng tới dự thi."

Nhớ tới còn chưa cảm ơn đối phương chuyện ngày đó nói giúp mình, Phượng Vũ bước lên phía trước, lên tiếng chào: "Lăng Tử Minh, người cũng tới đây."

Quay đầu lại thấy là Phượng Vũ, vẻ mặt tàn khốc của Lăng Tử Minh hơi giãn ra một chút: "Thì ra người cũng ở đây."

Nhớ tới mấy lần gặp hắn, hầu như hắn đều đang đánh nhau hoặc săn thú, Phượng Vũ không khỏi nói: "Hình như người rất thích đánh nhau quyết liệt, khó trách sẽ đến dự thi."

Một câu nói không có gì đặc biệt, lại làm Lăng Tử Minh đột nhiên lặng im. Khi Phượng Vũ đang hoài nghi mình có nói bậy hay không thì chỉ nghe thấy hắn lạnh lùng nói: "Bởi vì so với lòng người phức tạp hay thay đổi, ta càng thích loại trò chơi thắng bại rõ ràng này hơn."

Loại tâm tình này Phượng Vũ đã từng có, bởi vì đoán được sơ sơ chỗ khúc mắc của Lăng Tử Minh, cộng thêm coi như hợp ý với hắn, liền khuyên hắn một câu: "Trường bối cũng là người, khó tránh khỏi có lúc phạm sai lầm. Nếu trách móc nặng nề quá mức lại không muốn tha thứ, nói không chừng sau này sẽ có lúc hối tiếc không kịp. Cái gọi là ‘cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn dưỡng mà cha mẹ không thể chờ’, những lời này dù sao người cũng nên nghe qua."

Lăng Tử Minh hơi lộ vẻ cảm động, ánh mắt chuyển thành như có điều suy nghĩ.

Thấy thế, Phượng Vũ biết hắn cần thời gian suy nghĩ tiếp nhận, liền nói sang chuyện khác: "Ngày đó cảm ơn người nói chuyện giúp ta."

Lăng Tử Minh lắc đầu một cái: "Không có gì, người sớm có chuẩn bị, hoàn toàn không cần ta ra mặt."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Kinh Tâm'

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Yêu Nghịch Luân

Gió nhẹ thổi qua, nhắc lên một góc khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp ung dung của nàng, khiến cho mọi người đều lấp bắp kinh hãi: "Hoàng hậu bệ hạ, vì sao ngài lại tới đây?"

Hoàng hậu từ trước đến giờ luôn dịu dàng ân cần lại không để ý tới bọn họ, chỉ sắc mặt trắng bệch nhìn Lăng Tử Minh một chút, lại nhìn sang thiếu nữ một chút, run giọng hỏi: "Các người. biết nhau?"

Lăng Tử Minh dời ánh mắt đi, không lên tiếng. Thiếu nữ thừa dịp hăn không phản kháng, cả người đều dựa sát vào người hăn, kiêu ngạo lại vui sướng lớn tiếng tuyên bố: "Mẫu hậu, hăn chính là Bạch Điêu ca ca ta thường nhắc tới với ngài."

"Thiên Nhi, người. người không biết tên của hăn? Sao người lại gọi hăn là Bạch Điêu?"

"Bởi vì lần đầu tiên lúc ta nhìn thấy hăn, hăn chính là cười một con Đại Bạch Điêu cứu ta, bộ dáng kia khỏi phải nói là có bao nhiêu anh tuấn." Khi nói chuyện, ánh mắt của Thiên Nhi đều hướng về Lăng Tử Minh, trong đó không che giấu được tràn đầy ái mộ, "Sau này mặc dù biết tên của hăn, ta vẫn gọi hăn là Bạch Điêu ca ca. Mẫu hậu, ngài từng đồng ý hôn sự do bản thân ta quyết định, ta ——"

"Câm mồm! Người mới mấy tuổi mà đã nghĩ đến hôn sự? ! Thật là không biết thẹn!" Hoàng hậu lạnh lùng nói. Nàng từ trước đến giờ luôn dịu dàng ôn hòa, coi như mấy ngày nay tức giận Lạc Tây Á không hiểu chuyện, cũng ít khi thấy vẻ mặt thống khổ, lảng tránh và sắc bén như vậy. Lần này

đột nhiên phát tác ra, chẳng những mọi người đều ngây người, cả người Thiên Nhi lại càng sửng sốt hơn.

Trong khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng bước chân chậm rãi đi tới của nam tử âm nhu, cười nói: "Hoàng hậu bệ hạ, ta thấy công chúa điện hạ chọn trúng thiếu niên này rất tốt, tuy tuổi công chúa còn nhỏ, đính hôn trước cũng không tồi. Sao ngài phải trách mắng nàng chứ?"

"Tế, Tế Tư đại nhân!" Nghe có người nói chuyện thay mình, đôi mắt Thiên Nhi đỏ lên, oa một tiếng khóc lên.

Nghe nàng gọi ra thân phận của nam tử âm nhu, mọi người lại cả kinh. Phượng Vũ và Luci tận mắt nhìn thấy nhân vật "Nghe đại danh đã lâu" này, hết sức kinh dị, càng thêm mấy phần địch ý.

Cam Ma La lại không chú ý tới vẻ mặt khác thường của bọn họ, ánh mắt tối tăm nặng nề gắt gao nhìn chăm chú vào trên người Lăng Tử Minh, giọng nói lại rất phong độ hòa ái dễ gần: "Hoàng hậu bệ hạ, chẳng lẽ ngài ngại xuất thân của thiếu niên này nhỏ bé nghèo khó, không xứng với công chúa điện hạ cao quý sao? Thật ra thì nơi này là thế giới Cường Giả Vi Tôn, chúng ta nên đưa mắt nhìn xa một chút, không cần thiết phải mê muội coi trọng địa vị trước mắt, mà coi nhẹ khả năng trong tương lai. Dù sao, hoàng tử cũng có thể luân lạc làm bình dân. Mà bình dân, lại vì sao không thể trở thành phò mã chứ?"

Theo lời nói này, sắc mặt hoàng hậu càng lúc càng tái nhợt, thân hình lại càng lão đảo muốn ngã. Phượng Vũ nhanh tay nhanh mắt, một phen đỡ lấy nàng, nàng lại giống như chưa tỉnh, chỉ thì thào nói: "Nghịch duyên. Nghịch duyên. Tế Tư đại nhân, xin người đừng nói nữa, ta van cầu người đừng nói nữa."

Thấy thế, trong lòng mọi người không hện mà cùng nghi ngờ nói: với tính cách của hoàng hậu, coi như Thiên Nhi yêu một bình dân, cũng không

nên luống cuống đến mức này chứ.

Đối với hoàng hậu ăn nói khép nép khẩn cầu, Cam Ma La làm như không nghe thấy. Hắn từ từ bước thong thả tới trước mặt Lăng Tử Minh, dò xét đánh giá hắn: "Quả thật là —— anh tuấn còn trẻ, không trách được mắt công chúa ở trên người ngươi. Người thiếu niên, tại sao ngươi không nói lời nào? Chẳng lẽ là bị hoàng hậu hù sợ?"

Từ lúc hoàng hậu xuất hiện, vẫn không nói một câu, Lăng Tử Minh đột nhiên ngừng đầu, tràn đầy ý tứ uy hiếp gầm nhẹ quát: "Tránh ra!"

"Nên rời đi chính là ngươi!"

Cam Ma La tâm niệm vừa động, gió mạnh hóa ra lưỡi dao sắc bén cũng xoáy nhanh hướng về phía đối phương. Lăng Tử Minh không hề phòng bị, thật may là bản năng nhiều năm tập võ làm hắn trực giác cúi đầu, hiểm hiểm tránh được một kích suýt chút nữa muốn tánh mạng hắn này.

"Ngươi làm cái gì? !" Hoàng hậu kinh hãi, một phen chắn trước mặt Lăng Tử Minh: "Cam Ma La, ngươi điên rồi sao, thế nhưng lại có thể ra tay với hắn, ngươi có biết hắn chính là ——" Nói tới đây, hoàng hậu đột nhiên giật mình vì lỡ lời, ngừng lại không nói tiếp nữa.

"Hắn là ai? Hoàng hậu bệ hạ, ngài lại nói tiếp đi." Thấy nàng ngăn mình lại, Cam Ma La không truy kích tiếp nữa, quát quát ép hỏi: "Vừa rồi ngài không phải kiên quyết phản đối công chúa gả cho hắn sao? Ta tới thay ngài diệt trừ hắn, chẳng phải là rất tốt? Tại sao ngài lại đột nhiên thay đổi chủ ý?"

Hắn một chốc nói chuyện thay Thiên Nhi công chúa, một chốc lại còn nói muốn thay hoàng hậu giết chết Lăng Tử Minh, tính tình thay đổi thất thường hỉ nộ vô thường, đúng là hiếm thấy. Lúc này, ngay cả Thiên Nhi ngây thơ nhất cũng nhìn ra đối tượng hắn nhắm vào là hoàng hậu, không lại cho rằng hắn ra mặt giúp mình nữa.

Đối mặt với chất vấn, môi hoàng hậu không ngừng run run, vô số lời nói trên bờ môi cuộn cuộn, nhưng lại từ đầu đến cuối nói không ra một chữ.

Lúc này, chỉ nghe Lăng Tử Minh lạnh lùng nói: "Hoàng hậu hận ta, cũng không nhịn được mà giết ta, chỉ đơn giản như vậy. Người vừa muốn giết ta, như thế chúng ta không ngại so qua một trận, đánh rồi mới biết!"

Nghe được Lăng Tử Minh khiêu khích mình, thực ra là lời nói giải vây cho hoàng hậu, Cam Ma La trầm mặc chốc lát, chợt cười lên ha hả: "Quả nhiên là —— mẫu tử liên tâm! Lăng Tử Minh, người vừa sinh ra liền bị Ngải Phi nhân tâm vứt bỏ, từ đường đường là hoàng tử lại trở thành một bình dân, người dám nói đối với nàng không có nửa phần oán hận? Tại sao lại còn lo nghĩ cho nàng?"

Mặt anh tuấn của Lăng Tử Minh hàm băng, môi mím lại càng chặt hơn: "Ta không biết người đang nói gì."

"Vậy sao, vậy ta không ngại nói rõ ràng hơn chút. Mười sáu năm trước, người là vị hoàng tử đầu tiên của Hoàng thất, vừa sinh ra đã bị Chiêm Tinh Sư bói ra, nếu để người làm thái tử, nhất định sẽ làm Tu Thập mất nước! Vì củng cố hoàng quyền, hai vị bệ hạ là hoàng đế và hoàng hậu quyết định đưa người xuất cung, cũng ở trong hoàng tộc chọn lựa ra một đứa trẻ mới sinh tới thay thế người, đó chính là Lạc Tây Á. Người cho rằng tại sao Lạc Tây Á lại được gọi là Tam điện hạ? Không chỉ vì trước hãn từng có một công chúa qua đời vì bệnh, càng là vì hoài niệm người đã bị đuổi xuất cung! Chỉ là, người bị coi là người sớm chết yếu để hoài niệm."

Nói tới đây, Cam Ma La liên tục cười lạnh: "Lăng Tử Minh, ở trong lòng bọn họ, người được bọn họ gọi Đại Hoàng Tử là người đã sớm là một người chết!"

Tiếng nói vừa dứt, Lạc Tây Á liền kêu to lên: "Người nói bậy! Người nói bậy! Ta là hoàng tử huyết thống thuần chính! Mới không phải là tôn thất

chi thứ gì đó!"

Hắn đã quen phách lối, nói xong liền xông lên muốn đánh Cam Ma La, không ngờ lại bị uy áp vô hình quanh thân Cam Ma La trấn áp, chẳng những chưa tới gần được người hắn, ngược lại hung hăng té ngã trên đất, khung xương toàn thân giống như là rời rạc, bò cũng bò không nổi.

So sánh với Lạc Tây Á vì địa vị của mình mà gặp đến độ giơ chân, thân là người trong cuộc Lăng Tử Minh lại bình tĩnh hơn rất nhiều: "Người lục ra những nợ cũ này, có ý đồ gì?"

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lăng Tử Minh, Cam Ma La kinh ngạc nói: "Người không phải hận nàng sao? Theo như ta điều tra, người lại tương đối thông hận nàng. Sau khi nàng đưa người xuất cung, không bao lâu liền hối hận. Năm đó người bốn tuổi, nàng bắt đầu thường lặng lẽ đi thăm người, cũng lừa người nói nàng là thân thích của người. Tự cho là cô nhi như người tương đối cảm kích nàng. Nhưng năm người mười bốn tuổi đó, lúc người nhắc tới thống hận mẫu thân đã vứt bỏ người, nàng bị kích thích nên sụp đổ khóc lớn, cuối cùng thừa nhận nàng chính là mẫu thân người. Mà người lại không những không chịu tha thứ cho nàng, hơn nữa từ đó về sau, đối với nàng có thể nói là hận tới cực điểm, lại bởi vì nàng dù sao cũng là thân mẫu của người, không có cách nào ra tay độc ác, cho nên liền lựa chọn trốn tránh không gặp nàng."

Nói xong, hắn âm nhu cười một tiếng: "Những chuyện này —— ta không có nói sai chứ? Điện, hạ?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Xé Rách Mặt Mũi

Vốn tưởng rằng đã sớm đậy kín vết nhơ của chuyện cũ năm xưa, bí mật vẫn luôn khổ sở giấu giếm, nay vô tình lại bị vạch trần trước mặt mọi người, ngược lại hoàng hậu tỉnh táo lại. Nhưng lúc nghe được Cam Ma La nói Lăng Tử Minh hận mình tới cực điểm, nước mắt vẫn không nhịn được mà tràn ra.

Thiên nhi thầm mếu Lăng Tử Minh ở một bên vốn là nửa tin nửa ngờ, thấy mẫu thân phản ứng như thế, lúc này mới khẳng định người trong lòng đúng là ca ca ruột thịt của mình, chợt cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

Nhìn thấy hoàng hậu rơi lệ, Lăng Tử Minh nhíu nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia tức giận: "Hận với không hận, tất cả đều là chuyện của bản thân ta, lại có liên quan gì với người?"

"Ha ha ha, theo lời tiên đoán người là thái tử loạn quốc, vì sự vững bền của Đế Quốc sớm nên xử tử người. Năm đó ta nhất thời từ bi thả người một con đường sống, không ngờ Ngải Phi lòng dạ phụ nhân, không những lén lút vụng trộm đi tìm người, hơn nữa lại nói thân thế cho người biết, hành vi bậc này xem như là phản quốc! Thân là Tế Tư, ta có quyền phán xét mẫu tử các người! Người nói xem, chuyện này có liên quan với ta hay không?"

Cam Ma La nói rất hiên ngang lẫm liệt, nhưng nhìn những phòng bị tràn đầy trong ánh mắt của hắn, Phượng Vũ biết đây chẳng qua là lấy cớ mà thôi.

— hấn vạch trần chuyện năm đó, muốn ép Lăng Tử Minh và hoàng hậu vào đường cùng, tuyệt đối không chỉ vì lời tiên đoán đơn giản như vậy. Nhưng, rốt cuộc hấn đang mưu đồ cái gì?

Lúc Phượng Vũ đang trầm tư, ánh mắt Cam Ma La đảo qua mọi người hoặc khiếp sợ, hoặc tuyệt vọng, cuối cùng rơi vào trên người hoàng hậu đang đau lòng muốn chết: "Nếu không phải người lén lút giúp đỡ mầm tai họa này, hấn đã sớm chết rồi! — Về phần người, Lăng Tử Minh, người chết như người lại mưu toan tranh chấp với bốn tọa, lại càng là chết chưa hết tội!"

Tranh chấp với bốn tọa — mấy chữ này rơi vào trong tai Phượng Vũ, làm ý nghĩ của nàng sáng tỏ thông suốt: làm nửa ngày, hóa ra người này là vì cái này!

Mắt thấy Cam Ma La cười ác độc giơ tay lên, nguyên tố Phong hệ lập tức xoay chuyển thành đoàn hội tụ trong tay hấn, chưa phát động thì đã có thể cảm nhận được áp lực cường ép của Ma Pháp Sư Hoàng cấp. Trong lòng Phượng Vũ căng thẳng, vội vàng hét lớn: "Dừng tay! Người cho rằng giết hấn rồi là có thể lấy được thứ người muốn sao?"

Nghe được tư tâm của mình bị Phượng Vũ nói ra, mặt Cam Ma La liền biến sắc: "Tiểu nha đầu, người nói cái gì?"

Giữa Linh Sĩ, cao hơn một cấp liền chiếm được ưu thế hoàn toàn áp đảo. Mọi người ở đây cao nhất chỉ là hạ cấp mãn cấp, đối mặt với Ma Pháp Sư Hoàng cấp là Cam Ma La này có thể nói là không hề có lực hoàn thủ. Phượng Vũ nhất thời cũng nghĩ không ra biện pháp đánh ngã người này, chỉ có thể dựa vào nói nhăng nói cuội trước để trì hoãn thời gian: "Vật kia không liên quan tới Lăng Tử Minh, coi như người giết hấn, vẫn sẽ có người khác lấy đi vật kia như trước."

"Người khác? Mặc kệ là ai, dám đụng đến đồ ta nhìn trúng, ta nhất định sẽ làm hấn chết không có chỗ chôn. —— Tiểu nha đầu, nhìn công bài trước ngực người, hình như người cũng báo danh. Chẳng lẽ, người cũng muốn tranh giành một trận sao?"

—— hấn nói báo danh, còn nói tranh giành một trận, là có ý gì? Chẳng lẽ, vật kia ở trong phần thưởng của cuộc thi đấu? Vậy phần thưởng quý giá nhất trong đó, là cái gì?

Không chút nghĩ ngợi, Phượng Vũ bật thốt lên: "Không sai! Luyện Linh Trì vốn là Thiên Tài Địa Bảo, đương nhiên ta cũng có hứng thú."

"Ha ha ha, con kiến hôi không biết tự lượng sức mình! Hôm nay bốn tọa sẽ để cho người biết kết cục của si tâm vọng tưởng!" Lời còn chưa dứt, phong nhận lớn của Cam Ma La gào thét bay về phía Phượng Vũ. (si tâm vọng tưởng: hoang tưởng, hy vọng hảo huyền, phong nhận: lưỡi dao bằng gió)

Cuối cùng cũng xác nhận được vật Cam Ma La để ý, nhưng lại không rảnh để ngẫm nghĩ. Mắt thấy phong nhận đánh về phía mình, thanh thế lớn, tránh cũng không thể tránh, Phượng Vũ không chút nghĩ ngợi liền thi triển ra chiêu thuật hóa linh để cho mình dùng.

Tay thon khẽ nâng, cuốn sạch phong nhận chưa tới gần người, liền dưới sự dẫn dắt của lòng bàn tay trắng mịn của nàng, lần nữa trở về phong nguyên tố không có hại. Trong chốc lát, một kích tràn đầy sức mạnh của Cam Ma La, liền bị nàng nhẹ nhàng băng qươ hóa giải.

"Người —— người là người phương nào? Có thể tiếp được một chiêu của ta?" Hoàn hành ở Tu Tháp rất lâu rồi, Cam Ma La chưa bao giờ gặp đối thủ thấy thế không khỏi biến sắc. Bắt đầu lần nữa quan sát đánh giá nữ hài trước mặt, nghĩ muốn đoán ra thực lực chân chính ẩn giấu dưới bề ngoài mảnh mai của nàng.

Thật ra, thật sự bàn về tu vi, Phượng Vũ kém Cam Ma La thật xa. Nhưng chiêu hóa linh mình dùng này chính là do Ma Pháp Sư lệnh tôn Luci tự mình dạy nàng, hơn nữa trước đây nàng từng dùng một chiêu này đánh lui Ngự Linh Sư Ban Tư, lại sử dụng lần nữa đương nhiên là sức mạnh tràn đầy. Huống chi Cam Ma La chẳng qua cũng chỉ là Ma Pháp Sư hoàng cấp, thúc ngựa cũng không bằng Ban Tư. Vì vậy vừa ra tay liền dễ như trở bàn tay.

Cam Ma La không biết nột tình, hơi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hạ thấp giọng: "Ánh sáng ở trên cao, không biết các hạ là vị tiền bối nào?"

Phượng Vũ sững sờ, chợt phản ứng kịp: hửn đây là không hiểu rõ lai lịch của mình, còn mình thì giả bộ lão gia hỏa nài tở.

Chưa trả lời, Cam Ma La lại nói: "Không biết vì sao các hạ lại che chở cho tiểu tử này? Đây là chuyện của Tu Thập Đế Quốc, liên quan trọng đại. Nếu các hạ thật lòng muốn vì hửn ra mặt ——"

Nói tới đây, tay áo hửn vung lên, một dây xích dài lóe ra ngũ thái linh quang bổ nhào về phía Lăng Tử Minh. Mọi người không biết rõ trình độ âm hiểm của hửn, lực chú ý đều tập trung vào lời nói của hửn, hoàn toàn không ngờ tới hửn sẽ đột nhiên động thủ. Đợi đến lúc phát hiện ra, đã là cứu không kịp. (ngũ thái linh quang: là năm màu vàng, xanh, đỏ, trắng, đen)

Mắt thấy dây xích dài sắp trói chặt Lăng Tử Minh, Cam Ma La lộ ra một nụ cười ác độc: "Nếu các hạ thật lòng muốn vì hửn ra mặt, chính là kẻ địch của Quang Minh Thánh Điện ta!"

Nói tới đây, chỉ nghe thấy chỗ dây xích dài rơi xuống truyền đến một tiếng kêu vô cùng đau đớn kinh sợ. Nhưng, nhưng lại là tiếng của nữ nhân!

Cam Ma La tự nhận năm chắc phần thắng, mặt mũi không khỏi vắn vẹo, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ngài, Phi! Tiệp nhân ngươi luôn liên tiếp phá hỏng đại sự của ta!"

Vừa rồi lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người Cam Ma La, chỉ có hoàng hậu vẫn là toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm vào Lăng Tử Minh. Vì vậy mới có thể kịp thời đỡ thay hẳn một kích nhanh như chớp của Cam Ma La.

Cam Ma La sử dụng dây xích dài khá giống dây xích trói Độc Giác Thú Vân Sâm Lam lúc trước, chỗ hiểm độc lại tăng thêm một bậc. Dây xích dài mới vừa đánh lên thân thể hoàng hậu, vô số gai nhọn tranh nhau xông ra, đâm thật sâu vào trong cơ thể hoàng hậu. Đuôi dây xích dài là quyết định, nó quấn lên cổ hoàng hậu, ý đồ ghìm nàng đến chết.

"Yêu nhân người dám!"

Lăng Tử Minh gầm lên một tiếng, dưới tình thế cấp bách tiềm lực bộc phát, thế mà chỉ bằng vào sức tay kéo đứt dây xích dài! (tiềm lực: khả năng tiềm tàng)

Hoàng hậu thương tích khắp người ngã vào trong lòng nhi tử, mặc dù thân thể đau đớn, nhưng lại vui vẻ xưa nay chưa từng có. Cả đời nàng thẳng thắn vô tư, duy chỉ có là thiếu đứa nhỏ này rất nhiều. Vừa nãy đứa nhỏ này lại mặc kệ hiểm kích lúc trước mà thay nàng giải vây, nàng đã tương đối thỏa mãn và hạnh phúc.

"Minh Nhi, xin lỗi." Hoàng hậu yếu ớt, ngón tay lạnh lẽo chạm vào khuôn mặt Lăng Tử Minh, lưu luyến vuốt ve góc cạnh mặt mũi của người thiếu niên mà mình chẳng phân biệt rõ nữa.

"Ta biết người hận ta, ta không trách người. Không trách người. Ai bảo ta vừa bắt đầu liền làm sai rồi, thế nhưng nhẫn tâm vứt bỏ nhi tử của mình không để ý tới. Bất kể hẳn là cái gì theo lời tiên đoán, bất kể hẳn là cái gì trong Hoàng thất, ta. Ta nên vứt bỏ tất cả dẫn người đi. vì sao ta lại có thể để hài tử của mình vừa sinh ra đã không có mẫu thân."

Giọng nói của nàng càng ngày càng yếu, Lăng Tử Minh vẫn dùng kiên cường lạnh nhạt để ngụy trang, rốt cuộc âm âm sụp đổ. Hắn hoảng loạn nói: "Đừng nói nữa! Ta lập tức chữa thương cho ngươi."

Hoàng hậu khẽ mỉm cười, trong ánh mắt lộ ra sự bình tĩnh thỏa mãn trước nay chưa từng có: "Minh Nhi, con thật sự là đứa bé ngoan. Ta đối đãi xử với con như vậy, con lại vẫn. Tiếc là, ta không thể được nhìn con lớn lên nữa."

Vẫn chưa nói xong, trên mặt hoàng hậu vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc, hô hấp cũng đã vĩnh viễn ngừng lại. Hai tay vô lực trượt xuống, lộ ra chỗ vẫn bị nàng che trước ngực, chỗ trái tim có một cái gai đâm thật sâu vào.

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Giết Hết Những Người Trong Thiên Hạ Phụ Ta

Lăng Tử Minh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là khó có thể tin kêu to: "Tĩnh, tĩnh dậy đi! Người trăm ngàn lần không thể ngủ, ta sẽ chữa khỏi cho người! — các người, ai biết pháp thuật trị liệu? Mau tới cứu, cứu nàng! Mau tới cứu, cứu nàng đi!"

"Tử Minh." Phượng Vũ không biết nên khuyên nhủ hãn thế nào. Lúc hoàng hậu mới vừa ngã xuống, nàng liền phóng ra pháp thuật trị liệu. Nhưng pháp thuật trị liệu chỉ có thể trị thương, không thể cứu mạng. Hoàng hậu bị đâm xuyên trái tim thật sâu đã mất đi hết sinh khí, tất cả đều dựa vào một phần chấp niệm, mới có thể nói xong lời từ biệt với nhi tử.

Độc hiếu sự xót xa đau thương không nói ra lời trong ánh mắt Phượng Vũ, Lăng Tử Minh chán nản cúi đầu, giữ tay hoàng hậu từ từ trở nên lạnh lẽo trong lòng bàn tay, giống như chỉ cần nhiệt độ không tiếp tục giảm xuống nữa, nàng liền có thể sống lại.

"Ta hận người. Lúc vừa mới biết chân tướng ta thật sự hận người chết đi được. Nhưng. Nhưng người cũng không tức giận với ta, bất luận ta mắng người thế nào người cũng đều mỉm cười. Sau này ta lớn lên một chút, biết hãn phải phụ trách với con dân của Đế Quốc này, không thể là người tùy tiện mạo hiểm, dù cho người đó có là hoàng tử. Sau đó ta liền lý giải cho người, nhưng lòng tự trọng làm ta không thể cúi đầu, cũng không thể hoàn toàn tha thứ."

Hãn ôm chặt lấy hoàng hậu, mặc cho một đoạn dây xích dài bị đứt đâm vào trong cơ thể, cũng không để ý chút nào: "Ta hận người! Vì sao người

muốn chết trước ta? ! Ta hận người suốt đời! Không. mẹ, con. yêu mẹ. Không phải là mẹ vẫn muốn nghe con nói tha thứ cho mẹ sao? Mau tỉnh lại đi!"

Lăng Tử Minh không khóc, nhưng lời nói của hắn lại càng bi thương hơn nước mắt. Tình cảm dễ xúc động như Tiểu Ôi Ôi, Lâm Tần Kiệt, nước mắt nóng hổi đã tràn mi, vẻ mặt Phó Tư Đường cũng tràn đầy đau thương. Ngay cả Luci từng trải qua rất nhiều việc đời, đối với chuyện tình thân phức tạp khó giải, yêu hận lẫn lộn này, trong lòng cũng thờ dài một hơi.

Đối mặt với một màn người vĩnh viễn xa cách lúc này, Phượng Vũ nắm chặt quả đấm, trong lòng cực kỳ hận Cam Ma La. Nàng hung hăng trừng mắt về phía người khởi xướng, đối phương lại đang nói chuyện tiếc nuối máu lạnh: "Hừ! Tiện nhân lại phá hư chuyện tốt của ta! Năm đó nếu không phải nàng dốc hết sức ngăn cản, ta đã sớm giết tiểu tử này rồi! Hôm nay cần gì phải lo lắng hắn chen ngang phá đám!"

Không kịp suy nghĩ nhiều thâm ý trong lời nói của hắn, dưới sự kích động, Phượng Vũ lấy song kiếm Chu Tước ra, tức giận quát: "Quả nhiên là yêu nhân máu lạnh! Người đi chết đi!"

"Vừa rồi chẳng qua cho người mấy phần mặt mũi, người đừng cho là ta thật sự sợ người!" Cam Ma La vừa định ra tay, chợt thấy rõ vũ khí trong tay Phượng Vũ, không khỏi chấn động, vốn là hung dữ tàn nhẫn liền hóa thành hoảng sợ: "Đây là vũ khí của một Ngự Linh Sư đứng đầu, một trong năm thiết kỵ của Ma Quân sử dụng! Chẳng lẽ người là dư nghiệt của Ma Vực?!"

— Người có thể chạy thoát khỏi cuộc huyết chiến sáu mươi năm trước, vậy khẳng định là thực lực vượt xa mình!

Ý thức được điểm này, Cam Ma La không khỏi rất hối hận về sự sơ ý của mình. Lập tức chuyển công thành thủ, hắn lại không dám vọng tưởng đánh

lui Phượng Vũ, chỉ mong có thể giữ được một cái mạng, ngày sau trở về lấy lại danh dự.

So sánh với hãn lâm trận lụi bước, bởi vì hoàng hậu chết mà kích khởi sự căm phẫn tràn đầy trong lòng Phượng Vũ, nhưng nàng cũng vô cùng anh dũng.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, vốn là tu vi của nàng xa xa không bằng Cam Ma La, nhưng lúc song kiếm sắp đâm ra, phối hợp với khí thể một đi không trở lại và ước muốn giết hết người trong thiên hạ phụ ta của nàng, vậy mà lại tự nhiên sinh ra một loại lực lượng dời núi lấp biển, rung động khiến nàng thở dài, suýt nữa làm Phượng Vũ không cầm giữ được. Thân kiếm vốn là đỏ tươi như chu sa lại ngày càng sáng rọi chói mắt, làm cho người ta hoài nghi nó có phải có sinh mệnh lực hay không.

Trên thực tế, Phượng Vũ nắm chặt song kiếm, xác thực cảm thấy trong thân kiếm vốn là yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện thêm một ý thức, chỉ dẫn nàng chém ra một kiếm kinh thế.

Kiểm phong quét tới chỗ nào, cỏ cây xung quanh mấy trượng nhao nhao tàn lụi, gạch đá cứng rắn cũng bị vỡ ra thành hai, trên đất đột nhiên xuất hiện một khe rãnh thật sâu.

Cam Ma La thủ trong phong nhận lại càng bị ép tới chặt vật không chịu nổi, ngã xuống đất lăn một vòng mới hiểm hiểm tránh thoát kiếm phong. Cho dù như thế, trường bào Tế Tư toàn thân hãn cũng bị kiếm phong bổ thành hai mảnh vải rách dán trên người, có chút không cẩn thận quét qua.

Cam Ma La vốn sợ hãi Phượng Vũ đến từ Ma Vực, lập tức thấy xiêm y bị chém rách, sắc mặt lại càng đại biến. Thậm chí quên mất trong chiếc nhẫn trữ vật còn trường bào dự phòng, giống như muốn che giấu gì đó, liền chết che hạ — thân lại, mặt đầy kinh hoàng vận khởi pháp thuật phong hệ chạy thực mạng, không còn một chút phong độ của Tế Tư.

Phía bên này, vừa rồi Phượng Vũ dùng một kiếm toàn lực ứng phó đã lấy hết tất cả sức lực, không còn sức để đuổi theo nữa. Những người khác lại là khiếp sợ hành động vĩ đại, một kiếm bức lui hoàng giả Ma Pháp Sư của Phượng Vũ, trợn mắt há hốc mồm, ai cũng không nghĩ tới phải đuổi theo.

Lúc Phượng Vũ đang thầm hận cứ để Cam Ma La chạy thoát như vậy, trong đầu chợt vang lên một giọng nói lười biếng: "Tiểu cô nương thật là nóng lòng, vừa rồi nếu không phải ta giúp một tay, người cho rằng chỉ bằng người thật sự có thể bức lui hẳn sao?"

"Người là ai?" Mặc dù giọng nói này xa lạ, nhưng không có ác ý, ngược lại có mấy phần thân thiết. Cho nên Phượng Vũ chỉ kinh ngạc, không hề kinh hoảng.

"Ha ha, sự can đảm không sai, không giống những tiểu quý nhát gan trước kia, tỷ tỷ ta thích người." Đối phương vốn giọng nói lười biếng thì nay lại nghiêm chỉnh hơn một chút, "Thật ra chúng ta đã từng gặp nhau ở Tê Long Cốc. Lúc người đánh bại Chu Tước, ta bám vào trong song kiếm Chu Tước một phân thân, ta là Chu Tước Hỏa Linh, bản thể hiện nay ẩn tàng ở một chỗ nào đó. Chỉ có khi người thực sự trở thành Ngự Linh Sư, ta mới có thể chính thức tỉnh lại từ trong hôn mê, trú nhập vào thức hải của người, trở thành lực lượng của người."

—— bảo vệ nó thật tốt, lúc người chạm tới pháp môn Ngự Linh Sư, nó sẽ mang lại kinh hi cho người.

Nghĩ đến lời nói lúc Ban Tư tặng song kiếm lại cho mình, Phượng Vũ không khỏi kỳ quái nói: "Mà ta còn chưa thật sự trở thành Ngự Linh Sư, vì sao người lại phải xuất hiện?"

"Đương nhiên là bởi vì quyết tâm và dũng khí của người." Khi nói chuyện, Chu Tước Hỏa Linh lộ ra hình ảnh của mình ở trong đầu Phượng Vũ: hồng y phần phật như lửa, váy dài dài, gương nhẹ kéo dài trên đất, bao

lấy thân thể thành thực đầy đặn, tóc đen môi đỏ mọng, mắt sáng như tơ, phô bày ra một nữ tử xinh đẹp hoàn mỹ không gì sánh được.

"Ta vốn phải ngủ say một khoảng thời gian nữa, là người quyết tâm chém ra một kiếm kia làm ta tỉnh lại. Ta đã ngàn năm chưa từng chính thức nhận chủ nhân, ngay cả tên Ban Tư kia, cũng chỉ có thể trao đổi điều kiện với ta mà thôi."

Nói xong, nữ tử cười sang sảng, "Mặc dù nguyên tố linh hồn của ta có lực lượng cường đại, nhưng chủ nhân cũng phải cường hãn như thế mới có thể điều khiển. Tiểu nha đầu, quyết tâm và năng lực của người đều rất hợp ý ta, chỉ thiếu sự tôi luyện và kinh nghiệm tích lũy. Ta rất mong đợi ngày người thật sự trở thành chủ nhân của ta, đừng làm cho ta quá lâu."

Nói xong, nữ tử áo đỏ trong nháy mắt tiêu tán ở trong đầu Phượng Vũ. Chỉ còn lại tàn ảnh đỏ tươi, mãnh liệt như lửa, thiêu đốt ý chí của Phượng Vũ càng thêm kiên định. Trước khi bước vào con đường trở thành cường giả, với Linh Sĩ mà nói thì nó hữu hiệu hơn bất kỳ linh dược nào.

—— ta nhất định phải trở nên mạnh hơn, bảo vệ mọi người bên cạnh!

Trừ Luci cảm nhận được vài phần lực lượng Hỏa Linh dao động, người khác thấy Phượng Vũ cúi mắt không nói, cho là nàng bị thương, đều lo lắng không thôi. Phó Tư Đường dưới tình thế cấp bách, kéo một cánh tay của nàng, quan sát nàng từ trên xuống dưới: "Phượng Vũ, người không sao chứ?"

Từ lúc Hỏa Linh biến mất, tâm tư của Phượng Vũ lại quay lại với cục diện trước mặt: "Đừng lo lắng, ta không bị thương, hiện tại có chuyện là Tử Minh."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Kề Vai Chiến Đấu

"Không sai, trước tiên cần phải khuyên hấn để di thể hoàng hậu xuống."

Lúc đang nói chuyện với nhau, ánh mắt Luci phát lạnh: "Bên ngoài có tiếng động."

Ngay sau đó, tiếng kêu gọi đầu hàng do pháp thuật truyền âm phóng đại truyền đến từ xa ở ngoài tòa nhà tổ chức cuộc thi đấu: "Chúng ta là đội hộ vệ tại Đế Đô, hôm nay phụng mệnh lòng bắt nghịch tặc phản quốc lẫn vào cuộc thi đấu sát hại hoàng hậu! Người ở bên trong nghe cho kỹ, nếu dám cả gan phản kháng, chúng ta sẽ giết không cần hỏi! Nếu hỗ trợ lòng bắt nghi phạm, sẽ được thưởng hậu hĩnh!"

Lâm Tần Kiệt nghe vậy, cả kinh: "Nghịch tặc phản quốc gì chứ? Là Hoàng thất phát binh tới bắt hung thủ hại chết hoàng hậu sao?"

"Đừng ngây thơ." Luci lạnh lùng nói, "Chắc chắn những người này là quân cứu viện lão nhân kia đưa tới, nghịch tặc hấn gọi chính là chúng ta. Còn cái chết của hoàng hậu, khẳng định cũng tính trên đầu chúng ta."

Với lời nói của hấn, Lâm Tần Kiệt nửa tin nửa ngờ: "Không thể nào, Cam Ma La có lá gan đổi trắng thay đen?"

"Nếu hấn không đổi trắng thay đen, vậy thì hấn tự thừa nhận mình là hung thủ sát hại hoàng hậu. Người cảm thấy điều này có thể sao? Hấn cần trả đổ tội cho chúng ta là hiềm nghi, chẳng những phải sạch tội cho mình, còn có thể phát động những người khác tới đây hỗ trợ bắt chúng ta."

Giống như đang chứng minh cho lời nói của Luci, tất cả các góc của tòa nhà tổ chức cuộc thi đấu thể bắt đầu truyền ra từng trận tiếng kêu đánh kêu giết.

"Cái gì! Hoàng hậu bị giết? !"

"Lão tử không phải nghịch tặc! Nghịch tặc thật sự ở đâu? Mau ra đây nhận lấy cái chết!"

"Lại dám tới quấy rối trận thi đấu, làm chậm trễ lão tử cảm thương, tiểu tặc thật sự là chán sống!"

.....

Mặc dù cũng có một số người đầu óc tỉnh táo và ý vào thân phận của mình nên không muốn lợi nước đục, nhưng đại đa số mọi người đều không muốn đắc tội Đế Quốc, bị vệ binh kêu gọi đầu hàng, nhao nhao kích động kêu gào muốn tìm hung thủ sát hại hoàng hậu.

"Thật là buồn cười, bị người lợi dụng còn không biết." Đối với những người làm việc không dùng đến não này chỉ hiểu được quấy rối theo phong trào, Phượng Vũ hết tức giận lại không biết làm thế nào.

Một số người tham gia thi đấu đã trải qua thử thách của cuộc thi này đều không phải là kẻ dễ bắt nạt, nếu bên mình chỉ có nàng và Luci, có lẽ còn có thể đánh một trận. Nhưng cộng thêm đám người Tiểu Ôi Ôi thực lực không đủ, nếu đánh chính diện, hoàn toàn sẽ bị lâm vào chiến đấu gian khổ, thậm chí không cách nào thoát thân!

—— Chờ đến lúc đưa bọn họ đến chỗ an toàn trước, sau đó lại tìm đầu sỏ gây ra mọi chuyện, Cam Ma La tính sổ cũng không muộn.

Quyết định chủ ý, Phượng Vũ lập tức an bài: "Đừng lãng phí thời gian nữa, thừa dịp những người này vẫn còn ồn ào gây rối trước khi chưa bị bao

vây, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Ôi Ôi, người mang công chúa đi, Tần Kiệt và Tư Đường cùng nhau đi, Tử Minh cũng hoàng hậu lên, các người đi trước, ta và Đồng Trì ngăn cản phía sau. Sau đó chúng ta tìm một chỗ tập hợp lại."

"Tập hợp ở đâu?" Tiểu Ôi Ôi hỏi.

"Trường học thì mục tiêu quá lớn, nhất định không thể trở về. Chắc hẳn Cam Ma La đã phát động tất cả nhân thủ có thể điều động, toàn lực lực soát bên ngoài thành. Không bằng chúng ta vào nội thành đi, có lẽ phòng ngự vẫn lơ lửng hơn một chút." Phượng Vũ phân tích nói.

Tiểu Ôi Ôi gật đầu nói: "Không sai, bây giờ ngoại thành vẫn không an toàn bằng nội thành. Phía đông nội thành có lâm viên Hoàng Gia, trừ bỏ săn bắt vào thu đông, bình thường cũng không có người, không bằng chúng ta liền đi nơi đó."

"Tốt." Nói xong, Phượng Vũ dùng ánh mắt trưng cầu nhìn về phía mọi người: "Các người không có ý kiến chứ?"

Thiên Nhi vẫn luôn khóc lóc, đương nhiên không thể phát biểu ý kiến gì. Mặc dù Lâm Tần Kiệt không cam lòng, nhưng biết thực lực của mình không cao, ở lại chỉ trở thành vật cản, chỉ đành phải tức giận gật đầu.

Mặc dù Phó Tư Đường biết chủ ý của Phượng Vũ là để mình chiếu cố Lâm Tần Kiệt thực lực hơi kém, nhưng nghe đến nàng chỉ đích danh "Đồng Trì" lưu lại kẻ vai chiến đấu, vẫn là không nhịn được đau xót trong lòng. Hắn vừa định nói mình cũng muốn lưu lại, Lãng Tử Minh đã trước hắn một bước, giận dữ gầm lên: "Ta không trốn! Ta muốn giết yêu nhân kia, báo thù cho mẫu hậu!"

Tính tình hắn vốn cao ngạo, lúc này muốn hắn bỏ qua cho hung thủ giết người, mang tội danh nghịch tặc trên lưng, thoát khỏi nơi thị phi, làm sao có thể làm được.

Tiểu Ôi Ôi vốn định khuyên hẳn mấy câu, nhưng giương mắt nhìn thấy hai mắt màu đỏ của Lăng Tử Minh, trên trán nổi gân xanh, bộ mặt đờ đờ trắng xám, bất giác một trận sợ hãi, một câu cũng nói không nên lời.

So sánh với, Phượng Vũ lại bình tĩnh hơn nhiều: "Tử Minh, tạm lánh đi tránh khỏi đầu sóng ngọn gió cũng không đại biểu người là người hèn nhát. Huống chi, nếu người ở lại, chém giết với người sẽ là người vô tội bị xúi giục, bọn họ chỉ là bị Cam Ma La lợi dụng, cũng không có thù hận với người. Một khi các người đánh nhau, Cam Ma La sẽ vỗ tay khen hay! Cục diện như vậy người mong muốn nhìn thấy sao?"

Thấy vẻ mặt Lăng Tử Minh dần dần trở lại bình thường, rõ ràng là đang nghiêm túc suy nghĩ lời nói của mình, Phượng Vũ lại thêm một câu: "Còn nữa, nếu xảy ra xung đột, sẽ khó bảo toàn thân thể hoàng hậu bệ hạ không bị dính líu tới. Người không muốn nàng cũng không thể nhắm mắt dưới cửa tuyền sao?"

Lời nói tiếp theo này đã là giọng điệu dạy dỗ, nhưng Lăng Tử Minh cũng không muốn ngỗ nghịch, ngược lại vẻ mặt rét lạnh: "Người nói đúng. Thay vì ta chỉ cậy mạnh, lại không nghĩ nhiều như vậy."

Thấy hẳn đồng ý rút lui, lại nghe được tiếng giết tới gần, Phượng Vũ không dám để bọn họ ở lại lâu hơn nữa, thúc giục: "Các người đi mau, nếu không thì sẽ không kịp nữa rồi."

Lăng Tử Minh cũng hoàng hậu lên, Tiểu Ôi Ôi cũng nửa ôm nửa kéo Thiên Nhi công chúa, rời đi trước. Phó Tư Đường lại nói với Lâm Tần Kiệt: "Người đi trước, ta muốn ở lại."

Lâm Tần Kiệt biết hẳn không muốn để Phượng Vũ lại một mình, lập tức nói: "Được, nhưng người phải đồng ý với ta, nhất định phải bình an trở về."

"Yên tâm đi, mấy tiểu nhân vật, không làm khó được ta." Phó Tư Đường nhìn về phía Phượng Vũ há mồm muốn nói, nói: "Ta biết người muốn nói

gì, mặc dù thực lực Tần Kiệt không bằng chúng ta, năng lực thoát thân vẫn có. Để ta ở lại bên cạnh ngươi, có được không?"

Lúc hắn nói lời này thì vẻ mặt rất nghiêm túc, ánh mắt kiên định. Từ trong lời nói của hắn, Phượng Vũ loáng thoáng nghe ra được một chút gì đó không thuộc về sự thân thiết giữa bằng hữu, nhưng không rảnh để nghĩ lại: "Vậy thì đa tạ ngươi, Tư Đường. Ngươi nhớ địa điểm gặp mặt chứ? Lát nữa nếu bị tách ra, nhớ kỹ, đừng ham chiến, phải thoát thân trước, đến nội thành hội hợp ở lâm viên Hoàng Gia."

"Được!"

Lấy được Phượng Vũ chính miệng đồng ý, Phó Tư Đường lộ ra nụ cười chân thành như ánh mặt trời. Xé bỏ vạt áo trường bào vương váu đi, thiếu niên mạnh mẽ, thân hình cao lớn đứng trước một nơi hiểm yếu, mặt nhìn về phía kẻ địch càng ngày càng gần, vận sức chờ phát động.

Thấy thế, Luci "Chặc" một tiếng: "Tiểu bằng hữu lại hiểu được nắm chặt thời cơ."

Đối đầu với kẻ địch mạnh, Phó Tư Đường ngược lại không ngấm ngấm chịu đựng giống như trước kia nữa, nói thẳng: "Đồng Trì, từ trước đến giờ ta luôn chán ghét ngươi. Nếu nói tới chỗ tốt đáng khen của ngươi, chính là đối với Phượng Vũ cũng không tệ lắm. Nếu hôm nay ngươi dám bỏ qua điểm tốt duy nhất này, dám can đảm làm trái đi lời nàng nói, coi như ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, ta thề chắc chắn sẽ giết chết ngươi."

Vừa dứt lời, một đám vệ binh ủa về phía bên này, nhìn thấy ba người bọn họ từ xa, lập tức hét lớn: "Bề ngoài mấy người này giống y như đúc lời của Tế Tư đại nhân nói! Bay đâu, hung thủ sát hại hoàng hậu ở chỗ này!"

Đối mặt với đám người tới với khí thế to lớn, Phó Tư Đường không né không nhường, đi trước làm gương, xông về phía trước, đã sớm tích tụ Hỏa Nguyên Tố khá lâu, theo tiếng phát ra: "Viêm động thuật!"

Một hỏa cầu cực lớn tự nhiên cháy dữ dội hơn, càn quét về phía đám người, trong nháy mắt những binh lính né tránh không kịp trầy da sứt thịt, gào khóc thảm thiết.

Luci bị Phó Tư Đường bỏ lại đằng sau, bởi vì quá nhiều năm chưa từng bị người uy hiếp, lại nhất thời không phản ứng kịp. Cho đến khi tiếng kêu thảm thiết lọt vào tai, mới vừa tức giận vừa buồn cười lấy lại tinh thần: "Cái gì gọi là điểm tốt duy nhất, hiện nay lá gan của tiểu băng hữu thật sự là càng lúc càng lớn, ngay cả Ma Quân cũng không để ở trong mắt —— thôi, chờ đánh thắng trận này sẽ thanh toán với hẳn thật tốt."

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Truyền Âm Ngược Lại Một Phen

Vệ binh tiên phong tự biết mình không phải là đối thủ, rối rít gọi viện binh. Viện binh xông tới từ bên ngoài không dám đón đỡ pháp thuật của Phó Tư Đường, liền đánh chủ ý đánh vào trên người hai người Phượng Vũ và Luci ở phía sau hăn mấy bước. Cho là hai người này, một người là thiếu nữ nhỏ nhắn, một người là đệ tử nhã nhặn, thực lực nhất định không bằng Phó Tư Đường.

Lúc đội người bắt nạt kẻ yếu gia hỏa này chân chính đánh nhau với hai người bọn họ, cuối cùng cũng thiết thiết thực thực cảm nhận được cái gì gọi là người không thể xem bề ngoài. Hai người này nhìn như nho nhã yếu đuối, pháp thuật lại càng cường hãn lợi hại hơn Phó Tư Đường!

Phượng Vũ huy động song kiếm Chu Tước, kiếm phong quét tới đâu thì thế như chẻ tre. Một kiếm chém ra, luôn có người ngã xuống đất kêu thảm thiết.

Theo sát sau lưng nàng Luci lại liên tiếp không ngừng thi triển pháp thuật, Ma Pháp Sư bình thường lúc liên tục thi triển pháp thuật thì cần phải dừng lại một chút để hồi phục, với hăn mà nói chính là truyện cười, mà uy lực pháp thuật lại mạnh mẽ, cũng làm người ta ghen họng nhìn trân trối. Tay trái phóng ra một pháp thuật đóng băng, lập tức có người bị đông cứng thành đá. Tay phải một chiêu pháp thuật phong hệ, lập tức liền có người la hét, hung hăng bị quăng ra bên ngoài hơn mười trượng.

—— hai người này là quái vật sao?

Không chỉ những người đối địch với Phượng Vũ và Luci lòng phát lạnh, mà người đứng xem cũng là không rét mà run: Ba "Nghịch tặc" này thật sự là khó giải quyết, mình cũng đừng trộm gà không được còn mất năm gạo, không lấy được phần thưởng, ngược lại bỏ mạng nhỏ ở chỗ này trước rồi.

Nghĩ như vậy, rất nhiều người đã bắt đầu nảy sinh ý nghĩ chạy trốn, chiêu thức trong tay cũng trở nên không dứt khoát.

Nhảy bén nhận thấy được một điểm này, Phượng Vũ lập tức ý thức được đây là thời cơ thoát thân tốt: "Đã đến lúc rồi, đám người Tử Minh chắc cũng đã đi xa. Thừa dịp những người này mất đi ý chí chiến đấu, chúng ta hợp lực phá vòng vây đi ra ngoài!"

Kẻ địch không có ý chí chiến đấu so với đậu hũ lại càng không chịu nổi một kích. Chỉ chốc lát sau, ba người liền hợp lực giết phá vòng vây, vì làm cho tai mắt của truy binh nghi hoặc, chạy thẳng về hướng cửa thành.

Trước khi đi, Phượng Vũ không quên truyền âm ngược lại Cam Ma La một phen: "Cam Ma La, người cho rằng vu oan giá họa giết người diệt khẩu sẽ hữu dụng sao? Người thường dùng võ lực và hoàng tử Lạc Tây Á biết nội tình đủ để trở thành bằng chứng người giết chết hoàng hậu! Món nợ này sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ trở lại tính với người!"

Mượn pháp thuật truyền âm, chẳng những người trong toà nhà tổ chức cuộc thi đấu, ngay cả dân cư trên đường phố phụ cận cũng nghe rõ ràng lời nói của Phượng Vũ.

Nếu Phượng Vũ chỉ là bản tên không đích, bọn họ có lẽ sẽ không để lời nói này ở trong lòng. Nhưng Phượng Vũ chỉ tên nói họ là hoàng tử điện hạ biết nội tình, vậy mọi người cũng sẽ không xem lời này thành nói vớ nói vẩn: hoàng hậu chính là mẹ ruột hoàng tử, nếu thật sự là Cam Ma La giết hoàng hậu rồi giá họa cho người khác, hoàng tử chắc chắn sẽ không ngồi yên không để ý đến! Xem ra, trong hoàng thất phong ba lại muốn phát sinh.

(bản tên không đích: ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế)

Mọi người lo lắng ưu sầu cũng không nhìn thấy, người trong tòa nhà tổ chức cuộc thi đấu, bởi vì nghe được lời nói của Phượng Vũ mà sắc mặt xanh mét, Cam Ma La từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chú vào Lạc Tây Á đã mềm nhũn thành một đống trên mặt đất, giận quá hóa cười: "Ha ha, nàng nói, người biết nội tình?"

Bị ánh mắt không hề có cảm tình của hắn trừng trừng, nhất thời toàn thân Lạc Tây Á giật thót mình: "Ta...ta."

"Vậy ta liền không thể để người sống nữa."

Nhìn lòng bàn tay Cam Ma La ngưng tụ pháp thuật ánh sáng, Lạc Tây Á sợ đến mức hồn bay phách tán, chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ này, khẩn trương nói: "Đừng giết ta! Ta không biết gì hết! Nữ nhân kia cũng không phải là mẹ ruột của ta, chết thì chết, chẳng có gì ghê gớm! Ta cũng không phải là hoàng tử gì đó, cầu xin người đừng giết ta. Cầu xin người."

Cam Ma La không ngờ Lạc Tây Á vậy mà lại không có khí phách đến nước này, không khỏi vừa khinh thường, vừa khinh bỉ. Hắn không chút nào để ý tới Lạc Tây Á cầu xin tha thứ, chuẩn bị ra tay, lại bị một người bên cạnh nhẹ nhàng giữ chặt cánh tay: "Tể Tử đại nhân, người này chưa thể giết được, hắn còn có chỗ dùng đấy."

Lượn quanh cửa thành một vòng, sau khi đánh lừa truy binh, nhóm Phượng Vũ lặng lẽ lên vào nội thành.

Quả như Phượng Vũ đoán, ngoại thành tìm tòi nghiêm mật, nội thành lại vô cùng lỏng lẻo. Cam Ma La hoàn toàn không ngờ, bọn họ sẽ nghĩ ra một chiêu tránh ở nội thành này.

Lúc tới tập hợp ở lâm viên hoàng gia đã là gần tối, Tiểu Ôi Ôi sớm núp trong rừng chờ bọn hăn, vừa thấy Phượng Vũ đến, nhanh chóng dẫn bọn họ tới một hầm dự trữ đồ ăn.

Hầm tối tăm không thấy mặt trời, lại vừa ươn ướt vừa mùi vị là lạ hỗn tạp. Nhưng đối với nhóm thiên chi kiêu tử mà nói, hiện giờ tầng hầm ánh sáng ảm đạm lại càng làm cho người ta an tâm hơn cung điện nguy nga lộng lẫy.

Di thể hoàng hậu được an trí trên bàn đá bên cạnh, Tiểu Ôi Ôi lại đang tỉ mỉ cẩn thận lau đi vết máu trên người nàng. Thiên Nhi công chúa thân thể yếu ớt, chịu kinh sợ sau đó lại bôn ba một đường, đã mệt mỏi ngủ say, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt vẫn còn vương nước mắt. Lăng Tử Minh ngồi ngơ ngác mất hồn ở một bên, không biết đang suy nghĩ gì. Lâm Tần Kiệt đứng ở một góc, nghĩ đến những việc hôm nay đã trải qua, tâm tư không khỏi bắt đầu xoay chuyển, không thể nói rõ là tư vị gì.

"Các người đã tới." Trải qua một khoảng thời gian yên tĩnh, Lăng Tử Minh đã không còn điên cuồng như lúc trước nữa, lại trở về bộ dáng lạnh lùng ngày thường. Nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra ngọn lửa không thể bỏ qua lóe lên trong mắt hăn, đó là ngọn lửa báo thù.

Thấy hăn đã bình tĩnh lại, Phượng Vũ yên tâm hơn một chút: "Yên tâm đi, trước khi chúng ta tới đây đã cố ý lưu lại chút manh mối, các truy binh còn phải bận việc bên ngoài thành một thời gian, sẽ không tìm tới chỗ này."

Nghe vậy, hai mắt Lăng Tử Minh rũ xuống: "Đa tạ, hôm nay ta. hôm nay tâm tư của ta rối loạn, may nhờ người chỉ điểm ta."

"Không có gì." Phượng Vũ ngừng lại một chút, hỏi "Kế tiếp người có tính toán gì?"

"Dĩ nhiên là báo thù cho mẫu hậu!" Lăng Tử Minh nói không chút do dự.

"Với thực lực của người bây giờ, hoàn toàn không phải là đối thủ của Cam Ma La." Phượng Vũ vô tình nhắc nhở hãn.

Lăng Tử Minh kiên quyết nói: "Cùng lắm thì liều cả cái mạng này!"

"Người —— aiz... vốn cho là người đã tỉnh táo, kết quả vẫn là như vậy." Phượng Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Trừ liều mạng ra, người không suy nghĩ một chút biện pháp khác sao? Ví dụ như, chẳng lẽ người không thấy kỳ lạ, vì sao Cam Ma La đột nhiên muốn giết người? Người lưu lạc dân gian mười sáu năm, nếu hãn muốn diệt trừ người, đã rat ay từ lâu, nhưng cho đến gần đây hãn mới sinh ra ý muốn giết người, trong này nhất định là có mờ ám." (chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

Lăng Tử Minh hoàn toàn không nghĩ tới những chuyện này, nghe vậy không khỏi suy tư: "Thật là như thế."

Những nghi vấn này, ngay từ lúc đối mặt với Cam Ma La thì liền tồn tại trong lòng Phượng Vũ. Vừa rồi lúc lên vào nội thành, nàng luôn suy nghĩ, có lẽ đoán được một chút, lập tức phân tích cho Lăng Tử Minh: "Người có nhớ không, lúc ra tay hãn từng nói lo lắng người tự nhiên chen ngang. Gần đây người làm chuyện không tầm thường gì mà ngăn cản đường của hãn? Cũng chỉ là tham gia cuộc thi đấu Thiên Không mà thôi. Sau đó, hãn lại nói ra cái hãn để ý chính là Luyện Linh Trì. Luyện Linh Trì chính là phần thưởng của cuộc thi đấu, đáp án như vậy cũng rất rõ ràng: Cam Ma La không muốn người tiếp xúc với Luyện Linh Trì."

Sau khi nghe xong, Lăng Tử Minh lại càng khó hiểu: "Tại sao phải như vậy?"

Phượng Vũ nhún vai một cái: "Ta cũng không biết. Nhưng ta biết, nên chứng thật ra sao —— Ôi Ôi, Luyện Linh Trì ở chỗ nào?"

Đã sớm có thói quen Phượng Vũ không biết rất nhiều cái, Tiểu Ôi Ôi thấy nhưng không thể trách, lập tức đáp: "Ở phụ cận nơi này, chẳng qua rất khác với sự lỏng lẻo ở nơi này, nơi đó hàng năm có quân đội canh giữ, nghe nói trừ hoàng đế ra, người nào đi vào đều phải trải qua rất nhiều thủ tục và trạm kiểm soát."

Phượng Vũ nghe, hoàn toàn thất vọng: "Này cũng vừa khéo, chúng ta đỡ phải chạy đường xa. Tử Minh, chúng ta lập tức đi tới Luyện Linh Trì, lát nữa đến đó, thì có thể biết vì sao Cam Ma La không muốn để người tiếp xúc với nó. Nếu ta không đoán sai, người làm như vậy nhất định sẽ rất bất lợi với hắn."

Mọi người suy nghĩ thật kỹ, đều cảm thấy Phượng Vũ nói rất có đạo lý. Lăng Tử Minh quả quyết nói: "Chuyện cho tới bây giờ, nơi đó chính là manh mối duy nhất. Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức đi ngay."

Hắn vừa mới đứng lên, lại bị Phượng Vũ ngăn lại: "Chờ một chút."

Đón nhận ánh mắt chứa ý hỏi của hắn, Phượng Vũ khẽ mỉm cười: "Không phải người đi, là chúng ta cùng đi."

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cùng Tiến Lùi

"Người ——" một câu nói rất ngắn, lại làm Lăng Tử cảm động không thôi.

Hắn và Tế Tư có quyền thế nhất Đế Quốc là địch, lại mang tiếng xấu là người hại chết mẹ đẻ, tình cảnh có thể nói là xấu tới cực điểm. Quyết định trước đó của đám người Phượng Vũ là cùng tiến lùi với hắn, có thể nói là xuất phát từ lòng căm phẫn. Nhưng hiện nay, Phượng Vũ đã phân tích rõ ràng tất cả tình huống, lại vẫn quyết định đứng về phía hắn, đây là cần bao nhiêu dũng khí và tin tưởng!

Lăng Tử Minh cố gắng kiềm chế, không để giọng nói bởi vì cảm động mà phát run: "Cám ơn người, Phượng Vũ. Các người có thể giúp ta tới đây, ta đã tương đối cảm kích. Chuyện kể tiếp, hãy để một mình ta đi làm đi."

"Lời nói trước đó, ta cũng không phải là đang giúp người —— ta là đang báo thù cho hoàng hậu." Phượng Vũ quơ quơ vòng tay ngọc Thanh Lam Hồi Xuân trên cổ tay: "Nàng tặng cho ta lễ vật quý giá như vậy, phần tình nghĩa này ta phải báo đáp. Nếu vào lúc này ta xoay người rời đi, đời này ta đều sẽ xem thường mình."

"Đúng vậy." Tiểu Ôi Ôi nói tiếp lời Phượng Vũ: "Ca ca từng nói người hắn kính trọng nhất đời này chính là hoàng hậu bệ hạ, làm muội muội, ta muốn đại biểu hắn bỏ ra một phần sức lực để báo thù cho hoàng hậu!"

Luci cũng chậm rãi mở miệng: "Ý tứ của Phượng Vũ, chính là ý tứ của ta."

"Hoàng hậu bệ hạ từ trước đến giờ vẫn luôn rất chiều cố Phó gia chúng ta, nếu vào lúc này ta lùi bước, chẳng phải làm người ta chê cười." Phó Tư Đường kiên định nói.

"Ta đứng cùng một bên với Tiểu Phó!" Lâm Tần Kiệt vội vàng thêm một câu.

"Ta —— các người ——" từ trước đến giờ luôn độc lai độc vãng, Lăng Tử Minh đâu chịu nổi việc này, cảm nhận được nhiệt tình và kiên định của đồng bạn, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên từng cơn, dòng nước ấm trào lên từng trận trong lòng. Luôn bị thù hận tràn ngập trong hai mắt rét lạnh, lúc này rốt cuộc nhiệm mấy phần ấm áp. (độc lai độc vãng: làm việc gì cũng một mình, lúc nào cũng chỉ có một mình)

Hắn vừa muốn há mồm, lại bị Phượng Vũ ngăn lại: "Đừng nói nữa, Tử Minh. Chúng ta là bằng hữu, đúng không, hiện tại người chỉ cần tiếp nhận trợ giúp của chúng ta là được rồi."

". Đúng! Chúng ta là bằng hữu!" Lăng Tử Minh nhìn chăm chăm Phượng Vũ, rồi liếc mắt nhìn vẻ mặt kiên nghị của mọi người một cái. Hắn sẵn sàng dùng cả đời, khắc sâu hình ảnh động lòng người này ở trong lòng.

"Nếu đạt thành nhận thức chung, như vậy chúng ta tới xem đường đi một chút. Ôi Ôi, người biết hết địa hình chung quanh đây sao?"

"Năm ngoái ca ca bảo vệ hoàng hậu bệ hạ đi nghỉ thì từng đi qua đây, lúc đó ta cũng đi theo cùng, có lẽ biết được một chút." Tiểu Ôi Ôi vừa nhớ lại, vừa miêu tả địa thế với mọi người.

Sau nửa giờ, Phượng Vũ phân công: "Liên theo lời nói của Ôi Ôi đi qua đường nhỏ, tới mặt bên gần Luyện Linh Trì. Đến lúc đó Tử Minh mở đường, Tư Đường yểm trợ, ta và sư. Đồng Trì cản ở phía sau, coi tình huống thế nào thì linh hoạt thay đổi chức trách. Không thành vấn đề chứ?"

Thấy mọi người nhao nhao gập đầu tán thành, Phượng Vũ vươn người đứng dậy từ ghế ngồi tạm thời: "Như vậy, xuất phát!"

Thiên Nhi công chúa đã sớm tỉnh lại từ trong hôn mê, thấy mọi người vẫn luôn chuyên tâm phân tích địa thế và tình hình quân địch, liền không lên tiếng quấy rầy. Lúc này đưa mắt nhìn đám người Phượng Vũ đi ra khỏi hầm, không khỏi chán nản nói: "Nàng thật là mạnh, nếu ta có một nửa năng lực của nàng, hiện tại liền có thể không cần ngồi coi giữ nơi xơ xác này, mà là tự mình báo thù cho mẫu hậu."

Cũng bị ở lại, Lâm Tần Kiệt an ủi nàng: "Không có việc gì, có đại ca người ở đây, cũng giống như có thể thay người báo thù cho mẫu hậu."

Vừa dứt lời, trong đôi mắt to của Thiên Nhi công chúa lập tức bị che đậy bởi một tầng hơi nước. Thấy thế, Tiểu Ôi Ôi liền đẩy Lâm Tần Kiệt một cái, thầm trách hắn nói sai, lời nói đâm trúng tâm sự đối phương.

Đối với sự nhanh miệng lờ lờ của mình, Lâm Tần Kiệt rất hối hận. Hắn moi móc tìm kiếm lời an ủi trong ruột gan, lại phát hiện tất cả không thích hợp với tình cảnh hiện giờ.

—— aiz.... làm nữ hài tử đau lòng thật là hậu hoạn vô cùng.

Lâm Tần Kiệt đơn thuần lại phiền muộn, hồn nhiên không hay từ lúc chào đời tới nay đây là lần thứ hai mình vì một nữ hài tử mà phiền não. Hơn nữa, lần này lại hoàn toàn khác với phiền não lần đầu là muốn chiến thắng Phượng Vũ lúc trước. Ít đi mấy phần ý chí chiến đấu, nhiều hơn mấy phần thương tiếc.

Ngoại thành, phòng khách Đồng gia.

"Một đám phế vật!" Giọng nói của Cam Ma La từ trước đến giờ luôn âm nhu trầm thấp, bởi vì tức giận mà rít lên vừa cao vừa nhọn, giống như nữ nhân. "Hơn ngàn tên vệ binh tìm khắp toàn thành, lại không tìm được mấy

hài tử choai choai! ? Xem ra sự hòa bình ở Tu Tháp lại dường tất cả bọn người thành phế vật hành động chậm chạp, tâm trí dần độn!"

Bị Tế Tư trách mắng, đội trưởng đội hộ vệ Đế Đô bình thường quen thói ngang ngược hận không thể rứt đầu vào trong bụng, không dám thở mạnh một tiếng.

Đồng lão ngồi ở dưới đã đạt tới mục đích khiến Cam Ma La và Hoàng thất trở mặt, đối với hắn mà nói, có thể bắt được cái gọi là hung thủ hay không thì hoàn toàn không quan trọng. Thờ ơ xem kịch hay đủ rồi, hắn mới làm bộ nói: "Tế Tư đại nhân, trước tiên đừng nóng giận, chẳng lẽ mấy tiểu quỷ kia đã chạy ra khỏi Đế Đô, cho nên mới không tìm được?"

"Quyết không có khả năng!" Cam Ma La quả quyết nói: "Lúc ta phái người đi lùng bắt bọn họ, đã đoán được điểm này, sớm phái người cố thủ cửa thành, canh phòng nghiêm ngặt. Chớ nói mấy người sống, coi như một con chim cũng không chạy thoát được!"

"Vậy, sao tự dưng tìm không thấy mấy người này chứ?"

Trầm ngâm chốc lát, Cam Ma La đột nhiên đứng dậy: "Không ở bên ngoài thành, tất nhiên là chạy trốn vào trong thành rồi! Những tiểu quỷ này thật sự là lớn mật!"

Nghĩ đến Luyện Linh Trì ở nội thành, trong lòng Cam Ma La dâng lên một dự cảm xấu, lập tức lớn tiếng phân phó: "Lập tức tăng cường điều động vệ binh, tìm kiếm nội thành! Vùng phụ cận Luyện Linh Trì gia tăng gấp đôi thủ vệ!"

Nơi có Luyện Linh Trì cũng được xây dựng thành một trang viên, sân nhỏ tầng tầng lớp lớp vây Luyện Linh Trì vào giữa. Tầng ngoài có rất nhiều vệ binh phòng thủ tuần tra, đủ thấy hoàng gia coi trọng nó.

Lúc nhóm người Phượng Vũ lên vào tới được vùng phụ cận Luyện Linh Trì, quân đội nơi đó đúng lúc nhận được mệnh lệnh của Cam Ma La, đang bố trí điều động tăng thêm vệ binh, tình cảnh khó tránh khỏi có chút hỗn loạn.

"Trời ban cho cơ hội tốt!" Mấy người liếc mắt nhìn nhau, đều tìm được lời nói giống nhau trong mắt của nhau.

Lập tức bọn họ không làm chậm trễ thời gian nữa, ẩn núp ở trong một nơi kín đáo gần đó để quan sát một hồi, xem đúng chỗ vệ binh không dò xét tới, lặng yên không một tiếng động lên vào nội viện.

Bởi vì vệ binh được chia thành rất nhiều tốp, cho dù là thuốc mê hiệu nghiệm nhất, cũng khó mà đánh ngã đồng thời. Nếu bị vệ binh sáng suốt nhìn ra manh mối, ngược lại sẽ la hét ầm ĩ để lộ tin tức. Cho nên Phượng Vũ bỏ qua việc dùng thuốc, cùng mọi người lặng lẽ ẩn vào.

Mặc dù là lần đầu tiên tới trang viên, nhưng lại không cần dẫn đường. Nguyên nhân rất đơn giản: nơi nào thủ vệ nghiêm mật nhất, chắc chắn Linh Trì ở chỗ đó! Vừa đi vừa nghỉ, qua gần một canh giờ, cuối cùng bọn họ cũng tới gần nội viện chỗ Linh Trì.

Trong nội viện, chỉ có một gian phòng điêu khắc tinh tế lộng lẫy, cửa sổ đóng chặt, dưới mái hiên có một hàng lỗ thông gió khắc hoa văn tinh xảo phức tạp, toát ra từng đợt từng đợt khí nóng. Rõ ràng, Luyện Linh Trì chính là ở trong gian phòng này rồi.

Cảm nhận được linh khí nồng đậm đập vào mặt, thần kinh Luci rung lên: "Không hổ là bảo vật của Tu Thập, chỉ ở phía bên ngoài liền có thể cảm nhận được linh khí dư thừa như vậy."

Lúc Linh Sĩ tu hành, đều phải dựa vào chính mình tăng cường năng lực nhận biết, sau đó chuyển hóa tích tụ thành linh lực. Nếu có thể tìm được một chỗ linh khí dồi dào, nhất định tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ là, chỗ linh khí dồi dào hoặc là đã sớm bị thế gia siêu cấp bỏ vào trong túi, chỉ mở ra với thế hệ con cháu của bốn gia; hoặc là bị người tình cờ đạt được bố trí tầng tầng lớp lớp cấm chế, giữ bí mật không nói ra.

Như Tu Thập Đế Quốc, cách mấy chục năm mới lấy Luyện Linh Trì ra làm phần thưởng, tất nhiên là muốn ban ân cho cường giả, hi vọng ngày sau năng lực của họ có thể để mình sử dụng, nhưng số lượng nhiều, cũng coi như hiếm có trên đời rồi.

Trước khi Luci chưa bị phong ấn, chỉ nghe qua lời đồn đãi là Luyện Linh Trì rất thần kỳ. Hiện nay tự mình cảm nhận được chỗ thần kỳ, làm hẳn vốn kiên định quyết tâm, lại càng tăng tiến một tầng: nói gì cũng phải tranh được vị trí vô địch, lấy được quyền sử dụng Linh Trì!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Lực Lượng Chi Nguyên

So với Luci đang hả lòng hả dạ, Lăng Tử Minh lại có chút hoảng hốt. Từ lúc bắt đầu đến gần Linh Trì, trong lòng hẳn liền mơ hồ sinh ra một loại rung động, thúc giục hẳn nhất định phải làm chút gì đó.

Dưới sự kêu gọi mạnh mẽ, Lăng Tử Minh thậm chí quên luôn phải ẩn giấu thân mình, tự mình rời khỏi bóng cây đi thẳng về phía căn phòng duy nhất trong nội viện.

"Này!" Phượng Vũ nhanh tay nhanh mắt, một phen bắt hẳn lại, "Nóng lòng cũng không nên như vậy!"

Vậy mà, Lăng Tử Minh quay đầu lại, trong ánh mắt sốt ruột, còn mang theo mấy phần trống rỗng: "Ta muốn đi qua. . . . Nó đang gọi ta!"

"Nó? Là ai?" Phượng Vũ chăm chú lắng nghe, mọi nơi, trừ giọng nói hai người đê thấp nói chuyện với nhau, ngoài tiếng bước chân của vệ binh ra, cũng không có tiếng động nào khác. Lúc nàng đang cảm thấy kỳ lạ, bỗng đứng trong nội tâm khẽ động, phóng Tinh Thần Lực ra dò xét một chút, liền lập tức cảm nhận được ra kết quả kinh sợ.

— lấy căn phòng lộng lẫy làm trung tâm, một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ giống như xoáy nước, cuồn cuộn không dứt lan tràn ra linh khí kinh người, nghĩ đến chính là Luyện Linh Trì. Nhưng nghiên cứu kỹ càng nguồn gốc lực lượng, lại hình như là ở dưới Linh Trì, đến từ lòng đất không lường được độ sâu.

Nơi đó giống như là có một cự thú ngủ say đã lâu, mặc dù đang ngủ say, trong lúc hít thở, vô ý phóng xuất ra uy áp làm người ta không thể khinh thường. (cự thú: con thú khổng lồ)

Cự thú giống như ảo ảnh, lướt qua trong đầu Phượng Vũ. Khi nàng cố gắng muốn thấy nó rõ hơn một chút, nhưng lại dường như không thích bị quấy rầy, trước mắt vẫn luôn ngăn cách bởi một tầng nào đó, mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ lắm.

Thế nhưng ảo ảnh thoáng hiện trong nháy mắt này, đã đủ để làm cho Phượng Vũ sinh ra một suy đoán hoang đường nhưng cũng hợp lý nhất: nếu cái gọi là Luyện Linh Trì chỉ là bởi vì cự thú vô ý phát ra hơi thở bao hàm cả linh khí, như vậy, sức mạnh của bản thân cự thú phải cường đại tới cỡ nào? !

"Thế nào?"

Nhận ra Phượng Vũ trầm mặc khác thường, Phó Tư Đường và Luci cùng lúc nói ra lời hỏi thăm thân thiết.

"Có lẽ là ảo giác, nhưng ta vẫn cảm giác dưới đất có gì đó."

"Là mai phục sao?"

"Không, là một lực lượng cường đại tới mức không thể hình dung được, nó thậm chí vượt qua Luyện Linh Trì gấp trăm ngàn lần!"

Gần đây Luci vô cùng khát vọng khôi phục lại lực lượng cường đại, lập tức hỏi tới: "Là Lực Lượng Chi Nguyên của Luyện Linh Trì sao?"

"Ta không biết." Phượng Vũ nhắm mắt lại, vừa rồi nàng lại cố gắng thử cảm ứng hình dáng chân thực của cự thú thần bí kia, rồi lại thất bại lần nữa: "Ta không có cách nào hoàn toàn cảm giác được nó."

Phó Tư Đường nghe nói như thế cũng không cảm giác khác thường, năng lực nhận biết của Phượng Vũ cường hãn đến mức nghịch thiên, Luci thanh tỉnh cũng tương đối khiếp sợ: "Cái gì? Ngay cả người cũng không cách nào cảm giác được nó? Vậy nó nhất định là vật sống tương đối ghê gớm! Đáng giận, với lực lượng thân thể hiện tại này của ta đều không làm được cái gì hết, nếu không nhất định sẽ nhìn nó rõ ràng hoàn toàn."

Lúc ba người đang vì dị vật dưới đất làm phân tâm, Lăng Tử Minh đã thoát khỏi tay Phượng Vũ, tiếp tục đi về phía trước: "Nó đang kêu gọi ta...ta nghe được."

Ý thức hoảng hốt, Lăng Tử Minh không che giấu hành tung, vừa vặn bị một đội vệ binh đến đây tuần tra nhìn thấy. Thấy người lạ thế nhưng xông vào được cấm địa, đám vệ binh theo bản năng muốn tiến lên bắt. Nhưng thậm chí còn không chờ bọn họ báo tin cho đội ngũ khác tình hình quân địch, thì trong mũi liền ngửi được một mùi hương thoang thoảng rồi nhao nhao gục ngã.

"Mặc kệ, đi vào trước lại nói." Biến cố đột phát, đây là biện pháp tốt nhất không kinh động vệ binh khác mà Phượng Vũ có thể nghĩ đến. Thu hồi bình thuốc, nàng gọi Luci và Phó Tư Đường một tiếng, theo sát phía sau Lăng Tử Minh, tiến vào căn phòng lộng lẫy xa xỉ.

Bên trong phòng, đá cẩm thạch hình vuông được lát thành những bậc thềm xung quanh dòng nước suối ấm áp, trên mặt nước tỏa ra khí nóng bừng bừng. Trên vách tường có vô số cửa sổ nhỏ chuyên giải nhiệt, trong góc phòng thậm chí còn có cái sập nhỏ chuyên đặt y phục.

Vô luận nhìn từ góc độ nào, bố trí của nơi này không có gì khác với phòng Ôn Tuyên bình thường. Nếu không phải cảm nhận được linh khí nồng đậm kia, cùng với bên ngoài nhiều vệ binh đến kinh khủng, bốn người nhất định sẽ cho là tìm lầm rồi.

Từ lúc đi vào trong phòng, ánh mắt Lăng Tử Minh trở nên ngày càng trống rỗng. Hắn ngơ ngác đứng cạnh bờ hồ một lát, chợt cùng y phục tung người nháy vào trong hồ.

Phượng Vũ theo bản năng vừa định đưa tay ra kéo hẳn lại, nhưng một màn khác thường lại xuất hiện: Lăng Tử Minh vốn nên rơi vào trong hồ nước, lại lơ lửng giữa không trung, trận gió vô hình thổi qua trường bào của hắn bay bay không ngừng. Cái trán rộng cũng nâng lên theo gió, một pháp ấn đỏ tươi từ từ hiện lên cái trán của hắn, từ nông tới sâu, tản mát ra ánh sáng khiếp người.

Giống như là hô ứng cùng với ánh sáng kia, song kiếm đeo ở hông Phượng Vũ, ánh sáng màu đỏ cũng bắt đầu mạnh lên. Song kiếm Chu Tước tự động thoát khỏi vỏ kiếm chậm rãi bay lên, dừng lại ở giữa không trung. Cũng lơ lửng ở giữa không trung giống như Lăng Tử Minh, tạo thành một cặp hô ứng ăn ý.

—— đây là xảy ra chuyện gì? !

Mắt thấy một màn này, đám người Phượng Vũ đều kinh ngạc nói không ra lời.

Đúng lúc này, một sát khí cực mạnh, vô cùng ác liệt, đột nhiên đánh tới từ ngoài phòng. Không kịp suy nghĩ nhiều, ba người theo bản năng lẩn tránh, một dây xích dài lớn gào rít tới, chỉ trong gang tấc quẹt qua thân thể Phượng Vũ, rơi ầm ầm trên đất, liên đập vỡ đá cẩm thạch cứng rắn lát trên mặt đất thành vết rách thật sâu.

"Thế nhưng lại có thể để người chạm đến phong ấn! Lăng Tử Minh, ta sớm nên từ lúc người vừa ra đời liền giết người!" Cam Ma La phẫn nộ quát, khuôn mặt vạm vạp tràn đầy hối tiếc thật sâu, "Thánh Tế Tư trách cứ thì thế nào? Dù là bị Thánh điện xoá tên, chỉ cần sống lại, ta cũng nên liều mạng một phen!"

Một câu chưa dứt, Cam Ma La phản nộ điên cuồng lại điều khiển dây xích dài đánh về phía mọi người lần nữa!

Năng lực của ma pháp sư hoàng cấp không phải là giỡn, thậm chí không cần chờ Cam Ma La ra tay, uy áp tràn ra từ người hắn cũng đã mang tới sức lực của hàng nghìn người, áp bức làm mấy người không thở nổi. Phượng Vũ và Luci còn tốt hơn một chút, đầu gối Phó Tư Đường đã mềm nhũn, nặng nề nửa quỳ xuống gắng gượng chống đỡ thân thể.

Chỉ có Lăng Tử Minh thân ở trong Linh Trì là không chịu một chút ảnh hưởng nào, pháp ấn trên trán, ánh sáng vẫn từng từng từng một rục rờ chói lóa dần lên, cùng song kiếm Chu Tước, hai cái tôn nhau lên, giống như đang hoàn thành nghi thức thần bí gì đó.

Lại hiểm hiểm né tránh được công kích, Phượng Vũ muốn phản kích, lại khổ nỗi là vũ khí đang ở bên chỗ Lăng Tử Minh, không cách nào thi triển một kiếm uy thế của ngày đó ra được.

—— làm sao bây giờ?

Mắt thấy dây xích dài lớn của Cam Ma La lại thối quét về phía mình lần nữa, Phượng Vũ cái khó ló cái khôn, lấy ngọc châu gia truyền ra, rút Thổ Nguyên Tố vào rồi ném về phía trước: "Thổ Bích Chương!"

Bức tường ngăn cản mới vừa tản ra ánh sáng màu vàng, liền bị dây xích dài hung hăng đánh trúng nát bấy! Mặc dù dây xích dài đi tới đó vì vậy mà bị chặn lại, hết sạch lực lượng, nhưng ánh sáng rục rờ của ngọc châu cũng lập tức giảm đi, lóe lên mấy cái, vỡ vụn thành bột.

Mà Luci thừa dịp có sơ hở mà phát động công kích, cũng bị Cam Ma La nhẹ nhàng hóa giải, bản thân Luci cũng nặng nề ngã trên mặt đất.

—— đây chính là chênh lệch giữa cường giả và người yếu sao? Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở chỗ này?

Phượng Vũ căn rắng nhìn kẻ địch trước mặt lộ ra nụ cười khinh thường, tầm mắt vô tình lướt qua phía trên Luyện Linh Trì, bỗng dừng, trong nháy mắt một ý nghĩ điên cuồng xông lên đầu: Không phải Luci đã từng dạy nàng chiêu thức hóa linh sao? Nếu lấy tu vi hiện tại, có thể hội tụ nguyên tố tự nhiên vĩnh viễn không đủ để địch lại Cam Ma La, sao không chuyển linh khí của Luyện Linh Trì thành chính mình dùng, hóa thành pháp thuật?

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tiêu Diệt Yêu Nhân

Sống chết trước mắt, không cho phép nàng suy nghĩ nhiều. Nàng bước nhanh chạy tới bên cạnh hồ, thò tay vào trong hồ, vừa liên tục không dứt chiếm lấy thật nhiều linh khí, vừa chuyển linh khí thành pháp thuật phóng xuất ra ngoài.

Cam Ma La nhất thời nhìn không thấu cách thức trong đó, thấy Phượng Vũ lại phóng xuất ra Thổ Bích Chướng lần nữa, cười lạnh một tiếng, lại là một dây xích dài vô cùng mạnh mẽ quăng về phía nàng.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, hai đạo pháp thuật mạnh mẽ lúc chạm vào nhau hiện ra ánh sáng chói mắt làm mắt mọi người đau nhói. Đợi ánh sáng tan hết, Cam Ma La mới giật mình phát hiện ra khác thường, mới vừa rồi Thổ Bích Chướng còn không chịu nổi một kích, hiện tại lại có thể đỡ hẳn sáu, bảy thành công lực!

Trái với Cam Ma La kinh dị, Phượng Vũ lại là hai mắt sáng lên: biện pháp này thế nhưng lại thành công!

Không cho mình kịp vui mừng vì sự tùy cơ ứng biến đó, Phượng Vũ liên tiếp phóng xuất ra hai ba pháp thuật công kích. Nào là Vạn Thạch Bay Tới, Sí Diễm Đốt, Lôi Động Cửu Tiêu, có linh lực liên tục không ngừng cung ứng, các hệ pháp thuật liên giống như không cần lấy tiền luân phiên oanh tạc, sức mạnh không ngừng tăng nhanh hơn bình thường bảy tám lần. Trong khoảng thời gian ngắn, Cam Ma La thật đúng là bị ép tới luống cuống tay chân, giận đến mức oa oa kêu to.

Chỉ là, mặc dù nhìn như chiếm hết lợi thế, nhưng Phượng Vũ lại cũng không có cách nào thật sự làm khó được Cam Ma La. Huống chi, linh lực chảy dọc trong cơ thể chuyển thành năng lượng pháp thuật đã nhiều hơn bình thường mười mấy lần, làm tăng thêm gánh nặng thật lớn cho thân thể của nàng. Không qua bao lâu, môi nàng vốn là đỏ thắm đã bắt đầu trở nên nhợt nhạt.

—— tiếp tục như vậy không phải biện pháp!

Ba người đồng thời ý thức được điểm này, nhưng Luci và Phó Tư Đường lại cũng bó tay hết cách. Phó Tư Đường đã sớm bị uy áp cấp hoàng giả và sát khí nặng nề của Cam Ma La kiềm chế không thể nhúc nhích, Luci vướng ở cảnh giới có hạn hiện nay, không có thủ đoạn lại cũng không đủ lực lượng sử dụng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra cách gì.

Cam Ma La cũng cảm thấy rõ ràng thực lực của ba người kém xa mình, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười ác độc: "Ta còn tưởng rằng dư nghiệt Ma Vực rất lợi hại, thì ra cũng chẳng qua như thế! Chịu chết đi! Đừng ngăn cản ta giết tiểu quỷ này!"

—— làm sao bây giờ? Ta nên làm thế nào mới có thể bảo vệ được tính mạng của mọi người? Đúng rồi! Phải lấy được linh lực! Nhất định phải lấy được càng nhiều linh lực!

Theo ý niệm vừa mới xuất hiện này, Phượng Vũ đột nhiên xoay người, ào một tiếng nhảy vào trong Luyện Linh Trì.

Cổ kiềm nén lại kinh mạch đang đau nhức, nàng dùng hết tất cả ý chí, liều mạng chuyển mỗi một sợi linh khí đang tuôn trào trong người thành lực lượng, hợp thành ra một pháp thuật công kích Lôi hệ mạnh nhất, âm về phía đỉnh đầu Cam Ma La——

"Lôi Kinh Thập Phương —— Sát!"

Giống như là triệu tập tất cả sấm chớp điện mạnh mẽ trên thế gian giập dữ lại một chỗ, trong nháy mắt bầu trời bị thô bạo xé ra vết rách, kèm với núi sụp đổ đất đai rung chuyển, Lôi Long hung hăng quất roi xuống trừng phạt nhân gian.

Rầm ——

Căn phòng lộng lẫy không chịu nổi đòn mạnh mẽ nặng nề, cũng thành một đồng ngói vụn. Trừ Phượng Vũ và Lăng Tử Minh ở trong Luyện Linh Trì, tất cả những người khác đều bị chôn trong những cây gỗ đứt đoạn cùng đồng ngói vụn. Phượng Vũ muốn gọi tên đồng bạn, giọng nói khàn khàn lại chìm ngập trong tiếng sấm ầm ầm, ngay cả mình cũng không nghe được.

Kéo dài đến sáu bảy phút, sấm sét khủng bố mới dần dần biến mất, dĩ nhiên căn phòng lộng lẫy đã thành một đồng đồ nát.

Phượng Vũ cố gắng đứng lên, thả Tinh Thần Lực ra dò xét tiếng động dưới đồng đồ nát. Kết quả làm nàng thở phào nhẹ nhõm: ý thức của Luci và Phó Tư Đường đều còn tồn tại, sóng linh hồn dao động không lớn, xem ra cũng không bị thương nặng.

Nàng vừa định lại đi tìm Cam Ma La, cách đó không xa một đồng cây gỗ cao vút nát vụn chột sụp xuống, một người mặt cháy đen lưng la lung lay đứng dậy từ bên trong, rõ ràng chính là Cam Ma La.

Ma Pháp Sư hoàng cấp, đương nhiên không phải loại trình độ này là có thể bị đánh bại. Nhưng từ thân hình lung lay sắp đổ của hắn và sắc mặt trắng như trang giấy là có thể thấy được, một kích gần như điên cuồng vừa rồi của Phượng Vũ, dĩ nhiên đã tạo thành thương tổn không nhỏ cho hắn.

Sau khi gắng gượng đứng vững thân hình, Cam Ma La cực kỳ tức giận: "Ta đường đường là Tế Tư Quang Minh Thánh Điện, há có thể bị người một dư nghiệt nho nhỏ của Ma Vực đánh bại!"

"Nhìn hành động việc làm của người, chỗ nào có một chút hình dáng của Tế Tư? Đừng tưởng rằng phủ thêm pháp bào thì người chính là Thánh Sứ!"

Phượng Vũ đối chọi gay gắt với hắn, lời nói không bị lép vế chút nào, thực tế trong lòng mình lại đang âm thầm sốt ruột: một kích vừa rồi đã hao hết tất cả tiềm lực của nàng, nhưng Cam Ma La lại rõ ràng vẫn còn có lực lượng dư thừa. Kế tiếp nên làm thế nào cho phải?

Lúc Phượng Vũ đang âm thầm lo lắng, buổi sáng từng lĩnh qua cảm giác quen thuộc đó là tràn đầy lực lượng, lại lặng lẽ phủ xuống thân thể của nàng lần nữa. Nhưng cảm giác được lực lượng lần này lại càng hùng hậu hơn buổi sáng mấy chục lần thậm chí là trên trăm lần. Thân thể vốn đã mệt mỏi rã rời nhanh chóng khôi phục thể lực, linh lực trong kinh mạch lại càng dư thừa đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi, có gan thì sẽ không dẫn dắt lực lượng ra ngoài, thân thể sẽ tràn đầy cảm giác muốn nổ tung.

Cùng lúc đó, một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu: "Tiểu nha đầu, thật không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy."

"Chu Tước Hòa Linh!" Phượng Vũ không khỏi vừa mừng vừa sợ, "Xin cho ta mượn lực lượng, giúp ta đánh bại yêu nhân này!"

"Ha ha, chỉ là đánh bại thôi sao? Nguyên tắc của ta là không ra tay thì thôi, một khi ra tay nhất định trí mạng!"

Chu Tước cười khẽ, hiện thân trong đầu Phượng Vũ: "Thật ra phương thức công kích vừa rồi của người đã thoát khỏi phạm vi Ma Pháp Sư, chạm đến cánh cửa then chốt của Ngự Linh Sư. Tên kia đã là nỗ mạnh hết đà, kế tiếp người chỉ cần lại ra một chiêu, nhất định có thể kết liễu hắn." (nỗ mạnh hết đà ~ thể suy sức yếu)

Theo lời nói êm tai của Chu Tước, trước mắt Phượng Vũ chỉ cảm thấy rộng mở trong sáng, giống như là người bị nhốt trong bóng đêm đã lâu, chợt đẩy một cánh cửa ra, ánh mặt trời xinh đẹp chiếu vào, chiếu sáng rất

nhiều gì đó nàng vốn không nhìn rõ. Trước kia lúc sử dụng pháp thuật vẫn chưa thỏa mãn, nếu có chút cảm giác dừng lại, cũng do hiểu rõ một chút pháp môn mà trở nên không còn tồn tại nữa.

—— đây chính là hiểu về cánh cửa Ngự Linh Sư sao?

Phượng Vũ hưng phấn không thôi, theo như Chu Tước Hỏa Linh nói, lại chuyển một lượng lớn linh lực thành lực lượng lần nữa, nhắm ngay Cam Ma La phóng xuất không chút lưu tình.

"Phượng Hỏa Liêu Thiên —— Diệt!"

Đối với biến hóa chợt sinh ra trong cơ thể Phượng Vũ, Cam Ma La hoàn toàn không hay, vẫn còn đang tính toán chủ ý giết Phượng Vũ trước, sau đó giết Lăng Tử Minh: "Nếu không phải lúc trước sợ giết chết tiểu tử kia bị Thánh Điện phát hiện ra sẽ trách phạt, hôm nay làm sao ta lại có rất nhiều phiền toái chứ. Nói đến toàn bộ thì phải trách tiểu tử kia không tốt! Vì sao sinh ra liền mang huyết mạch làm thức tỉnh Linh thú ngàn năm! Lúc đầu ta chính là vì có thể làm linh thú sống lại, mới trăm phương ngàn kế đến vùng đất vắng vẻ. Há có thể để cho một tên tiểu tử phá hư chuyện lớn của ta!"

Cam Ma La vừa định thúc giục dây xích dài ngũ linh, một lần hành động giết chết Phượng Vũ, sau đó trừ bỏ đi Lăng Tử Minh ngăn trở chuyện tốt của hắn. Không ngờ chưa phát động dây xích dài, liền bị một biển lửa cắn nuốt trời đất đột nhiên xông ra bao vây.

Hắn mới đầu còn muốn chuyển công thành thủ, dùng dây xích dài ngũ linh đánh tan biển lửa, kết quả lúc dây xích dài vung ra trong nháy mắt bị thiêu cháy thành khí, hóa thành một làn khói đen, liền đóng mầu vụn cũng không thừa lại. Thấy thế, sắc mặt hắn không khỏi đại biến: "Dư nghiệt Ma Vực chính là nhiều thủ đoạn! Ta phải nghĩ biện pháp thoát khỏi vùng biển lửa này mới được."

Nhưng ý niệm này, đã chậm rồi. Dưới sự điều khiển của Phượng Vũ, lửa mạnh thiêu đốt bùng lên, vây xung quanh Cam Ma La, làm cả người hăn đều rơi vào cái hộp mà ngọn lửa tạo thành, không thể lên trời, xuống đất cũng hết hi vọng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng cũng bị ngọn lửa cắn nuốt.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chu Tước Nhận Chủ

Nghĩ đến tên yêu nhân này lúc ngoan độc giết chết hoàng hậu, trong mắt Phượng Vũ lướt qua một tia tàn bạo. Vừa rồi thúc giục ngọn lửa tiêu diệt hẳn hoàn toàn lần nữa, lại cảm giác được ánh sáng màu đỏ mạnh mẽ ở sau lưng. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa Lăng Tử Minh nổi lơ lửng đứng trên nước và song kiếm Chu Tước, chẳng biết lúc nào đã nối với nhau và được nâng lên bởi quang cầu màu đỏ huyền ảo, hơn nữa ánh sáng càng ngày càng mạnh mẽ, gần như có thể hòa lẫn với ánh sáng của chiêu thức Phượng Hỏa Liêu Thiên của mình.

Nhận ra Phượng Vũ nghi ngờ, Chu Tước Hỏa Linh cười mỉm giải thích: "Đứa nhỏ này là huyết mạch Hoàng thất Tu Thập Đế Quốc đúng không? Ngàn năm trước ta từng giao dịch với bọn họ, ta cam kết bảo vệ quốc gia này, mà gia tộc bọn họ là phải thức tỉnh ta khi người có tư cách trở thành chủ nhân ta xuất hiện. Nói cách khác, chỉ có gia tộc Tu Thập Hoàng thất, mới có được năng lực thức tỉnh ta. Ta đã tìm được chủ nhân mình vừa ý, hiện tại, hẳn đang làm thức tỉnh bản thể của ta."

Nghe tiếp một hồi, sự nghi ngờ của Phượng Vũ chẳng những không có cởi bỏ, ngược lại càng nhiều hơn: "Không phải ý thức của người ở trong này sao? Chẳng lẽ không thể do người tự quyết định có tỉnh lại hay không sao, ngược lại phải nhờ những người khác kêu gọi?"

"Ngàn năm trước, bởi vì chủ nhân trước chết, ta lo lắng lực lượng quá mức cường đại của mình sẽ bị thiếu hụt ràng buộc, mang đến tai nạn cho loài người, liền lựa chọn hôn mê. Nhưng Chu Tước Hỏa Linh vốn là lực lượng hỏa nguyên tố thuần túy nhất trời đất huyền hóa thành Linh Thú, mặc

dù rơi vào hôn mê, lực lượng vẫn sẽ liên tục không dứt tràn ra bên ngoài. Vì vậy trước khi ta hôn mê, dùng pháp trận phong ấn bản thể dưới đất. Mà Hoàng thất Tu Thập Đế Quốc, là do được ta cho phép, duy nhất có thể phá vỡ phong ấn, loài người chạm vào được bản thể ta."

"Mỗi người trong Hoàng thất đều có loại năng lực này sao?"

"Vậy cũng chưa hẳn. Dù sao thời gian đã qua hơn ngàn năm, lúc trước người lập ước với ta thì huyết mạch đã sớm không thuần túy nữa rồi, hiện giờ cách mấy thế hệ lại có thể ra được một người có được huyết mạch kế ước, đây đã là vô cùng may mắn. Lại nói, người có thể đồng hành với hắn, là vô cùng trùng hợp, lại càng là ý trời đã định. Nếu hắn không làm thức tỉnh bản thể của ta, dù cho người lĩnh ngộ được Ngự Linh chi đạo, chỉ bằng vào một phân thân của ta, cũng không thể dễ dàng giúp người giành thắng lợi như thế. Nếu như là những người khác muốn dùng pháp thuật mạnh mẽ phá vỡ phong ấn của ta, chỉ có một con đường chết."

Nghe xong giải thích lần này, Phượng Vũ đột nhiên ý thức được gì đó: "Theo cách nói của người, người là bởi vì tìm được chủ nhân mình vừa ý mới lựa chọn thức tỉnh bản thể, vậy theo lời người nói chủ nhân chẳng lẽ là _____"

"Không sai, chủ nhân ta nhận định, chính là ngài. Mặc dù năm đó ta lựa chọn ngủ say, vẫn là không cam lòng, liền bám một luồng linh thức vào song kiếm Chu Tước, hi vọng cách này nhanh chóng tìm được chủ nhân. Nhưng, song kiếm Chu Tước lưu lạc qua tay nhiều người, không biết đã qua tay bao nhiêu người, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa xuất hiện người làm ta hài lòng. Ngay cả vị Ngự Linh Sư thứ hai của đại lục Ban Tư, cũng bởi vì phân tâm si mê bàng đạo, không thể làm ta hài lòng. Ta vốn tưởng rằng, vẫn còn phải tiếp tục ngủ say mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm nữa, lúc đang nản lòng thoái chí thì gặp được ngài. Thiên phú và sự kiên định của ngài, cùng với đối đãi với đồng bạn thân thiết tình nghĩa, không khỏi phù hợp với yêu cầu về chủ nhân của ta. Từ cái khoảnh khắc hiện thân

trong song kiếm Chu Tước kia, ta liền đã nhận định, ngài là chủ nhân duy nhất của ta." (bàng đạo: những con đường khác, hoặc cái khác)

"Kìa." Phượng Vũ bị nói đến mức xấu hổ, "Ta có tốt như vậy sao?"

Nghe vậy, Chu Tước Hỏa Linh mới vừa đổi thành giọng điệu nghiêm túc lễ độ, giờ lại mang theo mấy phần trêu chọc: "Bình thường khiêm tốn lễ độ, khi tất yếu sát phạt quyết đoán, đây cũng là một trong những chỗ của người hấp dẫn tỷ tỷ đấy ~"

Phượng Vũ im lặng: Chu Tước này thế nào một lát thì nghiêm túc lễ độ, một lát thì trêu chọc không ngừng, xem ra sau này ở chung sẽ không nhàm chán.

Lúc hai người đang nói chuyện với nhau, ánh sáng màu đỏ bao phủ toàn thân Lăng Tử Minh càng ngày càng mạnh, nhuộm hết mọi nơi có đồ vật thành màu đỏ rực, ánh sáng ở giữa lại càng làm người khác không cách nào nhìn thẳng.

Theo ánh sáng ngày càng mạnh mẽ, trong đầu Phượng Vũ, bóng dáng của Chu Tước cũng càng ngày càng nhạt: "Bôn ba ngàn năm, cuối cùng một phân thân này cũng có thể sát nhập vào bản thể ——"

Lời còn chưa dứt, bóng dáng của Chu Tước đã lượn lờ tản đi. Gần như là đồng thời, cả vùng đất bắt đầu rung dữ dội, lộ ra khe rãnh thật sâu, cả tòa trang viên bắt đầu nhao nhao xiêu vẹo sụp đổ.

Nghĩ đến sự phụ và Tư Đường vẫn còn bị chôn vùi ở trong đồng đổ nát, Phượng Vũ vội vàng phát động ấn thế ước linh hồn gọi Vân Sâm Lam tới. Đạt được lực lượng của Chu Tước Hỏa Linh, tinh thần lực của nàng lại càng tiến một bước, không cần lại tập trung tinh thần tìm kiếm kỹ càng nữa, chỉ cần ý niệm vừa động, liền tìm thấy chính xác chỗ của hai người, dẫn bọn hắn ra ngoài.

Đỡ hai người lên trên lưng rộng rãi của Vân Sâm Lam, Phượng Vũ vừa lau đi bùn đất trên mặt trên người bọn họ, vừa khẩn trương nhìn chăm chú vào tình hình phía dưới. Khi thấy trong vùng đất bị nứt ra, lộ ra cự vật to như vậy thì nàng kinh ngạc đến mức tay đang cầm khăn lụa rơi xuống.

Theo vùng đất không ngừng nứt ra, cự thú ẩn sâu dưới đất cũng từ từ lộ ra toàn diện. Đó là một con vật khổng lồ vượt quá tưởng tượng của loài người, chiều cao của một nam nhân trưởng thành chỉ bằng một móng tay dài của nó, nếu cánh của nó xòe ra hoàn toàn, đủ để bao trùm cả cái Đế Đô này.

Nhưng cho dù nó khổng lồ như thế, lại vẫn xinh đẹp ưu nhã. Toàn thân đỏ rực mà tràn đầy ánh sáng linh huyền, mào sáng lạng, cổ thon dài, dưới thân thể hoa mỹ che đậy thực lực kinh người. Tất cả tất cả, đều làm cho người ngửa mặt lên nhìn nó chỉ biết sợ hãi than sự xinh đẹp của nó cùng lực lượng cường đại không cách nào che giấu, không chút nào sinh ra cảm giác sợ hãi ghê sợ. (linh huyền: huyền ảo, huyền bí; mào: phần lông hay thịt trên đầu một số loài chim)

Lúc nó nhảy ra mặt đất, cả vùng đất bị nứt ra lại khép lại lần nữa, nếu không phải là phòng ốc bốn phía bị hủy hoại đổ sập, ai cũng không nhìn ra nơi đó đã từng xảy ra cái gì.

Từ lúc Chu Tước tỉnh lại, song kiếm Chu Tước ảm đạm phai mờ, leng keng rơi xuống đất, mà Lăng Tử Minh hoàn thành sứ mệnh cũng bởi vì mất hết sức lực mà mất đi ý thức. Trước khi hấn ngã xuống đất, Phượng Vũ nhanh tay nhanh mắt phóng xuất một pháp thuật phong hệ, vững vàng nâng hẳn lên.

Mà Luci và Phó Tư Đường dù chưa bị thương, nhưng chịu chấn động bởi pháp thuật, nhất thời hai người cũng rơi vào hôn mê. Luci tỉnh lại đầu tiên, nhận ra mình đang ở trên lưng Độc Giác Thú, không khỏi nghi ngờ nói: "A Vũ, yêu nhân kia đâu?"

Ngay sau đó, hắn liền bị Chu Tước Hỏa Linh chói mắt dưới đất hấp dẫn toàn bộ lực chú ý: "Đẹp quá. Trên đời lực lượng cường đại nhất, thường thường là xinh đẹp nhất."

Lúc đang cảm thán, Chu Tước Hỏa Linh đã hoàn toàn thoát khỏi lòng đất, tiếng kêu trong veo, vỗ cánh chuẩn bị bay lên không trung. Lúc này xung quanh đều là ánh chiều tà, ánh sáng rực rỡ quanh thân Chu Tước lại càng chói mắt hơn mặt trời, thấp sáng lên Đế Đô cổ xưa của Tu Tháp Đế Quốc.

Vô cùng cường đại lại không thể sánh bằng Linh Thú mỹ lệ, lượn qua lượn lại trên không trung, nhưng sau khi giãn thân thể ra, nàng cúi người vọt về phía Phượng Vũ, vững vàng dừng lại cách nàng mấy thước, cánh chim khổng lồ thu lại thành một tư thế cung kính.

"Chư thần ở trên, Chu Tước Hỏa Linh lấy tính mạng xin thề, từ đây đi theo hầu hạ chủ nhân của ta, không rời tôn trước, trường cung ra roi. Nếu làm trái lời thề này, nguyện bị thần trừng phạt!"

Đỉnh đầu cao quý của nàng cúi xuống thật thấp về phía Phượng Vũ, Phượng Vũ cắn đứt ngón tay, nhỏ máu tươi vào giữa hai mắt nàng. Ngay sau đó, liền cảm thấy một dòng nước ấm nóng rực chạy khắp toàn thân.

"Chủ nhân của ta, thân thể ngài quá nhỏ gầy, khó có thể gánh chịu hết được lực lượng của thuộc hạ. Có thể để thuộc hạ lấy Chu Tước Phần Hỏa cải tạo thân thể cho ngài được không?" (Phần: đốt, thấp, thiêu)

"Được." Nhìn chăm chú vào ánh mắt màu đỏ trong suốt của Chu Tước Hỏa Linh, Phượng Vũ không chút do dự gật đầu một cái.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tôi Thế Tấn Cấp

Chu Tước Hỏa Linh gọi ra ngọn lửa mạnh mẽ hùng hực trong nháy mắt vây quanh Phượng Vũ. Nhưng lại khác với lúc đối đầu với kẻ địch, ngọn lửa cũng chẳng hề có lực sát thương, ngược lại có chứa cảm giác ấm áp bao dung.

Giống như trong ngọn lửa hình sen hồng trùng điệp, thân hình Phượng Vũ từ từ dài ra, vốn còn một chút ngây ngô nhanh chóng bị thay thế bởi sự thành thục, mái tóc dài chỉ tới vai cũng trong nháy mắt trở nên dài tới thắt lưng. Từ trước đến giờ luôn mặc váy ngắn đơn giản, ngọn lửa khẽ hôn xuống liền hóa thành tro tàn, thay vào đó là một bộ trường bào màu đen thêu đầy những mảng lớn Phượng văn đỏ thắm, giống như là lớp thứ hai của da thịt dính sát vào trên người Phượng Vũ, lộ rõ dáng người cao gầy hơn nhiều, hoàn mỹ vẽ vòng quanh đường cong động lòng người của nàng.

Chỉ trong nháy mắt, bề ngoài nữ hài mười tuổi của nàng, vẻ ngoài lớn lên thành mười sáu tuổi lại càng thành thục, mặt mày tựa như trong suốt tinh tế, mỹ lệ mà không gian ác mê hoặc lòng người. Dáng người lung linh hấp dẫn, vô cùng hoàn mỹ.

"Đó là." Lúc này, Phó Tư Đường và Lăng Tử Minh đều lần lượt tỉnh lại, thấy một con chim lửa khổng lồ phun ra ngọn lửa vây quanh bao lấy Phượng Vũ, đều cực kỳ hoảng sợ. Bọn họ vừa định ra tay, lại bị Luci ngăn cản: "Không nên động, nàng không có nguy hiểm."

Theo lời của Luci, ngọn lửa màu đỏ chậm rãi lui lại, lộ ra một mái tóc dài đen nhánh như đàn mộc, da thịt trắng nõn như tuyết đầu mùa, đôi mày

thanh tú thon dài như tô mực, mắt sáng thâm thúy như đêm, môi trái tim đỏ tươi mềm mại như hoa hồng, nữ tử tuyệt mỹ.

Phượng Vũ đã trưởng thành cứ xuất hiện trước mặt đồng bạn như vậy, đưa tới một tràn tiếng hít khí lạnh.

"Này, đây là Phượng Vũ?" Từ trước đến giờ luôn tàn bạo lãnh khốc, Lăng Tử Minh cả kinh suýt nữa ngay cả cảm cũng rớt: Tiểu nha đầu quỷ quái này thế nhưng lại chỉ trong chớp mắt liền biến thành mỹ nữ đủ để làm nam nhân thiên hạ khuynh đảo?

". Như thế nào như thế." Mặc dù đã từng không nhận được tưởng tượng ra bộ dáng trưởng thành của Phượng Vũ sau này, nhưng lúc thật sự thấy rõ một màn như vậy, Phó Tư Đường mới bỗng nhiên phát hiện ra tưởng tượng trước đó của mình là kém cỏi thiếu thốn cỡ nào, Phượng Vũ lại càng xinh đẹp hơn khả năng tưởng tượng đã là cực cao của hẳn! Phong phú hơn, có sức hấp dẫn hơn!

Tình cảm của Luci lại là phức tạp rất nhiều, một mặt, thân là sư phụ hẳn có cảm giác tự hào của "Nhà có con gái mới lớn"; mặt khác, thân là nam nhân hẳn lại muốn giấu Phượng Vũ giấu, không cho nam nhân khác nhìn thấy để độc chiếm một mình.

Chỉ là, cái sau cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi. Với tính cách tự do không chịu bị trói buộc của Phượng Vũ, nếu thật sự làm như vậy, nàng nhất định sẽ không chút do dự đoạn tuyệt quan hệ với hẳn.

Sau khi thoát khỏi ngọn lửa, Phượng Vũ thất thần trong chốc lát. Khi nàng lấy lại tinh thần, chú ý tới y phục đột nhiên thay đổi và tay chân cũng trở nên thon dài, tiếp đó chú ý tới biến hóa khác của thân thể, không khỏi lắp bắp kinh hãi: "Chu Tước, đây chính là cải tạo thân thể người nói đó sao?"

"Đúng vậy." Chu Tước Hỏa Linh đã hóa thành hình người, hồng y chấm đất, tóc đen xõa nhẹ, đúng là bộ dáng lúc đầu Phượng Vũ thấy ở trong thức hải. Nàng che miệng khẽ cười nói, "Tâm trí ngài thành thực hơn bề ngoài rất nhiều, nếu tiếp tục vây ở trong thân thể nhỏ yếu, không phải quá bất tiện sao? Hiện tại ngài lại càng có khả năng khống chế sức mạnh thoải mái, lại sẽ không bởi vì bề ngoài mà bị người ngu dốt coi thường nữa, chẳng phải là một công đôi việc."

Vẫn có một chút lòng riêng, nàng không nói ra: chủ nhân của mình, mặc kệ năng lực còn là tác phong hình dáng, tất cả đều phải hơn hẳn mọi người mới được. Thay vì chờ chủ nhân lớn lên từ từ, không bằng một lần vất vả suốt đời nhàn nhã ~

Đương nhiên Phượng Vũ không đoán được tâm sự của nàng, thử dò xét kinh mạch một chút, quả nhiên là thân thể trưởng thành lại càng có thể dung nạp linh lực hơn thân thể nhỏ, liền không còn ý kiến khác: "Không sai, xác thực như vậy lại càng thuận tiện."

"Ha ha, biến hóa cũng không chỉ có ngài thôi đâu, còn có ma thú của ngài nữa."

Giống như là chứng minh cho lời nói của Chu Tước, Vân Sâm Lam vốn đang dừng lại ở giữa không trung toàn thân trào ra sức mạnh dao động không thể khống chế, bị buộc phải cuộn tròn hai cánh, ngưỡng thẳng cổ. Tiểu Đoàn tử nằm sấp ở trên đỉnh đầu hẳn quanh thân cũng bỗng nhiên bạo xuất ra bạch quang.

Luci và Phó Tư Đường vốn đang ngồi trên lưng Vân Sâm Lam trên lưng thì bị rơi thẳng xuống, cũng may cách mặt đất không cao, phản ứng của hai người lại nhanh, cũng không có bị thương.

"Sâm Lam? Tiểu Đoàn Tử?" Phượng Vũ vì biến hóa của Vân Sâm Lam mà sợ hết hồn, vừa định xông tới tra xét, thấy liền được đoàn ánh sáng sức

mạnh này bao lấy Vân Sâm Lam, thân thể sinh ra biến hóa kỳ diệu.

Sống lưng dài rộng co rút lại nhanh chóng, hóa thành sống lưng thẳng tắp nam tử tuổi trẻ; biến hóa ra bàn chân loài người đứng vững trên mặt đất; lông vũ thuần trắng được cởi ra, hóa thành trường bào êm ái, ôm lấy thân thể thon dài của hắn. Cuối cùng, hai cánh xòe ra biến thành cánh tay, vững vàng nâng Tiểu Đoàn Tử cũng bị đoàn ánh sáng sức mạnh không thể ước thúc này bao lấy.

Hồi lâu, ánh sáng tan hết, trên cỏ đã không còn bóng dáng ưu nhã của Độc Giác Thú, thay vào đó là một người mặc áo trắng như tuyết, dáng người cao ngất, trên dung mạo tuấn mỹ mang theo mười phần quý khí, giơ tay nhắc chân đều tác phong nhanh nhẹn hoàn mỹ của tuổi trẻ.

Tính cả thân xác hiện tại của Luci, so sánh với hắn lại ít đi mấy phần quý khí, nhiều hơn mấy phần ngang ngạnh; Phó Tư Đường lại càng mỹ thiếu niên một trong ngàn người, so sánh với hắn lại vẫn còn ngây ngô, không đủ thành thực; còn Lăng Tử Minh lại quá đơn độc lạnh lùng, không ấm áp dịu dàng.

Duy nhất không hoàn mỹ, có lẽ là tiểu nam hài năm sáu tuổi tinh nghịch hắn ôm trong ngực, không ngừng vung tay đuổi chân, hòa tan hoàn mỹ trên người hắn gần như trở thành không khí hư ảo. Cũng may nhờ tiểu nam hài, mới làm cho mọi người đang ngăn người vì dung mạo của hắn, nhanh chóng tỉnh táo lại.

"Chậc, không hổ là có thể làm trong lòng mấy nhóm người thần thông soi mói và muốn bắt làm tọa kỵ, chẳng qua cũng chỉ có hậu duệ Vương tộc, mới có loại phong độ này." Ngay cả Luci đã duyệt qua vô số người, cũng không nhịn được nói xa nói gần ca ngợi.

Mà Lăng Tử Minh đang chờ dẫn cũng lấy lại tinh thần, nhanh chóng rơi vào dòng suy nghĩ "Chân thân của hắn là Độc Giác Thú" —— "Nhất định

rất mạnh" —— "Có thể giao thủ với hãn nhất định rất là đã nghiên". Phó Tư Đường không hiểu sao lại có chút khẩn trương, cho đến khi thấy Phượng Vũ đối mặt với dung mạo hoàn mỹ của Vân Sâm Lam dung nhan cũng vẫn điềm nhiên như không, mới không rõ nguyên do thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì đã sớm kinh thán qua phong độ ưu nhã cao quý của bộ tộc Độc Giác Thú, đối với Vân Sâm Lam có thể hóa thành mỹ nam tử tuyệt thế, Phượng Vũ cũng không bất ngờ. Nàng để ý là tiểu nam hài trong tay đối phương: "Chẳng lẽ người là. Tiểu Đoàn Tử?"

Trả lời nàng, là cái gật đầu khẳng định của nam hài, cùng giọng trẻ con nói một tiếng: "Tỷ tỷ!" Cánh tay mềm mềm của hãn vội vàng duỗi về phía Phượng Vũ, lộ ra khuôn mặt trong trắng hồng hào, hai mắt to nháy nháy: "Tỷ tỷ, ôm!"

"Xem ra tiểu tử này sau khi biến thành người trừ mắt hơi lớn hơn một chút, những chỗ khác cũng không đổi, nhất là tính tình làm nũng này." Mắt thấy Tiểu Đoàn Tử vẫn là một loại ác hình ác trạng Luci không khỏi cảm khái nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo chùy băng bay tới trước mặt hãn. Luci nghiêng người tránh đi, né qua lần đánh lén này, lại đối lấy Tiểu Đoàn Tử tức giận gầm một tiếng: "Không được nói ta như vậy!"

"Càn quấy!" Thấy thế, Phượng Vũ hiếm khi nghiêm mặt, khiển trách: "Nếu người muốn ở lại bên cạnh ta, thì phải nhớ kỹ quyết không thể ra tay với đồng bạn! Hiểu chưa?"

"Đã biết, tỷ tỷ ta sai rồi." Tiểu Đoàn Tử nhanh chóng nhận sai. Thấy sắc mặt Phượng Vũ dịu đi một chút, lại tiếp tục làm nũng: "Vừa rồi tỷ tỷ thật hung dữ ~ dọa Tiểu Đoàn Tử sợ ~"

—— Bản lĩnh mại manh của tiểu tử này lại tăng lên.

Không muốn nuông chiều hẳn, Phượng Vũ không để ý tới Tiểu Đoàn Tử làm nũng: "Vừa rồi thấy người phóng xuất ra chùy băng, là lĩnh ngộ Thủy hệ pháp thuật sao?"

"Tỷ tỷ quên rồi, ta là Thủy Ma thú biến dị, đương nhiên có thể dùng thủy hệ pháp thuật. Lúc trước chỉ là lực lượng không đủ, không thi triển được, chỉ có thể dựa vào cậy mạnh. Hiện tại ta có pháp thuật, về sau liền để ta bảo vệ tỷ tỷ!" Tiểu Đoàn Tử tranh công nói.

"Vậy thì cảm ơn người trước." Phượng Vũ nghĩ đến nếu ngay cả Tiểu Đoàn tử đều có biến hóa, vậy chắc chắn sức mạnh của Vân Sâm Lam cũng có chỗ tăng cường, liền hướng ánh mắt hỏi thăm về phía hẳn. Vân Sâm Lam xưa nay thấy là biết, tâm tư tinh tế, thấy thế lập tức hiểu được ý tứ của Phượng Vũ: "Chủ nhân, sức mạnh của thuộc hạ cũng có chỗ tăng cường."

Như là muốn biểu diễn một chút lực lượng mới trở nên mạnh mẽ hơn, Vân Sâm Lam nhắm hờ hai mắt, mi tâm chợt hiện pháp ấn, ánh sáng phun ra nuốt vào, không ngừng lưu chuyển.

"Ánh Thế Chi Quang —— Hiện!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Nam Nhân Bỏ Đi

Kèm với tiếng hô nhỏ này, ánh sáng màu xanh nhạt trong nháy mắt như dòng nước tiết ra, trong nháy mắt, nơi trong tầm mắt có thể tràn đầy ánh sáng màu xanh. Ánh sáng màu xanh tới chỗ nào, tất cả sự vật bị che lấp cũng đều hiện rõ ràng rành mạch ra.

Vân Sâm Lam giải thích: "Chủ nhân, đây là một trong những tuyệt kỹ thiên phú của thuộc hạ, có thể dò xét nhìn chung quanh từng ngõ ngách kể cả góc chết, cũng thông qua khe ẩn linh hồn, ở trên chiến trường kịp thời phản hồi lại tin tức cho chủ nhân. Trước khi ta chưa bị phong ấn, ta chỉ có thể tra xét sự vật xung quanh trong vòng mười dặm. Hiện tại ta có thể nhìn thấy rõ ràng sự vật xung quanh trong vòng trăm dặm."

"Tuyệt kỹ này rất thực dụng." Nói xong, Phượng Vũ như có điều suy nghĩ: "Xem ra, lực lượng của ta trở nên mạnh mẽ, cũng sẽ làm các người có lợi."

Đón nhận ánh mắt mang ý hỏi của nàng, đầu Chu Tước Hỏa Linh gật nhẹ: "Trước kia ngài là hạ cấp mãn cấp, đối với ma sủng tạm thời chưa có ảnh hưởng. Hiện tại lực lượng của ngài được đề cao, đã đến trung cấp cấp một, từ đó về sau chẳng những các ma thú có thể mở ra không gian thần bí, hơn nữa mỗi lần ngài tấn cấp, cũng sẽ liên quan tới ma sủng cùng lên cấp. Sau khi ngài đến cao cấp, thân là linh sủng, ta đây cũng có thể nhận được ích lợi. Hi vọng ngài không để cho ta đợi quá lâu."

Chu Tước Hỏa Linh vốn là nói đùa, Phượng Vũ lại tương đối nghiêm túc trả lời: "Yên tâm đi, sẽ không để cho người thất vọng."

"Ngài thật sự là yêu cầu nghiêm khắc với bản thân mình, chỉ là, ta thích chủ nhân như vậy."

Lúc đang nói chuyện với nhau, Vân Sâm Lam để Tiểu Đoàn Tử bụ bẫm xuống, sau đó tầm mắt lại nhìn về phía trước, liệt diễm hùng hực ngưng tụ, rét lạnh như hàn băng ngàn năm: "Cam Ma La, người vẫn còn chưa chết!" (liệt: mãnh liệt, mạnh mẽ; diễm: ngọn lửa)

Ánh Thế Chi Quang của hắn là pháp thuật có thể xuyên thấu, dĩ nhiên nhìn thấy, Cam Ma La lợi dụng một kiện pháp khí khổ sở chống đỡ chiêu Phần Thiên Chi Hỏa của Phượng Vũ, xem chút nữa là bị mất mạng. Nhưng —— sao Vân Sâm Lam cho phép kẻ thù bị chết dễ dàng như thế?

Cũng giống như vậy còn có Lăng Tử Minh, cũng muốn nghiền Cam Ma La thành xương thành tro. Hàn khí trong mắt hắn cũng dày đặc như thế, đưa tay tìm tòi, cầm chặt ngân thương trong tay: "Vừa vặn không chết! Ta muốn báo thù cho mẫu thân!"

"Ta muốn vì tộc nhân báo thù! —— chủ nhân, xin thu hồi hỏa diễm, để cho ta tự tay giết chết súc sinh này!"

Bởi vì hoàng hậu chết, trong lòng Phượng Vũ cũng vô cùng hận Cam Ma La. Ý niệm của nàng khê động, liền làm Phần Thiên Chi Hỏa trở lại thành nguyên tố tự nhiên, bức tường lửa vừa mất, chỉ thấy một bóng dáng khắp người đen như mực lặn ra từ bên trong, nặng nề ngã xuống đất. Pháp bào bảo vệ nửa cái mạng của hắn đã bị đốt thành vô số lỗ lớn lỗ nhỏ, sớm thành nỏ mạnh hết đà. Lúc này bị gió thổi qua, liền hóa thành tro bụi tiêu tán vào không trung.

Mà kết cục của chủ nhân pháp bào cũng không tốt hơn chút nào, Phượng Vũ nhờ vào thiên địa chi linh – Chu Tước Hỏa Linh phát ra Phần Thiên Chi Hỏa vốn là cực kỳ bá đạo, đủ để thiêu hủy vạn vật thế gian. Cũng là chiêu

lần đầu Phượng Vũ phát ra, còn không đủ tinh thuần, nếu không thì từ lúc Cam Ma La đung vào hỏa diễm thì liền thành một đồng cặn bã.

Nhưng dù dựa vào pháp bào Thánh Tế Tư ban cho mà may mắn thoát được một cái mạng, hiện tại Cam Ma La cũng chỉ còn lại một chút sức lực, toàn thân bị đốt thành giống như than cháy, nằm sấp trên mặt đất thống khổ rên không thôi. Chỗ nào còn có một chút bộ dáng hung hăng ngang ngược.

Nhìn người này nửa ngày trước còn là hoàng giả Ma Pháp Sư cao cao tại thượng, lúc này bộ dáng chật vật, trong mắt mọi người không hèn mà cùng xẹt qua một tia sáng khoái.

Nghĩ đến chính là người này ra tay độc ác giết chết mẫu thân, Lăng Tử Minh căm hận không thôi, trường thương khê động, đem Cam Ma La vốn là nằm sấp trên mặt đất phải ngửa mặt lên, chống lại hẳn là hai mắt tràn đầy sợ hãi thống khổ, quát: "Lúc người giết chết mẫu thân ta, chưa từng nghĩ tới sẽ có kết cục như bây giờ chứ!"

Cam Ma La không trả lời, ngược lại không để ý đau đớn, vội vàng duỗi thân bị cháy sạch, tay co rút, liều mạng tìm xuống dưới, hình như là muốn che giấu gì đó.

"Chẳng lẽ người này còn dấu bảo bối gì đó?" Luci là kẻ thù một mất một còn nhiều năm với Quang Minh Thánh Điện, từ trước đến giờ biết người biết ta, hẳn rất rõ ràng đám lão già trong Quang Minh Thành này giấu bao nhiêu đồ tốt. Địa vị của Cam Ma La trong Quang Minh Thành không thấp, đồ có thể làm hẳn để ý như vậy, nhất định không sai được!

Ngón tay búng một cái, tật phong hóa thành mũi tên, đánh về phía hai tay của Cam Ma La đang cố gắng hoạt động, trong nháy mắt đồng thời đánh gãy hai tay của hắn. (tật: mạnh mẽ)

Không chút nào để ý tới đối phương kêu thảm thiết, Luci định thần nhìn lại, suýt nữa thì không khí không lọt được vào lỗ mũi, hiếm khi bộc phát

văng tục một câu: "Ta còn nói người này dấu bảo bối gì đó, làm nửa ngày, hẳn là vì che giấu cái này! Con bà nó, ta sớm nên nghĩ đến, coi như thật sự có gì đó, cũng sẽ bị hỏa diễm của A Vũ đốt thành tro bụi!"

Theo động tác của Luci, mọi người cũng thấy rõ hình dáng phía dưới Cam Ma La, nhao nhao lại ngớ ra.

"Này —— người này lại là hoạn quan? !" Phó Tư Đường khiếp sợ không thôi: "Quang Minh Thành còn có hoạn quan?"

"Đó là ít nhiều chuyện trước kia. Ta thấy người này tám phần là vì cắt đứt để chuyên tâm tu luyện, mới nhẫn tâm biến mình thành thái giám." Luci kiến thức rộng rãi, phỏng đoán nói.

Còn Lăng Tử Minh lại là tức giận đến toàn thân phát run: "Mẫu thân. Mẫu thân mà lại chết ở trong tay tên yêu nhân bất nam bất nữ này!"

Từ trước đến giờ Vân Sâm Lam luôn thích sạch sẽ lại càng ghê tởm không thôi: "Bộ tộc Độc Giác Thú ta đường đường hậu duệ thiên thần, lại bị tên yêu nhân bất nam bất nữ này tàn sát hầu như không còn!"

Nghe được tiếng kinh dị của mọi người, trong mắt Cam Ma La xẹt qua mấy phần sỉ nhục, hẳn đứt khoát không giãy dựa nữa, không để ý tới đau đớn trên người, khàn cả giọng nói: "Ta vốn là có thể lại trở về làm nam nhân bình thường! Là các ngươi —— nếu không phải các ngươi, ta thế nào lại thất bại trong gang tấc!"

"Trở về làm nam nhân bình thường?" Luci hơi suy nghĩ một chút, lập tức có phán đoán: "Chẳng lẽ ngươi muốn lợi dụng lực lượng của Chu Tước Hỏa Linh để cải tạo thân thể?"

"Không sai!" Cam Ma La oán hận nói, "Cho dù là Chu Tước Hỏa Linh đang ngủ say, lực lượng cũng vô cùng cường đại, nhưng còn chưa đủ để cho ta cải tạo thân thể. Ta khổ sở đợi hai mươi mấy năm, cho đến năm nay,

rốt cuộc đợi được lực lượng của nàng lúc thịnh vượng nhất. Chút nữa thôi ta lại đạt được thân thể hoàn mỹ, Hoàng thất lại cứ tổ chức cuộc thi đấu gì đó để phá rối! Hơn nữa lại đưa tới sao chổi như người!"

Lúc mắng sao chổi, hắc hung hăng trừng mắt về phía Lăng Tử Minh. Nhớ tới lời Chu Tước từng nói qua, Phượng Vũ liền hiểu ra mấy phần: "Tử Minh, người mang huyết mạch có thể làm Chu Tước Hỏa Linh thức tỉnh, dĩ nhiên người không dám để cho hắc đến gần Luyện Linh Trì, tránh cho hắc làm Hỏa Linh thức tỉnh, phá hư chuyện tốt của người."

Nói tới đây, nàng chợt ý thức được gì đó: "Chẳng lẽ, cái lời tiên đoán nói hắc lên thái tử vị sẽ làm Tu Tháp diệt vong kia, cũng là người động tay động chân, mục đích là để cho Tử Minh thoát khỏi Hoàng thất, không có cơ hội tiếp xúc được với Luyện Linh Trì?"

". Nha đầu chết tiệt người lại rất giao hoạt, thoáng cái đã nói trúng tâm sự của ta."

Cam Ma La không chịu được thống khổ, kêu đau một tiếng, mới nói tiếp: "Không sai, chuyện kia là ta làm ra. Ha ha, nha đầu Phó gia kia tự cho là có thiên phú chiêm tinh, có thể đoán trước tương lai, còn nhỏ tuổi liền không coi ai ra gì. Không ngờ rằng, đêm đó nàng xem Tinh Tượng, tất cả đều là ta rót ảo giác vào trong đầu nàng! Ta đã sớm biết lão hoàng đế họ Lạc này là một người nhát gan sợ phiền phức, vừa nghe đến cái gọi là ‘thiên tài chiêm tinh’ nói, nhĩ tử vừa sinh hạ có vấn đề, quả nhiên hắc sợ đến mức ngay cả con trai ruột cũng không cần, ha ha ha!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Chính Tay Đâm Kẻ Thù

Không hề nghĩ tới hại Lăng Tử Minh lưu lạc dân gian, đầu sỏ khiến hắn bất hòa với hoàng hậu nhiều năm như vậy lại chính là tử tử của mình, Phó Tư Đường ghen ngào nói: "Người nói bậy! Khả năng chiêm tinh của tử tử là vừa sinh đã có, năng lực nhận biết càng vượt xa người thường, nếu người thật sự cho tử ấy trí nhớ giả, làm sao tử ấy có thể không biết!"

Đối mặt với Phó Tư Đường chất vấn, Cam Ma La khinh thường nói: "Cho dù nha đầu Phó gia kia có tinh ranh quỷ quái thế nào, năm đó cũng chỉ là đứa nhóc sáu bảy tuổi mà thôi. Ta đã sớm mua được đầu bếp của Phó gia, sai bọn họ mỗi ngày cho thêm dược liệu có tác dụng mê hoặc vào trong món ăn của nha đầu kia, quá trình đã lâu chừng hơn nửa năm rồi.. Như vậy, độ nhạy cảm đối với ảo giác và thực tế của nàng ta tự nhiên giảm mạnh. Ta lại dùng một chút pháp thuật, để cho nàng coi cảnh trong mộng là sự thật, còn không phải là dễ như trở bàn tay..."

Nghĩ đến trước kia quả thật nghe cha mẹ nói qua, khi còn bé Phó Tư Tuyên từng có một đoạn thời gian lẫn lộn mộng cảnh và thực tế, Phó Tư Đường không khỏi nắm chặt bàn tay, trong lòng không hoài nghi nữa: "Thì ra là người giở trò quỷ!"

"Ha ha ha, nhưng nếu như không có lão Hoàng đế nhẹ dạ tin lời tiên đoán, kế sách của ta sao lại thành công!"

Cam Ma La điên cuồng cười mấy tiếng, lại liên tiếp ho khan. Thật vất vả ho khan dừng lại, hắn lại nói: "Còn người nữa, Độc Giác Thú. Năm đó nếu

không phải lão Hoàng đế cố ý muốn gọi bộ tộc của người vào cung hầu hạ hẳn, ta như thế nào lại diệt trừ toàn tộc các người?"

"!" Vân Sâm Lam giật mình, lập tức giận dữ nói: "Nói rõ ràng!"

"Độc Giác Thú các người trời sanh có một kỹ năng, có thể nhìn rõ vạn vật. Mới vừa rồi, người chính là dùng kỹ năng này phát hiện được ta. Nếu như bộ tộc của người vào cung, chỉ cần dùng cái kỹ năng này nhìn trộm tụi, chuyện ta không phải nam nhân sẽ không đối gạt được."

Nói xong, trong mắt Cam Ma La xẹt qua một tia hận ý. "Ta sớm khuyên lão Hoàng đế kia không cần làm như vậy, thế nhưng hẳn lại cố ý không nghe. Hết cách rồi, ta không thể làm gì khác hơn là đổi thành thuyết phục hẳn, Độc Giác Thú trời sinh chính là thú cười, dùng để làm người hầu quả thật lẫn lộn đầu đuôi, nên cho các người đi đến làm thú cười. Lão nhân kia nghe ta nói, quả nhiên để ta đi hạ lệnh cho các người, số mệnh cả bộ tộc các người là trở thành thú cười của đội bảo vệ hoàng gia. Ha ha ha, lấy tính tình cao ngạo của các người dĩ nhiên sẽ không đồng ý. Ta lại trước mặt lão Hoàng đế thêm chút chuyện, cài cho bọn người tội danh bất kính Hoàng thất, phải giết chết toàn tộc."

Cam Ma La nói xong vênh vang tự đắc, Vân Sâm Lam càng nghe càng tức, đầu tiên là đôi tay phát run, tiếp theo là toàn thân phát run: "Người —— bởi vì một chút lòng riêng, thế nhưng tiêu diệt toàn tộc chúng ta! Loại người như người, sao có thể xứng làm tể ti! Người quả thật còn ác độc hơn ma quỷ!"

Nghe vậy, khuôn mặt Cam Ma La vốn là thảm không nở nhìn càng thêm vụn vụn: "Ta không xứng làm tể ti, còn có ai có thể làm?! Ta tám tuổi tiến vào thành Quang Minh tu hành, mười lăm tuổi vì chuyên tâm tu hành mà dứt khoát tịnh thân (thiền)! Phần quyết tâm này mấy người có thể có?! Ta mới là người thành kính nhất với thần Quang Minh!"

Hắn thở mạnh một hơi, oán hận nói: "Đáng hận. Đáng hận Thánh điện cố tình có một quy định, muốn có được chức vị ở Thánh điện phải tắm rửa trong thánh trì mới có thể tấn vị. Nếu như vậy, chẳng phải thiếu sót của ta bị bại lộ sao? Mọi thứ lớn nhỏ trong Thánh điện vốn phải là của ta ?! Lấy cớ còn trẻ không đủ phẩm hạnh để đảm đương nên từ chối vị trí vinh dự cao thượng đó, các người có biết nội tâm ta khổ sở bao nhiêu sao ? ! Rất vất vả ta mới tìm được trong sách cổ nói đến lửa linh thiêng của Chu Tước có thể cải tạo thân thể con người, lại trăm phương ngàn kế hỏi thăm được nơi Chu Tước bị phong ấn. Không ngờ trăm tính vạn tính, tất cả cẩn thận, cuối cùng vẫn là. Bị các người."

Nói tới chỗ này, hắn lại bắt đầu lớn tiếng ho khan, ánh mắt cũng theo đó tan rã.

Vân Sâm Lam cùng Lăng Tử Minh liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra quyết tâm của nhau: nhất định phải tự tay chấm dứt tính mạng của người này, vì người và yêu báo thù!

"Người vì lòng riêng của mình mà giết người không gớm tay, thần Quang Minh biết tất nhiên sẽ không tha thứ cho người! Loại người như người, chỉ xứng đáng đến địa ngục!"

Nghe được lời trách cứ của Vân Sâm Lam , ánh mắt của Cam Ma La bỗng nhiên trở nên sợ hãi: "Không , Không có khả năng! Tín ngưỡng của đối với Quang Minh thần là thành kính nhất! Thần linh tất nhiên sẽ không vứt bỏ ta!"

"Những lời này, người hãy giữ lại xuống Địa ngục nói cùng ma quỷ đi!"

"Không cần —— ánh sáng ở trên cao, hãy che chở cho ta ——"

Lời cầu nguyện còn chưa nói xong, cổ họng và bụng của Cam Ma La đồng thời bị đâm thủng, xỏ xuyên, pháp thuật đã đoạt đi tính mạng hắn.

Đôi mắt tràn đầy sợ hãi và không cam lòng mở thật to, vĩnh viễn không còn sức lực để khép lại.

Mặc dù chính tay đâm kẻ thù. Nhưng Vân Sâm Lam và Lăng Tử Minh vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm. Vừa nghĩ tới người cực kì thân thiết đúng là do ý nghĩ hoang đường của một kẻ phế nhân mà chết, bọn họ lập tức luống cuống quả thật không thể tha thứ, cảm giác thấy hoang đường mà vô lực

Phượng Vũ và Vân Sâm Lam có kế ước linh hồn, có thể cảm nhận được tâm tình của đối phương. Nhìn thấy hãn và Lăng Tử Minh quanh thân sát khí không giảm, biết rõ khúc mắc không giải quyết, cuối cùng sẽ làm bản thân bị thương, liền an ủi bọn họ nói: "Thành Thánh thành ma, không liên quan thân phận, chỉ tại một ý niệm. (cái này mình ko rõ) Cam Ma La người cũng như tên, tâm đã sớm rơi vào ma đạo, việc làm không thể dùng lẽ thường để so sánh. Loại người cặn bã này, tất nhiên làm cho lòng người lạnh lẽo, nhưng Tử Minh, người là vì Hoàng Hậu nương nương báo thù huyết hận; mà Sâm Lam người cũng thay tộc nhân giải quyết huyết hải thâm cừu, ta tin bọn họ ở dưới hoàng tuyền, nhất định sẽ cảm thấy vui mừng."

Nghe được lời khuyên giải của Phượng Vũ, sát khí quanh thân hai người chậm rãi biến mất, vẻ mặt cũng hòa hoãn lại.

Thấy thế, Phượng Vũ biết bọn họ đã giải quyết được khúc mắc, không khỏi nhoẻn miệng cười: "Chuyện này như vậy là chấm dứt, chúng ta mau trở về thôi, Ôi Ôi bọn họ còn đang lo lắng cho chúng ta đấy."

Một luồng ánh sáng buổi chiều chiếu lên nụ cười mỹ lệ của nàng, ấm áp rực rỡ, khiến mọi người không kìm được nhìn đến ngây dại.

Ngoại thành, phòng khách Đồng gia.

"Mới vừa rồi nếu không có cự thần, Điện hạ khó có thể thoát được sự trừng phạt của tế ti." Giọng nói mặc dù cung kính, nhưng trong đôi mắt già

nua lại tràn đầy tính toán.

Nhưng ánh mắt Lạc Tây Á không hề chú ý đến sự khen chê trong lời nói kia, vẫn phàn nàn nói: "Đồng lão đầu, sao người không sớm ngăn cản hần ? Nếu như ta thật sự bị hần giết, phụ hoàng nhất định sẽ trách tội người! Người thật là không có mắt!"

Lời oán trách chưa nói xong, mặt Lạc Tây Á bị tát một cái rất mạnh, sức lực lớn, đánh đến mắt hần nổ đom đóm, choáng váng đầu ù tai. Hần che nửa bên mặt, không biết rõ lí do hô to: "Phản rồi! Người lại dám đánh Bản Điện Hạ!"

"Hừ, cũng chỉ là cái đồ giả mạo mà thôi, lại còn dám ra vẻ Thái tử!" Đồng Lão Điện sắc mặt xanh mét, trách mắng. Lạc Tây Á trời sinh bản tính lạnh nhạt nhưng được cưng chiều như trân bảo, hần đã nhịn nhiều năm, tôn tử của mình vì hần mà chết, kết quả hần lại còn dám lên mặt dạy người, làm sao không giận.

Nghĩ tới đây, Đồng Lão Điện lại tát một cái chấm dứt quá khứ: "Năm đó toàn bộ quá trình người được Hoàng hậu nương nương nuôi dưỡng ta đều ở bên cạnh nhìn! Đừng tưởng rằng rần hoang bò lên Long ý chính là Chân Long! Chỉ cần ta động một ngón tay, người nhất định sẽ từ vị trí kia rớt xuống!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đám Xấu Xa Bị Xử Tử

Vốn muốn nổi giận, Lạc Tây Á nhất thời sợ tới mức không dám lên tiếng. Sau một lúc lâu, mới nhỏ giọng hỏi: "Bản Điện Hạ... Ta, thật sự là được nhận nuôi từ chi thứ?"

Đồng lão cười lạnh nói: "Đương nhiên! Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng bản thân mình là cành vàng lá ngọc sao? Thái Tử chân chính, chỗ nào sẽ giống người kiêu căng vô dụng như vậy chứ?"

Lạc Tây Á không để ý tới sự châm biếm của Đồng lão nữa, đang xoay chuyển lo nghĩ cho vận mệnh của mình: "Ta không là Thái Tử nữa, không là Hoàng Tử nữa... Sẽ bị giết chết sao?"

"Yên tâm, chỉ cần ta ủng hộ và chống đỡ cho ngươi, ngươi vẫn có thể giữ lại được cái mạng nhỏ. Chẳng những có thể bảo toàn sinh mệnh, còn có thể vẫn làm Thái Tử quần áo là lượt của ngươi như trước." Đồng lão cười âm hiểm, "Đương nhiên, điều kiện trước tiên là – ngươi phải nghe lời ta."

"Ta nghe, ta nghe!" Lạc Tây Á vội vàng nói. Ban đầu hẳn vì muốn bảo toàn sinh mệnh, ngay cả dưỡng mẫu cũng có thể nhục mạ, lúc này chỉ là nghe theo lời yêu cầu của kẻ hèn mọn này, há có lý nào lại không đồng ý.

"Tốt tốt." Đồng lão khổ tâm trừ tính một phen, cũng là vì cục diện trước mắt: Lạc Tây Á hoàn toàn thành con rối của mình, Cam Ma La và Hoàng Thất đã rạn nứt. Kế tiếp, hẳn chỉ cần xúi giục Cam Ma La, lại dùng chuyện giết chết Hoàng Hậu uy hiếp, thuyết phục hẳn giết chết Hoàng Đế, phù trợ Lạc Tây Á đăng cơ, mọi việc liền thuận lợi.

Nghĩ tới sự tình tiến triển thuận lợi , không tới một tháng mình có thể thông qua việc thao túng Lạc Tây Á, trở thành một nửa chủ nhân của Tu Thập Đế Quốc, Đồng lão không khỏi cười ha ha.

Tiếng cười chưa dừng lại, người thân tín đột nhiên tiến vào báo cáo: "Tộc trưởng, Bộ Hạ cho mời, mời người vào cung nghị sự."

"À... chắc hẳn là Bộ Hạ đã nghe nói chuyện Hoàng Hậu bị loạn tặc giết chết, rất đau lòng, cần người đốc bầu tâm sự. Lão thần phải đi an ủi ngài ấy. Điện Hạ, thân là con của người, người cũng phải nhanh chóng hồi cung tận hiếu mới được."

Đồng lão ngoài miệng nói rất đường hoàng, trong lòng lại đang tính toán, làm thế nào để vu oan cái chết của Hoàng Hậu cho mấy Thế Gia đối nghịch khác, phát triển thế lực của mình lớn mạnh thêm một bước. Có lẽ còn có thể để lại một ít manh mối, chờ đến khi cần thiết diệt trừ cả Cam Ma La, một khi thoát khỏi hãm, bản thân mình liền có thể một mình một gia tộc, một mình nắm lấy quyền lực...

Đồng lão đầy bụng tính toán, đi ra khỏi nhà. Lúc này hẳn đã không biết, đây là lần cuối cùng hẳn rời khỏi gia môn.

Hoàng cung, chính điện.

Nhìn kỹ vào mình đầy thương tích của Hoàng Hậu, giáo nhân không đành lòng coi xét di thể cho xong, người nắm quyền cao nhất trên danh nghĩa của Tu Thập Đế Quốc vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của thi tử duy nhất, nhìn không được nữa đành rơi lệ: "Hóa ra chân tướng lại là như thế này... Mấy năm nay, vì chuyện hài tử mà trăm đã tranh cãi với nàng không biết bao nhiêu lần, mỗi lần nàng đều nhượng bộ vì giang sơn xã tắc, đành phải nhìn xuống đau xót mẫu tử phân ly, không nghĩ tới lại đổi lấy kết quả như vậy! Sớm biết như vậy, sao trăm lại đau khổ xa cách con trai ruột của mình mười sáu năm chứ!"

Buổi chiều hần nhận được truyền báo, nói Tế Tư đột nhiên hiện thân ở Hoàng Đô, khắp nơi lùng bắt hung thủ giết hại Hoàng Hậu. Lúc Hoàng Đế đang vô cùng đau lòng vì cái chết của Hoàng Hậu, đám Phượng Vũ đột nhiên đến thăm Hoàng Cung, nói cho hần biết đầu đuôi ngọn nguồn chân tướng, vạch trần mưu đồ hai mươi mấy năm qua của Cam Ma La.

Hoàng Đế nghe nói quả thật Hoàng Hậu đã hương tan ngọc nát, không nhận được tim như bị đao cắt; lại nghe nói trong những người đi cùng này, người thiếu niên kim phát bích nhân (~ tóc vàng mắt xanh), tuấn mỹ cô hàn kia chính là con trai ruột của mình, lại vui mừng không thôi.

Mà vốn còn một chút hoài nghi, từ lúc nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Tử Minh giống hệt mình, tất cả đều tiêu tan. Huống chi bên cạnh còn có Thiên Nhi Công Chúa tận mắt thấy chuyện xảy ra, dốc hết sức làm chứng.

Lăng Tử Minh để ý chỉ có mẫu thân, đối với nam nhân chỉ tin từ một phía, nhân tâm vứt bỏ hần mười sáu năm, hần cũng không có nhiều tình cảm. Nghe thấy lời tự trách đau đớn của hần cũng bất vi sở động, chỉ lạnh lùng nhắc nhở: "Ta đã tự tay đâm chết người giết hại mẫu thân, Cam Ma La. Nhưng dư đảng của hần còn chưa quy án (~ tội phạm chạy trốn bị bắt dẫn đến cơ quan tư pháp để thẩm vấn, kết án), ta hi vọng người đừng làm cho mẫu thân cảm thấy ngụy lạnh nữa."

"Con..." Thấy con trai không để ý không thích mình, Hoàng Đế cũng không tức giận, chỉ là trong lòng âm đạm: Lúc trước thế nào lại hồ đồ chỉ vì một lời tiên đoán mà vứt con trai ruột ra khỏi cung chứ? Cho dù điều tra nhiều lần nữa cũng được. Hiện tại con trai trở về, nhưng cố tình lại đổi bằng tính mạng của ái thê, điều này làm hần sao mà chịu nổi?

-- sau này hần nhất định phải đền bù cho Minh Nhi thật tốt, bù đắp lại tình cảm phụ tử. Hiện tại quan trọng nhất là hỏi tội Đồng gia, dám cả gan cấu kết với Tế Tư, thờ ơ nhìn Hoàng Hậu bị giết hại! Ngay cả đứa con nuôi vô dụng kia cũng cần phải trừng phạt!

Ổn định lại cảm xúc, cố nén bi thương, Hoàng Đế sai người cấp tốc triệu tộc trưởng Đồng gia tiến cung. Không quá bao lâu, Tộc trưởng Đồng gia đi vào chính điện với vẻ mặt bi thương. Không chờ hẳn lấy ý nghĩ đã có sẵn trong đầu ra để chối bỏ, Hoàng Đế vung bàn tay lên, thị vệ hai bên liền trói hẳn lại.

"Bệ Hạ, đây là có ý gì? Lão thần làm sai chỗ nào?" Đồng lão kinh hoảng nói.

"Người cấu kết với Cam Ma La làm việc xấu, mưu hại Hoàng Hậu, lại giá họa cho Hoàng Tử! Điên cuồng hoang đường trái đạo đức như vậy, còn dám kêu oan? ! Cam Ma La đã dền tội, người lại càng đừng hòng sống!" Hoàng Đế không kiềm được cơn giận, phát tác hết tất cả tức giận lên người hẳn: "Truyền lệnh xuống, Đồng gia ý đồ mưu hại Hoàng Thất, tội đáng chết! Mang người này ra hành hình, toàn gia lưu đày!"

Đồng lão hàng ngàn lần không nghĩ tới thực lực cường hãn như Cam Ma La, mà lại bị giết nhanh như vậy. Hẳn vốn dựa dẫm vào thế lực của Cam Ma La, lúc này âm mưu bại lộ, chỗ dựa vững chắc đã đổ, giống như trong nháy mắt lưng bị quất thật mạnh, mềm nhũn ngã xuống đất, bò cũng bò không nổi, chỉ biết không ngừng run run cầu xin tha thứ: "Ngô Hoàng tha mạng, tha mạng..."

Hai mắt Tiểu Kiêu đỏ rực, với thân phận hộ vệ trưởng cao quý, tự mình lôi hai tay Đồng lão đi, vừa kéo hẳn đi ra khỏi điện, vừa nghiến răng nói: "Tiểu nhân người dám mưu hại Hoàng Hậu, ta nhất định phải khiến người sống không bằng chết!"

Tiểu Kiêu làm hộ vệ của Hoàng Hậu nhiều năm, trung thành và tận tâm, đối với Hoàng Hậu lại càng kính yêu hơn. Chuyện xảy ra lúc ấy hẳn không có mặt ở đó, cả buổi đã hối hận tự trách mình không thể bảo vệ tốt Hoàng Hậu rất nhiều lần. Cam Ma La vừa chết, tất cả thù hận liền rơi vào trên người Đồng lão. Nhìn thấy thù hận khắc cốt ghi tâm tràn ngập trong mắt

hắn, lại nghĩ tới thủ đoạn tra tấn của bọn hộ vệ trong lời đồn, Đồng lão rùng mình một cái, nghĩ thầm, có phải chết đi lúc này còn thoải mái hơn chút không.

Lúc Đồng lão bị Tiểu Kiêu kéo khỏi chính điện, đối với tình hình phát triển hoàn toàn không biết gì cả, Lạc Tây Á đứng lúc trở về. Thấy Đồng lão bị trói, hắn còn tưởng rằng phụ hoàng giúp mình hả giận, trong lòng một trận cao hứng: "Phụ hoàng, lão nhân này lại dám cả gan mạo phạm nhi thần, người nhất định phải trị tội hắn thật nghiêm khắc!"

Nghe ái nữ Thiên Nhi nói qua, Lạc Tây Á vì mạng sống mà không tiếc nhục mạ dưỡng mẫu, làm trò hề nịnh hót lấy lòng Cam Ma La, vốn là không thích cá tính quần là áo lượt của hắn, ấn tượng của Hoàng Đế đối với đứa con nuôi này lại càng xuống dốc không phanh: "Trẫm nhất định sẽ trị tội – trị tội người thật tốt! Trẫm và Hoàng Hậu nuôi dưỡng người nhiều năm, không có công sinh cũng có công nuôi dưỡng, kết quả lại nuôi người thành một con bạch nhãn lang!"

"Phụ, phụ hoàng, người đang nói gì vậy? Nhi thần không hiểu..." Lạc Tây Á nhin xuống hoang mang trong lòng, ngụy biện nói.

"Đủ rồi! Chỉ bằng người hôm nay nhìn thấy Hoàng Hậu chết lại không có một chút đau thương nào, trẫm đã có thể trị người tội bất hiếu!" Hoàng Đế không muốn nói chuyện với đứa con nuôi bạch nhãn lang này nữa, ra hiệu cho thị vệ kéo hắn xuống.

NGŨ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ly Biệt

Thấy Hoàng đế mạnh mẽ xử trí Đồng gia và Lạc Tây Á, hoàn toàn là báo thù cho Hoàng hậu, Phượng Vũ liền tính toán rời đi: "Bệ hạ, đầu sỏ đã bị giết, bọn ta liền cáo từ."

Hoàng đế vội vàng ngăn cản nói: "Các người vừa là bằng hữu của Minh nhi, vừa là khách của trẫm. Lại nói, nếu không phải các người tố cáo âm mưu của Cam Ma La, trẫm đến nay cũng chẳng hay biết gì, trẫm còn chưa ban thưởng cho các người. Không bằng như vậy, các người ở lại trong cung mấy ngày, chờ trẫm an táng tốt cho Hoàng hậu, rồi sẽ trọng thưởng cho các người, như thế nào?"

Thật ra thì, ban thưởng cũng chỉ là cái cớ. Hoàng đế là sợ nhi tử thật vất vả trở về lại lần nữa rời đi, nên muốn thông qua việc lưu lại bằng hữu của hãn, ngay cả hãn cũng lưu lại.

Chuyến đi đến hoàng cung lần này, Phượng Vũ hoàn toàn chỉ muốn báo thù cho Hoàng hậu, đối với Hoàng gia ban thưởng một chút cũng không để ở trong lòng. Nghe vậy định cự tuyệt, chợt chú ý tới Lăng Tử Minh nhìn chăm chú vào Hoàng hậu di dung, ánh mắt không nói ra được đau thương thương tiếc hận, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

-- Nếu như bây giờ bọn họ nói cáo từ, thì thiếu niên kiêu ngạo này nhất định là sẽ không ở lại trong cung . Nếu không thể đưa hoàng hậu đi hết đoạn đường cuối cùng, tương lai nhất định trở thành tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời hãn.

Nghĩ tới đây, Phượng Vũ không kiêu ngạo không tự ti nói cảm ơn Hoàng đế: "Đa tạ bệ hạ, như thế, ta liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Suy nghĩ của đám người Luci rất nhạy bén, thấy Phượng Vũ đổi chủ ý, làm sao không hiểu suy nghĩ của nàng. Hơn nữa mặc dù Lăng Tử Minh là người lạnh lùng, nhưng chung đụng lâu ngày có thể cảm thấy hắn là người rất nghĩa khí, bọn họ cũng không muốn làm khó hắn, liền rối rít phụ họa, nói nguyện ý lưu lại.

Phát giác ý tốt của mọi người, Lăng Tử Minh nghiêm túc nói: "Cảm ơn mọi người." Hắn Mười sáu năm qua hắn chưa từng nói qua hai chữ cảm ơn, toàn bộ đều vì làm quen với Phượng Vũ mới nói qua.

"Đều là bằng hữu, khách khí như thế làm cái gì." Phượng Vũ an ủi, "Ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, mọi người xuống nghỉ ngơi trước đi."

Mọi người dưới sự hướng dẫn của thị nữ đi tới phòng dành cho khách, Phượng Vũ đi vào gian phòng vừa định đóng cửa, lại bị Luci đưa tay ngăn lại: "A Vũ, ta có chuyện muốn nói với người."

Hắn ôm lấy Tiểu Đoàn tử đang dính trên người Phượng Vũ, giao vào trong tay thị nữ dẫn đường cho bọn họ, khẽ mỉm cười: "Tiểu thư, làm phiền người tùy tiện tìm gian phòng đặt hắn vào, tránh cho hắn tới quấy rối."

Luci nở nụ cười kèm theo vẻ anh tuấn không kiềm chế được, khiến thị nữ khuôn mặt đỏ lên, khi nhìn lại vẻ đẹp không gì sánh nổi của Phượng Vũ, tổ hợp tuấn nam mỹ nữ này làm cho cô không khỏi ảo tưởng đến điều mà trẻ nhỏ không nên nghĩ tới, lập tức bảo đảm nói: "Khách nhân tôn quý, xin các người yên tâm, đứa nhỏ này nhất định sẽ không quấy rầy đến chuyện tốt của các người."

Nói xong, nàng một tay bịt mũi kháng nghị Tiểu Đoàn tử mệnh, thật nhanh biến mất ở cuối hành lang.

". Chuyện tốt? Nàng không phải hiểu lầm cái gì chứ?" Phượng Vũ cũng không phải là hoàn toàn không hiểu, nghe ra trong giọng nói của đối phương có điều ám muội, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, nói chính sự quan trọng hơn." Luci đóng cửa phòng, trầm tư một lát , quyết định nói: "A Vũ, ta phải đi."

Phượng Vũ nhất thời không có hiểu thâm ý trong lời nói của hắn, cho là hắn không muốn ở trong hoàng cung, liền nói ra: "Vậy ta và người cùng đi. Có những người khác ở đây, chắc hẳn Tử Minh sẽ không dễ dàng rời đi."

"Không. A vũ, ta không có ý này. Ta là nói." Luci hít một hơi thật sâu, lộ ra vẻ mặt do dự hiếm thấy: "Ta nói, ta muốn rời khỏi người, đến những địa phương khác để tu luyện."

Cuối cùng hiểu rõ ý tứ của hắn, đầu tiên Phượng Vũ cả kinh, chợt hiểu nhất định mọi chuyện đều có nguyên nhân: "Sư phụ, tại sao?"

"Chu Tước Hỏa Linh đã rời khỏi phong ấn, Luyện Linh Trì bây giờ đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Vì nhanh chóng tăng thực lực, ta không thể không dùng một chút thủ đoạn phi thường. Trước kia ta lo lắng thực lực người không đủ, cho nên vẫn không nói ra. Người hiện tại lấy được Chu Tước Hỏa Linh, cảnh giới cũng tăng lên, ta có thể yên lòng rời đi."

Luci cười vò rối mái tóc chình tề của nàng: "Nếu tiếp tục như vậy nữa, thực lực của sư phụ sẽ kém đi một khoảng rất xa, truyền ra ngoài chẳng phải làm cho người ta cười đến rụng răng sao?"

Đột nhiên nghe được Luci phải đi, trong lòng Phượng Vũ đột nhiên sinh ra lưu luyến không rời. Nhưng chuyện liên quan đến thực lực của Luci tăng lên, lại có quan hệ đến đại kế báo thù, nàng quyết không thể nào lên tiếng

ngăn trở, liền dẫn xuống đáy lòng không biểu lộ ra ngoài phần tình cảm không nở này, để tránh cho Luci lo lắng: "Ta hiểu sư phụ, người không phải cần phải lo lắng cho ta, thực lực của ta đủ bảo vệ bản thân, sẽ không sao."

Nàng lại không biết, mình không có lộ ra cảm xúc buồn khi ly biệt, ngược lại làm Luci có chút buồn bực: tiểu đồ đệ này của hắn cái gì cũng tốt, nhưng tính tình quá kiên cường tự lập rồi. Dĩ nhiên điểm này hắn cũng rất thích, chỉ là, nếu có thể vào lúc thích hợp mềm dẻo một chút, hắn thì càng vui vẻ.

Luci rất nhanh liền thu thập lại suy nghĩ lung tung, nghiêm túc thay Phượng Vũ quyết định một bước hành động: "Thực lực của người bây giờ đã đạt tới trung cấp, cũng chạm tới cánh cửa Ngự Linh Sư, thì mau chóng xuất phát đến chỗ của Ban Tư, để cho hắn hướng dẫn người tu luyện."

"Ừ, ta cũng là tính toán như vậy."

"Lần này ta đi, nhanh thì một năm, chậm thì hai ba năm, cuối cùng cũng sẽ trở lại bên cạnh người. Đến lúc đó cũng đừng để cho ta thất vọng."

"Dĩ nhiên sẽ không. Bất quá, sư phụ yêu cầu của người luôn nghiêm khắc như vậy, vẫn tạo cho ta áp lực rất lớn."

"Yêu cầu của người đối với bản thân chẳng phải còn nghiêm khắc hơn hay sao?"

Nói xong chính sự, Luci cuối cùng không nhịn được sự chán nản khi ly biệt, thở dài một tiếng, ôm Phượng Vũ vào lòng: "Thật hy vọng sớm tìm về thân thể của ta, dùng chính đôi tay của ta ôm người."

Cảm nhận được thân thể uyển chuyển của người trong ngực, và hơi thở ấm áp, Luci có một loại kích động muốn làm thứ gì đó. Nhưng thứ nhất chỉ sợ hù tấm lòng còn chưa mở của đồ đệ, thứ hai hắn đối với việc dùng thân

thể của người khác thân cận với người thương tương đối bài xích, nên chỉ có thể nhịn xuống, ôm Phượng Vũ chặt hơn chút nữa.

Lẳng lẳng dựa vào trong ngực hẳn, Phượng Vũ không biết nội tâm Luci đang giãy giụa, cảm thấy Luci ôm mình càng chặt hơn, không khỏi kháng nghị nói: "Sư phụ, người dùng sức nhiều quá, làm đau ta."

Luci ôm lấy nàng cười một tiếng, chẳng những không có buông lỏng, mà ngược lại dùng thêm mấy phần sức lực, giọng mập mờ nói: "Như vậy thì không chịu nổi? Tương lai gặp gỡ thời điểm còn đau hơn vậy, thì nên làm cái gì?"

Phượng Vũ không rõ chân tướng nói: "Cái gì thời điểm còn đau hơn vậy?"

"Cho nên nói, người chính là nha đầu ngốc, ta thế nào yên tâm được."

Phượng Vũ đang muốn kháng nghị lời nói "Xem thường" này thì Luci chợt đến sát vành tai xinh xắn của nàng, âm thanh cũng đột nhiên nhưng trở nên trầm thấp: "A Vũ, ngàn vạn lần không được để nam nhân khác ôm người như vậy, biết không."

"Dĩ nhiên sẽ không, ta và bọn họ lại không quen."

". Quen biết cũng không được, nhất là tên Phó Tư Đường đó."

"Tư Đường sẽ không nói ra loại yêu cầu này. Sư phụ, người ở đây lo lắng cái gì?"

-- Đương nhiên là lo lắng người bị nam nhân khác thừa cơ trộm mất!

Luci đành nhịn xuống lời nói gần như tỏ tình, đổi lại lời nói: "Không có gì, chỉ là sợ ta không có ở đây người sẽ bị thua thiệt."

"Sư phụ, người cũng quá coi thường ta." Phượng Vũ không vui nói.

"Ha ha, hy vọng là ta quá lo lắng." Luci cười ha hả, che giấu nói.

Hắn cũng không biết mình trong lúc vô tình nói ra một câu mà thành sự thật. Trong bóng tối, có hai ánh mắt bao hàm địch ý đang gắt gao nhìn chăm chăm gian phòng này, tính toán nên xuống tay như thế nào với Phượng Vũ.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Âm Sát

Ngày thứ hai, Luci liền rời khỏi hoàng cung. Ngoài mặt hẳn vẫn là Đồng Trì, mặc dù tội trạng được Hoàng đế đặc xá miễn đi lưu đày, nhưng vẫn là người Đồng gia. Cho nên ngoại trừ Phượng Vũ biết được nội tình, những người khác cho rằng hẳn không nhận được việc phải thấy người thân bị lưu đày, nên đi trước để chăm sóc.

Hơn mười ngày sau, lễ hạ táng Hoàng hậu được tổ chức theo lệ, đám người Phượng Vũ tiến đến tham dự lễ tiễn biệt.

Sau khi tang lễ chấm dứt, Lăng Tử Minh bị Hoàng đế gọi đi nói chuyện, những người khác liền yên lặng ở bên trong chờ hẳn.

Tán gẫu một lúc, Phượng Vũ đề nghị rời khỏi hoàng cung, Tiểu Ôi Ôi và Phó Tư Đường cũng không có ý kiến, nhưng Lâm Tần Kiệt có chút chần chừ: "Ở lại mấy ngày nữa không được sao?"

"Mặc dù hiệu trưởng đặc biệt phê chuẩn cho chúng ta nghỉ, nhưng Hoàng hậu đã mai táng xong, nếu như người dieenddanleequyddoon lại chậm trễ nữa, hiệu trưởng nhất định sẽ nổi giận." Tiểu Ôi Ôi nói "Ah" một tiếng, không có ý tốt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Tần Kiệt: "Đúng rồi, ta xem mấy ngày này người và Thiên Nhi công chúa quan hệ rất tốt, chẳng lẽ người là vì nàng mới ——"

"Nào có chuyện đó, đừng có nói lung tung!" Trên mặt của Lâm Tần Kiệt hiện lên vẻ đỏ ửng đáng nghi, trong miệng liền tiếp phủ nhận: "Nàng —— ta thấy nàng ưu thương vì Hoàng hậu qua đời, mới đi khuyên nhủ nàng,

tuyệt đối không có tâm tư khác. Hơn nữa các người cũng biết, người trong lòng nàng là Lăng Tử Minh."

"Lăng Tử Minh là ca ca thật sự của nàng, không phải sao. Cho nên sớm muộn gì hẳn cũng sẽ đi ra ngoài, ở chung một chỗ với người khác. Chỉ là xem tình hình trước mắt, ‘ người khác ’ này tám — chín phần chính là người rồi."

Lúc Tiểu Ôi Ôi đang trêu chọc Lâm Tần Kiệt thì cửa phòng chợt mở ra đi vào là một bóng dáng lã lướt: " ‘Người khác’ là ai ?"

Người tới rõ ràng là Phó Tư Tuyên. Được công nhận là thiên tài chiêm tinh, nàng tất nhiên có tư cách tham gia Quốc tang. Chẳng qua là khi Hoàng đế nghe nói trước khi chết Cam Ma La nhận tội, ban đầu quả quyết nói rằng để Lăng Tử Minh làm thái tử sẽ mang đến tai họa, sau đó biết được thực ra lời tiên đoán là giả, mặc dù biết rõ là Cam Ma La động tay động chân, Hoàng đế vẫn ít nhiều gì giận lây sang Phó Tư Tuyên, thậm chí trách nàng ban đầu không có phát hiện quỷ kế của Cam Ma La liền cầu thả tiên đoán, từ đó trong lòng sinh ra khúc mắc đối với nàng.

Bên ngoài mặc dù Phó Tư Tuyên sợ hãi run rẩy liên tục tạ tội với Hoàng đế , nhưng thực tế cũng không để việc này ở trong lòng. Còn làm cho nàng để ý, vẫn là chuyện của Phó Tư Đường. Ở chung mấy ngày nay, để ở trong mắt việc chăm sóc của đệ đệ đối với Phượng Vũ, lòng cảnh giác của nàng càng tăng lên.

—— nhất quyết không thể để tiểu nha đầu này hủy hoại đệ đệ nàng yêu mến nhất! Đáng tiếc lần trước Yến Oanh Oanh quá vô dụng không có khả năng hoàn được đại sự, hãm hại không được lại chạy tới khóc lóc kể lể với nàng, bị nàng không nhìn được đuổi đi.

Mà trước khi hạ táng Hoàng hậu, Hoàng đế phán quyết tử hình tộc trưởng Đồng gia, tịch thu gia sản cả nhà Đồng gia. Với tư cách là vị hôn thê

của tôn bồi Đồng gia, Yến Oanh Oanh cũng bị dính líu, từ đó không biết tung tích.

Biết được tin tức này, Phó Tư Tuyền không có động tĩnh gì, chỉ đáng tiếc Yến Oanh Oanh vì vậy mất đi giá trị lợi dụng. Nàng vốn đang tính toán lạnh nhạt Yến Oanh Oanh mấy ngày, kích động đối phương một lần nữa, nhưng người tính không bằng trời tính. Ai sẽ nghĩ tới Cam Ma La lại chết, Đồng gia trợ giúp cho hãn cũng bị liên lụy. Chỉ là, điều này cũng làm nàng càng thêm lo lắng.

—— riêng hiện tại, tiểu nha đầu Phượng Vũ này có thể đánh chết Cam Ma La, nếu không khẩn trương động thủ, đợi nàng đã có thành tựu có thể đã muộ.

Trong lòng nghĩ ra nhiều âm mưu nham hiểm, nhưng bên ngoài Phó Tư Tuyền lại không biến sắc, chân thành đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, mỉm cười với mọi người: "Các người đang nói chuyện gì vậy?"

"Tư Tuyền tỷ tỷ." Máy may không biết nàng đang suy nghĩ gì Tiểu Ôi Ôi thấy nàng tới, thân mật nói: "Chúng ta đang giúp Tần Kiệt chuẩn bị chuyện chung thân đại sự đó."

"Này này này —— đừng nói lung tung!" Lần này Lâm Tần Kiệt thật sự nóng nảy, "Người muốn đùa giỡn tìm ta là đủ rồi, đừng lôi người khác vào."

"Ồ ~ còn nói không có gì, đây không phải là bảo vệ nương tử tương lai à."

Lâm Tần Kiệt xấu hổ nói: "Tiểu Ôi Ôi, xem ra không cho người biết một chút lợi hại người không biết cái gì gọi là chùng mực!"

Nói xong, hãn nhào tới muốn bắt Tiểu Ôi Ôi, lại bị đối phương nhanh trí thoát được. Hai người một đuổi một trốn, bên trong phòng nửa nghiêm túc

nửa đùa giỡn.

Không để ý tới bọn họ, Phó Tư Tuyền nói: "Phượng Vũ, ta còn chưa có chúc mừng người lấy được sự hỗ trợ của linh dược, tấn cấp đến trung cấp trước thời hạn."

Bởi vì sức mạnh của Chu Tước Hỏa Linh quá mạnh mẽ, Phượng Vũ lo lắng sau khi tin đồn truyền ra làm cho người người mơ ước, liền xin những đồng bạn giữ kín bí mật, cũng để cho các sủng vật đi vào không gian nghỉ ngơi để người bên ngoài không cách nào thấy ma thú.

Về phần cải tạo thân thể, chuyện thực lực trở nên mạnh mẽ, thì lấy cố ăn nhằm linh dược, cho nên chẳng những tấn cấp nhanh chóng, hơn nữa thân thể cũng lớn lên sớm hơn. Mà ngày đó dị tượng Chu Tước hiện thân, dĩ nhiên cũng là lấy cố Cam Ma La đang quyết đấu thi triển ra ma thuật, cố gắng dùng nó mê hoặc tâm trí mọi người.

Phượng Vũ vẫn lo lắng viện cố quá nát sẽ bị người nhìn thấu, nghe được lời nói của Phó Tư Tuyền, vội vàng nói: "May mắn mà thôi, không coi là cái gì."

Phó Tư Tuyền không biết rõ nội tình, thật sự cho rằng Phượng Vũ tốt số, vô ý ăn thiên địa linh dược, không biết âm thầm căn răng bao nhiêu lần, bên ngoài vẫn D9ie6n4d9an2le6quy1don96 như cũ giả bộ dụ dàng thân thiện: "Vận khí cũng coi như một phần thực lực. Chỉ là, người đột nhiên lớn lên, y phục trước kia cũng không thể mặc nữa? Bây giờ vóc người của người với ta tương tự nhau, vừa đứng ở chỗ của ta có mấy bộ quần áo mới vừa làm xong, người có muốn đi thử một chút hay không?"

"Tỷ tỷ!" Phó Tư Đường cơ bản không biết nàng đã nổi lên sát tâm đối với Phượng Vũ, còn tưởng rằng nàng nổi lên tâm tình muốn đùa giỡn, muốn mượn việc thử đồ trên cột Phượng Vũ, liền vội vàng đứng lên xen vào giữa hai người ngăn cản nói: "Sau khi Tử Minh nói rõ tình hình với bệ

hạ, bệ hạ đã phái người đo đạc để may y phục cho Phượng Vũ, không cần người lo lắng rồi."

Bên này sóng ngầm mãnh liệt, mà phía bên kia, Tiểu Ôi Ôi dùng hết sức để né tránh, sống lưng vô ý va chạm ở trên khung cửa, suýt nữa đụng ngã thị nữ đưa trà bánh vào.

"Ai nha! Thật xin lỗi, người không sao chứ?"

Bên này sóng ngầm mãnh liệt, mà phía bên kia, Tiểu Ôi Ôi dùng hết sức để né tránh, sống lưng vô ý va chạm ở trên khung cửa, suýt nữa đụng ngã thị nữ đưa trà bánh vào.

"Ai nha! Thật xin lỗi, người không sao chứ?"

"Ta. Ta không sao!" Thị nữ hết hoảng phủ nhận, cúi đầu thật thấp, Tiểu Ôi Ôi vòng qua kéo tay nàng, bước nhanh đưa trà bánh đến trên bàn.

Tất cả mọi người không có để ở trong lòng một chút việc ngoài ý muốn này, chỉ coi như thị nữ này đang vô cùng xấu hổ.

Không nghĩ, sau khi thị nữ để xuống trà bánh, đột nhiên vén tay áo lên, trong mắt lạnh lẽo bắn ra tứ phía, chủ thủ lạnh lẽo có chứa độc, một phen đâm về phía Phượng Vũ: "Tiểu tiện nhân! Đi chết đi! Ta muốn báo thù vì A Sân và cả nhà Đồng gia!"

Chuyện đột nhiên xảy ra, mặc dù Phượng Vũ phản ứng nhanh, lại bởi vì thích khách ở quá gần, chung quanh cũng đều là chướng ngại, không có cách nào né tránh hoàn toàn.

Mắt thấy chủ thủ có kịch độc sắp đâm vào trong cơ thể Phượng Vũ, thích khách đang âm thầm mừng rỡ, bỗng nhiên bên cạnh có người lao tới, lấy thân thể ngăn ở trước người Phượng Vũ, kiên quyết thay nàng tiếp nhận một đao kia!

Động tác của người nọ thật sự quá nhanh, khi thích khách phát hiện thì đã không kịp thu hồi lưỡi đao nữa. Chỉ nghe phốc xích một tiếng, chủ thủ kích độc vô cùng sắc bén đã hoàn toàn nhập vào trong cơ thể hắn, chỉ còn tay cầm đen nhánh lộ ở bên ngoài!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng (1)

Trơ mắt nhìn chúi thủ nhập vào trong cơ thể, người ngăn cản đao vì Phượng Vũ lại không có chút vẻ sợ hãi nào, ngược lại lộ ra mấy phần vui mừng.

Biến cố xảy ra chỉ trong nháy mắt, mọi người sợ ngây người, người phục hồi tinh thần đầu tiên chính là Phượng Vũ. Nàng đỡ lấy Phó Tư Đường đã thay mình ngăn cản đao, thấy máu chảy ra từ vết thương của hắn tất cả đều là màu đen, không khỏi vừa giận vừa sợ: "Người ở trên đao bôi loại độc gì?"

Thích khách vẫn cúi đầu thấy mọi chuyện đã không thể cứu vãn, định cá chết rách lưới, ngẩng cao đầu lên, vạch ra tóc che kín nửa bên mặt, oán độc nhìn Phượng Vũ: "Cư nhiên không có giết chết người, thật là đáng tiếc!"

Nhận ra đối phương là Yến Oanh Oanh, trong bụng Phượng Vũ không khỏi trầm xuống. Nàng biết tính cách cố chấp của nữ nhân này và người bị bệnh thần kinh không khác nhau lắm, chắc chắn sẽ không dễ dàng giao ra thuốc giải, một tay ôm lấy Phó Tư Đường, một tay lấy ra Giải Độc Đan tự bào chế cho hắn ăn vào, mặt khác lại vò nát mấy viên thoa lên vết thương của hắn.

Thấy Phượng Vũ quan tâm mình, trong lòng Phó Tư Đường chỉ cảm thấy trước nay chưa từng thỏa mãn như vậy, ngay cả vết thương ở ngực bị trúng độc hình như cũng không còn khó chịu: "Phượng Vũ, cảm ơn."

"Tư Đường, người nên nói cảm ơn chính là ta, còn có thật xin lỗi, đẩy người cuốn vào trong thị phi."

Yến Oanh Oanh ánh mắt lạnh nhạt nhìn động tác Phượng Vũ, không ngừng cười lạnh nói: "Đừng lãng phí tâm tư, vô dụng thôi! Đây là kịch độc gia truyền của Đồng gia, chuyên dùng để xử trí phản đồ của gia tộc, cơ bản không có thuốc giải! Đồng gia gia giao nó cho ta, là muốn cho ta quyền giết cái tên phản đồ Đồng Trì kia, nhưng ta biết nguồn gốc của tất cả tai họa đều ở trên người ngươi. Đáng tiếc đũa ngọc này xuất hiện lại thêm phiền toái, nếu không ta nhất định có thể diệt trừ ngươi báo thù thay cho Đồng gia!"

Vừa dứt lời, trên mặt Yến Oanh Oanh lập tức bị đánh một bạt tai: "Ngươi. Ngươi lại dám tổn thương hãn! Ngươi lại dám làm tổn thương đệ đệ của ta !"

Nhanh chóng che đậy khuôn mặt bị sưng lên, Yến Oanh Oanh dờn ánh mắt oán độc về phía tay của Phó Tư Tuyên: "Ngươi cũng không phải người tốt gì, lấy ta ra sai khiến, xui khiến ta khiêu khích Phượng Vũ, hại ta ở trong trường học mất đi đất đặt chân! Cuối cùng thậm chí ngay cả Đế Đô cũng không thể ở, còn bị lưu đày tới vùng đất hoang ở phía Tây ! Nếu không như vậy, tại sao ta lại xâm nhập vào cung để ám sát Phượng Vũ? ! Đệ đệ ngươi chết quả thật đáng đời!"

"Ngươi." Phó Tư Tuyên giận không kìm được, vừa vội vừa sợ, còn muốn đánh lại Yến Oanh Oanh, lại bị Lâm Tần Kiệt một phen bắt được mảnh khoe.

"Thật sự là ngươi xúi giục nàng tới hại Phượng Vũ, cuối cùng lại hại đến Tiểu Phó?" Lâm Tần Kiệt khó có thể tin được hỏi.

Phó Tư Tuyên không dám nhìn thẳng ánh mắt của hãn và Tiểu Ôi Ôi, trên mặt lộ ra mấy phần hốt hoảng, ê a nói: "Ta. Đó là có nguyên nhân."

Mặc dù nàng đang phủ nhận, nhưng nét mặt và lời nói của nàng đã bán đứng nàng. Tiểu Ôi Ôi thất vọng: "Tại sao người muốn hãm hại Phượng Vũ? Uổng công ta thích người xem người như thân tỷ tỷ (tỷ tỷ ruột thịt), không ngờ người lại là thứ người như thế!"

Từ trước đến giờ luôn tự cho là mình đúng, khi Phó Tư Tuyên nghe được lời trách cứ, lập tức nóng nảy, không che giấu nữa: "Câm mồm! Ta làm như vậy đương nhiên là có lý do của ta! Người cái gì cũng không hiểu, có tư cách gì trông nom ta?"

Sau khi nghe lời súc phạm vô lý đó, Phó Tư Đường nằm ở trong ngực Phượng Vũ cũng lộ ra vẻ thất vọng: "Tỷ. Người quả nhiên còn nhúng tay chuyện của ta."

"Tỷ tỷ là vì muốn tốt cho người! Ta đã sớm nói với người, năm nay người tiếp cận nữ nhân sẽ mang đến cho người bất hạnh! Người xem, người hiện tại không phải người bị trúng độc rồi sao? Nếu người sớm nghe ta thì những chuyện này đâu có xảy ra!"

"... Tỷ! Chẳng lẽ tỷ không nghĩ chuyện nữ nhân kia ám sát Phượng Vũ và làm ta bị thương thật ra là vì tỷ xúi giục sao? Nếu trước đây không phải do tỷ xúi khiến thì sao nàng ta có thể đặt chân vào Đế Đô? Làm sao nàng ta có thể bí quá hóa liều rồi sinh ra ý nghĩ ám sát người khác?"

Phó Tư Đường cố hết sức nói xong, máu đen chảy ra từ ngực càng nhiều, thậm chí thuốc cũng bị tách ra. Phượng Vũ cả kinh nói: "Tư Đường, đừng nói chuyện, ta sẽ thử dùng một chút thuật chữa thương!"

Phó Tư Tuyên cơ bản không nghe lời nói của đệ đệ, chỉ một mặt la ầm lên: "Người buông Tư Đường ra! Nếu như không phải bởi vì người, hẳn làm sao sẽ bị thương? ! Nơi này không tới phiên người giả dạng người tốt!"

Nói xong, nàng không để ý Phó Tư Đường đang bị trọng thương, một phen kéo cánh tay của hắn, chỉ nghĩ kéo hắn từ bên cạnh Phượng Vũ ra.

Thấy nàng ngang ngược như thế, Phượng Vũ không kìm được lửa giận. Phóng ra một chiêu Lôi Thuật không chút lưu tình ép nàng ta lui về sau, trách cứ: "Người hại Tư Đường đến nước này còn chưa đủ? Chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn hãn bị độc phát mà chết sao?"

Mặc dù tức giận vì người này không biết nặng nhẹ, nhưng nể tình nàng là tỷ tỷ của Phó Tư Đường, Phượng Vũ vẫn xuống tay lưu tình, sức mạnh của pháp thuật phóng ra không lớn, thậm chí ngay cả bên cạnh nàng cũng không đánh đến, chỉ muốn ép nàng lui về sau mà thôi. Nhưng Phó Tư Tuyền như bị đập trúng cái đuôi, hét ầm lên: "Người chẳng những muốn hại đệ đệ của ta! Còn muốn giết ta! Lời tiên đoán của ta quả thật không sai, người chính là khắc tinh của Phó gia! Ta nhất định phải giết người!"

Yến Oanh Oanh bị bệnh thần kinh, dù sao cũng bởi vì vị hôn phu chết đi, coi như là tình hữu khả nguyên (*). Phó đại tiểu thư hại thân đệ đệ trúng kịch độc, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, ngược lại đi chỉ trích người cứu hãn mới là hung thủ, lại điên cái gì nữa đây?

(*): về tình có thể lượng thứ

Phượng Vũ không thể nhịn được nữa, sau khi thi triển thuật chữa thương vì Phó Tư Đường, lại lấy ra thuốc khác bảo Lâm Tần Kiệt đắp lên cho hãn, bản thân thì đi tới trước mặt Phó Tư Tuyền, hung hăng cho nàng một quyền!

"A."

Phó Tư Tuyền ôm bụng, đau đến ngũ quan vụn vụn, vừa muốn nổi giận, lại nghe Phượng Vũ lạnh lùng nói: "Một quyền này là thay Tư Đường đánh. Không phải người chỉ chịu chút nổi đau da thịt thôi sao, thế nhưng hãn lại đang trúng kịch độc, khổ sở không thể thẳng được người! Chẳng lẽ người không biết tất cả là ai tạo thành sao?"

"Ta." Phó Tư Tuyền định phản bác lại, Phượng Vũ lập tức cắt đứt nàng.

"Thiên tài chiêm tinh thì thế nào? Đừng tự cho mình là đúng! Lời tiên đoán của một mình người hại Lăng Tử Minh bị đuổi khỏi cung, làm cho Hoàng hậu khổ sở cả đời, đến chết cũng không biết lời tiên đoán giả dối đó đã hại mẹ con nàng chia cắt nhau! Tử Minh rộng lượng không tính toán với người, không ngờ người lại không biết tình ngộ, hại người khác còn chưa đủ, ngay cả đệ đệ mình cũng muốn hại!"

Sau khi biết được lời tiên đoán nói Lăng Tử Minh là mầm mống tai họa là bị người dẫn dụ nguy tạo ra, Phó Tư Tuyền vẫn cố ý tránh chuyện này, lúc này bị Phượng Vũ không chút lưu tình chỉ ra, không khỏi giận đến phát run, nhưng những lời Phượng Vũ nói hoàn toàn có đạo lý, nàng cơ bản không có biện pháp cãi lại, chỉ có thể suy yếu vô lực đáp lại: "Ta không có hại Tư Đường, ta làm sao sẽ hại Tư Đường."

"Người không có trực tiếp hại hấn, nhưng những việc làm của người, cuối cùng lại hại hấn bị thương! Nếu như không phải là người xúi giục, Yến Oanh Oanh làm sao có thể đến hành thích? Tư Đường như thế nào lại bị loại võ công mèo quào này thương tổn được? Không cần nói tiên đoán cái gì nữa, xưa nay ý nghĩ của thần tao nhả khó dò, người vọng tưởng nắm giữ được đường đi của vận mệnh, như thế thực sự ngông cuồng!"

Lời nói Phượng Vũ giống như búa hung hăng đập trúng phòng ngự yếu ớt nhất trong tim của Phó Tư Tuyền, khiến nàng sụp đổ hô to: "Không, thuật Chiêm tinh của ta là năng lực trời cho, nếu Quang Minh Chư Thần cho ta thiên phú này, chính là cho phép ta nhìn được thiên cơ! Ta không có sai!"

"Nhưng người bị người lợi dụng nói ra lời tiên đoán giả dối, thì thể hiện cái gì? Mười sáu năm trước người cho Hoàng thất lời tiên đoán đã sai rồi, chẳng lẽ hiện tại lời tiên đoán cho Tư Đường cũng là chính xác? Cuối cùng, cả sự kiện kia đều là người châm dầu vào lửa! Hung thủ hại Tư Đường lâm

vào nguy hiểm không phải là của ta, ngược lại là chính người —— tỷ tỷ đại nhân tự cho là đúng!"

Phượng Vũ càng nói càng tức, giọng nói cũng lạnh hơn trước: "Nếu như không phải nể mặt Tư Đường, ta đã sớm giáo huấn loại nữ nhân tự cho là đúng như người. Nếu như người còn một chút đầu óc, cũng không cần hồ đồ la lối om sòm nữa, ngăn cản ta chữa thương cho Tư Đường."

Nói xong, Phượng Vũ không để ý tới Phó Tư Tuyên đang ngậy người, trở lại bên cạnh Tư Đường, cầm lấy băng vải trên tay tên Lâm Tần Kiệt chân tay vụng về, cẩn thận băng bó giúp Tư Đường.

Lời nói Phượng Vũ mặc dù không khách khí, lại hết sức có đạo lý. Ép Phó Tư Tuyên vẫn cố ý trốn tránh sai lầm của mình không thể không nhìn thẳng bản thân. Đang chuyên chú thi triển thuật chữa thương của mình vì Phó Tư Đường, bộ mặt Lâm Tần Kiệt càng thêm khẩn trương đứng ở bên cạnh bạn tốt. Ngay cả Tiểu Ôi Ôi từ trước đến giờ thân thiết với Phó Tư Tuyên, lúc này cũng là toàn tâm toàn ý đặt ở trên người Phó Tư Đường, ai cũng không rảnh để ý tới nàng.

Thấy thế, trong lòng Phó Tư Tuyên chỉ cảm thấy trước nay chưa từng bất lực và thê lương như vậy, nhìn lại đệ đệ hô hấp càng ngày càng yếu ớt, giống như mạng sống lúc nào cũng có thể dập tắt, nàng không chịu nổi, đôi tay che mặt lao ra khỏi phòng trong tuyệt vọng.

"Tỷ." Phó Tư Đường lo lắng lắm bầm một tiếng, ngay sau đó liền hoàn toàn mất đi ý thức, trước khi nhắm mắt trong ý thức của hắn cuối cùng cũng có tia minh bạch, Phó Tư Đường cho là mình chết chắc rồi.

Nhưng không biết qua bao lâu, khi hắn mở hai mắt ra thì lại thấy mái vòm của phòng khách hoa lệ trong hoàng cung, ngực một hồi mát mẻ, một hồi đau đớn. Mặc dù khó chịu, nhưng chân thật nói cho hắn biết, hắn chưa chết.

"Người đã tỉnh?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 89 (2): Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng

Gương mặt của Lâm Tần Kiệt xuất hiện trong tròng mắt hắc, mặt như trút được gánh nặng: "Thật tốt quá, công sức năm ngày năm đêm của Phượng Vũ không có lãng phí, cuối cùng cũng chữa hết cho người."

Nghe được hai chữ Phượng Vũ, đôi mắt Phó Tư Đường phản xạ có điều kiện lộ ra vẻ nghi ngờ. Lâm Tần Kiệt lập tức giải thích: "Nàng vì người chữa thương, đã năm ngày năm đêm không chớp mắt. Mới vừa rồi Tiểu Ôi Ôi khuyên chết khuyên sống, nàng mới bằng lòng đi nghỉ ngơi."

Nghe vậy, trong lòng Phó Tư Đường dâng lên mấy phần đau lòng, mấy phần vui sướng, giọng nói không khỏi khàn khàn: "Độc này không phải không giải được sao? Nàng dùng cách nào cứu sống ta?"

"Ách." Lâm Tần Kiệt gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Lúc ấy ta rất sốt ruột, quên hỏi rồi."

Nếu như ánh mắt cũng có thể phóng ra pháp thuật, hiện tại Lâm Tần Kiệt khẳng định đã bị một ngọn lửa bao vây.

Né tránh tầm mắt Phó Tư Đường, Lâm Tần Kiệt gượng cười nói: "Trước tiên người hãy nghỉ ngơi đi, những chuyện này về sau từ từ hỏi cũng không muộn."

"Người muốn biết cái gì, ta sẽ nói cho người biết."

Một giọng nữ trong trẻo, Tiểu Ôi Ôi xuất hiện tại cửa. Nhưng lúc này trên mặt nàng đã không còn nụ cười thoải mái như thường ngày, mà là

mang theo mấy phần tức giận.

"Một kiếm kia hình như đâm rất sâu vào ngực của người, nhưng thực tế hơn phân nửa lưỡi đao lại bị hoa Sương Mai cản trở, thực sự đâm vào bên trong cơ thể người chỉ có một chút. Nhờ như thế, người mới trúng độc không sâu. Nhưng loại độc này, cũng đủ khiến Phượng Vũ đau đầu. Nàng vì người, ép buộc bản thân sử dụng sức mạnh của Chu Tước còn chưa thuần thục, tốn năm ngày năm đêm, lợi dụng một chút lửa bức độc trong người người ra. Chu Tước Hỏa Linh từng cảnh cáo nàng, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, chẳng những không cứu được người, thậm chí ngay cả nàng cũng sẽ bị pháp thuật đánh trả. Nhưng nàng cố ý làm, thật may là thành công, cho nên hiện tại người mới nhặt được cái mạng nhỏ của mình về."

"Cái đó." Đợi Tiểu Ôi Ôi một bộ mặt tức giận nói xong, Lâm Tần Kiệt rụt cổ một cái: "Tiểu tiểu thư, hôm nay có phải người ăn nhầm hỏa dược hay không, tại sao hỏa khí nặng như vậy?"

"Ta có thể không nổi giận sao? !" Nghe được lời nói của Lâm Tần Kiệt, Tiểu Ôi Ôi lập tức nổi giận: "Phó Tư Đường, người thích Phượng Vũ? Ta đã sớm khó hiểu là tại sao người đối xử đặc biệt tốt với nàng, nhưng tại sao người không tỏ tình với nàng? Không nên náo đến sự tình đến mức không thể cứu vãn, một người trọng thương một người mệt mỏi đến gục xuống rồi mới tính! Người có biết năm ngày này chúng ta vì người và Phượng Vũ lo lắng rất nhiều hay không? Vừa sợ người bị trọng thương không thể chữa trị, vừa sợ Phượng Vũ bị pháp thuật đánh trả, quả thật gấp đến độ tóc đều muốn bạc rồi!"

Nghe được lời nói oán trách của nàng, thực ra là sự quan tâm, khoe miệng Phó Tư Đường kéo lên, nỗ lực nói một tiếng cảm ơn.

"Người rất hiếm khi nói cảm ơn, hồi phục nhanh một chút coi như đã báo đáp cho chúng ta rồi." Tiểu Ôi Ôi tức giận nói.

Yên lặng chốc lát, Phó Tư Đường đột nhiên hỏi: "Tỷ tỷ đâu?"

Trên mặt Tiểu Ôi Ôi lập tức cứng đờ: "Tần Kiệt, ta muốn đi chăm sóc Phượng Vũ, nơi này liền giao cho người."

Nói qua nàng xoay người định bỏ chạy, lại bị Phó Tư Đường nóng nảy gọi lại: "Ôi Ôi, có phải tỷ tỷ xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Hắn bị trọng thương mới vừa tỉnh lại, cố gắng ngồi dậy miễn cưỡng nói xong câu đó đã đau đến đầu đầy mồ hôi. Lâm Tần Kiệt lo lắng bước tới đỡ nằm xuống nghỉ ngơi, lại bị ánh mắt hắn ngăn cản: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Thấy hắn kiên quyết như thế, vốn dĩ còn muốn lừa gạt hắn một trận Tiểu Ôi Ôi chỉ có thể nói ra: "Tư Tuyên tỷ, nàng ấy. Điên rồi."

"Cái gì? !"

"Người...người đừng vội, nghe ta nói hết đã." Tiếp đó, Tiểu Ôi Ôi bắt đầu nói cho hắn đầu đuôi ngọn ngành.

Ngày đó khi nghe được động tĩnh hộ vệ hoàng gia chạy tới bắt giam Yến Oanh Oanh có ý đồ bất chính, mà Phó Tư Tuyên sau khi chạy ra khỏi phòng liền giống như bốc hơi, không biết đi nơi nào. Mọi người lại bận bịu giải độc cho Phó Tư Đường, trong lúc nhất thời không có ai chú ý nàng đi đâu cả. Cho đến ngày hôm qua, Tiểu Kiêu thăm mếu Phó Tư Tuyên mới tìm được nàng tại xóm nghèo ở ngoại thành.

Khi Tiểu Kiêu phát hiện Phó Tư Tuyên thì tinh thần nàng đã thất thường. Không hề nhớ bất cứ chuyện gì, hơn nữa chỉ có nghe đến từ "Tinh" và đồ vật có liên quan đến chữ đó, sẽ hoảng sợ run rẩy, thét chói tai.

Tiểu Ôi Ôi khó khăn nói xong tất cả, trong phòng một lần nữa lâm vào yên lặng. Vừa là bằng hữu của cả Phượng Vũ và Phó Tư Tuyên, tâm tình

Tiểu Ôi Ôi hết sức phức tạp. Một mặt nàng hết sức xem thường thủ đoạn bỉ ổi thủ đối phó Phượng Vũ của Phó Tư Tuyền; mặt khác, lại không nhịn được rơi xuống đồng tình với hoàn cảnh này.

Người đứng xem còn như vậy, thân là người trong cuộc tâm tư Phó Tư Đường càng thêm rối loạn. Từ trước đến giờ người quang minh lỗi lạc như hẳn tất nhiên thống hận người không từ thủ đoạn như Phó Tư Tuyền, nhưng một khi nghĩ đến tất cả đều là vì mình, sâu trong lòng liền dâng lên thật cảm giác vô lực.

Lúc lâu sau, Phó Tư Đường ra lẻ nhẹ nhõm nói: "Tỷ tỷ tính tình mạnh mẽ, thích để tâm chuyện vụn vặt. Có lẽ nàng nhất thời nghĩ không ra, đợi nàng nghĩ thông suốt thì tốt rồi."

Nói xong, Phó Tư Đường nằm xuống: "Ta muốn ngủ một lát, Tần Kiệt, Ôi Ôi, các người đi ra ngoài trước đi."

Lâm Tần Kiệt còn có chút do dự, liền bị Tiểu Ôi Ôi một phen lôi đi. Sau khi cửa phòng đóng kín, Phó Tư Đường trợn to cặp mắt, bình tĩnh đếm hoa văn phức tạp trên mái vòm, rất lâu sau đó, cũng không khép mắt lại.

Một gian phòng khác.

Đang lúc Phó Tư Đường rối rắm không dứt để so sánh tình yêu và tình thân thù Phượng Vũ không có nhiều tâm sự như vậy. Mặc dù nàng tức giận Phó Tư Tuyền muốn giết nàng, nhưng cuối cùng Phó Tư Đường bị thương, cộng thêm Phó Tư Tuyền đã điên rồi. Xem như nể mặt Tư Đường, nàng cũng không truy cứu nữa.

Mấy ngày mệt mỏi vì vùi đầu vào việc lớn, hôm nay Phượng Vũ tinh thần sáng khoái rời giường rửa mặt xong, liền có người đến gặp nàng.

"Tử Minh." Phượng Vũ có chút ngượng ngùng, "Nói là tới làm khách, kết quả lại cho người thêm nhiều phiền toái như vậy."

"Không có gì đáng ngại, cũng không phải là chuyện lớn gì." Lăng Tử Minh lắc đầu một cái, hỏi "Phượng Vũ, kế tiếp người có dự định gì? Hay là muốn trở về trường học?"

"Không, học viện Linh Chân đã không còn thích hợp với ta...ta muốn đi tìm một vị bằng hữu, để cho hắn dạy ta phương pháp tu luyện của Ngự Linh Sư."

Nghe vậy, trong mắt Lăng Tử Minh mang theo mấy phần hâm mộ: "Từ xưa đến nay Tát Lan mới chỉ có hai Ngự Linh Sư. Phượng Vũ, người nhất định sẽ là Ngự Linh Sư thứ ba làm thiên hạ khiếp sợ."

"Chỉ hy vọng là như thế." Chú ý tới sự hâm mộ trong mắt hắn, Phượng Vũ không nhịn được hỏi "Vậy còn người? Người dự định làm cái gì?"

Do dự một chút, Lăng Tử Minh mới lên tiếng: "Ta sẽ ở lại đây."

"Người và bệ hạ hòa giải rồi sao?"

"Chưa nói tới, nhưng. Mẫu hậu qua đời là đả kích rất lớn đối với hắn, mấy ngày qua so với lúc mới gặp gỡ hắn già hơn rất nhiều; cộng thêm Cam Ma La dù sao cũng là người của Quang Minh Thánh Điện, tuy nói hắn là người khơi lên nội loạn ở tu tháp trước, nhưng nếu là trả lời không tốt, khó bảo đảm Quang Minh Thánh Điện sẽ không giận chó đánh mèo lên chúng ta. Cho nên giờ phút quan trọng này, ta thật sự không cách nào tàn nhẫn rời đi."

Phượng Vũ hiểu rõ gật đầu: "Ta hiểu, phải gánh trên lưng trách nhiệm của hoàng tử, sau này người sẽ rất khổ cực đấy."

"Cực khổ hơn cũng phải đi về phía trước." Lăng Tử Minh sợ bị nhất người hiểu lầm vì là ham vinh hoa phú quý trong hoàng thất mới ở lại hoàng cung, thấy bằng hữu hiểu rõ mình như vậy, không khỏi cảm thấy vui mừng, từ trước đến giờ trên khuôn mặt lạnh nhạt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Không tệ, cực khổ hơn cũng phải đi về phía trước. Tử Minh, tương lai người nhất định sẽ là vị Hoàng đế tốt. Ngày nào đó ta sửa lại tu tháp thì người cũng đừng quên lão bằng hữu này nha."

"Ha ha, khi đó người nhất định đã trở thành Ngự Linh Sư danh chấn thiên hạ, chỉ sợ ta cầu xin người tới làm khách, người cũng không chịu."

"Làm sao có thể, bất cứ lúc nào, bằng hữu đều quan trọng nhất! Không bằng, chúng ta vỗ tay thề nguyện?"

"Được." Hai người nhìn nhau cười một tiếng, một chương tuyên thề, tiếng vỗ tay thanh thúy, trái tim của cả hai đều là ấm áp.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đuổi Giết, Tử Vong Chi Cốc

Edit: mèò suni

“Không phải huynh đi đưa tiễn Phượng Vũ sao? Không biết lúc nào thì nàng ấy mới trở về đây, lần từ biệt này có lẽ thật lâu sau mới có thể gặp lại.” Lâm Tần Kiệt cảm thấy không thể hiểu được suy nghĩ của bạn tốt: “Không phải huynh thích Phượng Vũ ư, còn suýt chết vì nàng ấy nữa, là nam nhân thì đừng bỏ qua cơ hội, mau mau thổ lộ đi chứ!”

“Nhưng nguy hiểm của nàng ấy chính là do ta gây lên, không phải sao?” Phó Tư Đường thản nhiên hỏi ngược lại một câu, trong nháy mắt làm Lâm

Tần Kiệt trút giận. “Tùy huynh, ta muốn đi tiễn nàng.”

“..... Tần Kiệt.”

Nghe được tiếng gọi, Lâm Tần Kiệt đã đi được hơn mười mét xoay người lại nhìn: “Chuyện gì?”

“Gặp Phượng Vũ, thay ta nói một tiếng xin lỗi với nàng, ta vẫn chưa bán hoa Sương Mai. Chờ lần sau gặp mặt, ta sẽ đưa tinh thạch cho nàng.”

“Ta đi, ta còn tưởng là lời ngon tiếng ngọt gì, dù sao huynh cũng phải nói một tiếng ‘ta sẽ chờ muội trở về’ hay gần giống vậy!” Lâm Tần Kiệt nghe thế sốt ruột không nói nên lời, quả thật muốn ngất xỉu. “Mặc kệ huynh, ta cứ nói giúp huynh là được.”

Nhìn bạn tốt chạy đi, Phó Tư Đường cúi đầu, lẳng lặng nhìn đồ vật trong tay.

Đó là một đóa Thiên Biện Trọng Hoa, mỹ danh là hoa Sương Mai đang nở rộ trong bông tuyết. Bởi vì bị đâm một đao, cả đóa hoa bị chia ra làm hai, mặc dù vẫn xinh đẹp như cũ, lại thấp thoáng mang theo thương cảm. Càng giống như là

— Hãn sẽ chờ nàng trở lại? Không, hãn quyết sẽ không đứng tại chỗ!

Phó Tư Đường khép chặt lòng bàn tay lại, như muốn nắm chặt cái gì.

— Phượng Vũ, người đứng tại chỗ chỉ có thể bị người vứt bỏ, cho nên, ta sẽ dùng hết sức có thể, cố gắng đuổi theo nàng, đến lúc đó, ta sẽ nói tất cả lời trong lòng cho nàng nghe!

Trên đường núi quanh co.

“Hắt xì!”

Phượng Vũ xoa xoa chóp mũi có chút nghi ngờ: “Chênh lệch nhiệt độ trong ngày của cốc Tê Long và bên ngoài không lớn, trên đường đi, ta đã hắt hơi bao nhiêu lần rồi...”

“Ha ha, nói không chừng là có người nào không muốn ngài rời đi, vẫn luôn lăm bắm tên ngài.” Cô gái xinh đẹp tóc đen mặc quần áo màu đỏ che miệng cười.

Thanh niên tuấn tú khôi ngô khoác áo bào trắng làm ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Chẳng lẽ chủ nhân gặp thứ gì dị ứng ở nơi này sao? Vậy thật là khiến người ta nhức đầu.”

Bé trai sôi nổi đi bên cạnh Phượng Vũ làm mặt quỷ: “Vân ca ca, ca mắc bệnh sạch sẽ quá mức, cái này không thể đụng cái kia không thể chạm,

không có nghĩa tử tử cũng như vậy.”

Mấy người đang nói chuyện này chính là Phượng Vũ, linh sủng Chu Tước, ma sủng Vân Sâm Lam và Tiểu Đoàn Tử. Lúc trước sợ làm người khác chú ý, khi ở hoàng cung bọn họ đều sống trong không gian riêng của từng người, sớm buồn bực tới hỏng. Lúc này vừa đi đến cốc Tê Long, lập tức không kịp chờ đợi nhảy ra hít thở không khí trong lành.

Phần lớn ma thú trung cấp trong cốc đã bị Ban Tư bắt đi làm vật thí nghiệm, mấy con còn sót lại đều là đông trốn tây nấp, tỷ lệ gặp được bọn chúng còn thấp hơn đột nhiên nhặt được một túi hoàng kim. Hiện tại hoạt động trong cốc cơ bản đều là ma thú hạ cấp. Điều này đưa đến rất nhiều người hâm mộ tiếng tăm đều là vui vẻ tới, mất hứng mà về, tin tức truyền đi làm số người tới đây giảm bớt rất nhiều. Chỉ là, điều này cũng làm cho Phượng Vũ ít khi được thanh tĩnh.

Cùng các sủng vật một đường thưởng thức khung cảnh trong cốc, từ từ đi ba bốn giờ, Phượng Vũ mới đi đến nơi Ban Tư ẩn cư. Nàng vừa muốn bước vào con đường nhỏ bí ẩn này, đột nhiên mặt biến sắc.

Trong không khí có mùi máu tươi vô cùng đậm! Chẳng lẽ có kẻ địch tìm tới chỗ này rồi sao?

Phượng Vũ lấy ra song kiếm Chu Tước nắm trong tay, bước nhanh vào con đường nhỏ. Có Chu Tước ở bên người, nàng tự tin chỉ cần người tới không phải Lệnh Tôn cấp Đại Năng, mình cũng có thể ứng phó.

Xuyên qua con đường nhỏ quanh co có thể so với mê cung bên ngoài, Phượng Vũ nhìn thấy nhà gỗ xa xa, tâm lạnh một nửa. Cửa phòng mở rộng ra, các phần tay chân đã bị cắt đứt của ma thú rơi đầy đất, máu tươi tràn đầy giống như nhiễm đỏ cả vùng đất bằng phẳng trước nhà, mà bên trong nhà im ắng không thấy một chút động tĩnh. Rõ ràng, chủ nhân căn phòng này tám chín phần mười đã gặp độc thủ.

Phượng Vũ nhìn Vân Sâm Lam một cái, người sau lập tức hiểu ý: “Chủ nhân, mới vừa rồi ta tra xét, phạm vi trăm dặm trong vòng, chỉ có mười bảy người còn hơi thở. Nhưng từ kết quả cảm ứng, tu vi của bọn họ đều ở khoảng cấp sáu hạ cấp, tuyệt đối không thể một lượt chém giết nhiều Mặc Sắc trung cấp như vậy.”

“Xem ra hung thủ đã đi rồi.” Nói xong, Phượng Vũ đi tới trước nhà quan sát mọi nơi, hi vọng có thể tìm được chút đầu mối. Chợt nghe “Meo meo” một tiếng, chỉ thấy Tiểu Hắc Miêu ngã vào trong vũng máu, yếu ớt kêu lên không ngừng.

Phượng Vũ nhớ trong cơ thể con mèo nhỏ này có linh hồn loài người, là người bạn nhỏ của Ban Tư, vội vàng tới gần ôm nó lên, thi triển pháp thuật chữa thương cho nó. Theo dao động của pháp thuật Thủy Hệ màu lam nhạt thoáng hiện, vẻ mặt khỗ sở của Tiểu Miêu dịu đi, dùng đầu nhỏ cọ xát bàn tay Phượng Vũ.

“Người nghe hiểu được lời của ta sao?”

“Meo meo ~” Tiểu Miêu dùng sức gật đầu một cái.

“Ban Tư đi đâu rồi?”

Tiểu Miêu vươn móng vuốt chỉ phía xa, đúng là hướng Bắc. Nhưng dãy núi bạc phơ, trong khoảng thời gian ngắn Phượng Vũ tò mò tại sao hẳn lại đi con đường kia, lại tiếp tục hỏi: “Hẳn bị người khác bắt đi sao?”

Tiểu Miêu lắc đầu một cái.

Phượng Vũ ngạc nhiên: “Đi một mình sao? Vậy tại sao nơi này giống như đã có một cuộc huyết chiến... Đúng rồi! Không phải hẳn đã chạy thoát rồi chứ?”

Thấy Tiểu Miêu gật đầu, Phượng Vũ lập tức hỏi tiếp: “Kẻ địch có đuổi theo không?”

Thấy Tiểu Miêu gật đầu lần nữa, trái tim Phượng Vũ căng thẳng: “Không biết lai lịch của kẻ địch ra sao, nhưng chúng ta phải gấp rút đuổi theo, giúp Ban Tư một tay.”

Nàng sờ sờ đầu Tiểu Miêu, vừa mới chuẩn bị ôm nó rời khỏi nơi đầy mùi máu tươi này thì Tiểu Miêu lại dùng móng vuốt ôm vạt áo của nàng, liều mạng kêu meo meo, bộ dạng vô cùng nóng nảy.

Hơi suy nghĩ một chút, Phượng Vũ chần chừ nói: “Ý người là ta không thể đi?”

Tiểu Miêu khẳng định gật đầu một cái.

“Tại sao?”

Tiểu Miêu đương nhiên không thể trả lời. Nó dùng sức vùng vẫy, nhảy ra khỏi cái ôm của Phượng Vũ, chạy vào trong nhà, nhảy lên một cái dựa vào góc của tủ sách khổng lồ, quay đầu lại nhìn Phượng Vũ, còn gọi mấy tiếng.

“Không lẽ nó muốn nói cho ta biết, bên trong ngăn kéo này có bí mật gì chứ?”

Phượng Vũ suy đoán, tránh vết máu và thi thể ma thú đi vào trong phòng, nhìn tủ sách còn cao hơn nàng một thước từ trên xuống dưới. Suy nghĩ chốc lát, nàng bắt đầu tìm kiếm trong tủ .

Rốt cuộc, nàng tìm được một quyển sách nhỏ thật mỏng, bị những bộ sách khác đè lên ở ngăn tủ dưới cùng.

Lúc còn ở trấn Lam Phong, Luci đã từng dạy nàng một chút văn tự cổ, lúc này Phượng Vũ lập tức nhận ra trên bìa sách mấy màu cổ xưa viết vài

chữ: “Ngự Linh bí tịch”.

Nhớ tới Ban Tư từng nói với nàng, trong lúc vô tình hẳn lấy được một quyển bí tịch liên quan đến Ngự Linh, mới từ Ma Pháp Sư tam giai nhảy một cái lên đến hàng ngũ Ngự Linh sư, từ trước đến giờ người lạnh nhạt như Phượng Vũ cũng không nhìn được trái tim đập loạn: đây nhất định là bí tịch trong miệng hẳn!

Bỏ bí tịch vào không gian trong hoa tai, Phượng Vũ nghiêng đầu nhìn Tiểu Miêu, nó đã chạy đến cửa gỗ nhẹ tấm ván gỗ. Thấy thế, Phượng Vũ biết ý định ban đầu của Tiểu Miêu là muốn mình đến lấy bí tịch. Ôm lấy Tiểu Miêu, nàng trịnh trọng nói cảm ơn, sờ sờ cái đầu nhỏ của hẳn: “Kẻ địch nói không chừng sẽ trở lại, trước tiên ta dẫn người rời khỏi nơi này đã.”

Sau khi Phượng Vũ đi không bao lâu, một người mặc áo choàng màu đen vội vã xông vào nhà gỗ. Nhìn thấy cảnh tượng máu tanh bên trong, khuôn mặt giấu dưới áo choàng không khỏi biến sắc: “Vẫn là đến chậm, lại để cho người của Thánh điện Quang Minh vượt lên trước một bước!”

Hắn không cam lòng, trở lại trong phòng lục lợi khắp nơi, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, không khỏi thất vọng lắc đầu: “Chỉ mong bí tịch đừng rơi vào tay của những người kia.”

Nói xong, chân hẳn khễ giẫm lên sàn nhà, trên tấm ván gỗ cũ kĩ bỗng nhiên xuất hiện một ấn kí hình tròn, sáng rực lên, bay lên trời. Khi ấn kí bay lên tới thắt lưng của người áo đen thì bóng dáng của hẳn biến mất một cách quỷ mị. Ngay sau đó, ánh sáng tản đi, xung quanh yên tĩnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

“Chủ nhân, phải về Kinh thành sao?” Sau khi rời khỏi cốc Tê Long, đứng ở ngã tư đường, Vân Sâm Lam hỏi.

Phượng Vũ hủy bỏ đề nghị của Vân Sâm Lam: “Không. Vừa rồi ta quan sát thi thể của ma thú, miệng vết thương gây tử vong của bọn chúng cực kì bằng phẳng, nhất định là bị người khác dùng vũ khí sắc bén chém chết; hơn nữa có không ít ma thú chạy trốn ra ngoài đều là sau lưng có vết thương mà chết, điều này nói rõ hung thủ cực kỳ tàn nhẫn, vừa bắt đầu đã không có ý định ở lại thương lượng. Còn nữa, trong vũng máu nổi lên không ít bột màu đen, ta đoán những thứ kia là ma thú bị pháp thuật đuổi theo giết chết. Tất cả dấu hiệu đều chứng minh thực lực kẻ tìm đến Ban Tư gây chuyện rất mạnh, có lẽ là hẳn là kẻ thù cũ, cũng có khả năng là kẻ thù không đội trời chung của Ma Vực — Thánh Điện Quang Minh!”

Không ngờ chỉ quan sát trong khoảng thời gian ngắn, nàng đã có nhiều phán đoán như vậy, Vân Sâm Lam không khỏi xấu hổ nói: “Ta có thể nhìn rõ pháp thuật trong phạm vi trăm dặm, nhưng thông tin lấy được còn không nhiều bằng chủ nhân.”

“Là do hoàn cảnh tạo thành thôi, ta biết người ghét vết máu, cho nên sẽ không đặc biệt đi quan sát mấy thứ kia. Điều này cũng khó trách.”

Phượng Vũ suy tư nói: “Nếu quả thật là Thánh Điện Quang Minh, nói như vậy không chừng bọn họ cũng theo dõi sư phụ. Con mèo nhỏ không phải nói cho chúng ta biết, Ban Tư đi hướng Bắc sao. Trước tiên ta đưa tin cho sư phụ, rồi đi tìm người, hỏi một tiếng xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào. Nếu là ông ấy bị người để mắt tới, ta còn có thể giúp một chút.”

Mặc dù trước kia Ban Tư là một trong năm thuộc hạ tinh nhuệ dưới quyền Ma Quân, thực lực vượt qua cả Ngự Linh Sư, nhưng sau đại chiến bị thương rất nặng, thậm chí không còn cách nào tiếp tục tu hành nữa, chỉ có thể dựa vào việc chỉ huy ma thú tới ngăn địch. Cho nên Phượng Vũ vô cùng lo lắng cho hắn.

Nói tóm tắt tính huống trước mắt, Phượng Vũ sử dụng pháp thuật lập tức truyền tin cho Luci. Chỉ trong chốc lát, đã có hồi âm của Luci. Phượng Vũ

không kịp chờ đợi lập tức mở ra xem, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói: “Thật tốt quá, sư phụ không có bị người của Thánh Điện theo dõi, nhưng hiện tại sư phụ sắp tiến vào chỗ bí cảnh để tu luyện, trong thời gian ngắn không kịp trở về. Chuyện của Ban Tư, để ta lo!”

“Ngài muốn đi về hướng Bắc?” Sau khi nghe được quyết định của Phượng Vũ, Chu Tước Hỏa Linh vẫn giữ bộ dạng thanh thản không nhận được nhú lại lông mày mỹ lệ: “Nơi này đã là chốn cực bắc của đại lục Tây Phong, lại tiếp tục chạy về phía trước chính là đại lục Bắc Minh. Nếu muốn tới bên kia, cần phải xuyên qua Tử Vong Chi Cốc dài đến chín ngàn dặm.”

“Tử Vong Chi Cốc?”

“Đúng vậy. Nó đã tồn tại từ xưa khi chủ nhân trước của ta còn sống. Nơi đó tràn ngập ma thú đáng ghê tởm và nguy cơ trập trùng mà có lẽ linh sĩ bình thường cho đến cuối đời cũng không thể thấy được. Hơn nữa, tất cả ma thú biết bay đến đó đều sẽ mất đi khả năng bay lượn, chỉ có thể đi bộ mà qua.”

Sắc mặt Chu Tước nặng nề nhìn thẳng Phượng Vũ: “Chủ nhân trước kia của ta từng một mình đi vào Tử Vong Chi Cốc, kết quả hãn tốn khoảng hai năm mới có thể thoát thân ra ngoài. Hơn nữa sau khi rời khỏi Tử Vong Chi Cốc, gần một năm hãn không thể xuống giường.”

“Nhưng hướng Bắc chỉ có một con đường, rất có thể Ban Tư chạy trốn tới nơi đó.” Phượng Vũ trầm ngâm chốc lát, phân phó cho Vân Sâm Lam: “Sâm Lam, dùng kỹ năng dò xét của ngươi, tìm xem những con đường khác có hành tung của Ban Tư hay không.”

“Vâng, chủ nhân.” Vân Sâm Lam biến trở về hình dạng Độc Giác Thú , giương cánh bay lên cao, bay đi hơn mười dặm. Khoảng chừng một tiếng sau, hãn trở lại phục mệnh: “Chủ nhân, ta dò xét phạm vi ba ngàn dặm, không phát hiện Ban Tư, cũng không có người nào giống hãn.”

Nghe vậy, Phượng Vũ cũng không nghĩ thêm: “Hắn nhất định đã xông vào Tử Vong Chi Cốc rồi.”

“Như vậy, ngài.”

“Về tình về lý, ta đều muốn đi tìm hắn.”

“Được rồi, ta sẽ dốc toàn lực để bảo vệ ngài.” Ở chung đã được một khoảng thời gian, Chu Tước hiểu rõ tính khí của Phượng Vũ, cũng không hề khuyên can nàg nữa.

Thấy nàng khó có được nghiêm túc, Phượng Vũ giọng cũng thở ra nhẹ nhõm: “Đừng khẩn trương như vậy, người cũng đã nói, chủ nhân trước kia của người đi vào đó một mình, mà ta lúc này chẳng những có Sâm Lam, còn người nữa, bàn về thực lực mạnh hơn hắn nhiều.”

“Còn có đệ còn có đệ!” Tiểu Đoàn Tử không cam lòng bị bỏ lại phía sau bắt được tay của Phượng Vũ, dùng sức lay: “Tỷ tỷ, còn có đệ!”

“Đúng đúng đúng, còn đệ nữa.” Phượng Vũ không chờ mong tiểu tử này sẽ làm ra được thành tựu gì.

Thấy thế, Chu Tước rớt cuộc buông lỏng lỏng mày đang nhíu chặt, cười yếu ớt nói: “Xin lỗi ngài, bởi vì vị chủ nhân trước của ta do năm đó một mình xông vào Tử Vong Chi Cốc bị thương quá nặng, mắc bệnh một thời gian dài, cuối cùng bệnh cũ tái phát qua đời. Cho nên ta mới luống cuống như thế.”

“Yên tâm đi, ta bảo đảm nhất định sẽ không chết trước người.” Phượng Vũ tự tin nói.

Nghe vậy, Chu Tước càng vui vẻ hơn: “Cảm tạ các vị thần linh, để cho ta gặp được chủ nhân như ngài.”

“Ừm, đừng nói những lời đó... Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau lên đường thôi.” Được ca ngợi trình trọng như thế, Phượng Vũ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, vội vàng xoay người sang chỗ khác nói với Vân Sâm Lam: “Sâm Lam, người không thích mấy thứ dơ bẩn, mau trở về không gian ma thú đi.”

“Không, thân là thú cưỡi của ngài, ta nhất định phải sửa tật xấu này.” Trong mắt Vân Sâm Lam, ngọn lửa quyết tâm lạnh lẽo cháy lên hùng hực: “Hãy để cho ta tiếp tục đi bên cạnh ngài!”

Tử Vong Chi Cốc là kẽ hở giữa hai đại lục, hai bên trái phải đều là vách tường nham thạch cao tới mây xanh, mặc dù cách nhau thật xa, vẫn che Tử Vong Chi Cốc cực kỳ chặt chẽ như cũ, âm u không thấy một chút ánh nắng nào, tất cả phải dựa vào một loại thực vật giống như đèn lồng phát ra ánh sáng bạc, lơ mơ chiếu sáng con đường, hoặc là lợi dụng pháp thuật để chiếu sáng.

Mà cây cối ở trong đó hoàn toàn không xanh tươi giống những nơi khác, nơi nơi đều là không khí trầm lặng chán chường. Chỉ cần nhìn màu xám tro không có ranh giới, lại nghĩ đến những nguy hiểm ẩn giấu bên trong, đủ để người thường chân tay bủn rủn, tim và mặt đánh nhau, dừng lại không bước tiếp.

Phượng Vũ chưa từng quên việc tính toán. Từ lúc vừa mới bắt đầu đi xuống Tử Vong Chi Cốc, dần dần đi tới nơi bằng phẳng này, Phượng Vũ biết trải qua mười ngày, các nàng đã đi qua phía ngoài Tử Vong Chi Cốc, tiếp tục tiến vào bên trong.

Một tiếng ma sát nhỏ đến nỗi người bình thường hoàn toàn không thể phát hiện, một con Thạch Văn Tích Dịch lén lút nấp sau bụi cỏ đột nhiên vươn người lao ra. Khi thân mình nó đứng thẳng lên thậm chí còn vượt qua Vân Sâm Lam cao nhất trong đội ngũ, mắt thấy đầu lười phân nhánh đỏ

tươi lao thẳng về hai mắt Phượng Vũ đang đi tuốt ở phía trước, Tiểu Đoàn Tử được bảo vệ ở chính giữa hoảng hốt thét lên, vội vã che miệng lại.

Tiếng kêu sợ hãi chưa hết, song kiếm Chu Tước vẫn không rời tay Phượng Vũ đã tấn công như tia chớp, cắt đứt đoạn lưỡi dài chừng ba thước của Thạch Văn Tích Dịch, cũng ngay sau khi xác định chính xác màu vảy của nó, tìm được điểm đỏ duy nhất dưới cổ, đâm thẳng vào.

Ầm!

Bị đâm trúng điểm yếu, Thạch Văn Tích Dịch hừ cũng không hừ một tiếng đã mất mạng, thẳng tắp ngã xuống đất.

Tiểu Đoàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, Phượng Vũ đã tỉnh táo bắt đầu nhận xét: “Thực lực con ma thú này cũng cao hơn những con trước kia chúng ta gặp phải, chúng ta thật sự đi vào bên trong rồi. Tiếp theo mọi người nhất định phải càng thêm cẩn thận.”

Nói xong, nàng lưu loát lau đi vết máu trên thân kiếm, vỗ vỗ đầu Tiểu Đoàn Tử: “Trở về không gian ma thú thôi, tiếp tục như vậy nữa, ta không bị ma thú đánh trúng, cũng bị đệ thét chói tai hù chết trước rồi.”

Vốn là lời nói đùa, lại làm Tiểu Đoàn Tử khổ sở cúi thấp đầu: ý vào chủ nhân súng ái, bản thân chỉ mãi chơi đùa, quên đi việc nâng cao thực lực, đến nỗi hiện tại trở thành vật cản trong đội ngũ. Nếu như thực lực mình đủ mạnh, hiện tại sẽ không phải buồn phiền thế này.

Nghĩ tới đây, Tiểu Đoàn Tử nhỏ giọng nói: “Được, đệ sẽ vào không gian ma thú để tu luyện.”

“Ừ, thật biết nghe lời, vào không gian ma thú chơi với Tiểu Hắc Miêu đi.” Phượng Vũ nhìn ra mắt mát của tiểu Đoàn Tử, xoa bóp mặt của nó, lại không để lời của nó trong lòng. Dù sao, Tiểu Đoàn Tử có thói quen lưỡi biếng. Nó mà nói tu luyện, 100% là chỉ ngủ.

Sau khi Tiểu Đoàn Tử trở lại không gian ma thú, Chu Tước nói với Phượng Vũ: “Cũng đã mười ngày, vẫn không phát hiện tung tích của bạn ngài.”

“Tử Vong Chi Cốc lớn như vậy, nếu là hãn cố ý ẩn núp, chúng ta cũng rất khó tìm được hãn. Chỉ là đi tới tận đây, chúng ta vẫn không phát hiện dấu vết đánh nhau. Nhìn từ góc độ tốt, điều này nói rõ kẻ địch cũng chưa tìm được hãn.”

Nói tới chỗ này, vẻ mặt Phượng Vũ chợt trở nên cảnh giác: “Phía trước có người!”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại

Nghe vậy, Vân Sâm Lam lập tức quát nhỏ: “Ánh thế chi quang ——”
”Hiện!” Ánh sáng như nước tầng tầng trải rộng ra, khuôn viên trăm dặm từng cọng cây ngọn cỏ, toàn bộ đều rõ ràng chiếu vào trong đầu hắc. Trong chốc lát, hắc lập tức tìm được mục tiêu: “Chủ nhân, phía trước hơn mười dặm có một nam nhân hơn 20 tuổi. Nhìn dáng dấp chắc là tu vi không thấp.”

Tử Vong Chi Cốc xưa nay tiếng xấu vang dội, hiếm có người đi vào. Người bình thường muốn từ Tây diện Phong Đại lục đi Bắc Minh, cũng tình nguyện đi đường vòng của Nam Đồ Đại lục, cho dù đường ngoặt ghè, tốn thêm vài tháng cũng cam tâm. Dù sao, tánh mạng mới là quan trọng nhất.

Người dám một mình tiến vào cốc, không phải tu sĩ ý mình có đầy đủ thực lực, chính là ——

“Hắc sẽ không phải là ma thú hóa thành hình người chứ?”

Suy nghĩ mấy lần, Vân Sâm Lam lắc đầu một cái: “Ta xem không giống ——, chủ nhân, hắc phát hiện chúng ta, đang dốc hết sức chạy tới đây.”

“Hả?” Phượng Vũ nhớ lại, mặc dù Ánh thế chi quang của Vân Sâm Lam nhìn như danh tiếng rất to lớn, thực tế ngoại trừ nàng và Vân Sâm Lam, những người khác không thể thấy được. Người tới không thể nào sử dụng pháp thuật mới biết được hành tung của các nàng, hắc là bằng tri giác cảm nhận được khác thường. Nói cách khác, người này thực lực rất mạnh.

Chu Tước và Vân Sam La cũng nghĩ tới điều này, không đợi Phượng Vũ phân phó, họ liền một trái một phải đứng ở trước người Phượng Vũ, như vậy vừa có thể bảo vệ Phượng Vũ, vừa có thể tạo thành tam giác hợp quốc chi thể.

Đại khái sau một hai phút, một nam nhân vội vàng chạy tới trước mặt nhóm người Phượng Vũ đang đứng yên. Chú ý huy chương hạ cấp vô cùng kiêu ngạo trên cổ áo Phượng Vũ, vốn là đồ ịch ý rào rạt lại tan ra mấy phần, rõ ràng cho thấy thủ lĩnh ba người này Phượng Vũ nên hỏi “Tiểu thư xinh đẹp, Tử Vong Chi Cốc này nổi tiếng rất xấu, không biết vì sao người tới đây?”

Khi hẩn quan sát Phượng Vũ, đồng thời Phượng Vũ cũng quan sát hẩn. Chỉ thấy người này chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, đôi mắt thâm thúy, cái mũi cao, có một loại anh tuấn đặc biệt. Trên người mặc một cái áo xám rộng lưng thùng, đai lưng tùy ý buộc lại một cái, đung đưa giống như lúc nào cũng có thể rớt ra. Một bộ dáng dâm dục hào sảng.

Người này nhìn không tầm thường chút nào, nhưng Phượng Vũ đang lặng lẽ thả ra Tinh Thần lực thử dò xét tu vi của hẩn thì lại lấy làm kinh hãi, kín đáo mà giấu diếm, khi giơ tay nhắc chân không bao giờ tiết ra ngoài sức lực dư thừa, đối với điều khiển đấu khí có thể nói thuần thục vô cùng. Chỉ nhìn đến công phu này, hẩn ít nhất là cao thủ trung cấp Đấu Sĩ.

Ở Tát Lan Tạp, chỉ có thực lực cao hơn đối thủ mấy cấp trở lên, mới có thể nhìn một cái là nhìn thấu thực lực của đối phương. Giống như Phượng Vũ vậy phải có Tinh Thần lực cường đại đến biến thái, có thể tùy ý dò xét cảnh giới người khác, có thể nói là có một không hai.

Nam tử hào sảng này có tu vi là trung cấp, nhìn hẩn không biết thực lực của nhóm người Phượng Vũ, vốn đang âm thầm cảnh giác. Khi ánh mắt rơi vào huy chương trước ngực Phượng Vũ thì mới bừng tỉnh hiểu ra, cho rằng cấp bậc kém hơn bao nhiêu cũng không có quan hệ.

Chú ý tới ánh mắt của nam tử dáng vẻ hào sảng, Phượng Vũ biết hẳn hiểu lầm mình chỉ có thực lực hạ cấp. Nhưng đi lại bên ngoài, có lúc bị người coi thường, so với lúc bị người xem trọng còn phải đề phòng gấp đôi, nàng cũng không hề giải thích nữa, tự giới thiệu bản thân: “Ta tên là Phượng Vũ, xin hỏi các hạ là?”

“Tại hạ Mạnh Nguyên Phủ. Vì thay bạn tốt tìm thuốc, mới xông vào Tử Vong Chi Cốc. Không biết vì sao Phong tiểu thư lại đến đây?”

Kể từ sau khi cơ thể lớn lên, Phượng Vũ đi lại trong thành thì phát hiện có rất nhiều nam tử hoặc là thèm thuồng hoặc là ánh mắt đầy ý dâm dăng nhìn chăm chăm nàng, giống như là hận không khoét một cái động ở trên người nàng. Phượng Vũ dieendandlee quyddoon rất là ghét những thứ sắc quỷ này. Lúc này thấy ánh mắt Mạnh Nguyên Phủ thản nhiên, không tránh không né, trong lòng sinh ra mấy phần hảo cảm đối với hắn: “Mạnh tiên sinh, ta là vì tìm kiếm một người bạn mới đến tới nơi đây.”

“Bằng hữu.” Mạnh Nguyên Phủ nghe vậy cười một tiếng: “Không nhìn ra Phong tiểu thư tuổi còn trẻ, đối với bằng hữu cũng cực kỳ nghĩa khí. Nếu gặp lại lần nữa, ta nhất định muốn mời tiểu thư uống một bữa. Hiện nay xin thứ cho Mạnh mỗ chuyện quan trọng trong người, không thể phụng bồi rồi.”

“Mạnh tiên sinh xin cứ tự nhiên.”

“Sau này còn gặp lại.”

Sau khi xác định hai bên không tạo ra uy hiếp cho đối phương, tế nhị và địch ý giữa hai người biến mất không thấy nữa, sau khi nói lời từ biệt, Mạnh Nguyên Phủ cũng giống như lúc tới, triển khai thân hình chạy đi, nháy mắt liền biến mất ở trong đám thực vật màu xám.

“Chủ nhân, người này nói là tới hái thuốc, nhưng một chút không giống.”

“Vậy sao, thì ra là người cũng đã nhìn ra.”

Chu Tước nói: “Dĩ nhiên. Lúc tới hãn đập ngã một mảnh U Vân thảo, lúc đi lại đập gặp vài cọng tử bông tuyết, hai thứ này đều là dược liệu cơ bản nhất. Nếu hãn hiểu được dược lý, mặc kệ vội như thế nào, cũng sẽ tránh dược liệu ra.”

“Người nói không sai, nhưng có thể hãn hoàn toàn không biết y lý, chỉ biết là cần phải tìm loại dược liệu nào, tự nhiên sẽ không lưu ý đến những thứ khác. Chỉ là, nếu không cẩn thận sẽ gây ra sai lầm lớn. Nếu lần sau gặp lại hãn, phải đề phòng nhiều hơn.”

Nói xong, Phượng Vũ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, nhìn Chu Tước và Vân Sam Lam: “Lại có người đến, hôm nay thật là náo nhiệt. Nhóm người này tương đối nhiều, hình như tu vi cũng không yếu, chúng ta cẩn thận chút.”

Nhóm người Phượng Vũ mới vừa ăn núp tốt, liền có tám nam tử mặc trường bào màu trắng bạc sải bước đi, vừa đi vừa oán trách:

“Không chừa một mống, lão già đáng chết kia cứ nhiên chạy đến Tử Vong Chi Cốc, làm hại chúng ta cũng phải đuổi theo đi vào, chuyến này thật là thua thiệt lớn!”

“Ha, lúc trước cũng không biết là người nào, ở trước mặt Thánh Tế tư đại nhân khoe khoang khoáng lác, vỗ ngực ầm ầm, tuyên bố chỉ cần nhìn thấy tàn dư này của Ma Vực, bảo đảm bắt vào tay. Thật ra thì người ta không phải là quả hồng mềm dễ bóp.

Lần này đá trúng thiết bản đi.”

“Đừng chỉ nói ta, các người cũng không phải như vậy sao. Nếu không phải ban đầu nghe nói trước đây lão đầu kia không phải con của Thiên đại nhân nên bị một chương của Quang Minh Chi Tử, đã thành phế nhân, ai lại không giành nhau tới tranh công?”

Đời trước Quang Minh Chi Tử không phải là Thiên đại nhân, danh xưng này vừa nói ra khỏi miệng, liền đưa tới một mảnh yên lặng, chỉ chốc lát sau, âm thanh của một người tuổi tác đã cao vang lên, quát lớn: “Thánh Tế tử đại nhân dù chưa nói rõ, nhưng ngay từ sáu mươi năm trước, danh xưng này ở Bắc Minh Thành cũng đã trở thành cấm kỵ. Người còn có dũng khí mà nói ra sao?”

“Đội trưởng, ta...ta sai rồi.”

“Biết lỗi là tốt rồi, thật may là đây là Tử Vong Chi Cốc, nếu ở Quang Minh thành người dám nói ra lời này, cả đội phải dùng tà thuật mê hoặc người khác để giải quyết người tại chỗ!”

Nghe đến đó, trong lòng Phượng Vũ không khỏi nghi ngờ: Quang Minh Thánh Điện là tông giáo có nhiều tín đồ nhất bốn đại lục, chẳng những thế lực khổng lồ, giáo lý lại càng thêm từ bi để giúp đời, người đời luôn làm theo những việc này. Nàng vốn tưởng rằng việc này là không đúng.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 91.2

Đi bắt Cam Ma La chỉ là một cái lệ, không nghĩ đến hôm nay nghe được đối thoại của mấy người này, hình như thành Quang Minh quản lý thuộc hạ vô cùng nghiêm nghị, nói sai một câu cũng dẫn tới họa sát thân. Nơi này nữa phần tử bi cũng không thấy? Ngược lại còn rất tà đạo.

Hết sức suy nghĩ, người được gọi là đội trưởng này là nam tử lớn tuổi nhất thả ra một trận pháo hoa, bay tới mái vòm phát ra ánh sáng rực rỡ: “Họ Mạnh kia làm thợ săn có phần thưởng cũng nên đến Cốc rồi, hỏi trước hẵn một chút có tìm được đầu mối gì hay không.”

“Đội trưởng, chẳng lẽ người không tin chúng ta? Lão đầu kia chỉ ỷ vào lợi thế may mắn chạy trốn được. Lấy thực lực của chúng ta, chỉ cần tìm thêm một chút, nhất định có thể bắt được hẵn! Ngài cần gì phải tìm người ngoài tới hỏi?”

“Hắc hắc, ta đương nhiên tin tưởng thực lực của các người. Chỉ là, cái Cốc chết tiệt này có quá nhiều tà khí, vẫn không thể đi sâu vào đó. Đã có một gia hỏa tham tiền thay chúng ta ra sức, ta đang vui vẻ lợi dụng hẵn.”

“Nhưng đội trưởng, trước khi xuất phát Thánh Tế tư đại nhân yêu cầu chúng ta tuyệt đối giữ bí mật, nếu sau này tiểu tử họ Mạnh tiết lộ ra hành tung của chúng ta, vậy.”

“Đồ ngu ngốc, chuyện người có thể nghĩ đến lẽ nào ta không nghĩ đến. Một khi có được tình báo mà hẵn tìm, ta đã giết hẵn rồi.” Đội trưởng làm một cái động tác sát, cười hả hê: “Đến lúc đó còn có ai biết không?”

“Đội trưởng quả nhiên anh minh thần võ!”

“Có thể đi theo ngài thật là vinh hạnh cả đời của chúng ta!”

Âm thanh thúc ngựa từng trận, làm ấn tượng của Phượng Vũ đối với Minh Thành đã kém đến nỗi cực điểm: Hành vi của những tính đồ này, quả thật so cường đạo còn không bằng, ít nhất cường đạo cũng coi trọng đạo nghĩa, sẽ không làm chuyện đuổi cùng giết tận. Nhưng bọn hăn lại không hề cố kị!

Lúc trong tim Phượng Vũ đang oán thầm, từ xa một người tới gần, chạy tới trước mặt bọn người áo bào màu bạc. Phượng Vũ lạnh lẽ nhìn, đúng là Mạnh Nguyên Phủ mới đi mà giờ đã quay lại.

“Mạnh mẽ gặp qua chư vị đại nhân.” Mặc dù đối phương người đông thế mạnh, ngân y hộ vệ vừa cao cao tại thượng trực hệ của thành Quang Minh, giọng nói Mạnh Nguyên phủ vẫn như cũ không kiêu căng cũng không siểm nịnh.

Thấy hăn không có lấy lòng vuốt mông ngựa, trên mặt đội trưởng lộ ra vẻ không vui, hiển nhiên là không biết thưởng thức vẻ ngông nghênh của hăn, nhưng nể tình người này sẽ chết nhanh thôi, cũng không còn so đo nhiều thứ, tùy tiện hỏi” Tiểu Mạnh, người đến Cốc đã bao lâu? Rồi Có tra được hành tung của lão đầu kia không?”

“Đội trưởng các hạ, lão đầu kia tuy là cao thủ ẩn dấu hành tung, nhưng cũng không phải là không tìm ra dấu vết gì. Mười ngày trước ta đi vào cốc, một đường theo dõi đến đây, đã cách lão đầu này càng ngày càng gần, chỉ cần tìm nửa ngày nữa, ta tin tưởng nhất định có thể tìm được hăn.”

“Đừng, người tiến cử người nói cho ta biết, kỹ năng truy tìm của người là số một, người đã nói như vậy, nhất định sẽ không sai rồi.”

Nói xong, đội trưởng cố làm ra vẻ thân thiết nói: “Tiểu Mạnh, nếu như nhiệm vụ này hoàn thành, ta đồng ý thù lao của người một phần cũng không ít. Người đã nói chỉ cần chờ, vậy chúng ta ở nơi này chờ tin tức tốt của người.”

Sau khi Mạnh Nguyên Phủ ứng lên tiếng rời khỏi, nhìn bóng lưng của hắn, đội trưởng và thủ hạ là mấy ngàn y hộ vệ, đều không hẹn mà cùng nhau lộ ra nụ cười như ý vì thực hiện được gian kế: tiểu tử, một khi nhiệm vụ hoàn thành sẽ là ngày chết của người. Muốn thù lao, đợi kiếp sau đi!

Bọn này tự cho là gia hỏa này thế nào cũng trúng kế nhưng không nhớ đến, cách bọn hắn không xa, đang có người dùng ánh mắt hài hước quan sát bọn họ, giống như là đợi một đám heo mập bị làm thịt.

“Chủ nhân, ngài có tính toán gì?” Trở lại không gian ma thú Vân Sâm Lam thấy Phượng Vũ đang yên ổn ẩn núp trong hang động, không chút ý muốn rời đi, không nhin được hỏi.

Phượng Vũ lười biếng nói: “Đã có người đi trước chúng ta một bước để tìm người, vậy chúng ta ngồi mát ăn bát vàng là được.”

“Thì ra là như vậy.” Vân Sâm Lam bưng tỉnh hiểu ra

Không nhìn ánh mắt khâm phục của ma sủng, Phượng Vũ nói: “Cách thời gian ước định còn nửa ngày, trái phải vô sự, ta vừa vặn có thể nhân cơ hội tu hành, người thay ta lưu ý động tĩnh bốn phía.

“Vâng”

Trời sinh có thể dò xét động tĩnh trong khuôn viên trăm dặm, Độc Giác Thú có thể vì mình hộ pháp, Phượng Vũ hết sức yên tâm. Phân phó hoàn tất, nàng lấy ra quyển bí quyết Ngự Linh, thả ra một cái hỏa cầu chiếu sáng nho nhỏ, bắt đầu nghiêm túc đọc.

Cái này là do cổ văn viết thành quyển bí quyết Ngự Linh nên nguyên văn vô cùng khó hiểu, nhưng cũng may Bàn Tư đã sớm giảng giải cặn kẽ cho Phượng Vũ nhiều nội dung chính, từng trao đổi với nhau, nên lúc nàng đọc cũng không quá khó khăn.

Nghiêm túc nhìn xong một lần, Phượng Vũ thu lại quyển sách, bắt đầu giống như trong sách nói, điều khiển linh lực trong kinh mạch.

Nội dung quan trọng của Ngự Linh Sư là có thể điều khiển các nguyên tố tự nhiên một cách kì diệu. Trước cửa Ngự Linh, cường hãn nhất là Ma Pháp Sư, thủ pháp thi triển pháp thuật cũng như đưa trẻ vụng về vẽ xấu vậy. Từ cổ chí kim, đã từng có người may mắn đã từng có được quyển bí tịch này, nhưng cuối cùng lại bởi vì thiên phú không đủ, mặc kệ bỏ ra bao nhiêu cố gắng cũng tu luyện không thành công.

Phượng Vũ tự nhiên không có những phiền não này. Nàng đã lĩnh ngộ được ngưỡng cửa điều khiển linh lực tự nhiên. Ngồi thiền hồi lâu, mở hai mắt ra lần nữa thì mặc dù bản thân ở một cái hang nhỏ hẹp âm u trong Tử Vong Hạp Cốc, nàng cũng cảm thấy sáng khoái tinh thần không nói thành lời. Thế giới này từng cọng cây ngọn cỏ, cũng so với trước kia rõ ràng là tự nhiên hơn. Trong cơ thể càng có một loại cảm giác tràn đầy, nhao nhao muốn thúc giục nàng thử bản lĩnh đó một lần. Phàm là cảm giác này, đều là dấu hiệu lên cấp.

Nhưng nghĩ đến nếu kinh động đám người kia kế hoạch miễn phí công sức mà có thể tìm được Bàn Tư sẽ phải thất bại, ánh mắt Phượng Vũ chợt lóe, đành nhịn xuống khát vọng muốn thử tài năng một lần.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 91.3

May mà không lâu sau đó, Mạnh Nguyên Phủ lại hiện thân lần nữa, nói với ngân y hộ vệ đang tán gẫu hoặc ngủ gật: "Đã tìm được tung tích người nọ, ta sẽ mang bọn người đến đó."

"Được được được! Tiểu Mạnh, làm phiền người rồi." Đội trưởng mừng rỡ, "Chờ đến khi hoàn thành, ta lập tức trả thù lao cho người!"

Nói xong, ngân y hộ vệ lập tức đi về phía Mạnh Nguyên Phủ dẫn đường. Phượng Vũ đã âm thầm cảm giác qua, biết mấy con con chó săn của thành Quang Minh này thực lực bình thường, nhưng nếu dò xét Mạnh Nguyên Phủ thì hẳn có chỗ hơn người, khó bảo đảm sẽ không bị hấn phát hiện, nên đi theo thì cách 1 đoạn khá xa.

Đi qua một sân cỏ trống trải thì Phượng Vũ cố ý kéo dài khoảng cách với đối phương. Nhưng lúc nàng quay lại thì không tìm được bóng dáng của bọn họ. Tám gã ngân y hộ vệ và Mạnh Nguyên Phủ, dường như biến mất không có tung tích.

Thấy thế, trong lòng Phượng Vũ biết bọn họ nhất định tiến vào một nơi bí mật. Đang định dò xét, chợt nghe tiếng kêu đau.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy cái cây to đột nhiên trở thành vỏ cây đồng loạt rơi xuống, lộ ra diện tích rộng rãi bên trong. Trên cơ thể, trên mặt của ngân y hộ vệ đều bị thương đến mức chảy máu, nhưng chỉ là vết thương nhẹ. Nhưng đủ cho bọn họ thẹn quá hóa giận nhảy dựng lên mắng to.

Đội trưởng càng thêm tức giận không kiềm chế được, che lỗ mũi không ngừng chảy máu mắt: "Thằng nhóc chết tiệt! Lại dám dẫn chúng ta vào bẫy! Người muốn đối nghịch với Quang Minh Thánh Điện sao? !"

Trong mắt Mạnh Nguyên Phủ lóe lên một tia tức giận, nhưng lại tính toán một chút, nghĩ đến thù lao còn chưa tới tay, lại mạnh mẽ khắc chế: "Ta sợ đứt dây động rừng, lúc trước khi dò xét không dám đến quá gần. Hơn nữa, mới vừa rồi ta cũng nhắc nhở các người, không nên hành động thiếu suy nghĩ, để tránh trúng mai phục của kẻ địch. Nếu các người không tự tiện xông vào, các người sẽ bị như vậy hay sao?"

"Theo như người nói, thì chúng ta không đúng sao? !" Đội trưởng then quá hóa giận, "Vốn còn muốn để cho người sống lâu một chút, người lại dám bất kính với ta, hiện tại ta lập tức làm thịt người!"

Nghe đến đó, Mạnh Nguyên Phủ cũng không kiềm chế lửa giận nữa, cười lạnh nói: "Thì ra là người đã sớm quyết định muốn giết người diệt khẩu, cái gọi là thành Quang Minh từ bi tế thế quả nhiên là ẩn lang giấu cẩu đất (*), khó trách sẽ thu nạp loại người bại hoại như các người! Đã như vậy, ta làm sao cần khách khí với người!"

(*): thứ bản thủ

Hắn đánh đòn phủ đầu, rút ra trường đao dát vàng bên hông nhắm đầu của đội trưởng chém tới.

Đội trưởng tuy mạnh miệng, nhưng đao pháp không phải là đối thủ của Mạnh Nguyên Phủ, sau khi bị công kích đến chặt vật, hắc vôi vàng phóng ra một Ma Pháp Hệ Thổ. Đáng tiếc khối đá như mưa bay chưa gần đến Mạnh Nguyên Phủ, đã bị hắc phóng ra đầu khí bản ngược trở về.

Thấy đội trưởng gặp khó khăn, ngân y hộ vệ như con nít kêu to tiến lên trợ quyền, lại bị Mạnh Nguyên Phủ một đao một nhẹ nhõm đánh bay.

Thấy thế, trong lòng đội trưởng cả kinh nho nhỏ: tên thợ săn tiền thưởng này lại có tu vi nhất trung cấp! Mình chỉ là hạ cấp, thuộc hạ cơ bản đều là hạ cấp. Hạ cấp trung kỳ thực lực sai biệt cực lớn, chỉ có dựa vào chiến thuật liên thủ, có lẽ còn có một hai phần phần thắng.

Nghĩ tới đây, hấn lập tức hô:"Ngân Dực chia làm bảy người, kết trận nghênh địch!"

Mặc dù cử chỉ không đứng đắn, nhưng đám người này cũng từng chịu qua huấn luyện ma quỷ của thành Quang Minh. Sau khi nghe được hiệu lệnh, tất cả đứng thành một hàng phối hợp chặt chẽ, tấn công phòng thủ có đủ trở thành mô hình nhỏ của trận pháp.

Mạnh Nguyên Phủ vừa nhìn thấy thì nhíu mày:"Minh Thành bắc đấu trận?"

"Tiểu tử, coi như ngươi có mấy phần kiến thức, ngược lại ta muốn nhìn, ngươi có thể di chuyển ở trong trận bao lâu!" Đội trưởng vung tay lên, "Lên!"

Trận này vừa xuất ra, Mạnh Nguyên Phủ mới vừa rồi còn khí thế hơn người trong nháy mắt bị áp chế. Cho dù đao của hấn chém người nào, luôn có người khác thay người nọ đỡ, cũng chuyển thủ thành công (*). Hấn nghĩ muốn lấy tốc độ giành thắng lợi, tự mình thoát thân, cũng không nhanh bằng trận pháp này, luôn có người trước hấn một bước, ngăn ở nơi hấn muốn đi qua.

(*): chuyển phòng thủ thành tấn công

-- Thành Quang Minh, quả nhiên có chỗ độc đáo! Cái mạng của mình mất đi cũng không sao, nhưng nếu mất đi, lại có bằng hữu tốt đến mau thuốc cho mình?

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt Mạnh Nguyên phủ lóe lên một tia kiên quyết. Khi hấn vừa quyết định cho dù bị thương cũng liều chết xông ra ngoài, thì lại nghe có một âm thanh quen thuộc vang lên ở sau lưng: "Tám đánh một, thật không biết xấu hổ."

Đột nhiên nghe được âm thanh thứ ba không phải của người phe mình và Mạnh Nguyên Phủ, đội trưởng sợ hết hồn. Nhưng sau khi thấy rõ Phượng Vũ đi ra khỏi bụi cây to, mấy phần cảnh giác nhất thời biến thành mê muội: "Thật là xinh đẹp."

Không chỉ hấn, bảy tên ngân y hộ vệ tạo thành trận pháp vây quanh Mạnh Nguyên Phủ, không hện mà trái tim cùng nhau rung động, suýt nữa không có tự chủ buông binh khí trong tay ra: "Một cô nương xinh đẹp như vậy, cho dù là Nam Đồ đại lục cũng không có."

"Thành Quang Minh cũng ít thấy, ! Hắc hắc không bằng chúng ta mang nàng."

"Dù sao ở đây cũng là Tử Vong chi cốc, lại nói muốn tới nơi này không là đào phạm thì chính là quan binh. Mà quốc gia nào cũng không có nữ hộ vệ, cô nàng này nhất định là đào phạm! Chúng ta là ngân y hộ vệ gặp chuyện bất bình, giết đào phạm, nói ra là trừ hại cho dân!"

"Không sai không sai! Chúng ta trước mau mau xử lí nam nhân này, rồi trở lại bắt cô nàng đào phạm này!"

Nghe được mấy tên không biết liêm sỉ này trêu chọc, khóe môi Phượng Vũ nâng lên một nụ cười lạnh, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Mạnh Nguyên Phủ cũng có vài phần cảm kích, mấy phần lo lắng: "Tiểu thư, đa tạ người có ý tốt muốn tương trợ, nhưng người nhất định không phải là đối thủ của họ, mau mau rời khỏi đây đi!"

Ở trong lòng hăn, Phượng Vũ chỉ là tu vi hạ cấp, tự nhiên đánh không lại bọn hộ vệ này.

"Hả?" Phượng Vũ lạnh nhạt nói: "Có phải đối thủ hay không, phải thử qua mới biết."

"Không cần hành động theo cảm tình."

Mạnh Nguyên Phủ còn chưa kịp khuyên lần nữa, Phượng Vũ cũng đã ra tay: "Phượng hỏa liệu thiên —— diệt!"

Đối phó những gia hỏa tinh trùng lên não này thứ này, thật ra thì nàng không cần vận dụng Chu Tước Chi Hỏa. Nhưng mới vừa tấn thẳng nàng thật sự ngứa ngáy tay chân nên dùng kẻ địch để thử tay nghề, vì vậy mấy tên ngân y hộ vệ không biết điều, trong lúc không may mắn trở thành "Bia thử nghiệm" của nàng .

Kèm theo tiếng quát là ngọn lửa hùng hực đầy trời cuốn lấy kẻ địch, ngọn lửa chói mắt trong nháy mắt thấp dần dần quy xuống sáng cả một cốc âm u, trong chớp mắt đã cắn nuốt bảy người kia hầu như không còn một mống. Sau đó, ngọn lửa từ từ giảm xuống, chỉ còn màu xám tro trên đám cỏ trống rỗng, bảy người kia, trong một nháy mắt đã bị ngọn lửa thiêu cháy đến ngay cả một mảnh vụn cũng không còn!

Người duy nhất may mắn còn sống sót chính là đội trưởng đang không thể tin vào mắt của mình, cho là mình đang gặp một cơn ác mộng. Hăn khó tin, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, đặt móng ngựa ngòi trên mặt đất, sân cỏ vẫn còn mang hơi nóng nói cho hăn biết, vừa rồi tất cả đều là chân thật .

Hăn rốt cuộc phục hồi tinh thần, khàn cả giọng kêu to: "Người...người lại dám giết chết ngân y hộ vệ của thành Quang Minh! Làm như vậy là đối địch với thành Quang Minh! Không chỉ là người, cả gia tộc người đều sẽ bị thành Quang Minh đuổi giết!"

Nghe vậy, Phượng Vũ cho là hăn ngu xuẩn lắc đầu không dứt: "Người cho rằng, ta sẽ để cho người còn mạng mà có cơ hội để quay về báo tin sao?"

"Người." Thấy tình thế không ổn, đội trưởng vừa định đổi lời nói cầu xin tha thứ, miệng mới vừa mở ra, đã bị Phượng Vũ phóng ra Băng Phong Thuật làm hăn đông cứng, trở thành một tượng đá buồn cười. Lạnh lẽo thấu xương rất nhanh xâm nhập vào tim phổi, máu cũng dừng lưu thông. Tiếp đó, một Thổ Hệ Thuật cuộn cuộn nổi lên đánh tượng đá nát bấy, cái đầu thì rơi xuống đất.

Vỗ vỗ tay cũng không còn tồn tại một chút bụi bậm, Phượng Vũ thầm thở dài một tiếng quả nhiên đối thủ cấp bậc quá thấp đánh nhau vẫn chưa đã ghiền. (=.= chị dã man rợ quá)

Nàng quay đầu vừa định hỏi thăm xem Mạnh Nguyên Phủ có tìm được Ban Tư hay không, lại thấy Mạnh Nguyên phủ cũng giống như tên đội trưởng kia, không có chút hình tượng nào há miệng đứng đó, không khỏi lại nói thầm một câu: "Mới vừa rồi dường như không có đánh trúng hăn mà, tại sao hăn lại có bộ dạng này."

Không chú ý tới ánh mắt kỳ quái của Phượng Vũ, lúc này Mạnh Nguyên Phủ đang vì nàng chỉ cần giở tay nhắc chân một cái đã một mạch giết chết kẻ địch mà mình khó khăn liều mạng nửa ngày cũng không địch lại được mà kinh ngạc, cuối cùng phục hồi tinh thần, vẫn như cũ khó có thể tin: "Người. Không, các hạ không phải là hạ cấp tu vi hay sao?"

Thấy tay hăn run run chỉ huy chương trên vạt áo mình, Phượng Vũ nhún nhún vai: "Ta từng là hạ cấp."

—— Biến thái! Thật là biến thái! Thế mà mình lại bị huy chương lừa, lấy thực lực của nành ít nhất cũng phải cao hơn cấp một! Cũng không biết là tiểu bối của thế gia nào đi ra ngoài, tuổi còn nhỏ đã có thực lực kinh

khủng như thế, chỉ sợ ngay cả thiếu gia con của thiên tài trứ danh Bắc Minh đại lục, nếu so với nàng cũng có chỗ thua kém một bậc.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 91.4

Mỹ nhân khuynh thành này nhìn bề ngoài tuyệt đối không vượt qua mười sáu tuổi, trong lòng Mạnh Nguyên Phủ bắt đầu cảm thấy may mắn, lần đầu tiên gặp mặt mình không có hành động vô lễ.

Trường đao trở lại vào vỏ, hãnh thi lễ với Phượng Vũ một cái: "Các hạ, ân cứu mạng này Mạnh mỗ sẽ dốc sức tương báo. Ngày sau chỉ cần các hạ có điều phân phó, Mạnh mỗ tự nhiên sẽ chết cũng không chối từ."

"Nếu như người muốn báo ân, bây giờ đã có cơ hội."

Nhìn chăm chú vào Mạnh Nguyên Phủ đang nghiêm túc lắng nghe, Phượng Vũ lạnh nhạt nói: "Chỉ cần người nói cho ta biết, người mà dám người kia bảo người tìm đang ở nơi nào, người cũng phải thề tuyệt đối sẽ không tiết lộ tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, thì xem như người đã trả ơn cho ta."

Nghe vậy, Mạnh Nguyên Phủ ngăn người: ngân y hộ vệ của thành Quang Minh muốn tìm lão đầu kia, thiếu nữ thực lực cường đại này lai lịch không rõ mà cũng phải tìm lão đầu kia, chắc có lẽ hẳn liên quan tới cái bí mật trọng đại gì đó rồi.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ nghĩ cách lấy được một chút lợi ích. Nhưng lời hứa của Mạnh Nguyên Phủ đáng giá ngàn vàng, vả lại tính tình trời sanh hào phóng, đã nói phải báo ân, như vậy mặc kệ trên lưng của lão đầu kia có bao nhiêu bí mật làm người ta thèm thuồng, bản thân cũng sẽ không có ý đồ với hắn.

"Tung tích của người kia ta đã thăm dò rõ ràng, nếu tính ra ta vẫn có lợi hơn. Như vậy đi, coi như ta báo đáp một nửa ân tình cho các hạ, còn một nửa kia, cho phép ta ngày sau sẽ báo đáp."

Nói xong, Mạnh Nguyên phủ dùng trường đao cắt lên ngón trỏ, lấy máu làm vật liệu, ở trên mu bàn tay của tay khác trịnh trọng vẽ một Lục Mang Tinh: "Mạnh Nguyên Phủ lấy máu tuyên thề, quyết không tiết lộ chuyện hôm nay. Nếu như tiết lộ nửa chữ, thì tu vi của ta sẽ không còn, rơi vào trong tay của kẻ thù!" Vừa dứt lời, Lục Mang Tinh viết bằng máu giống như kỳ tích, lập tức ẩn vào dưới da hăn, không nhìn ra một chút manh mối nào.

Đối với thợ săn tiền thưởng hàng năm thường đi khắp nơi mà nói, lời thề này không thể nghi ngờ là vô cùng ác độc, do đó có thể nhìn ra được Mạnh Nguyên Phủ đang thành thật.

Nhưng Phượng Vũ đang nghĩ tới một chuyện khác: trước kia khi tán gẫu với Luci thì từng nói đến phong tục các nơi, cũng từng mượn chuyện lập thề này mà nói, phương pháp tuyên thề ở bốn đại lục đều không giống nhau. Trong đó, Dong Binh Đoàn ở Đại lục Tát Tư có thực lực mạnh nhất cũng lấy "máu tường vi" để lập huyết thề, người tu luyện thề bằng hình thức này, nếu làm trái, lập tức lời thề sẽ linh nghiệm.

—— Mặc dù không có nghe sư phụ nói cận kề qua những bước lập huyết thệ, nhưng theo những gì mới nhìn thấy, chẳng lẽ Mạnh Nguyên dùng máu tường vi ư?

Mặc dù trong lòng từng trải qua cái ý nghĩ này, nhưng nếu đối phương không có nói, Phượng Vũ liền không hỏi, chỉ gật đầu một chút: "Mạnh tiên sinh quả nhiên là coi trọng lời hứa."

Nói xong, Phượng Vũ lấy ra một vật quăng cho đối phương.

Mạnh Nguyên Phủ phản xạ có điều kiện trở tay nhận lấy, cũng chỉ là vật liệu ở trong một cái túi. Nghi ngờ mở ra xem, bên trong tràn đầy một túi tinh hạch ma thú, nhìn bên ngoài sẽ thấy ánh sáng linh động, đầy đặn giống như trái cây chín mới vừa lấy xuống, ít nhất đều là tinh hạch của ma thú trung cấp, cho thấy giá trị không nhỏ. Mạnh Nguyên Phủ không khỏi cau mày nói: "Phượng tiểu thư, người đây là có ý gì?"

"Người đến chỗ này là vì kiếm tiền mua thuốc cho bằng hữu đúng không? Việc này đã bị ta phá hỏng, những thứ này coi như là ta cho người mượn."

"À?" Nếu Phượng Vũ nói tặng, Mạnh Nguyên Phủ cơ bản sẽ không nhận. Nhưng nghe nàng nói là mượn, ngược lại ngăn người, vốn là muốn cự tuyệt lời nói, toàn bộ lời nói vọt tới khóe miệng biến thành một tiếng nghi ngờ.

Phượng Vũ trêu chọc nói: "Thế nào, nghe được không phải là ta cho người thì thất vọng sao? Ta không phải cho không, nên sau này người phải trả cho ta."

". Đa tạ Phượng tiểu thư" Mạnh Nguyên Phủ trời sanh tính nghĩa khí thẳng thắn, nhất quyết không phải là hạng người kiêu cách. Thấy Phượng Vũ nói lời chân thành, cũng không phải là ý muốn toan tính, lập tức hào phóng nhận lấy tinh hạch: "Ngày sau sẽ trả lại gấp đôi!"

Khi hăn sau khi rời đi, Chu Tước đưa mắt nhìn bóng lưng của hăn, không khỏi tò mò hỏi: "Chủ nhân, tại sao phải giúp hăn?"

"Hăn làm việc rất quyết đoán, ta xem hăn rất thuận mắt." Phượng Vũ không hề gì nói, "Hơn nữa một cái nhấc tay, đã có thể giúp hăn người vượt qua cửa ải khó, tại sao mà không làm. Thôi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Ban Tư đang ở bên trong, chúng ta hãy nhanh chóng đi tìm hăn."

Lúc trước từng có thời gian sống chung với Ban Tư, Phượng Vũ học được cũng không chỉ là cách thức tu luyện Ngự Linh Sư, lúc nhàn hạ cũng từng nghe hắn nói về tài năng thiết lập các loại cơ quan của hắn, cũng học được không ít thứ.

Lập tức, những cây đại thụ cao lớn che trời chết héo không biết bao nhiêu năm từng làm ngân y hộ vệ vừa giận vừa sợ, mang vô số cơ quan, nhưng ở trước mặt Phượng Vũ thì giống như món đồ chơi của đứa trẻ, bị nàng hóa giải từng cái một. Khi một mũi tên cuối cùng thanh bay ra từ cơ quan bị dỡ bỏ, vô lực rớt xuống đất tạo nên tiếng vang thanh thúy, từ một chỗ trong bóng tối cũng vang lên một tiếng thở dài.

Nghe ra âm thanh kia là thuộc về Ban Tư, trái tim Phượng Vũ một hồi vui mừng, vội vàng hô:"Ban Tư tiên sinh, là ta! Không phải kẻ địch, là ta tới tìm người!"

Thoát thân lúc bị trọng thương, và chạy trốn nhiều ngày sớm ép Ban Tư mệt mỏi không chịu nổi, thiếu chút nữa đã đến cực hạn. Hắn tránh rong hốc cây, vốn định lợi dụng cơ quan khiến kẻ địch chém giết lẫn nhau. Nhưng lúc thấy kẻ địch lại có thủ pháp thành thạo dỡ bỏ tất cả cơ quan hắn bố trí, một tia hi vọng còn lại vì vậy mà hủy bỏ.

Dưới tình hình như thế, ẩn núp đã không còn ý nghĩa gì. Hắn nặng nề thở dài một tiếng, đưa tay vào trong áo, vừa muốn lấy ra lá bài tẩy cuối cùng để đồng quy vu tận với kẻ địch, lại nghe người đến đây vui mừng hô lên tên của hắn.

Phượng Vũ!

Nghe được âm thanh này, trước mắt Ban Tư vốn đã tuyệt vọng lập tức sáng ngời, trong lòng một lần nữa sinh ra hi vọng:"Phượng Vũ? Quả nhiên là Phượng Vũ?"

"Là ta!"

Xác định thân phận lẫn nhau, Phượng Vũ không thể chờ đợi bản ra một luồng ngọn lửa để chiếu sáng. Ngay sau đó, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm sợ hết hồn. Chỉ cách vào chục bước, có một lão giả y phục rách rưới đang thoi thóp co rúc ở trong góc, trên người vết máu và bùn đất đan xen vào một chỗ, mới nhìn qua đã làm người ta cảm thấy giật mình.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm tư là Ban Tư sẽ bị thương, nhưng vạn lần không ngờ hẳn sẽ bị thương nặng như vậy, cảm giác trong lòng Phượng Vũ nặng nề, lập tức thi triển thuật trị thương chữa cho hẳn.

Theo ánh sáng lam nhạt lóe lên mấy lần ở trên người Ban Tư, sức lực của hẳn nhất thời khôi phục rất nhiều. Phượng Vũ mới vừa xuống hỏi hẳn vì sao bị người thành Quang Minh đuổi theo tới nơi này, lại nghe hẳn vội vàng hỏi trước "Bệ hạ đâu?"

"Sư phụ đi đến một chỗ bí ẩn, muốn khôi phục tu vi. Chuyện người gặp chuyện không may thì ta từng truyền tin cho hẳn, hẳn nói nhất thời không phân thân ra được, nên để cho ta tới tìm người trước."

"Chỗ bí ẩn?" Ban Tư suy nghĩ trong chốc lát, thật sự không nghĩ ra đó là nơi nào, chỉ đành từ bỏ:"Ta còn lo lắng Quang Minh Thánh Điện sẽ phát hiện hành tung của bệ hạ, như thế xem ra, bọn họ còn không biết."

"Ban Tư tiên sinh, người của Quang Minh Thánh Điện tại sao lại đột nhiên tới tìm người?"

Nghe được nghi vấn của Phượng Vũ , Ban Tư cười khổ mà lắc lắc đầu:"Tất cả đều là ngoài ý muốn. Sau khi các người rời đi không lâu, ta giống như thường ngày cải trang, đến thôn phụ cận Tây Long cốc mua gạo, muối. Kết quả Tiểu Hắc Miêu đi theo ta bị một cô nương nhìn trúng, nhất định phải mang nó đi. Cô bé kia thật là cậy mạnh, nàng thấy ta không đồng ý, lại ra lệnh thị vệ đánh ta đến trọng thương. Ta tự nhiên sẽ không để cho nàng được như ý, hai bên lập tức giao đấu. Ta vốn tưởng rằng thị vệ của nữ

nhi thế gia công phu có hạn. Không nghĩ tới bên trong lại có một cao thủ, thực lực hẳn là trung cấp cao nhất!"

Nói tới chỗ này, trong mắt Ban Tư xẹt qua một tia tự giễu: "Người cũng biết đó, từ sau khi ta bị thương thực lực cũng không có tiến triển gì. Nếu là năm đó, đừng nói trung cấp cao nhất, cho dù là cao cấp, Hầu tước cấp cao thủ, ta cũng không để vào mắt, nhưng bây giờ. Ai, lúc ấy vì bảo vệ tánh mạng, năm đó dưới tình thế cấp bách ta dùng tuyệt chiêu. Nhưng không ngờ người nọ lại trọng thương trước khi chết, cứ nhiên nói ra lai lịch của ta. Lúc ấy vì giết hẳn, ta cũng gần như suy kiệt, không còn sức lực dọn dẹp những người còn lại. Ta lui về trong cốc chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi, nhưng không quá bao lâu đã có người tới cửa đuổi giết."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cầu Huyết Nhận Thân (1)

Nhớ tới cuộc huyết chiến kia, trên mặt Ban Tư lộ ra một tia chán nản: "May mà ta xuất ra ma thú mà ta nuôi dưỡng nhiều năm để ngăn cản, nếu không chỉ sợ lúc đó đã mất mạng. Đáng tiếc, tất cả bọn họ đều chết rồi, tâm huyết nhiều năm của ta, vì vậy mà hóa thành hư không." Nghe vậy, Phượng Vũ nắm chặt tay Ban Tư: "Nhà bị phá hủy có thể xây lại, ma thú chết đi còn có thể nuôi lại, chỉ cần người còn sống là tốt rồi." Nghe được sự an ủi của nàng, trái tim Ban Tư dâng lên mấy phần ấm áp.

Ngừng lại một chút, lại nói: "Thật vất vả ta mới có thể thoát ra ngoài, người đuổi giết ta luôn gài gao bám sau lưng ta. Có đến vài lần thiếu chút nữa bọn họ đã phát hiện ra ta, nhưng cũng chính thừa dịp ở gần đó, ta mới nghe được đối thoại của bọn họ, mới phát hiện bọn họ là người của Quang Minh Thánh Điện. Chắc là nghe được tin tức sau cuộc chiến ở Ma Vực năm đó, còn có người chưa chết, mới phái người ra ngoài đuổi giết ta."

Phượng Vũ khinh thường nói: "Bọn tiểu nhân đó, lỗ mũi còn thính hơn cả chó."

"Tiểu nhân?"

"Không sai." Phượng Vũ nói ra đủ loại hành vi ti tiện bỉ ổi của ngân y hộ vệ mà mình gặp được hôm nay, "Rõ ràng là làm chuyện còn hung ác hơn so với cường đạo, mà vẫn còn tự xưng là Quang Minh Thánh Điện, thật là ô nhục hai chữ Quang Minh."

Trên mặt Ban Tư lại lộ ra vẻ không hiểu: "Thật kỳ lạ. Mấy chục năm trước, Quang Minh Thánh Điện không có loại tác phong làm việc như

vậy, từ trước đến giờ bọn họ tự cho mình là người bảo vệ Linh Sĩ, cực kỳ gò bó và nghiêm nghị đối với thủ hạ. Mặc dù bệ hạ đối đầu với bọn họ, nhưng đánh giá không thấp đối tác phong làm việc của bọn họ, đảm bảo đảm đương nổi bốn chữ quang minh lỗi lạc."

"Quang minh lỗi lạc? Quả đúng như vậy, trong cuộc chiến năm đó nếu bọn họ không xúi giục sứ phụ coi trọng thủ hạ, thì sứ phụ cũng sẽ không thua trong cuộc chiến kia, bị người ta phong ấn 60 năm."

Phượng Vũ xem thường nói. "Chuyện năm đó, quả thật là có nhiều điểm đáng nghi, đến nay ta vẫn có vài chỗ không hiểu. Mà hiện tại thủ đoạn của Quang Minh Thánh Điện trở nên độc ác như thế, cũng là hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của ta."

Dù sao cũng không phải điểm mấu chốt của sự tình, Ban Tư nghĩ một lát không nghĩ ra, liền vứt nó qua một bên, hỏi thăm Phượng Vũ gần đây bệ hạ có bị người của Ma Vực truy lùng hay không. Sau khi lấy được câu trả lời là không, thì lo lắng lớn nhất trong tim rốt cuộc cũng biến mất: "Việc ta lo lắng nhất chính là chuyện này sẽ liên lụy bệ hạ, nếu như vô sự, thì không còn gì tốt hơn."

"Chỗ ở trước đây của người đâu? Mặc dù ngân y hộ vệ bị tiêu diệt, nhưng thành Quang Minh khẳng định còn có thể phái sát thủ ra ngoài. Theo ý ta, không bằng trước mắt người tìm một nơi tốt để dưỡng thương, chờ mọi chuyện đi qua rồi hãy nói."

Mặc dù có thù hận vô cùng lớn với Quang Minh Thánh Điện, nhưng Ban Tư biết rõ chỉ dựa vào sức của một mình mình cũng không cách nào đối kháng với Quang Minh Thánh Điện.

Ngay lập tức chỉ có thể căn rằng nhịn xuống việc bị luân phiên đuổi giết, lòng báo thù càng thêm mạnh mẽ: "Được, chúng ta yên lặng chờ bệ hạ tu hành trở về sẽ tính toán sau." Chủ ý đầu tiên là tìm nơi dưỡng thương lại

làm hai người lo lắng: thế lực thành Quang Minh Thánh trái rộng khắp thiên hạ, phải tìm được một nơi có thể lừa gạt được bọn họ để vậy sao?

"Trước tiên chúng ta ra khỏi Tử Vong Chi Cốc, rồi hãy tìm nơi đặt chân."
"Bây giờ, cũng chỉ có thể làm như vậy." Vừa dứt lời, mảnh đất bằng phẳng đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, hoa cỏ cắm rễ không sâu vì vậy mà bị kéo lên, bay đi theo gió. Người được mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí, Phượng Vũ không khỏi nhíu nhíu mày: "Nơi nào đã xảy ra chuyện? Cái cốc chết tiệt này quả nhiên giống như tên gọi, thật đúng là không yên ổn."

Cùng lúc đó, thành Quang Minh, Quang Minh Thánh Điện. Bên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, có một bóng người khô gầy đứng chấp tay, nếp nhăn khắp nơi trên mặt, một đôi mắt sáng rực tràn đầy hung ác, một nốt ruồi đen bên quai hàm không ngừng lay động theo bắp thịt, giống như có thể rớt xuống từ trên mặt bất cứ lúc nào.

"60 năm rồi ! Rốt cuộc lại để cho ta tìm được chỗ của dư nghiệt Ma Vực! Lần này, ngàn vạn lần ta cũng không thể bỏ qua, cho dù là 《 Ngự Linh yếu quyết 》 , hay là cánh cửa kia." Rất nhanh, sự thiết tha trong mắt hắn đã bị sự tính toán thay thế: "Đáng ghét, nếu ta tự mình đi nhất định sẽ kinh động đến những người khác. Thôi, hay là trước tiên phái những người khác đi tiếp ứng cho ngân y hộ vệ, tránh cho đám phế vật kia làm hỏng mọi chuyện. Nhưng chuyện này có liên quan đến một việc trọng đại, ta luôn đối muốn giữ bí mật với tất cả mọi người, ta phải phái người nào đi đây?"

Do dự một chút, lão giả gầy khô liền có quyết định: "Để cho đứa bé kia đi đi, trên người hắn có thứ ta tự tay gieo xuống Trên đời này cũng chỉ có hắn tuyệt đối sẽ không phản bội, giấu giếm ta." Hình như lão giả rất hài lòng đối với quyết định của mình, cuối đầu nở nụ cười, âm thanh thô kệch giống như tiếng quạ kêu.

Ánh đèn chiếu bóng dáng của hần lên trên bức tường tuyết trắng, không biết có phải góc độ có vấn đề hay không, mà bóng dáng của hần cũng giống như một con quạ đang chờ cái gì đó, giống như đang chọn người để ăn, nhìn qua chẳng tốt lành gì.

Lúc này, cửa chính hoa lệ đang khép chặt đột nhiên bị người nhẹ nhàng gõ. Bị cắt đứt suy nghĩ trong mắt lão giả lóe lên một tia tức giận, âm thanh vẫn hùng hậu hòa ái như thường ngày, và vẻ mặt hoàn toàn khác biệt với ban nãy: "Chuyện gì?"

"Thánh Tế tư đại nhân tôn kính, thuộc hạ có chuyện quan trọng xin bẩm báo với ngài." Nghe được âm thanh, lão giả được gọi là Thánh Tế tư không khỏi kinh ngạc: "Là Tả Trường đại nhân sao? Có chuyện gì, vào đây rồi nói."

Cửa chính không tiếng động mở ra, đi vào là một lão giả mặt mày ngoan độc, đi về phía trước, quỳ xuống trước Thánh Tế tư ở phía xa: "Đại nhân, học trò cứng của ta Cam Ma La hơn mười ngày trước lại Tu Thập Đế Quốc bị người ta giết hại! Mà trong thơ hồi âm của hoàng tộc Lạc thị của Tu Thập, lại rất là che chở đối với hung thủ! Cam Ma La là Sứ giả Thánh Điện phái đến đại lục, Tu Thập đế quốc rõ ràng là đối nghịch với Quang Minh Thánh Điện, nói không chừng chính là bọn họ phái hung thủ giết chết ái đồ của ta! Thuộc hạ thỉnh cầu ngài lập tức phái ra hộ vệ mạnh nhất của Quang Minh, tiêu diệt Tu Thập Đế Quốc, huyết tẩy những tội đồ này để rửa sạch sỉ nhục trên mình Quang Minh Thánh Điện!"

Tín đồ của Quang Minh Thánh Điện ở Tát Lan phân bố khắp nơi, mấy trăm năm qua, trừ sáu mươi năm trước đại chiến ở ngoài với Ma Vực, còn chưa bao giờ có chuyện các sứ giả thần chức chết oan chết uổng.

Cho dù bụng dạ Thánh Tế tư sâu xa, sau khi nghe tin tức như vậy cũng không khỏi kinh hãi: "Ta nhớ tu vi của Cam Ma La đã là cấp hai trung cấp,

mà thực lực tu sĩ Tây Phong đại lục cơ bản đều là hạ cấp. Là ai có khả năng giết được hắn?"

"Rõ ràng, nhất định là Hoàng thất Tu Tháp phái cao thủ trong nước giết chết đồ đệ của ta!" Tả Trường Trọng Lê đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nếu Cam Ma La không chết, lấy thực lực của hắn nhất định có thể vinh thăng lên chức vụ Hữu Trường. Đến lúc đó thầy trò hai người liên thủ, bên trong thánh điện trừ Thánh Tế sư, ai dám không nhìn sắc mặt của hắn mà làm việc? Vừa nghĩ tới mộng đẹp lâu dài tan thành bong bóng, hàm răng Trọng Lê càng ngày càng cắn chặt hơn, hận không thể lập tức vọt tới Tu Tháp, róc xương lóc thịt hung thủ, mới có thể giải được mối hận.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 92.2

Thánh Tế tư cũng không phát hiện dã tâm của tâm phúc, trong lòng chỉ tính toán không dứt: mới vừa phát hiện dư nghiệt Ma Vực ở Tây Phong đại lục, tiếp đến đã có sứ giả thần chức bị giết chết. Chẳng lẽ, là dư nghiệt Ma Vực xuống tay sao?

Từ trước đến giờ Lạc thị của Tu Tháp Đế Quốc nhát gan sợ phiền phức, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện đắc tội Quang Minh Thánh Điện. Hơn nữa ở đó ngoại trừ cao thủ trấn quốc Hoàng thất cung phụng bên ngoài, những người thường cũng chỉ có thực lực bình thường, căn bản không có thực lực giết chết Cam Ma La.

Đúng, nhất định là dư nghiệt Ma Vực đã xuống tay.

Nghĩ đến việc chưa giành được 《 Ngự Linh yếu quyết 》, năm đó vẫn chưa tra ra bí mật trong Ma Vực, Thánh Tế tư lắc đầu một cái, bác bỏ ý tưởng của Trọng Lê: "Hoàng thất Tu tháp nhất định không dám đối địch với Quang Minh Thánh Điện, theo bốn điện chuyện này còn có ẩn tình khác. Trước tiên ta sẽ phái Quang Minh Chi Tử đến đó điều tra kỹ chân tướng, rồi sau đó mới quyết định."

"Nhưng ——" Thánh Tế tư lại muốn phái Quang Minh Chi Tử đi! Không thể nghi ngờ là ngài ấy khá coi trọng chuyện này. Nghe tin này, đầu tiên Trọng Lê cả kinh, tiếp theo nghĩ đến Quang Minh Chi Tử tác phong cứng rắn không nói tình cảm và thể diện, lại cảm thấy sầu não.

Hắn còn muốn tranh cãi một hồi, lại bị Thánh Tế tư lạnh lẽo nhìn thoáng qua: "Thế nào, người nghi ngờ quyết định của Thánh Tế tư sao? Hay là

không phải tin tưởng năng lực của Quang Minh Chi Tử?"

". Thuộc hạ không dám." Trọng Lê cắn chặt hàm răng, cúi đầu đành nhin xuống tức giận.

Thánh Tế tư hài lòng nói: "Nếu vậy thì người lui ra đi. Chờ kết quả điều tra có, sẽ quyết định tiếp."

". Vâng"

Trong lúc rời khỏi đại điện, trong mắt Trọng Lê tràn đầy hung ác, nham hiểm: Quang Minh Chi Tử nhất định sẽ không vì tình riêng mà làm việc sai trái, nhưng, chẳng lẽ mình không thể lén lút động thủ sao? Hẳn nhất định sẽ bắt được hung thủ dám can đảm sát hại ái đồ của hắn, hơn nữa còn khiến cho cả Tu Thập chôn theo ái đồ của mình!

Tử Vong Chi Cốc.

"Chẳng lẽ có người ở chỗ này săn thú sao?"

Đi hai ngày, mỗi chỗ đi qua đều thấy có ma thú thoi thóp, thậm chí bên cạnh đang có người đến gần mà bọn chúng cũng không có sức tránh né. Nhìn bọn chúng bể đầu chảy máu, nhóm người Phượng Vũ không khỏi suy đoán, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ý tưởng của Vân Sâm Lam ngay sau đó bị Ban Tư phủ nhận: "Loài người săn ma thú, bọn họ làm như vậy là để lấy tinh hạch và da cốt. Những ma thú này chỉ bị đánh trọng thương, tinh hạch quý báu nhất lại không bị đào đi, rõ ràng không phải là loài người hạ thủ."

"Ừ, ta cũng vậy cảm thấy không phải là loài người làm." Phượng Vũ phân tích nói, "Có thể đánh nhiều ma thú như vậy, khẳng định không phải một mình đánh, mà là một nhóm người cùng đánh, buổi tối nhất định đã đốt

lửa nghi ngời. Nhưng trên đường đến đây, chúng ta không nhìn thấy đồng lửa và dấu vết cắm trại nào cả."

"Vậy rốt cuộc là ai đã hạ thủ đây?" Vân Sâm Lam vẫn chưa nghĩ ra. Nếu bàn về việc dò thám, Độc Giác Thú nhận là thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất. Nhưng đối với loại sự tình này, Vân Sâm Lam chỉ có thể luống cuống.

Phượng Vũ trầm ngâm suy nghĩ tỉ mỉ chốc lát, nói: "Có phải là đồng loại đánh nhau hay không?"

"Có này có thể, nhưng mà khi đồng loại đánh nhau thì mục đích rất đơn giản. Có thể là tranh giành giống cái, địa hoặc còn không chính là vì tranh đoạt chức vị Tộc trưởng. Mà những ma thú bị thương không cùng chủng tộc, các ma thú khác cùng tộc đều có đủ, hoàn toàn không phù hợp với tình hình trước mắt."

Ban Tư nghiên cứu ma thú nhiều năm, đối với tập tính của chúng thì rõ như lòng bàn tay, nhưng vào lúc này cũng không hiểu rõ nguyên nhân.

"Có phải là tranh đoạt vị trí thủ lĩnh Tử Vong Chi Cốc hay không?"

"Cũng không giống. Nếu nói là tranh vị, bọn ma thú sẽ tự tụ tập lại một lần, khi đó cho dù cách mười mấy dặm, riêng mùi hôi thối trên người bọn chúng đã đủ làm cọng cây ngọn cỏ chết đi. Tóm lại tất cả phải cẩn thận. Nhưng mà Phượng Vũ, người đã thành công thu phục Chu Tước Hỏa Linh, vậy thì không cần lo lắng rồi."

Mặc dù tạm thời che giấu đồng bạn, nhưng đã từng tráo đổi mặt Chu Tước lên trên người Ban Tư, dĩ nhiên Phượng Vũ sẽ không giấu giếm hấn gì cả.

Chỉ là từ lúc nói cho hẳn biết Chu Tước Hỏa Linh đã nhận mình làm chủ nhân, Ban Tư suốt ngày ao ước ca ngợi, ngày nào cũng phải nói chuyện này một lần, rất tự hào của trình độ dạy học mình nhìn một chút, mình chỉ dạy

tiểu cô nương này mấy ngày, mới đảo mắt đã thu phục được một trong thiên địa ngũ linh là Chu Tước. Thiên phú học sinh cực kì cao, chắc chắn không thể thiếu công lao của lão sư.

Đối với lần này Phượng Vũ có chút dở khóc dở cười, chỉ là suy nghĩ một chút đến khúc mắt của Ban Tư, cũng hiểu tâm tình của hắn, liền mặc cho hắn đắc chí, không hề nữa nói gì.

Trong lúc đó, Phượng Vũ cũng không lơ là mà luôn để ý sự vật chung quanh. Chú ý tới ma thú bị thương ở ven đường, vết thương càng ngày càng "mới", hiển nhiên là mới vừa bị thương không bao lâu, liền nhắc nhở đồng bạn nói: "Mọi người chú ý, có thể người làm ma thú bị thương nặng người đang ở gần đây."

Vừa dứt lời, lập tức nghe được phía trước cách đó không xa truyền đến một tiếng hét thảm. Ngay sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, mang theo bụi bặm bay lên cao, làm cho những chiếc lá của cây bị nhuộm bởi một màu xám tro.

Thấy thế, Phượng Vũ biết mình đoán đúng rồi.

Đối mặt với địch thủ chưa biết mặt có thực lực siêu phàm này, trong lòng Phượng Vũ cũng không sinh ra sự chán nản, ngược lại có vài phần nóng lòng. Kể từ khi tu hành Ngự Linh bí tịch tới nay, nàng không tìm được địch thủ có đủ thực lực để đánh với nàng một trận, hiện nay chính là một cơ hội tốt để nàng thử sức.

"Ban Tư tiên sinh, trước tiên mời người ở nơi này nghỉ một chút, ta đi dọn dẹp một số vật cản đường."

"Được, người nhớ chú ý an toàn." Ban Tư tự biết mình không đủ năng lực, nếu đi theo sau, nhất định sẽ trở thành gánh nặng cho Phượng Vũ.

Được Ban Tư đồng ý, Phượng Vũ lại phân phó nói: "Sâm Lam, người ở nơi này chăm sóc lão nhân gia."

Độc Giác Thú mất đi kỹ năng bay lượn, trong chiến đấu không có nhiều tác dụng lớn, Vân Sâm Lam tự mình cũng hiểu được điểm này, lập tức gật đầu lên tiếng: "Dạ, chủ nhân."

An bài xong, Phượng Vũ hoạt động khớp xương một chút, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra vẻ hưng phấn: "Như vậy —— Chu Tước, chúng ta phải đi gặp tên kia đi!"

Nghe mình được gọi, Hồng Y mỹ nhân lập tức hiện thân ra ngoài không gian ma thú, cười tủm tỉm nói: "Tuân lệnh thưa chủ nhân."

Lúc trọng thương ngã xuống đất, thân thể Cự Xỉ Long đau đớn, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩa: mẹ nó hôm nay hẳn thật sự quá xui xẻo mà.

Đây vốn là một ngày rất bình thường, hẳn không trêu ai cũng chẳng chọc người nào. Hẳn chỉ muốn ra ngoài kiếm ăn mà thôi. Vậy mà vừa ra ngoài liền gặp một gia hỏa dã man, không hiểu chuyện, không nói một lời, trực tiếp vung quả đấm.

Từ trước đến giờ hẳn luôn có lòng tin đối với mình, hơn nữa so với loài người thì hẳn có một lớp vảy cứng cáp có khả năng miễn dịch đối với phép thuật. Trước kia khi chiến đấu, cho dù là đấu kỹ hay là ma pháp, đều vô pháp làm rung chuyển nửa phần thân thể khổng lồ của hẳn. Cho nên hẳn vẫn giống như trước đây, không tránh không né đối với sự công kích của kẻ địch, chỉ toàn tâm toàn ý mở cái miệng rộng ra, hung hăng cắn đỉnh đầu của kẻ địch.

Không ngờ, vậy mà lần này hẳn lại thất sách.

Thân thể người này nhỏ hăn đến mấy lần, không dùng đấu kỹ, cũng không dùng pháp thuật, chỉ dùng một quyền bình thường đã đánh hăn bay lên, nơi bị đánh trúng truyền tới một loại đau đớn như bị xé rách. Đợt đau đớn này còn chưa biến mất, hăn liền mạnh mẽ ngã xuống trên mặt đất, toàn bộ thân thể giống như mệt rã rời, không những bò cũng không bò dậy nổi, mà cảm giác đau đớn còn càng ngày càng lớn.

Trước khi Cự Xi Long xui xẻo bị đau đến mắt nổ đom đóm mà phải bất tỉnh, bỗng nhiên trong ánh mắt khép hờ hiện lên một bóng dáng mãnh khảnh của con người.

-- xui xẻo lại tới nữa sao.

Mới vừa cảm thán một câu, Cự Xi Long có tu vi sơ đẳng trung cấp đã ngất đi.

Cách đó mấy chục thước, Phượng Vũ đứng ở phía sau nhìn thân thể to lớn như ngọn núi của Cự Xi Long, nhìn lên nhìn xuống đánh giá đối thủ kì quái trước mắt, cuối cùng không xác định được hỏi "Chu Tước, đây không phải là. Con chuột trưởng thành sao?"

"Ngoại hình rất giống , chỉ là. Có nhiều chỗ bất đồng." Chu Tước dò xét cẩn thận đối thủ một lần sau đó nghiêm túc nói.

"Vậy sao, thôi, không quản hăn là cái gì, đánh trước rồi nói."

"Ừ. Ta xem tu vi của hăn ít nhất là tam đẳng trung cấp, còn cao hơn một cấp so chủ nhân ngài, ngài cần phải cẩn thận."

"Không phải còn có người ở bên cạnh ta à."

Chủ và tớ hai người nhàn nhã nói chuyện, thành công chọc giận con ma thú cuồng bạo: "Nhân loại ngu ngốc, lão tử không phải con chuột! Lão tử là Thủy Ma thú biến dị!"

Nói xong, ma thú có cái đầu cao bằng bốn cái đầu của Phượng Vũ, dùng quả đấm lớn như ngọn núi hung hăng nện xuống người Phượng Vũ: "Đi chết đi!"

Sức lực mạnh mẽ làm bụi, đất đá vụn bay loạn, khi Thủy ma thú nâng lên năm đấm lần nữa thì chỗ Phượng Vũ bị đánh đã lõm xuống thật sâu. Bóng dáng Phượng Vũ đứng ở nơi đó không thấy đâu nữa, ngay cả một mảnh vụn y phục cũng không lưu lại.

"Ha ha ha, nhất định là bị đánh đến bị vùi vào trong đất rồi. Nhân loại đáng hận, lại dám nói lão tử là con chuột, lần này biết lợi hại chưa!"

Ngay sau đó, từ sau lưng Thủy ma thú truyền đến một giọng nói giễu cợt: "Quả thật rất lợi hại, đánh trượt mà còn mở to mắt nói mò -- Phượng hỏa liệu thiên, diệt!"

Không đợi Thủy ma thú phản ứng kịp, ngay từ lúc quả đấm của hắn rơi xuống, Phượng Vũ và Chu Tước đã tiến tới phía sau hắn, không chút lưu tình toàn lực phóng ra Chu Tước Hỏa Diễm.

Ngọn lửa như nước thủy triều của biển, theo lời niệm pháp của Phượng Vũ mà ùn ùn vọt tới chỗ của Thủy ma thú, trong lúc đó, đã bao bọc lấy hắn, cắn nuốt thân hình khổng lồ của hắn hầu như không còn lại gì cả.

"Oa a a -- nhân loại đáng chết, người cư nhiên lừa gạt ta -- a a a! Nóng quá!"

Lần đầu tiên thấy có người bị ngọn lửa này bao vây mà cũng có thể nói chuyện, Phượng Vũ không khỏi ngoài ý muốn nhíu mày: "Có thể có sức ngăn cản, xem ra thật sự là có mấy phần bản lãnh."

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 92.3

Nếu như có người tới gần mà nghe được đánh giá của nàng, nhất định sẽ trợn trắng hai mắt: cho dù là Đấu Sĩ hay Ma Pháp Sư, đối với người cấp thấp khi khiêu chiến vượt cấp thì nhất định là thất bại. Dù Ngự Linh Sư này trời sinh mạnh hơn người khác, nhưng khi chiến đấu vượt cấp cũng chưa chắc có thể chiến thắng dễ dàng người cấp bậc cao hơn mình. Nàng dùng sức mạnh hung hãn đến nghịch thiên là Chu Tước Hỏa Diễm đánh cho Thủy Ma thú chỉ có khả năng chống đỡ thì cũng thôi đi, lại còn ngại người ta chết không đủ nhanh, rốt cuộc là muốn như thế nào!

Thủy Ma thú bị lửa quán quanh, nhưng vẫn tràn trề sức mạnh có thể đi tới đi lui, thậm chí còn triệu hồi Thủy Long, nghĩ cách dập tắt ngọn lửa quanh người. Nhưng Chu Tước Hỏa Diễm này là linh khí trời sinh hội tụ lại mà thành, nguồn nước bình thường khó có thể dập tắt nó.

Nhìn thấy ngọn lửa chỉ có thể khiến Thủy Ma thú ở thế phòng thủ, nhưng vẫn không thể đẩy hẳn vào chỗ chết, Phượng Vũ vừa muốn tăng cường thế công, lại thấy Tiểu Đoàn tử cũng hiện thân từ trong không gian ma thú ra ngoài, ngơ ngác nhìn gương mặt bị hỏa thiêu của Thủy Ma thú, sững sờ không biết đang suy nghĩ gì. Bộ dáng kia nhìn rất là quen mắt, nhưng nhất thời Phượng Vũ lại không nghĩ ra đã gặp ở nơi nào.

"Mau lui xuống, nếu không sẽ làm ngươi bị thương." Phượng Vũ vừa định nhét hẳn về không gian, lại nghe Tiểu Đoàn tử thầm nói: "Hẳn cũng là Thủy Ma thú sao? Có mùi vị rất quen thuộc"

Quen thuộc? Vừa nghe hắn nói như vậy, Phượng Vũ nhất thời nhớ tới, ban đầu nàng trả tên tiểu tử này lại cho mẹ hắn thì hắn cũng có nét mặt này. Khi đó mặc dù còn chưa phải là hình người, nhưng mà ánh mắt mê mang này, lại giống lúc đó như đúc.

Chẳng lẽ

Nghĩ đến khả năng cầu huyết đó, Phượng Vũ chần chờ một phen, tâm niệm vừa động, ngọn lửa vây quanh Thủy Ma thú thoáng chốc nhỏ đi rất nhiều, chỉ đủ hạn chế hành động của hắn.

Thủy Ma thú không rõ chân tướng, thấy ngọn lửa đột nhiên nhỏ đi, còn tưởng rằng Long Hải của mình có tác dụng, vui mừng hú lên một cách kỳ quái, vẫn muốn tiếp tục thì nghe Phượng Vũ nói: "Người hãy thành thật trả lời ta mấy vấn đề, nói thật thì ta lập tức thả người đi. Nếu như dám lừa ta, ta liền nhốt người trong ngọn lửa ấy lần nữa, biết không?"

Lúc này Thủy Ma thú mới phản ứng được là Phượng Vũ đang khoan dung với hắn, nhất thời trở nên ủ rũ, cúi đầu. Nhớ tới tư vị mới vừa rồi bị lửa nóng thiêu thân, hắn giật thót mình, đè xuống tính tình nóng nảy, giọng nói thô kệch vang lên: "Người hỏi đi, nếu biết ta nhất định nói cho người biết."

Mặc dù Tử Vong Chi Cốc kinh khủng đến ai ai cũng biết, nhưng khoảng ba năm, luôn có một vài đội đi vào thám hiểm, thí luyện để chứng minh năng lực của mình. Thủy Ma thú đã từng giết chết mấy người đi thí luyện, hắn cho rằng Phượng Vũ cũng là thứ người như thế, nhất định muốn hỏi địa hình và nơi ở của ma thú trong Tử Vong Chi Cốc... Tình báo.

Đang suy nghĩ có nên nói dối hay không, nhưng nếu đánh mất cơ hội này thì nhân loại kia sẽ dùng lửa thiêu chết hắn, nhưng vấn đề đầu tiên Phượng Vũ vẫn hỏi lại là bối rối: "Người có hài tử không?"

"Tại sao đột nhiên hỏi chuyện này. Ta hiểu ta anh tuấn tiêu sái, nhưng yêu người của chúng tộc khác ta tuyệt đối không làm. Người lại nhỏ như vậy, chúng ta khẳng định không có kết quả."

Nghe vậy, đầu Phượng Vũ tràn đầy hắc tuyến: "Nói bậy cái gì, người đang nghĩ cái quái gì. Trực tiếp nói cho ta biết, có hay không có?"

Nhớ tới một chuyện cũ không quá vui, Thủy Ma thú rụt cổ một cái, vốn là động tác đáng yêu khi kết hợp với hình thể khổng lồ của hắn, có vẻ hết sức tức cười: "Hắn không có. đi? Ta cũng không biết."

Phượng Vũ không vui nói: "Có thì có, không có thì không có, làm sao không biết được? Xem ra không cho người ném mùi lợi hại, người sẽ còn nói bậy nhì."

Thấy Phượng Vũ làm bộ cần phải làm cho lửa cháy mạnh hơn, Thủy ma thú sợ đến hét lớn: "Ta nói là thật! Ta đi tìm bạn đời, nhưng lần trước sau khi gây gỗ ta liền rời đi. Ta cũng không biết sau này nàng có sinh hài tử cho ta hay không!"

Nghe đến đó, Phượng Vũ cúi đầu nhìn Tiểu Đoàn tử vẫn u mê như cũ một cái, lòng nói chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy? Nàng hỏi lần nữa: "Bạn đời của người và người là người đồng tộc?"

Khi nói lời này, trong đầu nàng hiện lên ma thú có bộ dạng vạm vỡ ở Mê Vụ Cốc, khi nói xong chữ bạn đời thì có chút khó chịu.

"Đương nhiên là đồng tộc. Tu vi của nàng không bằng ta, mới là cấp thấp nhất của hạ cấp, chỗ ở cũng không lớn như của ta, chỉ là một tiểu sơn cốc bị sương mù bao phủ. Nhưng tính khí của nàng cũng không nhỏ, còn lớn hơn cả ta."

Nhớ lại đủ loại cực khổ trước đây, Thủy ma thú phẫn nộ nói: "Tìm lão bà đương nhiên phải đienddanleequyddoon tìm một người biết nghe lời,

nhưng cá tính của nàng rất mạnh mẽ, ta không chịu nổi., cho nên nhân cơ hội cãi nhau ta lập tức bỏ đi, như vậy ta và nàng ta xem như đã chia tay rồi."

Phượng Vũ trầm mặc. Xem ra ngay cả ma thú cũng biết luật bù trừ, vị đại ca Thủy ma thú này biết tính tình của mình không được tốt, muốn tìm một lão bà dịu dàng, đáng tiếc không biết có phải do vận mệnh trêu người hay là do không có mắt nhìn, kết quả lại tìm được một người có tính tình cổ quái hơn.

"Chỗ ở bạn đời của người ở đâu? Người còn nhớ không?" Phượng Vũ muốn một xác nhận cuối cùng.

"Là bạn đời trước." Thủy ma thú sửa lại, sau đó mới trả lời "Đương nhiên nhớ rõ, nàng ở trấn Lam Phong trong Mê Vụ Cốc."

".....Thật là khéo"

Phượng Vũ đẩy Tiểu Đoàn Tử vẫn còn ngỡ ngác đến trước mặt Thủy ma thú: "Nếu ta đoán không sai, đứa nhỏ này hẳn là nhi tử của người."

Nàng nói sơ qua việc tình cờ gặp mẹ của Tiểu Đoàn tử lúc nàng sinh ở Mê Vụ Cốc và mối quan hệ sau này với Tiểu Đoàn Tử một lần. Theo lời kể của nàng, nhất thời Thủy ma thú hóa đá "Thật sự.....Thật sự có nhi tử? Chẳng lẽ ta thật sự phải cưới nàng làm vợ sao?"

Nghĩ đến cảnh tượng cãi nhau sau khi thành thân, Thủy ma thú thống khổ xoay mặt qua một bên, trên mặt mới bị hỏa thiêu đến đen, ngũ quan sâu khổ gắt gao chen chúc lại một chỗ, trông rất buồn cười.

Khi ánh mắt hẳn nhìn đến nhi tử phấn điêu ngọc trác lại càng thêm đau đớn: "Xem bộ dạng béo tốt của người, một chút khí phách và uy phong của Thủy ma thú cũng không có, thật sự mất hết mặt mũi của ma thú biến dị

chúng ta. Tiểu tử, hiện tại lão cha ta sẽ đặc huấn cho ngươi, bảo đảm ngươi lập tức có thể trở thành nam tử hán uy phong dũng mãnh.”

Cũng không biết hẳn làm như thế nào, Tiểu Đoàn Tử vốn đang ở hình dạng con người lập tức trở về hình dạng ma thú, bị lão cha thô lỗ xách lên mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra, căn bản đang muốn hiểu rõ vấn đề.

"Nhân loại, đa tạ ngươi đã giúp đỡ phụ tử chúng ta đoàn tụ, ta ở Tử Vong Chi Cốc đã lâu, ngươi vào đây muốn

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tội Phạm Truy Nã

“Cuối cùng cũng được ra ngoài.” Trên đầu không còn là vách tường tối tăm, mà là một bầu trời tươi sáng. Mặc dù xung quanh có chút u ám, ánh mắt trời cũng không có chiếu sáng ra xa, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Phượng Vũ lúc này.

Vẫn đang lo lắng cho an nguy của chủ nhân, Chu Tước cũng không khỏi lộ ra một nụ cười sáng lạn. Sau khi an bài xong cho Tiểu Hắc Miêu của Ban Tư, ba người thoải mái ra trận, một đường thẳng tiến không còn phải lo trước lo sau. Mặc dù gặp phải ma thú biến dị còn mạnh hơn ma thú ở nhóm người vừa rồi, nhưng bởi chủ tứ ba người liên thủ lại, đánh đâu thắng đó bách chiến bách thắng không gì cản nổi.

Chỉ cần đi theo Phượng Vũ, chẳng có gì là không thể. Ngày đó nàng nói tuyệt đối sẽ không để ai chết trước mình, cũng không có khoa trương. Nhìn chăm chú vào gương mặt đã thả lỏng của Phượng Vũ, Chu Tước trầm nghĩ.

Trong lúc vô tình, lo lắng về chủ nhân đời trước trong lòng, đều đã tan thành mây khói.

So với những phức tạp trong lòng Chu Tước, Vân Thâm Lam lại giống Phượng Vũ, chỉ đơn thuần là vui mừng khi có thể thoát khỏi Tử Vong Chi Cốc. Đối với người trời sinh có tính thích sạch sẽ như hãn mà nói, cái nơi bẩn thỉu hôi thối kia chính là hành hạ lớn nhất trong cuộc đời của hãn.

Ba người hoặc xúc động hoặc mừng rỡ, lại không biết các cư dân Bồ Nghi Nặc nơi đây đã xem tới mặt mày choáng váng. Cho dù là lão già lớn tuổi nhất của trấn, từ khi có trí nhớ tới nay, cũng chưa từng gặp qua cô

nường nào xinh đẹp, chàng trai nào tuấn tú như vậy. Đối diện với ba khuôn mặt tuyệt sắc, trong chốc lát nhóm thương nhân dỏ mồm dỏ miệng hay mời chào khách cũng không biết nói gì cho phải.

“Xin cho hỏi khách điếm ở nơi nào?”

Trái tim non nớt của thiếu nữ đang đập loạn nhịp vì sự tuấn mỹ vô song của tiểu công tử Vân Thâm Lam, bỗng nhiên bị câu hỏi của Phượng Vũ làm cho tỉnh lại. Nàng nhìn thẳng về phía thanh niên tuấn mỹ phía sau lưng Phượng Vũ, chỉ cảm thấy mặt cũng đã đỏ tới tận mang tai, âm thanh nhỏ đến gần như là không nghe được: “Có. Trong quán rượu cũng có phòng trọ.”

“Vậy hẳn là cũng có phục vụ bữa trưa chứ? Chúng ta đặt ba gian phòng, mặt khác muốn một bàn thức ăn, xin nhanh chút.”

“Được.” Nghĩ đến có thể tiếp xúc gần gũi với soái ca, tỳ nữ lập tức cung kính mười phần, bỏ lại người chia bài còn đang ngẩn ngơ, nhiệt tình mời nhóm người Phượng Vũ vào trong quán rượu. Để thể hiện sự ân cần của mình, còn đặc biệt cao giọng thông báo cho đầu bếp nhanh chóng nấu ăn. Không nghĩ tới, vừa kêu mấy tiếng, nhưng trong phòng bếp vẫn yên tĩnh đến không có lấy một chút tiếng động.

“Đáng giận, chẳng lẽ hẳn lại uống nhiều quá mà ngủ say luôn rồi?” Bị mất mặt trước mặt soái ca, tỳ nữ căm giận nói: “Để ta đi lôi hẳn dậy!”

Lúc này, lại nghe thấy trên lầu truyền tới một trận cãi vã kịch liệt: “Người nói chỉ cần ta trả tiền cho người, người sẽ thay ta đi hái linh dược, đảm bảo rằng sau khi bằng hữu của ta ăn vào thì bệnh tình sẽ chuyển biến tốt đẹp. Kết quả người lại chỉ đưa cho ta một vị thuốc, phương thuốc đâu? Phương thuốc ở nơi nào?!”

“Không phải chúng ta đã từng nói trước, người cho ta tiền, ta đưa người dược liệu? Ta không có từng nói là sẽ đưa người phương thuốc. Là tự người

hiếu nhâm.”

“Thì ra là người chơi chữ với ta, người dám trêu đùa ta sao?”

“Dù sao ta chưa từng nói qua là có phương thuốc, dược liệu người thích lấy hay không thì tùy, chỉ là đừng hy vọng ta trả tiền lại cho người, đây chính là ta đã bỏ ra công sức rất lớn mới hái được.”

Hai người to tiếng cãi nhau cực lớn, vừa nghe cũng biết là xảy ra chuyện gì. Tỳ nữ nghe vậy bất đắc dĩ nâng trán: “Trời ạ, lão đầu bếp muốn kiếm thêm mấy lượng bạc lại gặp phải phiền toái rồi.”

Nhưng Phượng Vũ lại có chút khó hiểu: Giọng nói của người này có chút quen tai, chẳng lẽ ở Đại lục Bắc Minh này cũng có người mà mình quen biết hay sao?

Trên lầu là một hồi tiếng binh khí tuốt ra khỏi vỏ, lão nhân gia lúc trước vẫn còn phun nước miếng biện giải cho mình giờ lập tức nghẹn họng trân trối, nơm nớp lo sợ: “Các, các hạ, có lời gì từ từ nói, ngàn vạn đừng động đao á.”

“Hừ! Hoặc là người lấy phương thuốc ra đây, hoặc là để mạng lại chỗ này, chính người tự mình chọn đi!”

“Ta...ta oan uổng a! Thật sự là ta không có phương thuốc, chỉ có mỗi dược liệu này ạ!”

Nghe đến đó, Phượng Vũ đã nhận ra thân phận của đối phương. Ghé đầu nhìn lần nữa, quả nhiên là người hơn mười ngày trước mới gặp qua - Mạnh Nguyên, Trường Dao bằng vàng của hắn còn đang gác ở trên cổ của một nam tử trung niên mặc trang phục đầu bếp, người đầy đầu mỡ.

Bắt gặp ánh mắt hung dữ mà không che dấu sát khí chút nào của Mạnh Nguyên, lão đầu bếp sợ đến run rẩy cả người, cầu khẩn nói: “Các hạ, ta... ta

thừa nhận, dược liệu bán cho ngài chỉ là một dược liệu bình thường. Hơn nữa lại còn muốn giá cao từ ngài, lúc ấy lại cũng không có nói rõ ràng. Thật sự là ta không có phương thuốc, ngài thật có giết chết ta rồi ta cũng không thể giao ra được. Cứ coi như ta có mắt không trông, mạo phạm các hạ, ta trả lại toàn bộ tiền cho các hạ, kính xin các hạ giơ cao đánh khẽ, tha ta cho ta một mạng, có được không?”

“Ngươi ——” Mạnh Nguyên vì dược liệu này mà một mình xông vào Tử Vong Chi Cốc, suýt nữa chết ở trong tay của Dực Vệ - thủ hạ Ngân Y, nói là thập tử nhất sinh cũng không quá đáng. Vào lúc này đột nhiên nghe thấy đối phương nói thuốc trị bệnh tất cả lời nói lúc trước đều là xằng bậy chỉ để lừa tiền, bảo làm sao hãn có thể không giận đây.

Hãn vốn là liếm máu đầu đao mà sống, giận dữ giết người cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Thấy sát ý trong mắt hãn đã đạt đến cực hạn, lão đầu bếp thấy mạng nhỏ sắp mất vào trong tay hãn, không khỏi cảm thấy hồi hận. Chỉ nghe thấy một hồi âm thanh nhỏ giọt, nào ngờ sợ đến nỗi tiểu cả ra quần. Rơi vào trong mắt mọi người, vừa thấy ghê tởm lại vừa đáng khinh bỉ.

Thấy hãn bộ dáng bi ối hèn mọn này của hãn, Mạnh Nguyên ghét bỏ, nhớ tới đối phương cũng chỉ là người tham tiền bình thường, cũng không phải là người tu luyện. Nguyên tắc của hãn vốn không giết người bình thường vô tội, lập tức nhắm mắt lại mạnh mẽ nhin sát ý xuống trong lòng, rút đao lại, quát một tiếng: “Cút!”

“Cám ơn! Đa tạ các hạ đã tha mạng!” Lão đầu bếp không dám chậm trễ, vừa để túi tiền xuống, lập tức đã lăn một vòng trốn xuống lầu.

Cơn giận dữ của Mạnh Nguyên còn sót lại chưa tiêu, lo lắng đã dâng lên: Thương thế của băng hữu càng ngày càng nặng, lại chậm chạp không có tìm được thuốc chữa. Kéo dài thêm mấy ngày nữa, nói không chừng băng hữu khó có thể giữ được tính mạng. Chẳng lẽ mấy ngày qua liên tiếp trốn

đông nấp tây lại hoàn toàn không có ý nghĩa gì sao? Đến tột cùng là phải làm thế nào cho phải?

Đang lúc buồn rầu, một giọng nói quen thuộc phiêu lãng tới: “Mạnh tiên sinh.”

Ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt hẳn là khuôn mặt thanh lệ thoát tục, Mạnh Nguyên sững sốt trong chốc lát: “Phượng Vũ tiểu thư, làm sao tiểu thư lại ở chỗ này?”

“Ta mới đi ra khỏi Tử Vong Chi Cốc, đặt chân tới đây nghỉ ngơi một chút.”

Lúc này Mạnh Nguyên chẳng có tâm trạng nào để nói chuyện, nặng nề thở dài một tiếng, hẳn cầm lấy túi tiền, lại móc ra tất cả tinh thạch trên người, đưa tới trước mặt Phượng Vũ: “Ngày đó đa tạ Phượng Vũ tiểu thư khăng khái giúp đỡ, nhưng chuyện có biến, số tiền này chỉ sợ là không cần dùng tới, tại hạ đành xin trả lại cho tiểu thư thôi.”

Nhớ tới đoạn đối thoại vừa mới nghe được, Phượng Vũ không có nhận lấy túi tiền, ngược lại lại hỏi “Băng hữu của huynh bị bệnh rất nặng?”

Trầm mặc trong chốc lát, Mạnh Nguyên phiền não gãi gãi mái tóc vốn loạn thất bát tao: “Không phải bệnh, hẳn là bị trọng thương. Nếu như có thuốc trị lập tức có thể khỏi, nhưng ta vẫn không tìm được.”

“Trong tay ta đang có chút dược liệu, nếu như huynh tin tưởng lời ta nói, ta có thể giúp huynh xem băng hữu của huynh một chút?” Phượng Vũ đề nghị. Nàng thật sự thương thức Mạnh Nguyên trọng tình trọng nghĩa đối với băng hữu, quyết định sẽ giúp hẳn một tay vậy.

Nghe vậy, hai mắt Mạnh Nguyên tỏa sáng, giống như người chết đuối bắt được bè gỗ cứu mạng: “Thì ra Phượng Vũ tiểu thư cũng hiểu biết y thuật, thật tốt quá! Vậy liền làm phiền tiểu thư xem giúp hẳn một chút!”

Hắn ba bước thành hai bước đi tới căn phòng cuối hành lang mở cửa, rón rén mang đám người Phượng Vũ tiến vào trong phòng: “Phượng Vũ tiểu thư, trong lúc hấn đánh nhau với đối phương bị trúng một chưởng. Đại phu nói là lục phủ ngũ tạng bị tổn thương. Nhưng vô luận sử dụng phương pháp hay thuốc bổ nào, thương thế của hấn vẫn không có chuyển biến tốt, hơn nữa càng ngày càng nặng, ta thật sự rất lo lắng.”

Ngoài ý muốn của Phượng Vũ, người nằm trên giường còn là một thiếu niên, nhìn dáng dấp chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, trên mặt chỉ chút những điểm đỏ, làm cho không nhìn rõ ngũ quan, cũng không biết là tuần tú hay xấu xí nữa. Nhưng nhìn lông mày sâu róm, lông mi dài như tranh vẽ, loáng thoáng có thể thấy được bộ dáng tuần dật của hấn lúc không bị bệnh.

Chỉ là đáng tiếc, hiện giờ hô hấp của thiếu niên hiện giờ yếu ớt nằm ở trên giường, sắc mặt xanh trắng, cho thấy hấn mắc bệnh hiểm nghèo, không có được một nửa phong thái của ngày thường.

Phượng Vũ không xem mạch mà cầm lấy bàn tay thiếu niên, thả linh lực vào thân thể đối phương để thăm dò, cẩn thận cảm thụ kinh mạch của hấn có gì khác thường không.

Đối với người tu luyện tầm thường mà nói, làm như vậy cực kỳ hao tổn linh lực, cho nên cũng rất nhiều người không nguyện ý dùng cách này. Phượng Vũ ỷ vào Thiên Phú Dị Bẩm của mình, căn bản là không có nhiều băn khoăn như vậy. Nàng cũng không biết hành động này rơi vào trong mắt Mạnh Nguyên, làm cho hấn cảm thấy vô cùng xúc động, cho là Phượng Vũ nhiệt tình khăng khái, trong lòng hấn lại tăng thêm vài phần cảm kích.

Theo linh lực xâm nhập vào cơ thể, sắc mặt Phượng Vũ càng ngày càng cổ quái. Một hồi lâu, ngón tay thon dài của nàng liền rời khỏi bàn tay thiếu niên, nhìn về phía Mạnh Nguyên nói: “Các huynh... trêu chọc người của Quang Minh Thánh Điện?”

Phượng Vũ nhàn nhạt nói ra một câu, lại làm Mạnh Nguyên cả kinh thất sắc: “Tiểu...Làm sao tiểu thư có thể biết được? !”

Lời này nói ra không khác nào là thừa nhận. Phượng Vũ cũng không giải thích nhiều, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta tự có biện pháp của mình. Ta có thể chữa trị thương thế của hã, nhưng trước hết, ta hi vọng có thể biết được đầu đuôi sự việc.”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tội Phạm Truy Nã (2)

Bởi vì Luci, còn có chuyện Hoàng Hậu chết ở Tử Vọng Chi Cốc, Phượng Vũ đã sớm coi Quang Minh Thánh Điện là kẻ địch. Nhưng lại không xác định được, giữa Mạnh Nguyên Phủ và Quang Minh Thánh Điện có ân oán gì. Nàng rất tán thưởng con người của Mạnh Nguyên Phủ, nhưng không hào phóng đến mức đi trị thương cho người có thể trở thành kẻ địch của nàng trong tương lai. Làm như vậy thật sự không có ích lợi gì lại còn nhàm chán.

“Chuyện này.....” Nghe Phượng Vũ hỏi nguyên nhân, trên trán Mạnh Nguyên Phủ đổ mồ hôi hột, nội tâm cực kỳ giãy giụa. Do dự một chút, nhìn bằng hữu đang hôn mê bất tỉnh ở bên cạnh, hắt thở dài một tiếng: “Dù sao, chờ người tiến vào nơi sầm uất thấy lệnh truy nã thì sẽ biết, ta cũng chẳng thể che giấu được gì nữa..... Hẳn là Luật Cung Thương con của đệ nhị nguyên lão Hội Nguyên Lão ở Hoa quốc - đệ nhất cường quốc ở đại lục Bắc Minh. Nửa tháng trước đắc tội Quang Minh Thánh Điện, vì vậy bị đuổi giết đến đây.”

Luật Cung Thương? Đây không phải lần đầu tiên Phượng Vũ nghe thấy cái tên này, nhớ lại lúc còn chưa vào học viện thì hiệu trưởng đã từng nói đến người này, nói rằng hẳn mười lăm tuổi đã thông qua khảo nghiệm hạ cấp, được ghi nhận lại là thiếu niên nhỏ tuổi nhất đạt tới cảnh giới hạ cấp. Mặc dù kỷ lục này mới bị mình phá, nhưng vẫn không thể nghi ngờ thiên phú tài hoa của người nọ.

Một thiên tài như vậy, tại sao lại đắc tội Quang Minh Thánh Điện?

Nhưng Phượng Vũ lại hoàn toàn quên một điều chính là cả hai giống nhau thân vì đều là thiên tài hơn nữa nàng và Quang Minh Thành Điện cũng đã kết thù.

Chú ý tới ánh mắt hỏi thăm của Phượng Vũ, Mạnh Nguyên Phủ cười khố nói: “Người đừng nhìn ta, nguyên nhân hay hậu quả của chuyện này ta hoàn toàn không biết. Khi hãn tìm được ta thì đã bị trọng thương, chưa kịp nói rõ ràng thì đã bất tỉnh. Sau đó thời gian hãn tỉnh lại càng lúc càng ngắn, cơ bản không có hơi sức nói cho ta biết cái gì cả.”

“Biết rõ hãn bị Quang Minh Thánh Điện đuổi giết, người cũng muốn bảo vệ hãn?”

“Hết cách rồi, ai bảo ta chọn lầm bạn tốt.” Dường như trong lời nói của Mạnh Nguyên Phủ là oán trách, tràn đầy sự sai lầm.

Phượng Vũ lại vẫn không hề hiểu: “Vậy tại sao người lại nhận nhiệm vụ của Quang Minh Thánh Điện?”

“Hết cách rồi, ta phải làm ra tiền để mời đại phu, bọn họ đưa ra mức thưởng cao thì ta nhận thôi. Dù sao khi lấy được tiền thưởng thì ta sẽ hóa trang, đến lúc đó bọn họ có muốn cũng không thể nhận ra ta. Hơn nữa không chừng lúc ấy ta có thể nghe ngóng được một số tin tức, ai biết người của Quang Minh Thánh Điện lại là bọn phó điều*, làm việc còn tàn nhẫn hơn cường đạo, mục đích nó.”

*phó điều: là một dạng chữ tục (-_- bó tay tên này)

Mạnh Nguyên Phủ vẫn canh cánh trong lòng chuyện bị trở mặt như lật sách ở Tử Vong Chi Cốc, nên không nhịn được tức giận nói tục một tiếng, nói xong mới giật mình luống cuống, không khỏi ngượng ngùng nhìn Phượng Vũ.

Phượng Vũ lại hoàn toàn không để ý: “Ta biết rồi, người yên tâm, vết thương của hãn cứ giao cho ta.”

Nghe được đối phương đồng ý chữa thương, ngược lại Mạnh Nguyên Phủ khó tin nói: “Làm như vậy đồng nghĩa với việc kết thù với Quang Minh Thánh Điện, người -- người chắc chắn chứ?”

“Ngay cả người của bọn họ ta cũng từng giết, tại sao lại không thể chữa thương cho tên này?”

Nói cũng phải.....” Mạnh Nguyên Phủ sờ mũi một cái, bắt đầu tò mò Phượng Vũ sẽ chữa trị như thế nào, hãn đã nghĩ tất cả biện pháp cũng bó tay hết cách với vết thương này. Chu Tước cũng mỉm cười bắt đầu tiễn khách: “Lúc chủ nhân trị thương cần một không gian yên tĩnh tuyệt đối, mời người ra ngoài chờ với ta.”

Sau khi đợi những người khác rời khỏi, Phượng Vũ cầm tay của Lật Cung Thương lên lần nữa, đôi mắt nhắm lại, ngưng tụ nguyên tố lực thành sợi, cẩn thận đưa vào trong cơ thể hãn.

Trước đó khi dò xét thì đã phát hiện, trong cơ thể hãn có một luồng linh lực Ngũ Hành phức tạp, tùy ý quấy rối trong thân thể của hãn, xâm nhập vào ngũ tạng, chắc là có người lợi dụng chưởng pháp đưa nó vào trong cơ thể hãn. Ngũ linh tương sinh, quần quýt không đi, khiến cho phương pháp chữa trị thông thường hoặc uống thuốc có thể trị tận gốc được.

Trước kia Phượng Vũ từng thấy thủ đoạn tương tự bị dùng trên người Vân Sâm Lam, lúc đó chính Cam Ma La động thủ sử dụng pháp thuật đó đánh lên người hãn. Cho nên lúc này nàng không tốn sức chút nào đã nhận ra linh lực khác thường trong người Luật Cung Thương đến từ Quang Minh Thánh Điện.

Mà ngày đó tu vi của nàng không bằng hiện tại mà còn có thể giúp Vân Sâm Lam giải thoát khỏi gông cùm xiềng xích đó, hiện tại muốn giúp Luật

Cung Thương loại bỏ vết thương tất nhiên dễ như trở bàn tay. Điều duy nhất cần cẩn thận, chính là khống chế quá trình đưa linh lực vào trong cơ thể hẳn, nếu quá yếu thì không cách nào loại bỏ Ngũ Hành linh lực, còn quá mạnh thì dễ tổn thương đến kinh mạch của đối phương.

Dĩ nhiên, đây đối với người đã trở thành Ngự Linh Sư như Phượng Vũ mà nói, thì không nói giống như vậy được. Theo ánh sáng có năm màu khác biệt của Ngũ Hành linh lực thì theo thứ tự Phượng Vũ đã đưa Nguyên Tố lực vào trong cơ thể Luật Cung Thương, loại bỏ từ từ các vết thương và Ngũ Hành linh lực có trong ngũ tạng của hẳn, sắc mặt Luật Cung Thương từ tái nhợt chuyển sang có thêm một chút huyết sắc, hô hấp cũng ổn định rất nhiều.

Ngoài cửa.Mạnh Nguyên Phủ không biết rõ thực lực của Phượng Vũ lắm, sau khi theo Chu Tước và Vân Sâm Lam rời khỏi gian phòng đó thì trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng: “Hồng Y đại tỷ, chủ nhân các người, nàg.....”

“Yên tâm, chuyện chủ nhân đồng ý làm chưa bao giờ không làm được. Ngược lại người ——” Chu Tước phong tình vạn chủng liếc hẳn một cái: “Tại sao gọi ta là đại tỷ? Chẳng lẽ ta rất già sao?”

Chu Tước mặc một bộ y phục bó sát người màu đỏ lộ ra vóc người nóng bỏng, mặt mày như vẽ, nhìn bề ngoài thì không kém Mạnh Nguyên Phủ bao nhiêu tuổi cả.

Nhưng nàg là Linh Thú, đã sống trên cõi đời này mấy ngàn năm, sợ rằng số người lớn tuổi hơn nàg chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mạnh Nguyên Phủ gọi nàg một tiếng đại tỷ đã là không để ý đến tuổi của nàg. Nhưng hình như nàg vẫn còn chưa vui lòng.

“Khụ khụ.” Vân Sâm Lam kéo Chu Tước da mặt dầy, giả bộ nai tơ mượn cơ hội đùa giỡn trai đẹp ra, liên tục cười khổ kịp thời giải vây giúp Mạnh

Nguyên Phủ: “Mạnh tiên sinh vào nơi này trước chúng ta, chắc là biết rõ chỗ nào có đồ ăn, nhờ ngài chỉ đường cho chúng tôi tìm. Sau đó chờ chủ nhân ra ngoài, chúng ta cùng nhau dùng cơm, như thế nào?”

Mạnh Nguyên Phủ cảm kích nhìn Vân Sâm Lam một cái, vừa định gật đầu, lại nghe tiếng ai đó mở cửa vang lên ở sau lưng: “Không cần chờ, bây giờ ta ra ngoài đi chung với các người.”

“Phượng Vũ tiểu thư!” Sau khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Phượng Vũ, Mạnh Nguyên Phủ khẩn trương nói: “Tiểu Thương hẳn --”

“Vết thương đã được chữa trị, hẳn đã không sao. Nghỉ ngơi mấy ngày, uống thuốc dưỡng thương là ổn rồi. Phương thuốc ta đã ghi rõ, sau khi dùng cơm xong, người đi hết thuốc đi.”

Mạnh Nguyên Phủ nghe vậy mừng rỡ, bái tạ với Phượng Vũ một cái, sau đó lớn tiếng nói cảm ơn. Thấy khí sắc Luật Cung Thương chuyển biến tốt, hẳn không thể chờ đợi cần phương thuốc lên, lập tức chạy ra ngoài. Nhìn bóng lưng hấp tấp của hẳn, Phượng Vũ buồn cười nhún nhún vai, tự mình đi ăn cơm với các linh thú.

Trên bàn cơm, Chu Tước vừa cắt thịt bò, vừa xúc động nói: “Người kia thực sự không tồi, gương mặt đẹp trai, vóc người đẹp, không chỉ vậy mà còn trọng tình trọng nghĩa.”

Phượng Vũ chậm nửa nhịp, mới hiểu được nàng đang nói đến Mạnh Nguyên Phủ, thấy bộ dáng của nàng như đang suy nghĩ điều gì, không khỏi trêu ghẹo nói: “Thế nào, người xem trọng hẳn?”

Chu Tước không trả lời, trầm mặc không giống thường ngày khiến Phượng Vũ sợ hết hồn: “Linh Thú và nhân loại, cũng có thể ở cùng nhau sao?”

“Tại sao lại không thể. Nhưng mà tuổi thọ của chúng ta gần như trường sinh, thật sự nhiều hơn loài người quá nhiều, một khi yêu nhân loại, nhất định chỉ có thể chia lìa.” Về mặt Chu Tước âm đạm, ngay sau đó cố ra vẻ thả lỏng nói: “Cho nên, ta muốn tìm người bầu bạn, cũng phải tìm một nam nhân đẹp trai gần bằng tuổi của ta -- lại nói Sâm Lam, người còn không có người bầu bạn phải không? Không bằng chúng ta phát triển một bước đi?”

“Khụ khụ khụ!” Lần này Vân Sâm Lam là thật bị canh sặc phải ho khan, thật vất vả mới hết ho, hắt vôi vàng khoát tay: “Cám ơn Chu Tước đại tỷ ưu ái, tạm thời ta không suy tính những thứ kia.” Trời ạ, hắt chỉ thích những cô nương đơn thuần thôi, ngàn vạn lần không tiêu thụ được “mỹ nhân” như Chu Tước đâu.

“Vậy mà lại nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của mỹ nhân, chẳng lẽ người yêu thích nam nhân, là người đồng tính sao?” Chu Tước giả vờ đau lòng nói.

Đang cãi vả, quán rượu che bằng cửa gỗ đột nhiên bị đẩy ra một cách thô lỗ, đi vào là mấy vệ binh. Trong ngực cũng ôm thật nhiều bức họa, trong đó có người lớn giọng ai oán nói: “Trần Trường quá đa tâm rồi, làm sao tội phạm truy nã lại chạy đến địa phương quý quái chim không đẻ trứng của chúng ta này!”

Nghe được ba chữ tội phạm truy nã, trong lòng đám người Phượng Vũ đều căng thẳng, liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó bộ dáng làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm, lỗ tai cũng lặng lẽ giơ lên, cẩn thận lưu ý động tĩnh của đám vệ binh.

Có vệ binh đến, lão bản quán rượu vôi vàng từ trong phòng chạy đến, liền tiếp cười cười chào hỏi, lại phân phó thị nữ nhanh chóng mang rượu lên.

Đám vệ binh cũng không có khách khí, rồi rít bưng ly lên, miệng to uống một hơi cạn sạch, mới quệt quệt mồm nói: “Cái này là tội phạm truy nã mà

phía trên rất coi trọng, thúc giục chúng ta mau chóng tìm ra. Nếu người này có đến đây, cần phải đặc biệt lưu ý. Nếu điều tra được tên tội phạm đó từ chỗ người trốn thoát, đừng trách lão ca không để ý tình cảm thường ngày và thể diện mà trở mặt.”

“Dạ dạ dạ, không biết là tiểu tặc nào to gan lớn mật, lại dám đối địch với Thánh Điện Quang Minh?”

“Tự người xem đi, chính là người này, ta đưa người mấy bức, người cũng dán lên khắp nơi đi.” Vệ binh lấy ra một sấp bức họa có hình người bị truy nã đưa cho lão bản. Sau đó lại lấy một xấp đơn truyền khác đưa cho hắn và nói: “Đây là bố cáo đấu loại thị vệ Nguyên Lão Hội, người cũng dán lên đi.”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lời Nói Động Trời

Thấy thế, Phượng Vũ làm bộ như tò mò, tiến tới, thấy nàng lại đây lão bản đơn giản hé ra cho nàng xem: “Tiểu thư xinh đẹp, sau khi người xem xong thì đặt lên bàn để ta mang đi dán.”

“Cảm ơn.”

Phượng Vũ quăng bố cáo sang một bên, chỉ cầm lấy lệnh truy nã rồi quay lại bàn ăn, Chu Tước và Vân Sam Lam đều ghé đầu vào nhìn. Chỉ thấy trên bức họa có vẽ một thiếu niên mi thanh mục tú, làm người ta nhìn một lần sẽ khó có thể quên. Phía dưới cũng không có viết tên tuổi của người thiếu niên này, chỉ đơn giản tố cáo tên tội phạm truy nã này xúc phạm đến thần Quang Minh sau đó đã bỏ trốn, nếu như có người tự tay bắt và giao hẳn ra sẽ được thưởng 3000 tinh thạch, nếu cung cấp manh mối sẽ được 500 tinh thạch.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt Chu Tước lộ ra ý cười, hạ giọng nói: “Quả nhiên sau khi hóa trang thì hình vẽ trên bức họa hoàn toàn không giống nhau.”

“Xem ra phía triều đình còn không biết sự tồn tại của Mạnh Nguyên Phủ, trên bố cáo cũng không thấy nhắc đến.”

“Hơn nữa cũng không viết tên của Luật Cung Thương, đúng rồi, không phải phụ thân hẳn ở trong cái gì Hội Nguyên Lão sao? Chẳng lẽ là muốn cho cha hẳn vài phần mặt mũi.”

Đang lúc mọi người đang ngồi bàn tán, Mạnh Nguyên Phủ vừa đi mua dược liệu cần thiết xong lập tức quay trở lại từ quán giao gói thuốc cho thị nữ, sau khi phân phó nàng nấu thuốc, mặt mày hẩn hờ trở lại chỗ đám người Phượng Vũ đang ngồi, còn chưa kịp nói chuyện thì ánh mắt đã nhìn đến lệnh truy nã, sắc mặt lập tức biến đổi, lập tức giả bộ như không có chuyện gì.

Đám người Phượng Vũ ngẫm hiểu, vội vàng ăn cơm, sau khi trở lại trong phòng Mạnh Nguyên Phủ đóng kín cửa thở dài nói: “Không nghĩ tới ngay cả nơi biên cương cũng tràn đầy lệnh truy nã của Quang Minh Thánh Điện, thế lực quả nhiên không thể khinh thường.”

“Người yên tâm đi, với bộ dáng hiện tại của người, cho dù người cầm lệnh truy nã đứng trước mặt bằng hữu của mình, hẳn cũng không nhận ra được. Để cho hẳn nghỉ ngơi vài ngày, sau khi thân thể tốt hơn rồi đi đến chỗ khác: “Phượng Vũ đề nghị.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Ra khỏi phòng Mạnh Nguyên Phủ, Chu Tước hỏi: “Chủ nhân ngài muốn ở lại sao?”

Đương nhiên không, Phượng Vũ nhún vai: “Mặc dù trên thực tế có thể nói địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nhưng giao tình của ta và bọn họ còn chưa đến mức độ đó.”

Nói xong, Phượng Vũ trêu ghẹo nói: “Nếu người luyện tiếu Mạnh soái ca, ta giúp người đánh hẳn bất tỉnh để người mang đi có được không?”

Nghe vậy, mặt Chu Tước đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Nếu không có chuyện gì ngài cũng đừng đùa giỡn ta nữa.”

Phượng Vũ cười như không cười nói, Chu Tước là Linh Thú cũng đồng thời là bạn đồng hành của nàng, nhưng vấn đề tình cảm chỉ có người trong

cuộc mới có thể quyết định được, người bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ có thể nhắc nhở đôi lời.

Nghỉ ngơi một đêm, Phượng Vũ dùng buổi sáng thì đi ra ngoài mua bản đồ đại lục Bắc Minh, vừa trở lại tửu quán đã thấy Mạnh Nguyên Phủ chào đón: “Phượng Vũ tiểu thư, tiểu Thương vừa tỉnh, ta nói với hã chuyện của các người, hã muốn gặp mặt người để nói lời cảm tạ.”

Cũng đã đúng lúc có thể nói lời từ biệt với họ nên Phượng Vũ lập tức đi theo hã.

“Vị này chính là Phượng Vũ tiểu thư.” Vừa trọng thương mới khỏi, Luật Cung Thương vẫn không thể đứng dậy, chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, hã xấu hổ nói: “Bộ dáng này thật thất lễ, nhưng nếu không nói lời cảm tạ với ngài trong lòng ta cũng không yên tâm.”

“Người quá khách khí rồi, ta chỉ thuận tay giúp chút việc nhỏ mà thôi.”

“Ở trong mắt ngài chỉ là việc nhỏ, nhưng đối với ta mà nói là tánh mạng quý giá.”

Luật Cung Thương nói chuyện ân cần nhưng tầm mắt lại có chút trốn tránh, khuôn mặt ửng đỏ, không dám nhìn Phượng Vũ, hã vốn tưởng rằng người có năng lực cứu hã ít nhất cũng là một vị phụ nhân lớn tuổi, trăm triệu lần không nghĩ tới tuổi Phượng Vũ dường như còn nhỏ hơn hã, lại xinh đẹp hơn bất kỳ nữ hài nào mà hã đã từng gặp qua trước kia.

Nhìn thấy Luật Cung Thương tuy rằng là đệ tử thế gia nhưng lại không có tính tình kiêu căng ngạo mạn của những đệ tử quý tộc khác, ngược lại lại nho nhã lễ độ, trong đầu Phượng Vũ âm thầm khen ngợi, không khỏi lên tiếng hỏi thăm: “Chuyện của người ta đã nghe Mạnh tiên sinh kể sơ qua, nhưng ta thực sự không nghĩ đến lý do vì sao người lại có thể đắc tội với Quang Minh Thánh Điện?”

Nghe vậy, sắc mặt Luật Cung Thương nhất thời trở nên trắng bệch, do dự hồi lâu mới lên tiếng: “Mạnh đại ca đã nói với ta, vì cứu hãn mà người đã giết chết Ngân Y Hộ Vệ, nghĩ đến chắc người không phải tín đồ của Quang Minh Thánh Điện, ta liền thẳng thắn nói cho người biết, sỡ dĩ ta bị Thánh điện truy nã là do trong lúc vô tình ta thấy được một phần văn kiện.....đề cập đến nội dung cuộc đại chiến năm đó của Thánh điện với Ma Vực.”

Ma Vực

Nghe thấy cái tên đó, Phượng Vũ giật mình, nhưng lại làm ra vẻ hiếu kỳ hỏi: “Ma Vực đại chiến là nói đến cuộc chiến sáu mươi năm trước sao? Ta nghe nói là Ma Quân có ý đồ muốn mang binh đánh chiếm toàn bộ đại lục, Quang Minh Thánh Điện lo lắng cho lê dân bách tính trong thiên hạ, vì ngăn cản Ma Quân đã khai chiến với Ma Vực, cuối cùng chiến thắng, ngăn cản được âm mưu của Ma Quân, cứu vớt bách tính trong thiên hạ. Sau trận chiến này, tín đồ và danh vọng của thế lực Quang Minh Thánh Điện được dâng cao như đỉnh núi đến nay, hơn nữa mọi người vẫn mang lòng cảm kích với Thánh điện, chẳng lẽ còn ẩn tình nào khác sao?”

Lần này nàng nói đúng những hiểu biết của người bình thường về cuộc đại chiến của Thánh điện với Ma Vực, sau khi Luật Cung Thương nghe xong lại cười khổ không thôi: “Phượng Vũ tiểu thư, trước kia ta cũng cho là như thế, nhưng từ khi nhìn thấy phần văn kiện tuyệt mật kia thì ta mới phát hiện cái gọi là cứu vớt bách tánh chỉ là một lời nói dối động trời.”

Cái này không chỉ có Phượng Vũ mà cả Mạnh Nguyên Phủ cũng chấn động.

Lần này Phượng Vũ cũng không ngại trang sự khiếp sợ của mình, Luci chưa bao giờ chủ động nhắc đến chuyện năm đó, Phượng Vũ cũng không hỏi nhiều cho nên đối với trận chiến này, cách nhìn của nàng so với người bình thường cũng không khác biệt cho lắm, hiện tại đột nhiên nghe nói đây chỉ là lời nói dối tất nhiên là vô cùng khiếp sợ.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Luật Cung Thương nhẹ nhàng ho một tiếng nói: “Phượng Vũ tiểu thư, ta vốn là con trai độc nhất của Nhị trưởng lão trong Hội Nguyên Lão, dĩ nhiên ta cũng có thể đến chỗ làm việc của phụ thân để tìm hãn. Nửa tháng trước là sinh thần của mẫu thân ta, trong nhà mời tân khách làm tiệc mừng cho mẫu thân ta, nhưng đến khi tiệc tối gần kết thúc mà phụ thân còn không có lộ diện, mẫu thân ta rất tức giận, ta lập tức đến phòng nghị sự của Hội Nguyên Lão tìm hãn, vốn tưởng rằng do hãn mãi mê làm việc quên thời gian, chỉ cần nhắc nhở một chút thì hãn sẽ theo ta về nhà nhưng trăm triệu lần không ngờ khi đến nơi ta lại nhìn thấy một cảnh tượng.

Cảnh tượng ngày đó đến nay vẫn mồn một hiện rõ trước mắt hãn, nhớ rõ ngày đó khi hãn ra khỏi nhà thì trời đã khuya, trên đường cũng không còn ai, xe ngựa rất nhanh đã chạy đến Thành Đông, chỗ phòng nghị sự Hội Nguyên Lão, bởi vì Luật Cung Thương thường xuyên ra vào nơi này, người gác cổng đều biết hãn cho nên cho hãn vào mà không gây trở ngại gì.

Luật Cung Thương giống như mọi ngày, đi đến thư phòng của phụ thân hãn, vừa định gõ cửa lại nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng cãi vả kịch liệt.

“Luật Nguyên lão, ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, nếu ngươi làm như vậy hậu quả chính là bất kính với Quang Minh Chi Thần.”

“Nhưng Quang Minh Chi Thần lừa gạt con dân chúng ta trước, từ sau khi phát hiện ra văn kiện này, ngay cả “Thần Quang Minh” ta cũng khinh bỉ, nhìn một chút xem đám sứ giả Thần Minh đã làm những gì đối với chúng ta, chỉ vì tư lợi của bản thân mình mà đưa ra lời nói dối động trời như thế, quả thực so với dị giáo Ma Vực cũng không bằng.”

“.....Chuyện sáu mươi năm trước, chỉ cần không truy cứu, cuối cùng cũng sẽ mờ nhạt người cần gì để ý chứ.”

“Chính là bởi vì “chuyện cũ” này mà Quang Minh Thánh Điện chiếm sự tôn kính và vinh quang trước nay chưa từng có, nếu mọi người biết được Thần Quang Minh mà bọn họ cúng bái thật chất chỉ là một tiểu nhân đê tiện không biết sẽ thất vọng đau khổ cỡ nào.”

“Tín đồ không đại biểu cho ý chí của Thần Quang Minh.”

“Vậy tại sao ngươi còn ngăn cản ta công khai văn kiện này ra bên ngoài.”

“..... Ta chỉ khuyên ngươi nên thận trọng, ít nhất đợi đến ngày mai hội nghị thường kỳ thì bảy Nguyên Lão đều có mặt đông đủ. Lúc đó hãy đưa ra ý kiến để mọi người quyết định có nên công khai hay không?”

“Được rồi, dù sao ngươi là.....Ta làm theo lời của ngươi vậy.”

Tiếp theo trong phòng truyền đến âm thanh sửa sang lại tờ giấy và thanh âm đóng cửa lại, sau đó là tiếng bước chân rời khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Luật Cung Thương không hiểu sao lại chột dạ, không chút nghĩ ngợi liền lẩn mình trốn sau bức tượng kỹ sĩ to lớn bên cạnh, trong lòng khẩn trương đến thở cũng không dám thở mạnh.

Hai bóng dáng rời khỏi phòng làm việc, hẳn chỉ có thể từ trường bào nhận ra một người trong đó là của mình phụ thân, về phần một gã khác, choàng trên người chiếc áo choàng cũng không biết là ai, mặc dù có chút tò mò nhưng hẳn càng sợ kinh động người khác nên vẫn cúi đầu không dám xem khuôn mặt của đối phương.

Đèn đuốc ở hành lang phòng nghị sự mờ nhạt, vì Luật Cung Thương ẩn nấp khá tốt cho nên phụ thân hẳn và cả người nọ cũng không phát hiện, khi nghe tiếng bước chân biến mất ở cuối hành lang dài, hẳn thở phào nhẹ nhõm, từ từ đứng dậy.

Nếu hẳn lựa chọn xoay người rời đi như vậy thì sau này sẽ không phát sinh chuyện gì, nhưng lúc này hẳn sẽ sờ nhìn cửa phòng làm việc của phụ thân hẳn, trong đầu đều là trận cãi vã vừa nãy của bọn họ

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Lời Nói Động Trời (2)

Trước đó hẳn không nghĩ tới Quang Minh chi thần sẽ bị diễn tả bằng những từ ngữ xấu xa như vậy.

-- Mới vừa rồi phụ thân nhiều lần nói tới phần tài liệu kia, rốt cuộc nội dung của nó là cái gì?

Luật Cung Thương bị lòng hiếu kỳ kích thích liền lấy chiếc chìa khóa dự bị mà phụ thân đặt ở trong bồn hoa để mở cửa thư phòng, kiểm tra toàn bộ một hồi. Sau đó cuối cùng hẳn cũng tìm được phần tài liệu bí mật ở trong một cái hốc tối.

Nhưng đôi tay vừa run rẩy vừa mở nó ra, ánh mắt còn chưa kịp nhìn vào bên trong, cửa thư phòng đã bị người khác đẩy ra: “Bắt được ăn trộm mau gọi vệ binh đế quốc.....A đây không phải là Luật thiếu gia sao? Tại sao ngài lại ở trong này?”

Ta..... Luật Cung Thương từ trước đến giờ luôn luôn thành thực, cả đời cũng không biết nói láo. Chính vì vậy, khi hẳn bị mấy tên cảnh vệ bao vây lấy càng không nói được lời nào.

Thấy hẳn cứ ấp a ấp úng, lính canh gác tưởng là trộm vào nhà nên bất giác nghi ngờ, lại nhìn thấy trên tay hẳn cầm chiếc hộp bí mật có ghi năm chữ quen thuộc “tài liệu phòng nghị sự” nên bọn lính canh càng thêm cảnh giác.

“Tài liệu tuyệt mật từ trước đến giờ chỉ có người nắm quyền lực cao nhất của Hội Nguyên Lão là Thất trưởng lão mới có thể mở ra, những người

khác không có quyền này. Luật thiếu gia, thật xin lỗi vì đã biết rõ chuyện này nên chúng ta không thể để cho người ròi đi được.”

Mặc dù thân phận của Luật Cung Thương hiển hách nhưng hãn lại làm ra chuyện lớn như vậy, ai cũng không dám để cho hãn chạy thoát. Lập tức có người nói muốn đi bẩm báo Thất trưởng lão nhưng không ngờ lúc này Đại trưởng lão đột nhiên xuất hiện và hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đội bọn cảnh vệ ồn ào lộn xộn nói xong chân tướng sự tình, Đại trưởng lão trấn an cười cười: “Ta còn tưởng rằng là xảy ra chuyện lớn gì, Luật nguyên lão từ trước đến giờ đều rất cẩn thận, tài liệu cơ mật xưa nay đều được cất giữ ở nơi có trận pháp bảo vệ. Há có thể dễ dàng để một thằng nhóc tìm được? Theo ta thấy cái hộp này cũng không có gì cả, các người cũng đừng chuyện bé xé ra to.”

Có Đại trưởng lão ra mặt vì Luật Cung Thương nên mọi người không nói gì nữa, vội vàng tản đi nhưng trực giác Luật Cung Thương lại mách bảo, bên ngoài Đại trưởng lão nở nụ cười hòa ái, nhưng bên trong nội tâm lại che giấu thâm ý khác.

Quả nhiên, trước mặt mọi người thì ôn hòa, thế nhưng sau khi mọi người ròi đi thì bỗng nhiên Đại trưởng lão nghiêm mặt quát nhỏ: “Phụ tử các người đều không cho người khác an nhàn được một chút sao.”

Dứt lời ông liền giơ tay lên đánh một chưởng vừa nhanh mạnh vừa tàn độc ẩn giấu nội lực hùng mạnh về phía Luật Cung Thương cho thấy ông muốn đưa hãn vào chỗ chết.

Mặc dù trong lòng Luật Cung Thương có chút nghi ngờ nhưng lại không bao giờ ngờ được, người bình thường đối xử cực tốt với hãn, hơn nữa lại là trưởng bối vậy mà nay lại trở mặt. Cũng may hãn tu hành nhiều năm, thân thể đã sớm cp1 loại phản xạ nhanh, tuy nhiên ngực vẫn bị trúng một

chương của Đại trưởng lão, thân thể tựa như điều đứt dây bay ra ngoài cửa sổ.

Bị đánh bay ra bên ngoài thư phòng, Luật Cung Thương ngửa đầu còn muốn giải thích mình chỉ là nhất thời tò mò cũng không phải là cố ý, hơn nữa cũng không có thấy rõ nội dung tài liệu, thì lúc này lại thấy sắc mặt Đại trưởng lão cực kỳ âm trầm căn bản không có nửa phần hòa ái dễ gần hằng ngày. Ông ta căn bản không nghe Luật Cung Thương giải thích, mắt thấy ông ta lại muốn ra chiêu, Luật Cung Thương chỉ có thể nén nội thương mà bỏ chạy.

Cũng may Luật Cung Thương đã đạt được tu vi cấp ba của trung cấp, mặc dù đánh không lại Đại trưởng lão tu vi trung cấp nhưng nếu dùng để chạy trốn thì vẫn còn dư dả.

Nói tới chỗ này lại nhớ tới ngày đó, dưới ánh trăng Đại trưởng lão âm trầm giống như Tu La, gương mặt chứa đầy sát ý, Luật Cung Thương vừa sợ vừa không hiểu: “Ta..... Ta chỉ là nhất thời hiếu kỳ tại sao Đại trưởng lão lại có phản ứng lớn như vậy? Tại sao ông ta còn muốn giết chết ta nữa?”

Nghe xong hẳn ta nói với Phượng Vũ xong, trong lòng Luật Cung Thương hiểu ra một chuyện: “Thiếu niên anh tài này có thể nói là học trò xuất sắc của Đại trưởng lão cũng khó trách chuyện đã đến mức này. Hẳn vẫn còn nghi ngờ vì sao bình thường thân thiết như trưởng bối thì bây giờ Đại trưởng lão lại ra tay tàn độc đối với hẳn như vậy.”

Ngay cả một người bụng đầy âm mưu quỷ kế như Vân Sâm Lam lần này cũng không nhịn được nói: “Đương nhiên là bởi vì người biết những điều không nên biết, chuyện tín đồ Quang Minh Thánh Điện trải rộng cả bốn đại lục, các đại đế quốc hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quan hệ với Thánh điện. Khi các nguyên lão phát hiện người có liên quan tới văn thư bí mật đã được

chôn giấu của Thánh điện, phản ứng đầu tiên đương nhiên là giết người để diệt khẩu rồi.”

“Không, không thể nào cha ta cũng nhìn thấy. Tài liệu vẫn là do ông ấy bảo quản chính ông ấy cũng không có việc gì.” Luật Cung Thương liên tục lắc đầu, hiển nhiên không thể nào tiếp thu được.

Đối với hãn Phượng Vũ chỉ có thở dài: “Người cũng bị ông ta đánh cho bị thương nặng như thế này rồi vì sao còn khăng khăng phụ thân người đang bình an. Cũng đã vài ngày rồi người không có liên lạc với ông ấy làm sao người có thể biết được ông ấy có bình an vô sự hay không?” “Ta..... Ngày đó sau khi rời đi ta chạy đến một cái ngõ hẻm vắng vẻ liền ngất đi vì trọng thương, đợi đến lúc tỉnh lại thì khắp nơi đều dán Lệnh Truy Nã ta. Ta sợ gây phiền toái cho người nhà nên đành phải đi tìm chỗ Mạnh đại ca để dưỡng thương, sau khi khỏi hẳn lại đi tìm Đại trưởng lão giải thích để rửa sạch tội danh. Sau khi về nhà lại không ngờ Lệnh Truy Nã phát ra còn có treo giải thưởng cao... Chúng ta cuối cùng cũng không thể không lưu lạc tới đây.....”

Nói tới chỗ này Luật Cung Thương bỗng nghĩ đến cái gì đó khiến cho sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch: “Phượng Vũ tiểu thư người nói là -- người nói là bọn họ không tìm được ta sẽ xuống tay với cha ta?”

“Rất có thể.”

Mạnh Nguyên Phủ này giờ vẫn không nói gì, lúc này cũng lên tiếng: “Lúc trước ta không biết biết sự tình cụ thể nên không có nghĩ đến chuyện này. Ngày hôm nay nghe người nói ta mới nghĩ tới điểm này. Phượng Vũ tiểu thư phân tích không sai Hội Nguyên Lão không tìm được bản thân người rất có thể sẽ đi tìm phụ thân người. Dù sao chuyện này liên quan đến danh dự Quang Minh Thánh Điện, cho dù bọn họ sử dụng thủ đoạn gì ta cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên.”

“Ta sẽ thử liên lạc với phụ thân.” Sắc mặt Luật Cung Thương tái nhợt luống cuống tay chân lấy ra một khối tinh thạch mài thành kính rồi rót vào một ít linh lực. Sau đó khẩn trương chờ đợi hơn mười phút cuối cùng tinh thạch cũng phát sáng truyền tới một giọng nói lo âu: “Nhi tử là con sao?”

Nghe ra âm thanh quen thuộc đó trên khuôn mặt Luật Cung Thương cũng không che giấu được mệt mỏi gấp đến độ tay cũng run rẩy suýt chút nữa cầm không nổi tinh thạch: “Cha, là ta, cha người đang ở đâu, người có sao không?”

Ở đầu bên kia tinh thạch trầm mặc, một lát sau cha Luật trầm giọng nói: “Bây giờ con không cần phải lo lắng cho ta. Lúc này chắc con đang ở với bằng hữu. Nghe ta nói này, cho dù có nghe được tin tức gì con cũng không được quay lại biết không.”

Nghe lời dặn dò của ông, rốt cuộc Luật Cung Thương cũng không nén nổi mà hỏi thẳng: “Phụ thân người chưa từng nói qua những lời như thế..... Người... bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta không giống con. Cho dù Đại trưởng lão có muốn động vào ta cũng phải suy nghĩ kỹ. Chờ khi nào ta giải quyết xong rắc rối sẽ thông báo cho con trở về. Hãy nhớ là ngàn vạn lần cũng không được để cho người ta tìm ra hành tung của mình.”

Nói tới chỗ này ánh sáng tinh thạch đột nhiên tối đi. Để sử dụng tinh thạch này cần tiêu hao một lượng tinh lực vô cùng lớn. Đây là lần đầu Luật Cung Thương sử dụng nó. Hơn nữa lại bị thương nên lực lượng đã hao tổn nhiều, hẳn cũng không cách nào liên lạc lại được với phụ thân nữa.

Thất hồn lạc phách để tinh thạch xuống, Luật Cung Thương lẩm bẩm nói: “Phụ thân quả nhiên đã xảy ra chuyện..... Đều là ta liên lụy..... Nếu như ta đi tự thú bọn họ sẽ bỏ qua cho phụ thân ta.....”

Thấy hần nhảy xuống giường lung la lung lay muốn đi về phía cửa như muốn đi tự thú. Mạnh Nguyên Phủ cả kinh thất sắc một tay hần kéo về bên cạnh: “Tiểu Thương người tinh táo lại trước đã. Chuyện này không chỉ liên quan đến một mình người mà còn liên quan đến cha người và Đại trưởng lão. Nếu đã bất hòa thì coi như có trời người quỳ gối ở trước mặt Đại trưởng lão, ông ấy cũng sẽ không tha thứ cho người đâu.”

Luật Cung Thương mờ mịt nói: “ Tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng là ta nhìn trộm văn thư khiến cho Đại trưởng lão mất hứng, chỉ cần ta trở về nhận tội, phụ thân ta cũng sẽ không có việc gì.”

Vị thiếu gia này đúng là được bảo hộ quá tốt đi. Cho đến bây giờ một chút gian ác cũng chưa từng gặp qua, thảo nào vẫn ngây thơ như thế.

Trong lòng Phượng Vũ yên lặng phỉ nhổ sự đơn thuần của hần, mở miệng nói: “Mạnh huynh nói không sai. Chuyện này căn bản là mâu thuẫn về việc phụ thân người muốn công khai chân tướng cuộc chiến Ma Vực năm đó nhưng Đại trưởng lão không đồng ý. Chuyện người nhìn lén văn thư cũng chỉ là một cái cớ để ông ta gây khó dễ cho phụ thân người mà thôi. Bây giờ nếu như người rơi vào trong tay ông ta thì ông ta cũng sẽ dùng người để đối phó với cha người thôi. Đến lúc đó nước cờ này lại càng làm cho cha người rơi vào thế bị động hơn mà thôi.”

Luật Cung Thương chỉ là đơn thuần chứ cũng không phải kẻ ngu nên khi nghe phân tích xong lập tức trầm mặc hồi lâu, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên: “Ta hiểu nhưng ta chắc chắn không thể ngồi chờ phụ thân lâm vào hiểm cảnh được. Phải làm thế nào mới tốt đây?”

Nghe đến chân tướng cuộc chiến Ma Vực lại khiến cho trong lòng Phượng Vũ có một cái ý niệm: nên lợi dụng chuyện này như thế nào để đả kích Quang Minh Thánh Điện đây.

Phải biết chờ cho đến khi Luci khôi phục thực lực, sau đó sẽ nhất định quay trở về báo thù Thánh điện. Có thể nói thực lực Thánh điện suy yếu không thể nghi ngờ gì là sự trợ giúp vô cùng tốt.

Suy tư một hồi sau nàng chậm rãi nói: “Ta có biện pháp, mặc dù có chút mạo hiểm nhưng đáng giá để thử một lần.”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Quang Minh Chi Tử (1)

Đang lúc Phượng Vũ từ từ nói ra kế hoạch của mình với đồng bạn là lúc trong hoàng cung Tu Thập Đế Quốc đang tổ chức yến hội chúc mừng.

Trên cái bàn dài và hẹp bày đầy cao lương mỹ vị được chế biến tỉ mỉ, thơm nức mũi làm người ta động lòng nhưng nam nhân tóc đen với dáng vẻ tuấn lãng ngồi ở trên bàn dài cơ bản không có hứng thú để ăn.

Chỉ nhấp một miếng rượu đỏ cho có, hần mở miệng hỏi: Bốn điện hạ phụng mệnh Thánh Tế Tư đến đây trước, chắc hẳn bệ hạ và hoàng tử biết bốn điện hạ đến đây vì chuyện gì rồi nhỉ.

Ngồi đối diện hẳn chính là Lăng Tử Minh mặc một bộ lễ phục hoàng gia, gần một tháng sống trong hoàng cung làm tính khí cô độc của hẳn giảm đi không ít và thay vào đó là quý khí vốn có.

Mặc dù tính khí ngạo mạn từ tận trong xương tuỷ vẫn như cũ không suy giảm chút nào thế nhưng nam nhân này đối mặt với lời hỏi thăm của nam nhân đối diện lại rất thận trọng trong việc lựa chọn từ ngữ để trả lời: Ta nghĩ Quang Minh Chi Tử ngài nhất định là vì việc tế ti Cam Ma La trước bỏ mình một tháng mới đến đây sau đó ta sẽ giải thích với Thánh Tế Tư của thành Quang Minh là mười sáu năm trước Cam Ma La nói đối với Hoàng thất, hại ta là Hoàng tử tôn quý mà bị trục xuất ra khỏi hoàng cung bị lưu lạc ở dân gian sau này bởi vì âm mưu bại lộ đã giết chết Hoàng Hậu của Tu Thập cũng chính là mẫu thân của ta. Nhiều thù mới hận cũ như vậy đã khiến ta dưới cơn thịnh nộ giết chết hẳn nếu như ngài cảm thấy ta không

nên tìm hãn báo thù vậy thì xin ngài hãy cho ta một lý do để cho ta tin phục.

Trầm mặc một chút ánh mắt Quang Minh Chi Tử bén nhọn như dao, đôi môi mỏng dường như không được tự nhiên chậm rãi phun ra bốn chữ: người ở đây nói láo.

Lăng Tử Minh thu lại hai tay đặt ở trên khăn trải bàn, đột nhiên nắm chặt nó lại, trên mặt lại hiện ra vẻ tức giận: Cam Ma La là chết ở trên tay của ta những người khác và Đế Quốc không có bất cứ quan hệ gì. Mỗi thù giết mẫu không đội trời chung này chẳng lẽ ngài cho là người kiêu ngạo như ta, sẽ mượn tay người khác báo thù ư ?

Bốn điện hạ không biết thù hận của người đối với hãn sâu đậm như thế nào nhưng bốn điện hạ biết với tu vi của người tuyệt đối giết không được Cam Ma La. Giọng nói và dung mạo của Quang Minh Chi Tử cũng lạnh lùng như nhau nhưng lời nói cũng không mang ý trách cứ giống như cơ bản không để ý đến cái chết của Cam Ma La sẽ làm cho uy nghiêm của Thánh điện bị khiêu khích. Dường như chỉ đơn giản chỉ ra sự không hợp lý trong chân tướng của sự việc này

Tu vi của người chỉ là hạ cấp mà thực lực của Cam Ma La cũng phải từ trung cấp trở lên. Trước khi đến dự tiệc bốn điện hạ đã đến xem qua thi thể của hãn, ta nhớ là thân thể hãn bị thương nặng như vậy là do bị ma pháp hệ Hỏa tấn công. Chỉ có người có cùng tu vi với hãn mới có thể làm hãn ra nông nổi như vậy. Còn người thì không có năng lực này.

Chỉ bằng vào thực lực của bốn điện hạ cũng chưa chắc giết được hãn nhưng ta có ma súng Trại Tuyết, nó có thể giúp ta một tay mặc dù có gặp chút khó khăn nhưng ta còn có thể giết chết Cam Ma La. Về phần người, người nói ma pháp hệ Hỏa là do người dùng số tiền lớn để mua linh phù hệ Hỏa, nhưng ta nghe nói chỉ có Ma Pháp Sư trung cấp điều khiển nó mới có

thể khiến Cam Ma La trọng thương nặng như vậy. Người nói mình dùng nó giết chết Cam Ma La ta cảm thấy có chút kì quái.

Lăng Tử Minh đã sớm chuẩn bị tốt, nói ra toàn bộ những gì mình nghĩ sẵn trong đầu. Ban đầu Phượng Vũ ra tay giúp hãn báo thù thì hãn nhất định phải tự mình gánh lấy hậu quả, cho dù thế nào đi chăng nữa hãn cũng sẽ không bán đứng bằng hữu của mình. Đây là nguyên tắc của hãn.

Nhưng nghe hết lời nói của hãn, Quang Minh Chi Tử cũng từ chối cho ý kiến. Hãn ta bưng ly rượu đỏ lên uống một hơi cạn sạch rồi từ từ đặt lại cái ly lên trên bàn. Sau đó vừa đón lấy ánh mắt lo lắng của Lăng Tử Minh vừa nói: Chân tướng đến tột cùng là như thế nào bốn điện hạ sẽ đích thân tra rõ. Cảm tạ Đế Quốc đã tiếp đãi bốn điện hạ. Tửu lượng của ta không tốt, cáo từ.

Hoàng đế từ nãy đến giờ không có cơ hội chen miệng vào thấy vậy vừa định giảng hòa mấy câu để giữ lại Quang Minh Chi Tử nhưng hãn cơ bản không cho ông cơ hội này, hãn lập tức đứng dậy sai bước ra đi ra ngoài. Hoàng đế không cản được chỉ có thể cười khổ lắc đầu mà thôi.

Cũng chỉ có Thái tử của thành Quang Minh địa vị tôn quý được gọi là Quang Minh Chi Tử mới có đủ quyền lực và năng lực không để Hoàng thất vào mắt, còn đối với người bình thường chỉ dám mơ mộng làm sao để được gia nhập Hoàng thất.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng Quang Minh Chi Tử đi xa sắc mặt Lăng Tử Minh nặng nề nhỏ giọng gọi hộ vệ phân phó nói: Giám sát hành tung của hãn nếu như có động tĩnh gì lập tức báo cho ta biết.

Đợi Quang Minh Chi Tử trở lại dịch quán quan cận vệ lập tức chào đón ân cần giúp hãn cởi ra áo ngoài âm thanh cung kính nói: Thưa ngài thuộc hạ đã điều tra và tìm hiểu rõ. Ngày tế ti Cam Ma La bị hại dân chúng đế đô đều nhìn thấy trên bầu trời có một con Chu Tước rất to lớn hiện thân, dị

tượng trên trời kéo dài hơn 10 phút sau mới mất đi, đối với sự việc này Hoàng thất Tu Thập nói là lúc tế ti Cam Ma La quyết đấu với Hoàng tử Tu Thập sử dụng ma thuật nên tạo ra nó. Lúc ấy ở chỗ đó còn có Tam hoàng tử Lạc Tây Á của Tu Thập và ba học sinh của học viện Linh Chân.

Nghe vậy Quang Minh Chi Tử nhẹ nhàng gạt đầu, các ngón tay có tiết tấu gõ ở trên mặt bàn. Trong đầu dường như đang sắp xếp các manh mối hỗn độn thành một chuỗi sự việc có trật tự.

Chu Tước hiện thân. Ma pháp hệ Hỏa. Ma pháp linh phù.

Người tiếp tục đi điều tra xem hiện giờ những người kia đang ở đâu.

Làm theo phó phó của Quang Minh Chi Tử đưa ra quan cận vệ cung kính lui ra.

Rời khỏi dịch quán đi tới một cửa hàng bán linh thạch hẳn tìm một góc yên lặng, mượn vô số sóng linh lực che chở, hẳn lấy ra một cái kính linh thạch truyền tin rút linh lực vào sau đó nhỏ giọng nói: Trọng Lê các hạ, mọi chuyện tiến triển như thế này.

Sau khi đi ra khỏi cửa hàng hẳn nhớ tới việc vừa rồi Trọng Lê đã hứa sẽ cho hẳn một chỗ tốt thì không tự chủ mang theo mấy phần hài lòng. Đầu năm nay chỉ làm việc cho một cái chủ nhân nhất định sẽ ăn không đủ no, làm người phải học cách tùy cơ ứng biến như vậy mới có tư cách xưng là sứ giả hoặc người làm việc của Thần chứ.

Hẳn cẩn thận nhìn chung quanh xác nhận không có gì khác lạ, sau đó nhanh chóng gia nhập vào đoàn người đi lại ở trên đường.

Quan cận vệ tự cho là mưu kế của mình đã thành công nhưng không biết rằng từ đầu đến cuối có một tầm mắt vẫn thu hết vào mắt nhất cử nhất động của mình.

Ngày nay thời tiết trên đường vẫn u ám như cũ. Đầu đường bày ra duy nhất một cái bàn để vệ binh ngồi khi canh gác, bọn hắn đang phiến não sửa sang lại cáo thị và Lệnh Truy Nã bị gió thổi loạn. Trong lòng đang nguyên rủa một ngàn lẻ một lần vì sao vận số mình lại đen đui như thế, cố tình được an bài canh gác trong loại thời tiết này.

“Ở nơi nông thôn xa xôi này có ai mà đến chứ. Cho dù là nhân tài cường hãn đến mức có thể đi qua Tử Vong Chi Cốc thì Linh Sĩ người ta khẳng định sẽ lựa chọn trực tiếp đi Đô thành dự thi cơ bản sẽ không tới nơi này để cho chúng ta được chút tinh thể thạch đó.”

Lúc vệ binh đang nhỏ giọng oán trách, có giọng nói lạnh lùng của một cô gái cắt đứt lời nói nhảm của hắn: “Xin hỏi nơi này có phải là Hội Nguyên Lão có vệ binh canh gác để báo danh thi đấu không?”

Không sai cáo thị trên bàn ghi rõ ràng mỗi một người đến báo danh phải trả mười tinh thể thạch cho vệ binh. Một trong số các tên đó định trưng cầu ý của những người khác nhưng ai khi nghe đến phải nộp nhiều phí như vậy chắc chắn sẽ lắc đầu bỏ đi, có lẽ bọn người trước mắt cũng không ngoại lệ.

Thiếu nữ bất ngờ lập tức hỏi: “Chúng tôi có ba người dự thi vậy một người trả một phần sao?”

—— Thần tài đến

Vệ binh vừa mừng vừa sợ ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy dung mạo của thiếu nữ đang nói chuyện thì sửng sò: “Trời ạ trên đời còn có nữ nhân xinh đẹp như vậy sao?”

Cũng may ba mươi tinh thể thạch hấp dẫn đã nhanh chóng giúp hắn tỉnh táo từ trong mê muội. Dường như sợ hãi đối phương sẽ đổi ý, ngay lập tức hắn cầm ba tờ giấy báo danh lên ân cần đưa tới trước mặt thiếu nữ: “Tiểu thư xinh đẹp đây là giấy báo danh”

Thiếu nữ nhận lấy giấy báo danh nhìn sơ qua rồi hỏi: “Ghi danh không có điều kiện nhưng người xem giúp hai vị bằng hữu của ta có thể ghi danh hay không?”

Lưu luyện chuyên tầm mắt qua những người bên cạnh thiếu nữ. Vệ binh đưa mắt nhìn thiếu niên có cử chỉ thoải mái và thiếu niên đang đỏ mặt lập tức vỗ ngực nói: “Đương nhiên là không có vấn đề, tranh cử chức thị vệ là dựa vào thực lực. Còn vấn đề dung mạo không được đề cập đến.”

Vẻ mặt thiếu nữ nhìn bộ mặt vương mặc của thiếu niên một cái. Lúc thu lại ánh mắt nhìn như không chút để ý xẹt qua bố cáo bên cạnh Lệnh Truy Nã lần nữa, xác nhận nói: “Quả thật không có vấn đề đúng không?”

Tuyệt đối không có.

Tốt, cảm ơn. Đây là ba suất tiền của giấy báo danh.

Nhận lấy 30 miếng tinh thể thiếu nữ đưa tới, vệ binh mừng vì theo quy định hẳn có thể rút ra 27 miếng tinh thể làm tiền thưởng, như vậy liền kiếm đủ phí sinh hoạt của cả một năm. Hôm nay hẳn cảm thấy không có hạnh phúc nào có thể so sánh như hạnh phúc này.

Nhưng hẳn không biết được những người đang đi về phía chỗ rẽ của hành lang còn vui vẻ hơn cả hẳn.

“Haha, Tiểu Thương ta nói thủ pháp cải trang của ta là Thiên Hạ Vô Song mà. Lúc này quan của đại phương quả nhiên không có người nào nhận ra người.” Thiếu niên vừa nãy không nói câu nào cười cười đưa tay kéo bả vai của thiếu niên kia.

Thiếu niên có chút ngượng ngùng nói: “Mạnh đại ca ta đương nhiên tin tưởng người nhưng kế hoạch của Phượng Vũ tiểu thư thực sự quá mạo hiểm nên ta rất do dự. Vậy nên Mạnh đại ca hãy tha thứ cho ta.”

“Ta làm sao trách người nhưng nói thật khi mới vừa nghe được đề nghị của Phượng tiểu thư ta cũng giật mình.”

Nói xong, thiếu nhìn nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh bằng ánh mắt kính nể: “Phượng tiểu thư làm sao người nghĩ được biện pháp này?”

Nghe được nghi vấn của Mạnh Nguyên Phủ, Phượng Vũ cười nhạt nói : “Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Tuy nghe thật mạo hiểm khi chọn cách trở lại Đô thành nhưng suy nghĩ kỹ một chút thì dù sao cách này cũng tốt hơn là phải trốn đông trốn tây. Hơn nữa khi trở lại Đô thành chúng ta còn có thể trợ giúp cho phụ thân của Tiểu Thương. Vậy chẳng phải là một công đôi việc sao.”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 95.2

Ngày hôm qua, khi Phượng Vũ nói ra đề nghị này thì phản ứng của mọi người là đều cảm thấy nó quá nguy hiểm. Nhưng sau một hồi tranh luận thì lại phát hiện không còn cách nào tốt hơn nữa.

Trở lại Đô Thành đã nhiên sẽ chịu nguy hiểm của tứ phía nhưng nếu tiếp tục ở bên ngoài tránh né sự truy nã thì cũng không an toàn. Hơn nữa tình hình hiện giờ của phụ thân Luật Cung Thương không ổn nên chỉ sau một lúc suy nghĩ hẳn đã đồng ý. Có một chuyện hẳn muốn Phượng Vũ giúp là cải trang cho hẳn để không làm liên lụy mọi người.

Đối với chuyện này, Phượng Vũ đã có tính toán từ trước. Bọn họ có tài nghệ cải trang cao siêu của Mạnh Nguyên Phủ là thứ nhất, thứ hai là Phượng Vũ biết rõ khi mọi người nhìn vào tướng mạo một người nào đó sẽ có thái độ như thế nào. Cho nên họ có thể cải trang cho Luật Cung Thương thành một người mà ai nhìn cũng muốn bỏ đi thật xa.

Luật Cung Thương vốn nửa tin nửa ngờ nên hôm nay đặc biệt dậy thật sớm để ra ngoài thử nghiệm. Quả nhiên người đi đường vừa nhìn thấy hẳn đều có phản ứng như Phượng Vũ nói. Vì vậy mà lòng tin của Luật Cung Thương tăng lên rất nhiều.

Đợi đến lúc tiếp xúc với vệ binh cầm trong tay lệnh truy nã cũng không nhận ra hẳn thì Luật Cung Thương cũng hoàn toàn để xuống lo lắng.

—— Rõ ràng là biện pháp rất đơn giản nhưng mình lại không nghĩ ra được. Vậy mà chỉ trong chốc lát Phượng Vũ đã có thể phát hiện ra và lợi dụng nó một cách triệt để.

Nghĩ tới đây Luật Cung Thương không khỏi nhìn Phượng Vũ một cái. Trên mặt hẳn xuất hiện một chút đỏ cũng may đã bị gương mặt đầy rỗ đỏ che mất mới không bị người khác phát hiện ra hẳn đang luống cuống.

Phượng Vũ cũng không phát hiện ánh mắt của hẳn. Trong lòng chỉ suy nghĩ về kế hoạch của bọn họ. Khi ghi danh để dự thi thì bọn họ đã có lý do hợp pháp để đến Đô Thành. Nhưng đó chỉ là bước đầu tiên, về phần sau này phải tìm cách để thăm dò ra một ít công văn bí mật có thể đã kích Quang Minh Thành Điện mới là bước khó khăn nhất.

— Nhưng mà chuyện càng khó khi khiêu chiến thì mới có cảm giác thành tựu không phải sao

Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hai mắt Phượng Vũ giống như hắc thạch phát ra một loại ánh sáng rực rỡ đoạt đi hồn phách của mọi người, hai gò má cũng tràn ra thần thái tràn đầy tự tin. Thần thái vô tình của nàng lại lơ đãng làm thiếu niên bên cạnh say mê.

Do từ đây đi bộ về Đô Thành cần ít nhất một tháng, đi xe ngựa cũng phải khá lâu nên bọn người Phượng Vũ quyết định cưỡi Vân Sâm Lam. Nhưng mà bọn họ có nhiều người nên đã kêu hẳn đi nhờ thêm một vài Sưu Thú đến giúp. Nếu vậy thì chỉ cần ba ngày là đã đến nơi.

Ở đây Sưu Thú rất có giá trị vì một thị trấn nhỏ ở gần biên giới tất nhiên sẽ có rất ít nên bọn họ đi xe ngựa để hỏi thăm dân bản xứ về đường đi để tìm ra Sưu Thú sau đó đám người Phượng Vũ lập tức lên đường.

Sau mấy ngày ngày, cuối cùng cũng đến nơi. Chu Tước dẫn đầu nhảy xuống, không còn hình tượng mỹ nữ lạnh lung mà liên tục vỗ ngực thở hồng hộc: “Cuối cùng cũng đến nơi rồi, ngồi lâu như vậy làm cho ngũ tạng của ta đều muốn văng ra ngoài hết rồi.”

Phượng Vũ cũng không cảm thấy tội nghiệp, vô tội nói: “Sớm bảo người và Sâm Lam vào không gian ma thú nhưng người lại mê luyện sắc đẹp

không chịu. Chu

Đang nói chuyện Chu Tước đã khôi phục bộ dạng đoan chính thanh nhã thường ngày. Nghe vậy cười nhạt lắc đầu một cái: “Chủ nhân mặc dù ngài ở phương diện pháp thuật có thiên phú không ai bằng nhưng ở tình cảm thì trước mặt ngài còn chưa hiểu đâu. Phải biết trong một tình cảm thì không cần bất cứ đạo lý gì chỉ cần nhìn hẳn đã cảm thấy vô cùng vui mừng rồi.”

—— Nhàm chán. Không bằng để thời gian làm hẳn vui đi tu hành còn tốt hơn.

Trong lòng Phượng Vũ thầm nói, dĩ nhiên nàng sẽ không sát giữ trong tim, không nói ra ngoài. Dù sao Chu Tước thích Mạnh Nguyên Phủ không phải chuyện nàng có quyền can thiệp được.

Lúc này Mạnh Nguyên Phủ cũng đỡ Luật Cung Thương trọng thương mới khỏi nhảy xuống xe. Thấy sắc mặt hẳn tái nhợt gần như trong suốt Phượng Vũ không khỏi hỏi: “Tiểu Thương người cảm giác như thế nào?”

“Không thành vấn đề ta có thể chịu đựng được.” Luật Cung Thương nhin xuống khó chịu ở ngực, cố gắng làm cho nụ cười của mình được tự nhiên.

Phượng Vũ làm sao không nhìn ra là hẳn đang cố chống đỡ. Lúc này, trong lòng không khỏi đánh giá vị thiếu gia này cao hơn vài phần. Do nàng không có thói quen thể hiện sự quan tâm nên liền lạnh nhạt nói: “Ừ vậy chúng ta vào thành trước, muốn quán trọ nghỉ ngơi ngày mai mới tiếp tục lên đường.”

Chung đụng mấy ngày, Luật Cung Thương đã biết tính tình nàng trong nóng ngoài lạnh, biết đây là phương thức nàng đặc biệt quan tâm thì trong lòng bỗng nhiên nóng lên. Vốn là khó chịu lại tiêu tán đi mấy phần, dùng sức gật đầu luôn miệng đồng ý: “Thật sự không có vấn đề.”

“Chủ nhân đã trả lộ phí để đi xe ngựa, mọi người chuẩn bị vào thành thôi.” Đang chuẩn bị thì đột nhiên truyền đến một tiếng kêu gào tràn đầy vênh váo tự đắc: “Thức thời thì mau chóng tránh ra nếu không, bị đánh bị thương hay đánh chết lão tử cũng không chịu trách nhiệm. Ai dám cản đường Tật Phong Chi Lang chúng ta làm trể nãi lão tử vào thành nghỉ ngơi, lão tử liền chém người đó.”

Nhìn trên đầu hô kéo kéo bay tới vài con Cự Điều chở người luẩn quẩn chuẩn bị hạ xuống, đám người đứng ở trước cửa thành rồi rút lui lại chỉ sợ chọc tới những sát tinh nổi danh này nên chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt.

Phượng Vũ thấy thế không vui nói: “Rõ ràng bên cạnh chính là không bọn họ lại sạch nhất nhiều người địa phương giảm xuống thật là đáng ghét.”

Tình hình ở Đại lục Bắc Minh này Mạnh Nguyên Phủ rõ như bàn tay. Thấy bọn người quần là áo lượt này chỉ huy bầy sói nên nhìn Phượng Vũ nói: “Bầy sói và mườì người này chính là Tật Phong chi lang. Dong binh đoàn mạnh nhất đại lục Bắc Minh, bọn hãn có gần ba ngàn thành viên trong có ít nhất một nửa thành viên có tu vi đều là hạ cấp trở lên cộng thêm những năm này binh đoàn của bọn họ có không ít nhân vật đứng phía sau để giải quyết qua phiên toái. Ý mình có người làm chỗ dựa cho nên từ trước đến giờ họ làm việc liêu lĩnh, có vài người sẽ cảm thấy bọn họ làm như vậy là uy phong đẹp trai nhưng ta chỉ cảm thấy bọn họ nhà giàu mới nổi

Những lời này nếu là do người khác nói sẽ mang theo vài phần e ngại, mấy phần ghét cay ghét đắng. Nhưng vẻ mặt Mạnh Nguyên Phủ vẫn như cũ tự nhiên giống như hãn phê bình là không phải Dong Binh Đoàn có thực lực hùng hậu mà là mấy tên côn đồ ven đường.

Nhớ tới lúc mới gặp gỡ ánh mắt Phượng Vũ lóe lên nghi vấn: “Ta chỉ nghe nói Dong Binh Đoàn Tát Lan mệnh danh là "máu cây tường vi"

nhưng chưa nghe nói về Tật Phong chi lang”

Nghe vậy mặt Mạnh Nguyên Phủ không đổi sắc cười ha ha nói: “Không cần quan tâm bọn họ là Tật Phong gì cả, hiện tại chuyện quan trọng nhất của chúng ta là đi tìm vài Sư Thú và ăn một bữa đã.”

Phượng Vũ nhún vai một cái không tiếp tục hỏi nữa dù sao chỉ cần biết rằng đối phương là dieenddanleequyddoon người có thể tin tưởng thì đủ rồi. Chuyện của người khác hẳn không muốn nói thì cần gì phải tìm cố gắng hỏi.

Là một thành phần hoa ở biên giới của Aili mặc dù so sánh cũng không hơn Đế Đô của Tu Tháp nhưng cũng đầy đủ mọi thứ. Nhờ người đi đường chỉ dẫn mà đám người Phượng Vũ rất nhanh đã tìm được nơi vườn Sư Thú.

Đó là một khu đất trống trải bằng phẳng, có máng ăn khổng lồ đúc bằng gang, bên cạnh là hai con Sư Thú ngồi chồm hổm thỉnh thoảng cúi đầu uống nước hoặc ăn, không thèm quan tâm đến người đi đường hoặc sợ hãi than hoặc tò mò, hiển nhiên đã hết sức quen với chuyện này

Khu đất bằng phẳng hoàn toàn khác với chỗ làm việc của nhân viên phục vụ giao dịch tiền đặt cọc với Phượng Vũ. Sau khi hoàn thành họ cười nói: “Tiểu thư xinh đẹp ngài thật là may mắn, đây là hai Sư Thú cuối cùng trong thành rồi. Ngài cũng biết đó, gần đây đang có đại hội nên mọi người đều muốn trở về đô thành thật nhanh để tham gia đấu loại, nhiều ma thú phi hành đã bị đoạt hết rồi.”

Xem ra chúng ta đã tới kịp lúc rồi.

Phượng Vũ vừa muốn đưa chỗ tinh thạch đếm xong ra lại đột nhiên nghe thấy một oang oang: "Chờ đã! Hai con Sư Thú này bọn ta muốn!"

Theo giọng nói truyền đến, một gã đại hán bắp thịt cuồn cuộn, cơ thể to gấp đôi người bình thường sải bước đi tới. Bên cạnh hẳn còn có mấy tên đồng bạn khác, mặc dù hình thể không bằng nhưng cũng đều là cơ bắp vạm vỡ, nhìn một cái cũng biết tuyệt đối không phải người lương thiện. Những chuyện tương tự thế này trước kia đã từng có, nhân viên phục vụ liền giải thích: "Thật ngại quá, hai con Sư Thửu này đã bị vị tiểu thư đây đặt trước, chiều nay sẽ có người mang Sư Thửu tới, ngài có thể chờ một chút ——"

"Cái gì!!" Hán tử đột nhiên cất cao giọng, giống như là sét đánh giữa trời quang: "Lão tử nói là muốn ngay bây giờ, không đợi đến ngày mai."

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Biện Pháp Vện Toàn Đồi Bên

Đồng bọn phía sau hẳn cũng nhao nhao lên tiếng phụ họa: "Thế nhưng lại dám cự tuyệt yêu cầu của Tật Phong Lang chúng ta, người không muốn ở Ngải Hòa lẩn lộn sao?"

"Tiểu cô nương, người muốn cười Sư Thửu cũng có thể, chỉ cần người ngoan ngoãn đi theo chúng ta - - ha ha, nhìn người xinh đẹp như vậy, ta sẽ không thu tiền thuê của người."

Theo nhóm người này hô to gọi nhỏ, bất tri bất giác, trước khách điểm liền tụ tập không ít người. Một phần nhỏ người cảm thấy hưng phấn không thôi, nhưng phần lớn người lại ngậm lặc đầu, cảm thán nữ hài thuê Sư Thửu quá xui xẻo, như thế nào lại cứ gặp phải đoàn sát tinh này.

Ở Ngải Hòa này không ai không biết Tật Phong Lang hoành hành ngang ngược, nghe thấy lời nói của bọn hắn, tiếp theo lại nhận ra huy chương chữ thập hình đầu sói trước ngực bọn hắn, sắc mặt nhân viên cửa hàng liền đại biến, vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Phượng Vũ: "Tiểu thư, người xem... Nếu không thì coi như để cho bọn hắn trước được không? Người chờ đến xế chiều ngày mai, có được không?"

"Vì sao?" Phượng Vũ bất vi sở động, "Rõ ràng là ta tới trước. Lại nói - - Tật Phong Lang là cái thứ gì? Nếu hắn là người già yếu, ta đây sẽ nhường hắn một lần thì không tính. Mà ta nhìn hắn dáng người cao to, cũng không giống có bệnh trong người, vì sao phải nhường cho hắn? Hay là, hắn có bệnh không tiện nói ra gì đó?"

Trừ Luci ra, còn chưa có người lĩnh giáo qua bản lĩnh độc miệng của Phượng Vũ, đám người Chu Tước không khỏi trợn mắt há hốc mồm. Mà những người khác còn lại là chưa bao giờ gặp qua người dám châm chọc Tật Phong Lang ra mặt, hầu như cho rằng lỗi tai của mình xảy ra vấn đề gì. Trong chốc lát, tình cảnh rơi vào trong trạng thái kinh ngạc và yên tĩnh.

Cái đầu tiên phá một mảnh yên tĩnh này là tiếng kêu gào muốn lập tức rời khỏi của Sư Thử to lớn, Cự Hán nổi giận gầm lên một tiếng, nắm chặt tay làm tiếng khớp xương đồm độp vang lên: "Con nhóc, người thật to gan! Thế nhưng lại dám mắng chúng ta!"

Phượng Vũ hỏi ngược lại: "Ta mắng các người cái gì hả?"

"Ha ha, sợ sao? Lúc này người không thừa nhận cũng vô dụng, vừa rồi người mắng chúng ta không phải cái này cái kia, ta nhất định phải giáo huấn người thật tốt!"

"VẬY CŨNG COI NHƯ MẮNG?" Mặt Phượng Vũ tỏ vẻ kinh ngạc, "Các người là người, đương nhiên không phải cái này cái kia. Thật là, từng thấy qua cái này cái kia, lại vẫn chưa từng thấy qua đó là mắng. Người của Tật Phong Lang quả nhiên không giống người thường, khó trách danh dương Bắc Minh."

Lời vừa nói ra, trong đám người lập tức có người nhin không được cười ra tiếng. Nhưng ngại thế lực của Tật Phong Lang, hẳn chỉ cười một tiếng, liền khẩn trương che miệng lại. Dù vậy, ở trong một tình cảnh yên tĩnh như thế này, tiếng cười cũng là hết sức rõ ràng, giống như đã lâu chưa đc tát một cái, hung hăng quất vào trên mặt Cự Hán và đồng bọn hẳn, làm cho trong lòng bọn hẳn bốc lên lửa giận.

"Hừ, tiểu nha đầu lừa đảo thích chơi trò mồm mép! Xem lão tử không đánh người tới mức phải kêu cha gọi mẹ, lão tử liền theo họ người!"

Nói xong, cả người Cự Hán quái dị, vung ra quả đấm hung hăng ném về phía Phượng Vũ. Đồng bọn bên cạnh hấn vội vàng hô to: "Người hạ thủ nhẹ một chút, đừng làm bị thương khuôn mặt xinh đẹp của con nhóc này, mấy ca ca còn muốn mang nàng đi chơi đùa!"

"Phượng tiểu thư, cẩn thận!" Luật Cung Thương kinh sợ kêu một tiếng, vừa muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Mạnh Nguyên Phủ giữ chặt: "Phượng tiểu thư đã từng dạy người trong nửa tháng không thể lại sử dụng pháp thuật, để tránh thương thế nặng thêm. Người quên hết rồi sao?"

"Nhưng có người muốn xuất thủ với nàng, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn, mặc cho nàng bị người khác khi dễ?"

"Người yên tâm, chỉ bằng cái người trong đầu lúc nào cũng chỉ có sức mạnh cơ bắp, còn chưa có tư cách khi dễ được nàng."

"Nhưng mà - -" Luật Cung Thương vẫn còn muốn tránh thoát tay của Mạnh Nguyên Phủ, lại nghe được tiếng vang kinh thiên động địa ngay bên cạnh, giống như là thứ gì đó rơi thật mạnh xuống mặt đất.

Nhớ tới quả đấm lớn như vại nước to kia của Cự Hán, trong lòng hấn cả kinh, vội vàng theo tiếng nhìn lại. Lúc bụi đất tung bay dần dần lắng lại, sau khi thấy rõ tình hình bên trong, hấn nhất thời ngây ra như phỗng.

Không chỉ là hấn, tất cả mọi người vây xem đều há to mồm, vô cùng hoài nghi có phải chính mình còn chưa tỉnh ngủ không, nếu không thì làm sao có thể mơ thấy tình hình vô lý này - -

Trong bụi đất, vậy mà thấy tư thế của Phượng Vũ chưa biến chút nào, cước bộ chưa từng di chuyển nửa bước. Mà Cự Hán rộng to xuất thủ với nàng, vẫn là cái đầu chốc xuống phía dưới, hai chân chống lên cắm vào máng ăn của Sư Thửu to lớn.

Sư Thử vốn là bị "Quái vật" từ trên trời giáng xuống làm cho hoảng sợ, tiếp theo phát hiện thức ăn bị ngăn trở, liền vô cùng nóng nảy, giơ mỏ dài màu nước sơn phát sáng như câu lên hung hăng mổ vào người hăn, mổ tới mức Cự Hán liên tục kêu đau.

"Hiện tại có thể cho ta thuê Sư Thử rồi chứ?"

Nhân viên cửa hàng nhìn Phượng Vũ điềm nhiên như không có việc gì xảy ra, lại nhìn Cự Hán thân hãm trong khổ cực lầm than không thể động đậy, giống như mộng du tiếp nhận lấy tinh thạch nàng đưa tới, giao chứng từ thuê cho nàng, máy móc nói: "Sau khi người đến nơi, xin đến chi nhánh địa phương, căn cứ vào thiết bài mà thu hồi tiền thế chấp, đồng thời cũng giao Sư Thử cho bọn họ."

"Ta đã biết, cảm ơn." Tiếp nhận lấy chứng từ và thiết bài từ nhân viên cửa hàng đưa tới, Phượng Vũ khinh thường liếc mắt nhìn Cự Hán một cái: "Theo họ ta? Người còn không xứng."

Nhìn Phượng Vũ hành động bừa hăn, Luật Cung Thương trợn mắt há hốc mồm rất nhiều lần, trong lòng tự nhiên sinh ra một tình cảm sùng bái mờ ám: Phụ thân thường nói tính cách của mình có chút không quả quyết, tính ra sự so sánh này quả nhiên là không sai. Nếu như mình có tính cách dứt khoát như Phượng Vũ, thì chuyện tối hôm đó có lẽ sẽ không ầm ĩ lớn như vậy, bản thân mình cũng sẽ không bị lệnh truy nã, lại còn liên lụy phụ thân rơi vào nguy hiểm.

Nhìn bóng lưng tuyệt đẹp của Phượng Vũ, trong đó mang theo tiêu sái suốt khí, hăn lập tức hạ quyết tâm: Từ nay về sau, phải học tập Phượng Vũ thật nhiều, sửa đổi tính tình do dự của chính mình!

Phượng Vũ cũng sẽ không nghĩ tới hành động giáo huấn gia hỏa không biết tự lượng sức mình của bản thân, mà lại để cho Luật Cung Thương hạ quyết tâm. Sau khi làm xong việc thuê Sư Thử, nàng bước nhanh trở về

bên cạnh đồng bọn của mình: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta nhanh đi ăn cơm chiều đi."

Mấy người khác của Tật Phong Lang nghĩ muốn động thủ, nhưng lại không có can đảm; muốn ném ra vài câu hình thức, lại sợ chọc giận Phượng Vũ ngay cả bọn hăn cũng đều đánh, trong lúc khó xử, vậy mà lại phải trơ mắt nhìn nàng điềm nhiên rời khỏi như không có việc gì.

Vị trí của Ngải Hòa tiếp sát biên cảnh Bắc Minh Đại Lục, hương vị đồ ăn sẽ không tránh khỏi ảnh hưởng hương vị đồ ăn ở Nam Đại Lục và Tây Phong Đại Lục, nhưng phong cảnh đẹp cùng hương vị đồ ăn đặc sắc cũng đủ để khiến Phượng Vũ ăn ngấu ăn nghiền rồi.

Ba người như gió cuốn mây tàn tiêu diệt sạch phần đồ ăn của mình, Phượng Vũ vẫn còn muốn lại nếm thử vài món ăn đặc sắc khác, lại thấy Mạnh Nguyên Phủ và Luật Cung Thương ngồi cùng bàn dùng ánh mắt khó có thể tin được quan sát phần eo mảnh khảnh của mình, như là đang tự hỏi những thức ăn này đã đi tới nơi nào.

Thấy thế, Phượng Vũ ngượng ngừng thu hồi cánh tay đang đuổi về phía đồ ăn lại, ném bọc tiền cho Chu Tước ngồi kế đó: "Ta trở về phòng nghỉ ngơi trước, các người từ từ ăn."

Nàng chân trước vừa mới đi đến hậu viện, trên bàn lập tức vang lên vài tiếng kính ngạc.

"Không ngờ tới Phượng tiêu thụ thềm ăn như vậy... ừm, ăn rất ngon miệng." Mạnh Nguyên Phủ gãi gãi đầu, nuốt hết lời nói sau đó vào - - phân lượng này đều sắp vượt qua hăn rồi.

"Nàng ăn một trận này cũng đã đủ ta ăn một ngày rồi." Luật Cung Thương ngơ ngác nói. Thân là thiếu gia thế gia, đối với thực vật từ trước đến nay hăn luôn là trọng chất không trọng lượng, chưa từng thử qua bộ dáng ngồi ăn mà mở mồm lớn giống như vậy.

Chu Tước thông thả gắp khối thịt nướng lên chấm tương chua ô mai đặc biệt của Bắc Minh, lơ đãng nói: "Chủ nhân tiêu hao năng lượng rất nhanh, đương nhiên cần phải ăn nhiều một chút. Đợi lát nữa ta đi ra phía sau mua ít đồ ăn nữa, lại mang cho nàng phần ăn khuya."

Luật Cung Thương im lặng... Hạ quyết định quyết tâm lúc này bất tri bất giác lặng lẽ bắt đầu dao động: Nghĩ tới nếu muốn trở thành người như Phượng Vũ vậy, chẳng lẽ cũng cần phải có khẩu vị giống như nàng sao? Vậy có thể trước khi chính mình còn chưa bỏ được tật xấu do dự thiếu quyết đoán, trước tiên biến thành một bàn tử* hay không? (*bàn tử: tên mập, tên béo)

Đi vào phòng trọ, Phượng Vũ liên tục nháy mũi mấy cái, dùng ngón chân cũng có thể nghĩ tới, cũng biết là đang có một vài người nghị luận khả năng ăn của nàng.

"Thật là, người nào quy định nữ hài tử thì phải uống một ly trà cùng ăn nửa chén cơm, ăn được một nửa thì phải kêu 'Ăn no thật, ăn no thật, nhân gia* ăn không vô nữa', đúng không sư phụ?" (*nhân gia ~ người ta)

Nói ra lời oán giận, trả lời lại nàng chỉ có một mảnh yên tĩnh.

Phượng Vũ không khỏi cười gượng một cái: Luci đi rồi, loại tình hình này đã từng xảy ra vài lần, nàng lúc nào cũng sau khi phục hồi tinh thần lại thì mới phát hiện chính mình đang nói chuyện với không khí. Cũng đúng thôi, người sớm chiều ở chung đột nhiên rời khỏi, đổi lại là bất cứ người nào cũng chưa thể thích ứng ngay được.

"Trước khi sư phụ trở về, ta vẫn là nên tăng cường tu hành đi, bằng không nếu như bị hãm cách xa một khoảng lớn, chẳng phải là rất mất mặt."

NGỰ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 96.2

Khóa trái cửa phòng xong, Phượng Vũ lấy giường Thanh Lam Hồi Xuân Ngọc từ trong không gian ra, ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu tu luyện mà mỗi ngày phải làm.

Hiện giờ nàng đã thuộc lòng 《Ngự Linh pháp quyết》 nhưng chỉ tu hành được một đoạn ngắn trong đó mà thôi.

Tát Lan Ca trăm ngàn năm qua chỉ có hai người Ngự Linh sư không phải là không có đạo lý, Ngự Linh thuật đối với tư chất của tu hành giả yêu cầu cao đến mức biến thái vẫn chỉ là thứ yếu, mấu chốt nhất lại càng ở chỗ tâm pháp thâm thúy khó hiểu này. Tuy là Phượng Vũ có minh sư* (~ thầy giáo đại tài) chỉ điểm, nhưng dù sao Ban Tư cũng chưa luyện xong bản công pháp này, lúc Phượng Vũ tiến triển đến lĩnh vực bình cảnh hẳn chưa từng tiếp xúc qua, thì cũng đã bắt đầu lặng yên hiển lộ.

Ánh sáng mặt trời từng chút từng chút biến mất, trong phòng, mồ hôi trên trán Phượng Vũ ngày càng tụ càng nhiều. Lúc gian phòng hoàn toàn rơi vào trong đêm tối, cả người nàng mồ hôi chảy ròng ròng giống như là vừa bò ra từ trong sông vậy.

Sau một lúc lâu, nàng thất vọng mở to mắt: "Vẫn lại là giống với mấy ngày hôm trước, từ sau khi rời khỏi Tử Vong Hiệp Cốc thì liền không có gì tiến triển, mỗi ngày tĩnh tọa (~ ngồi thiền) tu hành chỉ là đang hấp thu linh lực để tăng cường bổ sung vào kinh mạch mà thôi."

Nghĩ đến trước kia mỗi lần tu luyện xong đều có cảm giác tràn đầy giống như vậy, Phượng Vũ ít khi cảm thấy buồn bực dâng lên: "Chậc, chẳng lẽ

đây là bình cảnh trong truyền thuyết? Ta có phải nên bế quan không để ý tới việc vật vãn toàn tâm toàn ý tu hành một phen hay không. Nhưng làm như vậy, chuyện của sư phụ thì làm sao bây giờ?"

Đột nhiên, nàng nghĩ đến gần đây vẫn luôn không rảnh động vào lò dược, trước mắt nhất thời sáng lên: "Đúng rồi, có lẽ có thể mượn dùng hiệu lực của đan dược!"

Trước đây khi vừa mới bắt đầu tu hành, Luci đã từng cho nàng không ít phương thuốc dân gian, đều là những vật rất có ích lợi đối với tu hành. Nhưng sau đó liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, cộng thêm tấn cấp thuận lợi, nàng liền quên đi vài thứ kia. Hiện tại nhớ tới, quả thực là như lấy được trân bảo.

Nàng từ trước đến nay luôn là theo phái hành động, lúc này tùy tiện thay đổi một thân y phục sạch sẽ liền chạy ra quán rượu.

Chu Tước đúng lúc mua đồ trở về, trông thấy Phượng Vũ đâm đầu đi tới, lập tức cười nói: "Chủ nhân, không phải người mới vừa nói rất thích thịt nướng nơi này sao? Ta tìm được hương vị nhà làm lại càng thơm ngon, người nếm thử - -"

Lời còn chưa dứt, Phượng Vũ đã đi nhanh lướt qua, đi về phía đường phố, chỉ có dư âm lượn lờ: "Các người chính mình ăn đi, đừng chờ ta!"

"Ách... Chủ nhân sao gấp gáp vậy, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Nhưng mà nàng nên nói cho ta biết chứ."

Chu Tước xách theo bao lớn bao nhỏ, đầu đầy mờ mịt trở lại quán rượu, hỏi đám người Vân Sâm Lam vẫn còn nán lại ở trong phòng, cũng không có được lời giải đáp, đành phải giữ lại vấn đề mê muội này trở về phòng suy đoán.

May mà ngày hôm sau, cái vấn đề mê muội này tự động có giải đáp.

"Chủ nhân, đây là mục đích đêm qua người đi ra ngoài?"

"Không sai, đừng nhìn nó có chút xấu, nhưng chủ tiệm bảo đảm tuyệt đối cường tráng (~ khỏe mạnh, tráng kiện), hơn nữa lại có pháp thuật cố định, Sư Thử bay cao tới đâu dù có va đập mạnh cũng sẽ không rơi xuống."

Nhìn Sư Thử to lớn bị pháp thuật cố định, trên cánh chim mang theo bạc thiết đang đứng trong phòng nhỏ, Luật Cung Thương hỏi ra nghi vấn trong đáy lòng mọi người: "Phượng tiểu thư, người mang vào phòng làm gì? Là muốn ngủ ở trên lưng Sư Thử sao?"

Cười Sư Thử đi Đô Thành cũng phải mất thời gian hai ba ngày, trung gian khó tránh khỏi phải tìm thành thị nghỉ chân. Phượng Vũ làm như vậy, có phải là không muốn làm chậm trễ thời gian đi đường? Trái lại thì rất phù hợp với cá tính của nàng.

Không ngờ, Phượng Vũ một lời liền phủ định suy đoán của bọn hắn: "Đương nhiên không phải, dù sao ngồi không cũng không có chuyện gì, ta muốn nhân cơ hội này luyện dược."

"Luyện dược?" Trừ Chu Tước và Vân Sâm Lam ra, Mạnh Nguyên Phủ cùng Luật Cung Thương cũng đã lấp bấp kinh hãi.

Nhất là Mạnh Nguyên Phủ, lập tức liền vô cùng kích động: "Luyện Đan Sư cấp bậc hơi cao một chút hoặc là thế gia hay Dược Đường bồi dưỡng ra, hoặc là bị cường giả cướp đoạt, Luyện Đan Sư tự do gần như là không còn xuất hiện, cho nên giá cả đan dược vẫn luôn cao không giảm. Huyết - - Huyết Quang chúng ta có rất nhiều người phụ trách gặp tai ương, vẫn luôn đau đầu về chuyện nguồn cung cấp đan dược. Không biết trình độ luyện đan của Phượng tiểu thư đã đạt đến cấp bậc nào? Có thể luyện ra thuốc trị thương và Hồi thần dược được không?"

Nghe ra sự gượng gạo không tự nhiên và lộ rõ sự cưỡng ép bản thân tùy cơ ứng biến trong cách dùng từ chả đâu vào đâu của hắn, Phượng Vũ cũng

không nói ra, lắc lắc đầu: "Ngược lại ta chưa từng thử xem qua bản thân mình là cấp bậc nào, thuốc trị thương cùng Hồi thần dược đã luyện chế được một ít, chẳng qua là về chủng loại thì không nhiều lắm."

"Loại, chủng loại không nhiều lắm?" Mạnh Nguyên Phủ nhất thời há hốc miệng không hề có hình tượng: "Một Luyện Đan Sư có thể nắm giữ được hai loại phương thuốc đã là vô cùng may mắn, rất nhiều Luyện Đan Sư cấp bậc thấp đến suốt cuộc đời cũng chỉ biết luyện một loại đan dược. Phương tiểu thư người... Người tới cùng là có lai lịch như thế nào?"

"Này..." Phương Vũ không ngờ tới suýt chút nữa năng lực bị chính mình quên đi thế mà lại đưa tới phản ứng mãnh liệt như vậy, không khỏi khó hiểu nói: "Luyện Đan Sư thật sự khan hiếm như vậy sao?"

"Đúng vậy, chính là bồi dưỡng ra một tên Luyện Đan Sư cần hao phí rất nhiều dược liệu, không phải là người bình thường có thể chịu đựng được, chỉ có tài lực hùng hậu như những nhà tài phiệt thế gia hoặc là hoàng thất, mới có thể bồi dưỡng ra Luyện Đan Sư cấp bậc cao. Mà Luyện Đan Sư tự do lại bởi vì nguyên nhân không có thực lực tự bảo vệ mình, thường thường bị một số thế lực chú ý tới, vận khí tốt thì được cam kết lấy lễ vật hậu đãi mời về, vận khí xui xẻo thì gặp phải một thế lực ngang ngành, trực tiếp thì bị bắt cóc về. Cho nên một tới hai đi như vậy, người bình thường nguyện ý làm Luyện Đan Sư càng ngày càng ít, phương pháp phối chế đan dược chủ yếu là bị thế gia độc chiếm, giá cả càng ngày càng quý không nói, lại vẫn càng ngày càng khó mua."

"Này thật đúng là làm cho sự việc càng ngày càng chuyên biến xấu." Sau khi nghe lời giải thích xong, Phương Vũ lại có một chút khó hiểu: "Nhóm Luyện Đan Sư tự do bị khi dễ (~ bắt nạt, ăn hiếp) như vậy, chẳng lẽ không muốn tạo thành liên minh sao? Hoặc là, do một phương thế lực nào đó ra mặt bảo hộ những người Luyện Đan Sư tự do này, làm giống như là trao đổi, nhóm Luyện Đan Sư lại là cung cấp số lượng đan dược nhất định. Nếu như vậy, chẳng phải là tất cả đều vui vẻ sao?"

"Ra mặt bảo hộ... Trao đổi..." Trước mắt Mạnh Nguyên Phủ sáng lên, "Đúng là ý kiến hay! Cho tới bây giờ sao ta chưa từng nghĩ tới nhỉ! Nếu làm như vậy, hai bên được theo như mong muốn, hỗ trợ cho nhau cùng có lợi, sẽ giảm bớt rất nhiều nghi kỵ. Thật đúng là vẹn toàn đôi bên!"

Nói xong, hắn vô cùng cảm kích nói: "Phượng Vũ tiểu thư, người thật sự là thiên tài, vậy mà cũng nghĩ ra được chủ ý tốt như vậy!"

"Ta chỉ là thuận miệng nhắc tới, cụ thể áp dụng như thế nào thì chắc chắn lại còn có rất nhiều quy tắc chi tiết cần phải suy nghĩ."

So với Mạnh Nguyên Phủ kích động, Phượng Vũ bình tĩnh hơn nhiều: "Thời gian không còn sớm, chúng ta vẫn nên là trước tiên lên đường rồi sau đó lại tán gẫu."

Dưới bầu trời quang đãng, hai đầu Sư Thử giương cánh bay thẳng lên trời xanh, hình thể to lớn rất nhanh bay lên cao thành điểm đen nho nhỏ, trong lúc bay lướt qua từng chùm từng chùm mây trắng.

Đối với cư dân vùng Ngải Hòa mà nói, tình cảnh này mỗi ngày thấy không biết bao nhiêu lần rồi, đã sớm coi như không thấy gì. Nhưng chuyện ngày hôm qua, có một tiểu cô nương xinh đẹp xích mích với Tật Phong Lang, trong một đêm truyền khắp toàn thành, cho nên lúc nhìn thấy chỉ có hai đầu Sư Thử trong thành này, không ít người đều đã dừng chân nhìn xem, chỉ trở, những lời nói đều không ngoài câu là rốt cục cũng có người xuất đầu, thay những người vô tội bị Tật Phong Lang khi dễ nhiều năm trút cơn giận.

"Ngày hôm qua Tật Phong Lang quả thực là thành chó nhà có tang, chắc các người không được nhìn thấy cái bộ dáng giận mà không dám nói gì của bọn hắn, thật sự là hả lòng hả dạ! Hóa ra bọn hắn cũng có một ngày như vậy!"

Nghe được lời nói vô cùng cao hứng của người qua đường, ngồi ngay càng xe trước xe ngựa, cái người đỉnh đầu bao vô số băng vải – Cự Hán trợn trừng mắt, không chút nghĩ ngợi liền muốn tìm người nói chuyện kia tính sổ.

Lúc này, người trong xe đã sớm đoán được hẳn sẽ muốn làm như thế, tức giận quát bảo ngưng lại: "Đã quên lời nói đêm qua ta dặn dò các người rồi sao? Còn muốn gây chuyện?"

"Nhưng mà đại ca, chẳng lẽ liền không để ý tới bọn họ, mặc cho đám hỗn tạp này làm tổn hại thanh danh của chúng ta sao?" Cự Hán không cam lòng nói.

"Làm tổn hại thanh danh đoàn lính đánh thuê của chúng ta chính là người đó!" Người trong xe trách mắng, "Không biết rõ người ta, thì đã tự tiện khiêu khích với người ta, bị người ta đánh cho răng rơi đầy đất cũng thì thôi. Kết quả là thậm chí sau khi bị đánh bại thì ngay cả dũng khí đánh trả cũng không có! Đội trưởng nếu biết hành động việc làm của các người, khẳng định sẽ phế đám người các người rồi sau đó trực xuất khỏi đoàn!"

"Không, đừng mà, đại ca!" Nghe được lời uy hiếp, Cự Hán hoảng sợ không thôi, "Người nhất định phải giúp ta lần này! Đừng cho đội trưởng biết chuyện này!"

"Có gan làm thì phải có gan gánh vác! Sau này khi làm việc thì nên suy nghĩ nhiều hơn một chút biết chưa?"

Gỗ thuộc hạ đủ rồi, người trong xe lúc này mới nói: "Yên tâm đi, mấy ngày nay đội trưởng bận bịu chuẩn bị chuyện thi đấu tuyển chọn ở Đô Thành, sẽ không tâm tư để ý tới việc nhỏ bên này. Nếu lần này người chúng ta phải đi làm tốt, đưa con ma thú trong giới chỉ của Nạp Linh đến trên tay đội trưởng an toàn, cực kỳ tôn kính dâng tặng cho lão nhân kia. Đến lúc đó

đội trưởng cao hứng, ghi nhớ công lao này của chúng ta, mọi chuyện sẽ dễ bàn. Đợi lát nữa đừng vội vàng tới quá gần... Hừ hừ."

Tuy rằng nhìn không thấy vẻ mặt của đại ca, nhưng Cự Hán nghe ra từ trong giọng điệu của hắn biết kế tiếp chắc chắn là có việc, vội vàng vênh tai cẩn thận lắng nghe.

Quả nhiên, sau mấy tiếng cười lạnh, đại ca lạnh lùng nói: "Chờ thêm một thời gian, ngược lại ta muốn đi gặp tiểu nha đầu kia, thế nhưng dám ở trước mặt mọi người nhục mạ Tật Phong Lang ta, thật sự là rất lớn mật!"

Đám người Tật Phong Lang từ trước đến nay luôn ỷ vào thực lực mạnh mẽ, sau lưng lại có cả Hội Nguyên Lão làm chỗ dựa, từ trước đến nay luôn là bá chủ của Triều Hoa đế quốc, hơn nữa người từ cao xuống thấp đều là lòng dạ hẹp hòi, và tính tình có thù tất báo.

Người "Đại ca" này có chút đầu óc hơn Cự Hán, biết hiện tại chuyện quan trọng nhất là phải hoàn thành tốt nhiệm vụ đội trưởng giao cho, không muốn xảy ra chuyện bất ngờ nào. Nhưng việc này không hề đồng nghĩa với việc hắn cứ buông tha Phượng Vũ như vậy!

Đạt được lời hứa hẹn xuất đầu báo thù của đại ca, Cự Hán liền gần như quên đi đau đớn của vết thương, mặt mày hớn hở nói: "Đúng vậy! Đến lúc đó chúng ta nên đánh tiểu tiện nhân gần chết, lại lột sạch rồi treo lên đầu tường thành, để cho nàng cũng nếm thử mùi vị bị người nhục nhã là như thế nào."

Lúc này, xe ngựa đã chạy ra tới ngoài thành. Xuống xe liền lên lưng của Cự Dực to lớn mà thủ hạ chuẩn bị tốt, đại ca cẩn thận sờ sờ giới chỉ của Nạp Linh trong lòng, mới hạ mệnh lệnh: "Khởi hành!"

Dưới sự chỉ huy của người điều khiển, Cự Dực bay thẳng lên trời, mà phương hướng đi tới, rõ ràng chính là Triều Hoa đế quốc Đô thành

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Hương Thơm Kéo Yêu Nghiệt Tới

Editor: ChieuNinh

Trên đường bay tới Đô thành, Phượng Vũ vẫn luôn vui đầu im lặng chơi đùa được liệu ở trong phòng nhỏ. Chu Tước và Vân Thâm Lam thì canh giữ ở bên ngoài phòng nói chuyện phiếm. Có lúc, cũng đến một con Sư Thửu khác đang bay bên cạnh tìm hai người Mạnh, Luật trò chuyện.

Lên đường ngày thứ hai, Phượng Vũ liền tuyên bố đan dược bỏ vào lò ngày hôm qua sắp ra lò. Nghe vậy, Chu Tước và Vân Thâm Lam sợ quấy rầy đến chủ nhân, liền song song tránh ra, dành ra một nơi thanh tịnh cho nàng.

Dĩ nhiên, chuyện này đối với Chu Tước mà nói là một công đôi việc, nàng rất có hảo cảm đối với Mạnh Nguyên Phủ, đang vui vẻ đến gần hẳn.

Mà từ trước đến giờ đối với Chu Tước thích đùa giỡn người khác, Mạnh Nguyên Phủ có thể tránh là tránh, hôm nay thì thái độ khác thường, trò chuyện cùng với nàng thật vui vẻ. Từ thời tiết đến con người đến tâm đắc tu luyện càng nói thì càng thông thuận, Mạnh Nguyên Phủ không nhịn được mà hỏi: "Phượng tiểu thư còn nhỏ tuổi mà có bản lĩnh như thế, suy nghĩ lại kín đáo trầm ổn có hiểu biết, thậm chí còn biết luyện dược. Nàng hẳn là xuất từ danh môn đi? Bằng không với nhà một người thường, làm sao sẽ bồi dưỡng nàng được giỏi như vậy?"

Nếu như Luci nghe lời nói này, nhất định là rất vui mừng: đồ đệ được người ta khăng định, chính là gián tiếp khích lệ sư phụ chứ sao.

Đáng tiếc Chu Tước đã sống mấy ngàn năm khi nghe nói như vậy, làm sao nàng lại không nghe ra được thực tế nam nhân này là đang muốn thăm dò lai lịch của Phượng Vũ. Mặc dù đối phương rất hợp khẩu vị của nàng, nhưng Linh Thú kiêu ngạo, từ trước đến giờ luôn đặt chủ nhân ở vị thứ nhất.

Chỉ nghe nàng khẽ cười một tiếng, nói: "Chẳng lẽ các hạ không phải cũng là như thế sao? Bản lĩnh nhanh nhẹn, tâm trí bất phàm, ngay cả kết giao bằng hữu cũng là người có lai lịch lớn. Lại không biết lệnh tôn là vị cao nhân nào?"

Thấy lời nói thử thăm dò bị nhẹ nhàng đá trở lại, Mạnh Nguyên Phủ sửng sốt một chút, vừa muốn nói chuyện, chợt ngửi được một mùi thuốc nồng đậm.

Ngửi được mùi thơm, đám người nói chuyện với nhau nhất thời quên mất vốn là đang nói cái gì, rồi rít quay đầu nhìn về phía Sư Thửu đối diện. Chỉ nghe ầm một tiếng, cánh cửa căn phòng nhỏ bằng thiết mỏng bị dùng sức đẩy ra, Phượng Vũ cố sức quạt gió đi ra: "Thật ngọt ngào! Luyện thuốc không được mở cửa sổ, thật là ngọt ngào chết ta rồi."

Ánh mắt dừng ở trong lòng bàn tay của Phượng Vũ, gắt gao nhìn chăm chú vào bình thuốc được nàng tùy ý cầm, Mạnh Nguyên Phủ thất thanh nói: "Mùi thuốc nồng đậm như thế, nhất định là đan dược tam phẩm trở lên! Phượng tiểu thư, chẳng lẽ ngươi là trung cấp Luyện Đan Sư?!"

Phượng Vũ ngạc nhiên nói: "Thế nào, Luyện Đan Sư cũng chia phẩm cấp?" Nàng còn tưởng rằng trừ Ngự Linh Sư, Ma Pháp Sư, Đấu Sĩ ra, những nghề nghiệp khác cũng không có phân chia cấp bậc. Bây giờ nhìn lại, hình như sai lầm rồi?

"Dĩ nhiên! Căn cứ vào phẩm cấp cao thấp của luyện đan dược, Luyện Đan Sư chia làm ba cấp hạ, trung, thượng. Liền lấy thuốc trị thương bình

thường nhất mà nói đi, Luyện Đan Sư hạ cấp luyện chế ra, thời gian cần một ngày thậm chí dài hơn mới có thể phát huy tác dụng. Luyện Đan Sư trung cấp lại chỉ cần một canh giờ, Luyện Đan Sư thượng cấp thì lại lập tức hoàn thành! Mà phẩm chất đan dược phẩm càng thượng thừa, thì mùi thuốc tán phát càng nồng đậm, cho nên ta mới phán đoán người là Luyện Đan Sư trung cấp!"

Nói xong, trong ánh mắt thiết tha của Mạnh Nguyên Phủ xẹt qua một tia giãy giụa, ngay sau đó, hần giống như hạ quyết định, nói: "Phượng tiểu thư, thật ra thì ta đến từ ——"

Lời còn chưa dứt, trong không trung đột nhiên truyền đến một tiếng đàn cực kì véo von, như nước chảy, giống như tiếng thông reo, trong trẻo động lòng người, trong nháy mắt liền bao phủ mọi tiếng động.

Nương theo tiếng đàn mà tới, còn có một mùi thơm kỳ dị. Hương thơm ngọt ngào thanh nhã, giống như là hỗn hợp giữa mùi hoa thanh nhã nhất cùng với huân hương thượng đẳng nhất phát tán ra ngoài. Mọi người ngửi vào trong mũi, đều không kìm hãm được lòng mang rung động.

Nhận thấy được khác thường, Phượng Vũ lập tức cảnh giác. Vân Thâm Lam lập tức ăn ý nói: "Chủ nhân, ở ngoài năm trăm mét, có một đại đội Liên Dực phi điều xuất hiện. Phía trên có mười mấy người, phần lớn là không có tu vi, chỉ có một người, ngay cả ta cũng nhìn không ra mức sâu cạn của hần."

Liên Dực phi điều? Phượng Vũ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy phía sau là một đoàn chim khổng lồ bảy màu đang bay lượn tới. Nhìn kỹ, hơn mười con chim ở giữa hần là dùng dây bạc trói chặt móng vuốt, trên không trung nối liền thành một mảnh.

Đám chim hình như vô cùng thích ứng với những trói buộc này, xếp thành hàng ngang, hàng dọc liên tục thành một nhóm, lúc này trên không

đều có trình tự quy tắc, cũng không rối loạn. Thoạt nhìn, giống như trên cùng một thân thể dài có rất nhiều cánh và đầu chim cùng bay, hèn chi gọi là Liên Dực phi điều (chim bay liền cánh).

Riêng phương thức bay kỳ lạ này đã đầy đủ phong cách, hướng chỉ hơn mười con chim lớn nhỏ này đều có lông chim sáng rỡ, bảy màu rực rỡ, làm cho người khác rất chú ý.

Phượng Vũ không khỏi tò mò, lại là loại người nào dùng cái loại phong cách con chim bảnh bao này làm công cụ phi hành.

Đang lúc suy đoán, chợt Luật Cung Thương kêu lên một tiếng: "Liên Dực phi điều! Hẳn là Ngôn Ca Hành đi, người ngâm thơ hát rong ưu tú nhất toàn bộ Tát Lan Ka! Trời ạ, tại sao hẳn lại ở chỗ này?"

Ánh mắt rơi vào Luật Cung Thương bởi vì hưng phấn mà mặt trở nên đỏ bừng lên, Phượng Vũ hỏi: "Tiểu Thương, hẳn rất nổi danh?"

"Vô cùng nổi danh! Âm nhạc và chuyện xưa của hẳn đều là hay nhất, ở bốn đại lục đều có vô số ca khúc. Phàm là người thích âm nhạc, không khỏi khát vọng nắm giữ một cái Linh Bối hoặc là Âm Thạch thấu âm giọng của hẳn. Mẫu thân của ta từ lúc tuổi còn trẻ cũng đã rất thích hẳn, ngay cả đặt tên cho ta cũng dùng ca từ trong âm nhạc của hẳn." (Linh Bối hoặc là Âm Thạch: giống máy thu âm)

"Như vậy à." Nghe Luật Cung Thương giới thiệu, sắc mặt Phượng Vũ lại có chút cổ quái: cái linh bối giả mà Tam vương tử đưa cho hiệu trưởng ở trên dạ tiệc Linh Chân học viện, vào lúc giới thiệu có nói ba hoa chích chòe, kết quả khi mở ra xem, trong hộp lại là nội y. Mặc dù là nàng phái Tiểu Đoàn tử đi giở trò quỷ, nhưng mỗi khi nghĩ lại thì vẫn buồn cười như vậy.

Cũng may Luật Cung Thương hoàn toàn không có lưu ý về mặt Phượng Vũ, chỉ toàn tâm toàn ý bởi vì vô tình gặp gỡ thần tượng mà kích động: "Ta

cũng tương đối thích hẳn, nhất là khúc 《khúc Nguyệt Tường》, quả thật ưu mỹ (đẹp, hay) đến nỗi khiến người ta chảy nước mắt. Từ trước đến giờ hành tung của hẳn mơ hồ, lần này ta lại có thể được thấy hẳn, coi như là một trong hai chuyện tốt đẹp trong lúc chạy trốn đi."

"Hả? Một chuyện chuyện tốt khác là cái gì chứ?"

"Đương nhiên là gặp người nha, nhờ phúc của người đã cứu ta một mạng, còn để cho ta thấy được bản thân trước giờ có nhiều thiếu sót."

Luật Cung Thương thuận miệng nói xong mới ý thức được thế nhưng cũng đã nói ra lời nói trong tim mình rồi, không khỏi lại càng đỏ mặt hơn: "Nói, nói chung, Phượng tiểu thư, ta rất cảm ơn người. Trước sau người đã cứu mệnh của ta và Mạnh đại ca, chúng ta sẽ khắc ghi trong tâm khảm."

"Cũng không có gì..., chỉ là có chuyện, ta đã sớm muốn nói cùng các người." Phượng Vũ vẫn là không có thói quen nhìn người khác cảm động đến rơi nước mắt, nhanh chóng dời đề tài đi: "Các người trực tiếp gọi ta Phượng Vũ là được, đừng gọi Phượng tiểu thư dài Phượng tiểu thư ngắn nữa, nghe rất không được tự nhiên."

". Ủ, Phượng Vũ."

Trong lúc nói chuyện, Liên Dực phi điều đã bay qua cự ly năm trăm mét, đuổi theo Sư Thửu nhóm Phượng Vũ đang ngồi. Bọn họ đã có thể thấy rõ tình hình trên cánh chim.

Lại thấy trên cái nệm lông nhung màu trắng, có một nam tử thanh niên đang nghiêng người tựa lên cái gối Lưu Tô hình bầu dục màu đậm, ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng đánh ở trên thanh Nguyệt Cầm.

Toàn thân ăn mặc trang sức là trường bào tuyết trắng, bên ngoài choàng một cái áo bào màu tím nửa trượt tới dưới vai. Mái tóc dài màu bạc xõa tung trên cái gối dài màu đậm trông có vẻ hết sức hoa lệ. Vậy mà hoa lệ

hơn cũng là khuôn mặt của hắn, mày như lá liễu, mắt như Đan Phượng, chóp mũi cao, môi đỏ như son. Ánh mắt nhìn quanh đầy sức sống như mặt nước xao động, liền với đó là khoe miệng thâm thúy nhếch lên cười như không cười, cả người lười biếng hoa lệ, yêu nghiệt đến cực điểm.

Lúc này năm ngón tay như ngọc được mài giũa của hắn đang vung qua lại ở trên dây đàn, mang theo một chuỗi âm thanh trơn nhẵn mà kết thúc.

Tiếng đàn dừng lại, hắn ngược mắt nhìn về phía trước: "Ta đang thử cầm, đột nhiên ngửi được mùi thuốc, liền thúc đẩy phi điều chạy tới. Tên của ta là Ngôn Ca Hành, xin hỏi là vị cao nhân nào đang chế thuốc ở đây?"

Mặc dù đã sớm có dự liệu, nhưng khi nghe được chính miệng đối phương tự giới thiệu, tất cả mọi người vẫn ngạc nhiên một hồi. Cái gọi là nghe danh không bằng gặp mặt, bọn họ vạn lần không ngờ người ngâm thơ hát rong danh dương thiên hạ, lại là một vị có bề ngoài yêu nghiệt như vậy.

Chỉ có Phượng Vũ, bởi vì sự kiện áo lót, sau khi nhìn thấy Ngôn Ca Hành chỉ cảm thấy buồn cười. Nghe được đối phương đặt câu hỏi, nàng cố nén nụ cười nói: "Là ta luyện thuốc."

"Hả?" Thấy rõ Phượng Vũ còn là thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, trong mắt Ngôn Ca Hành hiếm khi mà lại mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu: "Không ngờ tiểu thư tuổi còn trẻ, chẳng những tu vi đã đến cảnh giới bậc ba trung giai, lại còn am hiểu thuật luyện đan. Không tệ, thật sự không tệ."

Thấy người này chỉ một câu nói đã nói toạc ra thực lực của mình, Phượng Vũ không khỏi cả kinh, cảnh giác nói: "Các hạ khen lầm rồi. So với nghe thấy danh vang thiên hạ của các hạ, ta tự thẹn không bằng."

"Tiểu thư cần gì quá mức khiêm tốn? Thật ra thì ta mạo muội tới đây quấy rầy, cũng là có một yêu cầu quá đáng."

"Hả? Không biết các hạ có chuyện gì?"

Trước lúc nói chuyện thì Ngôn Ca Hành vẫn không nhúc nhích, hiện tại nghe được Phượng Vũ hỏi, hần chột đặt đàn xuống, đứng dậy đặt tay phải ở trên vai trái, khẽ khom mình nói: "Ta bình sanh thích nhất cầm luật và hương liệu, những năm gần đây đã góp nhặt không ít hương liệu của các loài hoa danh tiếng, lại thiếu duy nhất một vị mùi thuốc có thể để cho ta hài lòng. Mới vừa rồi tiểu thư luyện đan được, mùi hương thơm mát thấm vào ruột gan, quả thật là tuyệt vời. Ta muốn kính xin tiểu thư luyện chế hương hoàn cho ta, không biết tiểu thư có thể đồng ý không?" (hương hoàn: thuốc viên mùi thơm)

Lấy thân phận của hần, lại lễ độ với Phượng Vũ như thế, đủ có thể coi là "hạ mình cầu hiền" rồi. Mặc dù lễ này ra phát không phải là khát cầu người hiền tài, mà là khát cầu xin hương liệu.

Nếu như đổi là những người khác, may mắn được một vị mỹ nam tử đại danh đỉnh đỉnh chỉ tay kê chế thuốc như vậy, nói không chừng sớm vui mừng đến hôn mê, nhưng Phượng Vũ lại lắc đầu một cái: "Chúng ta có việc gấp trong người, tạm thời không rảnh."

"Đúng vậy." Lúc này Luật Cung Thương đã tỉnh táo lại từ trong vui mừng vô tình được gặp gỡ thần tượng, biết bây giờ không phải là thời điểm chơi đùa: "Chúng ta còn phải chạy tới Đô thành, không có thời gian chậm trễ."

"Hả? Phải đi Đô thành sao? Đúng lúc ta cùng đường." Ngôn Ca Hành lộ ra một nụ cười đủ để khuynh đảo chúng sinh: "Không bằng như vậy, chúng ta tới Đô thành trước, đợi chư vị giải quyết xong mọi chuyện, ta lại tới cửa xin tiểu thư luyện hương giúp ta, như thế nào?"

"Được." Trong lòng Phượng Vũ nói thầm chuyện còn chưa có giải quyết, bình cảnh của ta cũng còn chưa đột phá, ai có tâm tư luyện hương giúp

người? Tuy có tâm cự tuyệt, nhưng sợ làm cho người khác nghi ngờ, liền thuận miệng đồng ý. Thầm nói đến lúc đó một khi chuyện ở Đô thành kết thúc ta liền tìm địa phương bí ẩn bế quan, tin rằng người cũng không tìm được.

Chỉ là đang nghĩ tới đây, lơ đãng chống lại ánh mắt Ngôn Ca Hành nhìn như đang cười mà không chút tâm cơ nào, kì thực lại làm như có thâm ý dò xét khác, trong lòng Phượng Vũ không khỏi rung mình, sinh ra một loại cảm giác không được tự nhiên vì bị người nhìn thấu.

Vì che giấu, nàng tìm cách tránh đi nói: "Chỉ là, thù lao của ta lại rất cao."

Lời nói mê tiền làm mọi người cười lớn. Luật Cung Thương vừa định nói là ta sẽ trả tiền cho thần tượng thì nụ cười cứng đờ lại rất nhanh coi như không có gì xảy ra, mà Ngôn Ca Hành lại đã giành nói trước: "Chỉ cần có thể luyện ra hương liệu để cho ta hài lòng, vô luận thù lao bao nhiêu ta đều đồng ý."

"VẬY trước tiên cảm ơn các hạ khăng khái."

"Không, là ta muốn cảm ơn người, tiểu thư xinh đẹp, cảm ơn người đồng ý luyện hương cho ta, nhưng người tuyệt đối không nên nuốt lời a ~"

Cái âm cuối nâng cao cùng với lời nói có thâm ý khác, khiến cho Phượng Vũ suýt chút nữa thì bị sặc nước miếng: "Dĩ nhiên sẽ không." Dù sao chỉ nói chuyện cũng không phải là thề, đồng ý trước thôi.

Lấy được đáp án hài lòng, Ngôn Ca Hành liền cáo từ, Phượng Vũ không biết có phải mình quá đa nghi hay không, nàng cảm giác trước khi bỏ đi, đối phương nhìn chằm chằm mình một cái.

Thấy phong thái chập chờn của hắn đi đến một chỗ khác trên lưng phi điểu, Luật Cung Thương lại thở dài: "Thì ra là hắn cũng muốn đi Đô thành,

ài, nếu không phải là trong nhà xảy ra chuyện, mẫu thân nhất định sẽ thật vui vẻ, nói gì cũng muốn mời hấn đến trong nhà trình diễn một khúc."

"Đừng lo lắng, chờ chúng ta chạy tới Đô thành, nhất định có thể thay đổi cục diện, cứu phụ thân người ra, sẽ giúp người rửa sạch tội danh."

Nói xong, Phượng Vũ mất hồn trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Mạnh tiên sinh, mới vừa rồi người muốn nói cái gì với ta?"

"Không có gì, lần sau rồi nói." Mạnh Nguyên Phủ lắc đầu một cái không nói gì. Ngôn Ca Hành. Lai lịch của người này hoàn toàn là một câu đố, hành tung bất định. Mặc dù cũng không thấy hấn đặc biệt có thân mật lui tới với quốc gia nào, nhưng nói không chừng đến tột cùng sau lưng lại là thế lực phương nào. Nếu hấn xuất hiện, "thăng thẩn" của bản thân, cũng tạm thời cứ chờ một chút đi. Đến khi bên cạnh không có đám người hỗn tạp, lại nói cũng không muộn.

Thấy hấn nói như vậy, Phượng Vũ liền đi đến trong phòng thiết tiếp tục luyện đan. Các loại dược liệu chưa bào chế chất đồng đầy trên đất, mùi thuốc hoặc đắng hoặc tanh xen lẫn trong cùng một chỗ, hại nàng nhảy mũi liên tục. Nhưng nghĩ tới còn phải trông cậy vào những thứ đồ này để đột phá bình cảnh, liền chỉ có thể chấp nhận tiếp tục pha chế dược liệu.

Nàng thật là không ngờ, đầu sỏ gây nên hại nàng nhảy mũi cũng không phải là những dược liệu này, mà là một người ở phía xa ngoài ngàn dặm.

Tu Tháp đế đô, một cửa hàng linh thạch nào đó.

Lão bản (ông chủ) nhận lấy túi tiền người khác đưa cho, cúi đầu khom lưng dẫn người nọ tới một gian tĩnh thất nho nhỏ khác trong kho hàng: "Đại nhân ngài yên tâm đi, nơi này ngay cả phu nhân của ta cũng không biết, là ta và người tình lén dùng, bảo đảm an toàn."

"Rất tốt, người đi xuống đi, nhớ lời nói vừa rồi của ta, không được tiết lộ hành tung của ta với bất kỳ ai, nếu không." Người nọ vỗ tay một cái, ly trà trống rỗng trước mặt lập tức hóa thành tro bụi, rơi xuống đầy bàn.

"Dạ dạ dạ, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám."

Lão bản tiệm linh thạch lui ra rồi, người nọ mới lấy ra kính Linh Tinh truyền âm, rót linh lực vào, đợi nghe được đầu kia có tiếng đáp lại, mới nhỏ giọng mà nói ra: "Tả Trương đại nhân, trải qua điều tra tiểu nhân đã tra được ngày Cam tế ti bị hại, ngoại trừ Lăng Tử Minh ra, còn có ba nam hai nữ, cũng đều học cùng một trường với hắn. Trong đó có một nữ thật sự là đệ tử thứ mười bảy của hiệu trường học viện, thiên phú thương đối tốt, nhưng kỳ thật thực lực không đủ để sát hại Cam tế ti. Cho nên tiểu nhân suy đoán, hơn phân nửa là do Lăng Tử Minh đã xuống tay."

Đầu bên kia của truyền tấn Linh Tinh truyền tới một giọng nói già nua thiếu kiên nhẫn: "Ta đã sớm nói qua, không cần tự cho bản thân mình là thông minh mà phân tích, trực tiếp nói kết quả điều tra cho ta biết!"

"Dạ, dạ, xin lỗi Tả Trương đại nhân, tiểu nhân vượt quyền rồi. Trong những người kia, có một nữ sinh và hai nam sinh thì quay lại trường học; một nam sinh khác đến từ Đồng gia, khi Đồng gia bị lưu đày không lâu thì sau đó không biết tung tích; còn dư lại nữ sinh kia, sau khi sự cố xảy ra không lâu thì rời khỏi trường học, nói là đi ra ngoài du lịch rồi."

"Trên thân của người mấy người có cái gì khác thường không?"

"Phần lớn cũng không có, chỉ có một người, chính là nữ sinh rời đi kia. Nghe nói nàng vốn chỉ có mười tuổi, nhưng bởi vì vô ý có được Thiên Tài Địa Bảo (bảo vật), sau khi ăn đi vào thì cao lớn hơn, lớn lên thành bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi."

"Nàng ta lớn lên lúc nào?"

"Thời gian cụ thể không rõ ràng lắm, nhưng phỏng đoán là sau khi Cam tế ti bị giết hại."

"Sau đó nàng ta lại đi nơi nào?"

"Không biết."

Sau một lát im lặng, đầu bên kia Linh Tinh đưa tin truyền đến tiếng mắng to cực kỳ tức giận của đối phương: "Ngu ngốc! Ngu xuẩn! Đầu mỗi rõ ràng như vậy người lại bỏ qua! Vì cái gì mà khác thường, tiểu nữ oa này đột nhiên lớn lên, chuyện như vậy mới nghe lần đầu! Ta thấy tám — chín phần mười nàng thoát không khỏi liên quan với cái chết của đồ đệ ta! Kết quả người lại không đi điều tra, chỉ muốn đẩy trách nhiệm đến trên người Hoàng thất Tu Thập! Người muốn làm hư đại kế báo của ta thù sao?!"

"Không, không dám. Tiểu nhân sơ sót." Hãn nén giận giải thích: "Tiểu nhân sẽ đi điều tra lại, nhất định sẽ tra rõ hướng đi của nữ sinh này."

"Hừ, vậy thì còn được. Đúng rồi, ta hỏi người, mấy ngày nay Quang Minh Chi Tử đang làm gì?"

"Hãn không có động tĩnh gì, những ngày qua hoặc là đi dạo ở đế đô Tu Thập, hoặc là tĩnh tọa ở trong dịch quán. Hôm nay lúc tiểu nhân rời khỏi thì nhìn thấy dáng vẻ của hãn là đang chuẩn bị tu luyện, có lẽ hiện tại đang ở trong phòng đi. Đại nhân ngài yên tâm, tiểu nhân làm việc cực kỳ cẩn thận, hãn tuyệt đối sẽ không nhận biết được ta đang truyền tin cho ngài."

Người đang tràn đầy tự tin mà nói chuyện cũng không biết, hiển nhiên có một bóng dáng thon dài to lớn cao ngạo ẩn núp ở ngoài mật thất, đang chậm rãi đi đến, quan trọng là cũng sắp đi tới cửa.

"Ha, ta biết ngay! Cái tên không rõ lai lịch này quả nhiên là đầu óc ngu xuẩn, mặc dù không có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng với đầu ngu xuẩn mà nói, nói cho cùng cũng không đáng giá một đồng. Tại sao hãn lại bỏ đến

trên đầu ta, ngồi lên vị trí Quang Minh Chi Tử? Còn không phải là bởi vì hấn được Thánh Tế tư mang về!"

"Đúng vậy, tiểu nhân cũng nghe nói, sáu năm trước Thánh Tế tư đột nhiên rời Quang Minh thành đi ra ngoài. Không lâu sau liền dẫn một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi mất trí nhớ trở về. Người này hiển nhiên không có lai lịch rõ ràng, Thánh Tế tư lại cố ý muốn thu hấn làm đệ tử, mà hai năm trước lại còn phong hấn làm Quang Minh Chi Tử. Thấy thế nào cũng thật hoang đường! Mọi người bí mật nói với nhau, hấn nhất định là con riêng của Thánh Tế tư đại nhân, nếu không thì làm sao lại có vận tốt như vậy."

"Ngay cả các người cũng thấy như vậy? Hừ, coi như có mấy phần kiến thức, thật là công đạo ở trong lòng người. Coi như tiểu tử này là con riêng Thánh Tế tư, Thánh Tế tư cũng không nên vì việc riêng mà làm sai luật, làm ra cái chuyện cha truyền con nối này. Phải biết rằng, Quang Minh Chi Tử chính là Thánh Tế tư kế nhiệm, phải do người có thực lực vượt trội, đầu óc khôn khéo tới làm. Nếu để cho một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu ỷ vào thân phận mà thượng vị, làm sao Quang Minh thành còn có tương lai gì đáng nói!"

Tả Trương tích tụ oán khí đã lâu, hôm nay nghe người khác cung phụng nghênh đón, bất tri bất giác nói ra toàn bộ lời trong lòng.

Người trong mật thất thấy gãi đến chỗ ngựa của Tả Trường thì vui vẻ không dứt. Hấn còn đang muốn nói tiếp mấy câu nịnh hót, lại nghe cửa vang lên một tiếng cọt kẹt, bị người mở ra từ bên ngoài. Hấn vừa định trách cứ lão bản, lại đột nhiên nhớ tới sau khi đi vào, cửa đã bị mình tự tay khóa lại, thì không khỏi ngẩn ngơ —— nếu lão bản không có cách nào mở cửa, vậy cửa kia vừa bị ai mở ra?

Chờ sau khi nhìn thấy rõ bóng dáng người tới, hai tay hấn run lên, Linh Tinh đưa tin nhanh chóng rơi xuống lăn lộn trên mặt đất rồi vỡ nát.

"Quang, Quang Minh Chi Tử đại nhân."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Ở Chung

Editor: ChieuNinh

Người tới chính là Quang Minh Chi Tử, mà người trong mật thất đang mật báo cho Tả Trương, chính là quan cận thị hãn phái đi ra ngoài hỏi thăm tin tức.

"Đại nhân. ta, là Tả Trương buộc ta làm như vậy. Ngài cũng biết, lần này gặp chuyện không may chính là đồ đệ của hãn, hãn vô cùng quan tâm. Hãn, hãn nói nếu như mà ta không hồi báo tiến độ cho hãn, thì hãn sẽ đá ta ra khỏi Quang Minh thành. Ánh sáng ở trên cao, xin ngài mở lòng từ bi, lượng thứ cho thuộc hạ!"

Quan cận thị nơm nớp lo sợ cầu xin tha thứ.

Khuôn mặt Quang Minh Chi Tử nghiêm túc, không có nửa phần tức giận. Đối mặt với thuộc hạ cầu xin tha thứ, hãn chỉ nhàn nhạt mà nói ra: "Khổ cực người dò la tin tức. Chỉ là ——"

Còn không đợi quan cận thị nghĩ ra ý tứ hàm xúc trong lời nói này, cổ tay Quang Minh Chi Tử đột nhiên run lên. Ngay sau đó, một cái trường tiên (roi dài) ẩn chứa đấu khí, toàn thân phát ra ánh sáng đen nhánh vung lên. Sau một khắc, đỉnh đầu quan cận thị liền giống như linh kính đưa tin ngã xuống trên mặt đất, vẻ mặt vạn phần hoảng sợ, vĩnh viễn ngưng lại tại giờ khắc tử vong này.

"Chỉ là —— người phản bội bốn điện đều phải chết."

Lạnh lùng nói xong một câu mà quan cận thị đã không thể nghe được nữa, hẳn thu hồi trường tiên, như có điều suy nghĩ: "Ăn Linh Dược, đột nhiên lớn lên. Thiên hạ làm sao có chuyện trùng hợp như vậy? Xem ra manh mối Cam Ma La chết, nhất định ở trên người cô nương này!"

"Tìm được nàng, nhất định có thể tra rõ nguyên nhân Cam Ma La chết đi."

"Đợi bốn tọa kết thúc chuyện này trước, lại đi điều tra một chuyện khác Thánh Tế tư đại nhân yêu cầu."

Phượng Vũ hoàn toàn không biết có người âm thầm theo dõi mình, chỉ chuyên tâm luyện thuốc.

Sau ba ngày phi hành, rốt cuộc đến thủ đô đế quốc thành.

Dưới chân là thành thị rộng lớn nguy nga khí thế huy hoàng, muôn hình vạn trạng. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Kiến trúc lại là một loại phong cách khác với Tu Tháp đế đô. Nhưng phần hoa thịnh vượng, sóng người như dẹt cửi, thì cũng giống nhau như đúc. Hơn nữa lại càng thêm phần vinh gặp mấy lần Tu Tháp đế đô. Trên phố rộng rãi chỉnh tề, có thể thấy được người tu luyện mang binh khí bên người ở khắp nơi.

Ngồi ở trên lưng Sư Thứu, Luật Cung Thương ngạc nhiên nói: "Làm Sao Đô thành lại đột nhiên trở nên náo nhiệt như thế? Bình thường cũng không nhiều người như vậy."

Sợ ở đây nhiều người hỗn tạp, có người nhận ra Chu Tước và Vân Thâm Lam, Phượng Vũ liền để cho bọn họ tạm lánh đến trong không gian ma thú. Sau đó nói: "Là bởi vì thi đấu tuyển chọn thị vệ sắp bắt đầu đi, người khắp nơi đều muốn xông tới, khó trách sẽ náo nhiệt như vậy."

Khi đang nói chuyện, tọa kỵ của mọi người đã bay gần cửa chính Đô thành.

Theo quy định, người vào thành đều phải xuống tọa kỵ, đám người Phụng Vũ đang chuẩn bị xuống khỏi Sư Thửu thì đột nhiên phát hiện, đám người ở cửa thành cũng đều ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, vẻ mặt khiếp sợ. Nam tử nhìn đến rớt mũ đội đầu, nữ tử nhìn đến rớt trâm hoa gấn trên tóc, vậy mà những người này lại giống như là toàn không có cảm giác, chỉ chuyên chú mà nhìn chăm chăm lên bầu trời không rời mắt, giống như là chỉ sợ chớp mắt một cái thì để vuột mất cái gì đó.

Thuận theo phương hướng tầm mắt của mọi người, Phụng Vũ bừng tỉnh hiểu ra: "Nhất định là đang nhìn nam nhân áo lót, thì ra là hãn thật sự rất được hoan nghênh."

Người bị Phụng Vũ đặt cho một cái tước hiệu không hay ho như vậy, dĩ nhiên là Ngôn Ca Hành. Liên Dực phi điều mang dấu hiệu đặc trưng của hãn vừa lộ mặt, mọi người đều biết là hãn tới. Sau khoảnh khắc khiếp sợ, trong đám người lập tức bộc phát ra tiếng hét kinh thiên động địa.

Phụng Vũ ngưng thần lắng nghe, tuy âm thanh ngoài kia hỗn tạp vô cùng, nhưng cũng không ở ngoài mấy lời tỏ tình: "Ngôn các hạ ta yêu chàng!" "Ca Hành là giỏi nhất!" "Đại nhân nhất định phải mở buổi biểu diễn ở Đô thành!"

— xem ra, vô luận là ở thế giới nào, người ái mộ đều cuồng nhiệt giống nhau.

Khi Ngôn Ca Hành mặc áo choàng màu tím, tóc bạch kim đứng ra thì tiếng hoan hô nhất thời đạt tới đỉnh điểm. Mọi người giống như là đánh máu gà mà trào lên như ong vỡ tổ, mặc dù biết rõ cự ly, vẫn nhảy chân lên muốn với tới phi điều của Ngôn Ca Hành như trước.

Thấy thế, mấy người Phụng Vũ đều cười khố: trong mắt những người ái mộ cuồng nhiệt chỉ có thần tượng, lại mang đến phiền toái cho bọn họ.

Địa phương vốn cung cấp cho ma thú phi hành hạ xuống giờ đã đầy ắp đám người, bên cạnh lại đều là cây cối, Sư Thử nên đáp xuống ở đâu đây?

Mà Ngôn Ca Hành giống như là sớm quen với tràng diện như vậy, thuận thực làm vài cái thủ thế trấn an với đám người, ngay sau đó mỉm cười nói: "Đa tạ mọi người ưu ái đối với ta. Lần này ta nhận lời mời của Hội Nguyên Lão quý quốc, mấy ngày sau sẽ hiến ca ở trên dạ tiệc, đến lúc đó kính xin mọi người cố động nhiều hơn. Hôm nay ta đường xa mà đến, long đong mệt mỏi, xin mời mọi người trước hết để cho ta vào thành, nghỉ ngơi thật tốt, để chuẩn bị sẵn sàng hiến ca, như thế nào?"

Giọng nói của hắn cũng không lớn bao nhiêu, nhưng tất cả người ở đây đều nghe được rất rõ ràng. Vừa dứt lời, người chiếm đất trống của ma thú hạ xuống liền lập tức tránh ra, còn có mấy nữ nhân ái mộ khác thì lau nước mắt hô to: "Ca Hành người cực khổ".

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, Phượng Vũ không khỏi ngoài ý muốn nhíu mày: đây là vẻ nghiêm chỉnh của gia hỏa này, có đúng thật là cái tên yêu nghiệt lại vô lại Ngôn Ca Hành sao?

Đồng hành trong hai ngày nay, nàng từng bị đối phương tìm đủ loại mượn cớ đi nói chuyện phiếm, sớm lãnh giáo đầy đủ cái người dưới vẻ ngoài hoàn mỹ là cá tính vô lại đáng đánh đòn. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Vào lúc này thấy hắn triển khai toàn bộ khí thế, dù dễ được những người ái mộ cuồng nhiệt an tĩnh lại, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

Đang lúc mất hồn, chợt Ngôn Ca Hành hơi quay đầu lại, thừa dịp không người nào chú ý thì phóng một ánh mắt quyến rũ cho nàng, ý bảo nàng nhanh chóng nhân cơ hội hạ xuống.

Thấy nam nhân này ngay cả đưa ánh mắt cũng phải làm ra vẻ bảnh bao như vậy, bỗng nhiên Phượng Vũ thấy thật vô lực.

Khi xếp hàng vào thành thì thấy trên tường thành dán Lệnh Truy Nã của mình, Luật Cung Thương chột dạ rụt cổ một cái. Cũng may vết sẹo đậu mùa trên mặt của hắn vô cùng có tính mê hoặc và lực sát thương, vệ binh giữ cửa chỉ nhìn hắn một cái, liền phát tay ý bảo hắn nhanh chóng đi vào. Ngược lại hung hăng nhìn chăm chăm Phượng Vũ mấy lần.

Đi vào trong thành, Phượng Vũ dò hỏi: "Vẫn làm theo kế hoạch, trước tiên tìm một chỗ ở lại, lại đi dò la tin tức?"

Mặc dù vết sẹo đậu mùa trên mặt của Luật Cung Thương giấu giếm được người xa lạ, nhưng thân hình của hắn chưa thay đổi, hình dáng ngũ quan cũng là của ngày trước, nếu như gặp phải người quen, khó bảo đảm sẽ không bị nhận ra. Cho nên trước đó bọn họ cũng đã thương nghị xong, phàm là chuyện xuất đầu lộ diện hỏi thăm tin tức, Luật Cung Thương đều không nhúng tay.

Hai người Mạnh, Luật đều gật đầu nói được. Phượng Vũ vừa muốn nói chuyện, đột nhiên ánh mắt khẽ nhíu, nghiêng người tránh qua móng vuốt đột nhiên duỗi đến ở phía sau lưng, không khách khí nói: "Ngôn Ca Hành các hạ, người có chuyện gì sao?"

Tiệc nuôi thu hồi cánh tay bị thất bại, Ngôn Ca Hành cười híp mắt nói: "Mấy vị tìm được chỗ nghỉ tạm chưa?"

"Chúng ta chuẩn bị tìm quán trọ ở lại."

"Ai nha, thật sự là quá tốt."

"?"

Đón nhận ánh mắt nghi hoặc của ba người, mặt Ngôn Ca Hành đầy thành khẩn nói: "Lần này được mời đến đây, ta được an bài ở tạm trong trạm dịch phía chính phủ. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Chỉ là nghe nói nơi đó gần vùng ngoại ô, có chút hoang vu. Cho nên ta muốn mời các vị đến đó ở

cùng với ta, vừa có thể giải quyết việc khẩn cấp của các vị, lại có người có thể làm bạn với ta. Các vị cảm thấy thế nào?"

Mặc dù luôn miệng nói các vị, nhưng ánh mắt Ngôn Ca Hành lại thủy chung đều rơi trên người Phượng Vũ. Thấy thế, làm sao Phượng Vũ còn không hiểu ý tứ của hắn hay sao?

——hắn muốn thúc giục mình đi chế thuốc cho hắn chứ gì?

Phượng Vũ vừa muốn cự tuyệt, bỗng dừng trong nội tâm khê động, lời đến khóe miệng liền đổi chủ ý: "Như vậy có được hay không? Hội Nguyên Lão ở bên kia sẽ có ý kiến gì hay không?"

"Phượng tiểu thư không cần lo ngại, tự ta sẽ nói rõ với bọn hắn, các người là bằng hữu của ta."

"Như thế rất tốt, vậy chúng ta liền nhờ vả, quấy rầy người."

Đạt được mục đích, hai mắt Ngôn Ca Hành cong cong, cười như bị điện giật mười phần: "Nói hay lắm. Nhưng thật ra là ta nên cảm tạ các vị nguyện ý theo ta mới đúng."

"Phượng Vũ?" Mạnh Nguyên Phủ và Luật Cung Thương không hiểu hỏi. Nếu như đến ở trạm dịch, làm việc khẳng định sẽ bị bó tay bó chân, rất là bất tiện, không biết vì sao Phượng Vũ phải đồng ý?

Chờ Ngôn Ca Hành đi qua sai khiến tùy tùng thì Phượng Vũ nhỏ giọng giải thích với hai người: "Tiểu Thương không tiện ra mặt, nhân mạch trước kia ở trong thành của hắn cũng không dùng được rồi. Chúng ta lại là người từ bên ngoài đến, chưa quen cuộc sống nơi đây, không có phương tiện hỏi thăm tin tức. Nếu người này có giao tình với Hội Nguyên Lão, vậy sao chúng ta không lợi dụng?"

Ngay sau đó hai người bưng tỉnh hiểu ra, bội phục nói: "Không tệ, cũng là người phản ứng nhanh hơn."

"Nhưng cũng không thể không đề phòng người này." Phượng Vũ nhắc nhở, nói ra mấy phần nghi ngờ của mình: "Cuối cùng chúng ta sống nhờ vào hãn, hãn mời chúng ta đi qua ở cùng, cũng không đơn giản chỉ là vì để cho ta luyện chế hương hoàn cho hãn như vậy."

"Vậy hãn còn có mục đích gì? Nhưng hãn là người ngâm thơ hát rong nổi danh nhất Tát Lan Ca, hãn lại muốn có được cái gì từ trên người chúng ta đây?"

"Đây cũng chính là nghi vấn của ta."

Trong đoàn người, trừ Mạnh Nguyên Phủ thần thần bí bí, thân phận hiển hách nhất nên thuộc về Luật Cung Thương rồi. Nhưng thân phận con trai của nguyên lão đế quốc, nhưng vẫn kém hơn người ngâm thơ hát rong danh vang thiên hạ.

Hướng chi Luật Cung Thương lại vừa xảy ra chuyện liên hoảng hốt chạy trốn, hoàn toàn không phải là cái loại thiếu gia nhàn tản có thể lực đó. Nếu Ngôn Ca Hành muốn đánh chủ ý dựa thế, chắc hãn cũng sẽ không đánh tới trên đầu Luật Cung Thương, trực tiếp tìm nguyên lão mời hãn tới đây hiến ca chẳng phải là dễ dàng hơn sao? Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Bài trừ hết các loại khả năng có thể, nếu như nói là hãn là hướng về phía Phượng Vũ, vậy càng không thể nào. Lúc Luci lộ diện với người ở bên ngoài đều là mượn thân phận Đồng Trì, nàng lại càng không hề tiết lộ qua với bất luận kẻ nào quan hệ giữa mình và Ma Quân.

Cho nên, Phượng Vũ mới không chắc ý đồ của Ngôn Ca Hành. Mặc dù lời mới của hãn đối với bọn họ có ích không có hại, nhưng mà ngược lại Phượng Vũ nghi ngờ càng thêm sâu hơn.

Hiện tại, cũng chỉ có đi một bước thì nhìn một bước. Cũng may mình còn có Độc Giác ma thú Vân Tâm Lam, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, dựa vào sức lực của chân hãn trong nháy mắt cũng có thể nhanh chóng rời đi. Phượng Vũ trầm nghĩ.

Trong lúc Phượng Vũ đang âm thầm trầm ngâm, quan sự vụ Hội Nguyên Lão phái ra đã mang theo xe ngựa tới đón tiếp Ngôn Ca Hành trước.

Nhóm quan sự vụ cũng cực kỳ kính cẩn đối với Ngôn Ca Hành, cho thấy Hội Nguyên Lão rất là hoan nghênh hãn. Khi Ngôn Ca Hành nói muốn dẫn mấy bằng hữu vào ở cùng thì lông mày của bọn họ cũng không nhú một cái liền đồng ý ngay. Thậm chí còn phái người giúp mấy người Phượng Vũ họ đi trả lại Sư Thứu thuê mượn.

Nhìn thấy trận thế này, ánh mắt Mạnh Nguyên Phủ cũng lóe lên, làm như đang suy tư điều gì. Trong đoàn người, cũng chỉ có Luật Cung Thương không có tâm cơ gì là chân chính cảm thấy vui vẻ vì Ngôn Ca Hành muốn mời.

Mỗi người đều theo đuổi tâm tư riêng của mình, xe ngựa tinh xảo đã chạy nhanh đến dịch phủ.

Dịch phủ giống như dinh thự Phú Hộ bình thường, trong cao lớn lộng lẫy, lại mơ hồ có chứa mấy phần uy nghi của quan quyền. Đoàn người an bài gian phòng ở của mình, sau khi dùng qua loa bữa cơm chiều, Phượng Vũ liền tìm cơ mệt mỏi phải nghỉ ngơi sớm, kiên quyết cự tuyệt Ngôn Ca Hành mời nàng đánh giá danh hương mà hãn thu gom được.

Nhưng sau khi trở lại trong phòng, nàng lại không giống với bình thường là lấy cái giường Thanh Lam Hồi Xuân Ngọc ra tu luyện, mà là lẳng lẳng ngồi ở trước bàn, giống như đang đợi gì đó.

Không lâu sau, liền nghe được có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng của nàng.

"Mời vào."

Theo tiếng mà vào, rõ ràng chính là Mạnh Nguyên Phủ và Luật Cung Thương. Về mặt bọn họ cũng rất cẩn thận, hiển nhiên không muốn bị những người khác thấy chuyện tìm Phượng Vũ bí mật bàn bạc.

Đóng cửa phòng, không có nhiều khách sáo, Phượng Vũ trực tiếp nói thẳng vào chính đề: "Tiểu Thương, ta muốn hay là trước tiên đi đến nhà của người một chuyến đi, nếu như có thể tìm được phụ thân người thì tốt nhất. Nếu như không được, khẳng định còn có những người khác ở đây, cũng có thể nói cho chúng ta biết tình trạng hiện nay. Chỉ là, hiện tại nhà của người hơn phân nửa là đã bị người giám thị. Người quen thuộc nhà người nhất, người nói một chút có địa phương bí mật nào nhanh và có thể thuận tiện bí ẩn ra vào?"

"Đi tới nhà ta sao." Luật Cung Thương ngừng lại một chút, gương mặt anh tuần ứng đỏ, nói: "Thật ra là có một bí đạo. Ngay phía sau tường, một mặt tường bị dây thường xuyên che phủ xuống, có mấy cục gạch đá bị lỏng, mở ra thì có cửa động có thể vừa vặn để cho một người ra vào."

"Thật tốt quá!" Nói xong, Phượng Vũ không nhịn được nói: "Lệnh tôn thật là có dự kiến trước, như vậy, chúng ta cũng tiết kiệm được rất nhiều phiền toái."

Nghe vậy, mặt Luật Cung Thương càng đỏ hơn: "Chuyện không liên quan tới phụ thân ta, đó, đó là trước kia ta làm. Khi còn bé ta không thích đi học, phụ thân liền nhốt ta ở trong nhà không cho phép ra cửa. Ta liền lặn lẽ nghĩ cách làm lỏng gạch nơi đó, thỉnh thoảng trộm chuồn đi."

Đoạn hồi tưởng nho nhỏ này làm cho Phượng Vũ và Mạnh Nguyên Phủ cũng không khỏi nở nụ cười, không khí trong gian phòng vốn có chút nặng nề, vì vậy mà mang theo mấy phần nhẹ nhõm. Diendanlequydon~ChieuNinh Phượng Vũ trêu ghẹo nói: "Ha, không nhìn

ra, người nhìn cũng là người khéo léo, thì ra cũng có thời điểm nghịch ngợm."

Nói đùa mấy câu, Mạnh Nguyên Phủ nói: "Tiểu Thương không tiện ra mặt, người lại phải ở lại chỗ này ứng phó Ngôn Ca Hành, vậy thì để ta đi dò xem đi. Việc này không nên chậm trễ, ta sẽ đi ngay bây giờ."

"Ừ, vậy người cẩn thận chút."

Mặc dù Mạnh Nguyên Phủ có điều giấu giếm đối với thân thể lai lịch của mình, nhưng nhìn vào giao tình của hắn và Luật Cung Thương, Phượng Vũ tin tưởng hắn sẽ không lừa gạt mình.

Sau khi bàn bạc xong, Mạnh Nguyên Phủ và Luật Cung Thương trước sau rời khỏi. Phượng Vũ lấy ra đan dược luyện thành trong ba ngày nay ở trên lưng Sư Thửu, chiếu theo phân lượng mà ăn vào hai viên, rồi khoanh chân ngồi tĩnh tọa, bắt đầu luyện hóa hiệu lực của thuốc.

So với trực tiếp hấp thu linh khí thiên địa vào trong cơ thể, lực lượng của đan dược có vẻ bá đạo hơn rất nhiều, không chút kiêng kỵ xông mạnh xông thẳng ở trong cơ thể Phượng Vũ. Cũng may linh lực Phượng Vũ dư thừa, rất nhanh liền khắc chế lực lượng này, cũng đối khách làm chủ, nhẫn nại áp chế đưa lực lượng chúng nó đến phạm vi có thể, dẫn đường cho nó không ngừng đánh thẳng vào kinh mạch.

Muốn tấn cấp, sẽ phải không ngừng mở rộng kinh mạch, đề cao năng lực tích tụ linh lực, cũng tăng cường độ thuần thực điều khiển linh lực. Phượng Vũ tự nghĩ cái sau không có vấn đề, hiện tại nếu chậm chạp không có cảm giác tấn cấp, cũng chỉ có thể xuống tay với cái trước (tích tụ linh lực).

Ước chừng tốn hai canh giờ, sau khi luyện hóa hết đan dược, Phượng Vũ từ từ mở mắt, lau mồ hôi hạt nhỏ xuống trên trán, cảm nhận biến hóa trong cơ thể.

Lợi dụng đan dược phụ trợ, quả nhiên so với chỉ hấp thu linh lực thì tiến triển nhanh hơn một chút, nhưng mà không thấy có biến hóa gì quá lớn, kinh mạch cũng nở rộng một chút nhỏ so với trước khi luyện hóa. Xem ra muốn tấn cấp, còn phải cần thêm một khoảng thời gian nữa.

Phượng Vũ cũng không gấp gáp, đứng dậy múc nước lau sơ qua, lại bỏ đan dược vào linh khí sinh sản đã lâu không dùng, tăng thêm mười mấy viên đan dược cũng đủ cho mình ăn trong nửa tháng mới thu lại.

Nàng ở giữa không trung luyện đan thì đưa tới Ngôn Ca Hành, nếu như ở Đô thành lại mở lò luyện đan, còn không biết lại đưa tới cái gì nữa. Đại sự trước mắt, vẫn là không nên làm cho người khác chú ý thì tốt hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Phượng Vũ còn tưởng rằng hôm nay Ngôn Ca Hành sẽ dậy đưa nàng luyện chế hương hoàn lần nữa, nhưng nghe người hầu trong dịch quán nói, buổi sáng tinh mơ Ngôn Ca Hành phải đến phủ bái phỏng một vị nguyên lão, có lẽ phải đợi đến buổi tối mới có thể trở lại.

Ít đi người này, vừa đúng cho mấy người Phượng Vũ dễ dàng bàn bạc. Lập tức, Phượng Vũ liền đi tìm Mạnh Nguyên Phủ hỏi thăm chuyện đêm hôm qua dò thám Luật phủ.

Mạnh Nguyên Phủ cũng không có ở trong phòng của hắn. Cuối cùng Phượng Vũ tìm được hắn ở trong phòng Luật Cung Thương thì thấy hắn đang an ủi Luật Cung Thương, thấy Phượng Vũ tới đây, vội vàng kể lại tình huống.

Quả như Phượng Vũ đoán, phụ thân của Luật Cung Thương cũng không có bị nhốt lại. Dù sao thân phận Nhị nguyên lão của hắn không phải làm không, mặc dù bất đồng chính kiến với Đại nguyên lão, nhưng đối phương cũng không thể vì vậy mà bắt hắn giam cầm được. Diendanlequydon~ChieuNinh Trước mắt, Luật gia phụ vẫn tham dự công

việc Hội Nguyên Lão như thường, chỉ là nhà cả trên dưới Luật gia đều bị giám thị.

"Ta gặp được Luật nguyên lão, nói cho ông biết ta là bằng hữu của tiểu Thương, nhưng làm thế nào ông cũng không tin tưởng ta, nói chỉ có chừng nào nhìn thấy tiểu Thương rồi lại nói tiếp." Mạnh Nguyên Phủ nhún vai một cái: "Đại khái ông coi ta là người do Đại nguyên lão phái tới thử thôi."

Mặc dù không hề xảy ra tình huống xấu nhất, nhưng Luật Cung Thương còn đang cho là mình làm liên lụy tới phụ thân, rất là tự trách, có chút chán nản nói: "Mạnh đại ca, người là bạn tốt ta tình cờ kết giao, mấy năm trước lúc ta mới quen người thì đúng lúc người gấp rút rời khỏi Đô thành, ta chưa kịp giới thiệu người cho phụ thân. Từ trước đến giờ phụ thân rất cẩn thận, đối với người chưa từng gặp mặt sẽ không tin tưởng là chuyện đương nhiên. Ta thấy, tối hôm nay ta tự mình đi một chuyến là được."

Phượng Vũ cũng an ủi hẳn nói: "Như vậy cũng tốt. Tiểu Thương, phụ thân người không có chuyện gì không phải sao, mau giữ vững tinh thần. Hay là nói người sợ tối nay gặp mặt thì bị ông ấy trách phạt? Vậy còn không phải đơn giản sao, ông ấy muốn đánh người, người nhanh chóng chạy trở về là được rồi."

Rốt cuộc Luật Cung Thương bị lời nói của Phượng Vũ chọc cho bật cười, giảm bớt không ít lo lắng: "Gây ra họa lớn như vậy, coi như bị phụ thân đánh cũng là ta đáng đời."

Chuyện viếng thăm Luật phủ, dĩ nhiên chỉ có thể tiến hành vào buổi tối. Phượng Vũ thấy ban ngày không có việc gì làm, liền dự định ra cửa đi dạo một chút. Lập tức liền đi ra khỏi dịch quán, cô đơn đi trên phố Đô thành.

Đường phố chính tề sạch sẽ, rộng rãi thẳng tắp, cũng đủ để cho bốn năm chiếc xe ngựa đi song song. Hàng hóa trong cửa hàng hai bên đường rực rỡ muôn màu, có đủ mọi thứ, làm cho người ta không kịp nhìn hết.

Mà phong cách ăn mặc quần áo của người dân, giống như kiến trúc của bọn họ, đều có đặc sắc riêng. Chẳng những các cô gái ăn mặc quần áo sắc thái tươi sáng, lớn mật phơi bày, mà ngay cả nam nhân ăn mặc cũng sắc sỡ nổi bật hơn so với Tu Thập. Phượng Vũ mặc một thân trường bào màu đen hoa văn đỏ đi ở giữa bọn họ, có vẻ hết sức khác người.

Nàng vừa đi vừa quan sát. Chỉ riêng nội thành thôi thì cũng nhìn ra được, Triều Hoa đế quốc thật phồn hoa hơn Tu Thập đế quốc không ít. Mà người đang lui tới trên đường, cũng không thiếu tu sĩ (người tu luyện). Phượng Vũ lặng lẽ dò xem tu vi của bọn họ, phát hiện căn bản đều từ trung cấp trở lên, tài nghệ trung bình này cũng cao hơn Tu Thập đế quốc một tầng.

—— xem ra, Lăng Tử Minh muốn làm một hoàng tử hợp cách thống trị tốt Tu Thập mà nói, còn có rất nhiều chỗ cần phải cố gắng. Vô luận là dân sinh, hay là thực lực quốc gia.

Nghĩ đến Lăng Tử Minh, tự nhiên Phượng Vũ sẽ nghĩ tới Tiểu Ôi Ôi, Phó Tư Đường và mấy bằng hữu, không khỏi âm thầm xuất thần: bây giờ bọn họ đang làm gì? Đúng rồi, trước khi đi Ôi Ôi nói muốn có đặc sản đặc biệt của các nơi, không bằng hiện tại ta đi liền mua cho nàng một chút đi.

Nghĩ như vậy, Phượng Vũ càng lúc càng chú ý cửa hàng hai bên đường. Rốt cuộc, nàng nhìn đúng một cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ nên đi vào.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Ở Hiền Gặp Lành

Editor: ChieuNinh

"Tiểu thư xinh đẹp, hoan nghênh quang lâm bốn điểm! Hàng mỹ nghệ ở đây bán ra đều là chất lượng nhất Triều Hoa, tuyệt đối không mua được ở chỗ khác." Thấy khách hàng lại là tiểu thư xinh đẹp như thế, thần kinh chủ quán run lên, thái độ tốt hơn bình thường không biết bao nhiêu lần.

"Ừ, ta xem trước một chút." Phượng Vũ nói xong, ánh mắt quét qua hàng loạt hàng hóa bày tràn đầy trên giá hàng.

Đồ được bán trong tiệm này, búp bê bằng tượng gỗ được tô màu cực kỳ đáng yêu. Đề tài của tác phẩm chạm khắc chẳng những có loài người, còn có các loại ma thú. Chỉ là, ở trong tay của thợ thủ công, những ma thú này cũng ít đi vẻ dữ tợn, nhiều hơn mấy phần đáng yêu.

Trong đó thậm chí còn có cả pho tượng Độc Giác Thú, nhìn qua cái đầu ngây ngô khờ khạo, so với Vân Thâm Lam ưu nhã thì không biết kém hơn bao nhiêu lần. Vẻ tương phản to lớn làm cho Phượng Vũ cảm thấy rất thú vị.

Đang lúc nàng lựa chọn tìm kiếm, chọn mấy thứ vật nhỏ cầm ở trong tay muốn trả tiền thì một thiếu nữ khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi tay cầm túi vải vội vã đi vào trong cửa hàng, xông về phía Phượng Vũ ra vẻ lấy lòng chủ quán nói: "Lão bản, đồ làm xong rồi."

"Là người hả." Khi chủ quán quay sang thiếu nữ thì thái độ lập tức lạnh nhạt ngạo mạn: "Lấy ra ta xem một chút."

Mở túi vải ra, đổ ra ở trên bàn mười cái búp bê tượng gỗ tô màu hoa văn. Sắc thái diễm lệ hấp dẫn tầm mắt Phượng Vũ, nàng xem kỹ mấy lần, chỉ cảm thấy mấy con búp bê tượng gỗ này vô luận từ chạm trổ hay là sắc thái mà nói, cũng tinh xảo hơn rất nhiều so với những cái nàng đang cầm trên tay. Lúc này nàng thả trở về thứ cầm trên tay, chuẩn bị lại lựa chọn mấy cái khác trong mấy món hàng này lần nữa.

Chủ quán cầm tượng gỗ lên xem xét từng cái, gật gù đặc ý, hiển nhiên hết sức hài lòng đối với phẩm chất của hàng hóa.

Nhưng trong miệng hắn nói ra lại hoàn toàn là một việc không giống vậy: "Lần đầu tiên người làm ra vật phẩm này, còn có rất nhiều chỗ hoàn toàn không phù hợp, chỉ là nể tình chúng ta là hàng xóm cũ, ta cũng miễn cưỡng nhận lấy. Cứ theo giá cả ngày hôm qua đã nói rồi đấy, ba đồng tiền một cái."

Ở Tát Lan Ca giá trị tiền tệ cao nhất là linh tinh, thấp nhất chính là tiền đồng. Một linh tinh lại bằng một ngàn tiền đồng, tiệm này cho ra giá thu mua, không thể nghi ngờ là cực kì thấp.

Nữ tử kia vừa nghe liền nóng nảy: "Lão bản, không phải ngày hôm qua đã nói xong ư, hai mươi đồng tiền làm một con búp bê, làm sao người có thể xuống giá rồi."

Lão bản chủ quán trừng con mắt tam giác, nói: "Hai mươi đồng? Đó là giá tiền cho người có kinh nghiệm! Người là người mới, lần đầu tiên làm, chế tác thô ráp như vậy, cũng chỉ có trị giá ba đồng tiền."

Thiếu nữ cắn môi, không cam lòng nói: "Nhưng người bán đi giá một trăm đồng tiền một cái, làm sao chỉ cho ta ít như vậy? Lại nói, mấy con búp bê này có chỗ nào chưa đủ tốt? Chỗ nào thô ráp hả?"

"Lan Tề Nhi, người lại dám mạnh miệng với ta, có còn muốn làm việc này hay không? Ta nói ba đồng tiền chính là ba đồng tiền, đừng quên, trên

con phố này chỉ có một mình nhà ta bán búp bê tượng gỗ, ta không muốn thu, xem người bán cho người nào hả!"

"Người —— cái người này, không phải rõ ràng là người bắt nạt người khác sao? Trước kia khi phụ thân vẫn còn thì không biết tặng người bao nhiêu đan dược, người cũng không niệm một chút tình cũ?"

"Bắt nạt? Hừ! Ta chính là tốt bụng giúp người! Sau khi con ma bài bạc phụ thân của người thiếu nợ sạch mông phải tự sát, còn có ai trèo lên cửa nhà người? Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Nếu ta không niệm tình cũ, làm sao sẽ tốt bụng tìm người làm việc? Đừng tưởng rằng người chính là nữ nhi Luyện Đan Sư, còn bày dáng vẻ tiểu thư với ta. Ngay cả lò luyện đan của nhà người cũng bị chủ nợ cầm đi, về sau chỉ biết càng ngày càng xuống dốc! Việc này người có tính làm hay không, người dài dòng nữa, ta không thu!"

"Người!" Lan Tề Nhi bị lời nói mang đao lấy thương của chủ quán mà nước mắt ràn rụa. Nàng liều chết căn đôi môi quật cường không để cho mình khóc lên, nhưng trong lòng lại bởi vì thói đời nóng lạnh, sinh ra cảm giác vô cùng đau khổ.

Bán, hay là không bán? Trong nhà đã hết lương thực, không bán thì ngay cả ba đồng tiền này cũng không lấy được, vậy thì hôm nay phải bị đói. Nhưng mà nếu bán giá bán rẻ rồi, lại thật không cam lòng. Mình đau khổ đáng cay thức đêm để hoàn thành tác phẩm, chẳng lẽ cũng chỉ trị giá ba đồng tiền còn con này sao?

Lan Tề Nhi đang giãy giụa rối rắm, chợt nghe một giọng nói lạnh nhạt dễ nghe vang lên: "Ta thấy búp bê gỗ này rất tốt, ta thích. Tiểu muội muội, người liền bán cho ta đi."

Khi mới vừa bước vào cửa hàng thì Lan Tề Nhi cũng thấy được người xinh đẹp siêu phàm thoát tục này, thiếu nữ có phong cách cao quý bất phàm

như vậy. Mặc dù họ chỉ thua kém nhau một hai tuổi, nhưng vô luận dung mạo hay là quần áo, cũng đã khác nhau khá xa. Lan Tề Nhi chỉ nhìn nàng một cái, liền tự ti mà cúi thấp đầu, theo bản năng mà rứt giầy vải đã rạn đường chỉ một cái.

Nhưng bây giờ, thiếu nữ toàn thân quý khí này lại nói chuyện với mình! Lan Tề Nhi nhất thời khó có thể tin mà ngây người.

Lão bản chủ quán lại không nén được tức giận: "Tiểu thư, hàng hóa của tiểu nha đầu này là bán cho ta, làm sao người có thể mua chứ."

"Hả? Không phải mới vừa rồi người vẫn còn đang ghét bỏ mấy con búp bê này làm không được tốt sao, khiến vị tiểu muội muội này không có bán được sao?" Phượng Vũ nhẹ nhàng nói một câu, liền ngăn chặn miệng gian thương.

"Ta." Chủ quán á khẩu không trả lời được, nín nhịn hồi lâu, thật vất vả nhả ra một câu: "Dù sao đồ của nàng chỉ có thể bán cho ta."

"Thấy qua ép bán, còn chưa có thấy qua ép mua. Ta nghĩ đi khắp Tát Lan Ca cũng không có đạo lý này, lão bản, không bằng chúng ta gọi đội thị vệ Đô thành tới đây phân xử đúng sai thử xem?"

"Chuyện này." Chủ quán ghen hòng lần nữa. Đội thị vệ là ai? Như sói như hổ, tham lam vô đáy. Mỗi khi xử lý một vụ án đều muốn lường gạt tiền tài. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nếu là thật sự gọi đội thị vệ tới, thấy có ép chết nha đầu họ Lan cũng không ra được chút bèo bở, còn không phải bọn họ sẽ ép mình vào chỗ chết sao? Không thể thông báo đội thị vệ, tuyệt đối không thể!

Thấy mặt lão bản đỏ lên, một bộ dáng tham tiền lại khổ sở, Phượng Vũ không để ý tới hăn nữa, trực tiếp kéo tay Lan Tề Nhi rồi đi ra ngoài. Nhịp tim Lan Tề Nhi chột gia tốc, trong lòng cảm thấy vị tỷ tỷ xinh đẹp này lại

suất khí (oai phong mà đẹp trai), lập tức thuận theo đi theo sát ở phía sau nàng.

Sau lưng, lão bản không có cam lòng kêu lên: "Lan Tề Nhi! Người dám bán cho nàng..., về sau đừng hy vọng ta lại giao thiệp cùng với người!"

Lan Tề Nhi nghe vậy cả kinh: "Ta."

Nàng vừa định quay đầu lại, lại cảm thấy Phượng Vũ cầm thật chặt bàn tay mình: "Đừng để ý đến hắn, đi theo ta."

"Ừ." Lời nói đơn giản, trong đó bao hàm sự kiên định lại làm cho lòng của Lan Tề Nhi không hiểu sao thì bình tĩnh lại.

Nàng dịu ngoan theo sát Phượng Vũ đi vào quán rượu đối diện, ngồi xuống rồi, mất tự nhiên mà xoắn mấy ngón tay lại, sợ hãi hỏi: "Tiểu thư, người. người thật sự sẽ mua búp bê của ta sao?"

"Dĩ nhiên, ta nói rồi bọn nó rất đẹp, ta rất thích."

Phượng Vũ sẽ giúp cô nương này, vốn chỉ là nhất thời nhìn không vừa mắt, nhưng mà nói chuyện với nhau được mấy câu, nàng phát giác tính nhu nhược của đối phương, bất giác sinh ra mấy phần trù mến, muốn giúp nàng một tay.

"Người là gọi Lan Tề Nhi chứ gì? Ta tên là Phượng Vũ. Mới vừa rồi ta nghe người kia nói, nhà người có Luyện Đan Sư?"

"Đó cũng là chuyện lúc trước. phụ thân của ta là một Luyện Đan Sư cấp thấp, ở Đô thành coi như là có một chút danh tiếng, rất nhiều tiệm dược đến tìm ông mua thuốc. Sau đó Tật Phong Lang nghe nói phụ thân ta am hiểu luyện chế thuốc trị thương, thì nói muốn mời phụ thân ta làm việc cho bọn họ, chuyên chế thuốc cho bọn họ. Nhưng bọn họ trả tiền lương rất thấp rất thấp, phụ thân không muốn đi. Bọn họ chỉ để lại một câu nói sẽ cho

phụ thân biết tay. Sau đó. Sau đó có một lần phụ thân đồng ý lời mời đi ra ngoài uống rượu, sau khi say không biết thế nào, lại đột nhiên thiếu một số nợ đánh bạc lớn, còn có ấn dấu tay lên chứng từ thiếu nợ."

Nói tới chỗ này, Lan Tề Nhi hoang mang mà lắc lắc đầu, vô luận như thế nào nàng cũng nghĩ không ra chuyện này: "Phụ thân của ta chưa bao giờ đánh bạc, sau khi tỉnh rượu thì ông không thừa nhận, nói ngày đó chỉ là uống rượu, cũng không có đánh bạc. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Thế nhưng những người này cầm chứng từ, yêu cầu phụ thân ta nhất định phải trả tiền lại, còn thường tới cửa đánh đập, mắng phụ thân ta là quý cờ bạc chả ra gì. Một lần hai lượt, tất cả mọi người đều cho là phụ thân của ta là ma bài bạc thiếu nợ rất nhiều tiền, bằng hữu thân thích trước kia đều đoạn tuyệt lui tới với nhà chúng ta. Sau đó có một ngày ta đi mua thức ăn về nhà thì nhìn thấy phụ thân té ngã ở trong sân. Không còn hơi thở."

Bất tri bất giác, Lan Tề Nhi đã lệ rơi đầy mặt. Phượng Vũ yên lặng vỗ lưng của nàng, qua một lúc lâu, mới nghe nàng nức nở nói: "Những người khác nói là phụ thân của ta trả tiền không nổi mà tự sát, những người được gọi là chủ nợ còn mang những thứ đáng giá của nhà ta đi gán nợ. Mà ta cảm giác chuyện không phải như vậy, phụ thân chưa bao giờ đánh bạc, làm sao sẽ thiếu nợ đây? Hơn nữa ông là người rất lạc quan, sau khi mẫu thân chết đi ông từng nói sẽ không tái giá, muốn một lòng nuôi lớn ta, nhìn ta tìm được nơi chốn gửi thân tốt. Ngày ông đi ông còn nói với ta muốn ăn canh nấm uống sữa. Làm sao ông sẽ tự sát đây? Ta không tin! Ta không tin!"

Lan Tề Nhi tuổi còn quá nhỏ, đơn thuần không hiểu việc đời, theo bản năng nàng chỉ biết rằng chuyện không đúng, rồi lại nói không ra là có chỗ nào không đúng.

Phượng Vũ thì có kiến thức rộng rãi, suy nghĩ bén nhạy, lại nghĩ tới ngày đó Mạnh Nguyên Phủ nói qua cảnh ngộ của Luyện Đan Sư tự do, hơn nữa

nghe Lan Tề Nhi kể, thì cũng đại khái đoán được mấy phần: chuyện này hơn phân nửa là Tật Phong Lang giở trò quỷ, nếu không làm sao sẽ xảy ra chuyện kỳ hoặc như vậy? Người chưa bao giờ đánh bạc lại thiếu một khoản nợ đánh bạc ketch xù, lại đột nhiên bỏ lại nữ nhi sống nương tựa lẫn nhau mà đi "tự sát"?

Tật Phong Lang, quả nhiên thực như danh xưng, tham lam hung ác như sói. Phụ thân của Lan Tề Nhi cũng chỉ là cự tuyệt một công việc mà thôi, lại bị trả thù ác độc như thế!

Đột nhiên Phượng Vũ hồi hận, ngày đó ở Ngải Lợi sao không có lấy tánh mạng dám bại hoại đó.

Nàng không phải là loại người tốt gì, nhưng nếu gặp phải chuyện này, lại nổi lên tâm đồng tình, thì chuyện này không thể không can thiệp!

Đợi Lan Tề Nhi hơi bình tĩnh một chút, Phượng Vũ hỏi: "Những điểm đáng nghi ngờ này người có nói qua với những người khác không?"

"Kể từ sau khi phụ thân xảy ra chuyện, bằng hữu thân thích trước kia đều đoạn tuyệt lui tới với chúng ta. Sau khi phụ thân đi, ta đã từng đi tìm bọn họ, nhưng bọn họ đều trốn tránh ta, có lẽ là sợ bị chủ nợ liên lụy tới thôi." Lan Tề Nhi khổ sở nói.

Lòng người dễ thay đổi, đại khái như thế đi. Phượng Vũ lắc đầu một cái, suy tư trong chốc lát rồi hỏi: "Bây giờ người dựa vào cái gì mà sống?"

"Ta ...ta ... buổi tối làm người giúp việc vặt rửa rau ở quán rượu cho người khác, tiền không đủ dùng, cho nên còn muốn tìm thêm phần việc khác nữa. Đáng lẽ là nói làm búp bê, nhưng hôm nay."
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhớ tới lão bản vong ân phụ nghĩa cắt xén tiền công, Lan Tề Nhi lại khổ sở cúi đầu lần nữa.

"Cuối cùng người làm những công việc này cũng không phải là biện pháp, khổ cực bị người bắt nạt không nói, tiền kiếm được lại ít. Phụ thân người là Luyện Đan Sư, người là nữ nhi duy nhất của ông ấy, chắc hẳn cũng học được thuật luyện đan chứ?"

"Đúng vậy." Nói đến đây đề tài, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lan Tề Nhi đổi thành tự tin sáng rõ: "Phụ thân từng nói ta rất có thiên phú, tương lai nhất định có thể vượt qua ông ấy, năm giữ. Nhưng bây giờ lò Luyện Đan Được bị cướp đi, ta cũng không mua nổi dược liệu luyện tập."

"Người đã có kỹ năng thành thạo, như vậy cũng tốt." Phượng Vũ kéo tay của nàng: "Đi thôi, chúng ta đi về trước."

Sau một canh giờ.

Trong một căn tiểu viện cũng không rộng, lại bởi vì không có vật gì mà có vẻ hết sức trống trải, Lan Tề Nhi ngơ ngác nhìn đồ vật mới vừa đặt tới trong phòng, cho là mình vẫn còn đang nằm mơ.

"Phượng tiểu thư, Lò Luyện Đan quý trọng như thế, người...người thật muốn đưa cho ta? Còn có nhiều dược liệu như vậy. Trời ạ, những thứ này phải tốn bao nhiêu Linh Tinh chứ!"

Từ trong vòng tai trữ vật lấy ra một bọc dược liệu cuối cùng cất xong, Phượng Vũ vỗ vỗ bụi trên tay, nói: "Không phải người rất có thiên phú ư, nếu bị mai một, không phải rất đáng tiếc à. Hay là nói, người không muốn hi vọng làm vinh dự con đường luyện đan của phụ thân người, hăng hái tranh giành cho Lan gia của người?"

"Dĩ nhiên không phải!" Lan Tề Nhi vội vàng nói: "Thế nhưng những thứ này thật sự rất quý giá, quá quý trọng, vô công bắt thụ lộc, ta không thể nhận được!"

Ngược lại tiểu nha đầu này rất có cốt khí. Bất giác Phượng Vũ càng thêm thương tiếc nàng, liền nói ra: "Không muốn uổng phí nhận ân huệ của người, coi như là ta cho người mượn là được rồi. Chờ cái ngày người trở thành đại Luyện Đan Sư, người sẽ trả lại cho ta những thứ đồ này."

"Nhưng."

"Thế nào, người không có lòng tin trở thành Luyện Đan Sư sao?"

"Không, ta có lòng tin! Nhưng ——"

Phượng Vũ sờ sờ đầu của nàng: "Vậy không phải đã xong rồi sao. Chỉ là trước nhất người phải cẩn thận, không để cho người khác phát hiện người ở đây học tập luyện đan, nếu không nói không chừng lại rước lấy phiền toái."

Chờ sau khi Luật Cung Thương rửa sạch tội danh, nhờ hẳn chăm sóc cho tiểu cô nương này thôi. Đến lúc đó Nhị nguyên lão che chở, chắc hẳn sẽ không có người còn dám có ý đồ với nàng.

Nhìn vẻ mặt nhu hòa của Phượng Vũ, nước mắt Lan Tề Nhi lại lần nữa tràn mi, lần này cũng không phải bởi vì lòng chua xót, mà là vì cảm kích: "Cám ơn. Phượng tiểu thư, cảm ơn người."

Trong nhà đột nhiên gặp biến cố lớn, bằng hữu thân thích thường ngày cũng e sợ mà tránh không kịp, cuối cùng cũng là Phượng Vũ vốn không quen biết mà giúp nàng một tay, bảo nàng làm sao mà không cảm kích?

Nhớ tới phụ thân từng liên tục dạy nàng rằng làm người phải biết báo ân, Lan Tề Nhi do dự một chút, lập tức nói: "Phượng tiểu thư, mời người chờ ta một chút."

Nói xong, nàng chạy vào trong nhà lật tới lật lui tìm một hồi. Chỉ chốc lát sau, Lan Tề Nhi đẩy mặt bụi bặm cầm một hộp gỗ nhỏ tràn đầy bụi đất đứng ở trước mặt Phượng Vũ: "Phượng tiểu thư, người giúp ta nhiều

như vậy, ta thật sự không có gì để báo đáp. Ta thấy ngươi là người tu luyện, đây là Đan phương Thông Mạch Thần Đan có trợ giúp rất lớn đối với tấn cấp, hi vọng ngươi không cần từ chối." (Đan phương: phương pháp luyện chế, giống như là toa thuốc)

Thấy nàng trịnh trọng nâng hộp gỗ ra ngoài, Phượng Vũ biết đây nhất định là đồ tốt tiểu nha đầu cất giấu. Vừa muốn cự tuyệt, lại nghe được hai chữ tấn cấp thì ngừng lại một chút: "Thông Mạch Thần Đan?"

"Đúng vậy. Đây là phương pháp luyện đan tổ truyền nhà ta, có thể giúp người tu luyện mở rộng kinh mạch, gia tăng tốc độ tu hành, cho nên gọi là Thông Mạch Thần Đan. Đây là đan dược trung cấp, với cấp bậc của phụ thân còn chưa thể luyện chế. Cho nên đám người kia cũng không biết sự tồn tại của nó, nên khi bị xét nhà thì mới có thể bảo vệ được." Lan Tề Nhi thành khẩn nói: "Đây là một chút lòng nhỏ của ta, ta hi vọng Phượng tiểu thư có thể nhận lấy."

Bởi vì Luyện Đan Sư coi trọng đồ của mình, từ trước đến giờ những thế lực lớn luôn nắm giữ toa thuốc trân quý ở trong tay, Luyện Đan Sư tầm thường khó mà gặp. Mà Đan phương Thông Mạch Thần Đan này là trung cấp, nếu như Lan Tề Nhi bán nó ra ngoài, lấy được một khoản Linh Tinh đủ để cả đời không lo ăn mặc. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhưng cho dù nàng đã luân lạc vất vả đến tận bước này, lại vẫn không có bán ra, như vậy có thể thấy được phương pháp luyện đan này đối với nàng mà nói là trân quý đến cỡ nào.

Nếu như là những vật khác, khẳng định Phượng Vũ không chút nghĩ ngợi liền từ chối. Dù sao, nàng thi ân không phải là vì muốn được hồi báo. Nhưng hiện nay đúng lúc nàng tu luyện đến bình cảnh, nếu như có đan dược tấn cấp tương trợ, khẳng định thu được ích lợi rất lớn.

Suy nghĩ trong chốc lát, Phượng Vũ nói: "Đan phương này quả thật đối với ta mà nói thì có trợ giúp vô cùng lớn, ta cũng không giả bộ khách khí."

Cám ơn người, Tiểu Lan."

Thấy ân nhân nhận lấy Đan phương, Lan Tề Nhi vô cùng vui vẻ: "Là ta nên cảm ơn người mới đúng."

Tự cảm thấy hơi có chút báo đáp ân tình, Lan Tề Nhi thật vui mừng, nàng chuẩn bị muốn làm cơm mời Phượng Vũ, lại bị Phượng Vũ uyển chuyển từ chối: "Ta còn có chuyện cần làm, lần sau đi. Ta sẽ ở Đô thành ở một thời gian, về sau có rảnh rồi sẽ trở lại thăm người."

"Được."

Lan Tề Nhi lưu luyến không rời đưa Phượng Vũ đi ra cửa, trở về nhà nhìn được liệu chất đầy đất, nghĩ đến về sau lại có thể lấy ra luyện tập luyện đan, trong lòng vui mừng đến tim đập bình bịch. Nàng lấy lại bình tĩnh, vừa định cất hết dược liệu, ánh mắt đột nhiên dừng lại: "Đây, đây không phải là Đan phương Thông Mạch Thần Đan sao?"

Mới vừa rời rõ ràng đã đưa hộp gỗ đi, lúc này lại lẳng lặng đặt ở lên bàn, bên cạnh còn nhiều thêm một cái túi căng phồng. Lan Tề Nhi mở ra xem, cũng là một túi chứa Linh Tinh đầy ắp, bên trong còn có một tờ giấy ghi chép, chữ viết mạnh mẽ: "Luyện thật giỏi tập, nhất định phải trở thành Luyện Đan Sư nha. Phượng Vũ."

Cầm tờ giấy khích lệ, Lan Tề Nhi rơi nước mắt như mưa lần nữa.

Lúc này, Phượng Vũ đã đi trở về tiệm thuốc mới vừa rời chọn mua dược liệu và lò luyện đan, mượn bút mực của bọn họ.

Mãi miết viết một hồi, mới để bút lông ngỗng xuống, Phượng Vũ nhẹ nhàng thổi khô mực trên giấy, hài lòng cười: trí nhớ của mình cũng không tệ nha, cũng không có nhớ sai một chuỗi dài tên dược liệu khó đọc.

Phương thuốc là bảo vật gia truyền của Lan Tề Nhi, dĩ nhiên nàng sẽ không lấy đi, sau khi ghi nhớ cách điều chế rồi lại trả trở về. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Lúc nàng ra tay trợ giúp Lan Tề Nhi không hề hy vọng xa vời có thể lấy được báo đáp, kết quả lại ở trong lúc lơ đãng mà lấy được đan phương có trợ giúp rất lớn đối với việc lên cấp của mình, quả nhiên là ý trời.

Vì phòng ngừa để lộ toa thuốc, Phương Vũ chia ra mua dược liệu ở mấy tiệm thuốc.

Trở lại dịch quán, nàng lại không có lập tức bắt đầu luyện đan. Hấp dẫn tấn cấp tuy lớn, nhưng an toàn quan trọng hơn, nàng còn cần một thời cơ.

Trăng lên đỉnh đầu, Ngôn Ca Hành mang theo mùi rượu sắc mặt đỏ gay được người hầu quay quần hầu hạ đi về, ngoài ý muốn thấy Phương Vũ chờ ở trước cửa phòng mình.

Nghĩ tới thái độ e sợ tránh mình còn không kịp của cô gái này mấy ngày qua, sóng mắt Ngôn Ca Hành lưu chuyển, mỉm cười nói: "Phương Vũ tiểu thư, đêm khuya viếng thăm có gì chỉ giáo hả?"

Ngửi được mùi rượu nhàn nhạt quanh người hắt bay tới, lại nhìn gò má tuấn mỹ ửng đỏ của hãn đang tắm ở trong ánh trăng, cái loại phong tình say chuyển choáng này quả thật còn mê hoặc lòng người hơn mỹ nữ diễm lệ.

Trong lòng Phương Vũ thầm nói, một người đàn ông có thể yêu nghiệt đến mức này, cũng xem như là đóa hoa tuyệt thế rồi.

Nghĩ thì nghĩ vậy, trên mặt Phương Vũ cũng không có lộ ra nửa điểm gì mà chỉ nói: "Ngôn tiên sinh, ngày mai ngài có rãnh rồi không, không bằng bắt đầu luyện chế hương hoàn thôi."

"Ha ha, chỉ cần Phương Vũ tiểu thư mở miệng, bất cứ lúc nào ta cũng vui lòng phụng bồi."

Phượng Vũ vẫn không quá thích phương thức nói chuyện cợt nhả mập mờ của người này. Lập tức nhíu nhíu mày, nói: "Đã như vậy, sáng mai ta liền tới tìm tiên sinh thương lượng cách điều chế. Hiện tại đêm đã khuya rồi, mời tiên sinh nghỉ ngơi trước thôi."

Không đợi Ngôn Ca Hành trả lời, nàng liền xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của nàng, Ngôn Ca Hành vẫn nở nụ cười tràn đầy như cũ, người hầu của hắn lại không nhịn được nói: "Vị tiểu thư này xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng quá kiêu ngạo lên mặt. Nàng ta xem ngài giống như thành người gì rồi?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Mê Hồn

Editor: ChieuNinh

Người hầu đã sớm có thói quen những người khác một mực cung kính đối với Ngôn Ca Hành, si mê dây dưa. Phượng Vũ phản ứng hơi chút lạnh nhạt, hẳn liền cho là đáng vẻ kiêu căng.

"Ha ha, có thể làm nữ hài tử xinh đẹp, cao ngạo chút không phải là rất bình thường à."

"Xinh đẹp? Nàng có thể có xinh đẹp bằng ngài?" Người hầu bật thốt lên, ngay sau đó ý thức được mình nói sai, lập tức sợ hãi nói: "Ôi, xin lỗi! Đại nhân, không phải ta cố ý nói tới dung mạo của ngài, càng không phải là muốn lấy ngài ra so sánh với nữ tử."

Ba năm trước đây một tên người hầu khác bởi vì lấy Ngôn Ca Hành ra so sánh với mỹ nhân ca đào danh tiếng nào đó, cũng nói rất nhiều lời nói dâm loạn, vừa vạ bị Ngôn Ca Hành nghe thấy mà đuổi đi, nhưng mà hẳn nhớ rất rõ ràng, lòng vẫn còn sợ hãi.

So sánh với người hầu lo sợ nghi hoặc, Ngôn Ca Hành thản nhiên hơn nhiều: "Các người lui ra đi, ta muốn nghỉ ngơi."

"Vâng"

Sau khi người hầu lòng tràn đầy lo lắng rời đi, Ngôn Ca Hành đẩy cửa bước vào, cũng không thắp đèn. Mượn ánh trăng thanh mát, từ trong kính trang trí bằng thủy tinh ở trên bàn hẳn thấy rõ dung nhan bản thân mình

mang theo vài phần yêu khí, lại càng xinh đẹp hơn nữ tử, từ trước đến giờ nét mặt mỉm cười chợt trở nên vô cùng băng lãnh.

Đấu Khí vô hình theo tâm tình đột nhiên dao động bắn ra, chỉ nghe răng rắc một tiếng, mặt kính hoàn hảo đột nhiên bể thành mảnh vụn, rơi xuống trên đất.

Lẳng lẳng nhìn mảnh vụn rớt xuống đất, một hồi lâu, Ngôn Ca Hành cười khổ mà lắc lắc đầu: "Sáu mươi năm rồi. Ta vẫn không thể khống chế tốt cảm xúc của bản thân mình."

Tự mình rót chén nước trà đã lạnh lẽo uống một hơi cạn sạch, miễn cưỡng đề xuống hồi ức cuồn cuộn trong những cảm xúc nào đó, Ngôn Ca Hành chậm rãi đặt ly trà xuống, thở dài một tiếng.

"Có lẽ ta chưa bao giờ là một người bình thường, ngược lại rất dễ dàng bị một thứ gì đó trói buộc. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Buồn cười nhất chính là, năm đó trong thành Quang Minh không có ai nhìn ra được một điểm này, thì ngược lại người. Lucifer. Thì ngược lại chính là người nhìn thấu bản tính của ta. Ở trên người nữ hài kia ta gửi được hơi thở của người, nàng, đến tột cùng có quan hệ với người hay không đây? Có lẽ, ngày mai ta nên ra tay."

Gió đêm chợt nổi lên, thổi lên rèm cửa sổ chấm dứt phiêu đảng không ngừng, ánh trăng cũng theo đó mà dao động không dứt. Ánh sáng đen trắng lần lượt thay đổi đan xen nhanh chóng ở trên mặt Ngôn Ca Hành, lại không biết, đây mới là một mặt thật hãn.

Sáng sớm hôm sau, một nam nhân nào đó mặc bộ áo bào màu tím hoa lệ ra sân, gõ cửa gian phòng Phượng Vũ.

Tuy Phượng Vũ sớm có chuẩn bị, nhưng chứng kiến mấy tên người hầu bưng đầy trong tay đi theo phía sau hãn nổi đuôi mà vào, vẫn phải sửng sốt: "Những thứ này là hương liệu?"

"Dĩ nhiên không phải." Ngôn Ca Hành rút ra mấy sợi tóc rơi loạn ngấn cản trước mắt, cười híp mắt nói: "Trước khi chế hương, phải có phẩm hương. Ta thích mùi thơm thanh nhã đậm nhạt kéo dài, Tiểu Phượng Vũ người phân biệt mùi thơm nhất phẩm ta thích trước, như vậy, mới có thể chế được hương thơm để cho ta hài lòng."

". Phẩm hương thì có thể. Ngoài ra, mời gọi ta là Phượng Vũ." Thật là đánh rần tùy côn, lập tức liền từ Phượng Vũ tiểu thư biến thành Tiểu Phượng Vũ.

"Gọi Tiểu Phượng Vũ không phải thân thiết hơn sao? Chẳng lẽ là người xấu hổ? Ha ha, trước lạ sau quen, ta kêu người vậy sẽ thành thói quen."

". Tùy người." Vì chế thuốc, ta nhẫn nhịn.

"Ha ha, Tiểu Phượng Vũ quả nhiên rộng rãi. Đến đây, chúng ta tới phẩm hương thôi."

Người hầu thả hộp gỗ trong tay xuống, lấy ra một vật óng ánh trong suốt. Phượng Vũ định thần nhìn lại, thì ra là một cái lư hương bằng Lưu Ly tạo hình bướm bướm đùa giỡn hoa. Cái khay tạo hình bướm bướm tinh xảo linh động có râu hơi xoắn, lại gần một đóa hoa hồng nửa khép nửa mở, nhẹ nhàng tinh tế người.

Bên trong Lưu Ly không biết tăng thêm cái gì, khiến cho cánh bướm bướm lộ ra một màu xanh tím điểm lệ. Vô cùng thần bí xinh đẹp, nhìn hết sức quen mắt, cực kỳ giống bướm bướm Luci bị phong ấn

— đây là tình cờ, hay là. ?

Phượng Vũ cho là mình cũng không có lộ ra bất kỳ sơ hở, cho nên đây chỉ là trùng hợp. Nàng không biến sắc tiếp tục xem động tác của người hầu. Chỉ thấy đối phương lại mở ra một cái bình sứ, vừa rót nước sạch trong suốt ở trong bình vào cái khay hoa hồng, vừa cung kính giải thích: "Đây là

nước sương sáng sớm chúng ta thu thập được từ trên mặt cánh hoa, là thuần túy nhất, hơn nữa có chứa hương thơm nhẹ hoa lá."

Bên này, Ngôn Ca Hành lại tự tay lấy ra một bình thủy tinh nho nhỏ tinh xảo, vừa mới mở ra, ngay sau đó mùi thơm phức nồng đậm thanh nhã lan tỏa đầy cả gian phòng.

Hắn nhỏ chất lỏng trong bình màu hổ phách vào trong nước, lại thu hồi bình thủy tinh. Mùi thơm vô cùng nồng đậm lập tức phai nhạt đi rất nhiều, trở nên như có như không.

Khi phiến lá dưới cánh hoa hồng bị kéo ra, rồi châm một cây nến bỏ vào, theo hoa lá nhiệt độ nước sạch từ từ lên cao, mùi thơm thanh nhã thấm lòng người, thấm vào ruột gan tràn đầy quanh quần bay lên, xuyên vào chóp mũi của mỗi người.

Hương vị kia hình như có chứa một sự quyến rũ kì lạ nào đó, huân cho tâm thần mọi người đều say, cả người bay bổng lâng lâng, trong đầu là một mảnh hỗn độn, hoàn toàn quên mất mình đang ở chỗ nào.

Phượng Vũ chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng giống như muốn bay lên, thoải mái không nói ra được thành lời, quả thật muốn vì vậy mà nằm xuống lại ngủ một giấc. Ánh mắt của nàng trở nên tan rã từ từ nhắm lại, thuận theo ý nghĩ trong lòng. Bỗng dưng, một luồng thần thức thuộc về người khác theo dõi đâm vào trong đầu, làm tính cảnh giác của nàng tỉnh lại, kèm theo là cơn buồn ngủ tiêu tan không còn một mảnh.

—— không được, nhang này có gì đó quái lạ! Ngôn Ca Hành muốn làm gì?

Trong lòng nàng hơi rét lạnh, nhưng mà ngoài mặt lại bất động thanh sắc, vẫn là bộ dáng hỗn loạn như cũ, cũng khắc chế kích động bản năng muốn phản kích người ngoại lai ở trong óc, muốn nhìn xem đến tột cùng đối phương muốn giở trò quỷ gì.

Không có chủ nhân cho phép, người xâm lăng căn bản không xông phá được phòng bị kiên cố của lòng nàng. Sau mấy lần quanh co cố gắng không tiến lên được, người xâm lăng không cam lòng mở ra kế hoạch thứ hai.

"Buông lỏng. buông lỏng.bây giờ người rất thoải mái. Người được bảo hộ ở chỗ an toàn nhất, nơi này không có bất kỳ người nào có thể tổn thương người. Người có thể hoàn toàn tin tưởng ta."

Giọng nói nhu hòa vang lên ở trong đầu Phượng Vũ, âm thanh dịu dàng mang theo nồng đậm ý vị trấn an. Nếu như đổi thành một người khác, nhất định sẽ say lòng trong mảnh dịu dàng này. Nhưng Phượng Vũ nghe lời này, lại chỉ có cảm giác hoang đường: có làm hay không, không phải người này muốn thi triển thuật thôi miên với mình chứ?

". Người rất thoải mái. hiện tại người cần hoàn toàn buông lỏng và ngủ đi, nhưng có một số việc đè nặng ở trong lòng người, hóa thành quái thú truy đuổi trong ác mộng của người. Chỉ cần người nói bọn nó ra, là người có thể an ổn ngủ. Nói cho ta biết đi, nữ hài, bí mật sâu nhất trong lòng người là cái gì?"

Lời nói này của Ngôn Ca Hành đã hoàn toàn xác nhận phỏng đoán của Phượng Vũ, để cho nàng ngoài cảm giác hoang đường bội phần, đột nhiên muốn cười lên ha ha: chơi thôi miên với ta? ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Năm đó ta năm tuổi thì hệ thống sóng điện não mạnh nhất quấy nhiễu đã không có hiệu quả với ta rồi, từ đó về sau chỉ có ta mới nhiễu máy vi tính. Chỉ bằng người là tay nông cạn mới vừa nhập môn pháp thuật, lại dám khoe khoang ở trước mặt ta?

Nhưng bây giờ vẫn chưa tới thời điểm đối chọi gay gắt. Cố nén kích động cười to xuống, Phượng Vũ nhớ lại bộ dáng người bị nàng thôi miên, cố gắng làm ra một bộ vẻ mặt mê mang, lẩm bẩm nói: "Bí mật."

"Đúng, bí mật. Chỉ là chút chuyện người không nguyện bị người khác biết. Một mình người kìm nén chúng nó buồn bực ở trong lòng đã lâu rồi, nói ra đi, chỉ cần nói cho ta, là người có thể giải thoát, có thể nhẹ nhõm."

Choáng nha không làm cha xử thật là đáng tiếc. "Ta. ta không muốn nói cho người khác biết. Ta sợ sau khi bọn họ biết sẽ xem thường ta. Thật ra thì ta."

"Thật ra thì cái gì? Nói ra đi, không ai sẽ châm biếm người." Trong giọng nói của Ngôn Ca Hành mang theo sự hưng phấn mơ hồ.

Phượng Vũ "nhăn nhăn nhó nhó", "ấp a ấp úng" rất lâu, mới ở trong sự vừa dỗi dành lại lừa gạt của Ngôn Ca Hành, "vô cùng không tình nguyện" nói: "Thật ra thì da của ta không có tốt như vậy, thường hay nổi mụn. Mỗi ngày ta đều muốn bôi rất nhiều bột thuốc, mới có thể ức chế mụn nổi. Thịnh thoảng quên một lần, ngày hôm sau ta liền không dám ra cửa gặp người."

"À?!" Ngôn Ca Hành tuyệt đối không nghĩ tới "bí mật" của Phượng Vũ lại là cái này, trên ngũ quan tuấn mỹ không khỏi hơi vắn vẹo.

Liếc trộm về mặt sưng sờ ứng phó không kịp của hắn một cái, trái tim Phượng Vũ đặc ý một hồi: Đáng đời! Cho người không biết tự lượng sức mình!

Nàng tiếp tục không ngừng cố gắng: "Còn có ——"

"Còn có cái gì?" Ngôn Ca Hành vênh tai ôm hi vọng trong ngực lần nữa.

"Tóc của ta ra rất nhiều dầu, buổi sáng tắm thì buổi chiều lập tức trở nên đầy dầu nhầy nhầy, còn có rất nhiều gàu. Hu. Thật là làm cho ta khổ não muốn chết rồi."

"....."

Ngôn Ca Hành suýt nữa thì cười ngất. Hắn hoàn toàn không ngờ, bề ngoài Phượng Vũ lạnh nhạt lạnh nhạt, vẻ mặt khốc khốc, phiền não dưới đáy lòng lại bình thường như vậy!

— theo lý thuyết lấy lời nói cử chỉ bình thường của Phượng Vũ, không nên ngây thơ như vậy. Lại nói da nàng rất tốt, tóc cũng đen nhánh tỏa sáng, làm gì có cái gì nổi mụn và gàu chứ?

Nghĩ như vậy, Ngôn Ca Hành không nhịn được lại gần quan sát gò má Phượng Vũ. Khoảng cách gần nhìn kỹ, da của nàng nhẵn nhụi bóng loáng, không có nửa phần dấu vết tô son điểm phấn, vẫn tinh khiết tự nhiên.

Hắn đang quan sát Phượng Vũ, đồng thời đối phương cũng đang quan sát hắn.

Không thể không nói, mặc dù cử chỉ của người này táo bạo, nội tâm thâm trầm, lại thật sự có vẻ thật hời hợt. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhất là lúc cặp mắt phượng kia hơi nheo lại khẽ cười như không cười, quả thực là hoa đào đóa nào đóa nấy nở bung, không biết đã mê đảo bao nhiêu thiếu nữ thuần lương không rõ chân tướng.

Cự ly tiếp cận quá gần, hô hấp lẫn nhau cũng đến gần vô hạn. Đối mặt gò má tuấn mỹ phóng đại, Phượng Vũ chợt có phần không được tự nhiên.

— quá gần, cho dù là Luci, cũng chưa từng đến gần nàng như vậy.

— không biết tại sao, bộ dáng như vậy lại để cho nàng có loại cảm giác rất nguy hiểm, thậm chí ngay cả cõi lòng bình thản từ trước đến giờ cũng nổi lên gợn sóng, trái tim âm thầm càng thêm gia tốc nhảy lên.

Ngôn Ca Hành còn muốn dò xét thì ánh mắt của Phượng Vũ đột nhiên trở nên tinh táo: "Mùi thơm này là thật không tệ —— ah? Ngôn Ca Hành các hạ, người ở đây làm cái gì?"

Cho là thời gian dài quan sát quên khống chế, đưa đến pháp thuật bị tự động cởi ra, Ngôn Ca Hành vội vàng che giấu nói: "Ta thấy có con sâu nhỏ bay đến trên mặt Tiểu Phượng Vũ, cho nên muốn giúp người đuổi nó đi."

"Hả? Vậy thì thật là cảm ơn người." Phượng Vũ quay ngược lại ba bước kéo ra khoảng cách với hắn: "Cành Nguyệt Quế, độc U Thảo, hoa Tử Ngử, hồng Vi Lan. Những hương liệu này có chung đặc điểm chính là đẹp và tinh mịn kéo dài. Ta đại khái hiểu cũng hiểu được sở thích của các hạ. Ta lập tức chuẩn bị bắt đầu luyện chế, xin các hạ trở về phòng mình đi, hương hoàn luyện xong rồi lại tới đánh giá."

Phượng Vũ căn bản không cho hắn thời gian phản ứng, nói một hơi liền cứng rắn "thỉnh" mọi người ra khỏi phòng.

Nặng nề đóng cửa phòng lại, nàng lắc đầu một cái, bỏ rơi cảm giác không hiểu mới vừa rồi: "Là mê hương hắn dùng để thôi miên có tác dụng phụ đi, nhất định là vậy! Rốt cuộc người này muốn vặn hỏi mình chuyện gì đây? Bí mật lớn nhất của mình chỉ có hai, một là mình tới tự dị giới, một cái còn lại khác chính là sư phụ Luci. Hắn. Chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì sao? Nhưng mà làm thế nào hắn phát giác được?"

Suy xét mọi việc một lúc, Phượng Vũ lập tức quên đi kiểu diễm nho nhỏ mới vừa rồi. Suy nghĩ hồi lâu thật sự tìm không ra đầu mối, nàng chỉ phải tạm thời từ bỏ: "Thôi, trước chế thuốc xong rồi lại nói. Chờ tối nay để Tiểu Thương đi tìm phụ thân hắn, quyết định bước hành động kế tiếp, chúng ta liền lập tức dọn đi ra."

Ngoài cửa, Ngôn Ca Hành bị thô lỗ đẩy ra khỏi gian phòng sờ mũi một cái, có chút khó có thể tin: "Lại có thể ngăn cản thuật của ta, có chút ý

nghĩa. Lão bằng hữu, xem ra nàng thật sự có chút quan hệ với người, nếu không lấy tuổi tác của nàng, làm sao lại cường đại như thế. Nếu người đã trở lại cái thế giới này một lần nữa, như vậy ta chỉ có thể mong chờ tương lai gặp lại. Nói không chừng, chúng ta còn có cơ hội nắm tay."

Người hầu đi theo thấy Ngôn Ca Hành bị đối đãi vô lễ như thế, vẻ mặt không những không giận mà còn lấy làm mừng, trong lòng kỳ quái tới cực điểm. Nhưng nhớ kỹ lời tối hôm qua, hôm nay hẳn rất thông minh không nói lời nào, cúi đầu chờ đợi chủ nhân chỉ thị.

Chờ hồi lâu, chỉ nghe Ngôn Ca Hành nói: "Bà ả, đưa cầm."

"Chủ Thượng, ở chỗ này?"

"Ở chỗ này."

". Vâng"

Trên mặt đất gạch đá của tiểu viện, rất nhanh liền bị trái lên tấm thảm mềm mại trắng như tuyết. Ngôn Ca Hành ngồi nghiêng người, trong tay rút Nguyệt Cầm đã chuẩn bị ra, tiết tấu tựa như lưỡi biếng khay lên. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Âm phù (nốt nhạc) làm cho lòng người vui vẻ từ đầu ngón tay hẳn bỗng nhiên được phóng ra, phiêu dật trên không trung, kết lại thành ca khúc tuyệt đẹp lại hơi nghi ngại thương cảm.

Cho dù là người hầu hạ hẳn nhiều năm, cũng chưa từng nghe qua hẳn khay đàn thủ khúc này. Lập tức không khỏi nghe đến mê mẩn, cũng âm thầm bình luận ở trong lòng: "Thủ khúc này nghe cảm động hơn nhiều khúc 《khúc Nguyệt Tương》 mà Chủ Thượng được khen ngợi nhất. Nếu như lần này lúc trình diễn hiến ca Chủ Thượng diễn tấu nó, nhất định sẽ dẫn đến những người nghe điên cuồng lần nữa!"

Bên trong nhà, Phượng Vũ đang điều khiển ngọn lửa thiêu đốt lò thuốc, cũng bởi vì âm sắc tuyệt đẹp này mà mất hồn: "Khúc nhạc này cũng không

kém hơn khúc mình đã nghe qua ở thế giới kiếp trước, đáng tiếc, người này có rất nhiều điểm đáng nghi, không làm bằng hữu được, không thể thường nghe hẳn khay đàn."

Mọi người đang trầm mê, bỗng nhiên bài nhạc dừng lại, ngay sau đó vang lên giọng nói lười biếng đáng đánh đòn của người nào đó: "Tiểu Phượng Vũ, hương hoàn luyện xong chưa?"

"Người cho rằng đây là cơm chiên hả? Chiên chiên xào xào là có thể lên bàn!" Phượng Vũ tức giận nói. Mới vừa bởi vì âm nhạc còn tăng thêm một chút hào cảm với hẳn, lại lần nữa rớt xuống giá trị âm.

"Ai nha, người không thể nhanh một chút sao? Ta không thể chờ đợi muốn đánh giá hương mới đây."

"Không mau được, người cũng từ từ chờ đi." Phượng Vũ cười lạnh một tiếng, bỏ qua tài liệu đang dùng điều chế hương hoàn, ngược lại đi ước lượng dược liệu đan dược cần thiết.

—— vốn định luyện xong đan dược Lan Tề Nhi đưa thì giúp hẳn luyện hương, nếu hẳn nóng lòng như thế, vậy cứ để cho hẳn lại chờ lâu thêm một chút là được.

Một lần đợi này, chính là suốt cả một ngày. Phượng Vũ như luyện luyện xong đan dược có thể giúp nàng tấn cấp, Ngôn Ca Hành thì gảy mấy chục thủ khúc, khiến mọi người nghe thật sướng tai.

Rốt cuộc, cửa phòng khép chặt không tiếng động cũng mở ra, Phượng Vũ có vẻ hơi mệt mệt đứng ở ngưỡng cửa, ném một cái bình thủy tinh về phía Ngôn Ca Hành.

Ngôn Ca Hành mắt tinh nhìn thấy bên trong là đan dược đỏ thắm, hẳn vội vàng để Nguyệt Cầm xuống tiếp được bình thủy tinh, cầm ở trong tay tỉ mỉ cân nhắc: "Đây chính là hương hoàn?"

"Không tệ, đây chính là ta tốn hao một ngày, lấy độc U Thảo, hoa Tử Ngữ làm chủ liệu, xen lẫn Trầm Hương, Đàn Mộc cùng với mấy chục loại phụ liệu luyện ra hương hoàn. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Đã có dược liệu có hương thơm riêng biệt, vừa không có vị cay chát của bọn nó, hy vọng có thể khiến cho các hạ hài lòng."

Cách y phục vượt hai cái bình sứ khác mới vừa ra lò ở trong ngực, Phượng Vũ mặt không hồng tim không đập mạnh mà nói dối.

Ngôn Ca Hành lại hoàn toàn không có hoài nghi, hẳn đã sớm bị đan dược trong tay hấp dẫn tất cả lực chú ý.

Mở một khe nhỏ trên miệng bình thủy tinh, hẳn người một cái thật sâu, ngay sau đó say mê mà mắt cong thành hình trăng khuyết: "Không tệ, làm thật không tệ. So với chiết xuất tinh dầu, dư vị của nó càng thêm lâu dài, hơn nữa càng lúc càng phát ra mùi thơm lịch sự tao nhã nhẹ nhàng. Tỉ mỉ đánh giá, lại có nhiều loại biến hóa. tốt hơn so với trong tưởng tượng của ta!"

Một cơn gió nhẹ phất qua trong viện, làn gió mang theo từng trận hương thơm. Bọn người hầu người được mùi thơm thanh nhã này, quả thật càng cao nhã xuất trần hơn huân hương danh quý bình thường Chủ Thượng sử dụng, không khỏi rất là cảm phục với Phượng Vũ. Ngay cả người hầu vẫn luôn có phê bình kín đáo "Không lễ phép" đối với Phượng Vũ, trong lòng cũng âm thầm đổi cái nhìn đối với nàng.

Say mê hồi lâu, cuối cùng Ngôn Ca Hành tỉnh táo lại từ trong hương thơm. Giống như bảo bối mà thu hồi bình thủy tinh, hẳn hiếm khi nghiêm chỉnh nói: "Phượng Vũ tiểu thư, đa tạ hương hoàn của người. Không biết người muốn thù lao gì? Chỉ cần ta có, tất nhiên tuyệt đối không hai lời."

Thù lao này. Phượng Vũ suy tư chốc lát, ánh mắt khẽ động: "Ngôn Ca Hành các hạ, quan hệ của người và Hội Nguyên lão Triều Hoa không tệ,

đúng không?"

Nhìn dáng vẻ ngày hôm qua hân uống đến say túy lúy trở về thì biết.

Đối phương quả nhiên nói: "Thật là rất có giao tình."

"Như vậy, ta có một yêu cầu quá đáng." Trong nháy mắt Phượng Vũ lại xuất ra một bài nói dối: "Lúc chúng ta mới tới Bắc Minh không biết lợi hại, đắc tội Tật Phong Lang, sau khi đến Đô thành thấy có người bị bọn hãn làm hại cửa nát nhà tan, mới biết được thế lực của hãn khổng lồ cỡ nào. Ba người chúng ta vốn là đi ra ngoài lịch luyện, không muốn vì vậy mà rước họa vào thân. Có thể xin các hạ thay chúng ta xin Hội Nguyên lão Triều Hoa một cái tín vật hay không, nếu như không may mắn bị Tật Phong Lang không buông tha, chúng ta cũng có một nơi tốt cậy vào?"

Dĩ nhiên không phải Phượng Vũ thật sự sợ Tật Phong Lang, chẳng qua là muốn nhân cơ hội lấy đồ vật làm giấy thông hành gì đó, về sau ở Đô thành dễ dàng làm việc thôi. Đắc tội, sợ vân vân, chỉ là linh cơ nhất động mượn đề tài để nói chuyện của mình.

"Tín vật Hội Nguyên Lão?" Ngôn Ca Hành hơi suy nghĩ một chút, lúc này lấy ra một cái huy chương lớn chừng bàn tay đưa cho Phượng Vũ: "Đây là tín vật Hội Nguyên Lão tự mình ban phát, có thể điều động phần lớn lực lượng quốc gia bên trong thành. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Mặc cho Tật Phong Lang dù có bá đạo thế nào, chỉ cần lấy ra nó, ta nghĩ bọn họ sẽ không ngu đến mức đối nghịch với quốc gia. Dù sao, thủ lĩnh của bọn họ có liên quan rất mật thiết với một vị nguyên lão."

Sau khi Phượng Vũ nhận lấy mới phát hiện huy chương nặng trĩu, nhìn ánh sáng sáng ngời chói mắt, hãn là đúc thành từ Tử Kim. Nàng vốn chỉ muốn có đồ chơi nhỏ tương tự giấy thông hành, không ngờ Ngôn Ca Hành hào phóng như vậy, vừa ra tay chính là tín vật có thể điều động lực lượng quốc gia.

— hừ, coi như là lợi tức hẳn thi triển thuật (thôi miên) đối với mình thôi. Chờ bắt được cái chuỗi của Quang Minh thần điện, nàng nhất định phải thu món nợ này trở về.

Nghĩ như vậy, Phượng Vũ nhận lấy không chút khách khí nào.

Gần tối, sau khi Mạnh Nguyên Phủ đi ra ngoài hỏi thăm tin tức trở lại, Phượng Vũ kêu hẳn và Luật Cung Thương tới trong phòng mình. Ở dưới ánh mắt tò mò của hai người, nàng lấy huy chương Tử Kim bày ra ở trên bàn.

"Ah, đây không phải là đặc lệnh Tử Kim Hội Nguyên Lão đặc chế sao." Bởi vì liên quan tới phụ thân, Luật Cung Thương biết quá tường tận đối với Hội Nguyên Lão: "Đặc lệnh Tử Kim tại Triều Hoa đế quốc có tác dụng ngay dưới Hội Nguyên Lão, người giữ nó không hỏi thân phận không hỏi lai lịch, là được điều động trên 80% nội bộ Triều Hoa. Đây chính là bảo bối tất cả người Triều Hoa ước mơ tha thiết! Chỉ là Hội Nguyên Lão cũng không dễ dàng ban phát, lập quốc hơn nghìn năm qua, chỉ phát ra ba tấm. Phượng Vũ, từ nơi nào người có được?"

Ở trong hai người sợ hãi than, Phượng Vũ đơn giản nói lai lịch của nó, cuối cùng nói: "Nếu nó hữu dụng như vậy, vậy thì chúng ta hành động càng có nắm chắc. Việc này không nên chậm trễ, Tiểu Thương, tối nay chúng ta cùng đi gặp phụ thân người, làm rõ tình thế rồi sau đó lập tức lập phương án hành động."

"Được." Hai người nặng nề gật đầu một cái, không có chút nào dị nghị đối với Phượng Vũ sai khiến.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Khiêu Chiến Lôi Đài

Edit: mèò suni

Tứ Đại Đế Quốc không giống nhau, triều đình Hoa quốc không theo chế độ chính trị chuyên chế, mà áp dụng chế độ ngược lại là chế độ có quốc hội. Phụ thân của Luật Cung Thương - Luật Chấn Thanh, chính là một trong những người có quyền lực cao nhất ở đế quốc - đệ nhị nguyên lão Nguyên Lão Hội.

Lúc khai quốc chắc người ở nguyên lão hội đã sớm đoán được đế chế ngang ngược và cực đoan như quân chủ chuyên chế sẽ lụn bại nên Nguyên Lão Hội mới nghĩ ra chế độ này. Và nghị muốn tận dụng nó làm trung tâm của Thanh Minh.

Lúc đầu, người trong Hội Nguyên Lão thật sự không phụ sự kì vọng của những khai quốc công thần, làm việc liêm khiết, yêu dân như con, giúp cho Hoa Quốc trở thành quốc gia có thực lực đứng đầu Tứ Đại Đế Quốc.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, cho dù chế độ tốt thế nào cũng không ngăn được lòng người mục nát. Đến thế hệ của Luật Chấn Thanh, bên ngoài của Hội Nguyên Lão còn rất đẹp đẽ nhưng bên trong đã mục nát đến cùng cực. Mà thực lực của Hoa quốc, từ thứ nhất đã rơi xuống thứ ba, chỉ có thể bổ sung nguồn tài nguyên thiếu thốn từ đế quốc Tu Tháp.

Có một lần Luật Chấn Thanh muốn thay đổi cục diện này, nhưng trong năm tên nguyên lão đối lập với ông có tên Đệ Nhất Nguyên Lão chỉ cần hãn có kế hoạch hơi bất lợi, lập tức thay nhau gây áp lực.

Mấy lần như vậy, hai bên cũng coi nhau là cái đinh trong mắt. Khó có cơ hội Luật Chấn Thanh có nhược điểm rơi vào trong tay bọn họ, những kẻ thù chính trị dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, muốn mượn cơ hội đui Luật Chấn Thanh ra Hội Nguyên Lão.

Nhưng dù sao Luật Chấn Thanh đã làm vài chục năm ở chức vị Đệ Nhị Nguyên Lão, cho dù không cầm quyền trong Quốc Hội, nhưng thanh danh, nhân phẩm của hã đều đứng nhất ở meo*suni* Nguyên Lão Hội. Cộng thêm chuyện mật thư liên quan đến danh dự của Thánh Điện Quang Minh vẫn còn ở trong tay Luật Chấn Thanh, làm bọn dien^dan&le\$quy@don hã không dám làm quá quyết liệt.

Ngại chuyện này sẽ bị người dân dị nghị, những kẻ thù chính trị trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám lựa chọn thủ đoạn quá mạnh mẽ, vanà để cho hã tham gia chính sự như cũ, nhưng lại bí mật dùng lý do "Lùng bắt đào phạm Luật Cung Thương", phái người giám thị nhất cử nhất động của hã, hơn nữa không cho hã tự tiện đi ra ngoài, thật rá là đang giam lỏng hã.

Nếu là bình thường, Luật Chấn Thanh chắc chắn sẽ nuốt không trôi giọng điệu này, nhất định sẽ đại náo một cuộc, hung hăng đáo trả kẻ thù chính trị.

Nhưng bây giờ tung tích nhi tử không rõ, Lệnh Truy Nã lại có khắp nơi, hã sợ nếu mình gây cho kẻ địch thêm sự bức tức, nhi tử sẽ bị kẻ địch trả thù gấp bội, tạm thời chỉ có thể im hơi lặng tiếng, kết minh với một vị trưởng lão khác âm thầm thảo luận làm sao vượt qua sóng gió lần này.

Một ngày này, Luật Chấn Thanh vẫn xuất hiện tại phòng nghị sự của Hội Nguyên Lão như cũ. Một ly trà, một quyển sách lẳng lẳng ngồi ở góc, không hề quan tâm đến chính sự. Bởi vì hã hiểu rõ, cho dù hã có tham gia hay không, cuối cùng lúc hã đưa ra đề nghị của mình cũng sẽ bị bác bỏ.

Hội nghị thảo luận tiến hành được một nửa, tên Nguyên Lão ủng hộ Luật Chấn Thanh lấy cố muốn đi nhà xí, lúc đi qua trước mặt Luật Chấn Thanh thì cúc áo mạ vàng trên ống tay áo chột tróc ra, rơi vào trang sách Luật Chấn Thanh đang đọc.

Mặt Luật Chấn Thanh không thay đổi thu cúc áo, cũng không mở ra. Hãn rất có kiên nhẫn đợi một chút về đến nhà đi vào thư phòng, kiểm tra cấm chế, xác định không có ai rình nghe lén, mới lấy cúc áo ra, lột lớp da kim loại bên ngoài ra, lấy tờ giấy nho nhỏ bên trong ra.

Sắc mặt của hãn từ từ biến đổi theo nội dung trên tờ giấy, sau khi xem xong, hãn lắc đầu một cái: "Tỷ lệ thành công quá thấp, cũng quá mạo hiểm, không thể thực hiện được."

Hãn cầm bút lông ngỗng lên vừa định viết hồi âm, ngay lúc này lại nhạy bén nhận ra trong không khí có sự biến đổi. Nhưng sau khi tập trung nghiên cứu, lại cảm thấy không có chuyện gì xảy ra. Bốn phía vẫn an tĩnh như cũ, không giống như đã có chuyện xảy ra.

"Ha, chẳng lẽ còn mong đợi có ai tới cứu ta hay sao?" Luật Chấn Thanh tự giễu mà cười, cúi đầu mới vừa viết một chữ, cửa phòng chột bị người đẩy ra.

Người đi vào trên đầu đội mũ che đến tận mi mắt, làm cho phân nửa gương mặt của hãn chìm trong bóng tối. Nhưng dù là thân hình hay cử chỉ cũng có thể nhận ra, hãn không phải người của Luật gia.

Thấy thế, Luật Chấn Thanh cho là kẻ thù chính trị được voi đòi tiên, phái người giám thị mình còn chưa đủ, còn phải phái người tới hạ nhục mình, không khỏi giận tím mặt: "Không có phân phó lại dám tự tiện xông vào phòng của ta, chủ tử người là ai? Cút về nói cho hãn biết, đừng tưởng rằng ta thất thế mà có thể bỏ đá xuống giếng! Các người sỉ nhục ta bao nhiêu, sớm muộn gì ta cũng sẽ trả lại cho chúng!"

Nghe vậy, người nọ cũng không giận ngược lại cười: "Tính khí Bá phụ thật là ngay thẳng. Ngài không nhận ra ta sao? Tối hôm qua chúng ta mới trò chuyện."

Luật Chấn Thanh sửng sốt: "Người -- người là?"

"Ta là bề hữu của lệnh lang, Mạnh Nguyên phủ." Nói xong, hắn gỡ mũ xuống, khom lưng hành lễ với Luật Chấn Thanh.

"Thì ra là lại là người." Tối hôm qua Luật Chấn Thanh mới vừa thấy hắn thì ập tức hoài nghi người này là thám tử kẻ thù chính trị phái tới. Dù sao phong thư gây bất lợi cho Thánh Điện Quang Minh vẫn còn trong tay hắn, kẻ thù chính trị tất nhiên sẽ tìm cách thu lại. Chiêu bài thân tình này đánh ra cũng không tệ, đáng tiếc không lâu trước đây hắn mới vừa nói với nhi tử, đã dặn dò hắn không cần trở về nữa.

Nghĩ như vậy, Luật Chấn Thanh tức giận phát phát tay, vừa muốn đuổi "Thám tử" này đi, trong phòng lại chạy vào hai người, cũng là ăn mặt che đi một phần gương mặt. Nhưng một người trong đó lại có nhìn hết sức quen mắt.

Hắn nhìn chăm chăm người nọ mấy lần, đột nhiên nghĩ ra được cái gì, suýt nữa hét thành tiếng. Miễn cưỡng bình tâm lại, hắn nhỏ giọng nói: "Tiểu Thương, là người sao?"

"Phụ thân, là ta!" Người nọ đột nhiên vén mũ lên, lộ ra gương mặt đầy rỗ hồng.

Mặc dù đã ngụy trang, nhưng tình nghiaphụ tử vài chục năm, làm sao Luật Chấn Thanh không nhận ra đó chính là Luật Cung Thương, nhi tử hắn yêu thương.

"Tiểu Thương, làm sao người chạy nơi này? Quá nguy hiểm!"

"Phụ thân, họa là ta gây ra, cục diện rối rắm này nên để ta giải quyết."

"Người." Đối mặt với ít lần nhi tử kiên định như vậy, trong lúc này Luật Chấn Thanh nói không ra lời. Vừa vui mừng vì nhi tử đã có ý thức trách nhiệm với việc mình làm, đã là một nam tử hán chân chính, lại lo lắng hấn bị bắt đi.

Nghĩ đến người giám thị ngày đêm ở nơi này, mặt Luật Chấn Thanh biến sắc: "Hồng bét! Trong nhà có hơn trăm mật thám ngày đêm tuần tra giám thị, các người sẽ bị phát hiện!"

Một âm thanh nhàn nhạt vang lên, vừa đúng lúc hóa giải sự lo lắng của hấn: "Các hạ không cần phải lo lắng, chúng ta đã nghĩ cách tránh những tai mắt đó, sẽ không bị bọn họ phát hiện."

Người kia nói, vừa đóng cửa phòng, vừa gỡ mũ xuống, lộ dung nhan hoàn mỹ và tươi trẻ: "Ta cũng là bằng hữu của lệnh lang, ba người chúng ta cùng nhau thương lượng lắm sao cứu các hạ."

"Các người."

Luật Chấn Thanh có chút do dự, nhưng thấy ánh mắt kiên định của nhi tử, cuối cùng lựa chọn tin tưởng hai người trẻ tuổi này. "Đa tạ các người, lúc nào thì Tiểu Thương có thể kết giao với những bằng hữu xuất sắc như thế, cũng không nhắc qua với ta."

"Những chuyện này sau này hãy nói, hiện tại xin các hạ kể cho chúng ta biết tình huống thật rõ ràng, chúng ta mới có thể nghĩ cách cứu ngài."

"Cứu ta?" Trên mặt Luật Chấn Thanh xẹt qua một chút lo lắng, nói đơn giản đợt sự việc này, lắc đầu nghiêng lợi nói: "Lão đầu Viên Tĩnh kia thân là Đệ Nhất Nguyên Lão, là kẻ thù chính trị nhiều năm của ta, hôm nay thật vất vả bắt được nhược điểm của ta, sao hấn chịu dễ dàng bỏ qua cho ta. Nhẹ thì đuổi ta ra Hội Nguyên Lão, nặng thì cũng có thể làm ta nhà tan cửa nát!"

Luật Cung Thương cả kinh nói: "Nhà tan cửa nát? Thật xin lỗi, phụ thân, ta thật sự không ngờ chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy."

"Cái này cũng không thể trách con." Thấy mặt nhi tử lộ vẻ tự trách, sắc mặt Luật Chấn Thanh dịu đi một ít, an ủi: "Ngày đó việc con nhìn trộn văn thư mật chỉ là mồi lửa, Viên Tĩnh đã sớm muốn đánh rơi ta, chỉ mượn cơ hội này chuyện bé xé ra to mà thôi. Con cũng biết, từ trước đến giờ ta không thể giấu giếm sự thật. Nếu ý trời để cho ta nắm được phần tài liệu này, ta nhất định sẽ công bố nó ra, khiến người đời thấy rõ bộ mặt thật của Thánh Điện Quang Minh. Nhưng chắc chắn Viên Tĩnh sẽ không để cho ta như nguyện. Cho nên việc ta và hắn đấu tranh chỉ là chuyện sớm muộn, con cũng chỉ kích thích mâu thuẫn này nổ ra mà thôi."

Buổi nói chuyện đơn giản với Luật Chấn Thanh cho thấy quyết tâm của hắn và tinh thần trọng nghĩa, làm Phượng Vũ rất tán thưởng. Không phải nàng có hứng thú đối với việc chính sự của Hoa quốc, chỉ tán thưởng sự chính trực của Luật Chấn Thanh.

Vốn là, nàng chỉ định thừa nước đục thả câu, công bố văn thư bí mật với người dân, khiến Thánh Điện Quang Minh bị thiệt hại lớn. Hiện tại, nàng quyết định trợ giúp bọn người Luật Chấn Thanh, giúp hắn rửa sạch tội danh.

Tình cảnh bây giờ rất bất lợi đối với Luật Chấn Thanh. Mặc dù tạm thời Đệ Nhất Nguyên Lão Viên Tĩnh không có hành động quá khích, nhưng mặt khác cũng đang gióng trống khua chiêng truy tìm Luật Cung Thương. Nghĩ muốn chờ sau khi bắt được "đào phạm", sẽ tính sổ với Luật gia.

Có nàng ở đây, chắc chắn Luật Cung Thương sẽ không dễ dàng bị bắt đi. Nhưng, nếu như Viên Tĩnh không kíp đợi, khai đao trước với Luật Chấn Thanh?

Phải biết, trong Hội Nguyên Lão có hơn phân nửa số người đã đứng về phía Viên Tinh, một khi hấn gây khó dễ với Luật Chấn Thanh, chỉ sợ sẽ không có người nguyện ý ra mặt trợ giúp.

Kế sách hiện giờ, chỉ có thể thắng khi đánh bất ngờ.

Suy tư chốc lát, Phượng Vũ hỏi: "Các hạ, xin hỏi người có người có thể tin tưởng trong Hội Nguyên Lão không?"

Luật Chấn Thanh gật đầu một cái, nói: "Có, nhưng mà hấn gia nhập Hội Nguyên Lão mới hai ba năm, lai lịch còn thấp, căn bản không làm chủ được gì."

"Hấn là người có thể tin không?"

"Dĩ nhiên, hấn là chính nhân quân tử khó tìm. Hơn một tháng qua ta bị giám thị, người biết nội tình đều xa cách ta, chỉ có hấn vẫn khuyên giải ta. Không chỉ vậy, hôm nay hấn lại đưa ta mật thư, nói muốn nghĩ cách cứu ta."

Nói xong, Luật Chấn Thanh chỉ chỉ mật thư còn chưa tiêu hủy trên bàn.

"Ta có thể đọc một chút sao?"

"Dĩ nhiên có thể. Nhưng mà, biện pháp hấn nói quá mạo hiểm, hơn nữa coi như thành công cũng sẽ phá hủy hấn. Cho nên ta phải cự tuyệt." Luật Chấn Thanh lắc đầu bất đắc dĩ.

Phượng Vũ đọc xong mật thư, hai mắt cũng tỏa sáng. Chủ ý này mặc dù có chút vụng về, cũng làm cho nàng suy nghĩ một chút, nghĩ đến một biện pháp tốt hơn: "Chủ ý này mặc dù lớn gan, lại có hiệu quả trực tiếp, ta lại cảm thấy có thể thử một lần."

"Sao có thể vậy được, vì cứu một mình ta, lại phải liên quan tới tánh mạng của nhiều người như vậy, ta tuyệt đối không đồng ý. Hơn nữa, nếu như ta thật sự rời khỏi Đô thành, nhất định Viên Tinh sẽ cho rằng ta nhận tội, nói ta chạy trốn. Một khi tội danh thành lập, cả Hội Nguyên Lão đều là thiên hạ của hắn, hắn càng thêm muốn làm gì thì làm."

Không phải Luật Chấn Thanh để ý đến danh tiếng, chỉ không muốn tiểu nhân như Viên Tinh, gieo họa cho đế quốc.

Đối với việc hăn lo lắng, Phượng Vũ cũng là đã tính trước: "Nếu muốn áp dụng, đương nhiên kế hoạch này phải thay đổi một ít. Ta bảo đảm sau hành động này, chẳng những các hạ có thể lấy lại tự do, lại có thể rửa sạch tội danh, tổng khứ bộn tiểu nhân ra khỏi Hội Nguyên Lão."

"Tiểu nữ oa, người đang đùa giỡn với ta hay sao?" Nếu như chủ ý này tốt như vậy, tại sao hăn không nhìn ra?

Luật Cung Thương và Mạnh Nguyên phủ bên cạnh cũng nghi ngờ. Dĩ nhiên bọn họ hi vọng Phượng Vũ có thể thay đổi cục diện, nhưng lý trí lại nhắc nhở bọn họ, đây quả thực là đầm rồng hang hổ.

"Trước hết các hạ nghe ta nói xong, rồi hãy quyết định được hay không được?"

Ngay sau đó Phượng Vũ nói ra kế hoạch nàng nghĩ tới. Sau khi nghe xong, ba nam nhân nhìn trộm mặt nhau, tiếp theo dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn Phượng Vũ.

"Phượng Vũ, người...người lại nói ra biện pháp này?" Luật Cung Thương khó có thể tin nói.

"Thế nào, có vấn đề sao?" Nàng cũng không chuyên quyền độc đoán, có vấn đề gì mọi người có thể thương lượng.

Mạnh Nguyên Phủ không nói diện^dan&le\$quy@don từ này, rớt cuộc lên tiếng: "Không phải có vấn đề, là không thể tưởng tượng nổi, lại gọn gàng dứt khoát. Chúng ta chỉ là kinh ngạc, vậy mà trong chốc lát mà người có thể nghĩ ra biện pháp như vậy."

"Không tệ!" Tiếng phụ họa chính là của Luật Chấn Thanh. Vừa rồi hẳn hẳn có chút thái độ khinh thường bởi vì tuổi Phượng Vũ quá nhỏ, lúc này toàn bộ biến thành tán thưởng: "Uống cho ta đã làm chính trị trong mấy chục năm, vốn tưởng rằng lần này đã là đường cùng, không nghĩ tới lại có hi vọng. Ánh sáng ở trên cao -- không, là thần Tát Lanka ở trên cao, cảm tạ chư thần đã đưa một cô nương xuất sắc như vậy đến bên cạnh ta, giúp ta vượt qua cửa ải khó này!"

Luật Cung Thương bên cạnh hẳn gật đầu liên tục, trong ánh mắt nhìn về phía Phượng Vũ, khâm phục ngày càng đậm.

Đối mặt với sự tán thưởng của mọi người, Phượng Vũ cũng không vui mừng mất hình tượng, ngược lại càng thêm chăm chú: "Cơ bản kế hoạch này đã được quyết định sẽ thực hiện, nhưng vẫn còn nhiều chi tiết phải sửa lại. Luật Nguyên Lão, xin cho ta một tín vật, chúng ta sẽ liên lạc với vị Nguyên Lão trung thành đó của người, để hẳn giúp chúng ta hành động. Còn có Tiểu Thương, người là người quen thuộc Đô thành nhất trong ba người chúng ta, chắc rằng không thể không mạo hiểm đi ra ngoài giúp một tay."

"Không thành vấn đề, tối nay ta có thể đi không? Có Mạnh đại ca cải trang cho ta, chỉ cần không gặp được người quen, bảo đảm không ai nhận ta!" Luật Cung Thương hết sức tự tin.

Bốn người lại thương lượng gần một canh giờ, mới đưa ra quyết định về các chi tiết trong kế hoạch.

Ngón giữa bắn ra Minh Hỏa đốt bản vẽ thương nghị thành tro bụi, Phượng Vũ nói: "Đại khái chính là như vậy. Ở đây nữa sẽ có người hoài nghi, chúng ta đi trước đây. Nguyên Lão các hạ, chờ dạ tiệc ngày đầu loại thị vệ đó, chúng ta sẽ gặp lại."

"Tốt." Trải qua thương lượng vừa rồi, Luật Chấn Thanh đã thật sự khâm phục nàng, tin tưởng giao mọi chuyện cho nàng. Suy nghĩ một chút, hẳn còn có chút không yên lòng: "Những người canh giữ ngoài kia."

"Yên tâm, bọn họ bị ta chuốc thuốc mê rồi. Sau khi tỉnh lại bọn họ cũng chỉ sẽ cho rằng cả một đêm mình đều canh gác nghiêm túc, chỉ ngây ngô trong chốc lát, sẽ không nghĩ có người từng đi vào."

Sau khi nghe xong, Luật Chấn Thanh hoàn toàn yên lòng: "Ha ha, quả nhiên là hậu sinh khả úy, xem ra là ta quá lo lắng."

Mượn bóng đêm che chở, ba người thần không biết quỷ không hay trở lại dịch quán. Sau khi trở về phòng, Phượng Vũ nghỉ ngơi một chút, liền lấy đan dược luyện ban ngày ra ăn, tiếp tục tu luyện.

"Thời gian cấp bách, không thể không nhanh chóng tăng cường thực lực."
"

Đan dược tan ra ở trong bụng, hòa tan với nhiệt độ ngay lập tức bao bọc lấy cơ thể, cảm giác đó ngày càng trở nên mãnh liệt, nó giống như muốn bốc cháy.

Kinh mạch trong cơ thể cũng theo sự phát tán của đan dược trở nên tràn đầy linh lực. Phượng Vũ thúc giục linh lực ở trong kinh mạch vận hành một vòng, vui mừng phát hiện, mấy ngày liên tiếp gặp trở ngại không thể đột phá cảnh giới, nay dường như có chút dấu hiệu.

H vọng tối nay có thể đột phá trung cấp cấp ba Bình Cảnh, chạm được trung cấp cấp bốn!

Âm thầm nghĩ, Phượng Vũ thúc giục linh lực lần nữa, theo mạch máu ở trong kinh mạch chạy.

Một vòng, hai vòng, ba vòng.

Mười vòng, 11 vòng, 12 vòng.

100 vòng, 101 vòng.

Linh lực vận chuyển trên trăm lần, kinh mạch vẫn sừng sững bất động, bắt đầu xảy ra biến hóa thật nhỏ. Chật hẹp gặp rộng rãi, mà nơi đó càng rộng rãi. Kinh mạch dĩ nhiên chạy về nơi rộng rãi đó, cũng lặng lẽ sinh ra một chút thay đổi, ngay sau đó linh lực tràn vào ngày càng nhiều.

Chỉ thấm thoát, mặt trời đã hiện lên.

Phượng Vũ mở hai mắt ra, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Lên cấp thành công.

Bây giờ tu vi nàng đã là trung cấp cấp bốn, tấn thăng hai cấp nữa, là có thể đạt tới thượng giai.

Lúc này toàn thân nàng cao cũng có cảm giác tràn ngập linh lực do tấn cấp mang lại, trong lúc phất tay thậm chí còn có thể cảm nhận được lực lượng tràn ra ngoài. Nhu cầu cấp bách của nàng bây giờ là củng cố cảnh giới, mà biện pháp tốt nhất, là giao thủ với người khác. Lúc quyết đấu, sẽ nắm được cách thu và phóng sức mạnh.

Nhưng tìm ai làm đối thủ đây? Luật Cung Thương? Mạnh Nguyên Phủ? Không, cái nàng cần chính là đối thủ nhãn tâm.

"Đúng rồi, nếu kế hoạch là như thế này. Vậy thì ta có thể làm chút chuyện, chẳng lẽ không phải một công đôi việc sao."

Nghĩ đến khả năng đó, trong mắt Phượng Vũ hiện lên một nụ cười giáo hoạt, như đứa trẻ mới vừa trộm được kẹo.

Vào lúc giữa trưa, đầu đường Đô thành.

Sáng sớm lúc Luật Cung Thương ra ngoài, mang theo tín vật đi tìm vị nguyên lão ủng hộ phụ thân. Chuyện thành công như trong dự tính, hẳn thành công lấy được tin tưởng của đối phương, cùng với sự ủng hộ kế hoạch.

Nghĩ đến chưa tới năm ngày nữa là có thể vì phụ thân và bản thân mình rửa sạch oan khuất, cả nhà đường đường chính chính đoàn viên, Luật Cung Thương liền vô cùng hưng phấn, thầm nghĩ sau khi trở về dịch quán nhất định phải cảm tạ Phượng Vũ, đã làm phiền nàng nghĩ ra kế hoạch giải quyết tận gốc việc này, nếu không hẳn nhất định bó tay hết cách.

Nhưng mà, với tính tình của nàng chắc chắn sẽ nói, việc lớn chưa hoàn thành, mọi người vẫn cần cố gắng lên.

Vừa nghĩ tới nụ cười và bộ dạng của Phượng Vũ, mặt Luật Cung Thương không tự chủ đỏ lên, trái tim cũng dâng lên sự ngọt ngào và ngưỡng mộ.

Hơn phân nửa con em thế gia từ nhỏ đã hiểu chuyện trăng hoa, mặc dù Luật Cung Thương bị phụ thân dạy dỗ nghiêm khắc, nhưng không phải không có tính tình háo sắc của một thiếu niên. Cũng hiểu nguyên nhân khiến tim đập nhanh là gì .

Nhưng, hẳn sâu não không phải ở bản thân, mà là ở người hẳn thầm mến.

"Phượng Vũ xinh đẹp lại tài giỏi, người đứng ở bên nàng nên cường đại và hoàn mỹ hơn thế. Mà ta lại."

Nghĩ đến thực lực và tính nhút nhát của mình, Luậ Cung Thương bắt đầu khổ não. Nhưng, rất nhanh hẳn lại chấn chỉnh tinh thần: "Ta muốn trở thành một nam nhân cường đại, chờ ta có tư cách đứng ở bên cạnh Phượn Vũ thì sẽ nói cho nàng biết, ta đối với nàng."

Chấn động như âm thanh của tiếng sấm, bỗng dưng cắt đứt việc Luậ Cung Thương ôm ấp tình cảm thưở diên^dan&le\$quy@don thiếu niên. Hẳn tò mò nhìn theo tiếng động, chỉ thấy ở trung tâm con đường phía trước, có một cái cột rất to, hai bên là hai miếng hoành phi*, trên đó viết một chữ Chiến lớn.

(*): băng rôn

"Đó là cái gì?" Tất cả mọi người nhìn lên đài cao, đều không hện mà cùng nghi hoặc hỏi.

Đang lúc ấy thì trên đài cao một bóng dáng mạnh mẽ đi lên, người ấy tự nhiên đứng, hắng giọng nói: "Năm ngày sau chính là tất cả người đăng kí dự vòng loại nhưng chỉ có một người được chọn làm thị vệ, dôi với vị trí đó ta nhất định phải có, quả thật một khắc cũng đợi không được sự kiện tranh tài ngày ấy. Cho nên, ta bày lòi đài, muốn cùng các vị tự nhận là có thực lực cạnh tranh vị trí đó, phân cao thấp!"

Giọng nói của nàng cũng không lớn, nhưng không biết tại sao, ngay cả người đứng ở phía xa nhất cũng có thể nghe được rất rõ ràng. Khi nàng nói rõ ràng bốn chữ "phân cao thấp", trong đám người âm âm nổ oanh.

Mà Luậ Cung Thương càng ngạc nhiên hơn, vẫn hoài nghi mình còn nằm mơ: "Tại sao Phượn Vũ Đột nhiên mở lòi đài khiêu chiến?"

Người trên đài cao đón gió mà đứng, tư thái cao ngạo, lại là người trước đó một khắc hẳn còn tâm niệm là nữ thần, Phượn Vũ!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Kỹ Kinh Tứ Tọa

Editor: ChieuNinh

Đô thành chuyện mới mẻ luôn nhiều, càng không biết là bao nhiêu người tới võ đài. Nhưng ai cũng chưa từng thấy qua cô nương còn trẻ xinh đẹp lên mở lô đài như vậy, ngấn ngơ xong, trong đám người lập tức vang lên tiếng suy đoán.

"Chẳng lẽ tiểu nha đầu này muốn làm trò cười cho chúng ta thôi."

"Nhìn bộ dạng nàng ấy gầy quá chừng, ta động động đầu ngón tay liền đánh bay nàng."

"Này này, người cái người không hiểu phong tình, dầu gì phải thương hương tiếc ngọc một chút chứ."

"Hay là cô nương này muốn mở lô đài chọn rể đi, chỉ là da mặt mỏng ngượng ngùng không nói ra khỏi miệng mà thôi."

"Đúng vậy đúng vậy! Cũng có khả năng này, hắc hắc, lão ca ta còn chưa có thú tức phụ đâu, vừa đúng còn kịp."

.....

Mọi người giống xem kịch mà bình phẩm từ đầu đến chân, không có ai cho là Phượng Vũ có thực lực thật sự, đều cho rằng nàng tới làm trò cười.

Lòng Luật Cung Thương như lửa đốt vệt đám người ra chen tới trước đài, nghe được mấy lời nghị luận này quả thật là tức muốn xiu. Dù thế nào

hắn cũng nghĩ không thông, vì sao đột nhiên Phượng Vũ phải bị mọi người chia vào chỉ trích đến như vậy.

Thật vất vả chen đến trước đài, hắn luống cuống tay chân nhảy lên lôi đài, chạy đến bên cạnh Phượng Vũ nhỏ giọng hỏi: "Phượng Vũ, làm sao người, làm sao người."

Phượng Vũ cũng coi là như không có chuyện gì xảy ra: "Đang ở bên ngoài mà cũng gặp phải người, thật sự là thật khéo."

"Bây giờ không phải là thời điểm hàn huyên! Tại sao đột nhiên người tới đây mở lôi đài? Muốn tỷ thí thì chờ năm ngày sau không được sao? Người có biết những người phía dưới đó nói rất nhiều lời khó nghe hay không." Luật Cung Thương gấp đến độ thiếu chút nữa giơ chân.

"Bọn họ thích xuyên tạc thì cứ để cho bọn họ nói đi, ta tới mở lôi đài là có mục đích."

Phượng Vũ nhỏ giọng nói ra kế hoạch của mình: "Tiệc tối năm ngày sau đấu vòng loại, không phải chúng ta muốn tạo ra hỗn loạn lớn sao. Nếu có thể được mời tham gia dạ tiệc mà nói, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d thì làm việc dễ dàng hơn nhiều. Nhưng nếu theo như thứ tự bình thường, chúng ta không nhất định có thể rút được thẻ tham gia đấu vòng loại. Cho nên không bằng dứt khoát lộ diện làm cây gió lớn, khiến cho người tổ chức coi trọng, đến lúc đó tỷ lệ tham gia dạ tiệc sẽ được nâng cao hơn nhiều."

"Chuyện này. Nếu như phía chính phủ kiên trì theo quy củ, không cho chúng ta ngoại lệ thì sao đây?" Luật Cung Thương còn chưa muốn nài người không liên can có thể tùy ý vung tay múa chân, liền uyển chuyển khuyên nhủ.

"Yên tâm đi, những người hơi có kiến thức sẽ không nguyện ý đắc tội cao thủ. Nói cho cùng, dạ tiệc lần này chỉ là làm theo phép tắc, không tính

là trường hợp quan trọng gì. Chỉ cần ta cho thấy đủ thực lực, chắc chắn bọn họ sẽ vui lòng thuận nước giong thuyền thôi." Trước kia Phượng Vũ ở Tu Tháp đã tiếp xúc qua Hoàng thất, hoặc nhiều hoặc ít cũng hiểu rõ một chút tâm tính của phía chính phủ.

Lời đã nói đến nước này, Luật Cung Thương cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu một cái: "Được rồi."

Thời gian bọn họ nói chuyện với nhau có chút lâu, kết quả chọc mấy nhân sĩ nhàm chán phía dưới đài không chừng mực đều lớn tiếng cười rộ lên.

"Cô nương này quả nhiên là đến tìm tình lang, nhìn thấy người trẻ tuổi liền lưu luyến không rời rồi."

"Đáng tiếc ánh mắt của con nhóc không được tốt như gương mặt của nàng, lại không đi tìm mặt trăng nhỏ, ngược lại tìm mặt sọ đậu mùa."

"Chậc chậc, nếu đổi ca ca ta lên trước, còn không mê chết nàng rồi."

Mấy người lớn tiếng cười nhạo này là côn đồ vô lại nổi danh Đô thành, ý mình có mấy phần thực lực, từ trước đến giờ hoành hành ngang ngược đã quen. Liếc thấy Phượng Vũ là một tiểu cô nương một mình mở lời đài, liền sinh lòng tà niệm, lòng nói không chiếm chút tiện nghi quả thật thật xin lỗi tổ tông!

Bọn họ vung tay múa chân nói xong liền vui vẻ, Phượng Vũ hơi đảo mắt qua, thì biết rõ tu vi của đám người kia kém mình quá xa, liền muốn bắt bọn họ lập uy, nên cố ý làm ra một bộ dáng cao ngạo hống hách, khiêu khích chất vấn nói: "Một đám dưa vẹo táo nứt cũng không biết xấu hổ mà rêu rao khắp nơi, có bản lĩnh liền lên đây tỷ thí, không có bản lĩnh cũng đừng múa mép khua môi, thừa dịp còn chưa có mất thể diện thì nhanh chạy trở về nhà trước đi."

Lời nói này quả nhiên thành công chọc giận bọn vô lại này, khiến bọn hăn liên tiếp giậm chân. Có một tên côn đồ mắt tam giác ăn mặc đẹp đẽ nhất mặc áo viền tơ, quần cỡi ngựa ô vuông, ưỡn ngực một cái nhảy lên đài: "Con nhóc rất kiêu ngạo, ta tới giết uy phong của ngươi, một lát động thủ thật rồi ngươi cũng đừng khóc nhè."

Nếu như không phải là có mục đích khác, loại người không lên được trên mặt bàn này quả thật Phượng Vũ lười phải nhìn hăn lâu một cái, khẽ gật đầu coi như là thừa nhận khiêu chiến.

Mắt tam giác lại không phát giác gì, vẫn dương dương hã hê đặc ý phát ngôn bừa bãi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Chờ hăn khó khăn làm xong tư thế, đang suy nghĩ là dùng pháp thuật Thổ Hệ mới vừa học được bày cái khốc ra, hay là dùng võ thuật đùa bỡn cho đẹp trai, thì quanh thân đã bị lửa mạnh hùng hực bao vây. Tường lửa thật cao che trời lấp đất, ngay cả tầm mắt của hăn cũng bị ngăn trở hoàn toàn.

Thực lực của mắt tam giác vốn chỉ là hạ cấp chưa được mãn cấp nhất thời sợ vỡ mật, vền vẹn chỉ một chiêu pháp thuật cố tình lại là Thổ Hệ, căn bản không khắc chế được Hỏa Hệ mạnh mẽ như vậy. Cũng may cuối cùng hăn là tuần kiệt thức thời, biết có có thể nạp mạng nên lập tức vứt da mặt xuống ngoài chín tầng mây, khàn giọng hô: "Ta nhận thua! Ta phục rồi! Van ngài giơ cao đánh khẽ tha ta một mạng!"

Phượng Vũ cố ý lập uy, chỉ coi như không nghe thấy hăn cầu xin tha thứ.

Bình thường thi triển pháp thuật Hỏa Hệ ra, cho dù là cao thủ linh lực thâm hậu có thể duy trì năm phút đồng hồ. Nhưng ngọn lửa của Phượng Vũ lại ước chừng thiêu đốt một khắc đồng hồ! (một khắc = 15 phút)

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, đám người huyền não từ từ yên tĩnh lại. Mọi người đều đã kinh hãi nhìn tới Phượng Vũ —— chỉ có Ma Pháp Sư trung cấp cấp hai trở lên mới có thể duy trì pháp thuật công kích

lâu như vậy mà mặt không đổi sắc. Nhìn dáng vẻ hời hợt của Phượng Vũ, chẳng lẽ thực lực của nàng lại đạt tới trung cấp cấp hai?! Nhưng nàng mới mười mấy tuổi thôi, bình thường ma pháp sư cấp bậc này, ít nhất cũng phải ba mươi tuổi rồi!

Quả thật khó có thể tin, nhưng sự thật đặt ở ngay trước mắt, lại không phải do bọn họ không tin.

Hài lòng thấy dáng vẻ mọi người giương mắt mà nhìn, Phượng Vũ vỗ tay phát ra tiếng, mới vừa rồi ngọn lửa còn khí thế hung hăng đầy trời nhất thời dịu ngoan như cừu bông, lần nữa hóa thành nguyên tố tự nhiên vô hại.

Mắt tam giác một đầu tóc quăn đã sớm bị đốt trụi, khắp người đen như mực giống như mới vừa lăn lộn ở trong đồng than đá, giọng nói cũng khàn khàn không thốt nên lời. Nhưng cuối cùng ý của Phượng Vũ là lập uy, cộng thêm hẳn chỉ là miệng ba hoa, không có phạm phải tội ác tà trời gì, nên không ra tay độc ác.

Mắt tam giác cũng biết Phượng Vũ xuống tay lưu tình, mặc dù mình chật vật không chịu nổi, nhưng thực tế không hề bị thương nặng. Hẳn lại không dám nói thêm cái gì, lão đảo cúi mình vái chào Phượng Vũ, liền ảo não chạy xuống dưới đài.

Nhìn thấy thảm trạng của đồng bạn, nhóm tên côn đồ cắc kè đều thành con rùa đen rút đầu. Chuyện của mình thì mình tự biết, thực lực của người này trong nhóm bọn họ cũng không sai biệt lắm, nếu mắt tam giác không chiếm được cái tốt gì ở trong tay Phượng Vũ, Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh khẳng định bọn họ cũng không phải là đối thủ của nàng. Lại nói, mới vừa rồi uy lực một bàn tay kia của Phượng Vũ lộ vẫn còn đó, cho dù bọn họ mượn gan lớn như trời, bọn họ cũng không dám lại không biết suy nghĩ rồi.

Đợi bọn hăn đỡ mắt tam giác đi xa, Phượng Vũ nhìn mọi người chung quanh, chậm rãi hỏi: "Có vị nào nguyện ý lên đài, phân cao thấp với ta không?"

Lần này, tiếng nghị luận trong đám người nhỏ đi rất nhiều. Mặc dù thực lực của Triều Hoa đế quốc mạnh hơn Tu Thập đế quốc một đoạn, nhưng không có nghĩa là người người đều là tu sĩ trung cấp trở lên. Tài nghệ không bằng người, tự nhiên chỉ có ngoan ngoãn câm miệng.

Mà còn lại những người thực lực đang trung cấp trở lên, phần lớn đối với khiêu khích của Phượng Vũ rất không phục, lòng nói giết chết chỉ là một tu sĩ hạ cấp thì tính là bản lãnh gì, nếu như do ta ra tay, xuống đài nhất định là người!

Một tu sĩ trong đám trung cấp nhao nhao muốn thử, một tráng hán có hình xăm đỉnh đầu, ngực trần bằng phẳng vượt lên trước vài bước đi lên đài cao: "Ta tới so tài với người!"

"Mời." Phượng Vũ liếc người này một cái. Người này có thực lực tạm được, chỉ là, cũng không hơn.

Tráng hán có chút hài lòng lại có chút khinh miệt nhìn Phượng Vũ: bắt lấy tu sĩ hạ cấp tới diệp vô dương oai, có thể lừa gạt người bình thường, ở trước mặt tu sĩ có thực lực tương đương lại hết sức buồn cười. Tiểu nha đầu này khẳng định là không biết, mình cũng không phải là Đấu Sĩ nhìn qua như bề ngoài, mà là Ma Pháp Sư. Hơn nữa tu luyện chính là Thủy Hệ Ma Pháp! Dưới tình huống cùng cấp, Thủy Hệ ổn định khắc Hỏa Hệ. Mình chính là tiêu chuẩn trung cấp cấp hai, muốn thu thập tiểu nha đầu này quả thật là dễ như trở bàn tay!

Tráng hán nghĩ đến hài lòng, hăn mới vừa tụ tập nguyên tố tự nhiên, còn chưa kịp thúc giục linh lực chuyển thành pháp thuật công kích, liền thấy trên đầu tối sầm.

—— chẳng lẽ là trời mưa? Đây chính là ngay cả ông trời cũng đang giúp mình!

Trong đầu chuyển qua cái ý niệm này, hẳn không khỏi cười hả hê. Nhưng ngẩng đầu nhìn lên, cái nụ cười kia còn chưa kịp mở ra hoàn toàn liền ngưng lại: trời mưa ở đâu chứ, là phía dưới hòn đá!

Không đợi tráng hán nghĩ thông suốt tại sao ông trời hạ mưa đá, hẳn liền bị một đồng cự thạch trời giáng cho chôn sống rồi.

Nếu như nói một trận đánh trước đó còn có người tồn tại tâm tư không cam lòng, như vậy khi Phượng Vũ xuất ra pháp thuật, tất cả mọi người ngây người như phỗng: ông trời! Nha đầu này lại là song hệ Ma Pháp Sư! Bọn họ có tài đức gì, vào lúc sinh thời lại gặp được song hệ Ma Pháp Sư được coi là còn khó gặp được hơn lúc đi ở trên đường cái đột nhiên nhặt được một cái linh khí!

Nếu để cho bọn họ biết thực lực Phượng Vũ bày ra chỉ là một phần cực ít, trên thực tế nàng là một vị Ngự Linh Sư mà nói, không biết có bao nhiêu người sẽ dừng nhip tim lại tại chỗ.

Vỗ vờ Luật Cung Thương cũng đang sững sờ như vậy, ý bảo hẳn dọn dẹp tráng hán xuống đài, Phượng Vũ phát ra tuyên ngôn khiêu chiến lần nữa: "Còn có ai nguyện ý lên đài?"

Lần này, trong đám người không còn nửa điểm âm thanh. Mới vừa rồi còn có người nói nhỏ không phục ở trong lòng, có một nửa người không sai biệt lắm cũng tự giác ngậm miệng: nói giỡn, đây chính là song hệ Ma Pháp Sư! Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Có thể tự nhiên điều khiển song hệ pháp thuật, đại biểu nàng đối với điều khiển nhưng nguyên tố tự nhiên đến trình độ làm người ta kinh khủng, coi như cùng cấp với nàng, thật sự động thủ cũng không chiếm được chỗ tốt.

Nhưng, dù sao trong nhân loại không thiếu dũng sĩ có can đảm nhìn thẳng máu tươi. Sau một lát yên lặng, một nam tử trung niên thân hình cao gầy, bộ dáng âm trầm đi ra khỏi đám người: "Các hạ, ta muốn lãnh giáo người một chút."

"Mời."

Hai phút sau đó, nam tử trung niên bị Hỏa Long đuổi đến hoảng hốt chạy bừa, trượt chân té trên đài, lại vẫn chưa tránh thoát công kích. Hỏa Long linh động giống như có sinh mạng trong nháy mắt quấn lấy hắn. Nhiệt độ không giống như bình thường khiến nam tử trung niên bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, vẫn cho rằng có chết cũng sẽ không kêu cứu mạng, lúc này lập tức bật thốt lên.

Thấy bộ dáng chật vật của nam tử trung niên, trong đám người yên lặng chừng nửa giờ, mới có một nữ tử tóc bạc mặt hồng hào, không nhìn ra tuổi lên đài khiêu chiến.

Kết quả tự nhiên không thấp thỏm chút nào, như cũ vẫn là Phượng Vũ thắng được.

Khi nữ tử bị moi ra từ trong đồng đá, mặt xám mày tro xuống bậc thang lôi đài về phía sau, cũng không ai dám lên đài nữa.

Phượng Vũ có lòng làm lớn một trận dĩ nhiên sẽ không vì vậy mà thu tay lại.

"Hôm nay không có ai sao? Vừa đúng lúc ta cũng mệt mỏi. Trưa mai, ta cũng sẽ tới nơi này, hoan nghênh các vị tiếp tục khiêu chiến. Nếu như không có ai đến, như vậy ta coi như các người tự động bỏ cuộc, nhường danh ngạch tuyển chọn cho ta rồi."

Chỉ có cuộc chiến hôm nay, vẫn không đủ để chứng minh thực lực của nàng. Nhìn mọi người ở dưới đài bởi vì lời nói này mà mặt không hề phần

nộ, mà Phượng Vũ nở nụ cười không dễ phát hiện. Nàng tin tưởng, coi như chỉ có lời nói khiêu khích này, ngày mai cũng nhất định sẽ có mấy cao thủ chân chính tới!

Mà nàng muốn làm, chính là đánh bại bọn họ!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đờng Quá Kiêu Ngạo.

"Lão bản, tính tiền!"

Trước bàn chén bát ngổn ngang, cự hán (người đàn ông cao to) ngực đeo huy chương thập tự (十) Lang Đầu, đỉnh đầu quấn một vòng băng gạc giọng nói oang oang giống như tiếng sấm nện xuống, làm chấn động ly rượu trên quầy của quán rượu cũng hơi lắc lư.

Lão bản quán rượu vội vàng cười theo đi tới nghênh đón: "Hoan nghênh ngài tới chiếu cố, ngài gọi năm mươi phần thịt thăn, ba suất khoai tây rau dưa xào, sáu mươi ghim rượu mạch, tổng cộng là năm trăm tiền đồng."

"Người nói bao nhiêu?!" Cự hán chột cất cao giọng hỏi.

"Năm. năm trăm tiền đồng." Lão bản nơm nớp lo sợ trả lời.

Cự hán uy hiếp trừng mắt về phía lão bản: "Đặt tiền như vậy, chẳng lẽ chỗ này của các người là hắc điểm sao?"

"Làm sao có thể chứ, tiểu điểm kinh doanh mấy chục năm, giá cả vừa phải vẫn là tiếng lành đồn xa."

Lão bản còn muốn giải thích, vừa liếc mắt một cái thấy rõ huy chương thập tự Lang Đầu (十) trước ngực hai người, lập tức sửa lại ý tứ: "Đúng lúc hôm nay bốn điểm đang mừng ba mươi năm hoạt động, các hạ ngồi vừa lúc là số ba mươi, theo quy củ có thể miễn phí dùng cơm, không cần trả bất kỳ phí dụng."

"Miễn phí? Ha ha, lão đại, vận khí chúng ta thật tốt. Lần sau còn tới tiệm này!"

Chờ cự hán và người trung niên được hán gọi là lão đại đi ra cửa, tươi cười miễn cưỡng chất lên khuôn mặt của lão bản nhất thời xụ xuống: "Ánh sáng ở trên cao, van ngài phù hộ Tật Phong Lang không cản trở lại trong tiệm của ta! Đám người này ăn cơm mua đồ không trả tiền là chuyện thường ngày, ai dám thu tiền bọn họ thì bọn hán liền đánh người đó. Quang Minh chi thần ơi, van xin ngài giáng lâm nhân thế thu phục bọn ác ôn này đi!"

Nhĩ lực của Cự hán còn chưa đủ để nghe được lão bản nhỏ giọng thầm mắng, vẫn vui mừng bưng bưng như cũ: "Lão đại, lần này chẳng những ngài mua được ma thú trung cấp Tử Vong Chi Cốc, còn đến tặng nó kịp ở trước vòng đấu loại Đô thành. Ngày hôm qua Đoàn trưởng nhận được ma thú rất là vui mừng. Đợi sau này hán lại làm thị vệ trưởng trên Hội Nguyên Lão, vậy thế lực của chúng ta ở tại Triều Hoa đế quốc này càng tiến một bước! Đoàn trưởng nhất định sẽ ra sức khen ngợi ngài!"

"Lão đại" là nam tử trung niên một khô gầy, áo bào giày vải, đôi mắt nhỏ híp lại, thoạt nhìn lập tức thấy được kì thực có mấy phần phong phạm cao thủ. Dựa vào tu vi trung cấp cấp ba, hán đang đảm nhiệm chức đội trưởng Tật Phong Lang, coi như là có chút quyền thế.

Nghe thủ hạ nịnh nọt như thế, trong lòng đội trưởng bất giác lâng lâng: "Đó là đương nhiên. Con Thạch Vân Tích Dịch này là trung cấp sơ cấp có một thân Nhuyễn Giáp chắc chắn vô cùng, đao thương tầm thường căn bản không đả thương được nó. Mà lực công kích của nó cũng tương đối cường hãn linh hoạt, vô luận là cái lưỡi hay là cái đuôi, cũng có thể trong nháy mắt công kích được mục tiêu cách năm thước, có thể nói là có một sự giúp đỡ lớn trong lúc tác chiến. Nếu như đoàn trưởng có thể ở trước trận đấu thuận phục được con Tích Dịch này, thực lực tác chiến tối thiểu sẽ đề cao

hai phần. Đến lúc đó, Đại Nguyên Lão âm thầm ủng hộ chúng ta cũng sẽ mở mày mở mặt."

"Hắc hắc, lão đại, thật ra thì ta còn có chút không hiểu: nếu chúng ta dựa vào Đại Nguyên Lão âm thầm ủng hộ mà trở thành dong binh đoàn đệ nhất Triều Hoa. Vậy tại sao còn phải đi theo quy trình tham gia thi đấu? Đại Nguyên Lão trực tiếp phong đoàn trưởng chúng ta làm thị vệ trưởng, lại chỉ định phong đoàn viên chúng ta làm thị vệ không được sao? Cần gì phiền phức như vậy."

"Người chính là không thích động não, nếu không chuyện đơn giản như vậy cần gì xin ta dạy. Phải biết, mặc dù Đại Nguyên Lão đang rất có thế lực trong Hội Nguyên Lão, vững vàng vượt trên những nguyên lão khác có ý kiến đối với hắn một bậc. Nhưng danh tiếng ở trong dân gian cũng không được tốt lắm. Theo như luật của Triều Hoa đế quốc, thứ dân nếu cảm thấy quyết sách Hội Nguyên Lão bất công, là có quyền phản đối. Mặc dù bọn họ không có quyền lực gì, nhưng quây tung lên cũng đã đủ đau đầu người khác. Vì cho người trong thiên hạ một câu trả lời thỏa đáng, chúng ta tạm thời phải đưa đẩy cho xong chuyện, cùng tham gia đấu loại với những người khác."

Cự hán nhất thời bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là như vậy, thật đúng là phiền toái. Theo ta nói, ai dám không phục, thì đánh tới khi hắn chịu phục mới thôi, cần gì dài dòng như vậy."

"Giáo huấn người bao nhiêu lần rồi, động não nhiều hơn một chút, chớ có há mồm ngậm miệng chính là đánh đánh giết giết. Chờ đoàn trưởng làm đến thị vệ trưởng, chúng ta cũng phải từng bước từ dong binh đoàn liếm máu mũi đao kiếm sống, biến thành quan viên chính thức đế quốc. Đến lúc đó, rất nhiều chuyện không cần bằng võ lực là có thể giải quyết."

Cự hán nghe lời không có nghe nghĩa, lực chú ý chỉ tập trung ở một đoạn làm quan. Sờ sờ băng gạc trên đỉnh đầu, hắn ba phần oán độc bảy phần

hưng phấn nói: "Chờ làm quan rồi, đầu tiên ta muốn phát Lệnh Truy Nã, bắt lấy nha đầu chết tiệt ngày đó ở Ngải Lợi đả thương ta tới nhất vào trong ngục giam, hung hăng hành hạ nàng! Để cho nàng khóc quỳ gối sám hối dưới chân ta!"

Nhắc tới chuyện ngày đó, trong mắt đội trưởng cũng thoáng qua vẻ tàn nhẫn: "Mấy năm nay thanh danh chúng ta vang dội Tát Lan Ca, vẫn có vài người không phục như cũ. Chờ lần này nhập chủ vào Hội Nguyên Lão rồi, ngược lại ta muốn nhìn xem, còn có ai dám bất kính đối với chúng ta nữa!"

Khi đang nói chuyện, hai người thấy cách đó không xa người người nhốn nháo, không khỏi cũng đi tới gần xem náo nhiệt.

Đội thấy rõ nhân vật trung tâm bị mọi người bao bọc vây quanh rồi, cự hán oa oa kêu to lên: "Lão đại! Chính là nàng ngày đó đoạt Sư Thử với chúng ta, nha đầu chết tiệt còn đánh làm tổn thương ta!"

Người đang bị bao vây như sao quay quanh trăng dĩ nhiên là Phượng Vũ. Đây đã là ngày thứ tư nàng mở lời đài khiêu chiến, cao thủ nghe được tin tức tiến lên ước chiến trước trước sau sau cộng lại chừng hai mươi, ba mươi người, nhưng đều không ngoại lệ, cũng thua ở dưới tay nàng.

Theo bại tướng dưới tay càng ngày càng nhiều, danh tiếng của nàng tại Đô thành Triều Hoa quốc cũng càng ngày càng vang dội. Đánh bại Phượng Vũ, đã trở thành một trong những phương pháp mà mấy ngày gần đây tất cả tu sĩ trong Đô thành Triều Hoa quốc muốn chứng minh thực lực của mình. Nhưng lấy làm tiếc chính là, trước mắt còn chưa có người nào có năng lực hoàn thành cái "hành động vĩ đại" này.

Mấy ngày qua, đội trưởng ít nhiều cũng nghe qua tin đồn về Phượng Vũ, nghe thuộc hạ chỉ ra và xác nhận nàng là thiếu nữ ngày đó khiêu khích bọn hắn, cũng không kỳ quái.

Hắn cẩn thận dò xét Phượng Vũ, không khỏi nhíu mày: "Kỳ quái, thế nhưng ta không nhìn ra tu vi của nàng. Chẳng lẽ nàng còn nhỏ tuổi, thực lực lại không kém ta bao nhiêu? Ừm, mặc kệ là Thiên Phú Dị Bẩm thế nào, thì tối đa nàng cũng là trung cấp cấp hai đi, tự nhiên có thể đánh thẳng thủ hạ mãn cấp hạ của chúng ta."

Hắn hoàn toàn không có nghĩ qua tu vi của Phượng Vũ có thể cao hơn hẳn, ở trong lòng hắn, đó là chuyện không thể nào.

Nghĩ đến mình khổ cực tu hành đến hơn ba mươi tuổi, mới bước qua con đường trung cấp này. Mà Phượng Vũ tuổi còn trẻ thì đã có tu vi như thế, lòng của tên đội trưởng không khỏi nổi lên mấy phần ganh tỵ: "Hừ, nữ nhân không thành thật đợi ở trong nhà giúp chồng dạy con, lại chạy ra bên ngoài xuất đầu lộ diện, thật sự quá không quy củ! Huống chi nàng còn dám bất kính đối với Tật Phong Lang chúng ta, hôm nay ta liền tính sổ trừng phạt luôn, phải giáo huấn nàng một chút! Tốt nhất ra tay phế bỏ kinh mạch của nàng, để cho nàng cũng không thể tu hành!"

Tên đội trưởng thường ngày thì có sở thích ngược đãi tù binh bắt được. Vừa nghĩ tới chiến thắng rồi, thiếu nữ xinh đẹp này sẽ mặc cho mình muốn làm gì thì làm, không khỏi hưng phấn đến khẽ run lên.

Hơi trấn định lại, hắn chậm rãi bước ra, đi lên đài cao: "Cao thủ chân chính khinh thường để ý tới phân tranh nhỏ nhỏ này, người cho rằng Đô thành không người sao? Tiểu cô nương, không nên quá phách lối, hôm nay liền do trung cấp cấp ba ta đây tới gặp người."

Theo lời của hắn, trong đám người cùng nhau phát ra tiếng thán phục. Cũng không phải bởi vì hắn tác phong nhanh nhẹn cỡ nào, mà là thực lực của hắn —— cao thủ trung cấp cấp ba, dù cho có dôi mắt khắp Đô thành cũng không thấy nhiều.

— trước đó khiêu chiến Phượng Vũ căn bản đều là tu sĩ mới vừa bước vào trung cấp, thực lực của người đang khiêu chiến này coi như là cao nhất trong đó. Truyền kỳ Phượng Vũ liên tục bất bại, có thể kết thúc ở trên tay hắn hay không?

Nghĩ tới khả năng này, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, chỉ sợ bỏ qua mỗi một chi tiết nhỏ lúc chiến đấu.

Mà ở trong không gian ma thú người bình thường không chạm tới, lại vang lên giọng nói tràn ngập mỉa mai của Hồng Y mỹ nhân: "Chậc chậc, thật là rất giỏi, trung cấp cấp hai a ~"

Ngồi ở đối diện nàng là nam tử tuấn lãng nhún vai một cái: "Chỉ chốc lát nữa thôi thì hắn sẽ biết, mình ‘cường đại’ cỡ nào rồi."

Bộ tộc Độc Giác Thú ưu nhã, cho dù là châm chọc cũng nói được tao nhã lễ độ. Đáng tiếc, tên thủ lĩnh đang đắm chìm hưởng thụ trong sợ hãi than và ánh mắt mong đợi của mọi người thì không nghe được. Thậm chí hí hửng phát tay ra hiệu về phía mọi người, giống như đã lấy được thắng lợi rồi. Phượng Vũ nhìn thấy lão đại thì không kiên nhẫn nói: "Đừng lắc, mau động thủ đi."

Tên thủ lĩnh cắt ngang Phượng Vũ một cái, ngạo mạn nói: "Tiểu nha đầu phách lối ngu ngốc, lập tức người sẽ lãnh giáo được cao chiêu của ta."

Lúc nói chuyện, hắn cách Phượng Vũ có mấy thước, lại đột nhiên đưa tay trên không trung hư hư chém xuống. Ánh sáng màu quả quýt theo thủ thế của hắn bắn ra về phía Phượng Vũ, tốc độ có thể so với thế đi như gió của chim ưng.

Thấy thế, ngược lại hai mắt Phượng Vũ tỏa sáng: "Có chút năng lực, không trách được dám nói mạnh miệng. Hơn nữa còn là tên Đấu Sĩ, vừa đúng có thể để cho ta luyện tay."

Mấy ngày nay người tìm nàng khiêu chiến phần lớn đều là Ma Pháp Sư, Ngự Linh Sư chống lại Ma Pháp Sư, tự nhiên không hề hời hợt chút nào.

Đối mặt với đối thủ có thể dễ dàng thu phục, Phượng Vũ ngoại trừ chưa đã ghiền thì vẫn chưa được đã ghiền. Hôm nay đột nhiên tên Đấu Sĩ tới, mặc dù cấp bậc của đối phương ước chừng thấp hơn nàng hai cấp, nhưng thắng ở thân thể cường tráng, thể lực dư thừa, miễn cưỡng cũng đủ để cho nàng lấy làm bao cát mà luyện tập rồi.

Lập tức, Phượng Vũ lấy một góc độ tung người không thể tưởng tượng nổi tránh ra công kích của tên đội trưởng, tâm niệm vừa động, Hỏa Nguyên Tố liền cuốn lấy tới đối phương. Nhưng thanh thể nhỏ đi rất nhiều so với lúc chiến đấu với những người khác—— không dễ tìm được bao cát, nàng nên có chừng mực mới được, tránh cho làm hỏng không ai theo nàng chơi.

Tên đội trưởng không biết rõ nội tình, lợi dụng Đấu Khí hộ thân hóa giải ngọn lửa công kích, liền dễ dàng phán đoán thực lực của Phượng Vũ: tiểu nha đầu này thực lực không tầm thường, nhưng còn không phải là đối thủ của mình. Chỉ cần mình từ từ du đấu với nàng, hao hết linh lực của nàng, thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ thuộc về mình!

Ý tưởng sai lầm này của hắn ngược lại đúng như ý nguyện của Phượng Vũ. Vì vậy, một người xuống tay lưu tình, giống như mèo vờn chuột, một người như là chưa tỉnh, tự cho là nắm chắc phần thắng. Hai bên người tới ta đi, lại cũng đánh cho có dáng có vẻ.

Theo công kích mỗi một lần tên đội trưởng toàn lực ứng phó, trong lúc Phượng Vũ đang phản kích, đối với việc dung nhập Nguyên Tố Thiên Địa vào chiêu thức một cách tự nhiên cùng với thân pháp nắm trong tay càng ngày càng thành thạo. Cảm nhận được cảnh giới của mình trong chiến đấu chẳng những vững như thành đồng, hơn nữa còn ẩn ẩn có manh mối tăng lên lần nữa. Khóe môi của Phượng Vũ không khỏi tràn ra mấy phần ý cười nhợt nhạt.

Mà tên đội trưởng vừa mới bắt đầu thì lòng tin tràn đầy, lại cảm thấy tình thế càng ngày càng không ổn. Mắt thấy có đến vài lần, hắn cho là mình sắp đánh trúng Phượng Vũ, tuy nhiên cũng bị đối phương lấy chiêu thức không nghĩ tới hóa giải đi. Theo thời gian càng ngày càng dài, hắn dần dần cảm thấy chống đỡ hết nổi. Mỗi một chiêu Đấu Khí phóng thích ra, ánh sáng cũng càng ngày càng ảm đạm.

Thân hình lại giao nhau lần nữa, bắt được nụ cười nơi khóe môi của Phượng Vũ như có chút hả hê, trái tim tên đội trưởng lại thêm một phần hốt hoảng: nàng cười cái gì? Mình thực sẽ thất bại sao? Có nên dùng một chiêu kia hay không?

Làm dong binh đoàn, dĩ nhiên Tật Phong Lang không thiếu được ám chiêu thay đổi chiến cuộc. Thế nhưng tất nhiên một chiêu uy lực cực lớn, giá cao cũng là tu vi bị thụt lùi! Không điều dưỡng một năm nửa năm là tuyệt đối không cách nào khỏi hắn!

Tên đội trưởng còn chưa từng dùng qua ám chiêu, lại từng thấy qua tình huống bi thảm của đoàn viên khác sau khi sử dụng. Nghĩ đến bộ dáng cực kỳ khổ sở của bọn họ, hắn không khỏi do dự. Nhưng lại nghĩ đến chiến bại rồi thì thể diện mất sạch, bị người cùng thế hệ trong đoàn cười nhạo, thậm chí còn có thể mất đi cơ hội thật tốt trở thành quan viên, hắn cắn răng một cái, đột nhiên quyết định.

Phượng Vũ phát giác hơi sức đối thủ không còn, cho là đã ép tiềm lực "bao cát" không sai biệt lắm. Nể tình đối phương bồi mình "đối luyện" lâu như vậy, nàng vừa định cho hắn một cái kết thúc coi như có thể diện, lại đột nhiên phát giác vẻ khác thường: người một khắc trước còn mặt khẩn trương tuyệt vọng, lúc này đột nhiên mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn quyết liệt!

—— hắn muốn.

Không đợi Phượng Vũ chuyển suy nghĩ xong, tên đội trưởng đột nhiên rú dài một tiếng, bắp thịt của hắn trong nháy mắt bành trướng dữ dội làm rách nát áo bào của hắn. Chỉ trong hai ba cái hô hấp, thân hình của hắn liền đột nhiên to ra không chỉ gấp hai lần, móng tay trên mười ngón tay cũng đột nhiên trở nên bén nhọn dài hơn, mặt mũi càng thêm vạm vỡ dữ tợn, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tiếp theo, hắn hú lên quái dị, hung tợn nhào tới Phượng Vũ: "Nha đầu phách lối, đi chết đi!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Bị Phát Hiện Rồi

Editor: ChieuNinh

Ngay trong nháy mắt thân thể tên đội trưởng xảy ra biến hóa khác thường, Phượng Vũ lập tức cảm thấy năng lực đối thủ trong nháy mắt toàn bộ tăng lên gấp đôi!

—— đây là yêu thuật gì? Thật tà môn!

Phượng Vũ không biết, đây chính là lá bài chủ chốt quan trọng nhất trong những thủ đoạn của Tật Phong Lang: Huyết Linh thuật. Bình thường Tu sĩ phát chiêu, đều là lợi dụng nguyên tố tự nhiên. Mà Huyết Linh thuật thì lại khác, là liên tục dùng máu huyết bản thân chuyển thành năng lượng!

Người Tu vi càng cao, máu huyết càng tinh khiết hơn, cho nên người thi triển chiêu này tu vi càng cao, uy lực pháp thuật đưa tới thì cũng càng lớn! Tu vi của tên đội trưởng là trung cấp cấp ba, thi triển Huyết Linh thuật rồi, thực lực của hắn đột nhiên bộc phát lên đến trung cấp cấp năm! Nhảy một cái thăng hai cấp, so Phượng Vũ còn cao hơn một cấp!

Dĩ nhiên, thi triển loại pháp thuật điên cuồng này cũng là cần phải trả giá cao nặng nề. Sau đó tu vi của người thi thuật sẽ quay ngược lại, kinh mạch máu huyết gần như khô kiệt. Không có Bí Dược độc môn điều dưỡng một hai năm, thì sẽ trở thành phế nhân. Cho nên thành viên Tật Phong Lang, ở trước mắt sống chết cuối cùng, mới dám triển khai phép thuật này.

Những chi tiết này dĩ nhiên Phượng Vũ không thể nào biết được. Nàng chỉ đang buồn bực, vì sao trong nháy mắt, thực lực của người này lại đột

nhiên tăng vọt mạnh lên, thậm chí còn cao hơn nàng một cửa.

Nàng mơ hồ suy đoán đối phương sử dụng bí thuật gì, nhưng tình huống khẩn cấp, không cho phép nàng suy nghĩ nhiều. Nàng vốn chỉ tính toán sử dụng sáu thành thực lực, khiến đối thủ chịu chút vết thương nhẹ liền thôi. Nhưng bây giờ thực lực đối phương đột nhiên bùng phát, hơn nữa còn bày ra một bộ dáng liều mạng không chết không thôi, dĩ nhiên nàng sẽ không ngoan ngoãn chờ bị đánh!

Không kịp suy nghĩ nhiều, đột nhiên Phượng Vũ gia tăng hội tụ hỏa nguyên tố, tự nhiên mà sử chiêu thức dụng Ngự Linh Sư.

"Phượng Hỏa Thiên —— diệt!"

Ánh sáng đầu khí mạnh mẽ màu xanh của tên đội trưởng đón đầu chạm vào nhau cùng với Liệt Hỏa Phượng của Phượng Vũ Phượng. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Khi hai cỗ lực lượng chính diện đối đầu thì ánh sáng rừng rực cường liệt được phóng thích gần như muốn chọc mù mắt mọi người. Xa xa cảm nhận được lực lượng uy áp kinh khủng này, mọi người vội vàng nhắm mắt lại liền lăn một vòng chạy đi, để miễn cho bị tai vạ.

Đám người tạm thời mất đi thị giác chỉ nghe được một tiếng Trường Khiếu giống y hệt như Phượng ngâm, tiếp theo, chính là tiếng ngọn lửa thiêu đốt vù vù. Trừ những tiếng này ra, không có động tĩnh gì khác nữa.

Hồi lâu, chờ đám người che mắt mở mắt lần nữa, kinh hồn bạt vía nhìn về phía nơi tỷ thí, lại kinh ngạc phát hiện đài cao đã biến mất không còn thấy bóng dáng, trên đất chỉ còn lại dấu vết bị thiêu cháy. Chẳng những không tìm thấy tên đội trưởng đâu, thậm chí ngay cả Phượng Vũ cũng hoàn toàn không có bóng dáng.

"Sao, chuyện gì xảy ra? Lão đại và nha đầu chết tiệt kia đối địa phương đấu lần nữa?" Hai mắt Cự hán đăm đăm hỏi. Hãn mơ hồ có loại cảm giác

không ổn, lại không dám suy nghĩ sâu xa, cố chấp cho rằng lão đại chỉ là đối chố.

Những người khác là tự ý suy đoán nói: "Mới vừa rồi uy lực chiêu đó thật mạnh, chẳng lẽ bọn họ không đỡ được sóng va chạm bị đánh bay rồi hả?"

"Hoặc là đồng quy vu tận? Nhưng ít ra nên chừa chút xương vụn chứ!"

Bên cạnh, một vị tu sĩ áo lam rất có kiến thức ánh mắt cũng đờ đẫn, cũng chỉ bởi vì thấy được cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi: "Này, điều này sao có thể. Dù là hoàng giả Ma Pháp Sư sử dụng Hỏa Hệ pháp thuật, cũng không thể hoàn toàn đốt hủy vật chất. Trừ phi. Trừ phi là Ngự Linh Sư trong truyền thuyết mượn lực lượng Hỏa Linh thuần túy nhất trong thiên địa mới có lực lượng như vậy. Nhưng mà làm sao có thể chứ? Ngự Linh Sư duy nhất thời kì gần đây của Tát Lan Ca, cũng bởi vì đầu nhập vào Ma vương, đã sớm bị diệt diệt ở trong cuộc chiến ở Ma Vực! Làm sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này?!"

Nghe được hẳn nói, mọi người nhìn trộm mặt nhau: "Tiểu nha đầu kia là Ngự Linh Sư? Không thể nào."

"Thật sự nàng rất mạnh, nhưng. nhưng tại sao có thể là Ngự Linh Sư đây? Phải biết cho đến tận bây giờ Tát Lan Ca cũng chỉ có hai người là Ngự Linh Sư, hơn nữa đều là nam nhân, điều này chứng minh Ngự Linh Sư tuyệt đối không phải là tiểu nha đầu!"

Lúc mọi người ở đây đang suy đoán, cách mười mấy con phố bên ngoài, Phượng Vũ đang lôi kéo Luật Cung Thương một đường chạy như bay.

"Phượng, Phượng Vũ, tại sao chúng ta phải chạy?" Luật Cung Thương miệng to thở hổn hển, không hiểu hỏi.

Mới vừa rồi người khác không thấy rõ, nhưng hăn thì nhìn trở nên vô cùng rõ ràng rành mạch: Phượng Vũ một chiêu liền đốt thân thể của người kia đột nhiên dị biến cháy sạch đến hạt bụi cũng không còn dư lại. Tuy nói tàn nhẫn chút, nhưng cũng do nam nhân đó muốn hạ độc thủ với nàng trước. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Luật Cung Thương không hiểu, vì sao rõ ràng chiến thắng kẻ địch, Phượng Vũ lại phải thừa dịp tất cả mọi người còn chưa có phản ứng kịp, kéo mình đầu óc còn choáng váng vội vàng chạy trốn khỏi chỗ đó trước.

"Bởi vì." Phượng Vũ tìm có lung tung: "Tên kia là người của Tật Phong Lang, nếu chúng ta không đi, chốc lát nữa nhất định sẽ bị một bang vây lại trả thù. Mặc dù ta không sợ bọn họ, nhưng bị một đồng con ruồi bao bọc vây quanh cũng là chuyện phiền toái."

"Cũng đúng." Luật Cung Thương đơn thuần lập tức đón nhận lý do này.

Nhìn Đại Nam Hải thiên chân này, Phượng Vũ không hiểu sao có chút chột dạ. Thật ra thì căn bản nàng không sợ đám hèn Tật Phong Lang, chỉ là hối tiếc mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách thế nhưng lại sử dụng chiêu thuật Ngự Linh Sư. Nếu như rơi vào trong mắt người có tâm, có lẽ sẽ liên hệ giữa nàng tới Ban Tư. Một khi quan hệ của nàng và Ban Tư bại lộ, thì rất có thể Luci cũng bị người ta phát hiện.

Nhưng chuyện trở thành như vậy rồi, cũng không cách nào vẫn hồi.

—— thôi, chỉ mong sẽ không thật sự có trùng hợp như vậy.

Phượng Vũ an ủi mình nói.

Ngay sau đó, nàng nhìn sang Luật Cung Thương: "Ngày mai sẽ là đấu loại rồi, tin tưởng trải qua cuộc tỷ thí hôm nay, hăn là Đô thành sẽ có không ít người biết ta. Đợi ngày mai chúng ta liền lợi dụng thân phận cao thủ thần này bí xâm nhập vào dạ tiệc đi!"

"Ừ, còn vài chi tiết cần phải hoạch định lại, chúng ta trở về quán trọ tìm Mạnh đại ca cùng thương lượng đi?" Vào ngày thứ hai sau khi chế hương hoàn xong, Phượng Vũ liền không kịp chờ đợi mà dọn ra ngoài. Có một gia hỏa thuật (thôi miên) ở đó, mặc dù nàng không sợ, nhưng chỉ sợ hai người khác trúng chiêu.

"Được!"

Sau khi Phượng Vũ rời khỏi lô đài qua ước chừng một canh giờ, một Cự Dực điểu (con chim phi hành cực lớn) tức tốc bay tới, xoay quanh không ngừng trên lô đài chỉ còn lại tro bụi. Một nam tử trung niên tướng mạo oai hùng, trên con mắt trái lại có một vết sẹo to dài kéo đến cằm, trầm mặt nhảy xuống Cự Dực điểu hỏi: "Chính là chỗ này?"

Cự hán đầu băng bó băng gạc đi theo phía sau hăn, lo sợ nghi hoặc nói: "Đoàn trưởng đại nhân, mới vừa rồi lão đại ở nơi này quyết đấu cùng với một tiểu nha đầu không rõ lai lịch, kết quả. kết quả sau khi hăn sử dụng Huyết Linh thuật, đối đầu một chiêu với tiểu nha đầu kia, liền song song biến mất."

Sau khi gặp chuyện không may, cự hán ở tại chỗ đợi một lúc lâu, không thấy bóng dáng đội trưởng như cũ. Dưới sự hoang mang rối loạn, hăn liền chạy đi báo cáo cho đoàn trưởng. Đoàn trưởng Ân Lang kiên nhẫn nghe xong lời kể không có mạch lạc của hăn, suy tư trong chốc lát, liền tự mình đi trước điều tra.

Vốn là, mặc dù chuyện này nghiêm trọng, nhưng cũng không đến nông nổi phải để đoàn trưởng tự mình ra tay. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhưng thứ nhất tên đội trưởng mới vừa đưa ma súng rất làm hăn vui lòng, thứ hai ngày mai sẽ là đấu loại, hăn không muốn bỏ qua cho bất kỳ một đối thủ nào có thể uy hiếp được mình. Sau khi cân nhắc kỹ càng, liền lựa chọn tự mình tới đây tra xét.

Ân Lang vòng quanh một vòng mặt đất nám đen, lại để tay ở vùng đất như còn hơi ấm. Cảm thấy phía trên đó truyền tới dư âm linh lực không tầm thường, hẳn không khỏi nhíu chân mày lại.

Trải qua một canh giờ, dư âm linh lực lại vẫn mạnh mẽ như vậy, có thể thấy được người nọ là một cao thủ không thể khinh thường! Căn cứ vào dư âm linh lực để phán đoán, nàng căn bản sẽ không giống như lời thuộc hạ báo là tu vi trung cấp, ít nhất nên ở trên cao cấp!

Ân Lang cũng không biết, thật ra thì nếu bàn về tu vi, thực lực của Phượng Vũ thật đúng là không có cao như vậy. Nhưng từ sau khi bản thân nàng tu luyện Ngự Linh thuật, đối với linh lực nắm trong tay cùng với thi triển pháp thuật liền cao hơn Ma Pháp Sư bình thường. Nếu chỉ nhìn nàng ra tay, đích xác là khuôn mẫu của thượng giai Ma Pháp Sư, chẳng những ổn định hơn tu sĩ cùng giai khác một bậc, đánh bại Đấu Sĩ vượt cấp lại càng như một bữa ăn sáng.

Ân Lang không biết nội tình, vẫn đang suy tư.

Ở đây vào cái ngày nữ tu sĩ trẻ tuổi đó mới vừa lộ diện mở lời đài, Ân Lang liền nhận được thủ hạ tuyên báo, nên biết chuyện này. Nhưng hẳn ý mình đã là tu vi thượng giai, cho là một tiểu nha đầu lừa đảo tu vi có cao hơn nữa cũng không lật trời được, mà cũng vội vàng thuận phục ma sủng, nên không để ý tới nhiều lắm.

Ai có thể nghĩ tới, tiểu nha đầu này hôm nay lại sẽ đối đầu với một thuộc hạ đặc lực của hẳn!

Căn cứ tình thế hiện trường, Ân Lang phán đoán, nếu thủ hạ bị Ma Pháp Sư thượng giai công kích, khẳng định là chạy trời không khỏi nắng. Hơn nữa đối phương lại sử dụng pháp thuật Hỏa Hệ, nhất định là bị cháy sạch đến hài cốt không còn.

Ý thức được điểm này, Ân Lang không khỏi nổi giận đùng đùng: mình sắp từ tối chuyển sang sáng, chính thức trở thành quan viên Triều Hoa. Chỉ là thời điểm quan trọng trước mắt, lại bị một tiểu nha đầu không biết lai lịch giết chết một thuộc hạ của mình ở trước mặt mọi người, đây không khác nào khiêu khích tới Tật Phong Lang! Quả thật giống như tát hấn một bạt tai trước mặt mọi người, lại vứt huy hiệu thập tự Lang Đầu của Tật Phong Lang xuống trong cầu tiêu!

Có thể làm tới vị trí đoàn trưởng dong binh đoàn Tật Phong Lang, Ân Lang cũng coi như có mấy phần khôn ngoan. Nhưng gặp phải chuyện tổn hại oai uy bực này, hấn nhất định không thể nào nuốt trôi khẩu khí này, lúc này sắc mặt biến đổi hết sức khó coi, vết sẹo trên mắt trái khẽ lay động, càng làm cho ánh mắt của hấn càng thêm dữ tợn.

——tiểu nha đầu đáng chết, ta nhất định sẽ tìm ra người, bầm thây vạn đoạn người, lấy lại tôn nghiêm Tật Phong Lang bị người chà đạp!

Ân Lang hung hăng nghĩ tới, ngay sau đó ra lệnh thủ hạ khác đi hỏi thăm lai lịch Phượng Vũ. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Hấn vừa định nhảy lên Cự Dực điều trở về tổng bộ, một giọng nói bỗng nhiên bay vào trong tai hấn.

". Ta thấy rất rõ ràng, nha đầu kia sử dụng thủ pháp đích xác là Ngự Linh Sư!"

"Chớ có nói bậy, lần đầu tiên ta hỏi người điều tra chuyện này thì đã để mắt người...người cũng đừng muốn nhân cơ hội nói hươu nói vượn tới đưa tới chú ý của chúng ta. Người đảng hoàng —— đoàn, đoàn trưởng?"

Đẩy thủ hạ ngu xuẩn ra, Ân Lang trầm giọng hỏi tên tu sĩ áo lam: "Người nói, thiếu nữ giết chết đoàn viên chúng ta chính là dùng mảnh khốe Ngự Linh Sư?"

"Đó là tự nhiên. Nếu không lấy niên kỷ của nàng, dù là xuất thân con em thế gia, cả ngày lấy Thiên Tài Địa Bảo, Linh Đan Diệu Dược coi như ăn cơm cũng không thể tu hành ra pháp thuật uy lực kinh khủng như vậy. Rất rõ ràng, nàng nhất định là đang tu hành đặc biệt nào đó, uy lực pháp môn cực lớn. Thủ đoạn của Ma Pháp Sư bình thường ta thấy nhiều rồi, cho nên ta cho là, ngoại trừ thực tế nàng là Ngự Linh Sư, không có giải thích khác tốt hơn."

Người nói chuyện chính là tu sĩ áo lam lúc trước ngăn người sợ hãi than. Từ nhỏ hẳn đã hướng tới làm một Ngự Linh Sư, mặc dù vô duyên cũng không tu hành, nhưng lại nghiên cứu rất nhiều đối với đặc điểm Ngự Linh Sư.

Nhìn lôi đài bị oanh đến mảnh vụn cũng không còn dư lại thì trầm ngâm suy nghĩ tròn một canh giờ, rốt cuộc hẳn cho rằng là không thể nào, thật ra lại tiếp cận sự thật nhất. Vừa vụn chính là thủ hạ của Ân Lang tới đây hỏi hẳn, hẳn liền không chút nghĩ ngợi nói phán đoán của mình.

Nghe hẳn nói xong, tầm mắt Ân Lang chớp động: có lẽ là người này nói nói bậy, có lẽ là sự thật, nhưng đáng giá để điều tra. Nếu là nói bậy, chờ điều tra ra kết quả rồi một đao làm thịt hẳn là xong. Nếu là sự thật —— bản thân mình lại có lực lượng của cả một dong binh đoàn hùng hậu, đoạt lấy pháp quyết Ngự Linh từ trong tay tiểu nha đầu kia tự mình tu luyện! Đợi đến khi tu luyện thành công, thiên hạ còn có ai là đối thủ của mình?!

Đến lúc đó đừng nói là Triều Hoa đế quốc, cho dù là hẳn muốn thống nhất Tát Lan Ca, quân lâm thiên hạ, cũng hoàn toàn có khả năng!

Nghĩ đến tư vị Độc Bộ Thiên Hạ, lửa giận trong tâm Ân Lang nhất thời bị mừng như điên thay thế. Hẳn tận lực khắc chế che giấu sắc mặt vui mừng, nặng nề vỗ bả vai tu sĩ áo lam: "Có một số việc ta muốn hỏi người thật kỹ càng, theo ta trở về đi."

"À? Ta còn có chuyện phải làm —— này này! Tại sao các người bắt ta?! Ban ngày ban mặt trắng trợn cướp đoạt lương dân hả! Ta muốn kháng nghị tới Hội Nguyên Lão!"

Phất tay ý bảo thủ hạ lập tức khiêng tu sĩ áo lam lên Cự Dực điếu, cuối cùng Ân Lang không nhịn được, điên cuồng cười ra tiếng.

—— chúa tể Tát Lan Ca, cái danh xưng này nghe thật là êm tai!

NGŨ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Âm Sát Luật Chấn Thanh

Editor: ChieuNinh

"Tiểu Phượng Vũ ~"

Mới vừa bước vào khách điểm ở tạm, Phượng Vũ nhìn một cái liền thấy nam tử mặc áo tím đang nhàn nhã uống trà ngay giữa sảnh đường. Tạm thời bất luận mái tóc dài màu bạc hay Nguyệt Cầm chưa từng rời thân mang tính dấu hiệu biểu trưng cho hắn, cũng sẽ làm bao nhiêu người thật sự mê ca hát nhận ra hắn vì thế mà lâm vào điên cuồng. Chỉ riêng dung nhan hoàn mỹ khéo léo không chút dư thừa, lại mang theo vài phần yêu khí của hắn, cũng đủ làm cho người đi đường không rõ chân tướng si mê với hắn rồi.

Trong hành lang, tất cả mọi người đang nhìn hắn, khác nhau chỉ ở ánh mắt trực tiếp trắng trợn trừng lên quên hết tất cả mà mãnh liệt nhìn, hay là vụng trộm nửa kín nửa hở nhìn lén. Thậm chí có người hoàn toàn không có ý thức được nước trà trong tay mình đã uống cạn, còn bảo trì tư thế giờ cái ly trống không đang nghiêng.

Chỉ là, nam tử mặc áo tím trở thành tiêu điểm của mọi người lại hoàn toàn không có tự giác, nhìn thấy người bản thân đã chờ thật lâu, lập tức cười hì hì bỏ qua trà bánh, vẫy vẫy tay với Phượng Vũ: "Tiểu Phượng Vũ ~ các người nói đi là đi, bỏ lại một mình ta cô linh linh tại vùng ngoại ô, thật là nhàm chán muốn chết."

Ngay sau đó, hơn mười ánh mắt bao hàm khiển trách đồng loạt bắn về phía Phượng Vũ. Khi chú ý tới dung mạo tuyệt mỹ của nàng có được hoàn

toàn không kém hơn nam tử áo tím rồi, ánh mắt các nam nhân nhất thời trở nên nhu hòa, các nữ nhân lại tăng thêm mấy phần ghen tỵ.

Bị buộc trở thành tiêu điểm, Phượng Vũ rất có kích động quay đầu. Nhưng lời kế tiếp của Ngôn Ca Hành lại đột nhiên làm nàng dừng lại bước chân: "Ngày mai các người có tiết mục trọng đại đi, chỉ là gần đây thời tiết không tốt lắm, ta khuyên các người vận nên đừng ra cửa, miễn cho bị cuốn vào bão táp nha."

Lời này rõ ràng có điều ngụ ý. Ánh mắt Phượng Vũ lóe lên trong khoảnh khắc, đột nhiên toát ra nụ cười nhu mỹ: "Các hạ kiên nhẫn chờ cả ngày, chẳng lẽ cũng chỉ vì một lời khuyên răn này? Hẳn là còn có những lời khác chứ? Không bằng chúng ta vào phòng nói rõ ràng chút."

"Tốt ~ hương thơm khuê phòng của mỹ nhân là một trong hai địa phương bình sinh ta thích nhất."

. Mấy ngày không thấy, người này vẫn là cột nhĩ như trước. Phượng Vũ không nhịn được châm chọc nói: "Có lẽ một địa phương khác người thích là hương thơm bồn nước tắm rồi."

Ngôn Ca Hành mỉm cười lắc lắc ngón tay: "Cái này sao, không thể nói, không thể nói."

Cố nén kích động đá hẳn ra khỏi quán trọ, Phượng Vũ nghiêm mặt mang hẳn vào phòng. Chỉ là quán trọ bài trí đơn giản, thế nhưng hẳn lại cố tình làm ra bộ dáng cảm động đến chết, tóm lại bộ dáng kia gắn liền hai chữ: đáng đánh đòn! (theo tiếng Hoa đáng đánh đòn có hai chữ: 欠扁)

Phượng Vũ lười phải nói nhảm với hẳn, trực tiếp nói thẳng vào chính đề: "Làm sao các hạ biết ngày mai chúng ta có tiết mục?"

Ngôn Ca Hành lười biếng ngáp một cái, dùng vẻ mặt không chút để ý, nói ra lời nói làm Phượng Vũ nghiêm nghị mà chống đỡ: "Nếu không phải

vì chuẩn bị tiết mục, Luật thiếu gia cần gì phải trở lại Đô thành? Diendanlequydon~ChieuNinh Tiểu Phượng Vũ cái người này hai ngày nay cần gì phải ra sức như vậy? Nhưng mà, ngày mai thật sự không phải là ngày tốt chuẩn bị tiết mục, cho nên ta khuyên các người tốt nhất vẫn núp trong bóng tối như cũ."

Giọng nói của hắn nhàn nhạt, lại làm Phượng Vũ có một loại cảm giác kinh khủng hoàn toàn bị nhìn thấu. Nàng phát hiện mình vẫn nhìn không thấu người này như trước! Đến tận cùng mục đích của hắn là cái gì?

Phượng Vũ ngừng lại một chút, ngay sau đó trả lời: "Ta không biết người đang nói gì, cũng không biết người nói điều này nhằm mục đích gì." Vừa hỏi liền thừa nhận? Xem nàng như đứa trẻ ba tuổi hả!

"Đừng giả bộ." Ngôn Ca Hành vô vị khoát tay áo: "Cũng đừng nghĩ ta có mục đích gì hay không, người chỉ cần biết ta tuyệt đối sẽ không hại người là được."

"Nhưng dựa vào cái gì ta tin tưởng lời nói hươu nói vượn của người?"

"Bởi vì." Ngôn Ca Hành chần chừ một lúc, do dự có muốn nói chân tướng ra hay không. Hắn không phải rất nguyện ý nói tới chuyện cũ, nhưng chung đụng mấy ngày, hắn sớm lĩnh giáo qua cố chấp của Phượng Vũ, nếu như không lấy được một đáp án hài lòng, chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Cho nên, suy tư chỉ chốc lát sau, rốt cuộc hắn nói ra nguyên nhân: "Người và một vị cố nhân của ta rất có quan hệ sâu xa. Kể từ khi mới gặp gỡ, ta liền cảm nhận được hơi thở của hắn ở tại trên người của người. Ta không biết, vị cố nhân đã bị phong ấn kia của ta và người là quan hệ như thế nào, nhưng ta không hy vọng người bị cuốn vào nguy hiểm."

Nghe tới mấy chữ "cố nhân bị phong ấn" thì trong chớp mắt hô hấp của Phượng Vũ ngưng lại một cái không thể nhận ra: nghe giọng điệu của hắn,

chẳng lẽ người này lại có giao tình với Luci? Nhưng, nếu quả thật có vị hảo hữu nhớ hẳn mãi không quên, hẳn là Luci đã tự nhắc tới với mình.

— tóm lại, vẫn như cũ gia hỏa này không biết là địch hay bạn, tương đối nguy hiểm! Nhất định phải nghĩ cách kiềm chế được hẳn!

Ngôn Ca Hành thấy rõ cuộc Phượng Vũ lộ vẻ xúc động, cho là nàng rất cuộc bị lời nói của mình đả động, lại đâu ngờ tới đúng là đả động được tới nàng nhưng mà là chú ý làm như thế nào đánh ngã hẳn!

Hắn vừa muốn lại nói thêm mấy câu gì đó, lại thấy Phượng Vũ chậm rãi đi tới bên cạnh hẳn, đầu hơi cúi xuống.

Tóc dài đen nhánh sông thẳng theo nàng nghiêng về một bên mà rút xuống đầu vai, có mấy sợi phất qua bên mặt Ngôn Ca Hành, mang theo mùi thơm cơ thể nhàn nhạt của riêng thiếu nữ, ngọt ngào mà hơi ngứa.

Cảnh tượng mập mờ này, làm nhịp tim Ngôn Ca Hành không hiểu sao đập nhanh hơn, cho tới khi nghe được câu hỏi sót lại của nàng: ". Là ai?"

Hắn không được tự nhiên xê dịch thân thể, thường ngày vẫn là yêu nghiệt khinh cuồng luôn trêu hoa ghẹo nguyệt, lúc này thần sắc lại lộ ra mấy phần quẫn bách. Vừa muốn nói chuyện, lại cảm thấy đầu óc một mảnh hồ đồ, ý thức không bị khống chế lâm vào hắc ám.

— hồng bét! Mùi thơm có vấn đề.

Khi hẳn ý thức được căn nguyên thì đã muộn.

Phượng Vũ đứng thẳng người, mặt không thay đổi nhìn hẳn té ở trên ghế không nhúc nhích, cổ tay ngọc khẽ nhắc lên, Diendanlequydon~ChieuNinh nguyên tố hệ "thổ" lập tức nghe lời dựa vào trên đùi đến ngang hông Ngôn Ca Hành. Nói như vậy, cho dù mê hương tan hết, hẳn khôi phục ý thức,

cũng sẽ bị siêu lượng nguyên tố hệ "thổ" nặng ngàn cân ép tới không thể động đậy.

Trước khi không có biết rõ người này và sự phụ là quan hệ như thế nào, trước tạm thời xử lý như vậy thôi. Chờ ngày mai xong chuyện, lại hỏi lại.

Sáng sớm, phòng nghị sự Hội Nguyên Lão.

Mặc dù được đặt tên là sảnh, trên thực tế cũng là mấy tòa nhà dính liền kề với một nhà hát lớn, phía sau lầu chính có một vườn hoa với nhiều loại hoa nở rộ, cung cấp chỗ nghỉ ngơi tản bộ cho các chính khách cao nhất quốc gia này dùng.

Buổi sáng sớm nay, từ trước đến giờ Đại Nguyên Lão Viên Tĩnh thích một mình tản bộ, bên cạnh hiếm khi lại có thêm một người. Trên mặt nam tử trung niên có một vết sẹo vạch từ con mắt trái kéo dài đến dưới cằm trông hết sức đáng sợ, chính là Ân Lang đoàn trưởng Tật Phong Lang.

Hai người sóng vai mà đi, mặc dù vẻ mặt tận lực làm ra dáng vẻ hờ hững, nhưng nếu đến gần lắng nghe, thì sẽ phát hiện giọng điệu của bọn họ rất quen thuộc, căn bản không giống như là bộ dạng mới vừa quen.

"Ha ha, cuối cùng đã tới một ngày này. Ân Lang, chờ lát nữa trong trận đấu, người và bọn thuộc hạ của người cần phải biểu hiện tốt một chút, cho thấy thực lực siêu cường của các người, để cho mọi người cũng tâm phục khẩu phục!" Viên Tĩnh dặn dò.

Hắn cùng với Tật Phong Lang âm thầm sớm có lui tới, một mặt hẳn lợi dụng chức quyền mở cửa dẫn đường cho bọn họ, mặt khác lại ra lệnh Ân Lang làm chút chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng cho mình, có thể nói là có qua có lại, hai bên cùng có lợi.

Chỉ là, theo thời gian lâu dài, người dám cãi lời của hắn càng ngày càng ít, Ân Lang lại từ từ sinh ra tâm tư tham chính, Viên Tĩnh liền dứt khoát lại

dùng sức kéo hẳn một phen. Đặc biệt mở đầu loại thị vệ, khiến Tật Phong Lang có thể danh chánh ngôn thuận gia nhập cơ cấu chính phủ.

Mặc dù sớm biết hôm nay là ngày mấy, Ân Lang vẫn còn có chút kích động. Một mặt vì rốt cuộc mình đạt tới mục đích mà mừng rỡ, nguyên nhân nhiều hơn, cũng là làm một mục tiêu to lớn hơn—— chờ mình thực sự trở thành tay trái tay phải Viên Tinh đặt ở trên mặt nổi, cộng thêm bí quyết Ngự Linh Sư tương trợ, hẳn tin tưởng không đến năm năm, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d mình nhất định có thể thay thế được Viên Tinh, trở thành lãnh tụ quốc gia chân chính! Đến lúc đó đầu tiên là thống nhất Bắc Minh Đại lục, tiếp theo là quét sạch ba đại lục khác, thành lập một siêu cấp đế quốc chưa từng có ở Tát Lan Ca, tuyệt đối không phải việc khó!

Hắn mỉm cười liếc Viên Tinh trong giọng điệu dạn dò vẫn không thay đổi cao cao tại thượng một cái, nhưng trong lòng thoáng qua một luồng sát ý: ngày mình giành được Triều Hoa đế quốc, cũng là ngày giỗ đi đến Hoàng Tuyền của lão đầu yêu thích cố làm ra vẻ này!

Dĩ nhiên, nghĩ thì nghĩ, trước khi đại sự chưa định, trước mặt Viên Tinh hẳn vẫn giả bộ một mực cung kính như cũ: "Ta có thể có ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào nguyên lão đại nhân dìu dắt vun trồng. Ta nhất định sẽ không cô phụ đại nhân kỳ vọng, thắng được trận tranh tài thật đẹp đẽ, phải chặn lại miệng những người khác."

"Ha ha, không tệ, chính là muốn lấy ra khí thế này!" Viên Tinh hài lòng nói: "Quan mới nhậm chức ba tầng lửa, chờ người chính thức trở thành thị vệ rồi, ta sẽ khiến người lập một công lớn, sau đó lập tức cất nhắc người làm thủ lĩnh thị vệ."

"Hả? Không biết là công lớn gì?"

Trong ánh mắt Viên Tĩnh thoáng lộ ra vẻ sáng khoái, mấy phần oán độc, từng chữ từng câu nói: "Tru diệt phản nghịch."

"Phản nghịch?" Ân Lang suy nghĩ một chút, hỏi: "Chẳng lẽ là có đầu mối tiểu tử trước đó vài ngày bị truy nã?"

"Hừ, tiểu tử kia không đáng để lo, người mà ta thật sự đang cố kỵ, là phụ thân hắn."

Ân Lang bừng tỉnh hiểu ra: "Ngài nói là Nhị nguyên lão Luật Chấn Thanh đi, nhưng theo ta được biết, hắn đã hoàn toàn ở trong lòng bàn tay của ngài. Giết và không giết, lại có cái gì khác nhau?"

"Người không hiểu cảm thụ của ta. Nói như thế, nếu như người và một đầu ma thú đấu hơn mười hiệp, hai bên vẫn bất phân thắng bại như cũ. Lúc này, đột nhiên người bắt được sơ hở dụ hắn vào trong lồng, người sẽ cảm thấy làm như vậy liền an toàn sao?"

"Dĩ nhiên sẽ không."

"Không sai, cho nên hiện tại ta phải làm là nhổ cỏ tận gốc. Lão bắt tử kia đấu với ta vài chục năm, một ngày không nhìn thấy đầu hắn rơi xuống đất, thì một ngày ta không được an bình!"

Cho dù là thủ lĩnh dong binh đoàn hàng năm cùng làm bạn với tử vong, cũng vì trong giọng nói Viên Tĩnh lộ ra sát cơ và ngoan tuyệt mà kinh hãi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Ngay sau đó, hắn lại có mấy phần dự cảm không ổn: đối phương nói thẳng không có che giấu tự nói với mình như thế, chẳng lẽ là muốn mượn tay của mình đi động Luật Chấn Thanh?

Quả nhiên, Viên Tĩnh nói lời kế tiếp, hoàn toàn xác nhận phỏng đoán của Ân Lang: "Chuyện này liền giao cho người đi làm. Đây là sau khi người hoàn toàn gia nhập vào ta, ta cho người cộc nhiệm vụ đầu tiên, ta hi vọng

người làm được lưu loát một chút, không nên để lại hậu hoạn sau đó. Nếu như có ngộ nhờ."

Viên Tĩnh cười cười, không có nói thêm cái gì nữa. Nhưng Ân Lang lại biết lời ngầm phía sau của hắn: nếu như có ngộ nhờ, ta cũng không giữ được người.

Nói cách khác, chuyện này thành công, Viên Tĩnh thu lợi lớn nhất, nếu thất bại, kẻ chịu tiếng xấu đúng là Ân Lang hắn.

Lặng lẽ mắng to người này ác độc ở trong lòng, Ân Lang hỏi: "Đại nhân, làm như vậy có không ổn hay không? Dù sao có không ít người cũng biết, ngài và ta có chỗ lui tới. Nếu ngài vừa bổ nhiệm ta làm thị vệ, thì Luật Chấn Thanh xảy ra chuyện, chỉ sợ bọn họ hơi chút suy tư, sẽ liền phát hiện then chốt trong đó."

"Hả? Điểm này người yên tâm." Viên Tĩnh đưa tay phất qua một đóa Đạt Lệ Hoa nở điểm lệ nhất trên đầu cành, tiếp hung hăng bóp vỡ nó!

Dịch hoa đỏ tươi nhiễm trong lòng bàn tay, rõ nét giống như là vết máu. Viên Tĩnh giống như là nhìn thấy máu kẻ địch, hưng phấn không thôi: "Hắn lấy được một thứ vốn không nên thuộc về hắn, đặc tội với người cả Tát Lan Ca tuyệt đối không thể đặc tội. Trong lúc mấu chốt này nếu hắn gặp chuyện không may, mọi người nhất định sẽ cho là hắn là bị vị nhân vật lớn kia giết chết. Coi như hoài nghi đến trên người ta, cũng tuyệt không dám lăm mồm. Bởi vì không ai dám đánh cuộc vạn nhất —— vạn nhất thật sự là vị nhân vật lớn kia ra tay, người của bọn họ đi điều tra cũng phải góp đi vào!"

"Đại nhân nói chính là vị kia? Lại lợi hại như vậy?" Ân Lang có chút không quá tin tưởng.

"Ha ha, cũng biết người sẽ hỏi, nói cho người biết cũng không sao —— Lão Bất Tử này đặc tội, là Quang Minh Thánh Điện."

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Liều Lĩnh Đánh Cuộc

Editor: ChieuNinh

Buổi tranh tài chọn lựa thị vệ Triều Hoa để quốc định sẵn vào mười giờ sáng thì bắt đầu.

Tại loại trường hợp chính thức này, nhóm thủ lĩnh Hội Nguyên Lão theo lẽ thường thì phải phát biểu diễn thuyết trước, khích lệ tinh thần mọi người.

Theo lệ, sau khi Đại nguyên lão Viên Tĩnh nói dứt lời, thân là Nghị nguyên lão Luật Chấn Thanh cũng sẽ nói vài câu. Nhưng hôm nay, mặc dù Luật Chấn Thanh cũng leo lên ngồi ở khán đài khách quý, nhưng vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần. Thỉnh thoảng hẩn mở mắt đưa tay lấy nước trà, liếc thấy Viên Tĩnh đứng ở giữa lễ đài đang thao thao bất tuyệt cổ động lòng người dù hết sức khống chế thì trên vẻ mặt vẫn sẽ xẹt qua mấy phần tức giận.

Các quan viên cao cấp có mặt sớm có nghe đồn đãi gần đây hai vị nguyên lão bất hoà, nhưng vẫn chỉ là suy đoán, không có bằng chứng gì. Hôm nay nhìn thấy một màn rõ ràng như vậy, trong lòng ngoài cảm thấy kỳ quái, cũng âm thầm quyết định sau này sẽ cung kính với Viên Tĩnh hơn một chút. Dù sao hẩn chính là không biến sắc liền chèn ép Luật Chấn Thanh có danh hiệu quật cường chính trực! Thủ đoạn cao minh, như vậy có thể thấy được rõ ràng.

Ôm loại tâm tư này, sau khi Viên Tĩnh kết thúc bài phát biểu, các quan viên phía sau chen lấn ra sức vỗ tay, so với trước kia thì tích cực hơn rất nhiều.

Bén nhạy nhận thấy được biến chuyển tế nhị của các quan viên, Viên Tĩnh hết sức hài lòng. Lại nghĩ đến không bao lâu nữa, lão già Luật Chấn Thanh này sẽ bị vùi vào trong đất, ông ta càng thêm mở cờ trong bụng, thậm chí hí hửng nói: "Hôm nay phía trước dự thi có Ân Lang đoàn trưởng Tật Phong Lang, Ân Lang đoàn trưởng không hơn ba mươi tuổi, tu vi cũng đã là trung cấp cấp sáu. Nếu như hãn có thể thuận lợi trúng tuyển thi vệ, như vậy tin tưởng không bao lâu nữa, Triều Hoa chúng ta sẽ có một vị thi vệ cao thủ có trung cấp mãi cấp xưa nay chưa từng có!"

Trong lời nói thiên vị hết sức rõ ràng, nhưng các quan viên lại thức thời không có lên tiếng, ngược lại tranh nhau phụ họa. Chỉ có số ít người lộ ra vẻ mặt xem thường.

Viên Tĩnh xuống đài, lập tức quan lại lễ nghi lên đài tuyên bố tranh tài bắt đầu. Theo mấy trận hời hợt tranh tài qua đi, người điều khiển chương trình rút cuộc đọc đến một tên tuổi làm cho người ta phấn chấn: "Trận đấu tiếp theo, là Phượng Vũ tiểu thư đến từ Tây Phong đại lục, đối chiến với Bạch Dũng của Tật Phong Lang."

Bạch Dũng ở trong Tật Phong Lang cũng coi như trong nhóm mười cao thủ đứng đầu. Lập tức thần kinh của không ít người cũng run lên, cảm thấy hứng thú mở to mắt chuẩn bị nhìn cho rõ ràng, xem "Bạch Lang" là bản lĩnh như thế nào. Nhưng sau khi Phượng Vũ hiện thân, sự chú ý của mọi người trong nháy mắt dời đến trên người nàng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Ân Lang vốn đang điều khí dưỡng thần, nhìn thấy nàng rồi thì trong mắt toát ra tham lam và khát vọng không kìm hãm được.

"Đây, đây không phải là thiếu nữ liên tục chiến đấu năm ngày chưa từng bị bại, cuối cùng ly kỳ biến mất kia sao? Thì ra nàng gọi là Phượng Vũ!"

"Hắc hắc, lần này có trò hay để nhìn! Phượng Vũ chống lại Bạch Lang, đến tột cùng là ai sẽ thắng?"

"Ta cảm thấy được là Phượng Vũ! Nàng là song hệ Ma Pháp Sư!"

"Bạch Lang thì thực chiến vô số, kinh nghiệm phong phú, ta cảm thấy được phần thắng của hắn lớn hơn chút!"

Khán giả vì biện luận tranh giành thắng bại đến miệng đắng lưỡi khô, bên này Bạch Dũng cũng sinh lòng cảnh giác. Hắn đương nhiên đã nghe nói qua sự tích Phượng Vũ chiến thắng bất bại liên tiếp, đã từng muốn đi khiêu chiến, nhưng bởi vì lo lắng sau khi bại trận rồi thì mất thể diện mà do dự hủy bỏ quyết định. Không ngờ, hôm nay ở trên lôi đài vẫn không thể tránh khỏi oan gia ngõ hẹp.

"Phượng tiểu thư, mời." Bạch Dũng trịnh trọng thủ thế xin mời với nàng, âm thầm vận lực vừa muốn nghênh chiến, lại nghe được một giọng nói quen thuộc chận lại nói: "Bạch Dũng, người lui ra trước, trận chiến này để cho ta tới."

"Đoàn trưởng?!" Quay đầu nhìn lại, thấy chủ nhân của giọng nói quả nhiên là Ân Lang, mặt Bạch Dũng nhất thời đỏ lên: "Đoàn trưởng, mặc dù thực lực của nàng không tầm thường, cũng chưa chắc ta nhất định sẽ phải bại bởi nàng!"

Hắn cho rằng, đoàn trưởng cho là mình tài nghệ không bằng người ta mới ra mặt để cho hắn lui ra. Điều này làm cho hắn cảm thấy hết sức khuất nhục.

Nào ngờ, Ân Lang căn bản không nghĩ tới những thứ này. Hắn phát hiện hơi thở Ngự Linh Sư từ trên người Phượng Vũ, một lòng chỉ muốn đào sâu thêm. Mắt thấy Phượng Vũ hiện thân, làm sao còn có thể nhẫn nại được.

Thấy Bạch Dũng còn muốn cãi lại, Ân Lang không nhịn được nói: "Lui ra!"

". Dạ, đoàn trưởng."

Dưới đài, người điều khiển chương trình cuối cùng từ trong giật mình phục hồi tinh thần lại, khổ sở nói: "Ân Lang các hạ, thứ tự so tài đều đã sớm quyết định xong rồi, ngài phải ở đợi ở trận thứ mười bảy mới lên đài, thế này không phù hợp với quy củ. Kính xin ngài ——"

Từ cái nhìn tràn ngập cảnh cáo thoáng qua của Ân Lang, người điều khiển chương trình nhất thời xuất mồ hôi lạnh cả người, không nói ra miệng được hai chữ "đi xuống", cũng thức thời nuốt về trong bụng.

Viên Tinh thấy hành động của Ân Lang thì trực tiếp nhú chặt mày, muốn hô ngừng, nhưng thay đổi suy nghĩ lại nghĩ đến: đại khái bọn vũ phu thô bỉ này chính là như vậy, có cao thủ liền muốn khiêu chiến. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Mình tội gì vì chút chuyện nhỏ này mà xung đột với thủ hạ, liền tùy hỷ thôi.

Mắt thấy phía chính phủ cũng chấp nhận, khán giả nhất thời càng thêm kích động: "Tiểu cô nương này thật đúng là không đơn giản, Ân Lang cũng tự thân xuất mã!"

"Ài, lần này không có gì thấp thỏm, nhất định là Ân Lang thắng lợi. Dù sao thực lực của hắn cũng coi như là số một số hai ở Triều Hoa, mặc dù tiểu cô nương kia lợi hại, nhưng nói cho cùng, gừng càng già càng cay."

"Nói không chừng sẽ có bất ngờ thì sao đây?"

"Ta cá 100 tinh thạch, tuyệt đối sẽ không!"

.....

Mọi người nghị luận âm ỉ, hai người đương sự lại không để ý chút nào. Phượng Vũ vẫn thong dong như cũ, mặt ngoài Ân Lang vẫn bình tĩnh, nhịp tim cũng đang khê gia tốc —— giáp mặt với bí tịch có thể thay đổi trời đất, bất luận là kẻ nào cũng sẽ thì cũng sẽ sóng lòng sôi sục.

Trấn định lại, hắn cố làm như bình tĩnh mở miệng nói: "Phượng Vũ tiểu thư, ta rất ngạc nhiên vì sao người còn nhỏ tuổi có thể có thực lực như vậy."

"Không có quan hệ gì với người." Phượng Vũ quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói. Từ lần đầu tiên nhìn thấy, nàng liền chán ghét nam nhân rõ ràng mặt âm trầm vẫn còn muốn giả bộ như ánh mặt trời này.

"Có liên quan —— bởi vì, ta muốn lấy được nó."

Ân Lang nhỏ giọng, chỉ để cho Phượng Vũ nghe thấy: "Nguồn gốc thực lực của người, tất cả đều là dựa vào bí tịch Ngự Linh Sư chứ gì? Nếu như người chịu dốc lòng tu hành, chờ thực lực đạt tới cấp Bá tước, thậm chí cấp Hoàng giả khi trở ra đi lại trong thiên hạ, tự nhiên ta không làm gì được người. Nhưng bây giờ, người chỉ có trung cấp cấp năm, còn ta lại là trung cấp cấp sáu, người tuyệt đối không thắng được ta. Nếu như thức thời, thì ngoan ngoãn giao bí tịch ra đây, ta sẽ từ bi để người một cái mạng, chỉ phế bỏ tu vi của người."

Tật Phong Lang uy hiếp, từ trước đến giờ làm vô số người nghe tin đã sợ mất mật. Nhưng Phượng Vũ nghe xong, chỉ lấy một loại ánh mắt nhìn người ngu ngốc mà nhìn hắn: "Đây là không có tự tin thủ thắng cho nên muốn dùng ngôn ngữ đe dọa sao? Thật là khổ cực người biên soạn lời nói này rồi."

Không thể phủ nhận, khi từ trong miệng đối phương nghe được bốn chữ bí tịch Ngự Linh thì có trong một nháy mắt tim Phượng Vũ đập rộn lên, nhưng chợt bình tĩnh lại. Nàng sớm có giác ngộ sẽ bị người nhận ra, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy mà thôi. Lại không biết, làm thế nào mà hắn phát hiện được?

Ân Lang cũng không trông cậy vào nàng thật sự sẽ theo lời mà giao ra bí tịch, tiếp tục nói: "Tiểu nha đầu, không cần mạnh miệng. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Đại khái người không biết đi, ngày hôm

qua ngay khi người ra một chiêu kia thì có một người si mê truyền thuyết Ngự Linh Sư, vì thế sưu tập rất nhiều tư liệu cổ tịch vừa vắn ở bên cạnh người. Mặc dù ngay sau đó người lập tức bỏ chạy, thế nhưng hẳn đã nhận ra chiêu thức của người."

Thì ra là như vậy. Phượng Vũ nhún vai một cái, lấy lui làm tiến nói: "Người nói đúng, vậy là được rồi. Nhưng mà nếu là bí tịch, đương nhiên ta sẽ không dễ dàng giao ra đây."

Ân Lang vốn tưởng rằng còn phải bỏ ra một phen công phu môi lưỡi lại thấy Phượng Vũ liền sáng khoái thừa nhận như vậy, trong lúc nhất thời ngược lại chần chừ: bí tịch thật ở trên người tiểu nha đầu vừa nói liền thừa nhận này?

Nhưng lại thay đổi ý nghĩ không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hẳn lại bỏ đi bản khoản: "Hiện tại liền giao ra đây, người còn có thể bớt một chút đau khổ. Chờ thêm một chút, ta lại không sao, chỉ sợ người chịu không nổi."

"Lại có thể ở trên lôi đài lấy được quan tâm của kẻ địch, thật là làm cho ta được sung ái mà lo sợ." Phượng Vũ giễu cợt nói: "Không cần khiêu chiến kiên nhẫn của ta và người xem nữa, người đã nắm chắc như vậy, cũng nhanh nhanh ra tay đi."

"Hừ! Tiểu nha đầu thật tưởng rằng rằng nhanh sắc bén, đáng tiếc ở trước mặt lực lượng, những trò bịp bợm này căn bản không dùng được!"

Ân Lang hít thở thật sâu, vốn là gương mặt có màu đồng đột nhiên biến thành màu tím, toàn thân cao thấp cũng theo đó xông ra từng luồng Đấu Khí màu tím, im lặng tản ra uy hiếp.

"Không biết trời cao đất rộng!"

Ân Lang điên cuồng hét lên một tiếng, quyền phong mang theo khí thể Đấu Khí nặng nề, đánh thẳng tới Phượng Vũ!

Cảnh giới cao cấp, quả nhiên không tẻ. Một quyền này của Ân Lang rất mạnh rất cương trực, không có bất kỳ kỹ xảo hoa hòe nào, chỉ là lực lượng thuần túy, chỉ vì như thế, mới càng lúc càng khó khăn.

Mắt thấy quả đấm đánh tới trước mặt, Phượng Vũ không có gắng gượng đi đón, nhanh chóng hội tụ thổ nguyên tố ở phía trước thân thể, đồng thời nhanh chóng lao đi lui về phía sau.

Bùm!

Một tiếng vang thật lớn, bức tường đất cản trở bị Ân Lang một quyền đánh trúng mà nát bầy, hóa giải hơn phân nửa Đấu Khí. Phần nhỏ còn sót lại từ xa đánh đến trên người Phượng Vũ, bị nàng thuận thế lui về phía sau hóa giải đi.

Nhưng không đợi Phượng Vũ lui về phía sau đứng vững gót chân, Ân Lang lại thêm một quyền theo sát mà lên. Lần này Đấu Khí còn phải mãnh liệt hơn lúc trước!

Thân thể còn chưa chạm mặt đất, không cách nào mượn lực lui nữa, Phượng Vũ chỉ có thể lấy công làm thủ: "Phượng Hỏa Thiên —— diệt!"

Trong cơ thể, Chu Tước Linh hội tụ Hỏa Nguyên Tố tinh túy nhất trong thiên địa, chợt trào ra từ trong thân thể, hóa thành ngọn lửa ùn ùn kéo đến, lấy tư thế hủy thiên diệt địa đánh tới Ân Lang!

Đối mặt với thế công, Ân Lang không những không có vẻ sợ hãi chút nào, ngược lại lộ ra vẻ mừng như điên: "Hỏa Linh thuần túy như vậy, chỉ có Ngự Linh Sư mới có thể sử dụng! Tiểu tử kia nói không sai, trên người người quả nhiên có bí tịch Ngự Linh Sư!"

Dưới sự vui mừng, Ân Lang quên hạ thấp giọng, hết sức lớn tiếng kêu ra. Cũng may lửa mạnh hừng hực, cản nuốt phần lớn tiếng nói. Nhưng vẫn có đôi câu vài lời thoát ra, rơi vào trong tai người có lòng.

"Ngự Linh Sư. ? Chẳng lẽ bí tịch Thánh Tế tư để cho ta bí mật tìm kiếm, cũng ở trên người nàng?" Trong đám người, có một người dùng áo choàng thuần trắng trùm từ đầu đến chân, nhỏ giọng lẩm bẩm không thể nghe thấy.

Cuộc chiến trên đài, hai người tuyệt đối không ngờ rằng khi nói chuyện lại bị người khác nghe được. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Ân Lang chuyển quyền thành chưởng, liên tiếp bổ lửa mạnh làm hai, thở nhẹ nói: "Không tệ! Còn cường hãn hơn ta mong đợi. Nếu để ta có được lực lượng này, là có thể xưng bá thiên hạ!"

"Xưng bá thiên hạ?" Phượng Vũ không nghĩ tới người này lại có khát vọng xa như vậy, nhất thời chỉ cảm thấy vừa buồn cười lại hoang đường: so với một người chỉ vừa nghe nói mơ hồ liền có ý nghĩ khuếch tán đến nhất thống bốn đại lục, còn người một lòng chỉ muốn tu luyện như mình thật là rất xin lỗi bí tịch Ngự Linh!

Không kịp suy nghĩ nhiều, Ân Lang đã hung hãn phát động Huyết Linh thuật, ngưng tụ tất cả Đấu Khí và máu huyết toàn thân, không tiếc hao tổn thực lực, cũng đang muốn một lần hành động liền bắt Phượng Vũ lại.

Về đủ loại tin đồn phương pháp tinh thông Ngự Linh Sư hẳn nghe đã quá nhiều. Mặc dù bây giờ thực lực của Phượng Vũ còn thua kém hẳn một cấp, nhưng vẫn không thể phớt lờ, tốt nhất đánh nhanh thắng nhanh. Nếu không con vịt đến miệng cũng bay mất, vậy phải khóc với ai đây?

"Không xong!" Mắt thấy đối phương giống với tên đội trưởng ngày hôm qua, thân thể đột nhiên tăng vọt, thậm chí xé rách y phục, bắp thịt đột nhiên hiện ra kết thành hình dáng mà nhân loại tuyệt đối không có khả năng có được, diện mạo cũng biến thành dữ tợn không chịu nổi. Phượng Vũ lập tức hiểu được, người này đang thi chiêu triển tà thuật ngày hôm qua để có thể nhanh chóng tăng thực lực lên!

Thực lực tên đội trưởng vốn thấp hơn nàng, nhưng sau khi thi triển tà thuật rồi thì thực lực lại đột nhiên tăng lên tới mức khiến cho nàng không thể không vận dụng Ngự Linh thuật mới có thể tự vệ. Hiện tại thực lực Ân Lang cơ bản cao hơn nàng, lực lượng mà tăng lên nữa, thì quả thật không thể tưởng tượng!

—— nên làm cái gì bây giờ? Nàng làm sao mới chống đỡ được đây?

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Theo Bồn Tọa Đi Quang Minh Thành

Editor: ChieuNinh

Mắt thấy hai tay của mình nổi lên gân xanh, móng tay cũng biến thành như móng vuốt bén nhọn, Ân Lang thoáng lộ ra nụ cười vẻ dữ tợn mà hả hê, ngay cả đau đớn khổng lồ trong cơ thể bởi vì máu huyết cấp tốc chuyển hóa thành lực lượng mang tới, hình như cũng giảm bớt rất nhiều.

"Chịu chết đi ——"

Quả đấm của Ân Lang phồng to lên như cái đầu lân nữa đánh úp về phía Phượng Vũ. Đấu khí quanh quần ở giữa cánh tay cũng tới mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào so với lúc trước! Khí thế càng thêm chưa từng có từ trước đến nay, Hoàn Tảo Thiên Quân, ánh sáng đốt cháy mãnh liệt thậm chí đâm vào người ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Thấy thế, mọi người đang ở dưới đài đều cất tiếng hô kinh ngạc. Cho dù là ai đều nhìn thấy được, một quyền này là Ân Lang dùng hết toàn lực, mặc dù không biết vì sao hăn đột nhiên xuống tay nặng như vậy, nhưng rõ ràng, Phượng Vũ nhất định không phải là đối thủ của hăn.

Tất cả mọi người ngừng thở, gắt gao nhìn chăm chú vào trên đài, chờ đợi một kết quả theo dự đoán.

Nhưng, trước khi quả đấm của Ân Lang còn chưa đánh trúng Phượng Vũ, trên đài đột nhiên cát bụi bay lên. Cát bay đá chạy ùn ùn kéo đến từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn che đậy tầm mắt mọi người, không ai có thể nhìn rõ xem trên đài rốt cuộc xảy ra chuyện nữa gì.

— chẳng lẽ Phượng Vũ muốn lợi dụng bão cát che đậy để chạy trốn? Nhưng ở trước mặt Đấu Khí bài sơn đảo hải của Ân Lang, nàng thoát được sao?

Mọi người ôm nghi vấn trong lòng, dùng sức mở to hai mắt muốn nhìn đến kết quả cuối cùng, nhưng bụi mịn mù, ngăn cách ánh mắt tò mò của mọi người.

Trong bụi mù, Ân Lang thấy cát đá đột nhiên nổi lên, cũng cho là Phượng Vũ là muốn mượn cơ hội bỏ chạy, không cưỡng nổi đặc ý cười dài nói: "Đừng tưởng rằng dùng chút mảnh khóc nhỏ đùa bỡn là có thể trốn thoát được!"

Trả lời hần, là giọng nói lạnh lùng của Phượng Vũ: "Ai nói ta muốn chạy?"

Lời còn chưa dứt, một ngọn lửa nóng thuần túy dâng lên từ trong lòng bàn tay Phượng Vũ, thẳng tắp bay tới Ân Lang.

Cùng so sánh với biển lửa ùn ùn kéo đến lúc trước, chút ngọn lửa này quả thật là nhỏ đến thương cảm, nhưng màu sắc của nó cũng không tươi sáng đỏ tươi, giống như một chút tinh hoa được hái từ cốt lõi nhất của ánh mặt trời, mới có thể hồng đến xán lạn như thế.

Ngọn lửa nho nhỏ trực tiếp đón lấy quả đấm của Ân Lang, chỉ đổi được một tiếng cười lạnh khinh thường của hần: thật là chuyện cười, chỉ bằng vào vật nhỏ này mà muốn đối phó hần? Diendanlequydon~ChieuNinh Một khi ngọn lửa đến gần cũng sẽ bị Đấu Khí hộ thân văng ra!

Chỉ ở trong chớp mắt, ngọn lửa đùng vào quả đấm của Ân Lang, lại không có thể giống như hần mong muốn bị Đấu Khí chắn thành tro bụi, mà lúc ấy đột nhiên nhập vào trong cơ thể hần.

— chưa từng nghe nói pháp thuật Hỏa Hệ có thể trực tiếp công kích được trong cơ thể con người, đây là yêu thuật gì?

Nghi vấn mới vừa quay một vòng ở trong lòng Ân Lang, hần lập tức phát giác biến hóa: bắt đầu từ địa phương bị ngọn lửa xâm nhập, cảm giác đau đớn bén nhọn đột nhiên bộc phát, thời gian ngắn ngủn trong một cái hô hấp, cảm giác đau đớn liền lan tràn toàn thân!

Lúc này, trường quyền của hần đã cách chớp mũi của Phượng Vũ chỉ còn kém một chút. Nhưng chính là khoảng cách rất nhỏ giống như hạt cải này, lại giống như hố to trùng điệp, hần dùng hết toàn lực lại cũng đánh không tới được nửa phần! Cảm giác đau đớn bén nhọn trong cơ thể giống như từng sợi dây thừng vô hình, mạnh mẽ mẽ mẽ trói toàn thân cao thấp của hần, thân thể không bị khống chế giống như không còn thuộc về mình nữa!

Hần không biết đây là lần đầu Phượng Vũ thử sử dụng một chiêu thức nào đó trên bí tịch Ngự Linh, lợi dụng ngọn lửa xâm nhập thân thể con người, đốt đứt đoạn kinh mạch huyết khí trong cơ thể kẻ địch, đoạn tuyệt sức sống của chúng. Mà sử dụng Thổ Hệ pháp thuật, chỉ là vì ngăn trở tầm mắt mọi người, không để cho bọn họ nhìn được chiêu thức bản thân mà thôi.

Đối với tất cả Ân Lang không biết chút nào, chỉ có thể tuyệt vọng nghĩ ở trong lòng: yêu thuật! Nhất định là yêu thuật!

Ân Lang yếu ớt gào thét, còn muốn liều mạng thử một lần nữa, lại cảm giác thân thể nhẹ bẫng, hai chân lại cứ như vậy mà rời khỏi mặt đất. Hần không hiểu cúi đầu, lại thấy Phượng Vũ cũng là vẻ mặt khiếp sợ nhìn chăm chú vào phía trên bầu trời.

Bầu trời, có cái gì?

Ân Lang ngẩng đầu nghi ngờ, lại chỉ nghe được một cơn gió lớn thổi qua, chỉ một thoáng nâng lên bụi đất che khuất bầu trời.

Diendanlequydon~ChieuNinh Phía sau cát vàng cuồn cuộn, mơ hồ nhìn thấy một bóng người cao lớn khoát áo trắng như tuyết. Hắn mở to mắt còn muốn nhìn lại rõ ràng chút, cát vàng càng ngày càng dày đặc lại hoàn toàn che chắn hai mắt của hắn.

Phượng Vũ cũng nhìn thấy rất rõ ràng: ngay một khắc khi nàng sắp lấy tính mạng Ân Lang kia, một bóng người cao lớn đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung, đưa tay hư hư vờ nhấc, Ân Lang lại vì vậy mà được kéo lên không trung, bay đi về phía phương hướng của hắn.

Chỉ một cái nhấc tay nhẹ nhàng hời hợt như thế, người tới nhất định là cao thủ không thể nghi ngờ! Nhưng lúc trước mình lại không cảm nhận được hơi thở của hắn chút nào, vậy tu vi của hắn phải kinh khủng bậc nào đây?!

"Người là ai?" Phượng Vũ cảnh giác quát hỏi.

Người tới không nói gì.

"Giả câm vờ điếc?" Phượng Vũ cười lạnh. Nàng chú ý tới, nam tử đang ra tay trước đó từng khống chế bão cát điên cuồng, thậm chí còn lan đến gần thính phòng, để cho mọi người cũng bị vây hãm ở trong gió cát, không mở mắt ra được, tự nhiên cũng sẽ không thấy rõ tình hình trên đài.

Mà người này làm như vậy, không thể nghi ngờ là không muốn bại lộ hành tung!

"Người là đồng đảng của hắn?"

Nghe nói như thế, cuối cùng nam tử chậm rãi mở miệng, giọng nói lạnh lạnh, lại mang theo vẻ cao cao tại thượng trời sanh, giống như chúng sanh đều là con kiến hôi dưới chân hắn, không xứng với để cho hắn nhìn nhiều: "Không phải."

"Hả? Vậy tại sao người muốn cứu hẳn?"

"Bốn tọa muốn xác nhận một chuyện, người này là nhân chứng rất quan trọng."

Lời của nam tử rơi vào trong tai Ân Lang, quả thật còn êm tai hơn so với tiếng nhạc tiên đệp nhất trên đời. Hẳn lập tức liên tục không ngừng nói: "Chỉ cần các hạ giúp ta trừ khử tiểu nha đầu này, ta nhất định biết gì cũng sẽ nói hết không giấu diếm."

Làm lính đánh thuê nhiều năm như vậy, hẳn mua bán dĩ nhiên không bị hạn chế trong hộ vệ và hộ giá, cũng đã từng âm thầm làm không ít chuyện không thể lộ ra ánh sáng. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Hẳn hoàn toàn cho là nam tử thần bí này tới đây là vì một khách hàng cũ nào đó, kết quả mới vừa nói xong, liền nhận được thoáng nhìn lạnh lùng của nam tử thần bí: "Người thật lắm chuyện, bốn tọa còn chưa có hỏi tới người!"

Theo lời nói lạnh lẽo của nam tử thần bí, tiếp theo quanh người hẳn tản mát ra một trận uy áp vô hình. Phượng Vũ hoảng sợ phát hiện tu vi của người ấy hẳn là thượng giai cấp sáu! Ước chừng cao hơn chính mình một cảnh giới!

Bị nam tử thần bí không cố kỵ chút nào phóng ra uy áp cao cấp, chẳng những Ân Lang đứng mũi chịu sào rãng run cầm cập nói không ra lời, ngay cả Phượng Vũ có Tinh Thần lực đủ biến thái cũng lão đảo muốn ngã, liền mạng bóp bàn tay của mình, mới không đến nỗi để cho hai chân của mình thuận theo nhũn ra ngã xuống đất không dậy nổi.

Phượng Vũ cắn răng nói: "Chuyện người muốn xác nhận, có phải có liên quan tới ta hay không?"

Lần này nam tử cũng không có trách cứ, ngược lại thoáng kinh ngạc nói: "Không tệ, người rất thông minh."

Lấy được xác nhận, trái tim Phượng Vũ thẳng tắp hạ xuống: chẳng lẽ người này là kẻ thù của Luci? Truy theo mùi vị của Ban Tư tìm tới mình?

"Bốn tọa hỏi người, bí tịch Ngự Linh của người từ đâu mà có? Mấy tháng trước, vì sao người phải sát hại tế ti Cam Ma La ở Tu Tháp?"

Cam Ma La!

Nghe một cái tên đã lâu, rốt cuộc Phượng Vũ bừng tỉnh hiểu ra: "Người là người của Quang Minh thần điện!"

Bão cát thổi tới cả vùng đất vẫn luôn thổi từng trận từng trận như cũ, nhưng thế đi của cát vàng trên bầu trời lại có chỗ hòa hoãn. Xuyên thấu qua bão cát, Phượng Vũ thấy đối phương vén vành nón áo choàng lên, lộ ra khuôn mặt anh tuấn đường cong bén nhọn, đường nét như điêu khắc, vẻ mặt nhìn như lạnh nhạt bình thản, lại kì thực cao cao tại thượng không ai bì nổi.

Không biết tại sao, Phượng Vũ cảm giác khuôn mặt này vô cùng quen thuộc, thậm chí còn có mấy phần cảm giác thân thiết. Nhưng nàng tin chắc, mình chưa từng gặp qua người này!

"Bốn tọa, là Quang Minh Chi Tử."

Theo hần nhẹ nhàng phun ra những lời này, tim Phượng Vũ nhất thời té xuống đáy cốc: tình huống xấu nhất, rốt cuộc xảy ra.

Nhưng nhận mệnh chưa bao giờ là bản tính của Phượng Vũ. Hồi tưởng câu hỏi mới vừa rồi của hần, đột nhiên hai mắt Phượng Vũ tỏa sáng: hần chỉ hỏi mình chuyện bí tịch và giết chết Cam Ma La, lại không có hỏi tới Ma Quân, có lẽ, hần cũng không biết quan hệ của mình và Luci!

Ý thức được điểm này, Phượng Vũ quyết định đánh cuộc một cái: "Cam Ma La giết chết một người bạn vong niên của ta, còn muốn xuống tay với

bằng hữu của ta, ta tự vệ giết người, làm sai chỗ nào?"

Giọng điệu của nàng không tốt lắm, Quang Minh Chi Tử lại không có tức giận, ngược lại thấu hiểu gật gật đầu: "Cam Ma La làm việc cực đoan tàn nhẫn, vận khí không tốt chết ở dưới tay của người cũng không có gì kì lạ. Như vậy, bí tịch Ngự Linh của người lại từ đâu mà đến?"

"Ta không có bí tịch."

Ngay sau đó Quang Minh Chi Tử đưa ánh mắt về phía Ân Lang. Còn không đợi hắn đặt câu hỏi, Ân Lang liền cố nén khổ sở vượt lên trước mở miệng nói: "Nàng dùng là đúng là chiêu thức Ngự Linh Sư. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Ngày hôm qua nàng dùng một chiêu giết chết một thuộc hạ của ta, lúc ấy ở chỗ đó có một người nghiên cứu tinh túy của Ngự Linh Sư, là người ấy nói cho ta biết. Vốn ta còn có chút hoài nghi, nhưng mới vừa rồi đối chiến với nàng, bản thân ta đã lãnh giáo, nàng đúng là Ngự Linh Sư! Ma Pháp Sư bình thường căn bản sẽ không có lực công kích cường hãn đó."

Hắn vốn cho là mình sáng khoái làm chứng, Quang Minh Chi Tử ít nhiều sẽ đối xử với mình khá hơn một chút, nhưng đối phương vẫn không có buông lỏng kiềm chế đối với hắn như cũ, chỉ chuyển mắt nhìn về phía Phượng Vũ: "Trở thành Ngự Linh Sư, lại là chuyện vinh quang nhất Tát Lan Ca, tiểu thư cần gì phải phủ nhận?"

Đã đến tình cảnh này rồi, phủ nhận nữa cũng không còn ý tứ. Phượng Vũ trấn định nói: ". Thật sự ta không có bí tịch, là Chu Tước Hòa Linh dạy cách thức cho ta."

Trận chiến mới vừa rồi hắn là toàn bộ đã rơi vào trong mắt đối phương, Phượng Vũ tin tưởng hắn nhất định nhìn ra được mình phải có Chu Tước Linh. Không bằng trước đây chuyện này tới trên người Chu Tước, lại nhìn xem phản ứng của hắn thế nào.

Quang Minh Chi Tử khẽ nhắm mắt, tựa như đang trầm tư. Chỉ chốc lát sau, hần bỗng nhiên nhìn thẳng Phượng Vũ: "Đã như vậy, kính xin tiểu thư theo bốn tọa đến Quang Minh thành một chuyến, ở trước mặt Thánh Tế tư đại nhân, giải thích rõ chuyện này."

"Mới vừa rồi ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao?"

"Sự tình liên quan trọng đại, tốt hơn tiểu thư nên đi theo bốn tọa mới được."

Thật ra thì Phượng Vũ cũng biết, thừa nhận giết chết tế ti Quang Minh Thánh thành phái ra, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình. Giải thích này nọ, chỉ là lời khách khí mà thôi. Chờ đi đến Quang Minh thành, nhất định là có nhà tù và roi da chờ đợi mình.

Nàng dĩ nhiên sẽ không ngồi chờ chết: "Ta không rãnh."

"Người nói là còn phải tử thí với hần sao?"

Chẳng biết từ lúc nào trong tay Quang Minh Chi Tử nhiều thêm một trường tiên toàn thân đen nhánh, cũng không thấy hần động tác như thế nào, liền cách không hung hăng đánh tới dưới chân Ân Lang. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Ngọn roi lập tức giống như có ý thức mà cuốn lấy cổ Ân Lang, chỉ nghe mấy tiếng khanh khách xương cốt vỡ vụn, đầu Ân Lang liền dễ dàng nghiêng qua một bên mà lúc còn sống lúc tuyệt đối không có khả năng làm được góc độ đó, trong miệng hé mở còn muốn cầu xin tha thứ, đầu lưỡi trực tiếp rú xuống, hần là đã bị mất mạng!

Mặc dù mình cũng không có ý định bỏ qua cho người biết được bí mật này, nhưng thấy Quang Minh Chi Tử không hề có điềm báo trước mà động thủ giết người như thế, trong lòng Phượng Vũ vẫn rét run. Nàng rõ ràng, đây là phương pháp đối phương giết gà dọa khỉ có hơn phân nửa là cho nàng xem.

Quả nhiên, một kích thành công, Quang Minh Chi Tử cũng không thu hồi trường tiên nói: "Chuyện đã kết, tiểu thư hẳn là rảnh rồi rồi chứ? Ngoài ra, bốn tọa bình sinh hận nhất là người lễ mà lễ mễ ăn ở hai lòng, hi vọng người không phải là thứ người như thế."

NGŨ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Cuộc Chiến Vượt Cấp

Editor: ChieuNinh

Nói xong lời nói hàm chứa một nửa uy hiếp, Quang Minh Chi Tử mới chậm rãi phản ứng kịp: chẳng lẽ không phải mình đang làm chuyện vốn mình ghét nhất?

Nếu như lúc trước gặp phải loại tình huống này, hẳn khẳng định không nói hai lời trực tiếp bắt nghi phạm về Quang Minh thành rồi lại nói. Nhưng hôm nay lại cho nha đầu này cơ hội nhiều lần. Hẳn không cách nào ức chế kích động và yêu thương ở trong tận trái tim, giống như nàng vốn không phải là nghi phạm mình đuổi bắt, mà phải là trân bảo mình tỉ mỉ che chở, trân trọng nâng ở trong lòng bàn tay.

Đây hoàn toàn trái ngược với phong cách hành sự của hẳn.

Tại sao? Chẳng lẽ là bởi vì lúc mới gặp gỡ không hiểu sao trong lòng lại lướt qua sự rung động sao?

Quang Minh Chi Tử lạnh như băng phân tích tình cảm của mình, nhưng cho dù như thế nào cũng nghĩ không thông tại sao lại có hảo cảm khó hiểu và thương tiếc với Phượng Vũ.

Thánh giáo từ xưa có qui định, phạm là người ở Quang Minh thành có được thần chức, đến nhân viên thần chức bình thường, từ Quang Minh Chi Tử hay thậm chí là Thánh Tế tư đều không được lấy vợ, nhưng lại ngầm cho phép bọn họ có người tình của mình. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nửa sư phụ vừa là dưỡng phụ của hẳn, hiện tại đảm nhiệm

Thánh Tế tư lại cũng có ước chừng bảy người tình, rất nhiều cánh vệ phía dưới căn bản cũng có người tình riêng.

Chỉ có hãn là dị biệt, hãn không có trí nhớ của từ trước sáu năm trước, nhưng từ sáu năm trước sau khi đi vào thánh điện, vẫn chưa bao giờ từng có tư tâm hay có suy nghĩ gì đối với bất kỳ nữ nhân nào. Vì thế, Quang Minh thành thậm chí có lời đồn đãi nói, hãn yêu thích nam phong, thực tế là luyện sủng của Thánh Tế tư. (gay)

—— chẳng lẽ, tim của hãn đập nhanh là xuất xứ từ vừa thấy đã yêu đối với tiêu nha đầu này?

Ánh mắt dò xét đảo qua từng tắc trên khuôn mặt hoàn mỹ và tư thái của Phượng Vũ, ngay sau đó Quang Minh Chi Tử hủy bỏ ý nghĩ của mình: hãn đối với nàng không có bất kỳ kích động và đòi hỏi nào, chỉ có muốn sủng ái nàng, che chở nàng. Phần tâm tình này quyết không phải là tình yêu, ngược lại giống như là. tình thân?

Đối mặt với danh từ đột nhiên xuất hiện trong đầu, Quang Minh Chi Tử không khỏi nhú nhú mày.

Thấy đối phương nhìn mình chăm chăm, im lặng thật lâu, Phượng Vũ còn tưởng rằng Quang Minh Chi Tử đang dùng ánh mắt làm uy hiếp không tiếng động.

Từ khi bắt đầu nhìn thấy người này, nàng cũng không ôm hi vọng có thể bỏ qua. Mặc dù mắt thấy cái chết của Ân Lang, nàng cũng không sợ, lấy ra song kiếm Chu Tước Như Ngọc đỏ tươi, nàng ngửa đầu nói: "Ta không cho là ta giết chết tên cặn bã kia là sai, cho nên ta tuyệt đối sẽ không trở về với người tiếp nhận cái thẩm phán chó má gì đó."

Lời của nàng khiến cho Quang Minh Chi Tử tạm thời vút sang một bên tâm tư nghĩ mãi không xong: hãn quản khí gió như thế nào, trước tiên thu phục nha đầu này rồi lại nói!

Phượng Vũ vẫn lưu ý vẻ mặt của hắn nhìn thấy trong mắt hắn dâng lên sát khí, quyết định thật nhanh phát động tấn công trước. Sâu trong cơ thể linh lực Chu Tước lấy tốc độ điên cuồng xông ra từ song kiếm, thân kiếm theo sự huy động của Phượng Vũ, ánh sáng hóa thành trăng non nửa cong như đỏ thẫm, lấy tốc độ nhanh như tia chớp đánh tới Quang Minh Chi Tử!

Phượng Vũ rõ ràng, đối phương ước chừng cao hơn nàng một cảnh giới, nàng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của người này. Trận chiến này, chỉ có lợi dụng tốc độ tạm thời áp chế đối phương, lại mượn cơ hội bỏ chạy!

Đổi thành những người khác, hơn phân nửa tránh không khỏi chiêu phát động công kích khoảng cách gần này. Nhưng thân hình Quang Minh Chi Tử lại giống như quỷ mị, trong phút chốc nửa khom người né tránh hồng mang sắp chém qua ngang thân thể hắn, đột nhiên di chuyển, dựa vào thân pháp kỳ diệu, tránh được một kích này.

Thấy thế, Phượng Vũ nhíu mày: "Thế nào lại như vậy đây?"

Nàng đột nhiên múa thanh kiếm, ngăn lại đường lui bốn phía của Quang Minh Chi Tử. Linh khí tinh tú cường đại thuận theo phát ra, trong nháy mắt liền đan vào thành tấm lưới ánh sáng đỏ rực mắt thường có thể thấy được, vây Quang Minh Chi Tử tới gió thổi không lọt.

Nàng từng dùng chiêu thuật tương tự giải quyết qua ba ba của Tiểu Đoàn tử. Nhưng đầu óc Quang Minh Chi Tử hiển nhiên càng thêm linh hoạt hơn Thủy Ma thú, ánh mắt càng thêm sắc bén. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nhưng thấy đầu vai hắn hơi lỏng, chân dài hơi cong, lại bắt được sơ hở của lưới ánh sáng, xảo quyết tìm góc độ từ bên trên bật khỏi lưới ánh sáng.

Phượng Vũ tâm niệm vừa động, linh quang chặt chẽ dây dưa đan vào rồi rít bay múa quanh thành một cột sáng không lồ. Tiếp theo nàng trở tay

một kiếm, lại một đạo linh lực mạnh mẽ bay đi, hung hăng đánh vào phần đuôi cột sáng, cả hai nhanh chóng hòa làm một thể, tốc độ nhanh hơn, thẳng tắp đánh lên phía trên của Quang Minh Chi Tử!

Lực lượng mạnh mẽ, mạnh mẽ đung vào người, chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa. Mặc dù là ở ban ngày, nhưng bạch quang hai người phát ra vẫn chói mắt như cũ. Giữa không trung giống như là dâng lên mô hình mặt trời nhỏ thứ hai, chỉ một thoáng xua tan cát bụi nặng nề che mắt mọi người.

Một kích thành công, Phượng Vũ cũng không có dừng tay ngay, điều khiển song kiếm trong tay gần như điên cuồng hấp thu linh lực trong cơ thể, phóng lực lượng cuộn cuộn không dứt về phía đối thủ. Nàng rất rõ ràng thượng giai là lực lượng đáng sợ bậc nào, tuyệt đối không dám khinh thường.

Liên tiếp công kích kéo dài lâu chừng một khắc, khi kinh mạch của Phượng Vũ không đủ sức để chịu đựng siêu gánh nặng vận hành mang đến đảm nhiệm cực lớn thì nàng thở hổn hển dừng tay. Nhịn xuống đau đớn quanh thân y hết kim đâm, ngửa đầu kiểm tra tình thế đối thủ xem như thế nào.

Mất đi lực lượng va chạm, ánh sáng dần dần ảm đạm xuống, hóa thành mảnh vụn lá tả rơi xuống, giống như lông vũ bay tán loạn. Trong lòng vũ như tuyết bay đầy trời, một bóng dáng cao lớn như ẩn như hiện.

——lực lượng vô hình có thể chất, làm sao lại ngưng kết thành mảnh vụn?

Phượng Vũ theo bản năng đón nhận một khối mảnh vụn, ngay sau đó phát hiện đây là một loại chất liệu vải cực kỳ sự mềm dẻo, nhìn qua có mấy phần cực kì quen mắt, giống như là ——

"Có thể đánh tan áo choàng hộ thân của ta, không tệ."

Mảnh vụn tan hết, mất đi áo choàng che chắn, thân hình cao lớn kiện tráng của Quang Minh Chi Tử không hề che đậy hiển lộ ra ở giữa không trung. Dây cột tóc cũng bị cắt đứt vào lúc mới vừa rồi, mái tóc dài đen óng tán lác trên đầu vai, nhưng cũng không có vẻ nhu nhược, ngược lại làm cho hãn quý khí lại có thêm mấy phần tính hung hãn xâm lược. Trải qua luân phiên công kích mới vừa rồi, thậm chí ngay cả hô hấp hãn cũng không có nửa phần rối loạn, vẫn giống như dạo chơi trong sân vắng, cao quý thông dong như cũ.

— mới vừa rồi gần như là hết toàn lực công kích, cũng chỉ phá hỏng áo choàng của hãn? Đây chính là chênh lệch cự ly một cảnh giới sao?!

Phượng Vũ cũng không biết, nếu như đôi thành Ma Pháp Sư bình thường lại khiêu chiến vượt cấp, sợ rằng ngay khi phát ra lần công kích đầu tiên thì đã bị Quang Minh Chi Tử tiêu diệt rồi.

Nhưng cho dù tu hành Ngự Linh pháp quyết, thực lực chênh lệch vẫn là khoảng cách không thể vượt qua. Phượng Vũ hiểu, ở trước mặt trên cao cấp, trên thực tế nàng và Ma Pháp Sư bình thường chỉ khác nhau là năm mươi bước và một trăm bước, đơn giản có thể chống đỡ thêm một lát mà thôi.

Nhưng, chẳng lẽ vì vậy mà nhận thua, khoanh tay chịu trói sao? Quyết không!

Phượng Vũ âm thầm cắn chặt hàm răng. Lúc này, trong không gian vang lên giọng nói lo lắng của Vân Thâm Lam: "Chủ nhân, trước kéo ra cự ly với hãn! Ta lại toàn lực mang theo ngài phá vòng vây!"

— đây cũng là biện pháp tốt!

Hai mắt Phượng Vũ tỏa sáng, liền gặp phải đôi mắt Quang Minh Chi Tử thâm thúy không thể nắm lấy như có vẻ quan sát quét tới: "Nếu như đơn độc một mình, có lẽ người còn có cơ hội chạy trốn.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhưng bốn tọa đã điều tra qua, ở trong Đô thành này người còn có hai vị bằng hữu. Nếu như người không quan tâm bọn họ mà nói, cũng có thể bỏ đi cho xong — dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là tốc độ của người nhanh hơn được bốn tọa."

—— hèn hạ!

Nghe uy hiếp trắng trợn như thế, Phượng Vũ hô hấp cứng lại, hung hăng trừng mắt về phía Quang Minh Chi Tử, đối phương lại như không có chuyện gì xảy ra, không mang theo bất kỳ biểu lộ gì nhìn lại nàng. Vốn là chiến đấu kịch liệt, vì vậy mà ngưng lại quý dị.

Lúc này, Phượng Vũ và Quang Minh Chi Tử đều đã không còn chia nhau thi triển pháp thuật Thổ Hệ làm mờ mắt người khác. Theo cát bụi dần dần trở lại bình thường, người ở dưới đài rất nhanh phát hiện dị trạng trên đài, rối rít kinh hô lên: "Ân Lang —— Ân Lang lại có thể chết? !"

"Là ai giết hãn rồi?! Là Phượng Vũ hay là gia hỏa đột nhiên xuất hiện này?"

"Thoạt nhìn hãn thật là mạnh! Uy áp trên người còn kinh khủng hơn Ân Lang và Phượng Vũ!"

Còn Viên Tinh ngồi ở trên khán đài lại là vạn lần không ngờ tới, lúc bụi mù giải tán rồi lại nhìn thấy là một màn Ân Lang bị giết này, tay bỗng nhiên nhấn một cái, lúc này kéo đổ mâm đựng trái cây và thức uống trước mặt. Không để ý tới người hầu Lang Tịch kêu lên liên tiếp tiến lại gần dọn dẹp trường bào của mình, hãn ngoan lệ ra lệnh: "Phái vệ binh đế quốc, bắt lấy hai người trên đài! Không thể để cho bọn họ chạy trốn!"

Nói xong, ông ta lại hung hăng dẫm một quyền ở trên bàn. Minh mất bao nhiêu tâm huyết mới nuôi ra một con ác lang, còn chưa có phát huy công hiệu quan trọng nhất của hãn, vậy mà lại chết như vậy! Làm sao hãn có thể bỏ qua!

Mệnh lệnh này khiến cho mọi người luống cuống tay chân một trận. Trong kinh ngạc, người giám thị Luật Chấn Thanh cũng bắt đầu không yên lòng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Trên khán đài, có người chú ý đến này một màn, không biến sắc cầm lên trái cây vẫn không động tới cắn một cái. Một thân hình núp ở chỗ tối nhìn thấy tín hiệu, lập tức xuyên qua đám người ồn ào, lạng lẽ áp sát tới Luật Chấn Thanh.

Mà Luật Cung Thương cũng cải trang giả dạng, đặt mình trong đám người thấy rõ giằng co trên đài, gấp đến độ xoay quanh: "Tên kia là ai? Sẽ không phải là sát thủ bí mật của Hội Nguyên Lão đi!"

So với Luật Cung Thương quan tâm sẽ bị loạn, Mạnh Nguyên Phủ tỉnh táo hơn nhiều: "Nếu như Hội Nguyên Lão phát hiện hành động của chúng ta, thứ nhất khẳng định đối phó với người trước. Người xem, người của chúng ta vẫn ẩn nấp ở trong đám người như cũ, không hề có gì khác thường —— trời! Bọn họ hành động trước rồi!"

Chú ý tới cộc ngầm dưới sự an bài của người ủng hộ Luật Chấn Thanh trước đó đã ở hành động, Luật Cung Thương đầu tiên là sửng sờ, ngay sau đó phản ứng kịp: bọn họ trước đó đã nói chờ đợi lúc dạ tiệc gây ra hỗn loạn động thủ lần nữa. Nhưng bây giờ có người chế tạo hỗn loạn trước một bước, thừa dịp cơ hội lực chú ý của Viên Tĩnh đều đặt ở trên đài, vừa lúc có thể cứu phụ thân!

Mừng như điên mới vừa trào lên trong lòng, Luật Cung Thương lại cả kinh: dẫn đi lực chú ý của Viên Tĩnh lại là Phượng Vũ! Nếu như nàng bị Viên Tĩnh bắt đi, hoặc là bị nam nhân thần bí đó tổn thương, làm sao mà hãn chịu nổi?!

"Tiểu Thương, còn không mau đi trợ giúp bọn họ!" Mạnh Nguyên Phủ thấy Luật Cung Thương vẫn còn ngơ ngác đứng đó, muốn kéo hãn đi, lại bị

hắn giật mình tránh thoát như điện giật: "Phượng Vũ còn đang ở đây!"

Tình cảm đối với Phượng Vũ, Mạnh Nguyên Phủ còn lâu mới sâu sắc như Luật Cung Thương, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d cho nên giờ phút này vẻ mặt chỉ khẽ nhúc nhích, ngay sau đó tỉnh táo lại: "Lấy bản lĩnh của Phượng Vũ, ta tin tưởng cho dù là binh lính đế quốc cũng không bắt được nàng. Việc cấp bách là cứu bá phụ, đây chính là thời cơ tốt khó có được! Chẳng lẽ người muốn trơ mắt nhìn Viên Tinh vô sỉ giam lỏng bá phụ lần nữa?"

". Dĩ nhiên không!" Vừa là người thâm mến, vừa là cha ruột, Luật Cung Thương tình thế khó xử. Trên lý trí hẳn thừa nhận lời nói Mạnh Nguyên Phủ có lý, nhưng về tình cảm, hẳn lại vụn vụn không muốn bỏ lại Phượng Vũ không để ý tới. Nhưng một người không thể chia ra làm hai, làm sao hẳn có thể đồng thời cứu trợ Phượng Vũ và phụ thân?

"Đừng suy nghĩ nhiều, người chỉ là quan tâm sẽ bị loạn. Tu vi của Phượng Vũ khá cao, lấy tu vi của người coi như đi qua cũng giúp không được nàng bao nhiêu. Nhưng bên này thì khác, chúng ta liên thủ, nhất định có thể giải quyết mấy tên khốn kiếp giám thị phụ thân người!"

Lời này giống như quả cân cuối cùng, cây cân lập tức nghiêng về phía tình thân. Luật Cung Thương cắn răng nói: "Được, ta nghe Mạnh đại ca."

"Đi nhanh đi!"

Hai người chạy đi theo hướng khán đài, trên lôi đài, Quang Minh Chi Tử chậm rãi giơ lên trường tiên mới vừa rời vẫn chưa động, nhìn thẳng Phượng Vũ nói: "Không cần khiêu chiến kiên nhẫn của bốn tọa nữa, thu hồi món đồ chơi trong tay người, đi cùng bốn tọa!"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Yêu Nghiệt Cường Bức Đẩy Bằng Sơn

Editor: ChieuNinh

"Năm mơ!" Sắc mặt Phượng Vũ trầm xuống, không chút nào yếu thế trừng mắt về phía Quang Minh Chi Tử.

Thật ra thì lúc mới vừa rồi, nàng đã chú ý tới đám người Luật Cung Thương dưới đài đang hội hợp hướng tới khán đài, hơn nữa cũng đoán được dụng ý của bọn hắn. Một khi Luật Chấn Thanh thoát hiểm, nàng tin tưởng coi như mình thoát thân, Quang Minh Chi Tử cũng sẽ không tùy tiện động thủ với Luật Cung Thương, dù sao Tiểu Thương không phải là bình dân bình thường.

Thậm chí nàng đã nghĩ xong làm sao khiến cho Vân Thâm Lam ngoài ý muốn xuất hiện, làm cho cục diện càng thêm hỗn loạn, mình mới nhân cơ hội tốt chuẩn đi.

Nhưng Quang Minh Chi Tử không nên dùng giọng điệu xem thường nói chuyện với nàng như thế.

Thực lực tạm không bằng người thì thế nào? Nàng trời sanh nông nghênh, vạn vạn không cho phép có người cao cao tại thượng đối với nàng!

—— Chu Tước, xin cho ta mượn lực lượng, không có cất giữ chút nào, hết toàn lực!

Đôi tay giơ kiếm, vượt qua trước mắt, nàng yên lặng nói ở trong lòng.

Cảm nhận được chiến ý (ý chí chiến đấu) của nàng vì bị miệt thị mà phần nô, vốn Chu Tước còn muốn khuyên can liền thu hồi lời nói muốn ngăn cản lại, chỉ nói: "Dạ, chủ nhân."

Quang Minh Chi Tử không chút ngoài ý muốn nhìn đến thiên hạ dưới chân mặt đầy quật cường cầm kiếm mà đứng đó, chẳng những không có ý tứ dừng tay, linh lực quanh thân còn quanh quẩn xông ra từng trận. Hào quang màu đỏ tươi ánh lên đôi mắt đen láy của nàng, áo đen cánh tay trắng nõn, làm cho cả người nàng giống như đặt mình trong ngọn lửa, đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông. Đôi mắt hơi phiếm hồng, ẩn chứa trong đó là kiên định càng thêm đoạt lòng người.

Hết thảy mọi thứ, đều làm cho hãn không tự chủ được mà nhớ tới Phượng Đế bất tử đứng vững vàng ngàn năm mà ý chí không đổi của bọn nó trong truyền thuyết, lấy dũng khí vô thượng dẫn thân vào trong lửa mạnh, Dục Hỏa Trùng Sinh, sáng lập kỳ tích một lần lại một lần.

Trái tim của hãn, lại vì vậy mà sinh ra kiêu ngạo mừng rỡ, thậm chí tự hào cho dũng khí của nàng, từ đó cũng có quang vinh.

Hãn theo bản năng ẩn lên ngực —— có cái gì đó không đúng, rất không thích hợp, làm sao hãn có thể sẽ có loại phản ứng này? Trước kia nếu như đối thủ như vậy, ở trong mắt của hãn không khác nào là tên hề không biết tự lượng sức mình nhảy lên. Nhưng hôm nay, hãn lại vì dũng khí của nàng mà kiêu ngạo.

—— Phượng Vũ, đến tột cùng ngươi là người nào? Có thể nhiều loạn tinh thần của ta nhiều lần. Ta nhất định phải chế phục ngươi, mới hỏi cho kỹ càng ra nhẽ!

Trong mắt Quang Minh Chi Tử đột nhiên hiện vẻ tàn khốc, cổ tay giương lên, trường tiên màu đen xé rách không khí, mang theo tiếng rít bén nhọn nhắm thẳng vào đầu Phượng Vũ mà đánh tới. Dien*dan*le*quy*don

ChieuNinh Trên tay kèm theo Đấu Khí cường đại vô hình trung giống như ngọn núi nhỏ, ép tới thân thể Phượng Vũ quả thật không thể nhúc nhích.

Cũng may pháp thuật của nàng không chịu ảnh hưởng, Hỏa Long rõ ràng càng tráng kiện hơn vừa rồi lao nhanh ra, nhưng không có đón lấy trường tiên bay tới ngay trước mặt, mà là liều mạng đánh thẳng tới trước ngực Quang Minh Chi Tử!

Luật Cung Thương đã bước một chân lên khán đài lòng có cảm giác nên mạnh mẽ quay đầu lại, vừa vặn thấy một màn này, không khỏi thất thanh: nhìn dáng vẻ này, Phượng Vũ hẳn là hạ quyết tâm, liều mạng mình bị trọng thương cũng phải đánh trả Quang Minh Chi Tử!

Giờ khắc này, hẳn hận không được dẹp sạch trở ngại hai bên, bay nhanh tới đỡ trường tiên cho nàng. Nhưng —— làm sao mới tới kịp!

Hỏa Long tuy là đi sau, tốc độ lại nhanh hơn trường tiên mấy phần, Quang Minh Chi Tử đã né tránh không kịp. Trong chớp mắt, hai bên công kích đã khó khăn lắm mới đến được trước mặt đối thủ.

Mắt thấy trường tiên liền muốn hung hăng cuốn lên thân thể mình, vẫn vô lực tránh né như cũ, trên mặt Phượng Vũ không những không có vẻ sợ hãi chút nào, ngược lại lộ ra mấy phần hưng phấn —— đợi đến một giây kế tiếp, Hỏa Long của mình cũng mạnh mẽ đánh lên ngực của Quang Minh Chi Tử!

Nàng cười nhạt nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn sắp tới. Nhưng trường tiên mới vừa chạm lên vạt áo của nàng, liền bị thứ gì đó đánh ngược trở lại, tiếp theo, nàng nghe được một giọng nói lo âu: "Tất cả dừng tay cho ta!"

Giọng nói kia rất quen thuộc, trong giọng nói lại không có cợt nhả lòe loẹt thường ngày, mà là mang theo chút nặng nề. Phượng Vũ không khỏi kỳ quái bật thốt lên: "Nam nhân áo lót?" Vì sao hẳn lại tới đây?

Vừa mở mắt nhìn, quả nhiên là Ngôn Ca Hành!

Chẳng biết lúc nào hãn cũng bay lên giữa không trung, chỉ bấm tay thủ ấn, trong lòng bàn tay trào ra cột sáng màu bạc phát sau mà đến trước, hung hăng đánh vào giữa đầu Hỏa Long của Phượng Vũ, liên tiếp va chạm làm Hỏa Long tan tác một nửa. Cho dù là như thế, sức lực còn sót lại vẫn đánh vào trên người Quang Minh Chi Tử, nhưng vẫn làm cho hãn chậm lại, thân hình liên tiếp lui về phía sau mấy bước, khoe miệng cũng không chịu khống chế chảy xuống một dòng đỏ thẫm.

Bởi vì căn nguyên lực lượng Chu Tước được ngưng tụ thành từ tinh hoa thuần túy nhất thiên địa, một khi toàn lực thi triển, Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh quả nhiên không giống bình thường, có thể đánh cho người cao hơn Phượng Vũ một cảnh giới nhếch nhác đến vậy. Chỉ tiếc thất bại trong gang tấc!

Phượng Vũ cả giận nói: "Nam nhân áo lót, người quản chuyện không liên quan tới mình làm gì?" Nếu như không có hãn làm rối, Quang Minh Chi Tử ít nhất phải bị đánh đi nửa cái mạng!

Nghe được biệt danh "rất khác biệt", Ngôn Ca Hành suýt nữa rơi từ trên trời xuống đất nói: "Ta nói tiểu thư, ta cũng có giúp lòng tốt người có được không?"

Lúc này, Phượng Vũ mới chú ý tới, bảo bối Nguyệt Cầm chưa từng rời tay đang quấn ở trên roi dài. Có lẽ, mới vừa rời chính là nó đỡ một kích cho mình.

Nhưng cơn giận của Phượng Vũ vẫn còn đó không giảm như cũ. Nàng vừa muốn nói chuyện, lại nghe Ngôn Ca Hành nói: "Muốn ta không lo chuyện bao đồng, các người nhất định sẽ hối hận."

"Hối hận?" Quang Minh Chi Tử lau đi máu tươi trên khoe môi. Mặc dù Ngôn Ca Hành đã cứu giúp, thế nhưng hãn lại không có nửa phần ý tứ cảm

kích: "Vì sao hối hận?"

"Bởi vì các người đang làm một chuyện sai lầm thật lớn." Một hành động hóa đi thể công của hai người, sắc mặt Ngôn Ca Hành có chút tái nhợt nói: "Thủ túc tương tàn, chẳng lẽ không phải là chuyện sai lầm?"

—— thủ túc tương tàn?

Phượng Vũ đang chuẩn bị chỉ trích Ngôn Ca Hành thì hô hấp cứng lại, khó có thể tin nhìn về phía Quang Minh Chi Tử: cái mặt lạnh quý khí này, nhân vật phiền phức một lòng chỉ muốn bắt mình, chẳng lẽ sẽ là ca ca thất lạc đã lâu của nàng, Phượng Tường?

Mà Quang Minh Chi Tử cũng là mắt lộ ra hoài nghi.

Thấy thế, Ngôn Ca Hành giương tay áo lên, một quả cầu ánh sáng khổng lồ hình tròn nhất thời cùng bao vây ba người lại: "Đây là pháp thuật cách âm, người bên ngoài sẽ không nghe được chúng ta nói chuyện, các người có nghi vấn gì thì nói mau đi."

"Nên nói phải là người chứ." Phượng Vũ giống như là lần đầu tiên gặp mặt mà quan sát Ngôn Ca Hành. Rõ ràng vẫn là người đó tóc bạch kim đến eo, gương mặt yêu nghiệt, quần áo hoa mỹ, xinh đẹp động lòng người còn đẹp mắt hơn nữ nhân, nhưng cũng giống như là có chỗ nào đó không giống nhau. Đúng rồi, là vẻ mặt của hắn, không còn giống như ra vẻ phô trương nữa, mà là vô cùng thận trọng.

"Ta sao? Được rồi, vậy thì để ta nói trước đi." Ngôn Ca Hành vuốt vuốt áo khoác màu tím trơn bóng ở ngang eo, mắt phượng chuyển một cái, nhìn về phía Quang Minh Chi Tử.

"Quang Minh Chi Tử các hạ, vào sáu năm trước người được dưỡng phụ Thánh Tế tư dẫn vào Thần điện. Bởi vì thân thủ trác tuyệt và phong cách trầm ổn, rất nhanh được hắn chỉ định làm Quang Minh Chi Tử, cũng chính

là người thừa kế Thánh Tế tư kế nhiệm tiếp theo, lại được gọi là Quang Minh Thái Tử."

"Dĩ nhiên, đây chỉ là cách nói của dượng phụ người. Trên thực tế ngay từ trước lúc hãn 'nhật' được người bị mất đi trí nhớ, dẫn người vào Quang Minh thành, cũng đã quyết định xong tương lai của người. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Mà bởi vì người đến, bổ khuyết vào ghế thái tử vị Quang Minh thành đã trống gần sáu mươi năm, tạo thành chấn động thế lực trong thành. Người càng bị thế lực khắp nơi coi là cái đinh trong mắt đâm trong thịt, thậm chí có người vu tội người là nam sủng người khác, dựa vào nhan sắc lấy được cái vị trí kia."

"Mặc dù người dựa vào thủ đoạn thiết huyết chấn nhiếp thu phục không ít người, nhưng bọn hãn cũng chỉ là phục tùng ngoài mặt nhưng tâm không phục. Mà trong âm thầm, người thường xuyên sẽ vì trí nhớ trống rỗng sáu năm trước mà khổ não. Cho nên, cuộc sống của người ở trong thành thực tế cũng không dễ vượt qua. —— Ta nói đúng không, các hạ?"

Về mặt Quang Minh Chi Tử không thay đổi, chỉ lạnh lùng nói: "Đơn phương nói bậy nói bạ!"

Nhưng tay cầm trường tiên của hãn cũng không tự giác mà dùng sức, đốt ngón tay càng vì vậy mà trắng bệch nổi bực. Cho thấy trong lòng hãn đang dao động, chỉ có lực lượng mới có thể làm cho hãn an tâm.

Đối mặt với chỉ trích của hãn, Ngôn Ca Hành không ngần ngại chút nào cong cong mắt: "Đúng và không đúng, vốn không liên quan với người khác. Người cho là ta là nói bậy, vậy thì coi như là ta đang nói bậy."

Nhanh nhẹn xoay người, hãn ngó về phía Phượng Vũ, tiếc nuối lắc đầu một cái: "Từ xưa có câu nói là hồng nhan nhiều bạc mệnh. Phượng Vũ tiểu thư, mặc dù người không tính là bạc mệnh, nhưng cũng đủ nhấp nhô. Người vốn có thể làm đại tiểu thư không buồn không lo, cũng vào sáu năm

trước bởi vì trong nhà xảy ra biến cố lớn, phụ mẫu đều mất, ca ca duy nhất không rõ tung tích, không thể không ăn nhờ ở đậu, chịu hết hành hạ."

"Hơn nửa năm trước, người là một người bình thường không thể tu hành trong một đêm thông suốt trở thành người nổi bật trong tu sĩ, tiến triển cực nhanh, làm người ta ghen hòng nhìn trôn trối. Như thế cũng coi là khổ tận cam lai. Chỉ là, làm ta hoang mang không hiểu chút nào là, vì sao người không ở lại quê quán để chấn hưng thật tốt nhánh chính nhất mạch Phụng gia này, ngược lại rời khỏi nước nhà, hồi hải ngược xuôi. Nếu như nói là vì tu hành, người lại cự tuyệt Linh Chân học viện Tu Tháp để quốc giữ lại; nếu như nói là vì mạo hiểm, người lại vừa tới Triều Hoa liền quyết định là người ra mặt. Đủ loại hành vi, làm cho người ta nhìn không thấu."

"Chỉ là, nếu như hành động khác thường này liên hệ tới vị cố nhân kia của ta từng quậy đến long trời lở đất, nên cũng không kỳ quái."

Nói xong, Ngôn Ca Hành ý vị sâu xa liếc nhìn Phụng Vũ một cái.

Phụng Vũ lạnh nhạt nói: "Thế nào, trên đời có người nào quy định nói nữ nhân nên ở nhà, không thể chạy khắp nơi sao? Ta trời sanh thích chạy nơi nơi, thích lo chuyện bao đồng, có liên quan gì tới người?"

Mặc dù đánh trả trở về lời nói của Ngôn Ca Hành, nàng lại âm thầm giật mình: rốt cuộc đối phương có ý đồ gì, lại có thể điều tra quá khứ của nàng tỉ mỉ đến như vậy, thậm chí còn mơ hồ chạm tới tồn tại của Luci!

Mà nghe được Phụng Vũ gặp phải long đong, trong lòng của Quang Minh Chi Tử lại xẹt qua sự thương tiếc lần nữa, trên mặt lại như không có chuyện gì xảy ra nói: "Ít nói nhảm, nói ra mục đích của người."

"Chẳng lẽ mới vừa rồi các người không có nghe được sao?" Ngôn Ca Hành vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Chẳng lẽ các người không có chú ý tới, bước ngoặt cuộc đời của các người xảy ra đều là ở sáu năm trước sao? ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Phụng gia

Lam Phong, hai vợ chồng Tộc trưởng vào sáu năm trước không hiểu sao bị ám sát, hung thủ đến nay không có sa lưới. Đồng thời Trưởng tử của bọn họ lại càng ly kỳ mất tích, thứ nữ vì vậy mà phụ thuộc thân thích sống qua ngày."

"Người nói là, ta chính là Trưởng tử mất tích kia? Vu khống, có gì làm chứng?" Không thể phủ nhận, mới gặp gỡ Phượng Vũ, cùng với vừa nghe được mấy chữ Phượng gia Lam Phong thì lòng hẳn đều có cảm giác, hoặc thương tiếc, hoặc tức giận. Nhưng, chỉ dựa vào chút cảm xúc dao động này, có thể chứng minh cái gì?

"Người muốn chứng cứ sao?" Ngôn Ca Hành lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, thời điểm thừa dịp hai người còn đang bị choáng váng hoa mắt, hẳn đột nhiên ra tay, đã hung hăng ——giật ra trường bào Quang Minh Chi Tử.

"Người làm cái gì?" Lộ ra bả vai, Quang Minh Chi Tử xanh mặt hỏi.

"Tìm chứng cứ đó." Ngôn Ca Hành đúng lý hợp tình hùng hồn nói: "Nhanh nhanh phối hợp đi, cởi quần áo cho ta."

"Người ——"

"Ta cái gì ta, muốn chứng cứ thì nhanh cởi!"

.....

Phượng Vũ khoanh tay đứng nhìn biểu cảm có chút vi diệu: một màn này thấy thế nào thì cũng giống yêu nghiệt cường bức đẩy băng sơn. Chỉ là tại sao nàng muốn thờ ơ quan sát loại cảnh tượng mờ ảo cấm dưới mười tám tuổi này?

Ngôn Ca Hành giống như người hết sức am hiểu "quần áo". Quang Minh Chi Tử còn chưa có nặng tay phản kháng, áo liền bị hất lột sạch sẽ, trường bào xếp đồng ở bên hông, lộ ra lồng ngực và lưng.

Phượng Vũ còn chưa từng "thẳng thắn gặp nhau" với đấng mày râu như thế, không khỏi có chút không được tự nhiên. Vừa muốn quay đầu ra, khóe mắt lại quét đến một đồ án quen thuộc. Đây đúng là

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Hung Thủ Mờ Áo

Editor: ChieuNinh

Ngực trái Quang Minh Chi Tử rõ ràng có một hình xăm Phi Phượng màu đỏ thắm lớn cỡ lòng bàn tay, lông Phượng như mũ quan, móng vuốt giương cao, giống như đang nghênh cổ cất tiếng. Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện đồ án hình xăm giống như đúc với vòng tai trử vật của Phượng Vũ!

Hoa văn này, chính là kí hiệu riêng biệt của Phượng gia, hơn nữa hình như chỉ có chi trưởng Phượng gia mới có tư cách có được. Lúc trước vẫn còn ở Lam Phong trấn thì Phượng Vũ chưa bao giờ thấy qua ở chi thứ hai nơi đó.

— người này. Thật là ca ca sao?

Liên tưởng đến cảm giác thân thiết vô cớ xông lên vào lần đầu tiên liếc thấy, hơn nữa hiện tại đã thấy được kí hiệu, Phượng Vũ đã tin bảy tám phần. Lại nhất thời không biết nên làm phản ứng gì mới phải, quen biết nhau? Thử dò xét? Hay cứ để cho Ngôn Ca Hành nói rõ nguyên nhân?

Quang Minh Chi Tử bắt được một cái tay Ngôn Ca Hành đang chọt chọt trước ngực hắn: "Người, biết lai lịch hình xăm này?"

"Chẳng lẽ người không phát hiện, trên lỗ tai nàng cũng có một đồ án giống vậy sao?"

Theo ngón tay Ngôn Ca Hành chỉ, ánh mắt Quang Minh Chi Tử giống như ngưng kết lại, giằng co ở bông tai nho nhỏ trên vành tai của Phượng

Vũ, thật lâu cũng chưa từng dời mắt. Vẻ mặt cũng biến hóa không chừng, cuối cùng, hần trầm giọng hỏi: "Làm sao người biết ta có hình xăm?"

"Thật sự phải nói sao? Được rồi, ta thừa nhận, ta từng lạng lẽ nhìn lên qua người tắm."

". Nói thật ra!" Quang Minh Chi Tử bị tên vô lại này trả lời mà hung hăng ghen họng một cái.

Đùa giỡn khốc ca thành công, Ngôn Ca Hành thấy đủ liền thu, thức thời nói: "Được rồi được rồi, thật ra thì ta thật tò mò đối với Quang Minh Thánh điện, đã lén lút làm chút điều tra, trong lúc vô tình đào được vài chuyện thú vị, không nhịn được muốn chia sẻ với người trong cuộc. Không hơn."

— quá thật đơn giản như vậy sao?

Phượng Vũ và Quang Minh Chi Tử liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra hai chữ "không tin" từ trong mắt đối phương.

Lập tức, Ngôn Ca Hành liền đã mở ra đề tài: "Chẳng lẽ các người không muốn biết chân tướng trận biến cố trước kia sao?"

Biết rõ hần đang dời đi chú ý, Phượng Vũ cũng chỉ có nhận. Nếu như Quang Minh Chi Tử thật sự là ca ca của nàng, như vậy tất nhiên phải làm rõ ràng năm đó đến tột cùng chuyện gì xảy ra: "Cái này người cũng biết?"

"Dĩ nhiên ~ ta ngao du Tát Lan Ca nhiều năm, gần như tất cả thế gia bí ẩn của bốn đại lục không muốn người biết, ta cũng biết hết không sai biệt lắm." Ngôn Ca Hành nở nụ cười tà ác cười một tiếng: "Sáu năm trước khi ta biết được Quang Minh Thánh Điện đưa ra thái tử bị mất đi trí nhớ, Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh tự nhiên không nhịn được lòng hiếu kỳ, muốn biết vì sao Thánh Tế tư lại sẽ tiến cử hần tới kế vị. Thậm chí không tiếc vì thế mà gặp phải lời đồn đãi con riêng thậm chí là nam sủng."

Nghe tới những từ ngữ có tính chất ô nhục kia, ánh mắt Quang Minh Chi Tử trầm xuống, chưa phát tác, Phượng Vũ liền trấn an vỗ vỗ cánh tay của hắn. Động tác rất nhỏ lại kỳ diệu hóa giải cơn giận của hắn lập tức, làm vẻ mặt hắn hơi có vẻ nhu hòa.

Trước khi hai người chưa ý thức được, thì thiên tính huyết thống đã làm bọn họ lặng lẽ đến gần nhau.

Ngôn Ca Hành thu hết một màn này vào mắt, trên mặt xẹt qua vẻ nghiên ngẫm, trong miệng tiếp tục nói: "Ta bỏ ra số tiền lớn mua bức họa của các hạ, lại phái người đi điều tra Thánh Tế tư gặp gỡ được người ở nơi nào, lại phát hiện kết quả hết sức thú vị: vào trước khi các hạ xuất hiện tại Quang Minh thành, không có người nào thấy Thánh Tế tư chung đụng với người. Thậm chí ngay cả tâm phúc của hắn, cũng sau khi người vào thành rồi, mới biết sự tồn tại của người. Mà đầu mỗi trước đó, bởi vì cắt đứt quá sạch sẽ, không cần suy tư thì cũng có thể suy đoán, nhất định là có người cố ý xóa sạch những đầu mối này."

"Tại sao muốn xóa đi đây? Nếu như các hạ thật sự là tư chất tốt nhất, tiềm lực vô hạn, ưu tú đến nỗi khiến cho lão nhân kia vừa thấy mặt đã nhận định người thừa kế không phải người thì không còn ai khác, vậy tại sao không thoải mái hào phóng chiêu cáo thiên hạ đây? Như vậy có thể thấy được, chuyện này tất có ẩn tình. Nên làm cho ta càng thêm tò mò tiếp tục tìm hiểu."

"Cũng may cõi đời này không có tường nào gió không lọt qua được. Mặc dù phải mất rất nhiều trắc trở, ta vẫn đào ra được một chút manh mối, đưa chúng nó đặt chung một chỗ, cuối cùng ta đem hai người vốn không liên quan gắn lại với nhau."

"Phượng Tường, thiên tài kinh hồng vừa xuất hiện ở Lam Phong trấn, còn chưa hoàn toàn bộc lộ tài năng, liền ly kỳ mất tích. Quang Minh Chi Tử, Thánh Tế tư đột nhiên chỉ định là người thừa kế, lai lịch bí ẩn, trí nhớ

hoàn toàn không có. Nếu như không phải là có lòng, ai có thể liên hệ hai người hoàn toàn không liên quan với nhau? Ngay cả ta lúc mới vừa tra được thì cũng hết sức kinh ngạc đấy."

Ngưng mắt nhìn về mặt trên tức của Ngôn Ca Hành, Quang Minh Chi Tử mặt không thay đổi hỏi: "Chứng cứ?"

"Theo như quy củ Phượng gia, con cháu đích tôn vô luận là nam hay nữ đều sẽ được trao tặng kí hiệu gia truyền. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nữ hài tử thì chạm khắc ở trên đồ trang sức đeo tùy thân, bé trai thì cần đâm vào da thịt, tỏ vẻ không quên tổ tiên. Dĩ nhiên, hình xăm có thể nói là trùng hợp, cho nên ngoài thứ đó ra, ta còn chứng cứ khác."

Ngôn Ca Hành bỏ một miếng tinh thạch trí nhớ vào trong tay Quang Minh Chi Tử: "Đây chính là đầu mối ta bỏ ra giá tiền lớn thu thập được, hai vị từ từ quan sát, nếu có chỗ không rõ, hoan nghênh chỉ ra chỗ sai."

Quang Minh Chi Tử rút linh lực vào bên trong tinh thạch, chỉ chốc lát sau, tinh thạch chợt lóe Ngũ Thái Quang Mang, tiếp theo một mặt trơn nhẵn biến thành màu trắng ngà, hiện ra từng bức họa. Cảnh tượng không ngừng biến đổi, nhân vật chính cũng chỉ có một: một nam hài mười hai tuổi bề ngoài thanh tú.

Ánh nắng ban mai, nam hài đang khắc khổ luyện tập bên trong phòng lớn. Ngoài cửa chợt có một nữ tử nụ cười dịu dàng đi vào, ân cần nói gì đó. Nam hài thu thế nghênh đón, còn chưa nói chuyện, đỉnh đầu cô gái chợt giống như quả cầu rơi xuống, khóe môi vẫn mang theo nụ cười chưa tán, máu tươi nóng bỏng vẩy khắp toàn thân nam hài.

Phòng khách chính Phượng gia, nam tử thân là đứng đầu một tộc cũng bị thảm nằm trong vũng máu. Trong hai mắt tròng lớn tràn đầy kinh ngạc và không tin, hình như không thể nào tin nổi hung thủ lại sẽ hạ độc thủ.

Màn đêm thâm trầm, nam hài toàn thân vết máu vết bùn liền lẫn một vòng mà chạy trốn ở giữa núi rừng, thỉnh thoảng sợ hãi đề phòng nhìn sau lưng một cái. Rốt cuộc chạy đến trước phòng nhỏ giữa sườn núi, hẳn mới kiên cường im lặng hô lên hai chữ "muội muội", thì chợt có một áo choàng từ trên trời rơi xuống, vững vàng bao bọc hẳn lại.

Một gian phòng không có cửa sổ, cửa phòng khép chặt, trong phòng nhỏ nam hài vẻ mặt ngây ngốc ngồi dưới đất, mắt đã không còn linh hoạt thông minh thường ngày nữa. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Một lão giả gầy như que củi, má có nốt ruồi đen ngồi đối diện hẳn, thông thả ung dung lau chùi vết máu trong tay, khoe môi mơ hồ lộ ra nụ cười hài lòng mà tàn nhẫn.

Quán trọ, con đường, quán rượu. lão giả khô gầy mang theo nam hài đi qua rất nhiều nơi, nhưng đều không ngoại lệ, sau khi bọn hắn rời đi, từng địa phương họ đã từng nán lại đều sẽ vô có bốc cháy, hóa thành tro bụi. Mà chủ nhân gian nhà cũng không một ai sống sót.

Thần điện hoa mỹ tráng lệ, lão giả thay quần áo hoa lệ dắt nam hài rửa mặt đối mới hoàn toàn, nhưng vẻ mặt vẫn thần thờ như cũ đi qua thảm dài gấm đỏ dệt kim. Đám người hai bên đường như có vẻ cung kính, vẻ mặt phức tạp: nghi ngờ, giật mình, tức giận, khinh thường, suy đoán. ánh mắt của họ nhìn về phía nam hài, đề phòng mà không hề có ý tốt.

Hình ảnh luân phiên, nam hài biến thành thiếu niên, dần dần khuôn mặt anh tuấn từ từ rút đi thanh tú thuở nhỏ. Mặc dù người thay đổi, mặc dù cảnh thay đổi, tình hình nhưng lại chưa bao giờ thay đổi: hẳn vẫn cô đơn chiếc bóng, tự mình ăn cơm, luyện công, đi ra ngoài làm việc. Thậm chí còn một mình đối mặt chống đỡ hủy hoại và nghi kỵ của mọi người.

Khi thấy thiếu niên một tay cầm roi, một mình đón lấy hơn mười người bay vây thì Phượng Vũ àm đạm rũ mắt. Mặc dù cuối cùng thiếu niên lấy

được thắng lợi, giẫm mọi người ở dưới chân. Nhưng vẻ mặt hần trống rỗng lạnh lùng, lại làm như thảm bại làm cho người ta đau lòng.

— đây, chính là cuộc sống sáu năm qua của ca ca sao?

So với Phượng Vũ chán nản, thì người trong cuộc lại lạnh nhạt hơn nhiều, con người của hần giống như một chiếc gương, lạnh lùng chứng kiến tất cả, phản xạ toàn bộ trở về. Giống như làm vậy, thì có thể ngăn cách toàn bộ đau đớn với bên ngoài.

Khi tinh thạch là một mảnh trắng như tuyết, không xuất hiện bất kỳ hình ảnh nào nữa, hần chậm rãi hỏi: "Cứ như vậy xem ra, Thánh Tế tư và cái chết Tộc trưởng Phượng gia, liên lụy khá sâu?"

Ngôn Ca Hành vô tội buông tay ra: "Không phải là người đều thấy được sao? Ta tin tưởng bản thân người sẽ phán đoán."

"Ta nào biết đây có phải là người giả tạo hay không?"

"Ta nghĩ các hạ nhất định đã nghe nói qua, tập hợp đủ lực lượng năm Ma Pháp Sư hệ hoàng giả thì có thể bóp méo thời không, cũng hiện ra hình ảnh một thời khắc đó. Khối tinh thạch trí nhớ này, chính là thi thuật phục chế sau khi thả vài hình ảnh vào lại một lần nữa. Chỉ là, Tát Lan Ca tuy lớn, vẫn còn chưa từng nghe nói có ai có thể chế tạo hình ảnh giả dối. Giả dối hay là chân thực, ta tin tưởng các hạ tự có phán đoán." Ngôn Ca Hành thản nhiên nói.

Quang Minh Chi Tử gằn từng chữ nói: "Ta chắc chắn sẽ tra rõ ràng chân tướng! Nếu có nửa phần giả dối, ta nhất định sẽ giết người!"

Dứt lời, hần qua loa phủ thêm áo khoác, thu hồi trường tiên lao ra vách tường cách âm. Trước khi đi, liếc mắt nhìn chăm chăm Phượng Vũ, ánh mắt kia hết sức phức tạp.

"Ai nha ~ ta suy nghĩ rất nhiều phản ứng của các người sau khi nghe được sự kiện kia, kết quả hoàn toàn khác với tưởng tượng của ta."

Ngôn Ca Hành tay mắt lạnh lẽo vọt lên Nguyệt Cầm bị quăng xuống, vừa đau lòng kiểm nhìn xem có thương tổn gì hay không, vừa chặc chặc lắc đầu: "Bình thường tiểu cô nương nghe được mấy cái này cũng sẽ khóc nức nở chứ? Hai huynh muội các người nên thâm tình đối mặt ôm chầm lấy nhau bộc lộ hết ruột gan chứ? Thế nào mà hoàn toàn không có phản ứng của người bình thường vậy? Quá đáng hơn chính là làm ca ca lại còn bỏ lại muội muội liền chạy đi, thật là cặn bã!"

"Nếu như hãn lập tức tiếp nhận, mắng to Thánh Tế tư cũng phát thệ từ đó thề không lưỡng lập với ông ta như người mong muốn, đó mới thật sự là cặn bã." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Ngược lại Phượng Vũ rất hiểu ý nghĩ của hãn: trải qua thời gian dài, với hãn Thánh Tế tư tồn tại cũng là như cha như sư phụ, nếu chỉ vì một chút chứng cứ còn chưa có tra xét rõ ràng thật giả liền lập tức rút kiếm ra, coi như cừu địch, vậy không gọi là phân biệt trắng đen, mà là Bạch Nhãn Lang bệnh thần kinh.

Nghe được lời nói của Phượng Vũ, Ngôn Ca Hành trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng cười một tiếng, như có vẻ xúc động cảm khái nói: "Cái người này ngược lại ý tưởng thật sự là đặc biệt. chỉ là rất thực tế. Quả thật, dưới biến đổi lớn không nên ép một người làm ra lựa chọn, thường thường rất không lý trí, có lẽ nói cũng không chừng sẽ làm cho hãn hối hận suốt đời."

Phượng Vũ không có lưu ý đến mất mát và mờ mịt xẹt qua trong mắt hãn, hỏi: "Mặc dù hãn đi rồi, ta vẫn còn có lời muốn hỏi người. Làm sao người biết được rõ ràng đối với chuyện của Phượng gia như vậy?"

"Ta đã nói rồi, bởi vì tò mò chứ sao."

"Sẽ không có ai vì thỏa lòng tò mò mà làm đến bước này." Mới vừa rồi không phải hẳn đã nói rồi sao, hình ảnh trong tinh thạch trí nhớ cần đạt tới năm Hệ Ma Pháp sư đẳng cấp hoàng giả mới có thể truy ngược. Cao thủ cấp Hoàng giả, tương đương với trấn quốc chi bảo của một Đại Đế Quốc, tồn tại giống như vũ khí nguyên tử xã hội hiện đại. Nàng tuyệt đối không tin tưởng, sẽ có người vì "lòng hiếu kỳ" vận dụng "Bom nguyên tử".

"Tiểu Phượng Vũ, đó là bởi vì người không hiểu được sáng khoái và vui sướng nắm giữ bí mật người khác ~" về mặt Ngôn Ca Hành bí ối, đối đề tài lần nữa: "Hiện tại quan trọng nhất là người dọn dẹp tàn cuộc chứ? Bằng hữu của người mới vừa rồi đúng là nhân cơ hội làm chút ít chuyện không thể cứu vãn được, dẫn đến vệ binh đế quốc vây lại rồi. Chẳng lẽ người không đi xuống giúp một tay sao?"

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Vạch Khuyết Điểm Trước Đám Đông

Editor: ChieuNinh

Từ lúc có người ra tay, đến khi Ân Lang bị giết, rồi đến Ngôn Ca Hành đột nhiên hiện thân sử dụng pháp thuật cách âm, trên lôi đài có thể nói thần linh triển khai biến hóa hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nhất là nhóm phái nữ cũng bỏ qua đoạn trang ưu nhã thường ngày, phía sau chen lên phía trước đến dưới đài, trong miệng náo nhiệt kêu tên tuổi Ngôn Ca Hành, mong chờ vị ngâm thơ hát rong nổi danh nhất này có thể quay đầu nhìn các nàng một cái.

Thừa dịp cơ hội thật tốt ánh mắt mọi người cũng bị hấp dẫn đến trên đài, đám người Luật Cung Thương lặng lẽ lên tới khán đài. Mạnh Nguyên Phủ không biến sắc thả mê hương trước đó Phượng Vũ cho hẳn ra, đợi đám vệ binh chung quanh gọi là bảo vệ thật ra là giám thị bị làm cho chóng mặt, thừa dịp kéo Luật Chấn Thanh đi.

Mặc dù Viên Tinh sai người bí mật giám thị Luật Chấn Thanh, nhưng người biết chuyện này chỉ giới hạn với thành viên Hội Nguyên Lão cùng với số ít quan viên cơ mật, đám người còn lại không biết chút nào. Cho nên dưới đài có người thấy Luật Chấn Thanh rời khỏi chỗ ngồi, cũng không thấy kỳ quái.

Luật Chấn Thanh giả bộ vẻ điềm nhiên như không có việc gì, Mạnh Nguyên Phủ một thân trang phục vệ binh cúi đầu đi theo phía sau ông, ở trong mắt người ngoài, đây chỉ là một màn rất bình thường. Trở lại dưới đài tiếp ứng, Luật Cung Thương thấy phụ thân sắp thoát hiểm, hết sức vui

mừng, lòng nói chờ phụ thân bình an rút ra rồi, hấn liền lập tức đi trợ giúp Phượng Vũ.

Khi bước chân hai người đã có thể khó khăn lắm mới đi tới bậc thang phía trước, vừa đúng lúc Viên Tinh mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy màn này, lập tức mặt mày méo mó lớn tiếng ra lệnh: "Ngăn bọn họ lại cho ta!"

Vệ binh tâm phúc bên người hấn tự nhiên biết cấp trên muốn gì, lập tức phóng tới hai người Luật, Mạnh, bao quanh bọn hấn.

Mắt thấy phụ thân và bằng hữu bị vây, Luật Cung Thương cả kinh thất sắc, không chút nghĩ ngợi bỏ chạy tới khán đài: "Không cho tổn thương phụ thân của ta!"

"Hả? Tội phạm truy nã lọt lưới?!" Viên Tinh lộ ra nụ cười đầu tiên từ sau khi Ân Lang chết, cố ý lớn tiếng nói: "Mọi người nghe lệnh, tội phạm truy nã Luật Cung Thương và Luật Chấn Thanh hiệp trợ hấn lên trốn đang ở trên đài! Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Bất kỳ người nào có thể bắt được phụ tử này, liền được ghi lại khen thưởng một lần, thăng chức một cấp, thưởng năm trăm miếng tinh thạch!"

Lời này rơi vào trong tai mọi người, giống như viên đá quăng vào mặt hồ bình tĩnh, trong phút chốc một viên đá làm gợn lên ngàn tầng sóng, lực chú ý của mọi người nhanh chóng từ biển cổ trên lôi đài chuyển dời đến khán đài.

Đám vệ binh nghe mức thưởng: "Trời ạ! Năm trăm miếng tinh thạch! Đây chính là mức thưởng đế quốc chưa bao giờ có qua!"

"Hơn nữa còn có thể ghi lại khen thưởng một lần, thăng chức một cấp! Ha ha ha, bắt được tiểu tử kia, ta liền có thể từ phó quan chuyển thành chính chức rồi!"

Dân chúng thì bị khơi dậy hoài nghi đối với Luật Chấn Thanh: "Cái gì? Thời gian trước bức họa nghi phạm dán khắp nơi, lại là nhi tử Nhị nguyên lão?"

"Không thể nào, Luật nguyên lão bình thường rất là lo nghĩ cho bách tính chúng ta, làm sao có thể sẽ làm chuyện biết phạm pháp vẫn phạm pháp! Nguyên Phương, người thấy thế nào?"

"Tướng công, ta cảm thấy được chuyện này tất có kỳ hoặc."

Thường ngày danh tiếng của Luật Chấn Thanh ở trong dân chúng rất tốt, phần lớn mọi người bởi vì hấn cố ý ban bố chính sách Chư Hạng Huệ Dân, hoặc nhiều hoặc ít đều nhận được chỗ tốt. Mặc dù lời nói Viên Tĩnh kích thích hoài nghi ngăn ngại, nhưng rất nhanh đã bị một tiếng hô to đè xuống: "Người Luật gia không thể nào là tội phạm truy nã, nhất định có oan tình!"

"Các người lại dám dùng đao chia vào Luật nguyên lão, còn không mau lui ra!"

.....

Dần dần, trong đám người vang lên khẩu hiệu chính tề: "Buông người Luật gia ra! Buông người Luật gia ra!"

Sóng âm như nước thủy triều, tràn đầy trời đất, giống như một cái bạt tai vô hình nặng nề quất vào trên mặt Viên Tĩnh, quất thẳng tới làm cho mặt mo của hấn đỏ bừng: "Phản phản! Một đám thứ dân lại dám ngăn trở Hội Nguyên Lão lòng bắt phạm nhân! Thật là buồn cười!"

Nhưng nổi giận thì nổi giận, từ trước đến giờ Triều Hoa đế quốc là một quốc gia lấy xưng hiệu là chính trị sáng suốt, ương ngành như Viên Tĩnh, cũng không dám coi rẻ dân ý, chuyên quyền độc đoán. Nếu không một khi thu dọn không xong, cục diện khổ tâm kinh doanh thật tốt sẽ phải chấp tay nhường cho người ta.

Mà nghe được tiếng hô dưới đài, đám vệ binh vốn ổn định chiếm thượng phong cũng không dám động thủ bắt người, chỉ bao bọc vây quanh ba người. Mạnh Nguyên Phủ muốn động thủ phá vòng vây, lại cố kỵ lập trường Luật Chấn Thanh, không tiện công khai đối địch với vệ binh đế quốc.

Trong lúc nhất thời, hai bên mắt to trừng mắt nhỏ, cục diện giằng co không thôi.

Mặc dù Phượng Vũ bị ngăn cách ở trong bức tường pháp thuật cản trở mà không nghe được tiếng hô của đám người, nhưng coi tình thế, cũng đại khái đoán được mấy phần: "Cứu người có cần phải làm náo nhiệt như thế hay không."

"Có nhiều người xem nhìn chăm chú người gặt hái như vậy, chẳng phải là rất phong cách?"

"Nam nhân áo lót, ta không thích khoe khoang giống như người."

"Nội y, áo lót?" Khuôn mặt tươi cười của Ngôn Ca Hành vẫn rất đáng đánh đòn nhất thời có chút mất tự nhiên trở nên cứng nhắc: "Tại sao người muốn gọi ta như vậy? Ta thừa nhận ta là thích đào người, mà ta không phải thích trộm nội y trong người." Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Phượng Vũ tự nhiên sẽ không giải thích chân tướng tước hiệu này với hẳn. Thấy nàng coi mình là không khí, trực tiếp đi xuống lôi đài, Ngôn Ca Hành gấp đến độ đuổi theo: "Này này, nói rõ ràng, Bản công tử Anh Minh Thần Võ tác phong nhanh nhẹn, người coi như mắng ta bảnh bao cũng mạnh hơn gấp trăm lần so với gọi ta xấu xa như thế. Này! —— hả?"

Cho đến khi bị vô số mùi nước hoa hoặc thanh nhã hoặc gay mũi của phái nữ bao bọc vây quanh tản mát ra, Ngôn Ca Hành mới hậu tri hậu giác phát hiện, dưới tình thế cấp bách hẳn đã một cước bước ra pháp thuật cách âm, bị chúng mãnh liệt mê ca hát bao vây.

Thân ở trong đống mỹ nhân lần đầu tiên trong đời hẳn cảm nhận được gấp gáp, tuyệt vọng liếc mắt nhìn Phượng Vũ cũng không quay đầu lại, ngay sau đó liền bị vô số hôn gió và tiếng thét chói tai che mất.

Toàn dân thần tượng đưa tới xôn xao không hề ảnh hưởng đối với giảng co dưới khán đài. Viên Tĩnh thấy lại tiếp tục kéo dài nữa sẽ chỉ làm chuyện trở nên càng hồng bét, hơn nữa lo lắng Luật Chấn Thanh sẽ ở dưới tình huống cùng đường, hẳn truyền tin ra mật thư vẫn không có kiểm soát. Nhưng, vì vậy mà hạ lệnh, sẽ tổn thất nhiều dân ý, cũng không thể không suy tính nhân tố này.

Một bên hẳn vừa khổ sở nghĩ đối sách, vừa lưu ý nét mặt Luật Chấn Thanh. Khi phát hiện vẻ mặt đối phương từ nặng nề chuyển thành kinh ngạc, lại biến thành như có điều suy nghĩ, một nỗi dự cảm không rõ ràng đột nhiên ập vào lòng.

Viên Tĩnh khê căn răng, đang chuẩn bị ra lệnh đám vệ binh ẩn ba người đi xuống thì Luật Chấn Thanh đột nhiên lớn tiếng nói: "Cảm tạ chư vị giúp ta nói chuyện, đa tạ ý tốt của các người. Nhưng ta phải nói cho mọi người, con ta quả thật đã làm sai chuyện! Hẳn không phải là bị oan uổng!"

Nghe nói như thế, Viên Tĩnh suýt nữa mắt choáng váng: tại sao lão này nói như vậy? Thật chẳng lẽ là thấy tình thế không ổn nhận thua rồi hả? Nhưng đây không giống cách làm người của hẳn nha!

Không chỉ Viên Tĩnh, đám người đang vung cánh tay hô to cũng bởi vì những lời này mà á khẩu không tiếng động. Nơi chốn to như vậy, nhất thời yên tĩnh đáng sợ, người người đều nhìn về Luật Chấn Thanh, muốn biết kế tiếp hẳn còn có thể nói cái gì.

Thấy đám người an tĩnh lại, Luật Chấn Thanh dừng lại một lát, lại nói: "Hơn một tháng trước vào ban đêm một ngày nọ, ta sửa sang lại văn thư cũ kỹ sáu mươi năm trước, vô ý phát hiện một phần tài liệu mật. Đọc rồi, ta

cùng với Viên nguyên lão đều cho rằng cấp bậc giữ bí mật của nó nên thuộc về cấp cực kỳ bí mật, liền thu hồi nó, chuẩn bị vào ngày đi họp cùng chư vị nguyên lão thương nghị quyết định xem nên xử lý như thế nào. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhưng ta không biết, đứa nhỏ của ta vì khuyên ta trở về tham gia tiệc sinh nhật mẫu thân của nó, đặc biệt tới tìm ta, cũng nghe được đối thoại của ta và Viên nguyên lão. Điều này làm cho nó hết sức tò mò nội dung tài liệu. Khi ta rời khỏi phòng làm việc, nó liền lặng lẽ lén vào, lấy ra phần tài liệu cơ mật này, lại bị người bắt được tại chỗ."

Trong đám người, có một người trẻ tuổi gan tương đối lớn lớn tiếng hỏi: "Luật nguyên lão, chẳng lẽ hãn vì che giấu sự thật mà làm hư hại tài liệu?"

"Không, tài liệu còn chứa ở trong túi hồ sơ, hãn còn chưa kịp mở ra."

"Hắc, vậy thì coi như kỳ quái, mặc dù tội nhìn lén tài liệu cơ mật chính phủ tuy nặng, nhưng nếu như chưa đạt được mục đích, theo như luật pháp thì xử lý nhẹ. Ta thấy lệnh công tử chẳng qua cũng mới mười mấy tuổi, suy tính đến tuổi của hãn, kết quả xử phạt sẽ càng nhẹ hơn nhiều. Thế nào mà hãn lại bị chụp tội danh tội phạm truy nã, còn mở ra mức thưởng lớn như vậy đây?"

Thanh niên phân tích có trật tự, đưa đến những người khác cũng bắt đầu nghi ngờ, bắt đầu bàn luận xôn xao.

Thấy tình thế hình như không ổn, Viên Tĩnh thiếu kiên nhẫn, lớn tiếng nói: "Lúc ấy là ta phát hiện hãn đang nhìn lén tài liệu! Khi hãn hành động bị bại lộ, lại cố gắng đánh lén ta. Nếu không phải cảnh vệ kịp thời chạy tới, có lẽ hậu quả khó mà lường được!"

Lời còn chưa dứt, Luật Cung Thương lập tức phản bác: "Người nói bậy! Là cảnh vệ phát hiện ta trước, kết quả người làm bộ như giải vây cho ta,

đuổi bọn họ đi rồi, lập tức trở mặt động thủ với ta! Nếu ta không trốn, chẳng phải là ngốc à!"

Hắn thẳng thắn đưa tới một trận cười ầm lên. Viên Tĩnh xanh mặt còn muốn nói cái gì nữa, thanh niên mới vừa ở dưới đài đặt câu hỏi vượt lên trước mở miệng: "Hai bên bên nào cũng cho là mình phải, chúng ta nên tin người nào mới tốt? Có câu nói trường giả vi tôn, ta nghĩ Viên nguyên lão nhất định sẽ không nói khoác. Ngược lại Luật thiếu gia ngoài miệng không có bằng cứ, sợ rằng nói ra có chút không đáng tin."

Lời này làm Luật Cung Thương giận đến không nhẹ, Viên Tĩnh cũng đổi giận thành vui, mỉm cười vuốt râu không dứt.

Chỉ nghe thanh niên lại nói: "Nhưng mà, lời nói của Viên nguyên lão ta còn có chút nghĩ không thông. Người đời đều biết, mặc dù Hội Nguyên Lão không cố ý yêu cầu võ lực, nhưng người gia nhập Hội Nguyên Lão, hầu như tất cả đều là bản lĩnh không tầm thường. Ta nhớ được ngay từ lúc năm năm trước, tài nghệ Viên nguyên lão liền đạt tới trung cấp cấp sáu. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Coi như năm năm qua không hề tiến thêm, bản lĩnh cũng không phải là chỉ một tiểu thiếu gia có thể so sánh được. Cho nên ta nghĩ không thông, khi một người vô luận là thân phận hay là bản lĩnh, cũng rõ ràng thấp hơn Viên nguyên lão, bị Viên nguyên lão bắt ngay tại chỗ, lại còn có lá gan phản kháng?"

Viên tĩnh sắc mặt vui mừng lại hóa thành tức giận lần nữa, nghiêm mặt trách mắng: "Tiểu tặc to gan lớn mật, tự nhiên làm chuyện gì cũng không ngạc nhiên!"

"A ~ hoá ra là như vậy." Thanh niên trịnh trọng gật đầu một cái: "Thì ra là lá gan Luật thiếu gia rất lớn, lớn đến độ làm tội phạm truy nã, trốn đông trốn tây thật lâu cũng không dám lộ diện, thật là khiến người ta bội phục. Chỉ là, ta còn có một chút nghĩ không ra ——"

"Luật nguyên lão nói, đêm hôm đó sau khi nói chuyện thương nghị với người xong, các người cùng nhau rời khỏi. Nhưng vì sao Viên nguyên lão lại một mình trở lại phòng làm việc của Luật nguyên lão? Theo lý thuyết, coi như người muốn tìm lại Luật nguyên lão, cũng nên rõ ràng hẳn không có ở trong phòng làm việc nha."

"Buồn cười, người là thân phận gì? Lại dám chất vấn hành tung của ta?" Viên Tĩnh cả giận nói.

"Viên nguyên lão nói quá lời." Tuy bị trách cứ, trong mắt thanh niên lại xẹt qua vẻ sắc mặt vui mừng: chủ nhân nói ông ta càng giơ chân, mọi người sẽ càng cho là ông ta khả nghi, thật là tự mình làm bậy thì không thể sống được!

Che giấu ý định, thanh niên không nhường bước chút nào nói: "Chuyện liên quan đến danh dự Nhị nguyên lão kính yêu của chúng ta, hơn nữa quan hệ đến tiền đồ ái tử của ông ấy, ta cho là cũng cần phải hỏi cho rất rõ ràng tất cả nghi vấn. Nếu như các hạ cho rằng ta chỉ là bình dân, không có tư cách đặt câu hỏi mà nói, xin các hạ chỉ định đại nhân xuất thân cao quý khác, lập trường công chính quý tộc, trước mặt mọi người điều tra kỹ chuyện này!"

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Mật Thư Vô Gian.

Editor: ChieuNinh

Lần này lời nói quang minh lẫm liệt của thanh niên lập tức đưa đến phần lớn mọi người ở tại chỗ sinh ra đồng ý và không phục.

Đất nước như vậy ở Tát Lan Ca, tuy nói giữa Quý tộc và bình dân cũng không có khoảng cách tuyệt đối không thể vượt qua, chỉ cần thực lực đủ mạnh, thanh danh địa vị, tài phú mỹ nhân cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng dù sao người có tư chất tu hành ít lại càng ít, đại đa số người đến cả cuộc đời, đều là tiểu thị dân bình thường không đáng kể.

Cộng thêm thái độ Viên Tĩnh cậy mạnh công khai biểu lộ ra bình dân không có quyền hỏi tới chánh sự, đi ngược lại tập tục sáng suốt của Triều Hoa đế quốc từ trước đến giờ, tự nhiên chọc người sinh lòng oán hận. Thậm chí đã có người bắt đầu ở kê gào, hô hào tất cả mọi người thối lui khỏi quảng trường, khiến "người cao quý" Viên Tĩnh tự mình xưng vương đi.

Mắt thấy kê ca sôi trào, tuy Viên Tĩnh rất không cam lòng, cũng chỉ có thể xanh mặt nhượng bộ: "Người còn muốn nói điều gì, cứ việc nói!"

"Đa tạ các hạ thành toàn." Thanh niên khẽ mỉm cười, nói: "Chỉ là kính xin các hạ trước trả lời nghi vấn mới vừa rồi của ta."

"Thật ra thì chuyện rất đơn giản, ta chỉ muốn thu hồi một đồ vật rơi ở trong phòng làm việc của Luật nguyên lão mà thôi, cho nên mới quay lại. Về phần luống cuống mới vừa rồi, là bởi vì hành động đơn giản như vậy lại

làm người ta hiểu lầm, nhất thời tình thế cấp bách mà thôi." Viên Tĩnh cũng đã là lão hồ ly lăn lộn ở chính đàn nhiều năm, trong chốc lát, liền nghĩ ra được cái cơ đơn giản cũng hoàn toàn kín kẽ, hơn nữa vừa đánh trống vừa thổi kèn, tiện thể làm giải thích luống cuống vừa này.

"Thì ra là như vậy. Như vậy, khi các hạ mở cửa, liền phát hiện Luật thiếu gia?"

Viên Tĩnh chỉ sợ rơi bẫy rập nữa, liều mạng hoàn thiện mỗi một chi tiết nhỏ: "Đúng vậy. Khi ta đến gần gian phòng thì phát hiện cửa khép hờ, nhưng ta nhớ mới vừa rồi lúc rời đi, Luật nguyên lão đã đóng kỹ nó. Ta có chút kỳ quái, cũng không có suy nghĩ nhiều. Đẩy cửa ra, vừa vặn thấy con trai của Luật nguyên lão đứng ở trước ngăn tủ, trong tay cầm một túi tài liệu. Ta cho là Luật nguyên lão kêu đưa nhỏ đi vào cầm thứ gì đó, vừa định chào hỏi với hắn, ai ngờ hắn giật mình, ngã ra, đột nhiên ra tay với ta."

Thấy thanh niên không lại hỏi tiếp, giống như là không tìm ra khuyết điểm gì nữa, lời kế tiếp Viên Tĩnh nói có thứ tự hơn: "Sau đó động tĩnh quá lớn, kinh động cảnh vệ, hắn liền tung cửa sổ mà chạy, thật may là trong lúc bối rối quên mang đi tài liệu. Ta cảm thấy đây chỉ là đứa bé nhất thời bướng bỉnh, cũng không tính là gì sai lầm lớn. Nhưng trải qua thương nghị, Hội Nguyên Lão nhất trí cho rằng trước đó hắn nhìn lén tài liệu tuyệt mật, sau đó lại ra tay với ta, về tình về lý đều không thể tha thứ. Cộng thêm sau này vệ binh vẫn không tra được tung tích của hắn, bất đắc dĩ, chỉ có phát ra Lệnh Truy Nã."

Dứt lời, hắn làm bộ lắc đầu một cái, người không biết thật đúng là cho là hắn đang vì con trai của đồng nghiệp làm đường lờ bước mà vô cùng đau đớn. Thật ra thì trong lòng hắn đang hận không được xé xác Luật Chấn Thanh: đêm đó hắn vốn tính toán lén vào phòng làm việc đối phương bí mật lấy phần tài liệu tuyệt mật đi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Kết quả chẳng những khiến Luật Cung Thương bắt gặp, trải qua một phen trắc trở sau đó còn phát hiện

bị Luật Chấn Thanh bỏ vào túi giấy phong kín chính là tờ giấy lộn, tài liệu chân chính sớm không biết đi nơi nào! Đây chính là nguyên nhân lớn nhất hẳn chậm chạp không dám động Luật Chấn Thanh.

Thanh niên khom người, nói: "Các hạ nói xong rất rõ ràng, rất cặn kẽ, nhưng có chút chi tiết chúng ta cũng có chú ý đến —— ngài nói, lúc đến gần gian phòng phát hiện cửa là khép hờ hay sao?"

"Đúng vậy."

"Ngài là muốn nói, nó hẳn là khóa lại hay không?"

"Dĩ nhiên."

"Nhưng đó cũng không phải phòng làm việc của các hạ." Thanh niên hoang mang nói: "Theo đạo lý mà nói, ngài sẽ không có chìa khóa của Luật nguyên lão, nhưng vì cái gì ngài vẫn cứ không chậm trễ chút nào mà đi tới một nơi ngài không mở cửa ra được đây? Chẳng lẽ nói ngài cũng chuẩn bị giống như Luật thiếu gia, phá cửa mà vào?"

"Này ——" Trên trán Viên Tinh ần ần có đổ mồ hôi, âm thầm hồi hận mới vừa rồi không nên lăm mồm, đưa đến chi tiết gia tăng không cần thiết.

Hoài nghi trong đám người hơi chút lắng lại, bắt đầu dấy lên lần nữa.

Mà đối mặt bối rối của hẳn, thanh niên lại coi như không thấy tiếp tục truy vấn: "Dĩ nhiên, đây chỉ là chi tiết nhỏ. So với những thứ này, ta quan tâm hơn chính là các hạ đại nhân đại lượng, ngài mới vừa nói, ngài vốn là không có ý định truy cứu sai lầm của Luật thiếu gia? Thật ra thì đây cũng chính là tâm nguyện của mọi người, dù sao Luật nguyên lão tham chính nhiều năm, thành tích của ông tất cả mọi người nhìn ở trong mắt. Nếu vì một chuyện nhỏ có trăm chỗ sơ hở sẽ phải nghiêm trị con trai độc nhất của ông, thậm chí khiến cho một vị thiếu niên trên lưng mang danh tiếng

tội phạm truy nã, ta cho là đây đúng là không khôn ngoan. Không biết các hạ thấy thế nào?"

"." Viên Tĩnh không phản bác được. Những lời nói mưu lợi cầu tốt như thế là hẳn nói ra được, kết quả lại ngược lại thành nhược điểm cho đối phương.

Nói đến đây, bây giờ hẳn không có lý do gì che giấu kiên trì muốn phạt nặng Luật Cung Thương nữa, thậm chí kéo Luật Chấn Thanh xuống nước. Nhưng nếu bỏ qua như vậy, cục diện tốt đẹp khổ tâm kiến tạo, sẽ trôi theo dòng nước!

Vừa nghĩ tới kẻ thù chính trị nhiều năm sắp "nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật", Viên Tĩnh bị oán độc muốn choáng váng, nhất thời hí hửng bật thốt lên: "Không! Thật ra thì Luật Chấn Thanh vì bao che nhi tử, bản thân bí mật giấu văn thư đi, đồng thời sử dụng nó uy hiếp ta! Hai cha con này đều đáng chết! Ta tuyệt không bỏ qua cho bọn họ!"

Một câu kinh người, lời ấy nhất thời như một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, đám người như bấp rang mới vừa ra lò, phanh một cái nổ oanh. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Vô số tầm mắt hoài nghi dao động qua lại ở trên người Viên Tĩnh và Luật Chấn Thanh, thậm chí có người kính xin Luật Chấn Thanh tự chứng minh trong sạch, lại đổi được vẻ mặt cười khổ của ông: văn thư xác thực đang ở trên thân ông, chỉ là vạ lần không ngờ, một lòng muốn giấu giếm vụ tai tiếng Quang Minh Thánh Điện này thay Viên Tĩnh, lại có thể từ chính miệng hẳn không chừng mực vạch trần chuyện này ra ngoài.

Còn Viên Tĩnh thì lại hận không được xuyên về hai phút trước phá hỏng miệng mình. Hẳn quá rõ ràng thế lực và lửa giận của Quang Minh Thánh Điện, một khi văn thư truyền ra, quả thật chính là lộ liễu đối địch với Thánh điện! Đến lúc đó thiên hạ tuy lớn, bản thân hẳn cũng thật là không chỗ dung thân.

Những câu công tâm, chữ chữ thẳng trúng điểm yếu của thanh niên, mặc dù là y theo người khác truyền âm mà làm khó dễ với Viên Tĩnh, nói đến đây thì cũng hiểu được văn thư này quan trọng, âm thanh bất giác nghiêm túc hơn rất nhiều: "Luật pháp Đế quốc thần thánh không thể xâm phạm, ta đề nghị ủy nhiệm một vị nhân sĩ trung lập soát người Luật nguyên lão. Nếu quả thật là ông ấy trộm đi tài liệu cơ mật, dùng để uy hiếp Hội Nguyên Lão, như vậy thì ông có tội! Ngược lại, nếu căn bản không có tài liệu gì, như vậy. Viên nguyên lão chính là có hiềm nghi vu tội."

"Không, ta phản đối!" Viên Tĩnh vội vàng nói.

"Hả? Thật chẳng lẽ để cho ta nói trúng, không ngờ các hạ thật sự là đối với Luật nguyên lão." Thanh niên nói một cách đầy ý vị sâu xa.

"Dĩ nhiên không phải! Ta cho là, tài liệu quan trọng như thế, hẳn sẽ không tùy tiện để trên người, nhất định là giấu ở địa phương bí ẩn, lục soát cũng vô ích!"

Thanh niên nhẹ nhàng khéo léo liền đẩy lời nói trở về: "Nhưng cũng không ngoại trừ loại khả năng này, không phải sao. —— Luật nguyên lão, rất xin lỗi, vì để chứng minh ngài trong sạch, không thể không tạm thời uất ức ngài."

". Được rồi!" Luật Chấn Thanh đã mơ hồ phát giác tên thanh niên này không đơn giản, hẳn ra mặt tuyệt không phải vì đơn thuần tò mò và nghi vấn. Không biết tại sao, nhìn thanh niên tuấn mỹ vô trù trước mặt, ông bất ngờ nhớ lại một vị thiếu nữ tuyệt mỹ khác.

Luật Chấn Thanh cười cười trấn an với con trai của mình muốn ngăn cản, không hề phòng bị mở tay của mình ra về phía vệ binh bao vây: "Tối lục soát đi." Dù sao công bố văn thư là chuyện hẳn đã sớm quyết định, trường hợp lúc này là trước mặt toàn dân, rất phù hợp.

Có vệ binh do dự vừa định động thủ, lại nghe Viên Tĩnh quát to một tiếng: "Luật Chấn Thanh, người điên rồi!"

"Người đời có quyền hiểu rõ chân tướng." Luật Chấn Thanh một câu hai nghĩa nói.

Viên Tĩnh cực kỳ tức giận: "Cái kẻ điên liều mạng này! ——tất cả các người nghe đây, không được ra tay với hắn!"

Vệ binh mới vừa vươn tay, bị sợ đến vội vàng lùi về tại chỗ. Ngoài ra càng không nhúc nhích, chỉ sợ đắc tội người lãnh đạo trực tiếp.

Thấy thế, thanh niên vừa muốn nói chuyện, lại đột nhiên có một giọng nói nhẹ nhàng vượt lên trước mở miệng: "Ta được quý quốc mời tới hiến nghệ, coi như là nhân sĩ trung lập đi. Nếu như các vị tin tưởng ta, thì do ta tới chứng minh Luật nguyên lão trong sạch, như thế nào?"

Người tới áo bào màu tím tóc bạch kim, trong tay cầm Nguyệt Cầm, có thể nói cười như không cười trên khuôn mặt diễm lệ, có thể nói phong tình vạn chủng, độc lĩnh bảnh bao, chính là Ngôn Ca Hành.

Sau chốc lát yên tĩnh, trong đám người chen lên trước phụ họa: "Ngôn mỹ nhân! Chúng ta tin tưởng chàng!"

"Ca Hành Ca Hành, chúng ta ủng hộ chàng!"

Ở bên trong tiếng hô to trùng điệp, Phượng Vũ đứng ở chỗ sâu trong đám người lại nhíu mày một cái: người này lại đang tính toán cái gì?

Mới vừa rồi thừa dịp tình thế hỗn loạn, nàng để Vân Thâm Lam rời khỏi không gian ma thú, cũng lợi dụng truyền âm, chỉ huy hắn từng bước từng bước khiến cho Viên Tĩnh bại lộ bí mật. Diendanlequydon~ChieuNinh Mắt thấy sắp đại công cáo thành, đột nhiên bị Ngôn Ca Hành chạy đến chen vào một chân, điều này làm cho nàng rất không thoải mái.

Giống như là nhận thấy được tâm tư của nàng, Ngôn Ca Hành làm như vô ý nghiêng nghiêng đầu, tầm mắt lướt qua đám người, đúng lúc chống lại ánh mắt Phượng Vũ. Ngay sau đó, trong đầu Phượng Vũ vang lên truyền âm của hắn: "Tiểu Phượng Vũ chớ vội, ta và ngươi là đứng ở cùng phe."

"Một phe nào?"

"Chớ vội, tiếp tục xem thì biết."

Bỏ lại những lời đáng đánh đòn này lần nữa, Ngôn Ca Hành thu hồi tầm mắt, mỉm cười hướng đám người liên tiếp gật đầu ra hiệu: "Đa tạ mọi người tin tưởng, ta nhất định sẽ tra ra chân tướng của chuyện này!"

Lời này tự nhiên lại đưa tới một mảnh thanh tiếng than thở của hoa si. Khóe miệng Phượng Vũ hơi co rút: không phải là lục soát người mà thôi, người này lại nói được nghiêm trọng giống như Conan phá án.

Đón ánh mắt mong chờ trên vạn người, Ngôn Ca Hành sờ a sờ ở trên người Luật Chấn Thanh, không phụ kỳ vọng móc ra một trang giấy, cầm giữa hai ngón tay đang đưa: "Nguyên lão, đây là mật thư?"

"Không, là tuyên truyền đơn sản phẩm mới tối hôm qua ta mua thuốc lúc đó cầm lấy."

Mọi người mới vừa thở phào nhẹ nhõm, Ngôn Ca Hành lại lấy ra một món đồ vật khác: "Là cái này?"

". Đây là khăn giấy."

"Oh."

.

Cứ như vậy lặp lại mấy lần, mọi người trước mặt đều đã chết lặng thì cuối cùng Ngôn Ca Hành lấy ra giấy viết thư cũ xếp được rất cẩn thận: "Là

cái này chứ?"

Không đợi Luật Chấn Thanh xác nhận, hần liền mở ra đọc. Từ trước đến giờ gương mặt luôn mỉm cười, lập tức bởi vì thấy mọi chuyện bị che đậy một tầng bóng mờ, mà hiếm khi thu lại tươi cười.

Xem xong thư, hần đứng yên hồi lâu, lông mi dài nhú chặt, giống như đang giãy giụa khó khăn. Cuối cùng, hần lại than nhẹ một tiếng trầm thấp không thể nhận ra, ngay sau đó lớn tiếng nói: "Thư này rất có ý tứ, mọi người cùng nhau nghe một chút đi."

"Gửi Thánh Tế tư vô thượng tôn quý các hạ: Phó Tự lên vào Ma Vực năm năm qua, chẳng những thành công trở thành một trong năm tâm phúc của Ma Quân, trở thành một trong thiết kỵ, càng thuận lợi khơi mào mâu thuẫn giữa Ma Vực với khắp nơi. Diendanlequydon~ChieuNinh Hiện tại tình thế thật vô cùng tốt, nếu Quang Minh Thánh Điện chúng ta nhân cơ hội ra tay tiêu diệt Ma Quân, nhất định có thể thu được tín ngưỡng tôn kính của người trong thiên hạ. Quang Minh chi thần thánh khiết chói lợi nhất định có thể chiếu sáng mỗi một tấc đất Tát Lan Ca! Kính xin Thánh Tế tư các hạ lập tức tổ chức nhân thủ, không nên bỏ qua cơ hội nghìn năm."

Kế tiếp còn lại là phân tích địa hình cụ thể Ma Vực, cùng với phân tích nhược điểm của mọi người ở Ma Vực. Theo Ngôn Ca Hành dùng giọng nói êm tai đẹp dễ lần lượt nói ra tên ma đầu ở chính sử trong truyền thuyết bị viết rất Thập Ác Bất Xá, đám người càng ngày càng an tĩnh.

Thế này mọi người mới ý thức được, thì ra là những thứ gọi là vai phản diện bị yêu ma hóa, mặt nạ bị vạch trần do người phủ lên, thật ra thì cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

". Ban Tư, Ngự Linh Sư duy nhất Đại lục, một trong năm thiết kỵ, tu vi ở cấp bậc Hầu tước. Vốn nên có thành tựu cao hơn, nhưng bởi vì trầm

mê chần nuôi ma thú, phân tâm quá nhiều, khiến tu vi tiến triển chậm chạp. Tính tình nóng nảy, dễ tin, ngây thơ. Không đáng để lo."

". Phi Cơ, Đẩu Sĩ sơ cấp hoàng giả, phái nữ duy nhất trong năm thiết kỵ, an tĩnh e thẹn, văn tú yêu thích yên tĩnh, dễ mềm lòng. Lúc đối trận có thể dùng ảo cảnh mê hoặc tâm trí,"

Đọc xong một đoạn cuối cùng, Ngôn Ca Hành ngưng mắt nhìn giấy viết thư, nhẹ nhàng phun ra một cái tên: "Tôi tớ trung thành và tín đồ của ngài, Phi Thiên".

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Trừng Phạt Đứng Tội

Editor: ChieuNinh

Phi Thiên.

Nghe được tên này, rất nhiều nghi vấn giống như gợn sóng, kích động ra ở trong đám người, tầng tầng khuếch tán.

"Đây không phải là con trai của Quang Minh đời trước à."

"Năm đó hãn phong ấn Ma Quân rồi thì đột nhiên biến mất, Quang Minh thành nói là hãn trong lúc đại chiến thoát lực mà chết, vẫn còn vì hãn mà cử hành quốc táng. Thì ra là. Hãn từng lên vào Ma Vực làm gián điệp?"

"Hãn căn bản không phải gián điệp! Gián điệp là dò thăm tin tức, thế nhưng hãn lại là kiếm chuyện ly gián!"

"Ta nhớ được trên sách giáo khoa có nói, năm thiết kỵ Ma Vực có bốn người chết trận, một người đầu hàng, nhưng trong đó không có ghi lại về kẻ đầu hàng nữa. Ta nhớ được tên kia gọi là Hoàng Minh, chẳng lẽ hãn thật sự là Phi Thiên?!"

"Suy nghĩ kỹ một chút, năm đó người Ma Vực cũng không có làm chuyện xấu Thập Ác Bất Xá gì, thế nào lại cho người ta cảm giác cũng là trời sanh tội lỗi không thể tha thứ?"

"Chẳng lẽ người quên ư, mỗi lần chúng ta đi Giáo Đình nghe giảng đạo thì Đảo Từ trước tiên cũng phải phê phán nghiệt đảng Ma Vực một lần, lại

cảm tạ Quang Minh thần ban cho chúng ta hòa bình và hạnh phúc. Lời giống vậy ngày qua ngày lặp lại trăm ngàn lần, lời nói dối cũng có thể trở thành chân lý!"

"Trời ạ, người điên rồi! Lại nói lên lời nói khinh nhờn Quang Minh thần!"

"Là Quang Minh thần lừa gạt chúng ta trước đi, người nghe một chút nội dung mật thư mới vừa rồi, thì ra là cái gọi là diệt trừ ma đầu, giải cứu người đời, chỉ là một vở kịch hay bọn hăn tự biên tự diễn!"

"Không, ta không tin! Quang Minh thần là thần vĩ đại nhất Tát Lan Ca, những thứ này đều là lời nói dối bêu xấu!"

"Lời nói dối? Người viết thư chính là Phi Thiên Quang Minh Chi Tử đời trước, con trai của Luật nguyên lão lại bởi vì nó mà bị truy nã!"

.....

Có người khiếp sợ không tin, có người vô cùng đau đớn, có người mờ mịt chung quanh. Đột nhiên có người lớn tiếng hỏi: "Luật nguyên lão, lá thư này là bút tích thực sao?!"

"Đúng vậy. Mặc dù ngay lần đầu ta nhìn thấy nó, cũng giống như mọi người, hoài nghi, không tin, cho rằng là trò đùa dai bao hàm ác ý. Nhưng vừa vặn trong những món đồ mà ta thu thập bảo tồn có một thánh điển bút ký vốn do Phi Thiên đại nhân ghi chép, sau khi so sánh chữ viết, ta không thể không tin tưởng, đây chính là bút tích thực." Luật Chấn Thanh trầm giọng nói.

Lời này đưa đến mọi người một mảnh im lặng, nhưng vẫn có người chưa từ bỏ ý định hỏi tới: "Viên nguyên lão, ngài cũng xác định là bút tích thực?"

Viên Tĩnh không nói gì. Trên thực tế, hãn căn bản không mở miệng được, cũng không thể động đậy. Mới vừa rồi Ngôn Ca Hành tự tiến cử nói muốn soát người Luật Chấn Thanh thì hãn vừa định ra lệnh binh lính ngăn cản, lại phát hiện dây thanh và thân thể đồng thời bị đông cứng, vô luận gấp gáp ra sao dùng sức như thế nào, cũng không thể di động chút nào, cũng không thể phát ra nửa âm tiết.

Viên Tĩnh không biết đây là Ngôn Ca Hành giở trò tay chân. Bây giờ nghe nghi vấn, ở trong lòng hãn rõ ràng gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, muốn nguy biện một phen phủ nhận sự thật, nhưng thân thể lại phản bội ý chí của hãn, bày ra trước mặt người đời chỉ có trầm mặc.

Thấy hãn không nói lời nào, đám người liền tự động lý giải đó là cam chịu, cũng kết luận đối với chuyện này: Ngay cả hai vị Đại nguyên lão, Nhi nguyên lão cũng thừa nhận thư này không giả, còn có cái gì để hoài nghi? Quang Minh Thánh Điện, quả nhiên ở năm đó chơi thủ đoạn!

Tuy nói uy nghiêm của Thần Minh còn không cách nào đi vào tận gốc tận cửa trái tim, nhưng dân chúng vốn tín ngưỡng chắc chắn như bàn thạch, trải qua chuyện ngày hôm nay đã sinh ra dao động không thể tránh khỏi: Quang Minh thần vẫn tuyên dương tin phụng chính là chính trực thiện lương, thiện ác có báo. Nhưng nếu như ngay cả uy tín bản thân Thánh điện cũng dựa vào thủ đoạn lừa gạt mà đạt được, vậy còn có tư cách xa xỉ gì nói mấy cái này?

Mật thư tuyên đọc, trực tiếp đưa đến tình huống Viên Tĩnh vốn tận lực muốn tránh khỏi—— dân chúng hoài nghi đối với quyền uy tối thượng tuyệt đối của Quang Minh Thánh điện.

Chú ý tới vẻ mặt mọi người, Viên Tĩnh tuyệt vọng nhắm lại. Lúc này trong ánh mắt duy nhất chỉ có một ý nghĩ: xong rồi. Trước mặt mọi người tuyên đọc mật thư, nhất định sẽ bị Quang Minh Thánh Điện cho rằng là khiêu khích và phản bội, cả Hội Nguyên Lão thậm chí cả Triều Hoa đế

quốc, đều phải đối mặt lửa giận của Thánh điện, hẳn là Đại nguyên lão khẳng định đứng mũi chịu sào!

Viên Tĩnh đắm chìm trong ý tưởng ảo não ích kỷ, thậm chí không có phát giác thân thể của mình đột nhiên lại có thể hoạt động, lời mắng của ông ta nhất thời bật thốt lên: "Luật Chấn Thanh cái lão già bất tử khốn kiếp này! Loại bình dân này cần chỉ có roi, có thể hiến dâng chỉ có phục tùng! Người cố ý vạch trần chuyện cũ của Quang Minh Thánh Điện đối với người có ích lợi gì? Ngược lại làm liên lụy tới lão tử vô ích! Lão tử khổ sở giả bộ thanh chánh liêm khiết nhiều năm như vậy, thật vất vả muốn đuổi người đi, kết quả người lại lật bàn rồi! Sớm biết vậy ta nên khiến cho Tật Phong Lang trực tiếp giết chết nhi tử người cho rồi, tránh cho phụ tử các người liên thủ đi đối phó ta!"

Cho đến khi phát hiện tất cả mọi người dùng ánh mắt giống như nhìn người điên nhìn mình, Viên Tĩnh mới ý thức được mới vừa rồi mình nói ra tất cả lời trong lòng, sắc mặt không khỏi xám ngoét. Tự nhận là cao cao tại thượng, người nắm quyền trong ngoài bất nhất kiêu kỳ nhất nói ra ý tưởng chân thật ở trước mặt công chúng, hẳn thật bất hạnh, phạm vào cái sai lầm lớn nhất này.

Luật Chấn Thanh vốn vẫn còn đang suy tư chu toàn như thế nào với Viên Tĩnh, thấy chính hắn ngậy người ra, liền mừng rỡ hạ bậc thang: "Có lẽ là Viên nguyên lão quá mệt mỏi, mọi người mau đỡ hắn xuống nghỉ ngơi đi."

Hôm nay vệ binh thường trực ở khán đài cơ bản đều là hệ chánh quy của Viên Tĩnh, nhưng thấy cấp trên lại phạm vào sai lầm cấp thấp như vậy, tất cả mọi người hiểu rõ con đường làm quan của vị đại nhân này có lẽ là chấm dứt. Bọn họ lập tức đảo hướng về phía Luật Chấn Thanh bên này, nhanh chóng thi hành mệnh lệnh của ông, nửa ép buộc mà "mời" Viên Tĩnh đi xuống.

Người vốn đang xếp hàng chờ lên đài tỷ thí, còn có đám người dưới đài, có không ít là thành viên Tật Phong Lang. Lúc trước Ân Lang chết đi cộng thêm sau đó đột biến liên tiếp để cho bọn họ bị cả kinh choáng váng, hiện tại rốt cuộc phục hồi tinh thần lại.

Thấy núi dựa lớn nhất là Viên Tinh giờ uy tín cũng mang đi quét sân, cho thấy không thể lại báo thù cho đoàn trưởng mình, thành viên Tật Phong Lang lập tức đánh trống reo hò, vừa ồn ào kêu gọi muốn giết chết Phượng Vũ, vừa nhắm thẳng đầu mâu vào Luật Chấn Thanh, công bố muốn thanh toán ông vu oan đả tội Thần điện, cũng yêu cầu ông lập tức mời Viên Tinh trở lại chủ trì đại cục.

"Một đám tôm tép nhãi nhép, cũng dám phách lối." Thấy thế, Phượng Vũ cười lạnh một tiếng, vẫy tay để cho Vân Thâm Lam hóa ra nguyên hình Độc Giác Thú, nhảy lên lưng hăn, bay tới bầu trời.

Cao Thiên Lưu Vân, Liệt Liệt Thu Dương Chi, mọi người thấy chính là tình cảnh như vậy:

Độc Giác Thú huyết mạch Thượng Cổ thiên thần trong truyền thuyết có cánh trắng noãn mở ra còn phải mềm mại hơn đám mây, dấu vết lướt qua bầu trời. Một thiếu nữ hồng y tóc đen chân đạp thụy thú nhìn xuống chúng sanh, vẻ mặt lạnh nhạt: "Ân Lang chết đi các người có thể ghi tạc trên đầu ta, muốn báo thù cứ việc phóng ngựa tới đây."

Giọng nói của nàng hết sức bình thản, giống như là đang trần thuật lại một chuyện không thú vị lại rõ ràng rành rành. Cũng bởi vì như thế, mà có vẻ hết sức phách lối, hết sức cuồng ngạo.

Nhưng đối mặt nàng công khai khiêu khích, từ trước đến giờ đoàn chúng Tật Phong Lang sĩ diện lại hung tàn không những không tức giận, ngược lại lại có khổ khó nói. Mới vừa rồi bọn họ chỉ là nhất thời ấm đầu theo số đông hô khẩu hiệu mà thôi, thấy Phượng Vũ lập tức lên tiếng trả lời, nghĩ đến

mới vừa rồi đang quyết đấu nàng áp đoàn trưởng một đầu, những người này lập tức bắt đầu hối hận.

Nhưng lời nói ra giống như tát nước ra ngoài, cộng thêm Ân Lang có thực lực cao nhất đã chết, sau này nếu Tật Phong Lang muốn giữ vững địa vị trước kia, hôm nay liền tuyệt đối không thể lùi bước.

"Sợ cái gì, chúng ta mấy trăm người, mọi người cùng hợp sức lại, chẳng lẽ còn sợ đánh không lại tiểu nha đầu này?"

Không biết là ai lớn tiếng kêu như vậy, lá gan đám đoàn chúng lập tức lại biến lớn, rồi rít bắt đầu kêu gào: "Đúng vậy! Có bản lĩnh người xuống đây, chớ núp cao như vậy!"

"Hôm nay tao tử báo thù cho đoàn trưởng! Tiểu tiện nhân mau rút tới đây nhận lấy cái chết!"

.....

Đối mặt với đám ô hợp miệng cộp gan thỏ, Phượng Vũ lắc đầu một cái: "Người đàn hết thuốc chữa, nếu như các người giống như một hán tử đồng ý đơn đấu với ta, ta còn coi trọng liếc mắt nhìn các người một cái. Lại muốn chơi lấy nhiều ép ít, cho rằng chỉ các người có trợ thủ sao?"

Nàng hăng giọng nói với Luật Chấn Thanh: "Luật nguyên lão, đám người này ỷ vào đông người làm loạn, nhiễu loạn quốc sự, các hạ tính ngời yên không để ý đến sao?"

"Dĩ nhiên sẽ không!" Luật Chấn Thanh cười ha hả. Mới vừa rồi đám người này kêu gào chỉ trích nói ông ngụy tạo mật thư, công khai ủng hộ Viên Tinh khốn kiếp, đã làm cho ông hết sức khó chịu. Ông không ngại khiến cho đám người này ném thử tư vị ngục giam đế quốc một chút: "Triệu tập ba ngàn vệ binh, bắt tất cả đám người nghịch loạn nói bậy này lại!"

Đám gia hỏa kêu gào muốn khiêu chiến Phượng Vũ vạn vạn không ngờ tứ nàng sẽ công khai cầu viện với Luật Chấn Thanh, nhất thời cực kỳ tức giận: "Không có can đảm ứng chiến liền chơi trò này, thật là hèn hạ!"

"Con rùa đen rút đầu!"

"Này không công bằng!"

.....

Bọn họ đang tức giận bất bình cãi cọ ồn ào, Phượng Vũ vận dụng linh lực, phóng âm thanh cực lớn, lập tức lấn át tạp âm những người khác: "Lên đài tỷ thí, sống chết không oán. Chẳng lẽ người của Tật Phong Lang không có chút thường thức căn bản này sao? Một khi thua liền chỉ trời mắng đất, muốn giết người đền mạng, thật là còn không bằng tên vô lại! Các người muốn khiêu chiến ta thì cũng thôi, lại còn muốn kéo cả Luật nguyên lão xuống nước. Chẳng lẽ, các người cho là thế lực Tật Phong Lang có thể áp đảo trên Hội Nguyên Lão, các người khả năng thao túng quyết sách quốc gia sao? Hay là nói, các người không bỏ được Viên Tinh nguyên lão âm thầm có nhiều chiếu cố các người, không bỏ được ích lợi khổng lồ ông ta cho các người, cho nên mới phải không nể mặt mũi soi mói với Luật nguyên lão?"

Cấu kết với chính khách, âm thầm kiểm soát chỗ tốt, loại chuyện như vậy từ trước đến giờ không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Một khi bị phơi bày ra giữa ban ngày ban mặt, đây chính là hậu hoạn vô cùng. Nghe được Phượng Vũ chụp mũ xuống đỉnh đầu như vậy, đoàn chúng Tật Phong Lang nhất thời im lặng. Đầu óc mới vừa rồi nóng lên cũng tỉnh táo lại: bây giờ cấp trên đã thay đổi, nếu bọn họ còn cậy mạnh làm bừa như quá khứ, không có người bảo bọc bọn họ, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ xui xẻo. Mình gặp chuyện không may thì cũng thôi đi, nhưng người nhà thê tử phải làm sao?

Ý thức được điểm này, phần lớn đoàn chúng vốn chuẩn bị phản kháng cũng ngoan ngoãn mặc cho hộ vệ bắt chéo hai tay ra sau lưng áp giải đi. Số ít người thức thời, có người bị đâm chết tại chỗ, có người mạnh mẽ mẽ bị đánh một trận.

Phượng Vũ cũng không đồng tình những người này. Bởi vì nàng từng thấy qua, thảm trạng dân chúng vô tội giống như Lam Tề Nhi bị Tật Phong Lang bắt nạt đến cửa nát nhà tan; hơn nữa bản thân nàng đã gặp qua những người này ngang ngược càn rỡ. Trong lòng nàng, ở trong lòng tất cả bình dân Đô thành, những người này căn bản là trừng phạt đúng tội.

Quả nhiên, mắt thấy bình thường hoành hành, hiệp đáp đồng hương trên phố, từng người một ủ rũ cúi đầu bị mang đi, trong đám người bùng nổ trận trận tiếng reo hò.

Đại cục đã định. Phượng Vũ như nguyện khiến cho Quang Minh Thánh Điện đáng ghê tởm phơi bày dưới ban ngày, lại cảm giác vẫn không đủ: "Triều Hoa chỉ là một trong bốn đại lục, để cho riêng bọn họ hiểu biết rõ chân tướng còn chưa đủ, nhất thiết phải để cho mọi người cũng biết rõ chân tướng!"

Tầm mắt ngênh đón người nào đó, khóe môi nàng thoáng hiện lên ý cười: người này, hình như có thể giúp giúp một tay đấy.

Còn chưa có ý thức được bị người nào đó để mắt tới, hung hăng rùng mình một cái, lập tức nắm thật chặt áo bào tím: "Nhất định phải duy trì khỏe mạnh, hình tượng cảm mạo chảy nước mũi cũng không thích hợp với ta."

NGŨ LINH SƯ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Khiêu Khích Quang Minh Thành

Editor: ChieuNinh

Người nào đó bị Phượng Vũ để mắt tới, dĩ nhiên là Ngôn Ca Hành.

Đối với thân phận của hắn, Phượng Vũ kết hợp với lời nói hắn từng nói qua, cẩn thận cân nhắc rồi thì cảm thấy hắn vô cùng có thể là quen biết cũ của Luci.

Nhưng quen biết cũ cũng chia hai loại: kẻ thù, hoặc bằng hữu. Mà kẻ thù của Luci, toàn bộ đến từ Quang Minh Thánh Điện.

Nhưng mà, nhìn hắn trước mặt mọi người trợ giúp tuyên đọc mật thư, hành động công khai quyết liệt với Quang Minh Thánh Điện, ngược lại không giống như kẻ thù. Nhưng nếu như hắn là bạn tốt của Luci, trong lời nói lại vô cùng né tránh, chưa bao giờ công khai hỏi Luci, chỉ là mập mờ cho nên chờ tự tới thừa nhận.

—— đúng rồi, thật ra thì cái gọi là bạn cũ còn có một loại có thể là: người tình. Người này và Luci, chẳng lẽ trước kia từng có một chân sao, sau đó lại chia tay, cho nên mỗi lần Ngôn Ca Hành nhắc tới Luci tới luôn rất u oán, thậm chí không muốn gọi thẳng tên, mà là dùng danh hiệu khác để gọi thay.

Tưởng tượng ra cảnh tượng nào đó, Phượng Vũ lạnh đến buồn nôn, quyết định vẫn là không nên suy nghĩ lung tung mới tốt.

— nếu đối phương không thẳng thắn, mình cũng không cần thiết gấp gáp truy vấn ngọn nguồn, ngược lại bại lộ lá bài tẩy của mình. Chỉ là, nên lợi dụng thì vẫn phải lợi dụng thật tốt mới được.

Nhìn Ngôn Ca Hành nhét mật thư vào trong tay Luật Chấn Thanh đi xuống đài, Phượng Vũ hỏi: "Người có biết hậu quả của việc làm như vậy hay không?"

"Giỏi lắm thì bị Quang Minh Thánh Điện đuổi giết thôi." Ngôn Ca Hành thờ ơ nhún vai một cái: "Năm đó ta từng thật có lỗi với một người, thế này nhiều nhất coi là làm báo ứng."

Trả lời không chút để ý khiến Phượng Vũ rất hài lòng, nàng không biến sắc tiếp tục hỏi: "Nhưng tại sao người muốn làm như vậy đây?"

"Vì chơi thật vui." Ngôn Ca Hành cười hì hì nói, bộ dáng tặc hề hề kia. Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt hắn, làm cho người ta không thấy rõ tâm tình đáy mắt hắn, không cách nào phân biệt là thật tâm hay là qua loa.

Biết hắn sẽ đánh Thái Cực, dĩ nhiên Phượng Vũ sẽ không cứ như thế mà buông tha hắn: "Ngôn Ca Hành các hạ." (đánh Thái Cực: giống như không trả lời vào câu hỏi mà đá qua đá lại né tránh)

"Chuyện gì?" Nghe Phượng Vũ gọi mình trịnh trọng như vậy, sống lưng Ngôn Ca Hành phản xạ có điều kiện mà thẳng tắp.

"Ngày ấy ta giúp người điều chế hương, tại sao người thi triển pháp thuật đối với ta?"

Từ trước đến giờ Ngôn Ca Hành ăn nói khéo léo, lập tức nghẹn họng. Ngẩng đầu nhìn trời như chuyện không liên quan đến mình, trông cậy vào lừa gạt cho qua: "Làm sao có thể, nhất định là người nhớ lộn."

Phượng Vũ cũng nhất quyết không buông tha hỏi tới: "Chỉ có cường đạo hạ lưu nhất không phân biệt tốt xấu mới có thể dùng mê hương. Người chẳng những điếm huân hương có hiệu quả thối miên, còn phối hợp với pháp thuật, hành vi này thật là khiến người giận sôi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nếu để cho dân chúng điên cuồng mê ca hát của người biết người lại là nhân vật hạ lưu bậc này, không biết họ còn có trước sau như một thích người ủng hộ người hay không."

"Chuyện này. Ta thật sự không biết người đang nói gì, ta cũng không phải là cường đạo, làm sao sẽ dùng mê hương." Ngôn Ca Hành vùng vẫy giãy chết.

"Còn muốn chống chế? Có lẽ ta nên giống như người giúp Luật nguyên lão mới vừa rồi, giúp người một lần, chứng minh người 'trong sạch'. Chỉ là, ta sẽ không mè nheo giống như người, bởi vì ta biết nó lại đặt ở nơi nào."

Nghe vậy, Ngôn Ca Hành theo bản năng một tay bịt túi gấm bên hông, thấy ánh mắt hài hước của Phượng Vũ, mới biết mình mắc mưu, rốt cuộc bất đắc dĩ chấp nhận nói: "Được rồi được rồi. Ta thừa nhận, ta từng bất chính đối với người, thi triển qua pháp thuật. Chỉ là ——"

Tròng mắt hẩn xoay động, nói: "Ta là vì xác nhận người có phải nữ cô nhi Phượng gia hay không, mới ra hạ sách này, tuyệt đối không có ý niệm cướp tiền cướp sắc gì cả."

—— nữ cô nhi Phượng gia? Nói giỡn, người muốn hỏi người nhất định là Luci.

Lòng dạ Phượng Vũ biết rõ, cũng không chọc phá hẩn. Dù sao mục đích của nàng cũng không là muốn buộc hẩn tự bạch cung khai, chỉ cần hẩn chịu thừa nhận chuyện này là tốt rồi: "Người làm chuyện bỉ ổi, ta có thể không truy cứu, nhưng người phải đồng ý ta một điều kiện."

"Này này, không công bằng, tối hôm qua người cũng dùng mê hương hôn mê ta. Chẳng lẽ chuyện này không nên vì vậy mà huề nhau sao?" Ngôn Ca Hành loạn không có hình tượng la ãm lên.

"Không hề giống nhau. Tối hôm qua ta là vì tự vệ, ai kêu người ấp a ấp úng không chịu nói rõ ràng. Mà hôm nay ta có chuyện quan trọng, dĩ nhiên không thể làm gì khác hơn là trước tiên thu thập người. Lại nói, là ai giúp người giải mê hương hay sao?"

"Hắc hắc, đương nhiên là bởi vì bình thường ta yêu hương nhang, dần dà tự nhiên trở nên có chút có phản ứng miễn dịch, nhanh tinh táo phải hơn người khác —— ực, không đúng, ta nói Tiểu Phượng Vũ, người không thể tính số khoản này với ta, vậy không công bằng."

"Không phục? Vậy thì tốt, tìm người trung lập đến phân xử thử, ta thấy Luật nguyên lão cũng rất thích hợp." Nói xong, Phượng Vũ làm bộ muốn kêu người.

Ngôn Ca Hành bị sợ đến một tay bịt miệng của nàng: "Đừng đừng, bị đại thúc nghiêm nghị đó biết liền không xong. Ài. Được rồi, theo ý người, người muốn được điều kiện gì?"

Nghe vậy, Phượng Vũ vẻ mặt nghiêm nghị, kéo tay của hắn, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn chậm rãi nói ra: "Mang theo mật thư đi cùng với ta tới Quang Minh thành."

Yêu cầu này quá mức cường đạo man rợ, trong lòng Ngôn Ca Hành càng thêm vì vậy mà nhắc lên sóng lớn. Hắn cụp hai mắt xuống, che giấu cảm xúc có chút không cách nào khống chế, hồi lâu, khàn giọng hỏi: "Tại sao muốn đi chỗ đó?"

"Bởi vì ——" Phượng Vũ chợt cười một tiếng, giống như băng tuyết tan ra, mười dặm gió xuân, trong mắt càng thêm lóe ra ánh sáng tà ác hiểm có: "Chân tướng năm đó trọng đại bực nào, tại sao có thể chỉ dựa vào bút tích

giống nhau liền nhận định thật giả chứ, phải biết bút tích cũng là có thể bắt chước. Cho nên, vì tra rõ chân tướng, chúng ta nhất định phải mời người trong cuộc ra mặt. Ta là một kẻ vô danh tiểu tốt, sợ rằng Thánh điện không rãnh chiêu đãi ta, cho nên muốn mượn danh tiếng của người dùng một chút. Sẽ không để ý chứ?"

Thông tuệ như Ngôn Ca Hành, làm sao nghe không ra chủ ý chân thật của nàng: "Nói được dễ nghe, thật ra thì người muốn mượn cơ hội quây lớn chuyện này chứ gì? Dùng danh tiếng của ta, đi tìm Quang Minh Thánh Điện tra xét, không tới một ngày tin tức này sẽ truyền khắp Tát Lan Ca. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nếu như Quang Minh Thánh Điện lên tiếng phủ nhận lại lấy ra không đưa ra chứng cứ có sức thuyết phục, vậy không thể ngăn cản được sẽ càng thêm rước lấy hoài nghi của mọi người; nếu như bọn họ thừa nhận —— thôi, loại chuyện tốt như thế ngấm lại ở trong mộng một chút cũng ngại quá ngọt rồi."

"Hả? Xem ra người rất chắc chắn lá thư này là thật, đây là tại sao hả?" Phượng Vũ bèn nhảy lại bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của hắn, hỏi ngược lại.

"Ha ha. Ta chỉ là tin tưởng Luật nguyên lão giám định mà thôi." Ngôn Ca Hành như không có chuyện gì xảy ra nói.

Phượng Vũ cũng không hy vọng xa vời hắn sẽ đàn hoàng cung khai: "Tóm lại nói một câu, người chịu hay không chịu?"

Ngôn Ca Hành không trả lời ngay. Hắn ngửa đầu nhìn chăm chú vào bầu trời quang đặng vạm dậm, ánh mắt xa xôi, giống như xuyên qua thời không nước lũ, nhìn chăm chú vào mỗi một khắc cực kỳ lâu trước kia.

Rất lâu, rất lâu sau. Lâu đến nỗi những đám mây trên trời phân lại hợp, bay tới nơi tầm nhìn không thể đuổi kịp trên bầu trời. Lâu đến nỗi đám người tan hết, quanh thân là một mảnh trống không.

Sau đó, hắn mới nghe thấy âm thanh của mình: "Dĩ nhiên, chuyện thú vị như vậy, há có thể bỏ qua."

"Thật sự chỉ là thú vị sao?" Phượng Vũ nhìn chăm chú vào nam nhân hiển nhiên có thật nhiều chuyện xưa này, không có phát hiện ánh mắt của mình đã không còn gây sự như lúc mới gặp người nữa, mà là có thêm mấy phần nhu hòa.

Muốn đi Thánh điện gây chuyện, không đúng, là điều tra kỹ chân tướng, tự nhiên cần chứng cứ.

Nghe xong ý tứ Phượng Vũ, Luật Chấn Thanh suy tư chốc lát, nói: "Ta viết một phong thơ, nói rõ ngọn nguồn, người mang theo đi Thánh điện thôi."

Hắn làm như vậy, dĩ nhiên là ôm trách nhiệm vào người, ý tứ bảo vệ Phượng Vũ. Dù sao bàn về quan chức thì hắn lớn, nếu như Phượng Vũ cầm thư đi trước, Quang Minh Thánh Điện sẽ chỉ coi nàng như một ống trúc truyền lời, sẽ không quá mức làm khó nàng.

Phượng Vũ lại lắc đầu một cái: "Luật nguyên lão, cơ cấu đầu não Triều Hoa vừa mới trải qua chấn động mạnh, lại không chịu nổi giày vò như vậy nữa. Hơn nữa thế lực Tật Phong Lang ăn sâu bén rễ, các hạ cũng cần tinh lực nhân lực, toàn lực ứng phó đi diệt trừ cùng với khắc phục hậu quả. Loại thời điểm này, không nên lại vì chuyện khác mà phân tâm."

"Vậy người ——"

"Yên tâm, ta không có việc gì. Đừng quên, có Ngôn đại nhân ‘một lòng theo đuổi chân tướng’ cùng đi với ta." Nói xong, Phượng Vũ quét Ngôn Ca Hành một cái.

Hắn lập tức thức thời nói ra câu trả lời sớm thương lượng xong: "Đến lúc đó, ta liền nói lá thư này là ta dùng số tiền lớn mua được cảnh vệ lấy ra

giúp ta, sẽ không dính líu đến các hạ bên này."

"Như vậy sao được!" Luật Chấn Thanh ngay thẳng lập tức cự tuyệt: "Thư này là ta phát hiện, cũng là công bố ở Đô thành chúng ta trước tiên, trách nhiệm tuyệt không thể do hai người các người tới gánh."

Tuy nói ở phương diện khác cả đời cũng không biết thay đổi, nhưng cũng không đại biểu Luật Chấn Thanh không hiểu sự vụ. Hẳn biết rõ hậu quả đối nghịch với Thánh điện cực kỳ nghiêm trọng.

"Ngài cũng đừng cãi, đúng như ta lời vừa mới nói, Triều Hoa đế quốc có chuyện quan trọng hơn cần các hạ xử lý, không nên phân tâm. Chuyện mở rộng chánh nghĩa, tra rõ chân tướng, thì giao cho chúng ta thôi." Trong lòng Phượng Vũ lặng lẽ còn thêm một câu, thuận tiện hạ chút chướng ngại vật cho Thánh điện, trả lại công đạo cho sư phụ.

"Các người." Luật Chấn Thanh cẩn thận suy nghĩ một chút, trước mắt thế cục đế quốc quả thật rất tế nhị. Mặc dù Viên Tĩnh đã bị ép về vườn, nhưng dư đảng còn sót lại của ông ta vẫn tại chức, có lực ảnh hưởng không nhỏ đối với chính vụ. Mạng lưới liên lạc của Tật Phong Lang ở dân gian càng thêm rắc rối khó gỡ, lúc nhỡ bỏ sơ ý một chút sẽ cản trở lại mình.

Triều Hoa lúc này, lại không chịu nổi sóng gió khác. Nhưng, cứ như vậy hoàn toàn giao trách nhiệm cho đứa nhỏ này sao?

Nhìn ra ông chần chờ, Phượng Vũ lại hạ liều thuốc mạnh: "Xin yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nguyên lão đại khái còn không biết, Quang Minh Chi Tử là ca ca thất lạc nhiều năm của ta, có hẳn chăm sóc ta, không có việc gì."

"Thật sao?!" Luật Chấn Thanh nhất thời yên lòng, luôn miệng nói: "Vậy ta an tâm. Phượng Vũ, người không phải là người Triều Hoa, nhưng vì chúng ta mà làm đến bước này, ta đại biểu tất cả con dân Triều Hoa cảm tạ người!"

"Nguyên lão nói quá lời, Lệnh Công Tử và ta là bằng hữu, giúp nhau một tay là cần phải vậy."

Hàn huyên xong rời khỏi phòng nghị sự, Phượng Vũ lại bị chạm mặt Luật Cung Thương chạy tới ngăn lại. Phía sau hẳn còn có Mạnh Nguyên Phủ đi theo.

"Phượng, Phượng Vũ, người phải một mình đi Quang Minh Thánh Điện?" Luật Cung Thương không để ý thờ hồng hộc, vội vàng hỏi.

Phượng Vũ chỉ chỉ Ngôn Ca Hành: "Không phải một mình, còn có hẳn."

"Ngôn các hạ." Luật Cung Thương nhìn Ngôn Ca Hành một chút, lại nhìn Phượng Vũ một chút, nhất thời đột nhiên không tìm thấy lời nói. Hẳn vốn muốn đi cùng với Phượng Vũ, nhưng mà, bên người nàng đã có Ngôn các hạ mình sùng bái nhất. Giữa hai người tự nhiên có một loại ăn ý tế nhị, để cho hẳn có cảm giác chen vào không lọt.

"Đáng ghét. Ta không muốn nhận thua nhanh như vậy."

Nghe hẳn tự lẫm bẫm được bảy tám phần, Phượng Vũ không khỏi tò mò hỏi: "Cái gì không nhận thua?"

". Không có, không có gì." Luật Cung Thương mấp máy môi, đột nhiên lớn tiếng nói: "Rất xin lỗi, Phượng Vũ, lần này ta không thể đi cùng người. Chuyện phụ thân phải xử lý quá nhiều, ta phải phân ưu với ông. Nhưng có Ngôn các hạ đi cùng người, thực lực của hẳn cao cường, nhân duyên lại tốt, ta rất yên tâm. rất yên tâm. Chờ sau này mọi chuyện đã xong xuôi rồi, người có rãnh rỗi, ta có thể đi thăm người không?"

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Thất Tình

Có mấy lời hăn nói xong không hiểu ra sao, nhưng Phượng Vũ cho là hăn đang thương cảm vì ly biệt, cũng không để trong lòng: “Dĩ nhiên có thể.”

Lấy được hứa hẹn của nàng, Luật Cung Thương có chút vui mừng, lại có chút phiền muộn. Thiếu nữ tình cờ gặp nhau này, đã định trước là người chói mắt đến nỗi hăn không cách nào xứng đôi. Thay vì khổ sở dây dưa, không bằng chôn sâu phần tình cảm này xuống đáy lòng, tương lai gặp lại, vẫn có thể làm bằng hữu.

Mạnh Nguyên Phủ vẫn không nói gì, cũng nói: “Phượng Vũ, chuyển đi hung hiểm, người phải thật bảo trọng. Nếu như có bất trắc gì, người có thể đi Tử Tinh thành Nam Đồ Đại lục tạm tránh đầu sóng ngọn gió. Mặc dù thế lực Quang Minh thành rải đầy khắp nơi, nhưng tạm thời như thế nào cũng không dám gây khó dễ nơi đó được. Đưa nó cho Thành chủ nhìn, không cần giải thích cái gì, Thành chủ sẽ đi làm theo lời của người.”

Nói xong, hăn đưa một cái giống như tiền đồng gì đó cho Phượng Vũ. Phượng Vũ tiếp nhận vừa nhìn, phát hiện đó là một khối minh bài hình tròn chạm khắc hoa Tường Vi.

Biết rõ hành động lần này đối phương có ý tứ báo đáp ân cứu mạng tại Tử Vong Cốc, Phượng Vũ liền không cự tuyệt: “Đa tạ.”

Nghĩ đến Chu Tước mơ hồ có hảo cảm đối với Mạnh Nguyên Phủ, Phượng Vũ vội vàng thông báo cho nàng: “Chúng ta sắp rời đi, người không đi ra gặp gặp tiểu suất ca nhà người sao?”

Nhưng Chu Tước thủy chung trầm mặc, không nói gì.

Phượng Vũ không biết là nàng ngủ thiếp đi hay là có tính toán khác, không tốt miễn cưỡng, chỉ có thể nói ra: “Các người cũng phải thật bảo trọng.”

“Phượng Vũ, chớ quên ta.....chúng ta.” Cuối cùng Luật Cung Thương không đành lòng được, đôi tay nhẹ nhàng cầm tay Phượng Vũ.

Hắn không dám dùng sức, thay vì nói là cầm, không bằng nói là nâng, giống như đang cầm cát dễ trôi đi, băng đá dễ tan thì hơn, trân trọng khát vọng thiên trường địa cửu, nhưng mà lại không thể tránh được hiểu rõ giờ khắc này đều sẽ thành quá khứ, trong tay cũng sẽ thành hư không.

Dù chậm lụt thế nào, Phượng Vũ vẫn phát hiện miễn cưỡng trong tươi cười của hắn: “Tiểu Thương, người làm sao vậy?”

“Không có gì.” Luật Cung Thương miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: “Ta chỉ là nghĩ đến lập tức sẽ chia ly cùng với người, nên có chút khó qua.”

Thật ra thì, đâu chỉ là có chút, hắn dùng tự chủ hết cả đời, mới có thể miễn cưỡng khắc chế chua xót lan tràn khắp toàn thân, không có luồng cuống ở trước mặt nàng.

“Giữ vững tinh thần, chờ mọi chuyện làm xong ta nhất định sẽ trở lại thăm người, đến lúc đó không phải lại gặp mặt à.” Phượng Vũ cũng rất có hảo cảm đối với nam sinh thuần lương này, chỉ là, cũng chỉ dừng lại ở bằng hữu bình thường mà thôi.

“..... Được, người nhất định phải trở lại.” Luật Cung Thương từ từ buông tay nắm tay nàng ra, thời điểm một chút xúc cảm cuối cùng biến mất, trong lòng hắn là một mảnh trống không cô quạnh.

Đưa mắt nhìn Phượng Vũ và Ngôn Ca Hành đi xa, Mạnh Nguyên Phủ không nhịn được hỏi nói: “Tiểu Thương, ta thấy đệ rõ ràng có ý đối với Phượng Vũ, nhưng tại sao không nói đây?”

Luật Cung Thương cười khở lắc đầu một cái: “Có ý thì có ích lợi gì? Chỉ là đơn phương của một mình đệ mà thôi. Lại nói lấy tính tình của nàng, nếu như mà hiểu biết rõ đệ có ý tứ như thế, nhất định sẽ trốn tránh không gặp đệ. Làm sao đệ chịu nổi ngay cả làm bằng hữu cũng không được hay sao? Giống như bây giờ, có thể mong đợi tương lai gặp lại, đến lúc đó cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, tản bộ..... đệ liền đã rất thỏa mãn, rất thỏa mãn rồi.”

“Nhưng bộ dáng của đệ..... rất tệ, không hề có bộ dạng biết đủ một chút nào.” Mạnh Nguyên Phủ tận lực lựa chọn từ ngữ để không kích thích bạn tốt. Thật ra thì bộ dáng của Luật Cung Thương đâu chỉ hồng bét, quả thật chính là vẻ mặt thảm hề hề sắp khóc lên.

“Nói nhảm, ai biết thâm mẩn không có kết quả thì tinh thần còn có thể toả sáng?” Luật Cung Thương hiếm khi mà rống lên một tiếng.

“Được được, ta thừa nhận sai rồi. Có cần bả vai cho đệ mượn dựa vào hay không? Chỉ là đệ cũng đừng khóc thật lên.”

“Đi, xem ta là nữ nhân à?”

Hai người nửa là cười giỡn, nửa nói sang chuyện khác đẩu miệng, sóng vai đi tới hướng Luật gia.

Thất tình tất nhiên thương cảm, nhưng có bằng hữu làm bạn ở bên cạnh, sớm muộn sẽ tạnh mưa trời trong thôi.

Đô thành, nơi cửa thành.

Chúng mê ca hát không biết từ nơi nào nghe được tin tức Ngôn Ca Hành phải đi, từ lúc rạng sáng liền bắt đầu canh giữ ở cửa thành, mong chờ cuối cùng lại được nhìn phong thái thần tượng một cái.

“Thật đáng ghét, Ngôn mỹ nhân chính là đặc biệt tới hiến ca, kết quả dạ tiệc đột nhiên hủy bỏ. Hại hãn một chuyến tay không không nói, chúng ta cũng vui mừng vô ích một hồi.”

“Ta có thể hiểu được quyết định Hội Nguyên Lão, dù sao xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao còn có tâm tình làm dạ tiệc cái gì. Nhưng tối thiểu Ngôn đại nhân ngâm xướng một bài hát cho chúng ta rồi lại đi chứ. Từ trước đến giờ hãn hành tung bất định, lần sau trở lại Đô thành Triều Hoa không biết là năm tháng nào rồi.”

“Ngôn mỹ nhân nhất định phải nghe được tiếng lòng của chúng ta, tốt nhất biểu diễn ở chỗ này để cáo biệt. Như vậy coi như tám mươi năm về sau, ta cũng có thể tự hào nói với tôn tử, năm đó nãi nãi ở khoảng cách gần nghe qua giọng hát người ngâm thơ rong đệ nhất Tát Lan Ca giống như tiếng trời đâu ~”

.....

Ngoài thành, trên mảnh đất trống hơi lớn hơn ở một nơi nào đó giữa rừng dày. Phượng Vũ vừa lấy tay sửa sang lại lông vũ tuyết trắng trên hai cánh của Vân Tâm Lam vừa hóa thành Độc Giác Thú, vừa hỏi người đứng ở đối diện: “Chúng mê ca hát của người thật sự rất chờ mong sự xuất hiện của người kìa, người thật không đi lộ mặt?”

“Nếu như đi ra ngoài, kế hoạch ta đóng gói đơn giản chạy ra không phải hoàn toàn mất tác dụng rồi sao.” Ngôn Ca Hành phô trương thực sự quá kinh người, tọa kỵ Liên Phi Điều mang tính biểu trưng dấu hiệu của hãn cũng phong cách đến mức quá đáng. Một khi hiện thân, chỉ sợ cũng sẽ bị chúng mê ca hát cuồng nhiệt chặn đến đi không được. Cho nên hãn lẳng

những Phượng Vũ hồi lâu, cuối cùng nhận được nàng đồng ý, cùng cười Độc Giác Thú với nàng tiến về phía Quang Minh thành.

Phượng Vũ nghe vào trong tai toàn bộ hưng phấn thảo luận và ảo tưởng của chúng mê ca hát, không nhận được có chút đồng tình với bọn họ. Còn đang muốn khuyên Ngôn Ca Hành nữa, ít nhất ở trên bầu trời lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn phất tay một cái, lại nghe một câu nói chua chát nhẹ nhàng tới đây: “Đúng rồi, nghe nói là ngày hôm qua hấn và mỹ nữ chiến thắng lôi đài cùng nhau rời khỏi đây! Con nhóc đó đến tột cùng là xuất hiện từ đâu? Chẳng những Luật nguyên lão khách khách khí khí với nàng ta, ngay cả Ngôn mỹ nhân cũng bị nàng lừa chạy!”

Lời này lập tức đưa tới một loạt tiếng phụ họa chua chua: “Đúng vậy đúng vậy, cũng chỉ là tiểu nha đầu nha, thực lực cao thì thế nào? Sau đó còn không phải là bị Khốc Ca trên trời giáng xuống ép tới gãy gao. Nếu không phải là Ngôn đại nhân tốt bụng giải vây thay nàng ta, sợ rằng bây giờ nàng ta đã bị đánh đến hủy khuôn mặt.”

“Nàng ta cũng không chịu nhìn cho kỹ bản thân mình, đáng dấp khó coi như vậy, cũng không biết xấu hổ đi ở bên cạnh Ngôn mỹ nhân?”

.....

Ngôn Ca Hành đáng đánh đòn mà cười, đưa tay lắc lư ở trước mũi: “Giống như có một thùng rượu lớn ủ hư bị đánh lật, mùi vị chua đến khiến cho người ta bất tỉnh. Tiểu Phượng Vũ ~ người còn muốn để cho ta lộ diện sao?”

“..... Ít nói nhảm, che khuôn mặt gây họa của người lại, đi theo ta!” Vô cớ bị người nghị luận, cố tình cũng không phải là chuyện nghiêm trọng đến muốn sử dụng võ lực giải quyết, trong lòng Phượng Vũ buồn bực thế nào cũng biết. Trợn mắt nhìn Ngôn Ca Hành còn muốn thừa dịp bỏ đá xuống

giếng nữa, nàng cảnh cáo nói: “Người nói thêm một chữ nữa, đợi lát nữa ta liền kêu Thâm Lam quăng người từ trong đám mây xuống.”

Vì mạng nhỏ, Ngôn Ca Hành thức thời ngậm miệng lại, biết vâng lời theo sát ở sau lưng Phượng Vũ leo lên Độc Giác Thú, ở trong lòng thầm nói: “Loại sinh vật nữ nhân đều là nhỏ mọn, cũng đã đồng ý đi mạo hiểm cùng nàng tới Quang Minh thành, lại vì câu nói đùa liền uy hiếp ta, thật là quá hẹp hòi rồi. Nói đi nói lại, tại sao tiểu nha đầu này luôn coi nhẹ sức quyến rũ của ta? Lại có thể cam lòng để cho trai đẹp ta đau lòng như vậy. Chẳng lẽ thẩm mỹ của nàng khác với người thường?”

Hắn đang căn vạt áo nói lảm nhảm ở trong lòng, chợt nghe Phượng Vũ nói: “Tốc độ Thâm Lam rất nhanh, một lát người cần phải ngồi vững vàng.” Giọng nói nhàn nhạt, lại bao hàm quan tâm nhận sai.

Ngôn Ca Hành một giây trước vẫn còn đang rối rắm lập tức mặt mày hớn hở: ai nói nàng không quan tâm bốn suất ca, không phải thời khắc mấu chốt thì biểu hiện ra à.

Hắn hí hửng ôm eo nhỏ nhắn của Phượng Vũ, ngay sau đó khoanh tay liên tục kêu thảm thiết: “Ta chỉ ôm người một cái, người làm gì phải dùng lửa thiêu ta?”

“Ai cho người không nói tiếng nào liền sờ lên? Đổi lại là ai cũng sẽ cho rằng người động tay động chân đi, áo lót nam!”

“Không được gọi ta áo lót nam! Bao giờ thì ta —— a! Cất cánh phải nói trước chứ a a a! Thiếu chút nữa thì ta té xuống rồi!”

Tiếng thét chói tai biến dạng xẹt qua chân trời, mọi người vẫn còn đang khố sở đợi thần tượng nghe tiếng liền ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi cánh dài trắng như tuyết xẹt qua chân trời, nhanh như sao băng. Hình dáng đỉnh đầu thùy thú mọc một sừng như tuần mã, trên lưng có một đôi cánh dày rộng, hình thái cao quý ưu nhã, giống như Thượng Cổ Di tộc.

“Mau nhìn, là Độc Giác Thú!”

“Là con ngày hôm qua hiện thân ở trên đài tử thí đi!”

“Ah, người phía trên đó mặc áo tím, sẽ không phải là ——”

Nghĩ đến âm thanh sột hời kêu lên không hề có phong phạm mới vừa rồi kia, mọi người liếc mắt nhìn nhau, lập tức ăn ý phủ nhận: “Đây tuyệt đối không thể nào là Ngôn mỹ nhân ưu nhã! Hẳn khẳng định còn chưa có ra khỏi thành, chúng ta tiếp tục chờ hẳn đi!”

Đồng thời ngay tại lúc Độc Giác Thú xông vào mây xanh, một chiếc xe ngựa lao nhanh như bay ra cửa thành, tư thế kia quả thật giống như đang chạy trốn chết, nhắc lên trận trận bụi đất làm cho các tiểu thư chờ ở tại cửa ra vào thét chói tai liên tiếp, hốt hoảng né tránh.

Cầm đầu là cự hán đầu quần băng gạc, vẻ mặt hốt hoảng. Hẳn cũng không thèm nhìn đám người suýt chút nữa thì bị mình đụng vào, trực tiếp vung roi không chút lưu tình quật lên con ngựa, xua nhanh chạy như điên.

Khi con ngựa sùi bọt mép, bốn vó như nhũn ra, mắt thấy cũng không chạy nổi nữa thì cự hán thở gấp quay đầu lại quan sát mọi nơi, xác nhận không có truy binh phía sau, thoáng chần chừ, rút cuộc thu hồi roi trong tay, khai ân để cho con ngựa nghỉ ngơi chốc lát.

Sau lưng, trong buồng xe lắc lư cả một đường truyền ra âm thanh yếu ớt: “Người...người không trốn khỏi. Hội Nguyên Lão đã hạ quyết tâm đối phó Tật Phong Lang, Triều Hoa tuy lớn, cũng không còn đất cho các người dung thân. Người làm như vậy cũng chỉ uổng phí hơi sức.”

“Ai nói lão tử muốn ở lại Triều Hoa hả.” Cự hán tức giận nhõ một ngụm: “Lão tử muốn đi Quang Minh thành, mật báo chuyện tên khốn kiếp Luật Chấn Thanh công khai đối nghịch với Quang Minh Thánh Điện cho Thánh Tế tư! Thuận tiện nói cho hẳn biết, trên người tiểu tiện nhân hại chết đoàn

trưởng chúng ta có pháp quyết Ngự Linh Sư! Hắc hắc, lão tử cũng không tin Thánh Tế tư nghe xong sẽ bỏ qua cho ả!”

Người trong xe bất đắc dĩ nói: “Những thứ này người và nhóm bạn của người có thương lượng chứ? Nhưng cuối cùng không phải bọn họ cũng cảm thấy làm như vậy là chuyện vô bổ sao, còn không bằng nghe theo ý tứ Hội Nguyên Lão ngoan ngoãn hối cải chịu hình phạt. Qua vài ba năm, bắt đầu cuộc sống lần nữa. Làm sao người khổ sở khuấy đảo vào đầm nước đục này?”

Cự hán giận dữ hét: “Đừng đánh đồng lão tử cùng với những thằng nhóc tham sống sợ chết kia! Lão tử chỉ biết tiểu tiện nhân giết lão đại, lại hại đoàn trưởng, lão tử tuyệt sẽ không tha ả như vậy!”

“Được rồi được rồi, người phải báo thù thay đoàn trưởng các người, tự người đi là được. Người tóm ta theo cái gì? Ta là một giáo viên nho nhỏ, căn bản không có trợ giúp gì đối với đại kế báo thù của người.”

“Hừ, tiểu tử người coi lão tử thật sự là đũa ngọc chỉ có bắp thịt? Nếu người vô dụng, ngày đó làm gì đoàn trưởng phải đặc biệt chộp người tới? Đoàn trưởng nói rồi, tiểu tử người hiểu rất sâu đối với yếu điểm pháp thuật Ngự Linh, hơn nữa ngày đó là người tận mắt thấy tiểu tiện nhân dùng Ngự Linh pháp thuật. Một khi đến Thánh điện cho người làm chứng, không sợ Thánh Tế tư không tin.”

Cơn gió thổi tới, nhắc lên một góc màn vải, bên trong thanh niên vẫn nhược đôi tay hai chân bị trói khắp người không thể động đậy, chính là tu sĩ áo lam mấy ngày trước bị Ân Lang bắt đi. Lúc này hắn ủ rũ cúi đầu, cực kỳ hối hận: “Ngày đó nếu ta không nhiều chuyện, vô duyên vô cớ đi rước lấy một thân phiền toái. Ài..... Còn nữa, ta không gọi là ‘tiểu tử người’, ta có tên, gọi Tu Văn, Đại Cá Tử (người to con) người gọi gì vậy?”

“Ta tên là Lạc Tháp. Ta cảnh cáo ngươi, đừng làm trò muốn chạy trốn, nếu không ta xé sống ngươi.”

“Ta nào dám.” Tu Văn rụt cổ một cái, nhìn như vô hại, chỗ sâu trong tròng mắt lại lóe ra ánh sáng tính toán: tu vi Ân Lang lại cao, lòng dạ lại thâm sâu, khi mình rơi vào trong tay hắn thì cũng không dám chạy trốn. Nhưng ở trong tay thẳng ngốc đại cá tử này sao..... Hắc hắc, cơ hội đến!

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Khôi Phục Trí Nhớ

Tây Phong Đại lục, Lam Phong trấn.

Ngày xưa Phượng gia phong quang vô hạn, sau lại chưa gượng dậy nổi, lúc này trước cửa chính là một cảnh tượng bần rộ đã lâu.

Rất nhiều người ra ra vào vào, mang gia cụ cũ kỹ nhiều năm của Phượng gia nhất nhất ra ném ở bên đường.

Các cư dân vốn đã chạy tới xem náo nhiệt, nhân tiện suy nghĩ nhặt mấy thứ đồ tốt trở về dùng một chút, lại thấy gia cụ ném ra lại còn rách nát hơn nhà mình thì cũng không khỏi bĩu môi.

“Phượng gia bị bại thật là nhanh.”

“Đó là đương nhiên..., Gia chủ bị bệnh điên, hai đứa bé một điên khùng, một co quắp, nương tử nhà hẳn lại không có kiến thức, bị cái gọi là thần y giấu đầu trùm chân lừa gạt cạn sạch tất cả tiền tích cóp, trừ bán một số thứ, còn có thể dựa vào cái gì sinh nhai?”

“Đồ tốt tổ truyền nhà hẳn cũng bị bán sạch, hôm nay rốt cuộc đến phiên tổ trạch rồi.”

“Ai..... thời điểm nhà hẳn chói sáng, thế nhưng là nhất đại gia tộc trấn này, từ lúc gia chủ đời trước bị hại, cũng mới qua có sáu bảy năm, lại có thể suy tàn suy tàn đến mức này.”

Người nọ đang tán gẫu cảm khái, thành linh, bả vai chột bị người ta cầm lấy, cả người cũng bị cứng rần xoay nửa thân người qua chỗ khác, trực tiếp chống lại một khuôn mặt anh tuấn nhất cũng lạnh lùng nhất hẳn bình sanh lần đầu thấy được: “Người mới vừa nói, gia chủ đời trước nhà này bị hại?”

“Mắc, mắc mớ gì tới người?” Người nọ vô cớ bị nắm, vừa định nổi giận, vừa nghiêng mắt nhìn thấy thân hình cao lớn của đối phương, lập tức thức thời chuyển lại lời nói: “Chắc người là người vùng khác tới đi, người địa phương ai cũng biết chuyện Phượng gia. Sáu, bảy năm trước, phu thê gia chủ nhà bọn họ bị người ly kỳ giết chết, nhi tử không hiểu mất tích. Nhưng tra tới tra lui cũng không tìm được hung thủ, cộng thêm người Gia chủ kế nhiệm không để bụng đối với chuyện này, dần dà, chuyện này liền thành vụ án không xử được.”

“Bọn họ..... Là chết như thế nào?” Trong giọng nói của thanh niên, có run rẩy không dễ phát giác.

“Nghe nói nữ chủ nhân bị người chém rơi đầu, nam chủ nhân nửa người cũng bị bỏ ra, tử trạng vô cùng thảm thiết.” Nói tới chỗ này, mặc dù biết rõ chuyện đã đi qua nhiều năm, người nọ vẫn là không tự chủ được rùng mình một cái.

Hắn lấy lại bình tĩnh, lại tiếp tục nói: “Năm đó sau khi thảm án này xảy ra, có chừng hơn nửa năm, Lam Phong trấn vừa đến gần tối sẽ không có ai dám ra cửa. Cũng không ai biết hung thủ thần bí kia còn có tìm thêm mục tiêu kế tiếp hay không. Chỉ là, sau đó hắn không có xuất hiện qua nữa. Cho nên có người lại phỏng đoán, người nọ có thể là kẻ thù gia chủ đời trước Phượng gia. Nhưng chúng ta cũng nghĩ không thông, hắn là người tốt được cả trấn công nhận, nhiệt tình thiện lương, khảng khái hào phóng, làm sao có thể có kẻ thù? Đối thành ngay cả cháu gái ruột cũng bị Gia chủ đương nhiệm Phượng gia độc ác ngược đãi còn không sai biệt lắm.”

Nghe vậy, thanh niên nhắm lại hai mắt thật sâu. Chỉ có như vậy, mới có thể áp chế phần hận và bi thương đời sông lấp bể ở trong ngực. Thật sự là kỳ quái, hẳn rõ ràng hoàn toàn không có trí nhớ, nhưng chỉ nghe người khác thô sơ giản lược nhắc tới chuyện xưa Phượng gia, liền kích động đến vậy.

Chỉ có máu mủ thiên tính, mới có thể giải thích tất cả. Chẳng lẽ, hẳn thật sự là Phượng Tường cô nhi của Phượng gia? Nhưng vì sao dường phụ chưa nói với hẳn? Lấy thực lực và địa vị của ông ấy, không thể nào không biết sự kiện này!

Kiểm chế xuống nhiều loại tâm tình cuồn cuộn trong trái tim, thanh niên tiếp tục hỏi: “Làm sao hôm nay Phượng gia nhiều người như vậy?”

“Vì chữa bệnh, quán gia Phượng gia cũng đã vét sạch căn cơ, có thể bán cũng bán sạch rồi, hôm nay chuẩn bị ký khế ước mua bán nhà, cho nên đang dọn nhà.”

“Bán nhà?” Ánh mắt thanh niên run lên: “Bán cho người nào?”

“Bán cho Lâm, Lâm gia. Mời các hạ nhìn, người cầm đầu đang chạy tới bên kia, chính là gia chủ Lâm gia.”

Thừa dịp thanh niên quay đầu nhìn lại, người nọ vội vàng bàn chân bôi dầu chuồn mất.

Một đường đi tới, gia chủ Lâm gia Lâm Trường Minh chỉ cảm thấy hăng hái, cao thấp từng lỗ chân lông cũng viết bốn chữ vừa lòng đắc chí.

Có thể làm cho ông ta vui mừng như thế, dĩ nhiên là bởi vì rốt cuộc Lâm gia hoàn toàn thay thế được Phượng gia, trở thành đệ nhất gia tộc Lam Phong trấn. Thậm chí, ngay cả tổ trạch trăm năm Phượng gia, cũng sắp là vật trong túi của ông.

Nghĩ đến đây, ông cũng muốn đặc ý mà cười to lên: Phượng Thế Đồng à Phượng Thế Đồng, người và ta đấu vài chục năm, nhất định không ngờ tới là kết quả này đi! Ta vốn cho là tóm lấy Phượng gia còn cần phí chút trặc trở, không ngờ tới người chẳng những tự mình điên trước rồi, tiếp theo một đôi con trai con gái cũng xảy ra chuyện, nương tử người lại là cái bao cỏ, Phượng gia liền không ai có thể lấy chống đỡ môn hộ. So sánh với tiền đồ con ta, buôn bán xuôi gió xuôi nước, quả thật một trên trời một dưới đất, thật là ông trời cũng đang giúp ta!

Không thể trách Lâm Trường Minh đặc ý vênh váo, đổi lại là ai, từ lão nhị vạn năm nhảy một cái trở thành đứng đầu, cũng sẽ hưng phấn luống cuống.

Đi tới trước cửa chính Phượng gia, ngưng mắt nhìn cánh cửa dài đầu sương gió, chữ Phượng thật to đã lộ vẻ âm đạm, Lâm Trường Minh vung tay lên: “Hôm nay nhà này đã bị ta mua, vì sao vẫn còn treo dòng chữ Phượng gia?”

Hiện tại ông đã là người nói một không hai ở Lam Phong trấn, tùy tiện nói một câu đã có người đi lên nghênh đón nịnh nọt. Lời vừa nói ra, lập tức có hộ vệ Lâm gia xin tội: “Gia chủ nói rất đúng, là thuộc hạ suy nghĩ không cẩn thận.”

Nói xong, một gã hộ vệ bước nhanh đi tới trước cửa lớn, thả ra một đạo Đấu Khí muốn đánh nát chữ Phượng.

Thật ra thì hẳn vốn có thể trực tiếp gỡ bảng hiệu xuống, nhưng biết rõ Lâm gia và Phượng gia bất hòa, hẳn có lòng ở trước mặt gia chủ làm nhục Phượng gia một cái, để khiến cho Gia chủ vui lòng. Dù sao, bây giờ Phượng gia đã là con sâu bọ, không người nào sẽ ra tay ngăn trở nữa. Loại chuyện một vốn bốn lời này, sao lại không làm.

Thấy khí thế Đấu Khí màu nhạt sắp đánh trúng chữ Phượng hào hùng kia, quả nhiên trên mặt Lâm Trường Minh lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Ai ngờ, ngay tại phút chốc Đấu Khí khó khăn lắm sắp sửa chạm được bảng hiệu, một trường tiên duỗi thẳng như du long, lại bao hàm Linh Khí mạnh mẽ cuốn tới, phát sau mà đến trước, thế nhưng lại đánh Đấu Khí cho nát bấy, lại không thương tổn đến bảng hiệu chút nào!

Một roi này cũng đã khống chế và nắm chắc đạt tới tột cùng đối với linh lực trong tay. Lâm Trường Minh vừa nhìn thấy, biết ngay mình và người này chênh lệch khá xa. Không ngờ vẫn còn có người lại sẽ ra mặt cho Phượng gia, hẳn vừa giận vừa sợ, quay đầu lại hỏi nói: “Là ai ra tay?”

Thanh niên không trả lời, cũng không cần trả lời. Trong tay hắn là trường tiên vừa mới thu hồi, đã là chứng minh tốt nhất.

“Lớn mật! Lại dám mạo phạm Gia chủ nhà ta, người có biết Gia chủ nhà ta là ai hay không?” Hộ vệ vừa mới muốn đánh nát Phượng gia cảm giác thể diện mất sạch, lập tức lớn tiếng trách cứ.

“Không được vô lễ.” Lâm Trường Minh quả quyết quát bảo ngăn cản thủ hạ đang kêu gào, sau đó rất là cung kính nói với thanh niên: “Không biết tôn giá là ai? Đến trấn nhỏ, có gì muốn làm?”

Thực lực của hắn chỉ là hạ cấp cấp sáu, kể từ khi Phượng Thế Đồng hạ cấp mãi cấp nổi điên, ở trên trấn tự cho là không địch thủ. Nhưng thanh niên ngoại lai này rõ ràng thân thủ bất phàm, ông nhìn không ra sâu cạn của đối phương, chỉ có thể bằng trực giác suy đoán đối phương có lẽ là Đấu Sĩ trung cấp, cộng thêm quần áo danh quý và phong cách không tầm thường, hiển nhiên không phải Lâm gia con con này của ông có thể trêu chọc.

Thấy Lâm Trường Minh lấy lễ qua lại như thế, trong đám người lập tức nổi lên xôn xao nhỏ nhẹ. Tất cả mọi người tò mò nhìn về phía thanh niên,

suy nghĩ cẩn thận vì sao gia chủ Lâm gia lại cung kính đối với thanh niên anh tuấn mặt đầy lạnh lùng này như thế.

Thanh niên lại giống như chưa tỉnh, giống như sớm thói quen bị người bình phẩm từ đầu đến chân như thế nói: “Rời khỏi đây.”

Lâm Trường Minh hơi biến sắc mặt, nhưng vẫn là cố gắng duy trì mỉm cười: “Căn nhà này ta mới vừa giao tiền xong, ký kế ước mua bán nhà, mua lại từ trong tay Phượng gia rồi. Các hạ người xem.....”

“Ta lấy ra giá tiền gấp đôi.” Nói xong, thanh niên gỡ xuống Vĩ giới trên ngón vô danh, ném cho Lâm Trường Minh. Lâm Trường Minh tiếp nhận và xem xét, nhất thời trợn to hai mắt: đây chính là Giới Chỉ Trữ Vật giá thị trường ít nhất phải ngàn viên Linh Tinh trở lên! Đừng nói trước bên trong còn trang bị đầy đủ châu báu, chỉ riêng giá trị bản thân chiếc nhẫn, đã vượt qua phòng ốc Phượng gia!

Là thu tiền đi, sau đó bị người trấn trên châm biếm là tiểu quý nhát gan, hay là vì giữ lại mặt mũi, đối nghịch với thanh niên rõ ràng có lai lịch lớn này?

Lâm Trường Minh không hổ là người làm ăn nhiều năm, trong chốc lát, liền tìm được giải thích: “Nếu các hạ thành tâm muốn mua nhà này, ta kính các hạ ở xa tới là khách, liền chuyển nhượng nó cho người. Ha ha, nhà này phong thủy không tệ, ta còn chưa có vào ở đâu, liền kiếm chênh lệch giá gấp đôi. Hi vọng nó có thể mang đến may mắn cho các hạ như vậy.”

Hắn nhìn chuẩn thanh niên không phải người so đo tiền tài, liền lớn tiếng tiếng nhấn mạnh gấp đôi chênh lệch giá, là đang nhắc nhở mọi người, hắn bán nhà trao tay không phải là bởi vì sợ phiền phức, mà bởi vì là có thể có lợi.

Nói xong lời nói giữ thể diện, lại giao kế ước mua bán nhà, Lâm Trường Minh và thủ hạ cùng nhau rời khỏi. Vừa đi, vừa suy nghĩ, đến tột

cùng thân phận thanh niên là người nào? Đúng rồi, nhi tử Lâm Tân Kiệt ở Linh Chân học viện đọc sách tu luyện, người quen biết nhiều, tin tức khẳng định linh thông, không bằng truyền tin cho nó, để cho nó hỏi thăm một chút.

Không để ý tới đám người bàn luận xôn xao, thanh niên chậm rãi đi vào cửa chính Phượng gia. Hai bên dốc thoai thoải lên cao nở đầy hoa tươi, sau nhà chính cỏ cây phồn thịnh phía sau núi..... Cảm giác quen thuộc càng ngày càng mãnh liệt, thúc giục bước chân hắn càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng gần hơn, tốc độ gần như chạy như điên, chạy đến phía sau núi.

Một gian nhà đá nho nhỏ lẳng lặng đứng nghiêm trên sườn núi, giống như đúc cảnh tượng thấy trong tinh thạch trí nhớ của Ngôn Ca Hành ngày đó.

Mà từng hình ảnh thấy trong tinh thạch, bắt đầu quay về ở trong đầu. So sánh với câu thả ở trong tinh thạch, càng thêm rõ ràng rõ nét, hơn nữa tăng thêm rất nhiều chi tiết.

..... Khi còn là một đứa bé thì hắn liền thích tu luyện, thích cảm giác thỏa mãn sau khi đột phá cảnh giới, cho nên đối với đứa bé khác mà nói tu hành không khác nào chịu hình, đối với hắn mà nói cũng là tồn tại như trò chơi càng làm cho người ta mong đợi và vui mừng. Ngày ấy, hắn giống như bình thường rời giường sớm một chút, ăn qua điểm tâm xong liền đi đến sảnh luyện võ.

Luyện quyền gần một canh giờ, mẫu thân đến tìm hắn, nói muội muội vẫn còn đang ngã bệnh lại không chịu uống thuốc rồi, làm nũng nhất định phải ca ca cho uống.

Tiểu muội muội bảy tuổi của hắn từ trước đến giờ là tâm can bảo bối của tất cả mọi người trong nhà, nghe nói như thế hắn lập tức thu quyền, chuẩn bị đi hầu hạ bảo bối tiểu thư nhỏ nhắn nũng nịu uống thuốc. Không nghĩ

tới, hần mới vừa lấy khăn lông ra muốn lau mồ hôi, mẩu thân cười nhẹ nhàng đột nhiên nặng nề ngã xuống. Hần không rõ chân tướng mà muốn đi đỡ, lại thấy đầu mẩu thân bị chém lia từ cần cổ, lăn xuống, khoe môi vẫn còn mang nụ cười dịu dàng. Ngay sau đó, dòng máu nóng bỗng văng tung tóe đầy đầu khắp cả người hần. Hết thấy mọi chuyện còn không thể tưởng tượng nổi hơn cả cơn ác mộng sợ nhất, để cho hần đứng ngơ ngác, không thể tin được tất cả trước mắt.

Cho đến khi người giúp việc thét chói tai kéo hần trở về thực tế, hần mới ý thức được mẩu thân mỹ lệ ưu nhã, một khắc trước vẫn còn đang mỉm cười với hần, đúng là đã chết thật rồi.

Hần cuống loạn mà sợ hãi, muốn đặt đầu mẩu thân lại thân thể, giống như chỉ cần làm như vậy là mẩu thân có thể sống dậy. Nhưng cho đến khi máu tươi từ nóng bỗng biến thành lạnh lẽo, mẩu thân vẫn không nhúc nhích như cũ. Cực độ sợ hãi và trong lúc bối rối, hần nghĩ tới phụ thân —— ở trong lòng đứa bé, phụ thân luôn không gì là không làm được, người nhất định có thể cứu mẩu thân về!

Nghĩ tới đây, hần lao đảo chạy chung quanh. Lại vạn vạn không ngờ, khi mình tìm được phụ thân thì phụ thân đã thoi thóp một hơi!

Miệng vết thương khổng lồ gần như xé rách cả người ông thành hai nửa, máu của ông chảy tràn ra còn nhiều hơn mẩu thân, vẫn còn đỏ hồng, vẫn gắng gượng đến một hơi thở cuối cùng, muốn tự mình nói chút gì.....

Máu hồng ùn ùn kéo đến từ trong mắt của hần vẫn đốt nóng tới trong lòng. Sau một đoạn thời gian rất dài, bên trong tầm mắt hần đều tràn đầy máu tanh, làm hần mờ mịt mà dễ giận —— bởi vì khi đó, hần đã không còn nhớ tất cả cái này, quên thân phận của mình, quên mối thù cha mẹ bị hại, lại càng quên mất muội muội vẫn còn đang đợi chờ mình.

.....

Thanh niên bị vô số trí nhớ tuôn ra đâm trúng mà ngã quỵ dưới đất, chôn mặt thật sâu trong lòng bàn tay, âm thanh khàn khàn lại kiên định: “Ta nhớ ra rồi..... Ta là trưởng tử Phượng gia, Phượng Tường!”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Tên Háo Sắc

Đồng thời ngay tại lúc Phượng Tường đang hồi tưởng lại hết thảy trải qua, ở Quang Minh thành ngoài ngàn dặm, Hữu Trường đang hưởng về Thánh Tế tư bầm báo sự vụ đột nhiên nghe được một tiếng vang khác thường.

—— chẳng lẽ có người muốn ám sát Thánh Tế tư?

Hữu Trường phụ trách phòng ngự Quang Minh thành lập tức cảnh giác đứng thẳng người lên, ngay sau đó lại phát hiện, động tĩnh mới vừa rồi bắt đầu từ Ngân giới ở đầu ngón tay Thánh Tế tư. Ngay tại mới vừa rồi, Ngân giới có màu trắng thuần không hiểu sao bị bể nát bầy, rơi lả tả trên bàn, tiếng bạo liệt cũng phát ra từ hình thể nho nhỏ tuyệt không tương xứng của nó.

“Đại nhân, ngài không có sao chứ?” Hữu Trường khẩn trương nhìn chăm chú vào ngón tay chảy máu của Thánh Tế tư, còn muốn nói tiếp cái gì, lại thấy đối phương phất tay ý bảo: “Không sao, người lui ra trước đi, sự vụ còn lại ngày mai lại nói.”

“..... Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Đã làm thuộc hạ, quan sát sắc mặt chính là bản năng. Mặc dù sắc mặt Thánh Tế tư chưa thay đổi, nhưng Hữu Trường bèn nhảy từ trong ánh mắt của ông ta phát hiện tia ba động, lập tức thức thời ứng tiếng lui ra.

Đợi đến khi người không liên can biến mất, Thánh Tế tư không che giấu ánh mắt của mình nữa, phiến não giật ra nút áo cổ từ trước đến giờ luôn cài phải thật chỉnh tề: “Phong ấn trí nhớ của đứa bé kia lại biến mất..... Điều

này sao có thể! Ma pháp vị diện này xa xa lạc hậu hơn thế giới cũ của ta, làm sao pháp thuật phong ấn của ta có thể mất đi hiệu lực! Chẳng lẽ là bởi vì hần tìm được bí tịch Ngự Linh, phía trên thêm vào pháp thuật gây ra hay sao? Hay là hần đạt được bí tịch rồi tự mình tu luyện tạo thành?”

Ông ta tới tới lui lui dạo bước, không ngừng phỏng đoán, lại không ngừng phủ định đủ loại suy đoán.

“Bí tịch đúng là quan hệ đến ta..... Năm đó lúc ta phong ấn trí nhớ tiểu tử kia từng thi triển ám hiệu pháp thuật cho nó, trong tiềm thức của nó vẫn luôn coi ta là người kính ngưỡng nhất, tuyệt đối không dám nói láo đối với ta. Cho nên ta cho là phái nó đi tìm bí tịch là tuyệt đối có thể tin, nhưng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, làm sao lại đánh bậy đánh bạ, để cho nó khôi phục trí nhớ đây? Nếu để cho nó phát hiện nguyên nhân chân chính cái chết của cha mẹ nó, vậy cũng hết sức bất lợi đối với ta, sáu năm trước ta vất vả khổ tâm mang nó tới Thánh điện, chẳng lẽ phải trôi theo dòng nước.”

“Việc đã đến nước này, không bằng xóa bỏ nó, rồi đoạt lại bí tịch? Nhưng muốn đạt được sự kiện nợ mà nói, tiểu tử kia và bí tịch thiếu một thứ cũng không được.....”

Từ trước đến giờ trong ánh mắt âm u của Thánh Tế tư khó có được xuất hiện vẻ do dự, rõ ràng, tồn tại của Phượng Tường đối với ông ta mà nói hết sức quan trọng.

Sắc mặt ông ta âm tình bất định, biến ảo vô thường. Cuối cùng hất trường bào lên, giữa hai lông mày vô cùng tàn nhẫn: “Năm đó ta vừa có thể phong ấn trí nhớ nó lần đầu tiên, thì có thể có lần thứ hai! Phượng Tường, mạng của người nhất định là của ta, người trốn không thoát lòng bàn tay của ta! Ta khổ tâm kinh doanh nhiều năm, há có thể bị người nhiễu loạn!”

Lúc đó Thánh Tế tư căn rằng nghiêng lợi, vạn lần không ngờ, có hai vị khách không mời mà đến đang chạy tới hướng Quang Minh thành.

Gần tối, chếch ở vùng ngoại ô, vừa xuất hiện một nam một nữ ngồi bên cạnh đồng lúa.

“Tiểu Phượng Vũ ~” một nam tử áo tím cười đến hoa đào nở Đóa Đóa, tràn đầy ý vị lấy lòng. Thả vào trong thành không biết sẽ mê chết bao nhiêu tiểu tức phụ đại cô nương, đáng tiếc mỹ nữ ngồi đối diện hẳn cũng không hiểu phong tình, chẳng những làm như không thấy đối với hẳn bán manh rõ ràng, thậm chí còn xoay người để lại bóng lưng cho hẳn.

Giả bộ đáng thương nửa ngày, đối phương lại mặc kệ rồi cũng mặc kệ mình, Ngôn Ca Hành không chịu nổi: “Này, ta nói Phượng Vũ tiểu thư, cái gọi là đồng bạn chính là phải hỗ trợ lẫn nhau, người thì nữ lòng nào một mình ăn sạch bách lương khô, trơ mắt nhìn ta đói bụng?”

“Người còn có mặt mũi nói chuyện!” Phượng Vũ sớm chứa một bụng lửa giận, bị hẳn ác nhân cáo trạng trước, thì nhin không được nữa: “Là ai ở ban ngày sờ loạn chà xát lưng tung, hại ta đánh mất bọc lương khô rồi? Chia cho người, chẳng phải ta và nhóm ma thú phải đói bụng! Hơn nữa lên đường dự bị lương khô là kiến thức cơ bản đúng không? Người lại mang hai tay không liền lên đường rồi, thật coi ta là mù già phục vụ người?”

Nàng nói một câu, Ngôn Ca Hành liền lùn xuống một chút, đến cuối cùng đã co lại thành một đoàn, ôm đầu gối ngồi xõm trên mặt đất vẽ vòng vòng: “Độc Giác Thú đột nhiên bay cao như vậy, ta không ôm chặt người chẳng phải là phải bị té xuống..... Đụng rớt bọc lương khô của người đơn thuần là ngoài ý muốn, quên mang lương khô cũng là ngoài ý muốn.....”

“Là nam nhân sẽ vì chuyện của mình làm mà gánh chịu hậu quả.” Phượng Vũ lạnh lùng nói. Nàng nửa điếm cũng không thương hại người này.

“Được rồi.....” Ngôn Ca Hành phần nộ đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên vạt áo trường bào: “Cũng may là mùa thu..... Ta đi xem một chút gần đây có

trái cây gì không.”

Nghe được tiếng bước chân bỏ đi của hắn, Phượng Vũ lại cắn lương khô một cái. Đó là lương thực dự bị nàng đặt ở trong vòng tai trữ vật, mặc dù không nhiều, nhưng mà đây đủ cho mọi người ăn một ngày. Nếu như đổi thành những người khác đồng hành cùng với nàng, nàng đã sáng sớm liền lấy ra rồi. Nhưng không biết tại sao, nàng chính là nhìn không vừa mắt mọi hành động của người này, không muốn cho hắn.

Ăn lương khô xong, Phượng Vũ ném củi khô cành khô từ từ vào đồng lửa. Nhìn như đang ngẩn người, thực tế lại là đang suy nghĩ đến chuyện sau khi tới Quang Minh thành.

Lấy bản thân muốn làm rung chuyển Quang Minh Thánh điện có thể nói là cự vật to lớn, Phượng Vũ cũng không sợ hãi, thậm chí còn có loại cảm giác hưng phấn khiêu chiến quyền uy vô thượng mang tới.

Chỉ là..... Phượng Tường giống như rất tôn trọng dưỡng phụ Thánh Tế tử của hắn, mà nàng lại đứng ở bên phía Luci. Một khi hai bên chống lại, nên làm cái gì? Chẳng lẽ kết quả huynh muội gặp lại chính là để tự giết lẫn nhau sao? Có một biện pháp vẹn toàn đôi bên hay không?

Phượng Vũ khổ não sờ sờ lên cái cằm, tiếp tục cầm củi, đưa tay qua lại chụp hụt. Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện một đồng nhánh cây trong lúc vô tình cũng bị nàng đốt xong rồi. Mà sắc trời vốn đang có ánh sáng nhạt lộ ra, cũng đã dần tối.

Nhưng Ngôn Ca Hành nói là muốn đi tìm trái cây, vẫn chưa có trở lại.

—— chẳng lẽ lạc đường gặp phải dã thú sao?

Đột nhiên Phượng Vũ có chút hối hận vì không vừa mắt mà không đưa thức ăn cho hắn. Lắc đầu một cái ném ý tưởng đã trở này đi, nàng vỗ vỗ tay đứng lên, chuẩn bị đi tìm người.

Mới vừa đi ra mấy bước, lại thấy hẵn cao hứng bưng bưng dùng túi áo khoác đựng một đồng quả nho chạy chậm tới đây: “Vận khí thật tốt, để cho ta hái được quả nho chín màu hồng tím, chua chua ngọt ngọt, khẳng định ăn ngon hơn lương khô của người. Tiểu Phượng Vũ, mau nếm thử.”

Thấy trên đầu hẵn thấp thoáng xuất mồ hôi hột, Phượng Vũ chợt có chút không tự nhiên: “Ta không cho người lương khô, người còn đặc biệt hái quả nho đến cho ta?”

“Ừc..... Chuyện ngày hôm nay đích xác là lỗi của ta, những quả nho này coi như là ta bồi tội thôi.” Ngôn Ca Hành cười hì hì cầm quần áo trải tại trên mặt đất: “Hơn nữa Tiểu Phượng Vũ là mỹ nhân nha, coi như phát giận cũng là vui tai vui mắt, làm cho người ta không có cách nào chán ghét.”

“.....” Nửa câu đầu nói xong còn ra hình dáng, nửa câu sau lại là giọng điệu lỗ mãng trước kia rồi. Phượng Vũ lắc đầu một cái, lưỡi phải chấp nhặt với hẵn, khom lưng nhặt lên một quả nho, vừa muốn đưa đến trong miệng, lại đột nhiên bị Ngôn Ca Hành một chưởng đánh bay.

“Người làm gì đấy?” Chẳng lẽ là lại trở quẻ hả?

“Đừng..... ăn..... Giống như không đúng lắm..... Ừmh.....” Ngôn Ca Hành nói xong, khổ sở đưa tay bưng kín đầu gối: “Khớp xương đột nhiên rất đau.....”

“Người làm sao vậy?” Phượng Vũ thấy hẵn có cái bộ dáng này, trong lòng lại sinh ra mấy phần gấp gáp: “Chẳng lẽ quả nho này có vấn đề?” Ăn thức ăn dã ngoại rất dễ dàng bị đau bụng, nhưng ăn khớp xương sẽ đau vẫn là lần đầu nghe nói. Chuyện không thường gặp, thường thường vừa ra nhất định là chuyện lớn.

“Không biết..... mới vừa rồi ta ăn không ít, cũng không gặp chuyện không may, thế nào vừa trở về liền.....” Các khớp xương y hệt như bị vạ

châm đâm đau đớn khiến sắc mặt Ngôn Ca Hành trắng bệch, thoáng cái mềm nhũn ngồi ở trên cỏ, đôi tay che ở trên đầu gối không ngừng run rẩy.

Phượng Vũ nhìn thấy mà sốt ruột, dứt khoát ngồi xuống vén trường bào của hắn lên, kéo ống quần lên, dựa vào ánh lửa quan sát cẩn thận chỗ đau: “Bề ngoài giống như không có vấn đề gì mà?”

Ngôn Ca Hành bị Phượng Vũ “hào phóng” mà giật mình, ngượng ngùng lặp lại: “Nhìn thì rất bình thường.....”

“Đó là chuyện gì xảy ra?”

“Không biết.....”

Phượng Vũ không nhìn ra nguyên do, đột nhiên nhớ tới Chu Tước có tuổi thọ dài nhất, hẳn là hiểu biết nhiều nhất, liền vội vàng gọi nàng: “Chu Tước, người có nghe nói qua trên đời có quả nho ăn vào sẽ đau khớp hay không?”

Chốc lát, Chu Tước hỏi: “Chủ nhân, người đau khớp?”

“Không phải là ta, là hắn.”

Nghe không phải Phượng Vũ có chuyện, Chu Tước vốn tính toán hiện thân liền thu hồi bước chân còn chưa có bước ra, ngồi ở trong không gian ma thú giải thích: “Không phải là hắn ăn xong quả nho rồi chạy bộ ngay hả?”

“Đúng vậy, làm sao người biết.”

“Bởi vì trước kia ta từng gặp qua. Đây không phải là quả nho có vấn đề, là ăn đồ ăn có hàm chứa chất chua thì không thể vận động dữ dội, nếu không chất chua tập trung đến khớp xương lớn, tạo thành thân thể đau đớn khó hiểu.” Chu Tước giải thích: “Vấn đề không nghiêm trọng, để khớp

xương lên cao, không để cho máu tập trung, nghỉ ngơi thật tốt một chút liền hết chuyện.”

“Thì ra là như vậy, không ngờ giải quyết dễ dàng như vậy.”

Nhưng tiếp đó, Phượng Vũ phát hiện chuyện này tuyệt không dễ dàng: nàng lượm tảng đá đặt lót ở dưới chân của Ngôn Ca Hành, người này vẫn còn oán trách liên tiếp, không phải ngại tảng đá góc cạnh quá nhiều đựng đau hần, chính là ngại tảng đá quá nhỏ để không ổn định.

“Rốt cuộc người muốn như thế nào?” Gân xanh trên trán Phượng Vũ bạo loạn, kiên nhẫn của nàng khó có được một chút đều sắp bị mài hết.

“Tiểu thư, ta là vì cầm quả nho cho người mới làm cho động cũng không động được, người thì không thể dịu dàng một chút, thỏa mãn yêu cầu bệnh nhân?”

“.....” Ngôn Ca Hành rõ ràng đứng ở điểm cao nói lời đạo đức khổng chế làm Phượng Vũ hiếm thấy không phản bác được.

Ngôn Ca Hành tiếp tục truy kích nói: “Tảng đá quá cứng rồi, ta hi vọng có gì đó mềm mại hơn, nói thí dụ như thân thể của con người....”

—— mặc dù thời gian chung đụng ngắn, tính cách của nàng mình không còn rõ ràng lắm ư, ân oán rõ ràng lại nghiêm túc quật cường đến quá mức, để cho mình luôn muốn trêu chọc nàng. Cơ hội khó được, tại sao có thể bỏ qua.

Trầm mặc chốc lát, quả nhiên Phượng Vũ chậm rãi ngồi xuống, ôm hai chân Ngôn Ca Hành ở trên đầu gối.

Ngôn Ca Hành đạt được mưu kế nụ cười như ý mới vừa lộ vẻ ở trên mặt, mà nhờ động tác kế tiếp của Phượng Vũ liền đọng lại: không biết từ nơi

nào Phượng Vũ lấy ra một sợi dây thừng, trói hai chân hắn lại, lại lấy một đầu khác của sợi dây treo lên trên cây.

Thấy thế, nhất thời mặt Ngôn Ca Hành cũng tái xanh rồi: “Phượng Vũ, không phải là người ác tâm như vậy đi.....”

“Xin lỗi, trừ cái này ra ta không tìm được thứ mềm mại gì khác.” Phượng Vũ “dịu dàng” sờ sờ đầu của hắn, “sần sóc” mà khoác cái áo đến trên người hắn: “Nghĩ ngợi thật tốt đi, Chu Tước nói qua một đêm là tốt rồi.”

“Này.....” Không đợi Ngôn Ca Hành nói xong, Phượng Vũ đã dùng áo khoác bao mặt của hắn lại, bưng bít lời hắn chưa nói xong ở trong quần áo, căn bản không để ý tới hắn ưm ưm ưm kháng nghị.

Vỗ vỗ bụi đất trên áo, lần này đến phiên Phượng Vũ cười trộm: muốn mượn cơ hội chấm mút? Không có cửa đâu! Cho là nàng dễ bị lừa bỡn như vậy à.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Nhà Cũ Phượng Gia

Ngày hôm sau, Ngôn Ca Hành làm người treo ngược một đêm, khắp khiêng bị Phượng Vũ kéo lên lưng Độc Giác Thú.

Hắn như học sinh mới vừa vào trường học, ngồi đến là quy củ, sẽ không càn rỡ giống như ngày hôm qua.

Nhìn bộ dạng hắn bất đắc dĩ lại không dám biểu lộ ra, đột nhiên Phượng Vũ cảm thấy hắn rất giống một con thỏ đứng thẳng lỗ tai rũ xuống, đang uất ức vì không được ăn cà rốt.

Bộ dáng kia của hắn tự dưng làm Phượng Vũ sinh ra mấy phần cảm giác tội ác. Khi Vân Thâm Lam xò ra hai cánh xông vào trong mây thì nàng chủ động nói ra: “Quang Minh thành ở phía đông sao?”

Chạy hai ngày đường, bọn họ đã rời khỏi Bắc Minh Đại lục, tiến vào Đông Lăng Đại lục. Theo Ngôn Ca Hành nói, Quang Minh thành lại ở nơi Cực Đông Đông Lăng Đại lục.

“Đúng vậy, mặt trời mọc từ phía đông, Quang Minh Thánh Điện lấy mình so với mặt trời ở trong lòng người đời, cho nên hơn một trăm năm trước ở phía đông xây Quang Minh thành.”

Phượng Vũ có chút giật mình: “Vậy sao, thì ra là Quang Minh Thánh Điện sáng lập cũng không phải là thật lâu. Trước kia nhìn tư thế duy ngã độc tôn của các giáo đồ, ta còn tưởng rằng Quang Minh thành từ trước tới nay liền đứng sừng sững ở đó trên Tát Lan Ca rồi.”

Ngôn Ca Hành lắc đầu một cái, lộ ra nụ cười trào phúng: “Nhân gian vạn vật giống như nước chảy, nơi đó có cái chuyện Vĩnh Hằng Bất Biến gì. Lúc Quang Minh Thánh Điện mới thành lập chỉ là một Thần điện nho nhỏ không nổi danh. Chỉ tại vì mỗi ngày khổ cực bôn ba mang đến sách an ủi tâm hồn và cứu giúp những bách tính tầng dưới, lực ảnh hưởng cũng giới hạn ở góc xó nho nhỏ Đông lã đại lục. Kể từ sáu mươi năm trước sau cuộc chiến với Ma Vực, địa vị Quang Minh Thánh Điện ở nhân gian mới đột nhiên trở nên chí cao vô thượng.”

“Tại sao Thánh điện lại đột nhiên nổi lên?”

“Bởi vì Thánh Tế tư đương nhiệm xuất hiện.” Trong mắt Ngôn Ca Hành xẹt qua vẻ sắc bén: “Nếu như nói trước kia Thánh điện là tồn tại một con dê đầu đàn dẫn dắt vô số bầy dê, như vậy Thánh Tế tư chính là ác lang đột nhiên xuất hiện ở trong bầy dê. Hẳn ta không chừa thủ đoạn nào dẫn dắt bầy dê đi công kích, chiếm đoạt, cũng ở tại cuối cùng, thành công biến bầy dê ôn thuận vô hại thành ác lang cùng hung cực ác.”

Phượng Vũ có chút hiểu: “Ông ta là một người có dã tâm.”

“Chẳng những có dã tâm, còn có thể lực, có thủ đoạn. Cho nên lúc ban đầu hẳn ta thành công kích động tất cả thành viên thần chức, cùng hẳn đồng thời mở ra cái gọi là nghiệp lớn. Mà kết quả đúng như hẳn mong muốn, Quang Minh Thánh Điện biến thành một thế lực to lớn siêu nhiên khác với trên bốn đại lục, gần như thống nhất tín ngưỡng của tất cả mọi người Tát Lan Ca.”

Mặc dù Thánh Tế tư và Luci có thù oán, nhưng Phượng Vũ vẫn khách quan công bằng bình luận: “Người này đúng thật là có tài.”

“Thay vì nói là có tài cán, không bằng nói cái chủng loại chấp nhất thành tựu kia của hẳn gần như là bệnh hoạn. Hẳn giống như vô cùng cấp bách muốn hội tụ lực lượng, để cho hẳn sử dụng. Hẳn khát vọng đối với lực

lượng quyền thế, quả thật còn cường liệt hơn cả khát vọng của quý keo kiệt đối với kim tiền. Giống như không làm như vậy, hẳn liền hoàn toàn không sống nổi.”

Nói tới chỗ này, Ngôn Ca Hành ngừng lại một chút, như có điều suy nghĩ: “Nói như vậy, trước kia ta chưa bao giờ nghĩ tới tầng này..... Rốt cuộc là thứ gì thúc giục hẳn, để cho hẳn chấp nhất như vậy chứ? Chẳng lẽ là, hẳn có mưu đồ khác, muốn mượn lực lượng Thánh điện đi làm chuyện gì.....”

Lúc trầm tư suy nghĩ, lời nói của Phượng Vũ cắt đứt suy nghĩ của hẳn: “Người đối với hẳn giống như rất quen thuộc.”

Chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Phượng Vũ, Ngôn Ca Hành bày ra vẻ mặt cười hả hê: “Đó là đương nhiên, ta chính là người rất có lòng hiếu kỳ.”

Phượng Vũ biết chuyện không có đơn giản như vậy, nhưng dù sao bây giờ là người trên cùng một thuyền, cũng không dễ ép hỏi quá mức, liền dời đi đề tài khác: “Ngày đó hình ảnh người cho chúng ta nhìn, rõ ràng đang ám chỉ phụ mẫu ta chết đi không khỏi liên quan với Thánh Tế tư. Nhưng thủy chung ta không nghĩ ra, vì sao hẳn phải giết phụ mẫu của ta? Hơn nữa, nếu ông ta thật sự là hung thủ, vì sao lại phải nuôi dưỡng ca ca ta lớn lên, sắp xếp hẳn làm Quang Minh Chi Tử.”

Theo lý thuyết, đạo lý giết người diệt khẩu nhổ cỏ tận gốc, Thánh Tế tư không phải không biết. Nói chung ông ta sẽ không ngu đến mức đặt một người tùy thời có thể đốt lửa mạnh báo thù ở bên người, cũng ủy thác trách nhiệm nặng nề.

Ngôn Ca Hành lấy Nguyệt Cầm so dây thử đàn một chút, nói: “Đây cũng là chỗ ta vẫn nghĩ không thông. Đoán chừng Quang Minh Chi Tử cũng

ngĩ không thông, cho nên mới phải cho rằng khối trí nhớ tinh thạch kia là ngụy tạo.”

“Ta thì sợ hãn vẫn tin tưởng Thánh Tế tư như cũ, đứng ở bên tên đó, đối địch với chúng ta.” Phượng Vũ có chút buồn rầu nói: “Chuyện cách nhiều năm, đoán chừng cũng lấy không ra đầu mỗi gì mới rồi. Nếu như hãn không tin, cục diện chẳng phải là rất tệ.”

So sánh với Phượng Vũ khổ não, hai mắt Ngôn Ca Hành thì tỏa sáng, cười nói: “Tiểu Phượng Vũ, người nói như vậy là tin tưởng ta rồi hả? Ha ha, ta biết ngay người thật tinh mắt.”

Phượng Vũ vì một lời của hãn mà sững sốt: Đúng vậy, tại sao mình cũng không có một chút hoài nghi, liền dễ dàng tin hãn? Đây căn bản không phù hợp tác phong bình thường của mình. Huống chi, bình thường nàng lại tương đối chán ghét hãn cợt nhã lòn lẹt.

Tại sao?

Phượng Vũ rối rắm vấn đề này, theo bản năng ngưng mắt nhìn đôi mắt hoa đào đa tình mỉm cười của Ngôn Ca Hành. Đều nói ánh mắt sẽ bán đứng nội tâm một người, lâu dài nhìn thẳng vào trong mắt, vẻ mặt Ngôn Ca Hành từ vô vị đến nặng nề, mà nàng cũng dần dần xuyên thấu qua nụ cười nổi ở bề ngoài của đối phương, thấy được tâm tình khác chôn sâu dưới lòng của hãn..... Bọn họ quen thuộc như thế, nhưng Phượng Vũ lại nhớ không nổi đến tột cùng đã gặp qua ở nơi nào.....

Trong lúc sững sờ lo lắng, đột nhiên Ngôn Ca Hành dời đi tầm mắt, giống như che giấu tâm tình lớn tiếng nói: “Nhìn nữa, ta muốn thu tiền.”

Rẽ một cái như vậy, Phượng Vũ lại càng không hồi tưởng lại nổi, liền tức giận nói: “Được đó, lúc nào thì người tìm nhà quán rượu hát rong, ta bảo đảm ngày ngày tán tụng người.”

“Muốn ủng hộ sân khấu của ta sao? Người còn chưa đủ Tài Đại Khí Thơ.” Ngôn Ca Hành ‘thản nhiên cười’: “Ban đầu ta mới vừa trở thành người ngâm thơ hát rong thì có rất nhiều nơi cũng biểu diễn qua, gặp qua không ít người mê ca hát hào phóng vung tiền như rác đấy.”

“Chỉ sợ bọn họ vì không phải vì khúc hát của người, mà là gương mặt của người.”

“Xinh đẹp cũng là một phần thực lực, Tiểu Phượng Vũ không cần ghen tỵ a ~”

.....

Nghe hai người cãi nhau không hề dinh dưỡng, Vân Thâm Lam một mực yên lặng không lên tiếng trong mắt đều là nụ cười: hình như chủ nhân không có phát giác, ở chung một chỗ cùng với cái người ngâm thơ hát rong thì nét mặt của nàng rất phong phú, mà hành động cũng không giống như một tiểu đại nhân quan tâm, chu đáo mọi thứ như vậy nữa. Càng giống như một thiếu nữ trẻ tuổi không có tâm sự, không buồn không lo. Chợt, hần nghĩ tới Luci, trong lòng chợt vì diệu có chút không tự nhiên: nếu như Luci và Ngôn Ca Hành gặp gỡ, sẽ là trường hợp gì đây?

Ma Quân kiêu ngạo chống lại người ca hát hào nhoáng, hơn nữa người này còn thân cận với ái đồ của hắn như thế.....

Vân Thâm Lam chợt hung hăng rùng mình một cái. Phượng Vũ nhận thấy được, lập tức ân cần hỏi: “Thâm Lam, không thoải mái sao?”

“Không có, không có việc gì, có thể là khí lưu mới vừa rồi có chút không ổn định, để cho ta có chút không thoải mái.” Vân Thâm Lam sẽ không không có tâm nhãn đến nỗi nói ra ý tưởng chân thật.

Phượng Vũ cũng không ngờ tới Độc Giác Thú trung thành cảnh cảnh sẽ nói dối: “Không thoải mái sao, có phải gần đây liên tục phi hành quá nhiều

hay không?”

“Không có việc gì, ngài cho ta đan dược ta mỗi ngày đều đang dùng, chút cường độ này không thấm vào đâu.”

“Vậy thì tốt, không thoải mái thì nghỉ ngơi một hồi, lên đường không gấp nhất thời.”

“Cám ơn chủ nhân quan tâm.” Vân Thâm Lam có chút chột dạ tăng tốc độ nhanh hơn, không lâu lắm, bóng dáng kiêu tráng tuyệt đẹp liền hòa làm một thể với mây trắng, biến mất ở trên trời cao.

Một nơi khác ở hướng ngược lại trên đại lục, Phương Tường đang đứng trước nhà gỗ phía sau núi, bồi hồi thật lâu không đi.

Sáu năm trước, thấy bi thảm của phụ mẫu trong vũng máu, hấn hoảng sợ đến cực điểm, ngược lại quên sợ, chỉ là lo lắng muội muội vẫn còn đang ngã bệnh, có thể cũng đột nhiên giống như phụ mẫu bị ngộ hại hay không.

Hấn tựa như phát điên chạy đến gian phòng của muội muội, không có ai. Hấn chạy khắp cả phía sau núi bình thường nàng thích đi chơi đùa nhất, vẫn như cũ không thấy bóng dáng nhỏ nhắn của muội muội. Cuối cùng đi đến gian nhà đá trong núi, lúc thấy cửa phòng đóng chặt, tiếng lòng của hấn căng thẳng đến cực hạn.

—— nếu như muội muội không ở đây..... nếu như muội muội đã té ở những địa phương khác hấn không nhìn thấy.....

Những ý niệm này chỉ là hơi vừa nghĩ, liền để cho hấn đau lòng đến không thể kiềm chế. Thậm chí hấn không dám đi đẩy cửa ra xác nhận.

Trí nhớ năm đó, chính là đến đây thì chấm dứt. Một màn trí nhớ cuối cùng, là hấn đặt tay trên quả đấm cửa, chưa đẩy ra, liền đã mất đi toàn bộ tri giác.

Tỉnh lại lần nữa, hẳn đã quên mất tất cả, chỉ có nghĩa phụ bồi ở bên cạnh hẳn.

Trước đó, hung thủ khiến một gia đình ấm áp trong nháy mắt bể tan tành, chẳng lẽ chính là..... thật sự là..... nghĩa phụ?

Vừa nghĩ tới bình thường nghĩa phụ nói năng thận trọng đối với người khác, duy chỉ có đối với mình là quan tâm đầy đủ, kiên nhẫn chỉ điểm mình tu luyện, khẳng định và ngợi khen mỗi một phần mình cố gắng mỗi một điểm mình tiến bộ đều thấy rõ trong mắt, có thể là hung thủ hại mình nhà tan người chết, Phượng Tường có loại ảo giác hít thở không thông.

Hẳn không muốn tin tưởng, nhưng hình ảnh trong trí nhớ tỉnh thạch lần nữa hiện về, và trí nhớ sáu năm qua cùng nhau lần lượt thay đổi chông lên nhau. Những chi tiết năm đó hẳn chưa từng chú ý tới, từng ly từng tý nổi lên ở trong lòng, làm người ta nghi ngờ chúng sanh.

Vì sao nghĩa phụ phải chọn thu dưỡng mình ở cách xa Quang Minh thành ngoài vạn dặm làm nghĩa tử?

Vì sao những năm này mình có điều hoài nghi đối với thân thể thì nghĩa phụ luôn lấy anh hùng không hỏi xuất xứ tới để hẳn bỏ đi ý niệm truy xét thân thể?

Vì sao từ trước đến giờ nghĩa phụ yêu thương mình thà rằng khiến cho những người khác ở Thánh điện ác ý hãm hại chửi bới mình, cũng không nguyện để mình tra rõ thân thể?

Vì sao.....

Rất nhiều nghi vấn, trăm ngàn đầu mối, ngọn nguồn nhắm thẳng vào một người: nghĩa phụ, năm đó quả nhiên là người giết chết cha mẹ của ta?!

Phượng Tường gào to một tiếng, tích tụ không chỗ phát tiết, dứt phát rút trường tiên ra, cuồng loạn quét tới mọi vật chung quanh.

Đại thụ hai người ôm mới hết bị trường tiên hấn quét tới mà nứt làm mấy đoạn, ầm ầm ngã xuống đất. Cỏ mùa thu bị nhổ tận gốc, làm bụi đất văng khắp nơi, không tiếng động mà thê lương.

Sau một canh giờ, chung quanh Phượng Tường đã không có một mảnh thổ địa hoàn hảo. Cỏ nát cây đổ, một mảnh hỗn độn.

Phượng Tường há miệng thở dốc, ánh mắt hung ác mà nguy hiểm. Đột nhiên, hấn quay đầu quét lên hướng đồng loạn thạch ở một bên: “Người nào ở đó? Lăn ra đây!”

Bởi vì tâm tư phiền loạn mà vô ý che giấu uy áp thượng vị giả, lúc này thả ra ngoài không có cất giữ chút nào, chỉ một thoáng ép tới người tới tu vi chỉ có cấp thấp mãi cấp không thể động đậy. Qua một lúc lâu, đối phương mới miễn cưỡng giã ra một câu: “Người chính là chủ nhân mới Phượng gia?”

Nghe được là một giọng nữ, vẻ mặt Phượng Tường có chút kinh ngạc, không nói gì, lại thu liễm uy áp hơn phân nửa.

Áp bức vô hình chợt đi, người tới nhảy lên, đi tới bên cạnh Phượng Tường oán giận nói: “Người thật đúng là mạnh, ta chịu phục á..., người thật sự có tư cách làm chủ nhân mới Phượng phủ.”

Khi thấy rõ bóng dáng từ sau đồng loạn thạch chuyển ra, Phượng Tường cũng sửng sốt: “Người là.....”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Người Chứng Kiến

Theo tiếng trả lời mà xuất hiện, lại là một giống cái Thủy Ma thú. Chỉ là, bề ngoài của nàng không có to lớn không gì so sánh được giống như bình thường, cái đầu cao cũng không sai biệt cho lắm với một phái nam bình thường của loài người. Mặc dù thân thể rộng gấp hai người thường, nhưng so sánh với Thủy Ma thú khổng lồ thông thường, đã xinh xắn hơn rất nhiều.

Phượng Tường liếc nàng một cái, nhú nhú mày: “Thủy Ma thú cấp thấp mãi cấp? Khó trách có thể tự do biến hóa hình thể. Chỉ là, lúc nào thì Lam Phong trấn cho phép ma thú rời khỏi Mê Vụ Cốc ghênh ngang đi ở bên ngoài rồi hả?”

Thấy vẻ mặt hắc không tốt, Thủy Ma thú vội nói: “Anh đẹp trai, người đừng hiểu lầm. Nếu người biết Mê Vụ Cốc, thì cũng biết nó là thuộc về Phượng gia. Ta ở Mê Vụ Cốc mấy chục năm, nghe nói Phượng gia đổi chủ nhân, đương nhiên là muốn sang đây nhìn một cái.”

Thực lực của nàng là mạnh nhất Mê Vụ Cốc, cộng thêm tính tình bạo liệt nóng nảy, bình thường nói một không nói hai. Lúc này gặp phải cao thủ thực lực cao hơn mình trọn vẹn hai cấp, rất không tình nguyện cúi đầu xuống làm nhỏ, tự nhận là đã hết sức nhượng bộ. Nhưng đối phương lại không mấy may cảm kích, sắc mặt càng coi: “Ai nói với người Phượng gia đổi chủ nhân?”

“Có người đến Mê Vụ Cốc săn thú, ta tình cờ nghe bọn hắc tán gẫu, nên đã biết.” Thủy Ma thú hối hận nói: “Sớm biết là người vừa đẹp trai lại là

cường nhân chuyển vào như vậy, ta mới không tới tìm đến phiền toái —— ực, là thăm dò tình huống.”

Không để ý nên nói lỡ miệng, nàng khẩn trương nhìn Phượng Tường. Căn bản Phượng Tường lại không để ý tới lời miệng của nàng, chỉ trầm giọng nói: “Phượng gia chưa bao giờ rời đi, chỉ là chủ nhân ban đầu trở lại mà thôi!”

“Là chủ nhân ban đầu trở về sao.....” Thủy Ma thú gãi gãi đầu, bởi vì lời này mà mơ hồ nhớ lại, giống như mấy năm trước, chủ nhân Phượng gia xác thực đổi qua một lần. Chỉ là, lần đó nàng thấy người chuyển vào tới cũng là con cháu Phượng gia, nên chưa có để ý tới.

Hồi tưởng chuyện xưa, nàng không khỏi nói: “Ta nhớ được mấy năm trước Phượng gia xảy ra đại biến cố, ngày đó trùng hợp ta không có ở Mê Vụ Cốc mà ra ngoài đi dạo gần đó. Đột nhiên cảm ứng được pháp thuật rất mạnh ba động, nhất thời hiếu kỳ, liền lớn mật chạy đến nhìn xem là chuyện gì xảy ra, lại cái gì cũng không có phát hiện. Đúng rồi! Nhớ đến lúc ấy cũng là ở chỗ này, hình như ta thấy có người đánh ngất xỉu một đứa trẻ, lại mang hẳn đi.”

“Đứa trẻ?!” Nghe nói như thế, con người Phượng Tường đột nhiên co rụt lại: “Người nói rõ ràng, lúc ấy là tình hình gì!”

“Chuyện qua lâu như vậy ta thế nào nhớ.....” Thủy Ma thú lẩm bẩm, nhìn thấy ánh mắt Phượng Tường lạnh lùng liếc về, vội vàng nói: “Ta suy nghĩ thật kỹ..... Ừ, lúc ấy là như thế này, lúc ta chạy tới Phượng gia đã không cảm ứng được pháp thuật ba động rồi. Ta không chết tâm, lại tiếp tục tìm khắp nơi. Vừa mới bắt đầu ta còn rất cẩn thận, trốn trốn tránh tránh sợ bị người của Phượng gia phát hiện. Kết quả đi một lát, ta phát giác trên dưới Phượng gia thế nhưng trống rỗng, nửa bóng người cũng không có.”

“Ngày đó sau khi xảy ra chuyện đám người hầu cũng bị sợ đến nỗi chạy ra khỏi nhà, bản thân mình cũng không thấy được ai.” Phượng Tường lạnh lùng nói: “Sau đó thì sao? Người thấy được cái gì?”

“Ta một đường tìm được phía sau núi, rồi cuộc thấy được một nam hài. Nó đưa lưng về phía ta, đứng ở trước mặt gian nhà đá này, dáng vẻ hình như là muốn đi vào lại không dám đi vào. Ta muốn thăm dò xem rốt cuộc Phượng gia xảy ra chuyện gì, liền chuẩn bị tìm nó hỏi một câu —— người cũng biết, rất nhiều khi thái độ của đứa bé đối với ma thú chúng ta, thân thiện hơn người lớn nhiều lắm.”

Trong khi hồi tưởng, âm thanh Thủy Ma thú đột nhiên trở nên hoang mang: “Nhưng ta còn chưa có đi qua, liền phát hiện có một người áo đen đi trước một bước đến sau lưng của nó, không biết là làm như thế nào, nam hài không phát ra một tiếng liền ngất đi. Sau đó người áo đen kia lại ngưng tụ linh lực thành luồng sáng vàng đưa vào đầu đứa nhỏ, vừa thao túng còn vừa niệm niệm gì đó, hình như là đang đọc chú ngữ. Chỉ là, ta cũng nhìn không ra là pháp thuật gì. Tóm lại hẳn chơi đùa hồi lâu, mới mang tiểu nam hài kia đi.”

Phượng Tường cẩn thận nghe lời của nàng..., càng về sau, sắc mặt càng âm trầm: “Người thấy được mặt người kia sao?”

“Ta thấy được.”

Đơn giản một câu nói, lại làm trong lòng Phượng Tường đột nhiên nhắc lên cơn sóng thần. Sáu năm trước cái loại tâm tình gian nan không dám đẩy cửa vào đó, lại trở lại trên người hắn lần nữa. Rõ ràng hắn khát cầu chân tướng, nhưng đôi môi rung động mấy lần, lại không cách nào nói ra miệng lời hỏi thăm.

Nghĩa phụ, đến cùng có phải người là hung thủ hay không?

Trầm mặc chốc lát, cuối cùng Phượng Tường chậm rãi lên tiếng hỏi: “Người còn nhớ rõ bộ dáng của hãn không?”

Vô luận sự thật như thế nào, đều là chân tướng hãn tránh cũng không thể tránh, hãn phải nhìn thẳng vào nó.

Thủy Ma thú tự nhiên không thể nhận ra cảm giác tâm tình phức tạp của hãn, nhẹ nhàng mà đáp nói: “Chuyện cổ quái như vậy, ta đương nhiên nhớ.”

“Hãn..... có diện mạo thế nào?”

“Cái này sao.....” Thủy Ma thú suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chán nản lắc đầu một cái: “Ta thật đúng là không hình dung ra được. Giống như nhân loại các người nhìn bộ dáng Thủy Ma thú chúng ta tất cả đều giống nhau, chúng ta nhìn loài người các người, khác nhau cũng không lớn. Những năm này mặc dù ta gặp không ít người, thậm chí quan dần dần bị nhóm người loài người đồng hóa, cũng có thể nhận ra một người là xấu hay là đẹp, nhưng để cho ta nói cụ thể diện mạo một người, thật đúng là ta sẽ không nói được.”

Thấy trai đẹp trầm mặc lần nữa, Thủy Ma thú vội vàng nói: “Mặc dù ta sẽ không miêu tả được, chẳng qua nếu như để cho ta lại nhìn thấy hãn lần nữa, ta nhất định có thể nhận ra.”

“Thật sao?” Phượng Tường nhắm mắt thật chặt, chột mở ra: “Người đi theo ta một chuyến, ta dẫn người đi gặp mặt một người. Ta muốn người giúp ta xác nhận, đến cùng người nọ có phải là người năm đó người thấy hay không.”

“Chuyện này.....” Thủy Ma thú khổ sở nói: “Con ta rời khỏi ta nửa năm rồi, nó nói có rãnh rồi sẽ cùng bằng hữu nhân loại của nó đồng thời trở về thăm ta. Nếu như mà ta rời đi, bọn họ trở lại không tìm được ta thì làm thế nào?”

“Yên tâm, ta dùng Sư Thửu chở người đi, xác nhận xong rồi bảo đảm đưa người trở lại trước tiên. Qua lại nhiều nhất là mười ngày, không làm trễ nãi cái gì.”

Nhớ tới tu vi đối phương cao hơn mình ước chừng hai cấp, Thủy Ma thú không quá tình nguyện gật đầu một cái: “Được rồi, ta đi với người.”

“Yên tâm, sau khi chuyện thành công ta sẽ không bạc đãi người.” Nói xong, Phượng Tường lấy ra một chai đan dược ném cho Thủy Ma thú: “Chai Hồi Thiên hoàn này có thể nhanh chóng khôi phục thể lực coi như là tiền đặt cọc, sau này ta lại cho người ba bình.”

“Ai nha, suất ca người thật là hào phóng.” Thủy Ma thú đơn thuần lập tức chuyển buồn thành vui, vui sướng hài lòng mà thưởng thức bình thuốc, rất là thỏa mãn.

Ma thú không thể so với nhân loại, bản thân không luyện ra đan dược còn có thể sai người mua, trước khi chưa hoá được thành hình người, căn bản không cách nào hưởng dụng được đan dược. Lại nói năm nay mình thật đúng là may mắn, đầu tiên là tiểu cô nương bắt cóc nhi tử cho mình một chai đan dược, hiện tại trai đẹp lại hứa hẹn còn có thể cho mình nhiều hơn!

Đối mặt với Thủy Ma thú hết sức phấn khởi, đột nhiên Phượng Tường hơi xúc động: bản thân mình địa vị là Quang Minh Chi Tử cao quý, mặc dù nhiều lần chịu chỉ trích, nhưng có rất nhiều thứ là người bình thường căn bản không cách nào có được. Nhưng cho dù như thế, mình cũng chưa bao giờ cảm nhận được vui vẻ xuất phát từ nội tâm. Trái lại con Thủy Ma thú tu vi thấp kém này, lại dễ dàng thỏa mãn như thế, một chai đan dược đối với mình mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, là có thể để cho nàng vui vẻ như vậy.

Có phải là con người nghĩ được càng nhiều, lại càng không dễ dàng cảm nhận được vui vẻ hay không?

Phượng Tường lắc đầu một cái, không nghĩ nhiều nữa: “Đi thôi, bây giờ chúng ta sẽ lên đường.”

“Được!” Thủy Ma thú vội vàng cất bình thuốc xong, đi theo.

Đông Lăng Đại lục, Quang Minh thành.

Thánh Tế tư chấp tay đứng ở trước mặt một đồng tài liệu, phân phó nói: “Tả Trường, những chuyện này người cần phải làm xong trước khi ta trở về.”

“Vâng.” Tả Trường Trọng Lê cung kính lên tiếng, tiếp đó lại hỏi: “Thánh Tế tư đại nhân, về chuyện lần trước thuộc hạ xin phép ngài.....”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa thận trọng: “Thánh Tế tư đại nhân, có người cầu kiến.”

“Không phải ta đã nói, có việc gấp đi ra ngoài, người muốn gặp ta để cho bọn họ trước chờ, đợi ta trở lại sẽ đi triệu kiến sao?” Thánh Tế tư không vui nói.

“Dạ, thuộc hạ biết, nhưng hai người này nói..... Bọn họ nói biết đầu mỗi bí tịch Ngự Linh lưu lạc nhiều năm, muốn lập tức báo cáo nhanh cho ngài.”

Quan thị vệ khẩn trương nói. Đối với mệnh lệnh của Thánh Tế tư đại nhân, từ trước đến giờ hễ luôn luôn hoàn toàn chấp hành. Nhưng lần này, phía trước hai người cầu kiến mang đến tin tức thực sự quá kinh người, hễ sợ mình giữ chặt không báo lại, hậu quả có thể càng thêm nghiêm trọng hơn so với có thể chọc giận Thánh Tế tư đại nhân.

Ngự Linh bí tịch!

Bốn chữ này giống như ma chú giống, trong nháy mắt làm cho trái tim Thánh Tế tư và Trọng Lê đồng thời co chặt, trong một nháy mắt quên mất

những chuyện khác, lòng tràn đầy tất cả đều là bí tịch.

Vẫn là Thánh Tế tư phản ứng lại trước, nhẹ nhàng ho một tiếng, nói: “Cũng được, sự tình liên quan trọng đại, ta liền ngoại lệ một lần thôi. Người mang hai người kia vào.”

“Vâng.”

Quan thị vệ thở phào nhẹ nhõm lập tức lui ra, đi trước dẫn người.

Bên trong phòng, Thánh Tế tư nhàn nhạt nhìn lướt qua Trọng Lê đứng ngốc ở đó: “Tả Trường còn có những chuyện gì khác không?”

“Không có, không có, thuộc hạ cáo lui.”

Bị thủ trưởng đánh thức luống cuống Trọng Lê tâm thần bất định lui đi ra ngoài. Tai mắt đi theo bên cạnh Quang Minh Chi Tử đã có nhiều ngày chưa từng liên lạc với hắn, hắn vốn định thừa dịp Thánh Tế tư không có ở đây, điều động nhân thủ đi trước Tu Tháp để quốc truy đuổi hung thủ giết chết đồ đệ Cam Ma La. Nhưng Ngự Linh bí tịch cho hắn chấn động quá lớn, lớn đến nỗi đủ để cho hắn quên hết mọi thứ.

—— bí tịch cũng không có chân chính rơi vào trong tay Thánh Tế tư, có lẽ hắn còn có cơ hội.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Trọng Lê sinh ra hi vọng lần nữa, vội vàng trở về bố trí.

Phía bên này, Thánh Tế tư quan sát hai người thị vệ trưởng mang tới. Một cự hán đàn độn, một thanh niên văn nhược mặt đầy khẩn trương. Một đôi tổ hợp kỳ quái như vậy, lại tự xưng biết tung tích Ngự Linh bí tịch?

Mắt thấy hai người bị mình nhìn mà càng ngày càng khẩn trương, trên trán thậm chí có giọt mồ hôi rơi xuống, Thánh Tế tư mới không biến sắc

nói: “Các người là người Bắc Minh Đại lục Triều Hoa đế quốc?”

“Đúng, đúng.” Cự hán nơm nớp lo sợ nói.

“Các người nói, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với ta?”

“Đúng vậy.” Nói chuyện tiến đến vấn đề chính, cự hán ít nhiều có chút được khuyến khích. Hãn không tin lời mình nói trên đời này sẽ có người không động lòng: “Chúng ta tình cờ biết có người cầm giữ Ngự Linh bí tịch, cho nên trước tiên bẩm báo tể ti đại nhân.”

Hãn hoàn toàn cho là Thánh Tế tư nghe lời này sẽ lập tức hỏi tới người nọ là ai, mà hãn thì có thể nhân cơ hội trắng trợn thổi phồng Phượng Vũ ngạo mạn, khiến cho Thánh Tế tư sinh ra ý tưởng “chỉ có trừ khử Phượng Vũ mới có thể chân chính lấy được Ngự Linh bí tịch”.

Lại không nghĩ tới, nghe được hãn nói xong, vẻ mặt Thánh Tế tư vẫn bất động như cũ, chỉ hỏi ngược lại: “Các người đã là con dân Triều Hoa đế quốc, chuyện quan trọng như vậy vì sao không bẩm báo Hội Nguyên Lão, ngược lại ngàn dặm xa xôi tìm tới ta? Chẳng lẽ, chuyện này có ẩn tình khác?”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Âm Mưu Của Thánh Tế Tư

Thanh niên văn nhược thấy câu nói đầu tiên của cự hán đã đưa đến lòng nghi ngờ của Thánh Tế tư, nói không chừng còn sẽ liên lụy đến bản thân mình, liền tranh thủ đẩy hẳn ra, khẩn thiết nói: “Thánh Tế tư đại nhân, tiểu nhân tên là Tu Văn. Mặc dù cái này không có liên quan gì với ta, nhưng bởi vì miệng nói nhiều hơn một câu nên bị cuốn đi vào, cho nên tiên nhân hậu quả, có lẽ là biết chút ít.”

Nói xong, hẳn đại khái nói một lần chuyện đã xảy ra gần đây ở Triều Hoa. Hơn nữa còn cường điệu rằng hẳn vốn là người vô hại vậy xem, trước đó lại bị cứng rắn kéo đi gặng hỏi chuyện ngự linh thuật, hiện tại lại bị cự hán Lạc Tháp cường ép áp tới đây làm chứng. Kính xin Thánh Tế tư nhìn rõ mọi việc, giải cứu hẳn ở trong nước sôi lửa bỏng.

Trong quá trình Hãn nói chuyện, Lạc Tháp bị thừa cơ chụp mũ không ít thỉnh thoảng nổi giận gầm lên một tiếng “Ta chưa làm qua”, chung quy lại bị Tu Văn hỏi ngược lại phải á khẩu không trả lời được, chỉ có giương mắt nhìn. Hãn chẳng thể nghĩ tới, dọc theo đường đi Tu Văn thuận theo nghe lời chỉ là ngụy trang, chờ đợi chính là ở trước mặt đại nhân vật trở mình thoát thân.

Sau khi nghe xong lời nói của Tu Văn, Thánh Tế tư nửa tin nửa ngờ, hỏi: “Vậ thiếu nữ có mang Ngự Linh bí tịch, tên gọi là gì?”

“Hồi bẩm đại nhân, nàng gọi Phượng Vũ.”

Cái tên này khiến Thánh Tế tư hiếm khi lấy làm kinh hãi: “Người biết nàng là người ở nơi nào không?”

“Hình như là tới từ phía tây, dù sao không phải người trên Bắc Minh đại lục.”

Phía tây..... Phượng Tường bị hấn mang về Quang Minh thành, quê nhà Lam Phong trấn chính là ở Tây Phong Đại lục Tát Lan Ca! Dòng họ quen thuộc và tên gần giống, Thánh Tế tư không thể không suy đoán: giữa hai người bọn họ nói không chừng có dính líu cực lớn.

Thấy Thánh Tế tư trầm ngâm không nói, Lạc Tháp vội la lên: “Tiểu nhân thấy rất rõ ràng, tiểu nha đầu kia nhất định là tu hành Ngự Linh bí tịch, nếu không sẽ không tà môn như thế, nàng chẳng những một chiêu giết chết lão đại của chúng ta, sau đó lại vẫn còn giết chết đoàn trưởng chúng ta! Đúng rồi, lúc nàng và đoàn trưởng chúng ta tỷ thí còn có một người trẻ tuổi chạy tới chen vào một chân. Đầu tiên là động thủ với nàng, sau đó lại có cái tên đàn bà chít chít méo méo người ngâm thơ hát rong đi lên xen vào. Ba người nói nhỏ ở trên đài nói hồi lâu, người trẻ tuổi kia đột nhiên lại không thấy. Theo ta thấy, chính xác là bọn họ chia của không đều nên trở mặt, lại bị cái tên danh ca mặt trắng nhỏ kia khuyên được rồi. Nếu đại nhân không tin, có thể lại đi truy xét vị trí người tuổi trẻ kia!”

Hấn nói xong ba ngoặt bốn ngã, không rõ ràng, Tu Văn nghe được trực tiếp lắc đầu, lòng nói làm sao Thánh Tế tư đại nhân lại có kiên nhẫn đi nghe lời nói không rõ ràng mạch lạc của Lạc Tháp? Hấn vừa định giải thích một chút nữa, lại thấy vẻ mặt Thánh Tế tư đại nhân vi diệu hỏi: “Người trẻ tuổi kia có bộ dạng gì?”

“Thân cao cao, tóc hơi dài, mặc một thân áo đen thêm dấu bông đen, bản lĩnh rất tốt.” Lạc Tháp xoa xoa tay nói. (dấu bông: nón có vải mỏng dài phủ trùm cả đầu)

Tu Văn vội vàng lại bổ sung mấy câu: “Vũ khí của người đó là trường tiên, bản lĩnh xác thực rất cao, lại càng hư không mà đứng nghiêm giữa không trung, thật lâu chưa từng rơi xuống đất.”

Phần sau này đặc biệt rõ ràng rốt cuộc lại để cho sắc mặt Thánh Tế tư phải biến đổi: “Có phải hãn chừng hai mươi tuổi, tướng mạo rất anh tuấn, nhưng trên thần sắc nói chung có chút âm trầm hay không?”

“Đúng, đúng.” Tu Văn có chút giật mình nhìn tới Thánh Tế tư trước mặt: “Làm ngài sao biết? Chẳng lẽ ngài biết hãn?”

Thánh Tế tư trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười ha ha: “Biết, thế nào không biết? Hãn chính là nghĩa tử ta dưỡng dục sáu năm! Hắc hắc, ta nói làm sao hãn lại đột nhiên mở ra phong ấn, thì ra là gặp phải người trong nhà biết chút chuyện xưa, tâm tình chập chờn dẫn tới lực lượng mất khống chế, phong ấn không thể chịu đựng, tự động giải trừ rồi. Phong ấn trí nhớ chỉ có chút này cũng không chịu được! Năm đó ta thật không nên vì phần thiên phú cực cao của hãn nhất thời mềm lòng, tiếp tục chỉ điểm hãn tu luyện!”

Thánh Tế tư thật sự là một nhân vật tâm tư tinh tế, chỉ dựa vào hai người tạp nham một vài từ, lại có thể liền suy đoán được tất cả mọi chuyện không thiếu mười phần.

Thấy hãn cười to, Lạc Tháp cho là tế ti đại nhân rốt cuộc đã tin tưởng lời bọn hãn nói, vội vàng nói: “Nếu ngài biết tiểu tử kia, vậy thì có thể tìm hãn tới hỏi, tiểu nha đầu kia có phải phải có Ngự Linh bí tịch hay không. Nói không chừng, tiểu tử kia ngay cả ngài cũng lừa gạt, phối hợp với người khác lấy được bí tịch, lại gạt ngài.”

Nếu lúc bình thường, chút kỹ năng kiểm chuyện vụng về này căn bản không vào được mắt thần của Thánh Tế tư. Nhưng lời Lạc Tháp nói trong lúc vô tình lại đúng lúc đâm trúng chuyện trong lòng ông ta, làm ông ta giận tím mặt. Phần nộ đến cực điểm, ngược lại cười đến càng lớn tiếng: “Ha ha ha, chỉ bằng người, cũng muốn chỉ điểm ta?”

“Đại nhân bớt giận, tiểu nhân không phải ý này, tiểu nhân nói là ——”

“Câm miệng, rất ồn ào.”

Ổng tay áo của Thánh Tế tư không gió mà bay, ngón tay khê nhếch, chỗ đầu ngón tay hướng tới, thủy nguyên tố trong cơ thể Lạc Tháp tự nhiên lập tức bật ra. Máu tươi chỉ trong một thoáng từ lỗ chân lông toàn thân hắt rỉ ra, nhưng bản thân Lạc Tháp lại không cảm giác chút nào. Cho đến khi Tu Văn nhìn thấy kinh hãi chỉ vào hãn thể nhưng lại nói không ra lời, mới do dự lau mặt một cái.

“Kỳ quái, đang êm đẹp tại sao lại chảy máu.....” Lạc Tháp còn đang kỳ quái, lại cảm thấy trái tim đột nhiên rơi vào hư không lạnh lẽo, ngay sau đó vô lực ngã xuống. Cặp mắt vẫn còn mở to, hô hấp dĩ nhiên đã dừng lại.

Thấy Lạc Tháp im hơi lặng tiếng bị chết như thế rồi lại nghe rộn cả người, chẳng những rằng Tu Văn run rẩy, cả người đều đang phát run. Thế này hãn mới ý thức được, Thánh Tế tư Quang Minh thành cũng không phải là người công chính từ bi gì đó, lúc trước ý tưởng trông cậy vào ông ta giúp mình thoát thân, hoàn toàn sai mười phần!

“Cầu xin, van ngài tha ta..... Ta... hôm nay ta cái gì cũng không có thấy, ta bảo đảm về sau tuyệt đối sẽ không lộ một chữ. Ta ——”

Đáng tiếc, căn bản Thánh Tế tư không để cầu xin tha thứ của hãn ở trong mắt. Lời Tu Văn còn chưa dứt, lực lượng ngưng tụ thành dây treo cổ vô hình liền vững vàng ghì chặt cổ của hãn, càng thu càng chặt. Tu vi Tu Văn thấp kém, không hề có lực lượng chống lại, giãy giụa mấy cái, liền ôm tràn đầy phần hận không cam lòng chết đi.

Không nói một lời giết chết hai người, Thánh Tế tư cũng không quan tâm, hiển nhiên đối với chuyện như vậy đã thành thói quen đến chết lặng. Hiện tại, ông ta đang để ý chỉ có một người.

“Đưa bé kia nếu thật biết chân tướng năm đó, nhất định sẽ trở lại tìm ta. Hãn tương đối tôn kính ta, coi như có bằng chứng chuẩn xác, nhất định

cũng sẽ muốn chính miệng ta thừa nhận mới chết tâm. Đến lúc đó..... à, ta sẽ để cho hãn làm bé ngoan của ta lần nữa. Những thứ kia sẽ bị quên sạch, chuyện bị phong ấn, cũng không cần hồi tưởng lại. Hãn chỉ phải ngoan ngoãn đợi ở Quang Minh thành, chờ đợi một ngày mở ra cánh cửa kia lần nữa, hiến tặng thân thể của hãn cho ta.”

“Phượng Vũ kia là muội muội hay tỷ tỷ của hãn? Nàng cũng sẽ cùng đến Quang Minh thành đi. Lần trước có dư đảng Ma Vực hiện thân, tiếp đó Ngự Linh bí tịch lại xuất hiện ở trên người nàng, đây tuyệt đối không phải trùng hợp. Đến lúc đó cần bắt giữ lấy nàng, tra hỏi ra người Ma Vực sau lưng nàng, nói không chừng có thể tìm ra địa điểm phong ấn cánh cửa bị che giấu kia!”

Nghĩ tới đây, Thánh Tế tư ngửa mặt lên trời cười dài không ngừng: “Phượng Tường a Phượng Tường, không hổ là dưỡng tử ngoan của ta, chỉ đi ra ngoài một chuyến, thì mang về nhiều vui mừng cho ta như vậy. Người mà trở về rồi, ta nên báo đáp người như thế nào đây. Đưa người đến Hư Không Uyên nghỉ ngơi một tháng, hay là đến Vô Gian Điện ở một hồi? Người có thể trở lại chậm một chút, để cho ta thêm một chút thời gian suy nghĩ thật kỹ.”

Thần điện đồ sộ trống trải ngăn cách hết thảy cười dài và mưu tính của ông ta. Khi Thánh Tế tư đi tới ngoài phòng thì nghiêm nhiên lại là lão giả bình thản từ ái trước mắt người đời. Ông ta mỉm cười nói với quan thị vệ: “Thông báo cho Dực Trường Điện, hủy bỏ kế hoạch ta lên đường, ngày mai vẫn cứ bắt đầu nghị sự theo lẽ thường như cũ.”

“Vâng.” Quan thị vệ không dám nhiều lời, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, xem ra tin tức hai người kia báo cáo bí linh bí tịch hãn là có thể tin. Nếu không tế ti đại nhân tuyệt đối sẽ không vì bọn họ mà xáo trộn kế hoạch. Nhưng mới vừa rồi lại không thấy hai người hãn ra ngoài, lại không biết tế ti đại nhân đưa bọn hãn tới chỗ nào.

Đương nhiên hẳn không biết, hai người kia đã bị Thánh Tế tư vĩnh viễn giữ lại ở dưới đất.

Mà trong lòng ôm ý tưởng giống với quan thị vệ, còn có một người: Tả Trường Trọng Lê.

Biết được Thánh Tế tư hủy bỏ kế hoạch lên đường, trước tiên ông ta cũng nghĩ tới Ngự Linh bí tịch, trong lòng vừa đố kị vừa hận: “Người tu luyện tu vi càng cao, tuổi thọ càng dài. Thánh Tế tư hiện tại tu vi đã sâu không lường được, nhìn ông ta đã già đến da nổi nếp nhăn mà tinh thần vẫn còn phấn chấn thì đã biết. Nếu lại để cho ông ta có được Ngự Linh bí tịch, không biết còn sống thêm bao nhiêu năm! Ta ở phương diện tu luyện không phải thiên tài, đã có gần mười năm chưa từng đột phá cảnh giới. Có lẽ cho đến khi ta chết, lão già kia còn sống vô cùng thoải mái. Vậy chẳng phải ta vĩnh viễn chỉ là Tả Trường?!” (Tả Trường: giống như cánh quân bên trái; Hữu Trường là quân bên phải.)

Hắn nắm quả đấm thật chặt, trải qua thời gian dài sợ hãi đối với thực lực Thánh Tế tư, rốt cuộc bị bí tịch trong truyền thuyết đánh nát: “Nếu như ta có được bí tịch, nhất định có thể thuận lợi đột phá cảnh giới, tốn thời gian vài năm nữa, vượt qua lão già kia cũng không phải không có khả năng! Đây là cơ hội Quang Minh chi thần ban cho ta, ta nhất định phải nắm thật chặt! Ta sẽ phái người đi thăm dò, hai tên oắt hôm nay nhô ra từ đâu. Đến lúc đó lại tìm hiểu đến nguồn gốc bí tịch!”

Bị hai vị đại nhân vật đậm chân một cái là có thể làm Tát Lan Ca xuất hiện một trận động đất quy mô nhỏ nhớ như thế, Phượng Vũ lại không phát giác gì. Lúc này, nàng đang hoài nghi nhìn về phía người khác: “Người nói đi từ bên này là có thể trực tiếp đến Quang Minh thành?”

“Chính xác.”

“Nhưng người đời đều biết, Quang Minh thành lại là một hòn đảo. Nếu muốn vào thành, trước hết thông qua Yên Tĩnh Hải. Trong biển sinh ra không ít ma thú, nếu có người chưa được Quang Minh Thánh Điện mời mà muốn vào thành, hẳn sẽ không nhận được bảo vệ của Dực vệ Quang Minh, phải dựa vào bản thân mình một đường thẳng được ma thú trong biển.” Trước khi xuất phát, Phượng Vũ đã dò la được rất rõ ràng.

Ngôn Ca Hành đối với cái này thì xì mũi coi thường: “Những thứ này cũng chỉ là nói cho người ngoài nghe thôi. Nếu như ra cửa thật sự có phiền phức như vậy, những thứ Dực vệ Quang Minh kia ai còn chịu ra cửa làm việc? Sao dám nhân viên thần chức lại nguyện hàng năm một lần trở lại ra mắt Thánh Tế tư, hồi bẩm sự vụ? Trên thực tế, con đường thông hướng Quang Minh thành trừ Yên Tĩnh Hải bên ngoài, còn có một cái khác.”

Nhìn hăn dáng vẻ tràn đầy tự tin, Phượng Vũ nói: “Người đối với Quang Minh thành thật là rõ như lòng bàn tay.”

Trước kia hăn còn có chút che che giấu giấu, nhưng từ lúc càng đến gần Quang Minh thành, hăn nói chuyện lại càng ngày càng nói trắng ra, không che giấu chút nào mình quen thuộc công việc lớn nhỏ của Quang Minh thành. Phượng Vũ vô cùng khẳng định, người này tuyệt đối có liên quan vô cùng lớn với Quang Minh thành.

“Không dám, không dám. Chỉ là trước khi đi tới con đường đó, chúng ta phải đi mua vài món đồ.”

“Thế nào, chẳng lẽ người phải tặng lễ hồi lộ?”

“Ha ha, phụ mẫu là ta người sinh ra, người hiếu ta là Tiểu Phượng Vũ.”

Phượng Vũ vốn chỉ thuận miệng đặt câu hỏi, không ngờ là thật sự nói trúng. Nàng không khỏi có chút tò mò, đến tột cùng là lễ vật quý trọng cỡ nào, mới có thể đả động lòng của người giữ cửa Quang Minh thành, để cho hăn không hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng khi Ngôn Ca Hành quen cửa quen nẻo đi tới một trấn nhỏ, trong một căn phòng tràn đầy mặc hương (mùi mực) dưới đất nào đó, không có ý tốt cười kêu Phượng Vũ đi mua “quà tặng” thì Phượng Vũ lật vài tờ sách hẳn chỉ định, mặt cũng tái xanh rồi: “Đây chính là quà tặng người nói?!”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Tiểu Thuyết Tình Yêu Duy Mỹ*

(*): duy mỹ ở đây có nghĩa là đạt đến đỉnh cao

edit: mèo suni

“Trời ạ, Tiểu Phượng Vũ không cần lớn tiếng như vậy, tại sao thực nữ lại có thể có bộ dạng này.”

Phượng Vũ không thèm để ý lời nói của hắn, nắm cổ áo của hắn xốc lên, kéo hắn lại gần mình: “Rốt cuộc người muốn làm cái gì?”

“Đương nhiên là mua quà tặng hồi lộ.”

“Cái này cũng có thể gọi quà tặng?!” Phượng Vũ chỉ vào quyển sách đang mở, trên đó là một đôi uyên ương đang giao phối, cái đó ướt át lại mập mờ, xuân ý vô hạn, người lạnh nhạt như Phượng Vũ cũng không nhận được đỏ mặt.

Bộ dạng của Ngôn Ca Hành giống như chuyệ này là lẽ đương nhiên: “Cái này gọi là quà tặng, đương nhiên phải hợp ý. Nhân Thu Lễ thích xem tiểu thuyết tình yêu luyện ái nam, ta còn có thể làm gì.”

“.....” Phượng Vũ cố gắng bình phục lại hơi thở: “Được rồi, dù là như vậy, vậy tại sao muốn ta đi mua?”

Ngôn Ca Hành “xấu hổ” nói: “Ta là nam nhân, nếu mua loại sách này chẳng phải là sẽ bị người ta hiểu lầm sao.”

“..... Người đi chết đi.”

Cuối cùng, Ngôn Ca Hành chán nản ôm một đồng sách, đi theo phía sau Phượng Vũ ra cửa: “Chủ tiệm sách là người cực kì thích tám chuyện, việc ta tới mua sách nhất định sẽ bị nàng lan truyền khắp nơi..... Xong rồi xong rồi, thanh danh cả đời của ta, về sau còn có ai đồng ý làm nữ nhân của ta nữa? Phượng Vũ, người phải phụ trách!”

“Phụ trách cái quỷ gì! Không phải người tự nhận có nhiều người ái mộ mình sao, nhất định họ sẽ không ngại.” Phượng Vũ không nhịn được nói, “Đừng nói lời vô ích, nhanh chóng dẫn đường!”

“Người thật thô bạo.....” Ngôn Ca Hành lẩm bẩm, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đi tới trước mặt chỉ đường.

Bởi vì nơi này đã thuộc về phạm vi quản lí trực tiếp của thành Quang Minh, hai người sẽ gặp rắc rối nếu rêu rao cười Độc Giác Thú, nên chỉ có thể đi bộ.

Cái gì gọi là ngấm núi bích ngựa giẫm chết, nơi này có thể nói là ngấm biển bị người giẫm chết. Ra khỏi trấn nhỏ, biển ở đây yên tĩnh, nước biển xanh như bảo thạch, mặt biển như ẩn như hiện, nhưng đi hơn nửa ngày, vẫn cách cù giã trên đường một khoảng.

“Nhanh nhanh.” Ngôn Ca Hành nói: “Ta bảo đảm tối nay chúng ta là có thể ăn cơm tối ở thành Quang Minh.”

“Cho dù đi thẳng không đi đường vòng thì buổi tối chưa chắc sẽ tới nơi.” Phượng Vũ không quá tin tưởng.

“Kiên nhẫn chút, rất nhanh người sẽ biết.”

Lại đi hơn nửa canh giờ, Ngôn Ca Hành đột nhiên dừng lại, chỉ vào một tiệm khách điếm cũ kĩ ở ven đường nói: “Đến.”

Khách điếm cô đơn lẻ loi ở ven đường, hàng hóa trong điếm cũng không được bày biện gọn gàng, không ít thứ đã phủ một ít lớp bụi bặm. Rõ ràng, ông chủ của khách điếm mở nơi này là vì kiếm chút tiền của người qua đường, không trông cậy vào khách hàng quen.

Thấy cửa hàng yên tĩnh, không có một bóng người. Phượng Vũ nửa tin nửa ngờ vừa định hỏi có người ở đây hay không, Ngôn Ca Hành đã thẳng đi vào: “Ông chủ, mua đồ!”

Một lát sau, trên lầu mới truyền đến những tiếng bước chân dồn dập. Một thiếu nữ mỹ lệ có mái tóc xoắn màu vàng kim, mắt màu xanh dương, đôi môi đỏ mọng mang dép chạy xuống lầu nói: “Nước và bánh mì mỗi thứ một khối tinh thạch, không nói hai lời.”

Giá tiền cao đến mức thái quá làm Phượng Vũ sửng sốt, ngay sau đó trong lòng lập tức rung mình: Quả nhiên có gì đó rất kì lạ.

Ngôn Ca Hành cười hì hì giơ giơ quyển sách trên tay lên: “Dùng cái này đổi có được không?”

Đôi mắt đẹp thoáng nhìn ở trên mặt bìa, cặp mắt thiếu nữ liền như bị dính keo, không thể rời khỏi nó: “Đây có phải là tiểu thuyết tình yêu duy mỹ Long Kỳ Sĩ mới xuất bản không?!”

“Không tệ ~ hơn nữa còn được tác giả ký tên lên nhé.”

“Là ai cho người đi đến nơi này? Mấy chục năm qua, biết sở thích của ta chỉ có một người. Nhưng người tuyệt đối không có khả năng là người hăn phái tới, bởi vì hăn đã bị giết trong bí mật --” đang nói chuyện, ánh mắt thiếu nữ chưa từng rời khỏi Nguyệt Cầm trên người Ngôn Ca Hành lập tức dừng lại.

Tiện tay ném Nguyệt Cầm lên bàn, đầu ngón tay của Ngôn Ca Hành quét xuống dây đàn, tạo một đường trượt đẹp đẽ: “Đã lâu không gặp, không ngờ

người còn nhớ rõ thanh cầm này.”

Thiếu nữ đưa tay che miệng, vì giật mình mà mở to mắt: “VẬY mà -- người lại còn còn sống, hơn nữa biến thành bộ dáng này?!”

“Này này, ta đương nhiên phải sống thật tốt, người cũng đừng vừa thấy mặt đã nguyên rủa ta chứ.” Ngôn Ca Hành mỉm cười nói: “Còn chưa làm xong việc trước đây muốn làm, làm sao ta chết được.”

Bị nói như vậy, kích động trên mặt thiếu nữ từ từ bình phục lại: “Năm đó ta đã nói, ta mặc kệ chuyện của thành Quang Minh, ta chỉ làm công việc đưa người của ta. Nếu người chịu giá đó, ta lập tức đưa người vào.”

“Đoán trước người sẽ nói như vậy. Vậy thì làm phiền người, đưa ta và bằng hữu vào trong thành.”

“Hả? Không phải trước kia người tuyên bố đối một mình một người dâng lên lòng trung thành, không cần những người khác à. Đột nhiên bây giờ lại có bangù hữu cùng đồng hành?” Tâm mắt thiếu nữ chuyển qua trên người Phượng Vũ, lộ ra vẻ kinh ngạc: “Đã lâu không gặp, bản lĩnh lại lớn đến thế rồi à, vậy mà lại lừa gạt tiểu cô nương xinh đẹp đến như vậy.”

“Thật ra người nghĩ sai một chút, là nàng ép ta tới.” Ngôn Ca Hành vuốt tay, trên mặt hiện rõ ý không thể làm gì cả.

Giống như không tin, thiếu nữ Phượng Vũ nhìn một chút, lại nhìn Ngôn Ca Hành một chút, cuối cùng bất ngờ phát ra hai chữ: “Đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc người ép buộc người không phải mỹ nam tử.”

Vừa dứt lời, Phượng Vũ và Ngôn Ca Hành không nhịn được ho sặc sụa: “Đừng đặt sở thích của người lên người ta.”

“Chỉ đùa một chút, chớ để ý.” Trước tiên thiếu nữ cẩn thận thu tiểu thuyết tình yêu vào không gian trong vòng tay, mới nhìn hai người nói: “Theo ta lên lầu, ta tiễn các người đi.”

“Lên lầu?” Phượng Vũ tưởng rằng sẽ đi vào nơi bí mật nào đấy, không ngờ lại lên lầu.

Nàng có chút ngạc nhiên theo sát thiếu nữ có sở thích cổ quái lên lầu hai, đến nơi thì phát hiện trên lầu không bẩn thỉu như mình tưởng tượng, ngược lại nó được bố trí thật ấm áp, trên bàn còn để hoa tươi, hoàn toàn giống phòng ngủ của thiếu nữ thông thường.

Từ chỗ tựa của ghế bành lấy ra một cái mền sắc sỡ, thiếu nữ chỉ huy nói: “Hai người các người tới gần chút nữa, gần chút nữa -- này, tại sao lại cách xa như vậy?”

Nàng đi lên trước, tự mình tạo tư thế sát vai cho hai người.

“Đây là ý gì?” Phượng Vũ cau mày nói.

“Phi hành ma thăm quá nhỏ, nếu như không muốn té xuống, các người phải ôm chặt một chút.” Nói xong, thiếu nữ bày mền ra, trực tiếp phủ lên người bọn họ.

Cái mền giống như có ý thức, một khi gần người, liền tự động quấn chặt hai người. Ở chỗ này, Phượng Vũ từ trong khe hở nhìn thấy, trong không khí bên cạnh, chẳng biết lúc nào đã có một vết nứt nhỏ.

Như nhìn thấu nghi vấn của nàng, thiếu nữ giải thích: “Phi hành ma thăm dựa vào việc xé rách không gian để tiến hành truyền tống, nhưng nơi các người đặt chân đến ta không thể chắc chắn. Nói không chừng sẽ trực tiếp đưa các người đến nơi ở của Thánh Tế Tư, các người cũng nên cẩn thận.”

-- vậy mà lại không đáng tin cậy!

Phượng Vũ vừa định kháng nghị, cái khe bên cạnh đã mở rộng, giống như một đại ma thú, lập tức cắn nuốt hai người.

Khi thân hình bọn hắn ngã vào cái khe, không gian khôi phục như thường, không có một chút khác thường.

Thiếu nữ đứng ở bên cửa sổ, ngón tay lướt qua rèm cửa sổ viền tơ, như có điều suy nghĩ: “Trải qua 60 năm, hắn trở về làm cái gì? Địa vị Thánh Tế Tư đã không thể lay động, cho dù có người chỉ ra và xác nhận chuyện sai lầm của hắn thì như thế nào? Không phải là trời, sẽ không nhìn không thấu điều này.”

Suy tư chốc lát, thiếu nữ đột nhiên gõ gõ đầu, dậm chân ảo não mà nói: “Chuyện của người khác nghĩ nhiều như vậy làm gì, thiếu chút nữa quên mất chánh sự rồi!”

Nàng lấy cái mền trải trên ghế, lại lấy ra tiêu thuyết tình yêu duy mỹ từ không gian trong vòng tay, thoải mái ngồi trên ghế, bắt đầu đọc sách.

Lúc thiếu nữ nhàn nhã đọc sách, Phượng Vũ và Ngôn Ca Hành trong không gian bị xé rách khổ không ít. Cảm giác mất trọng lực để cho bọn họ thấy trời đất quay cuồng, bốn phía không có bất kỳ thứ gì có thể dựa vào, không khỏi lập tức ôm chặt người trước mặt.

Bỗng dưng, trời sáng lên, trong bóng tối lại xuất hiện một khe hở, ma thảm bao lấy hai người lao ra khe hở, trở lại thế giới hiện thực một lần nữa.

Cảm giác không trọng lực chợt biến mất, cảm nhận được sức hút của mặt đất lần nữa hai người đứng không vững, nặng nề ngã nhào trên đất.

Phượng Vũ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng: “Đây là nơi nào?”

Giọng nói của Ngôn Ca Hành từ phía dưới nàng truyền đến: “Có thể vén tấm thảm -- không được, giống như có người tới!”

Hai người không biết đang ở nơi nào, không thể không đề phòng. Ngôn Ca Hành phản ứng thật nhanh lấy ra một mô hình phép thuật hủy diệt kích thước nhỏ, trong nháy mắt làm ma thâm hóa thành phấn vụn.

Khi cánh vệ tuần tra thành Quang Minh chuyển qua đường tắt, thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ ngồi ở trên người một mỹ nam tử, y phục hai người xốc xếch, vẻ mặt hết hoảng, giống như đang làm chuyện không hợp quy củ.

Thấy thế, bọn họ không khỏi châu đầu cười trộm. Trong đó chỉ có một người coi như có mấy phần cảnh giác, vặn hỏi: “Hai người các người rất lạ mắt, là người nhà nào? Có phải lợi dụng ma thâm vào thành hay không?”

Phượng Vũ không rõ ràng lắm tình hình bên trong thành, tự nhiên không trả lời được. Ánh mắt nàng lạnh xuống, đang đánh giá thực lực những người này, tính toán có thể bắt bọn người này hay không thì Ngôn Ca Hành nói: “Ta ở tại Thành Tây phố 19, hôm nay ra ngoài đi dạo với ý trung nhân, không biết có chỗ nào mạo phạm đến mấy vị, làm phiền các người kiểm tra?”

Lời này của hắn nhìn như tao nhã lễ độ, nhưng cũng giấu kim trong bông, nhưng mấy tên cánh vệ nghe xong cũng không tức giận, ngược lại nhỏ giọng thương lượng: “Thành Tây phố 19 chỉ có nhân viên thần chức cao cấp mới có tư cách ở.”

“Có thể hắn là con trai của vị đại nhân nào đấy?”

“Cũng có khả năng là nữ nhi..... Đầu năm nay nuôi “tiểu bạch kiếm” là chuyện rất thường gặp.”

“Dù sao bất luận là loại người như thế nào, cũng không phải là người chúng ta đắc tội được.”

“Đúng. Nếu hắn có thể nói ra phố 19, sẽ không là người ngoại lai, chúng ta không cần gây sự nữa.”

Phượng Vũ có thính lực hơn người tự nhiên sẽ không bỏ qua nội dung bàn luận xôn xao của bọn họ. Biết không cần phải động thủ lần nữa, nàng lặng lẽ buông xuống sự đề phòng.

Quả nhiên, sau khi mấy tên cảnh vệ thương lượng thì chỉ nói mấy câu hời hợt, liền phát tay để cho bọn họ rời đi.

Đi ra ngõ hẻm bước vào đường cái, nhưng thấy hai bên đường phố đều là hàng hóa rực rỡ đủ loại, nhìn kỹ, phần lớn đều có văn hoa niêm yết giá. Mà đám người lui tới đa số quần áo cao quý, vẻ mặt ngạo mạn. So với trước kia khi đi qua thủ đô đế quốc, nơi này càng phần hoa giàu có.

Quan sát chốc lát, Phượng Vũ bình luận: “Người của thành Quang Minh nhìn cao ngạo hơn chút so với người ở những địa phương khác.”

“Đó là tự nhiên, bởi vì bọn họ là con dân ở gần nhất với thần Quang Minh vĩ đại chứ sao. Được thần yêu mến chiếu rọi ánh sáng, dĩ nhiên sẽ khác với người còn lại.” Ngôn Ca Hành chế giễu nói.

“Tiếp đó, chúng ta đi nơi nào?”

“Đương nhiên là đi ăn một bữa trước.” Ngôn Ca Hành sờ sờ dạ dày trống không: “Mặc dù thức ăn ở đây tinh xảo nhưng lại không có hương vị, nhưng chỉ tình cờ ăn một lần, cũng không tệ lắm.”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Ngày Mai

Ngôn Ca Hành quen thuộc đường đi, mang theo Phượng Vũ quen đi tới một tửu lâu trang hoàng hết sức lịch sự tao nhã, đáng tiếc, cửa chính lại bị khép một nửa. Bàn ghế bên trong cũng bị thu hồi, vải ăn cũng gấp chỉnh tề, rõ ràng không giống như đang buôn bán.

“Kì lạ, tửu lâu của hầy không nên đóng cửa sớm như vậy.”

Ngôn Ca Hành lăm bẫm, xông vào bên trong, đến chỗ một người hầu bàn gần đó hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Tại sao các người không buôn bán!”

“Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.” Người hầu bàn giải thích: “Ngày mai là ngày Thánh Tế tư đại nhân tiếp kiến dân chúng trong thành mỗi tháng mỗi, mặc dù ông chủ chúng tôi không có việc gì muốn bẩm báo với đại nhân, nhưng vẫn muốn chiêm ngưỡng phong thái của ngài. Cho nên hôm nay tửu lâu thu dọn sớm, ngày mai đón cửa một ngày.”

Sau khi nghe xong, Ngôn Ca Hành “À” một tiếng: “Tiếp kiến dân chúng mỗi tháng một lần? Đây là cái gì thời điểm lập thành quy củ?”

“Các hạ thật thích nói cười, này hai mươi ba mươi năm, tế ti đại nhân mỗi tháng cũng biết này sao làm, nhưng phàm là Quang Minh thành người đều biết.” Nói xong, người hầu bàn đột nhiên hoài nghi: “Xin hỏi các hạ là mới vừa vào thành sao? Chuyện này có từ khi nào vậy?”

“Ngài thật thích nói giỡn, hai ba mươi năm nay, mỗi tháng tế ti đại nhân đều đã phải làm như vậy, nhưng nếu là người của thành Quang Minh sẽ

biết.” Nói xong, người hầu đột nhiên hoài nghi hỏi lại: “Xin hỏi ngài vừa vào thành à? Nếu không tại sao không biết chuyện này?”

Ngôn Ca Hành cười trừ nói vài câu để che giấu, nếu ở lại lâu quá sẽ lộ chuyện nên rời hỏi tửu lâu với Phượng Vũ.

Đi ra một đoạn đường, Ngôn Ca Hành xúc động nói: “Dù sao cũng đã lâu không tới, có một số việc đã thay đổi mất rồi.”

Phượng Vũ nói: “Nhưng đây cũng là cơ hội.”

“Không sai, không phải trước đó chúng ta đã thương lượng rồi sao, nhất định phải tìm lúc náo nhiệt, trước mặt mọi người lấy chứng cứ ra chất vấn hẳn, để cho hẳn không cách nào che giấu sự thật.”

“Vậy ngày mai chúng ta sẽ làm như thế này.” Phượng Vũ phân tích: “Mặc dù chưa thấy Thánh Tế tử, nhưng nếu hẳn có thể một tay bày ra chuyện của sáu mươi năm trước, nhất định là người có tâm tư kín đáo. Loại người như vậy, có thể không có phòng bị, để cho dân chúng đến gần mình sao? Nói không chừng người có thể đến gần hẳn, đều là trải qua tuyển chọn.”

Ngôn Ca Hành vỗ tay một tiếng: “Nói không sai. Cho nên chúng ta phải thừa dịp bây giờ suy nghĩ một chút biện pháp, nếu không kéo dài tới ngày mai sẽ không còn kịp rồi.”

“Tìm người để hỏi sao? Pháp thuật thôi miên của người vừa đúng lúc có thể dùng, nếu không chúng ta sẽ bị hoài nghi.”

“Ừm.....” Bởi vì đã từng thôi miên Phượng Vũ, cho nên nghe đến chuyện này Ngôn Ca Hành có chút chột dạ. Hẳn không ngừng liếc trộm đối phương, đang xác định Phượng Vũ không phải đang châm chọc, thở phào nhẹ nhõm: “Dĩ nhiên..... Liên giao cho ta đi. Người xem người kia như thế

nào? Nhìn quần áo của hắn chỉnh tề, chắc hắn có chút thân phận, sẽ biết chút bí mật người bình thường không biết.”

Lúc hắn nói ra suy nghĩ, Phượng Vũ âm thầm quan sát nam tử ở đối diện sắp trở thành mục tiêu, thâm thúy gật đầu: “Chính là hắn.”

Đứng ở quán rượu trước mặt, Kim Vũ thân là cảnh vệ Quang Minh đang có tâm sự.

Tốn thời gian hơn ba tháng, ngày ngày vui mừng tặng hoa tươi, rốt cuộc cũng mời được Đệ Nhất Mỹ Nhân đồng ý ăn tối với nhau, hắn vui thích chọn một buổi chiều thích hợp, mặc lễ phục, hào hứng tưởng tượng cảnh tượng ước hẹn cùng mỹ nhân, lại không nghĩ rằng cấp trên lại đột nhiên sai khiến mình bí mật đi điều tra, hơn nữa còn là nhiệm vụ khẩn cấp, thời gian lại trùng với cuộc hẹn.

Công việc và sắc đẹp? Kim Vũ rối rắm hồi lâu, khổ sở lựa chọn. Cũng không phải hắn có nhiều điều phân vân, nhưng hắn hiểu được, mình có thể xài tiền như nước, cũng có thể hưởng thụ vẻ tươi cười chào đón của các nơi quan lại quyền quý, không hoàn toàn vì thân phận cảnh vệ Quang Minh của hắn, mà còn vì thân phận tâm phúc của cánh trái.

Nếu thân là tâm phúc, nên biết bốn phận. Nếu như không có thể hòant hành việc cánh trái giao, chẳng những sẽ phải chịu nghiêm trị, mà còn có nhiều kẻ nhìn chăm chăm vào vị trí của hắn, thừa cơ cướp mất. Lúc đó hắn muốn có mỹ nhân, chắc chắn là mơ mộng hão huyền.

Nhưng mà, dĩ nhiên không thể nói thẳng lý do để từ chối cuộc hẹn, nếu không mỹ nhân sẽ cảm thấy không được coi trọng. Phải lấy lý do gì vừa hợp tình vừa hợp lý mà lại không làm mỹ nhân giận đây?

Kim Vũ đang vắt hết óc suy nghĩ, đột nhiên có người vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Đã lâu không gặp, con đường thăng tiến của ngài vẫn rộng mở nhi.”

“Các hạ quá khen.” Kim Vũ phản xạ có điều kiện khách sáo nói một câu, quay đầu nhìn lại, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt xa lạ.

Thấy quần áo đối phương sang trọng, tướng mạo không tầm thường, Kim Vũ lập tức phán đoán người này không giàu cũng quý. Hẳn cho là mình từng gặp đối phương ở quán rượu, một mặt cố gắng hồi tưởng thân phận đối phương, một mặt nói chuyện tào lao.

Xã giao đối đáp được mấy câu, Kim Vũ lại cảm thấy đôi mắt hoa đào của đối phương như có ma lực, hấp dẫn mình không ngừng đắm chìm. Hẳn thậm chí quên mình nói gì, chỉ lo ngơ ngác nhìn chăm chăm ánh mắt của đối phương, mê muội không cách nào thoát ra.

Khi giọng nói Ngôn Ca Hành êm ái vang lên thì hẳn đã hoàn toàn đánh mất cảnh giác, hễ được hỏi thì đáp.

“Người tên là gì? Thân phận là gì?”

“Ta tên là Kim Vũ, là tâm phúc của cánh trái, cảnh vệ Quang Minh.”

Cánh trái? Cặp mắt Ngôn Ca Hành sáng lên: tả, hữu cánh ở thành Quang Minh có thể nói là dưới một người, trên vạn người. Vậy lần này câu được cá lớn rồi!

Hắn lập tức hỏi tới: “Cánh trái gần đây có giao phó cho người chuyện gì sao?”

“Có..... Hẳn để cho ta đi ra ngoài thăm dò lai lịch hai người.”

“Hai người kia là ai?”

“Sáng nay bọn họ xin gặp Thánh Tế Tư, nói rằng biết tung tích Ngự Linh bí tịch, muốn mặt bầm tế ti đại nhân.”

Nghe đến đó, Ngôn Ca Hành nhìn Phượng Vũ một cái: “Bọn họ hình như là nói người.”

“Bọn họ ở đâu tới?”

Kim Vũ đối với lời nói của Phượng Vũ không có chút phản ứng nào. Ngôn Ca Hành thuật lại lần nữa, Kim Vũ lập tức đáp: “Hai người này một người tên là Tu Văn, một người tên là Lothar, hiện tại chỉ biết là bọn họ là tới từ Hoa Quốc. Những thứ khác thì không rõ.”

“Hoa Quốc sao?” Phượng Vũ hơi suy nghĩ một chút, liền đoán được mấu chốt: “Hơn phân nửa là thành phần sót lại của Tật Phong chi lang. Hôm nay Hội Nguyên Lão đã là do Luật Chấn Thanh nắm giữ, bọn họ không tạo nổi sóng gió gì. Muốn báo thù cho đoàn trưởng bọn họ, đương nhiên là muốn tìm người mạnh mẽ. Mang danh tiếng của Ngự Linh bí tịch ra, cũng chỉ vì dụ dỗ thôi.”

Ngôn Ca Hành gật đầu một cái: “Hơn phân nửa là như vậy. Nếu Thánh Tế tư biết sự tồn tại của người, nhất định sẽ động lòng với bí tịch. Nếu hiện ở tại người xuất hiện ở trước mặt hãn, chẳng lẽ không phải tự chui đầu vào lưới sao?”

Phượng Vũ đã tính trước cười một tiếng: “Lúc nào ta nói sẽ xuất hiện ở trước mặt hãn rồi?”

“Vậy người --”

“Đến lúc đó phải cần người rồi. Vốn là người ngâm thơ rong nổi tiếng thiên hạ, chỉ có người ra mặt, mới có thể khiến tin tức này oanh động. Về phần ta --” Phượng Vũ vân vê lọn tóc nói: “Đường đường là danh nhân, bên cạnh có thị nữ không phải là chuyện kinh thiên gì.”

Sau khi nghe xong, ánh mắt Ngôn Ca Hành khẽ nhúc nhích: “Làm như vậy tương đương với việc công khai đối địch với Thánh Điện Quang Minh,

lúc đầu ta chỉ cam kết đến đây với người, làm sao người chắc chắn ta sẽ đồng ý yêu cầu của người?”

“Chẳng lẽ sẽ không?” Phượng Vũ hỏi ngược lại: “Bằng việc người quen thuộc với thành Quang Minh, nếu như không tự nguyện, ai cũng không có thể ép buộc người đi tới bước này. Người đã đứng ở chỗ này, nói những lời đó chẳng phải làm bản thân giả tạo sao?”

Ngôn Ca Hành bình tĩnh nhìn nàng chốc lát, đột nhiên khẽ cười nói: “Quả nhiên -- người hiểu ta Phượng Vũ.”

“Thật ra thì ta cũng có rất nhiều thứ không biết, giống như thân phận của người.”

Ngôn Ca Hành cười nhạt, đưa ngón trỏ ra nhấn một cái ở trên môi: “Tiểu Phượng Vũ, kiên nhẫn chút, những chuyện này ta vốn là không có ý định lừa gạt người, nhưng cũng không có ý định chính miệng nói ra. Dù sao, chậm nhất là ngày mai, rồi người sẽ biết.”

Phượng Vũ cười không nói. Nàng tất nhiên tương đối hiểu kỳ thân phận của Ngôn Ca Hành, lý do hẳn đối địch với Thánh Điện Quang Minh. Nhưng nếu đối phương nói như vậy, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là đợi đến ngày mai.

Cho dù trong lòng nghi hoặc, vẫn muốn biết, nhưng rốt cuộc cũng phải chờ ngày mai tất cả chân tướng đều bại lộ.

“Quên chuyện này đi, làm tiếp chuyện của người đi.”

“Được.”

Sau khi được giải pháp thuật thôi miên Kim Vũ đứng tại chỗ chốc lát, cuối cùng lấy tinh thần hi sinh vì công việc, vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt bước vào quán rượu: “Mỹ Ny tiểu thư có ở đây không? Ủm, ta biết rõ đã

hẹn gặp tiểu thư vào ngày mai, nhưng hôm nay ta có mấy lời phải nói cho người biết.....”

Đứng trong bóng tối đối diện với tòa tù lâu, đột nhiên Ngôn Ca Hành dặt tay Phượng Vũ “Đi thôi.”

“Đi nơi nào?” Lần này Phượng Vũ không có hất tay của hắn ra.

“Đương nhiên là tìm một chỗ ăn cơm tối. Để bụng không chạy xa như vậy, phải ăn thật no mới được.”

Phượng Vũ và Ngôn Ca Hành đi chung quanh kiếm ăn, ở bờ biển yên tĩnh cách đó hơn mười dặm, một Sư Thử đáp xuống bến tàu đặc biệt xây dựng trên đất bằng ở bờ biển.

Người gác đêm nghe được động tĩnh đi ra ngoài xem xét, lập tức lên tinh thần: “Quang Minh Chi Tử Phượng Tường đã trở lại!”

Theo giọng nói của hắn, hàng chục người lập tức xông ra. Bọn họ đều là người thành Quang Minh phái tới bến tàu trực, bình thường đặc biệt phụ trách đưa đón người ra vào thành Quang Minh.

Theo quy định, không cho phép người bình thường đi qua bãi biển này vào nửa đêm. Nhưng cho tới bây giờ Phượng Tường là một ngoại lệ, mỗi lần hắn đến, cho dù rất trễ đều được vào thành. Mà nhân viên làm việc ở trong đó cũng đều không dám ngăn trở, sớm dưỡng thành thói quen vừa thấy hắn liền chuẩn bị thuyền bè.

Thấy lần này phía sau hắn còn có một con vật tương đối có “địa vị” là một Thủy Ma thú, nhân viên làm việc gặp khó khăn, xin chỉ thị: “Quang Minh Chi Tử, có phải cần mang Thiết thuyền lớn nhất ra không?”

Bình thường đều chở người bằng thuyền gỗ, Thiết thuyền cần quá nhiều người chèo, chỉ có vận chuyển vật liệu thì mới dùng đến.

Phượng Tường thật lâu không trả lời, hẩn nhìn chăm chú vào mặt biển yên tĩnh, dưới ánh trăng như ẩn như hiện một đảo nhỏ, ánh mắt thâm thúy, không biết đang suy nghĩ gì.

Người hỏi không rõ ý của hẩn, đợi đã lâu không thấy trả lời, định hỏi lại thì nghe Phượng Tường nói: “Thôi, ngày mai hãy bàn. Người chuẩn bị hai gian phòng, ta muốn nghỉ ngơi.”

Nghỉ -- ngơi?

Nhân viên làm việc chống đỡ cảm đang muốn rơi xuống, luôn miệng đồng ý chạy đi chuẩn bị, trong lòng lại nổi lên sóng gió nói thầm: Tại sao Quang Minh Chi Tử vong vo? Chẳng lẽ là lấy được ý của Thánh Tế Tư đại nhân, đến giám sát bến tàu?

Nghĩ đến ban ngày mới vừa thu hồi lộ một cánh vệ, giúp hẩn len lén thả một người tình vào thành, hẩn liền hối hận không ngớt. Ngộ nhờ chuyện này bị tra ra, nhất định hẩn sẽ bị nghiêm trị! Vậy bây giờ phải làm sao mới phải đây?

Phượng Tường hoàn toàn không biết một quyết định của mình, lại đưa tới nhiều suy đoán của thủ hạ như vậy. Hẩn vẫn ngắm nhìn cái đảo đối diện, trong tai truyền đến câu hỏi tò mò của Thủy Ma thú: “Không phải người đang rất vội sao? Tại sao đột nhiên lại muốn nghỉ ở đây một đêm?”

“Không cần nhiều chuyện, nhớ chuyện người nên làm là được.”

Lời nói bị vặn trở lại, Thủy Ma thú trợn mắt nhìn thẳng, cũng không dám tức giận: “Được rồi..... Chẳng qua ta gọi là Tiểu Tĩnh, người không cần luôn miệng gọi ‘ người ’ này ‘ người ’ nọ, giống như ta không có tên.”

Phượng Tường không chút nào để ý kháng nghị Thủy Ma thú, đi thẳng về phía thềm đá của bến tàu.

Ánh trắng màu bạc, trút xuống mặt biển, hiện lên như mộng như ảo, yên tĩnh giống như một giọng nói ngọt ngào.

Nhưng trong lòng hẳn, lại cuộn cuộn nhiều mâu thuẫn làm bản thân sợ hãi.

-- đến cùng có phải người hay không? Nghĩa phụ.

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Không Phải Hung Thủ?

Sáng sớm hôm sau, thánh đàn thành Quang Minh.

Bình thường không có một bóng người, nhưng hôm nay là dịp đặc biệt nên từ sáng sớm khi mở cửa thánh đàn đã có nhiều người đi đến. Ai cũng biết, hôm nay là ngày Thánh Tế Tư tiếp kiến tín đồ mỗi tháng, giải đáp nghi vấn cho họ.

Đối với nhiều người, thần Quang Minh quá cao cao tại thượng, địa vị cũng như Ma Tôn, là những người không thể chạm vào cho nên Thánh Tế Tư nghiêm nhiên trở thành người bọn họ kính trọng nhất.

Cho nên, cứ đến ngày này, chẳng những người trong thành nhận nhiệm mà những tín đồ ở nơi khác cũng mau chóng đến thành, cùng nhau hội tụ, chờ đợi để nhìn thấy phong thái của Thánh Tế Tư.

Khi những giọt sương trên cỏ bị ánh mặt trời hong khô thì Thánh Tế Tư mặc một bộ y phục màu đen cũng nhanh chóng đi tới. Nhìn hẩn thật từ ái, cơ trí, thậm chí ngay cả trong lúc phát tay cũng ung dung, có thể nói là người đại diện hoàn mỹ nhất của thần thánh ở nhân gian.

Thấy Tế Ti được kính ngưỡng từ từ đi lên tế đàn, các tín đồ phía dưới lộ ra vẻ mặt kích động, nhỏ giọng ca ngợi phong độ của Thánh Tế Tư, thậm chí có người vui đến chảy nước mắt.

Đứng trong những tiếng tán dương đó, Phượng Vũ nhún nhún vai, nhỏ giọng nói: “Địa vị của tên Tế Tư này còn lớn hơn cả những bài hát của người đó.”

“Cho nên đợi lát nữa nếu như không cẩn thận, ta rất khả năng bị các tín đồ cuồng nhiệt đó xé thành mảnh nhỏ.” Ngôn Ca Hành than thở, đôi con ngươi lạnh lẽo vô cùng, mắt không chớp một lần nhìn lão giả trên đài: “60 năm rồi..... Người ẩn núp dưới lớp mặt nạ của mình 60 năm, hôm nay sẽ do ta lột xuống cho người!”

Như thường lệ, trước tiên Thánh Tế Tư và mọi người tiến hành nghi thức cầu khẩn để cảm tạ những gì thần Quang Minh đã ban cho. Phượng Vũ, chờ nghi thức kết thúc sẽ lựa thời cơ lên đài gây khó dễ.

Theo hiệu lệnh của Thánh Tế Tư, mấy ngàn người hội tụ dưới thánh đàn từ từ an tĩnh lại, chỉ chốc lát sau, vang lên một bài tụng đặc biệt, tất cả tín đồ đều cúi đầu cầu khẩn.

Lúc này, trên đường phố trống trải có hai bóng người đi tới. Bước chân của người đi đầu không còn nhẹ như hằng ngày.

Nhưng đường rất ngắn, cho dù hấn đi chậm cỡ nào thì trong nháy mắt cũng đến nơi.

“Soái ca, người dẫn ta tới nơi này làm gì?”

“Người xem, người đứng ở chính giữa đài cao chính là..... Hấn không phải là người năm đó mang đứa bé của Phượng gia đi sao?”

“Đúng vậy.”

Thủy Ma Thú Tiểu Tĩnh miệng nói đồng ý, lại giương con mắt nhìn đến đài cao. Phượng Tường khẩn trương chú ý nét mặt của nàng, lại không nhìn ra chút đầu mối nào. Trong lúc vô tình, theo bản năng hấn dùng sức nắm chặt quả đấm, lòng bàn tay bị ngón cái đâm vào mà cũng không hề biết đau.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Tĩnh thu hồi tầm mắt, lắc đầu với Phượng Tường một cái: “Không phải.”

Câu trả lời ngắn gọn, lại làm tâm tư của Phượng Tường hạ xuống. Căng thẳng nhiều ngày rốt cuộc được buông lỏng, sự mừng rỡ tràn đầy, thậm chí hẳn còn lộ ra nụ cười hiếm thấy: “Người chắc chắn chứ?”

“Dĩ nhiên. Ban đầu ta thấy người kia trẻ tuổi, độ anh tuấn có thể không phân cao thấp với người. Sáu năm trôi qua, cho dù nhan sắc có già đi nhưng không thể già nua như thế.” Tiểu Tĩnh chắc chắn nói.

—— Nghĩa phụ không phải kẻ thù của hẳn!

Xác nhận điều này Phượng Tường đắm chìm trong trong vui sướng. Hẳn nói cảm ơn với Tiểu Tĩnh, móc ra mười mấy bình thuốc đưa cho đối phương, làm nàng ghen hống nhìn trân trối: “Soái ca, những thứ này đều là cho ta?”

“Không sai, người nhận lấy đi.” Phượng Tường rộng rãi nhét đồ vào trong tay nàng: “Chờ hội nghị thường kỳ kết thúc, ta sẽ sắp xếp người dẫn người đến chỗ Sư Thửu để nó đưa người trở về, người chờ một lát.”

“Ừm.” Đồ từ trên trời rơi xuống, khi nhận được Tiểu Tĩnh còn đang hoa mắt chóng mặt, ôm đan được cười trộm không dứt. Hai mắt nàng tỏa sáng nhìn bình, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lão giả trên đài một cái, rất là tò mò người đã giúp nàng phát tài, và soái ca bên cạnh có quan hệ như thế nào.

Phượng Tường ôm tay đứng ở một bên, lần đầu cảm thấy ánh mặt trời thành Quang Minh xán lạn như thế, bầu trời cũng xanh thắm yên bình. Hẳn chuẩn bị chờ hội nghị thường kỳ kết thúc, tìm nghĩa phụ nói chuyện một chút. Hẳn sẽ nói cho nghĩa phụ, hẳn phụng mệnh tìm kiếm chủ nhân của Ngự Linh bí tịch không ngờ người đó lại là muội muội mà mình thất lạc nhiều năm. Về phần cái chết của Cam Ma La cũng có nguyên nhân. Tóm

lại, hẳn sẽ giải hòa cho nghĩa phụ và muội muội, để cho bọn họ bỏ qua hiềm khích lúc trước.

Còn phía muội muội, hẳn cũng sẽ giải thích thù diệt môn chỉ là hiểu lầm, hẳn có nhân chứng có thể chứng minh hung thủ không phải nghĩa phụ, có thể tin tưởng hơn so với những chứng cứ không mơ hồ kia. Hẳn muốn nói cho muội muội, nghĩa phụ là ân nhân của hẳn, giống như người thân của hẳn, hẳn hi vọng bọn họ có thể sống hòa thuận.

Vừa nghĩ tới hai người thân bắt tay giảng hòa, tương lai làm bạn bên cạnh mình, trong lòng Phượng Tường tràn đầy yên tĩnh và mong đợi hiềm thấy. Mặc dù có nhiều nghi vấn đề không tìm được đáp án, nhưng Phượng Tường coi trọng tình nghĩa lựa chọn bỏ quên nó. Dù sao, Thủy Ma thú đã kiểm chứng nghĩa phụ không phải là người xuất hiện tại Phượng gia ngày đó, cái này đủ rồi.

Cõi lòng Phượng Tường đầy mong đợi nhìn tất cả nghi thức trên thánh đàn đều tiến hành đâu vào đấy. Sau khi nghi thức cầu khẩn chấm dứt, các tín đồ theo thứ tự đi lên thánh đàn, quỳ gối trước mặt Thánh Tế Tư cầu xin hẳn giải đáp nghi vấn. Thánh Tế Tư nhân ái, sử dụng giọng nói trầm thấp của hẳn, từ tốn giải thích nghi hoặc của tín đồ.

Tất cả đều bình thường không có gì khác lạ, cho đến khi một người tóc bạc trắng, thanh niên ôm Nguyệt Cầm trong ngực đi lên thánh đàn.

“Thánh Tế Tư đại nhân.” Thanh niên tiêu sái thi lễ một cái, khoe miệng mang theo nụ cười lười biếng, giọng nói nhàn nhạt hỏi: “Ta có chuyện nghi hoặc mấy chục năm, ta đã lục hết Bao La Vạn Tượng Bách Khoa Toàn Thư cũng không thể tìm được đáp án. Nghe nói các hạ là trưởng giả thông minh nhất thiên hạ, cho nên ta không ngại xa vạn dặm, vượt qua thời gian, vượt qua Đại lục mà đến, muốn mời các hạ giải thích giúp ta.”

Lời nói này hơi có ý khiêu khích, các tín đồ có thói quen thành kính với Thánh Tế Tư không khỏi nhìn thanh niên mấy lần, không biến sắc trả lời: “Lão phu chỉ là người truyền đạt lại ý của thần Quang Minh, tất cả trí khôn, toàn bộ đều từ Thần Quang Minh. Người trẻ tuổi, người có việc gì không hiểu?”

“Ta từng cho là, nếu vì chánh nghĩa mà làm ra việc lừa gạt có thể được tha thứ. Bởi vì hãn có mục đích là giúp thế gian diệt trừ những người xấu, khiến người đời trong tương lai có thể cuộc sống phải hạnh phúc. Nhưng cho đến khi chuyện không thể văn hồi, ta mới phát hiện ra hành động mình làm ra mười phần đều sai. Cho dù lấy lý do hoang đường cỡ nào, cũng không biện pháp giúp bản thân thoát tội. Huống chi —— hành động của ta, xuất phát từ một âm mưu to lớn, nên việc làm của ta chỉ vì bị gạt.”

Giọng nói của thanh niên rất hay lại trầm ẩn, lại động lòng người. Nhưng vẻ mặt của hãn, lúc kể càng lúc càng lạnh lẽo: “Xin hỏi các hạ, nếu sau khi ta đã nhận ra việc mình làm là bị gạt, ta nên làm gì mới có thể văn hồi những sai lầm năm xưa?”

Thánh Tế tư dịu dàng đáp: “Đứa bé, người không cần vì thế đau lòng, bởi vì người cũng là một trong những người bị hại.”

“Nói như vậy, người phải chịu trách nhiệm, là người đứng phía sau giật dây màn kịch này?”

“Không tệ.”

Lấy được đáp án này, thanh niên cũng không bỏ qua, tiếp tục hỏi: “Nếu như hãn đã trở thành đại nhân vật được vạn dân kính ngưỡng, ta đây không có địa vị căn bản không cách nào làm rung chuyển hãn thì phải làm sao?”

Nghe vậy, trong lòng Thánh Tế Tư mơ hồ có chút dự cảm không hay, hãn lập tức bèn nhạy nhớ tới cố nhân đã sớm biến mất. Nhưng dung mạo của thanh niên trước mặt và cử chỉ hoàn toàn xa lạ. Mà dưới con mắt mọi

người, hẳn cũng không cách nào hỏi kỹ, chỉ có thể nói: “Thiện ác cuối cùng có báo ứng, thần Quang Minh sẽ trừng phạt người xấu, người không cần phải vì thế mà làm nặng trách nhiệm cho mình.”

“Hả? Theo ý các hạ, là muốn ta khoanh tay đứng nhìn, giấu chân tướng ở trong bụng? Nếu theo đề nghị của các hạ, không phải nửa đời sau đều muốn ta làm con rùa, giấu mọi chuyện vào trong bụng?”

Trong giọng nói thanh niên không che giấu khiêu khích, lập tức khơi dậy lửa giận của tín đồ dưới đài: “Người là ai? Lại dám nói chuyện như vậy với Thánh Tế Tư!”

“Tiểu tử là tới quấy rối à? Mặc dù đại nhân khoan hồng độ lượng không so đo, chúng ta cũng sẽ không bỏ qua người! Mau lặn xuống, đừng lãng phí cơ hội của người khác!”

Đối mặt với chỉ trích, thanh niên chỉ dùng một câu nói liền làm bọn hăn á khẩu không trả lời được: “Tên ta Ngôn Ca Hành, không ngại xa vạn dặm đến đây, muốn mời Thánh Tế tư đại nhân thay ta đáp nghi vấn.”

Ngôn Ca Hành!

Cho dù cư dân thành Quang Minh cao ngạo, cũng không cách nào coi thường người này. Hơn nữa không nói đến chung quanh thánh đàn cũng có nhiều người bên ngoài, bọn họ cũng không ngoại lệ, dĩ nhiên cũng nghe nói qua đại danh của Ngôn Ca Hành.

“Thì ra là Ngôn các hạ. Người ngâm thơ rong nổi danh nhất thiên hạ, không ngờ lại làm việc trái lương tâm?”

“Nhìn bộ dáng đó của hẳn, tám phần là đã đùa bỡn cái nào cô nương rồi.”

“Nếu là chuyện tình cảm, làm sao có thể kể nghiêm trọng như thế, huống chi theo như lời hăn nói, chuyện này còn quan hệ đến một nhân vật có địa vị vô cùng cao.”

“Lấy thân phận của hăn, cũng sẽ không nói láo hoặc là nói đùa đâu, vậy rốt cuộc là chuyện gì?”

Con người sẽ có lòng hiếu kỳ. Ngôn Ca Hành đã thành công đẩy lên lòng hiếu kỳ của mọi người, vốn là những tiếng khiển trách lại bị sự suy đoán thay thế, không còn người cố gắng đuổi Ngôn Ca Hành đi. Ngược lại, người nào cũng bình tĩnh, muốn nghe hăn sẽ nói gì. Dù sao, đây cũng là một dịp khó có được!

Ánh mắt tự mọi người nhìn lên, cuối cùng, Ngôn Ca Hành nhìn thẳng mặt Thánh Tế Tư, chậm rãi hỏi: “Ta nhớ được thánh điển của Quang Minh ở quyển thứ chín tờ mười sáu, có một câu này: “Đối với Thần, nếu người phạm phạm tội, sẽ bị ánh sáng xua đuổi, trục xuất tội nhân đó, bị mọi người phỉ nhổ, bị thần Quang Minh bỏ mặc đến chết. Thánh Tế Tư đại nhân, phải hay không?”

“..... Các hạ không hồ là Ngôn Ca Hành người ngâm thơ rong đệ nhất thiên hạ, lại nhớ rõ thánh điển như vậy..”

“Các hạ đồng ý ta nói đúng rồi sao? Như vậy, nếu thần Quang Minh đuổi tận giết tuyệt với tội nhân, vừa rồi vì sao các hạ lại khuyên ta không cần để trong lòng, để người nọ tự sinh tự diệt? Chẳng lẽ...”

Ánh mắt Ngôn Ca Hành bén nhọn như đao, sắc bén vô hình nhắm thẳng vào cổ họng Thánh Tế Tư: “Chẳng lẽ các hạ đã biết, ta muốn chỉ ra và xác nhận cái vị đại nhân vật kia là ai, mà các hạ lại muốn bảo vệ hăn, cho nên mới không tiếc vụn vụn giáo nghĩa?”

NGỰ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Quang Minh Chi Tử Tiên Nhiệm

Đối mặt với sự chất vấn của Ngôn Ca Hành, trong lòng Thánh Tế Tư vang lên từng hồi chuông báo động, theo bản năng tránh khỏi ánh mắt của hã: "Ngôn các hạ nói đùa, ta với người vốn không quen nhau, làm sao biết người trong miệng người là ai?"

"Vốn không quen nhau....." Vẻ mặt Ngôn Ca Hành phức tạp, dường như có mấy phần sần nã: "Các hạ xác định không quen biết ta?"

"Một ngày lão phu gặp hàng ngàn người, nhiều năm qua số người gặp mặt đếm không hết, có lẽ từng gặp mặt các hạ một lần, nhưng chưa từng nhớ."

Ngôn Ca Hành nhìn chăm chú vào gương mặt như không có chuyện gì xảy ra của Thánh Tế Tư, nụ cười dần mất, lấy một phong thơ từ trong ngực ra: "Vậy thì xin các hạ xem cái này một chút, ta có thể bảo đảm, các hạ nhất định nhớ."

"Đây là cái gì?"

"Không, không thể nào đâu..... Trong thư nói Ma Vực bị Quang Minh Thánh Điện vu khống hãm hại, điều này sao có thể! Không phải bọn họ trời sinh tà ác, người mang tà thuật, làm hại rất nhiều người nên bị tiêu diệt sao?!"

"Nhưng người coi trên thư viết rất cặn kẽ, thậm chí còn có địa danh cụ thể -- ah, thư của người khác với thư của ta! Theo thời gian ghi trên đó thì của ta là phần phía sau, nội dung trong thư cũng có thể là nối tiếp nhau!"

"Chẳng lẽ....."

.....

Phượng Tường đứng trong đám người thấy Ngôn Ca Hành và muội muội xuất hiện, cảm xúc đầu tiên là bất ngờ. Lúc này thấy vẻ mặt khác thường của mọi người, không khỏi sinh lòng nghi ngờ. Đoạt lấy một bức thư của người bên cạnh, chưa thấy rõ nội dung, trong lòng hấn lập tức giật mình vì bút tích quen thuộc.

Người khác chỉ nhận ra chữ ký của Thánh Tế Tư, nhưng bản thân là Quang Minh Chi Tử, hấn chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra lá thư này là do chính tay Thánh Tế Tư viết. Thậm chí ngay cả tờ giấy có vân vàng nhạt này cũng là loại giấy đặc biệt của thành Quang Minh!

Sau khi đọc xong lá thư, Phượng Tường đã kinh ngạc đến không nói nên lời. Phong thư này xuất phát từ tay Thánh Tế Tư, nội dung là dặn dò một người tên là Phi Thiên ở Ma Vực chú ý che giấu thân phận, không nên bị người khác phát hiện hấn là gian tế.

Khó có thể tin điều này Phượng Tường lại đoạt lấy mấy phong thư, tất cả đều là viết cho cùng một người, chữ viết giống nhau như đúc, nội dung cũng giống nhau, đều phân phó cho Thiên Như phải lập mối quan hệ thân thiết, chú ý để không bị phát hiện.

Đoạn đối thoại vừa rồi của Thánh Tế Tư với Ngôn Ca Hành, Phượng Tường đều nghe rõ. Cầm trong tay phong thơ xốc xếch, kết hợp với đoạn đối thoại lúc nãy, một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu Phượng Tường: người nói dối vì lợi ích của bản thân trong miệng Ngôn Ca Hành có lẽ chính là Thánh Tế Tư!

-- Nếu Thánh Tế Tư làm ra chuyện này, người thần bí xuất hiện ở Phượng gia, chắc chắn có liên quan đến hấn! Kết luận vừa rồi của mình là sai hoàn toàn!

Nhận ra điều này, trái tim Phượng Tường trở nên nặng nề.

Dù là người nào khi nhìn bức thư này cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ. So sánh với sự sợ hãi của các tín đồ, trong lòng Phượng Tường càng phức tạp hơn. Đối với hẳn mà nói, Thánh Tế Tư chẳng những là cây trụ tín ngưỡng, mà còn là người thân!

Trong đầu hẳn gần như trống rỗng, theo bản năng tách đám người ra, đi từ từ về Thánh đàn, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: tìm nghĩa phụ đối chất, hỏi hẳn có làm những chuyện này không!

Mà trên thánh đàn, thấy vẻ mặt thay đổi của các tín đồ nhất được phong thư của Ngôn Ca Hành, Thánh Tế Tư vẫn giữ thái độ bình thường, không nhanh không chậm hỏi: "Chẳng lẽ nói các hạ định dùng những thứ không biết thật giả làm chứng cứ sao?"

"Không biết thật giả? Tế Tư đại nhân thật là thích nói giỡn. Người xem loại giấy này có vân vàng, rõ ràng là giấy đặc biệt của thành Quang Minh. Còn có chữ viết phía trên, chỉ cần nhìn qua văn thư người viết đều không khó nhìn ra đây rõ ràng là bút tích của người. Bằng chứng xác thực, tế tư đại nhân còn phản bác gì?"

Lúc này, có mấy tên nhân viên thần chức cầm mấy phong thư" vội vã chạy lên thánh đàn, đưa lên cho Thánh Tế Tư: "Đại nhân, thư này là rò rỉ từ thành Quang, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Nếu muốn tạo chứng cứ, có thể trộm giấy viết thư, bắt chước bút tích cũng không phải là việc khó. Chẳng lẽ các người hồ đồ rồi sao?"

Rõ ràng chứng cứ đối với Thánh Tế Tư hết sức bất lợi, nhưng nghe giọng nói thông dong của hẳn, cộng thêm ảnh hưởng hẳn thường xây dựng, vốn dĩ trong lòng rất nhiều nhân viên thần chức có nghi ngờ lại không tự chủ lựa chọn tin tưởng hẳn: "Đại nhân nói không sai, quả thật có khả năng này."

Thành công ngăn chặn việc này, sắc mặt Thánh Tế Tư lại không tốt. Ánh mắt lướt qua mọi người, rơi vào trên người thanh niên mới vừa bước lên thánh đàn, bỗng nhiên ánh mắt hấn chột bén nhọn nhiều hơn mấy phần: "Phượng Tường, người trở lại. Chuyện ta phân phó người điều tra, tiến triển như thế nào?"

Phượng Tường tâm loạn như ma, tầm mắt quét qua Phượng Vũ, Ngôn Ca Hành, cuối cùng rơi vào trên người Thánh Tế Tư: "Nghĩa phụ..... Đây đều là sự thật sao?"

"Chẳng lẽ người không nghe thấy lời của ta nói sao?"

"....."

"Người tình nguyện tin tưởng một người ngoài, cũng không nguyện tin tưởng nghĩa phụ sống chung lâu ngày với người sao?"

Phượng Tường cả kinh, lập tức phản xạ có điều kiện nói: "Ta không phải....."

Thánh Tế Tư không buông lỏng chút nào, từng bước từng bước mà ép sát: "Nếu không phải, lập tức thay ta bắt giữ bọn họ."

"Không!" Phượng Tường bật thốt lên, liền vội vàng giải thích: "Nghĩa phụ, ta muốn nói chuyện này nhất định có hiểu lầm, nàng là muội muội thất lạc nhiều năm của ta, nàng --"

Ngôn Ca Hành vẫn thờ ơ lạnh nhạt, rốt cuộc lên tiếng cắt đứt lời nói của Phượng Tường: "Người coi hấn như nghĩa phụ, nhưng chưa chắc hấn thật sự coi người như nghĩa tử. Phượng Tường, người còn nhớ rõ lời Phượng Vũ nói không, ta nhắc nhở người một câu, đối với người này, không đáng giá để người giao phó nửa phần tình cảm."

"Tại sao người nói như vậy? Người có tư cách gì?" Ngoại trừ Thánh Tế Tư và Phượng Vũ, căn bản Phượng Tường không chút khách khí với ai cả.

"Ai nói ta không có tư cách?" Ngôn Ca Hành đẩy hẳn, đi đến trước mặt Thánh Tế Tư: "Mới vừa rồi người nói vật chứng có thể ngụy tạo, như vậy, nhân chứng đây? Chỉ bằng ta -- Quang Minh Chi Tử Tiền Nhiệm – Phi Thiên, ta có đủ tư cách đứng ra vạch trần âm mưu 60 năm trước của người hay không?"

Phi Thiên!

Cái tên này ở thành Quang Minh đã sớm là một cấm kỵ. Năm đó Phi Thiên đã lập được đại công trong cuộc chiến tru diệt Ma Vực, nhưng sau khi chiến sự kết thúc lại không biết tung tích. Thánh Tế Tư càng thêm cấm những người khác nhắc đến hẳn.

Người khác đối với việc này cũng có nghi ngờ, nhưng theo thời gian, đảo mắt 60 năm trôi qua, ngày ngày chờ hẳn xuất hiện, nhưng dần dần mong đợi ấy cũng dần biến mất. Hôm nay nói đến Quang Minh Chi Tử, đã không còn người nhớ Phi Thiên, chỉ biết đến Phượng Tường.

Không ai từng nghĩ tới, sáu mươi năm sau, người ngâm thơ rong đệ nhất thiên hạ Ngôn Ca Hành, lại tự xưng hẳn là Phi Thiên!

Mấy tên nhân viên thần chức trên thánh đàn cũng không nhịn được lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, châu đầu ghé tai nghị luận âm ỉ. Chỉ có Thánh Tế Tư cũng không làm gì, lạnh giọng nói: "Quang Minh Chi Tử Tiền Nhiệm vào cuộc chiến năm đó ở Ma Vực trọng thương không trị, đã qua đời. Chân dung của hẳn còn treo ở Tập Anh Điện. Ngôn các hạ, cho dù thân phận người bất phàm, ta cũng phải nhắc nhở người, không nên mạo phạm thần linh dù chỉ một chút!"

Đối với lời nói của hẳn, Ngôn Ca Hành cười chế giễu một tiếng: "Lấy tướng mạo để chấp vấn sao? Ta nghĩ người nên nhớ cái này."

Ngôn Ca Hành lấy ra một cái đồng hồ, mở ra bên trong không thấy kim đồng hồ, mà là mấy con côn trùng màu sắc đẹp, nhúc nhích di động, nhìn qua hết sức ghê tởm.

"Năm đó người bảo ta lẫn vào Ma Vực để nắm vùng, giao cho ta loại trùng tử này và tên nó là trùng tử hoá nhan, để cho ta đổi dung mạo."

Nói xong, Ngôn Ca Hành lấy ra một con để ở trên mu bàn tay. Trùng tử lớn chừng ngón út khi được hắt đặt trên tay thì nhúc nhích trong chốc lát, giống như thi triển pháp thuật, chui vào trong cơ thể hắt, hơn nữa không có để lại bất cứ dấu vết gì.

Khi trùng tử đi vào thân thể, mồ hôi hột trên trán Ngôn Ca Hành trượt xuống, cặp mắt vẫn chứa đe dọa nhìn Thánh Tế Tư: "Trùng tử hoá nhan một khi ở trên thân thể con người, lập tức tự động bò đến mặt người, chui vào huyết nhục, lại tiết ra một loại chất lỏng, làm huyết nhục trùng sinh. Lợi dụng loại trùng tử này thay đổi dung mạo, nhưng không bao giờ có thể phục hồi như cũ. Nhưng lại hết sức hoàn mỹ, không nhìn ra chút nào dấu vết. Ta nhớ được năm đó người mới giao trùng tử hoá nhan cho ta thì đã từng nói một câu nói: "Vì Quang Minh chi thần chiếu rọi cho người đời, phải có người hy sinh". Lúc ấy ta còn hết sức ngây thơ từng bị những lời này làm cảm động không thôi, chính nó khích lệ ta nhẫn nhịn thay đổi dung mạo mà nỗi đau đớn đó người thường không chịu nổi. Nhưng ta tuyệt đối không ngờ rằng, đây chỉ là thủ đoạn người thu mua lòng người."

Giống như để kiểm chứng lời của hắt, trên mặt của hắt bỗng nhiên có gân xanh phập phồng, như nuôi dưỡng cho trùng tử vừa rồi mập mạp lên.

NGŨ LINH SỰ THIÊN TÀI

Tiêu Tương Túy Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 125

Ngôn Ca Hành không tiếc bản thân bị đau khổ, ở trước mặt mọi người biểu diễn công dụng của Tân Nhan Trùng, để chứng minh ban đầu mình đảm đương chức vị Quang Minh Chi Tử tôn kính trước kia, thay đổi dung mạo cũng như đổi tên gọi là Hoàng Minh, lén vào Ma Vực làm nội ứng. Ở trong Ma Vực lợi dụng thân phận của ngũ thiết kỵ, lén lút vu khống hãm hại, giả tạo không ít cái gọi là chứng cứ dùng để vu hãm người trong Ma Vực, cuối cùng liên hợp với Quang Minh Thánh Điện, trong ứng ngoài hợp, một lưới bắt hết Ma Vực.

Hắn vạch trần hành động việc làm năm đó của Thánh Tế tư, người dưới đài nhìn thấy mà không khỏi kinh hãi, trừ số ít người liều chết trung thành ra, phần đông người bắt đầu sinh ra hoài nghi đối với Thánh Tế tư.

Nhưng đối với chỉ ra và xác nhận của hắn, Thánh Tế tư cự tuyệt giải thích phản bác ngay từ đầu, đến cuối cùng trở nên không cần thiết chút nào.

Đám người Phượng Vũ đang không hiểu vì sao ông ta phản ứng khác thường thì thánh tế tư đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, cuối cùng nói với ba người: "Ta không quan tâm hư danh, ta chỉ muốn thực lực. Người cho là ta quý trọng một vị trí tế ti Tát Lan Ca hèn mọn này sao? Ha ha, ta cũng chỉ là muốn mượn cái thân phận này, ngừng tụ sức mạnh, giúp ta trở lại vị diện vốn có mà thôi. Nguyện vọng của ta sắp đạt thành, lại bị nhóm các người quấy nhiễu, mặc dù phải phí chút rắc rối, cũng không ảnh hưởng đại cục. Cái bọn ngu ngốc ngu xuẩn như đàn bà này, bọn họ có ý kiến gì, lại có quan hệ gì với ta đâu!"

Nghe hẳn tự nói thân phận, Phượng Vũ chỉ giật mình mà thôi. Bởi vì chính nàng cũng chính là người đến từ một thế giới khác, cho nên trình độ tiếp nhận tương đối cao. Nhưng phản ứng của Ngôn Ca Hành và Phượng Tường thì tương đối kịch liệt.

"Thì ra là người vẫn luôn bày bố! Chuyện sáu mươi năm trước chẳng qua là một phần trong kế hoạch của người! Buồn cười năm đó ta đã làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy, thì ra chỉ là vì thành toàn dã tâm bưng bưng của người! Chỉ là, đừng tưởng rằng mọi chuyện cũng sẽ như người mong muốn! Năm đó ta kịp thời tỉnh táo, sau khi phát hiện ra mưu đồ của người, nhanh chóng quyết định vứt bỏ cái thân phận Quang Minh Chi Tử này, thoát thân ra ngoài, âm thầm tích góp lực lượng đối phó người. Người cho rằng năm đó Ma Quân Lucifer bị phong ấn, là bởi vì ta đại chiến kiệt lực, không còn lực lượng giết hẳn, mới ngược lại tìm cách tiếp theo mà phong ấn hẳn sao? Đó cũng chỉ là ta lấy cớ mà thôi! Ma Quân tâm cao khí ngạo, chịu sỉ nhục này nhất định sẽ hết sức báo thù! Ta muốn giữ hẳn lại làm một mối lửa, tương lai cùng nhau đối phó người!"

Nhiều năm qua Ngôn Ca Hành vẫn áy náy vì năm đó điên cuồng sùng bái Thánh Tế tư mà làm ra chuyện sai lầm, dĩ nhiên càng thêm hận Thánh Tế tư một tay mưu đồ. Nghe chính miệng hẳn nói ra mục đích của mình rồi, tức giận nhất thời tăng tới đỉnh cao nhất.

Phượng Tường thật sự là thất vọng đau khổ. Mặc dù hẳn nhìn như lạnh lẽo không thích chung đụng với người khác, thực tế lại là người rất trọng tình cảm. Sáu năm qua từng chút quan tâm của nghĩa phụ đối với hẳn hẳn vẫn nhớ kỹ trong lòng, không ngờ, cái gọi là quan tâm hẳn là giả dối, dưới lớp mặt nạ của Thánh Tế tư, có gương mặt đáng ghê tởm khác.

Nhưng trong lòng hẳn vẫn ôm hi vọng ngộ ngộ, kiên trì hỏi: "Bề ngoài của người có phải cũng như vậy hay không? Huyết án của Phượng gia năm đó, đến cùng có đúng là người làm hay không?!"

"Hừ, xem ra ngươi là quyết định đứng ở một bên cùng với muội muội tốt của ngươi rồi. Nếu như đã trở mặt, nói cho ngươi biết cũng không sao, dù sao ngươi trốn không thoát lòng bàn tay của ta —— không sai, đó cũng không phải bộ dáng thật sự ta vốn có. Năm đó ta cùng với người ta chiến đấu với nhau, năng lượng không lồ xé rách thời không, kích thích Âm Năng Lượng, để cho ta đi đến vị diện này. Trong lúc ta xuyên qua thì bị Âm Năng Lượng cắn nuốt hầu như không còn, ta chỉ có thể linh hồn phụ thể đến trên người của người đầu tiên nhìn thấy."

Nghe đến đó, Ngôn Ca Hành nghiêng lợi nói: "Cho nên ngươi dựa vào thân thể của Thánh Tế tư? Khó trách lúc đó chúng ta cũng kỳ quái, từ trước đến giờ Thánh Tế tư từ ái ôn hòa làm sao sẽ đột nhiên giống như biến thành người khác, trở nên tràn đầy dã tâm, cũng nghĩ ra kế hoạch điên cuồng như vậy. Nhưng tài ăn nói của ngươi thật sự quá tốt rồi, chẳng những dùng một cái đạo lý lớn gọi là giải cứu thiên hạ, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện để giải thích hành vi của mình, còn để cho chúng ta vẫn luôn một lòng đối với ngươi!"

Thánh Tế tư há hê nói: "Thật ra thì phần lớn tông giáo thế gian này, nói một cách thẳng thừng đều là tẩy não mà thôi. Cái dáng vẻ này chính ta ở thế giới kia của mình đã chơi nhiều lắm rồi, ở trên người các ngươi, chỉ là dùng dao mổ trâu cắt máu gà thôi. Làm phiền các ngươi thay ta chạy bốn phương, mang Quang Minh Thánh Điện lên địa vị Chí Tôn vô thượng, để cho ta gia tăng tốc độ hội tụ tài nguyên. Sáu năm trước, rốt cuộc ta tạo nên được thân thể bản thân lần nữa, cũng bắt đầu chính thức tìm kiếm biện pháp trở về."

Trong lòng Phượng Vũ hơi rét, hỏi: "Phượng gia có bảo vật gì mà ngươi cần?"

"Tiểu cô nương cho rằng ta giết người đoạt bảo à, sai lầm rồi, mười phần sai. Cái ta cần cũng không phải là bảo vật, mà là người —— sáu mươi năm trước, khi ta tới vị diện này, đồng thời mang đến hai quả trái cây cất chứa

đầy năng lượng. Đáng tiếc bọn chúng không rơi cùng một chỗ với ta, nếu không thì ta cần gì phải khổ sở khôi phục lực lượng. Khi ta đoạt được thân thể lão đầu này, đi tìm kiếm nó trước thì mới phát hiện bọn nó lại bị hai mao đầu tiểu tử ăn vào."

Thánh Tế tư liếm môi một cái, đầy mặt ảo não: "Trái cây năng lượng có thể nhanh chóng tăng lên thực lực của ăn người, lúc ấy ta đoạt được thân thể già nua suy yếu này, lực lượng cũng không hề xuất sắc. Ta biết rõ tạm thời không có cách nào đoạt lấy được đồ vật, chỉ có thể đợi thêm thời cơ. Cũng may năng lượng trái cây có một chỗ kỳ diệu khác: lực lượng của nó cũng không theo người ăn tử vong mà tiêu diệt, còn có thể truyền lực lượng cho người có huyết mạch thân cận nhất."

Phượng Tường đã không hề ôm lấy bất cứ hy vọng nào đối với Thánh Tế tư nữa, nghe vậy phần nộ quát: "Năm đó lấy được năng lượng trái cây có phải là tổ tiên Phượng gia? Cho nên người liền giết phụ mẫu của ta?"

"Không tệ! Đáng tiếc khi ta động thủ rồi, ta mới phát hiện năng lượng cũng không ở trong cơ thể hắn, mà là đang ở trên người người." Thánh Tế tư điềm nhiên nói: "Lúc ấy ta vốn định giết chết người rồi, nhưng ngại vì người tuổi còn quá nhỏ, những lực lượng kia bởi vì trên thân thể người không thể thừa nhận, thì tự động phong ấn một phần. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Còn sót lại chỉ có thể chờ sau khi người lớn lên mới có thể cởi ra. Nếu khi đó ta động thủ, lấy được cũng chỉ là lực lượng không trọn vẹn. Cho nên ta chỉ có thể chờ, chờ người lớn lên sẽ hành động thủ. Chỉ là, trong quá trình chờ đợi, ta phát hiện thật ra thì ta không cần thiết tự thân động thủ, lợi dụng lực lượng đi thay ta mở ra vết nứt thời không, mà chỉ có thể để cho người, cam tâm tình nguyện thay ta đi làm chuyện này."

"Cho nên người mới đối với hắn tốt như vậy, tốt đến nỗi để cho hắn biết rõ người có thể là hung thủ, vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định một lần lại một

lần muốn xác nhận lại." Phượng Vũ liếc mắt nhìn sắc mặt tái xanh của Phượng Tường, nói.

Lời của nàng như rắc muối lên vết thương thì có chút quá mức, nhưng mà chỉ có như vậy, mới có thể nhanh chóng chặt đứt ảo tưởng của Phượng Tường đối với Thánh Tế tư.

"Ha ha, tiểu nha đầu ngược lại thông minh, một câu nói ra tâm sự của ta." Thánh Tế tư nhìn ánh mắt của Phượng Tường, giống như là một con rắn đang nhìn chăm chăm vào con mồi, lãnh khốc vô tình, tràn đầy tính toán: "Cái gọi là cha nợ con trả, năm đó tổ tiên của các người cướp đi lực lượng của ta, các người làm con cháu phải trả nợ thay hãn, cũng không quá đáng! Còn có Ma Vực, các người cho là ta gây xích mích người trong thiên hạ coi Ma Vực là địch chỉ là vì nâng cao địa vị Quang Minh Thánh Điện? Các người cũng không biết, Lucifer cũng là hậu nhân một trong hai người năm đó cướp đi trái cây năng lượng của ta! Mà vết nứt thời không lúc trước dẫn ta tới đây, cũng là ở Ma Vực! Hai chuyện đồn lại, các người nói ta có nên xuống tay đối với Ma Vực hay không?"

"Ít nói những chuyện đường hoàng mạnh miệng chút đi!" Phượng Vũ trách mắng: "Nếu như người tới cửa nói rõ ngọn nguồn, chắc chắn chúng ta cho người. Nhưng người lại vì thế mà giết chết nhiều người vô tội như vậy, quả thật là điên rồ! Lại còn mặt mũi nói mình không quá đáng!"

Đối mặt bị nàng chỉ trích, Thánh Tế tư bất vi sở động: "Trong mắt ta, các người cũng chỉ là một bầy kiến hôi thôi. Chỉ là còn có mấy phần giá trị lợi dụng, cho nên có thể để cho ta có thêm vài phần kính trọng. Nói nhiều với các người như vậy, đơn giản cũng chỉ bởi vì mấy năm nay không ai biết mục đích của ta, khiến ta không khỏi tịch mịch, vừa vặn các người biết mấy phần ngọn nguồn, không bằng định để cho các người chết được hiểu rõ. Ta đã xác minh địa điểm vết nứt thời không, năng lượng cần thiết ta cũng đã nắm chặt tới tay. Mấy con kiến hôi, các người có thể chết rồi. Có thể chết ở trên tay của U Hoa ta, là vinh hạnh của các người."

Khi Thánh Tế tư đang nói chuyện, giọng nói dần dần thay đổi. Từ lúc bắt đầu già nua, từ từ trở nên trẻ tuổi. Khi ông ta nói ra hai chữ vinh hạnh thì âm thanh nghe vào trong tai người nghe không khác gì thanh niên. Mà bề ngoài của ông ta vốn là bụng to trái qua thương tang, cũng trong tiếng kinh hô của mọi người ở đây mà rạn nứt ra từng tấc, lộ ra diện mạo thật sự.

Thân hình của ông ta và nhân loại so sánh ra thì cũng không có chỗ khác thường, nhưng khuôn mặt lại tương đối quý dị. Rõ ràng tất cả ngũ quan đều hoàn mỹ không thể bắt bẻ, nhưng tụ lại cùng một chỗ thì cũng vô cùng yêu tà, có một loại cảm giác quái dị không nói ra được, không biết từ đâu lại làm lòng người ta phát rét.

Có lẽ, đây chính là đặc trưng của ngoại tộc.

Mà Thủy Ma thú Tiểu Tĩnh đứng ở dưới đài vẫn khẩn trương chú ý tình thế bên này, sau khi nhìn thấy hình dáng chân thực của Thánh Tế tư thì kinh hô: "Chuyện gì xảy ra? Bộ dáng của hắn thế nào lại biến thành người kia xuất hiện ở Phượng gia năm đó?"

Thấy hắn lộ đi nguy trang, trái tim đám người Phượng Vũ căng lên, biết là hắn muốn động thủ. Nhưng lực lượng của Thánh Tế tư quả nhiên mạnh mẽ, bọn họ thậm chí còn không còn kịp lấy ra vũ khí phòng ngự nữa, thì Phượng Tường đã bị ông ta dùng pháp thuật đánh ngã. Phượng Vũ không kịp cứu viện, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phượng Tường bị hắn bắt đến trong ngực.

Một tay ôm Phượng Tường hôn mê, U Hoa mở một bàn tay ra, linh lực cuộn cuộn không dứt làm như không có điểm cuối, từ trong tay ông ta lưu chuyển ra, tạo thành quả cầu ánh sáng khổng lồ như hư mà lại thực, áp lực cường thế khổng lồ mà vô hình trong nháy mắt bao phủ mỗi người ở đây.

"Kẻ nghịch ta, chết!"

"Dừng tay!"

Mắt thấy quả cầu ánh sáng sắp rơi vào chỗ đám người đông đúc, tạo thành bi kịch không thể vãn hồi. Nhưng lúc này vẫn khi nó còn lơ lửng ở giữa không trung muốn rơi lại chưa thể rơi xuống, có một người phát sau mà đến trước, vượt lên trước hóa ra tấm lưới ánh sáng màu xanh nhạt, gắn kết lại rồi bảo vệ ở trên đầu mọi người.

Quả cầu ánh sáng rơi vào bên trên tấm lưới ánh sáng, phát ra ánh sáng thuần túy chói mắt, cũng khuấy động ra linh lực đập trùng cực lớn, chấn động làm cho rất nhiều người không tự chủ được mà ngã ngồi trên mặt đất, đủ loại hoảng sợ, chỉ sợ lưới ánh sáng không cách nào ngăn cản quả cầu ánh sáng hủy diệt một kích.

Cũng may lưới ánh sáng đang đưa mấy cái, cuối cùng vẫn tiếp nhận đòn tấn công nặng nề của quả cầu ánh sáng. Vốn là chỗ bị đánh đến mất đi vẻ sáng bóng, cũng lưu chuyển ra ánh sáng xanh nhạt lần nữa.

Thấy thế, U Hoa cười lạnh nói: "Có chút ý nghĩa, như vậy thử cái này một chút."

Nói xong, ông ta gia tăng thúc giục lực lượng. Quả cầu ánh sáng đột nhiên căng phồng lên, bộc phát ra ánh sáng càng thêm đốt người. Lưới ánh sáng ở dưới sự trùng kích của nó đánh vào mà từ từ ảm đạm phai mờ, mắt thấy ánh sáng càng ngày càng nhạt mỏng, cho thấy sẽ không đỡ được một kích này.

Nhưng người mở tấm lưới ánh sáng lại cười khẩy: "Vậy thì như thế nào."

Lời còn chưa dứt, hắn đã bắt đầu thúc giục linh lực. Lưới ánh sáng cấp tốc thu nhỏ lại, co rút thật nhanh, bọc quả cầu ánh sáng lại thật chặt. Trong thời khắc cả quả cầu ánh sáng bị bao bọc kia, hắn không cho U Hoa cơ hội phản kích, hét to: "Tán!" Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Kèm với sóng va chạm cực lớn, vô số điểm sáng sáng ngời giống như sao rơi bay tứ tán, mà quả cầu ánh sáng và lưới ánh sáng đều đã biến mất

không thấy. Thì ra là, người nọ hẳn là đã khiến cho hai cỗ lực lượng đồng thời tan biến. Chỉ có như vậy, mới sẽ không thương tổn đến người chung quanh.

Thấy người tới cường hãn như vậy, U Hoa có một loại cảm giác quân cờ bị người kia kéo loạn ngoài ý muốn, không khỏi quát hỏi: "Là ai?!"

"Không phải là người công bố muốn lấy lực lượng thuộc về người sao, thế nào ngay cả ta cũng không nhận ra."

Kèm theo lời nói ngạo nghễ, một bóng dáng thon dài nổi trội rơi vào trên thánh đàn. Đây là một nam nhân anh tuấn thành thực, khi giơ tay nhấc chân cũng giống như có chứa ma lực, làm cho người ta không dời mắt được. Nhất cử nhất động của hắn cũng không có chỗ để bắt bẻ, trên khuôn mặt anh tuấn, giữa hai lông mày ẩn hàm ngạo nghễ. Nhưng lúc hắn nhếch môi cười nhạt thì bên trong đường cong mĩa mai lại có dịu dàng ưu nhã không nói ra được.

Từ khuôn mặt đến thân hình, hắn quả thực chính là bộ dáng tình nhân hoàn mỹ mà tất cả thiếu nữ trong thiên hạ đều nảy sinh xuân tâm mơ mộng.

Phượng Vũ chưa từng thấy qua nam nhân này, nhưng lần đầu tiên nhìn nhìn thấy hắn, không hiểu sao lại cảm thấy hết sức quen thuộc. Thấy nam nhân mỉm cười đi tới hướng mình thì nàng bật thốt lên: "Sư phụ?!"

Nghe vậy, nam nhân nụ cười sâu hơn: "Không hổ là A Vũ, nhìn một cái thì nhận ra ta."

"Sư phụ, người thu hồi thân thể ban đầu rồi?"

"Không tệ, không chỉ là như vậy, lực lượng của ta còn mạnh hơn mấy phần lúc hưng thịnh nhất năm đó." Lucifer nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn thấy Ngôn Ca Hành gắt gao đứng ở bên cạnh Phượng Vũ, không khỏi nhú nhú mày, nụ cười cũng phai nhạt đi: "Hoàng Minh? Phi Thiên?"

Liếc thấy Ma Quân hiện thân, trong lòng Ngôn Ca Hành dâng lên rất nhiều tư vị, phân biệt không rõ: "Hai cái tên này đại biểu thân phận trước kia của ta, mà bây giờ, ta là Ngôn Ca Hành."

Lucifer nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn mấy lần, chợt nói: "Làm sao người còn nữ nhân hơn năm đó rồi hả?"

"Bề ngoài không có nghĩa là thực lực, bệ hạ." Ngôn Ca Hành nói. Đây chính là câu nói đầu tiên năm đó khi bọn họ mới gặp gỡ thì hắn nói với Lucifer.

Ánh mắt Lucifer khẽ động, hiển nhiên là vẫn nhớ những lời này: "Năm đó người bán đứng ta...ta đã hận người sáu mươi năm."

"."

"Nhưng mới vừa rồi ta lại nghĩ thông suốt. Trước kia ta hận người, bởi vì chúng ta là huynh đệ, người lại phản bội ta... tự nhiên ta khó kìm phần hận. Hiện tại ta hiểu rõ người là mật thám, có chủ khác, đã như vậy, ta hận người cũng là vô ích. Nhưng ta sẽ thay từng người chết ở dưới tay của người, đòi lại một công đạo."

Lấy tính tình của Lucifer, nói ra những lời này hiển nhiên đã là trình độ tha thứ nào đó. Ngôn Ca Hành hoàn toàn không ngờ hắn sẽ nói như vậy, trong lúc nhất thời sửng sốt nói không ra lời. Diendanlequydon~ChieuNinh Hắn đã sớm làm xong chuẩn bị sẽ bị cố nhân Ma Vực giận dữ mắng mỏ thậm chí tính toán ra tay, nhưng lại không ngờ, Lucifer lại sẽ tha thứ cho hắn.

"Lo lắng làm cái gì? Không muốn đánh chết lão nhân kia rồi hả?" Lucifer trực tiếp vỗ vai Ngôn Ca Hành.

". Dĩ nhiên muốn!" Ánh mắt phức tạp của Ngôn Ca Hành trở nên kiên định.

"Còn có ta." Phượng Vũ nhìn Phượng Tường hôn mê bất tỉnh, cũng đang giận dữ.

Ba người sóng vai hướng đi tới U Hoa, khí thế hùng hực, một đi không trở lại.

Mặc dù U Hoa có nắm chặt chiến thắng, nhưng đối đầu với ánh mắt kiên định của ba người, trong lúc nhất thời lòng tin lại bị dao động. Ngừng lại một chút, mới tìm được lí do thoái thác: "Không biết tự lượng sức mình!"

"Biết người lai lịch bất phàm, cho nên ta cũng không có ý định khách khí với người." Lucifer vừa dứt lời, Thú triều do ma thú tạo thành dần dần tuôn tới thánh đàn. Mọi người đầu tiên là thất sắc kêu lên, tiếp theo phát hiện bọn ma thú cũng không xâm phạm loài người, mà là tự xếp đội hình đi tới thánh đàn thì mới thở dài một hơi, không hiểu sao nhìn tất cả xảy ra.

Thấy Ban Tư ở trong bầy thú tự nhiên chỉ huy, Tiểu Đoàn tử trước kia ở bên hiệp trợ, và phụ thân Tiểu Đoàn tử đang bận rộn lấy lòng Tiểu Tĩnh, Phượng Vũ sáng tỏ: "Thì ra là người tìm trợ thủ."

"Năm đó hẳn đối với ta thế nào, thì hiện tại ta trả lại từng chút một." Lucifer nhìn U Hoa, tràn đầy oán giận: "Nợ máu của Ma Vực, sẽ dùng máu của người để rửa sạch!"

"Hừ, vài con ma thú còn chưa khai hóa mà thôi, người cho là ta sẽ sợ bọn nó sao?"

U Hoa còn chưa dứt lời, dưới đàn lại là một trận rối loạn, mấy ngàn vệ sĩ mặc giáp cầm kiếm, chinh tề đi vào quảng trường. Mà dân thường, thì bị sơ tán đi ra. Một thanh niên anh tuấn giơ Trường Dao thép vàng lên nhắm vào U Hoa: "Cộng thêm Triều Hoa đế quốc và Dong Binh Đoàn "máu cây trường vi" như thế nào?"

Thanh niên này chính là Mạnh Nguyên Phủ, mà đứng ở bên cạnh hẳn lại là Luật Cung Thương.

Thì ra là, khi từ sau khi Phượng Vũ rời đi, Luật Chấn Thanh dùng tốc độ nhanh nhất ổn định dập tắt tai họa ngầm trong nước. Khi dò la được tàn đảng của Tật Phong Lang đang tiến về phía Quang Minh Thánh Điện, ý đồ bất lợi đối với Phượng Vũ thì Mạnh Nguyên Phủ tự động bày ra thân phận của mình thực tế là đoàn trưởng Dong Binh Đoàn "máu cây trường vi", cùng Luật Cung Thương tiến về phía Quang Minh Chi Thành.

Mà chuyện chính là khéo như vậy, khi bọn hắn vừa đuổi tới nơi này, thì đúng lúc thấy Ngôn Ca Hành tiết lộ chuyện năm đó, Thánh Tế tư bại lộ gương mặt thật. Thuận nước đẩy thuyền, hai người Mạnh Nguyên Phủ và Luật Cung Thương liền phát động vệ binh và đoàn chúng một đường cải trang mà đến, ra mặt lên tiếng ủng hộ.

Lấy được bằng hữu tương trợ, trái tim Phượng Vũ ấm áp một hồi. Nàng gật đầu ra hiệu về phía hai người cách đó không xa, ngay sau đó khiến Chu Tước và Vân Thâm Lam hiện thân: "Để cho cái tên không biết từ nơi nào chạy tới đây nhìn một chút lợi hại của Tát Lan Ca!"

Chu Tước khẽ cười một tiếng, hiện ra chân thân. Sải cánh thật dài nhất thời làm cho một vùng trên bầu trời Quang Minh thành nhiễm đỏ bừng. Mọi người đắm chìm trong ánh sáng thần kỳ của Chu Tước, rồi rít quỳ rạp sát đất hành lễ đối với thụ thú chỉ xuất hiện qua ở trong truyền thuyết này.

Mặc dù tên "máu cây tường vi" là Dong Binh Đoàn, thực tế lại một phần của Đờ Nam Đại Lục - Đệ Nhất Đế Quốc, theo một ý tứ nào đó mà nói, nó đại biểu cho ý chí Đệ Nhất Đế Quốc. Diendanlequydon~ChieuNinh Hai đại đế quốc, cộng thêm Viễn Cổ Linh Thú, cũng đang đứng về phía đối địch với Thánh Tế sư. Cộng thêm mới vừa rồi mọi người đều nghe được lời của hắn, bất tri bất giác, U Hoa đã trở thành kẻ địch của tất cả mọi người.

Ý thức được điểm này, U Hoa ý thức được hôm nay mình không chiếm được điều hay. Hắn chuyển động tầm mắt, lập tức nghĩ ra đối sách: "Phượng Vũ, nếu người muốn tánh mạng Phượng Tường, thì cùng với Ma Quân của người đến Ma Vực tìm ta! Ta sẽ ở tại vết nứt thời không chờ người!"

"Đứng lại!"

Làm sao U Hoa làm theo mong muốn của mọi người, theo ánh sáng pháp thuật dịch chuyển không gian lóe lên, hắn đã mang theo Phượng Tường biến mất ở trong hư không.

"Đáng chết!" Phượng Vũ giọng căm hận nói. U Hoa nói đi Ma Vực, dĩ nhiên là muốn một lưới bắt hết lực lượng của Lucifer và Phượng Tường, dùng để chuyển hóa thành lực lượng mở ra vết nứt thời không.

Dĩ nhiên Lucifer cũng hiểu một điểm này, đã tính trước nói: "Yên tâm, không có ai hiểu rõ Ma Vực hơn ta. Ta sẽ để cho Lão Bất Tử này vui thân ở Ma Vực, cứu ca ca nàng về."

"Đúng vậy, Tiểu Phượng Vũ, ta cũng rất hiểu rõ Ma Vực, nàng không cần gấp gáp, lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ giết chết tên kia." Ngôn Ca Hành nói xong, tự nhiên mà muốn đi vịn bả vai của Phượng Vũ, lại bị một cái tay khác ngăn lại, Lucifer nhìn hắn chăm chăm: "Quản tốt móng vuốt của người, không cần loạn độn người của ta."

"Người của người? Ma Quân bệ hạ, ta không có nghe lầm chứ, mới vừa rồi Tiểu Phượng Vũ lại gọi người là sư phụ." Ngôn Ca Hành nói thẳng ra hẳn ý ở ngoài lời, không chút nào yếu thế nói: "Sư phụ như cha, nếu như muốn ta nói thì trước gọi người

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Phượng Vũ Sống Lại

Chương 2: Mục Tiêu: Ngự Linh Sư

Chương 3: Học Phí Đắt Đỏ

Chương 4: Khách Quý Thành Tinh Vân

Chương 5: Hồ Phách Hồ Điệp

Chương 6: Con Đường Cường Giả

Chương 7: Một Kích Trúng Đích

Chương 8: Ta Không Cần Cái Lòng Của Người

Chương 9: Giết Ma Thú Mãn Cấp Trong Nháy Mắt

Chương 10: Quần Áo Lụa Là Không Có Mắt

Chương 11: Tính Toán Nợ Nần

Chương 12: Thạch Thất Văng Vê

Chương 13: Thanh Lam Hồi Xuân Ngọc

Chương 14: Dùng Độc Kiếm Tiên

Chương 15: Phượng Lôi Làm Chuột Bạch

Chương 16: Ân Oán Gia Tộc

Chương 17: Thư Mời Nhập Học

Chương 18: Tỷ Thí Khảo Hạch

Chương 19: Lời Tiên Đoán Chấn Động Thế Giới

Chương 20: Không Phân Thắng Bại

Chương 21: Khiêu Chiến Người Mạnh Nhất, Chiến Thắng!

Chương 22: Đoạn Tuyệt Quan Hệ, Không Bao Giờ Hòa Hợp

Chương 23: Khiêu Chiến Người Thừa Kế Phượng Gia

Chương 24: Khi Nhân Tài Gặp Gỡ Thiên Tài, Lại Giành Chiến Thắng!

Chương 25: Khiêu Chiến Trước Nhập Học

Chương 26: Tam Phẩm Ngưng Huyết Hoàn, Thành Công!

Chương 27: Bị Ảo Giác Ép Điên

[Chương 28: Người Điên Bán Bảo Vật](#)
[Chương 29: "Coi Tiền Như Rác"?](#)
[Chương 30: Sản Sinh Linh Khí](#)
[Chương 31: Lên Đường](#)
[Chương 32: Vách Đá Xương Trắng](#)
[Chương 33: Nhất Độc Giác Thú](#)
[Chương 34: Học Pháp Thuật Ngũ Hành](#)
[Chương 35: Thử Sức Cứu Người](#)
[Chương 36: Từ Nay Về Sau, Không Rời Khỏi Ngài Trước](#)
[Chương 37: Mỗi Thù Diệt Tộc](#)
[Chương 38: Đường Hẹp Gặp Gỡ](#)
[Chương 39: Thích Khách Hay Người Đi Đường?](#)
[Chương 40: Buổi Lễ Sóng Gió](#)
[Chương 41: Ý Thế Hiếp Người](#)
[Chương 42: Phán Thương Bản Thân \(Làm Mình Bị Thương\)](#)
[Chương 43: Gặp Lại Người Quen](#)
[Chương 44: Buổi Lễ Khai Giảng](#)
[Chương 45: Nhảy Vào Hoàng Hà Cũng Rửa Không Sạch](#)
[Chương 46: Khảo Nghiệm Nhập Học](#)
[Chương 47: Thách Đấu Khó Phân Hạng Nhất!](#)
[Chương 48: Trong Nóng Ngoài Lạnh](#)
[Chương 49: Ra Ngoài Rèn Luyện](#)
[Chương 50: Hoàng Hậu Bê Hạ?](#)
[Chương 51: Sương Mai Hoa](#)
[Chương 52: Hoa Làm Tiền Đặt Cược](#)
[Chương 53: Toàn Thắng! Không Phục Thì Tái Chiến](#)
[Chương 54: Đồng Tân Bị Bắt](#)
[Chương 55: Vong Linh Hiện Thế](#)
[Chương 56: Đường Cùng Phùng Sinh](#)
[Chương 57: Ma Quân Lucifer](#)
[Chương 58: Khôi Phục Thân Thế](#)
[Chương 59: Hứa Hẹn Báo Thù](#)

[Chương 60: Ngự Linh Sư Chi Đạo](#)
[Chương 61: Cứu Hoàng Hậu Lần Thứ Hai](#)
[Chương 62: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau, Yêu Thích Từ Đó Về Sau](#)
[Chương 63: Gợn Sóng](#)
[Chương 64: Động Lòng](#)
[Chương 65: Đồng Mạc Uyên Sa Lưới](#)
[Chương 66: Không Biến Sắc Khi Nhìn Thấy Chiến Thư](#)
[Chương 67: Xem Xét Lại Lời Nói](#)
[Chương 68: Luyện Linh Trì](#)
[Chương 69: Tế Tư Bị Lợi Dụng](#)
[Chương 70: Tiểu Nhân Tính Kế](#)
[Chương 71: Người Làm Chứng Là Hoàng Hậu](#)
[Chương 72: Tế Tư Đến Thăm](#)
[Chương 73: Kinh Tâm'](#)
[Chương 74: Yêu Nghịch Luân](#)
[Chương 75: Xé Rách Mặt Mũi](#)
[Chương 76: Giết Hết Những Người Trong Thiên Hạ Phụ Ta](#)
[Chương 77: Kề Vai Chiến Đấu](#)
[Chương 78: Truyền Âm Ngược Lại Một Phen](#)
[Chương 79: Cùng Tiến Lùi](#)
[Chương 80: Lực Lượng Chi Nguyên](#)
[Chương 81: Tiêu Diệt Yêu Nhân](#)
[Chương 82: Chu Tước Nhận Chủ](#)
[Chương 83: Tôi Thế Tấn Cấp](#)
[Chương 84: Nam Nhân Bỏ Đi](#)
[Chương 85: Chính Tay Đâm Kẻ Thù](#)
[Chương 86: Đám Xấu Xa Bị Xử Tử](#)
[Chương 87: Ly Biệt](#)
[Chương 88: Âm Sát](#)
[Chương 89: Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng.\(1\)](#)
[Chương 89 \(2\): Nữ Nhân Tự Cho Là Đúng](#)
[Chương 91: Đuổi Giết, Tử Vong Chi Cốc](#)

[Chương 92: Quang Minh Thánh Điện Bại Hoại](#)
[Chương 91.2](#)
[Chương 91.3](#)
[Chương 91.4](#)
[Chương 96: Cầu Huyết Nhận Thân \(1\)](#)
[Chương 92.2](#)
[Chương 92.3](#)
[Chương 99: Tội Phạm Truy Nã](#)
[Chương 100: Tội Phạm Truy Nã \(2\)](#)
[Chương 101: Lời Nói Động Trời](#)
[Chương 102: Lời Nói Động Trời \(2\)](#)
[Chương 103: Quang Minh Chi Tử \(1\)](#)
[Chương 95.2](#)
[Chương 105: Biện Pháp Vẹn Toàn Đồi Bên](#)
[Chương 96.2](#)
[Chương 107: Hương Thơm Kéo Yêu Nghiệt Tới](#)
[Chương 108: Ở Chung](#)
[Chương 109: Ở Hiền Gặp Lành](#)
[Chương 110: Mê Hồn](#)
[Chương 111: Khiêu Chiến Lôì Đài](#)
[Chương 112: Kỹ Kinh Tứ Tọa](#)
[Chương 113: Đùng Quá Kiêu Ngạo.](#)
[Chương 114: Bị Phát Hiện Rồi](#)
[Chương 115: Ám Sát Luật Chấn Thanh](#)
[Chương 116: Liễu Lĩnh Đánh Cuộc](#)
[Chương 117: Theo Bốn Tọa Đi Quang Minh Thành](#)
[Chương 118: Cuộc Chiến Vượt Cấp](#)
[Chương 119: Yêu Nghiệt Cường Bức Đẩy Bằng Sơn](#)
[Chương 120: Hung Thủ Mờ Áo](#)
[Chương 121: Vạch Khuyết Điểm Trước Đám Đông](#)
[Chương 122: Mật Thư Vô Gian.](#)
[Chương 123: Trừng Phạt Đúng Tội](#)

[Chương 124: Khiêu Khích Quang Minh Thành](#)

[Chương 125: Thất Tình](#)

[Chương 126: Khôi Phục Trí Nhớ](#)

[Chương 127: Tên Háo Sắc](#)

[Chương 128: Nhà Cũ Phượng Gia](#)

[Chương 129: Người Chứng Kiến](#)

[Chương 130: Âm Mưu Của Thánh Tế Tư](#)

[Chương 131: Tiểu Thuyết Tình Yêu Duy Mỹ*](#)

[Chương 132: Ngày Mai](#)

[Chương 133: Không Phải Hung Thủ?](#)

[Chương 134: Quang Minh Chi Tử Tiền Nhiệm](#)

[Chương 125](#)